

Filipovy příběhy

3

Anička

Filip Bartmann

1. Jak to všechno začalo...

Naše další povídání o Aničce,jedenáctileté,menší,křehké holčičce s plavými vlasy a zelenýma očima, se začíná odehrávat jednoho deštivého na konci školního roku v jednom domečku schovaném na lesní cestičce.

Ráno Aničku probudilo pípání budíku.Nejprve se několik okamžiků převalovala v posteli.Uvažovala,kterého zrovna je.Po chvílce uvažování si uvědomila,že je již dvacátého osmého června a že do školy bude muset již jenom třikrát.To ji vzpružilo natolik,že ihned vstala z postele.Podívala se z menšího trojúhelníkovitého okna ven a uviděla,že venku je zamračeno a asi bude nejspíš brzy pršet.To ji zklamalo,že nebude moct být odpoledne venku,ale pak si pomyslela: „Však to nepotrvá věčně a dříve nebo později se venku udělá hezky a já si budu moct jít užívat léta.

Sešla po schodech do přízemí a odtamtud do koupelny,kde se umyla a převlékla.Pak šla do chodby do kuchyně,kde již maminka připravovala snídani.

„Dobré ráno.“popřála jí maminka. „Dobré ráno,mami.“ opětovala pozdrav Anička a sedla si ke stolu,který stál asi vprostředku kuchyně.Anička si k němu sednula a počkala než jí maminka dochystá snídani.Po chvílce čekání jí maminka postavila na stůl snídani a Anička mohla začít snídat.Maminka se posadila vedle ní a sama si také vzala něco k snědku.

Po snídání si Anička vzala batůžek,protože ve škole se ten den již neučili a nešla tam na dlouho.Před odchodem se jí maminka zeptala: „Máš Aničko s sebou deštník,asi tam bude pršet?“ „Já ho nepotřebuji.“odpověděla Anička. „Tak dobře,jak myslíš Aničko.Měj se dneska ve škole dobře.“rozloučila se s ní maminka.Anička se obula a vyšla do školy.

Nejprve jí čekala delší cesta po lesní pěšince lesem.Cestou míjela tři chatky.Pak šla delším úsekem s hustým porostem stromků.Anička cestou uvažovala co asi pro ně má paní učitelka ve škole připraveno.Předchozího dne odevzdali všechny učebnice a nové prý letos dostanou až začátkem příštího školního roku.To Aničku zklamalo,protože se těšila,že uvidí co se budou ve škole učit

příští rok.Cesta jí hezky utíkala.Brzy se dostala na z lesa ven.To už viděla na autobusovou zastávku.Došla na ní a čekala až přijede autobus,který jí doveze do školy.Na zastávce čekaly již i jiné děti,které z také musely dojíždět do školy.

Když autobus přijel nastoupila do něj a jela jím až před školu.Před školou z něj vystoupila a šla do školy.

Ve své třídě se přivítala se spolužáky a sedla si na své místo v lavici.Čekala na paní učitelku,než začne vyučování.Ze zamyšlení jí vytrhla jedna její kamarádka otázkou: „Jak se Aničko dneska máš?“ „Mám se dobře,ale trochu mě štve,že je dneska zataženo a proto musím být celý den doma.Ale budu muset počkat na lepší počasí,které jistě nastane brzy.“ „Máš pravdu Aničko,včera jsem se v televizi dívala na počasí a tam říkali,že od pátku už má být zase hezky a teplo.“ „Já se už moc těším na letošní prázdniny.Ještě ale nevím co budu dělat.O dovolené mi ještě moji rodiče nic neříkali,asi mi to chtějí říct až přinesu vysvědčení.Už se moc těším až se dozvím kam letos pojedeme.“ „Já už to vím.My jsme vybírali dovolenou společně s rodiči.Já pojedu letos k moři.Pojedu tam asi na tři týdny.“ „Ty se Marto máš teda dobře.To já jsem ještě u moře nikdy nebyla.Já jsem s rodiči jela maximálně na Slovensko,dál jsem ještě nejela.U moře to musí být nádherné.Moc bych si přála,abych tam mohla někdy jet.“řekla Anička.

Z rozhovoru je vyrušil příchod učitelky.Všichni povstali,aby jí pozdravili.Paní učitelka jim řekla: „Teď máte volnou zábavu.Do devíti hodin si hrajte co chcete a potom se do tělocvičny přemístíme,budeme tam mít koncert,který potrvá asi do půl jedenácte.Potom budete moct jít domů.“

Marta si přisedla k Aniče a vytáhla piškvorky,nabídla jí: „Aničko,co říkáš tomu,že bychom si zahráli spolu piškvorky.“ „To je dobrý nápad.“souhlasila Anička.Vytáhla si z batůžku pouzdro a z něj tužku.Jako první začala hrát Marta.Tak jim hezky utíkal čas.

V devět hodin dopoledne se přemístili do tělocvičny.Koncert se Aniče moc líbil.Poslouchala jej velmi napjatě.Tak jí utekl další čas ve škole.Velmi jí překvapilo,že již hrají poslední skladbu.Po skončení koncertu museli přenést všechny židličky do třídy a mohli jít domů.Anička se domů moc těšila.

Ze školy spěchala na autobusovou zastávku,kde počkala na autobus.Venku poprchávalo.Anička si myslela: „To než dojdou domů přejde.“Schovala se do autobusové budky.Po dobu,než přijel autobus myslela na to,že do prázdnin bude muset jít do školy již jenom dvakrát a potom si bude moct začít užívat prázdnin.Nemohla se jich vůbec dočkat.

Z dálky viděla přijíždět autobus.Když zastavil na zastávce nastoupila do něj.Cestou však začalo velmi silně pršet.Anička si z toho však nic nedělala,protože jí déšť rozhodně nevadil.Déšť však zesílil natolik,že pochopila,že si asi ten deštník přeci jen vzít měla.Autobus dojel na zastávku,kde vystupovala.

Anička z něj vystoupila a schovala se do budky autobusové zastávky.Chtěla počkat než déšť ustane.Čekala však již hodně dlouho a déšť neustával.Proto se rozhodla,že se domů vydá v tom dešti.Sotva však ušla několik kroků,hned jí déšť promočil.Dala se do běhu,aby domů došla co nejdříve.Cestou pod lesními stromy tolik nemokla,protože stromy dešti bránily.Běžela však rychle.Déšť,ale neustával.Již na sobě neměla nic suchého.Když se dostala z lesa ven věděla,že domů již dojde velmi brzy.Snažila se běh zrychlit.Po obličeji jí stékaly pramínky deště.Aničce již začínalo být zima.

Konečně vešla do domu.Po schodišti pospíchala do svého pokoje,aby se tam převlékla do suchých věcí.Potom šla do kuchyně,kde si uvěřila horký čaj,aby jí zahřál.Maminku,ani tatínka ještě doma neměla,protože oba dva pracovali až do pozdního odpoledne.Čaj si vypila ve svém pokoji.

Pak si sedla k počítači a zahrála si počítačovou hru,aby jí utekl čas.Když jí dohrála,spustila si program na zpracování obrázků a naskenovala si do počítače,protože velmi ráda fotografovala a upravovala pak obrázky v počítači.Snila,že jednou až dospěje,se stane fotografkou.To byl její největší sen.

Anička sešla do kuchyně,aby si vzala něco k jídlu,protože již nastalo poledne a ona měla hlad.

Po obědě se vrátila do svého pokoje,kde pokračovala v práci s obrázky.Tak jí utíkalo odpoledne.Venku pořád ještě silně pršelo.

Domů přišla nejprve maminka.Anička jí šla hned ze svého pokoje uvítat,na uvítanou jí dala velkou pusu.Maminka šla do

kuchyně,kde se dala do vaření večeře.Anička s tím mamince pomáhala,protože jí vaření také bavilo.Ještě než uvařili večeři,přišel do kuchyně tatínek.Anička jej na přivítanou objala.Hned se zase však vrátila k vaření.Tatínek se šel převléknout do domácího oblečení.Anička s maminkou již večeři dokončovali a Anička začala dávat jídlo do kuchyně na stůl a chystat příbory.Tatínek vešel do kuchyně přesně,když měli večeři hotovou.

Všichni zasedli ke stolu.Před jídlem následovala společná modlitba.Pak si každý vzal svou lžici a začali jíst zeleninovou polévku.Po polévce následoval hlavní chod.

Po večeři Anička pomohla mamince s nádobím.Když měli všechno umyto a uklizeno,odešla Anička k sobě do pokoje.Tam si sedla k počítači a ještě si do osmi hodin do večera hrála z obrázky, které vyfotila dříve.

Po osmé hodině se ji již začalo chtít spát.Proto se šla okoupat a spát.Usnula ihned.

Dalšího dne ráno jí probudil budík.Podívala se z okna a uviděla,že ten den již svítí sluníčko,potěšilo jí to.Radostně vstala a ihned se umyla a oblékla.Pak šla do kuchyně,aby se nasnídala.Po snídani se rozloučila s maminkou,protože tatínek odcházel do práce velmi brzy.

Šla lesem až na autobusovou zastávku a do chůze si vesele prozpěvovala.Autobus jí jel skoro ihned.Nastoupila do něj a čekala než jí přivezeš před školu.

U školy z něj vystoupila a šla do školy.Ve škole se přivítala se svou kamarádkou Martou: „Ahoj Marto.Jak se dneska máš?“ „Mám se dneska dobře.Co ty budeš dneska dělat?“ „Asi půjdu na procházku do lesa a udělám si tam několik hezkých fotografií.“ „Já jenom nechápu,jak může někoho tak moc bavit focení.To by mě nikdy nemohlo bavit tolik,abych nad tím strávila tolik času.“ „Ale mě to baví.“ „A řekli ti už rodiče,kam pojedesh na dovolenou?“ „Ještě ne,asi se to dozvím až zítra.Už se nemůžu dočkat až se to dozvím.“ „Já už to vím.Já se mám.“chválila se Marta. „Však já se to také dozvím,ale až zítra.Já mám docela ráda překvapení.Nejvíc na nich mám ráda to těšení se na ně.“ „Tak já raději vím všechno hned.“řekla na to Marta. „Já už se moc těším na prázdniny.Do školy

musím ještě dneska a zítra a potom dva měsíce už vůbec nic.To bude nádherná.Já se toho už vůbec nemůžu dočkat.“

Do třídy vešla paní učitelka.Anička se rychle vrátila na své místo.Po přivítání jim řekla: „Tak děti,dneska se půjdeme podívat do kina na hezkou pohádku.Vezměte si své věci,protože dneska se již do třídy vracet nebudeme.Po představení vás zavedu jenom ke škole.Děti si tedy vzaly své věci.V šatně se všichni převlékli a přezuli.

Před školou se všichni sešli a mohli na kratší cestu do kina vyjít.šli ve dvojicích.Anička šla vedle Marty. „Já se na tu pohádku moc těším.Úplně jsem zapomněla,že dneska jdeme do kina.“řekla Anička. „Já se na něj také moc těším.“přisvědčila Marta.

V tom jejich rozhovor přerušila další Aniččina kamarádka Alena. „Jak se máš Aničko?Na jaký film to dneska jdeme?“ „Jdeme na pohádku,ale na jméno si nemůžu vzpomenout.To uvidíme v kině.“řekla na to Anička.Anička se do kina moc těšila.Po chvilce si vzpomněla na název pohádky: „Už vím Aleno jak se ta pohádka jmenuje.“ „Jak teda?“ „Jmenuje se Z pekla štěstí.“ „Ano tak se jmenuje.“řekla nadšeně Alena.Tak jim utíkala cesta do kina.

V kině se všichni posadili na svá místa a čekali netrpělivě až začne představení.Anička se netěšila jenom na tmu, která na okamžik nastane,než se na plátně objeví začátek filmu.Ona se totiž tmy bála.Neměla jí vůbec ráda.Po nějaké době světlo začínalo stmívat až nastala úplná tma.To si Anička už přála,aby se před ní rozsvítilo plátno.To se za malinký okamžik stalo a film začal.Anička jej sledovala velmi pozorně až do konce.

Cestou z kina se o filmu bavila se svou kamarádkou Alenou.U školy se s ní rozloučila a pospíchala na autobus,aby dojela co nejrychleji domů.Slunce hodně hřálo.Anička se už těšila na koupel v potůčku,který jim tekł blízko jejich domů.Vodu v něm měli vždycky vlahou.V autobuse se skoro nedalo vydržet.Anička myslela také na film,který viděla v kině.Tak jí hezky utíkala cesta domů,až se přiblížila její výstupní zastávka.

Anička z autobusu vystoupila a spěchala po lesní cestě rychle domů.Jehličnany nad její hlavou začlábaly slunce,takže tvořily příjemný chládek.Tak jí utekla cesta domů.

Doma dala školní věci do svého pokoje a potom se rychle převlékla do plavek a spěchala do potůčku, aby se ochladila po tom horkém dni.

Bublající voda v potůčku jí nádherně osvěžila. Potůček byl mělký, Anička si musela dřepnout, aby se do něj celá ponořila. Jak do něj jednou vlezla, nechtělo se jí vůbec vyjít z něj ven. Voda v něm jí ochlazovala. Zavřela oči a představovala si, že je někde u moře, jako její kamarádka Marta. Po delší době je však musela otevřít a opět zjistit, že se nachází u nich doma v potůčku a hned tak k moři nepojede, že se bude muset smířit s tím, že letošní prázdniny opět stráví někde v republice na horách. Posadila se do potůčku a opřela se o břeh. Snažila se myslet na to, že je léto a že jí čeká spousta nádherných zážitků. Už měla za školní rok dost učení a školní práce. Přemýšlela o tom, kde asi pojedou na dovolenou a že si tam udělá spoustu fotografií. Představovala si, že jsou s rodiči někde na horách. Pak si také vzpomněla jak se jí loni líbilo na dovolené v táboře. Jak to nejprve odmítala a bála se toho. První dny tam nemohla obstát a u když druhý den seděli u táboráku, jak jí z očí tekly slzy a byla ráda, že si toho nikdo okolo ní nevšimnul. Jela tehdy na celý měsíc. Z počátku si nemohla zvyknout a nevěděla co má dělat, aby tohle trápení již skončilo. Nakonec si postupně zvykla a nechtělo se jí vůbec domů. „Rozhodně chci jet letos na nějaký další tábor. Jet na tábor je ta vůbec nejhezčí dovolená. To nenahradí žádná dovolená s rodiči. Na takovém táboře se dá zažít hodně nádherných zážitků s ostatními dětmi. Tomu se doopravdy nic jiného nevyrovná. Kdybych letos nejela nikam jinam, tak by mi to nevadilo.“ myslala si Anička.

Rozhodnula se, že z vody vyleze a půjde domů, protože nemůže strávit celý den ve vodě. Nejprve si však lehla na louku vedle potůčku a počkala než jí sluníčko osuší. Netrvalo to vůbec dlouho, protože slunce velmi pálilo. Anička se rychle vrátila domů, kde se převlékla do normálního oblečení.

Uvažovala co by mohla dělat. Nejprve jí nic nenapadalo, ale pak se rozpomněla, že chtěla jít na procházku a udělat několik fotek lesa. Vzala si fotoaparát a vyšla.

Pozorně se kolem sebe rozhlížela, co by mohla vyfotit, aby udělala hezkou fotografii. Už po několika krocích si všimnula veverky, co šplhá po stromě. Rychle si vzala fotoaparát a udělala

fotku.Namířila objektiv na veverku a zmáčkla spoušť.Fotka se objevila na filmu uvnitř fotoaparátu.Spokojeně pokračovala v chůzi po lese.Tak ji utíkalo odpoledne.Slunce stálo vysoko na obloze.Anička již měla mokré i tričko na sobě,protože šla zrovna místy,kde stromy moc stínu nedávaly.Opět se dostala do stínů stromů.Ulevilo se jí.Na zemi jí zaujala jedna květinka.Vzala fotoaparát a udělala další obrázek.Podívala se na hodinky a zjistila,že z odpoledne již dost ubylo a že by se měla vydat na cestu nazpátek,protože maminka s tatínkem již velmi brzy přijdou,tak aby domů došla dříve nežli oni.Spokojeně držela v rukou fotoaparát a šla domů.Cestou uvažovala,jaké překvapení pro ní mají rodiče za její vysvědčení připravené,jestli ne náhodou nějaký pěkný dárek.Měla jedno velké přání,aby dostala digitální fotoaparát a nemusela obrázky, které vyfotí pracně skenovat do počítače,ale věděla,že maminka ani tatínek nemají tolik peněz,aby jí mohli takový fotoaparát koupit,ale přesto si jej velmi mnoho přála.Představovala si,jak by takové focení vypadalo.To by fotoaparát připojila k počítači a hned by mohla s obrázky pracovat.Pak na to přestala myslet a začala myslet na přání splnitelné,tábor.Vzpomínala jak si na něm loni nakonec užila hodně radosti.

Ani nepostřehla,že se již přiblížila k domovu.Proto jí velice překvapilo,že před sebou vidí jejich dům.

Doma šla do svého pokoje a tam si sedla k počítači a zahrála si počítačovou hru.Mezitím přišla maminka z práce.Anička jí šla hned přivítat a pomohla jí s přípravou večeře,jako obvykle.Do té přišel domů i tatínek.

Když všechno uvařili,následovala večeře,po které Anička pomohla mamince s nádobím.

Pak se Anička vrátila ještě do svého pokoje a sedla si na chvilku k počítači a prohlížela si fotky, které do té doby udělala.Měla jich tolik,že počítač musel obsahovat již dva pevné disky,aby je měla kam dát.

Pak se šla okoupat a do postele si vzala knížku, kterou měla rozečtenou.Četla dlouhou dobu,až se unavila natolik,že jí odložila,zavřela oči a šla spát.

Probudila se až na druhý den ráno.Ten den vstávala radostně,protože věděla,že je to její poslední den ve škole.Když se

umyla a oblékla,sešla do kuchyně.Velmi jí překvapilo,že v ní vidí maminku i tatínka. „Tati,proč jsi nešel do práce?“zeptale se ihned zvědavě. „Protože jsme se s maminkou rozhodli,že tě dneska,když je tak slavný den,odvezeme do školy autem,abys nemusela jít pěšky.“ „Fakt?“divila se Anička a po chvílce překvapení radostně dodala: „To je prima.Moc ti tatínku děkuji.Ty jsi můj nejhodnější tatínek.“Maminka jí na stůl nachystala snídani a Anička jí v rychlosti snědla.

Pak všichni nasedli do modrého Favorita a rozjeli se ke škole.Anička měli převelikou radost,protože s ničím takovým vůbec nepočítala.Do školy se ten den těšila,protože dostane své závěrečné známky.

Ke škole dojeli velmi brzy.Anička měla ještě půlhodiny čas na to,aby šla do školy.Před školou ještě skoro nikdo nestál a z její třídy tam neviděla nikoho.Proto Anička počkala s rodiči v autě,než tam uvidí více lidí z její třídy. „Mami,já jsem tak moc napnutá,co dostanu za vysvědčení.“ „Již brzy se to dozvíš.Až přineseš vysvědčení,tak ti řekneme,jaký dárek pro tebe máme.“ „Já se už nemůžu vůbec dočkat.“ „Ještě chvílku počkej a zjistíš to.Jsem si jist,že se ti ten dárek,nebo abych to řekl přesněji dárky budou líbit.“řekl se smíchem tatínek. „Kolik jich bude?“zeptala se ihned Anička. „To také uvidíš.Teď ti musí stačit,že víš,že těch dárků budeš mít víc než jeden.“odpověděl jí tatínek.Tím se Aniččino napětí ještě zvýšilo a už si moc přála,aby se s vysvědčením vracela do auta a mohla konečně zjistit,co za něj dostane.

Podívala se na hodinky a uviděla,že uběhlo teprve patnáct minut.Před školou uviděla již několik svých spolužaček,proto se s rodiči rozloučila: „Ahoj mami a tati,já se půjdu už postavit před školu,už tam na mně před školou čeká několik mých kamarádek.“Maminka jí dala na rozloučenou pusu a Anička vystoupila z auta a šla se postavit před školu.

„Ahoj Aničko.“pozdravila jí Magda. „Ahoj Magda.Také se tak moc už těšíš na vysvědčení?“ „Také.“přisvědčila Magda a po chvílce řekla: „Jak vidím,tak jsi dneska přijela autem.“ „Jo,dneska mě maminka s tatínkem ráno překvapili,že se mnou pojedou do školy a tam na mně počkají.“ „Ty se Aničko máš.To mě by rodiče nikdy ke škole nezavezli.“povzdechla si Magda.Ke škole přišla

Alena. „Ahoj Aleno.“pozdravila jí Anička. „Tak dneska jsme naposledy ve škole.Konečně už budou prázdniny.“řekla Alena. „Ano,já se na ně už také moc těším.“přisvědčila Anička. „To máme dneska horko.Je teprve ráno a slunce už tak praží.“řekla potichu Magda. „Letos budeme mít asi horké léto.“reagovala na to Anička.Tak jim utekl čas do vpuštění do školy.

Anička spolu s ostatními dětmi vešla do školy a posadila se do své lavice.Ještě zbývalo deset minut do začátku posledního dne ve škole.Anička už velmi netrpělivě seděla ve své lavici a čekala na příchod paní učitelky s vysvědčeními.Při tom uvažovala,jaké dárky jí asi rodiče koupili za tento půlrok školní práce.Myslela na své dvě největší přání na digitální fotoaparát a na to,aby mohla jet na tábor.Tak jí uteklo i těch deset minut do začátku posledního školního dne.

Do třídy vešla paní učitelka.Všichni se postavili,aby jí pozdravili.Pak se zase posadili a paní učitelka začala hodnotit letošní školní rok.Nejprve k nim promluvila jako ke třídě a potom začal rozdávat pochvaly.Anička také jednu dostala za zalévání květin.Velmi jí to potěšilo.Následovala ještě jedna horší varianta,jeden žák z jejích třídy dostal pokárání třídního učitele.Pak se mohlo již přistoupit k rozdávání vysvědčení.

Anička se již ho nemohla dočkat.Třídní učitelka začala podle abecedy rozdávat vysvědčení.Anička si musela počkat protože měla podle abecedy číslo dvacet tři,takže před ní dostala vysvědčení skoro celá třída.

Konečně paní učitelka vyslovila její jméno.Anička vstala a šla k paní učitelce. „Gratuluji ti Aničko k samým jedničkám.“řekla paní učitelka. „Moc vám děkuji.“poděkovala Anička a předala jí bonboniéru.Vrátila se opět do své lavice.Z vysvědčení měla velikou radost,jaká se ani nedá popsat.Už vůbec se nemohla dočkat konce školy,aby se konečně dozvěděla co za to krásné vysvědčením dostane.Jedna minuta jí připadala jako jedna hodina.

Paní učitelka rozdala poslední vysvědčení a rozloučila se s třídou.Anička vstala z lavice a spěchala do šatny,kde se přezula.Z šatny běžela rovnou k autu.Sedla si dozadu vedle maminky.

„Tak se pochlub,jaké máš vysvědčení.“řekl tatínek.Anička ho mamince i tatínkovi ukázala.Oběma se velmi líbilo.Když si jej

oba doprohlíželi řekl tatínek: „Tak to si zajistě Aničko všechno co za to vysvědčení zasloužíš.O tom není pochyb.“ „Tak už mi to konečně řekni tati.“naléhala Anička. „Jako první dárek dostáváš pobyt na tři týdny na táboře.“ „Dopravdy?“žasla Anička. „Ano.“potvrdil jí tatínek. „A kde to bude?“zeptala se zvědavě Anička. „Pojedeš na tábor k říčce Olešné.Vypadá to tam moc hezky.Doma ti ukážu obrázek toho.Budeš tam mít také hodně příležitostí k focení.“ „To jsi moc hodný tatínku.“poděkovala Anička. „Mám pro tebe,ale ještě jeden dárek.“řekl tatínek. „A jaký?“zeptala se Anička. „Pro ten pojedeme do města.Abys mohla ještě lépe fotit tak ti koupím,jeden dárek.My s maminkou totiž moc dobře víme jak sis vždycky přála mít digitální fotoaparát.Tak ti jej dneska ve městě koupíme.“řekl tatínek. „To snad ani není možné.Ty mi chceš koupit digitální fotoaparát.Ty jsi moc hodný.Já ani nevím,jak bych ti mohla poděkovat.Udělal jsi mi tím velikou radost.Já vůbec nevím co na to mám říct jak jsem moc šťastná.“ „Tak na to Aničko neříkej nic.My s maminkou víme jakou z toho máš radost a to je pro nás ta největší odměna.“ „Doufám,že jej budeš moci k radosti užívat hodně dlouho.“řekla maminka. „To určitě budu.“přisvědčila Anička.Nemohla se dočkat,až dostane fotoaparát do ruky.

Dojeli do vzdálenějšího města.Tam tatínek zastavil před jedním obchodem s výpočetní technikou. „Tak Aničko vystup už jsme tady.“pobídnul jí tatínek.

Všichni z auta vystoupili.Maminka pak Aničce řekla: „Počkej na nás před obchodem,my ti za chvíli ten přístroj přineseme.“Anička se tedy postavila před obchod a čekala na maminku a tatínka.Čas co strávili v obchodě jí připadal nekonečný.Schovala se pod stříšku odchodu,protože slunce již stálo vysoko na obloze z vydávalo veliký žár.Nakonec jí tatínek do obchodu zavolal a pna poprvé uviděla svůj přístroj.Prodavač jí začal vysvětlovat jak se fotoaparát ovládá.Anička to pozorně poslouchala,aby se to naučila a náhodou jej nepoškodila.To by nechtěla nikdy udělat,protože věděla,že by nikdy další již nedostala,protože takový digitální fotoaparát stojí hodně peněz.Anička se vůbec divila,kde maminka s tatínkem sehnali tolik peněz,aby jí mohli digitální fotoaparát koupit.

Z obchodu se vrátili do auta.Tam maminka řekla: „Když máš tak dobré vysvědčení,tak si zajdeme dneska do restaurace na oběd,abychom to oslavili.Co říkáš,Aničko?“ „To jsem moc ráda.“řekla na to ohromeně Anička.Tatínek nastartoval auto a jel k jedné pěkné restauraci.Před ní zastavil.

Našli si v ní jedno hezké místo a posadili se na něj.Anička si jí prohlížela,protože oni do restaurace skoro vůbec nechodili,takže to pro ní byla veliká událost.Naposledy šli do restaurace někdy před třemi lety.Číšník jim přinesl jídelní lístek a Anička si začala vybírat co si vezme k jídlu.Anička se cítila přešťastně a přála si,aby to nikdy neskončilo.Čas v restauraci jí uběhnul velice příjemně.

Po obědě nasedli do auta a vydali se na cestu domů.Aničce se vůbec domů nechtělo.Anička držela v ruce fotoaparát a pozorně si jej prohlížela.Měl tolik funkcí,že si je ještě nezapamatovala.Naštěstí se s přístrojem dodával také návod v češtině.Anička se rozhodla,že toho dne odpoledne půjde svůj nový fotoaparát vyzkoušet.Tak jim ubíhala cesta domů.

Tatínek zastavil před domem a všichni šli dovnitř.Anička řekla mamince: „Dneska je takové horko,já se půjdu vykoupat do potoka,jo?“Maminka nic nenamítala.

Anička si oblékla plavky a spěchala rychle k potoku,protože se za to dopoledne v tom horku zapotila a potřebovala se ochladit.Doběhla k potoku a ponořila se do jeho vlahé vody.Ihned se jí ulevilo.Myslela jak je šťastná,že se jí ten den splnily oba dva její velké sny.Ani nechtěla uvěřit,že se jedná o skutečnost a ne o sen.V potoce na ní vrhala stín skála,takže se cítila ve vodě velmi dobře.Tak jí utíkalo odpoledne.

Po delší době uznala za vhodné,aby z vody vylezla na břeh.Počkala tam než oschnula a potom se vrátila domů,aby si důkladně přečetla návod k digitálnímu fotoaparátu a naučila se s ním co nejdříve pracovat.

Šla do svého pokoje,tam si vzala návod a fotoaparát.Při čtení návodu si vždy jednotlivé věci hned zkoušela.Učení jí šlo překvapivě rychle.Neměla s tím nejmenší potíže a do večera uměla fotoaparát ovládat perfektně.

S večeří mamince tentokrát nepomáhala.Maminka jí musela na ní dokonce volat,což se už hodně dlouho nestalo,protože Anička vždycky pomáhala mamince s večeří.

Při večeři se všichni sešli v kuchyni.Tatínek přinesl Aničce obrázek tábora.Anička si jej důkladně prohlédla: „To jsi mi vybral nádherné místo.“řekla nadšeně Anička.Tatínek se jí zeptal: „Ty se mě nezeptáš,kdy tam jedeš?“ „Na to jsem úplně zapomněla.Kdy tam teda jedu?“ „Odjíždět budeš už toto pondělí.“řekl jí na to tatínek. „Už tak brzy?“divila se Anička. „Ty nejsi ráda?“zeptal se tatínek. „Ráda jsem,ale překvapilo mě,že je to tak brzy.Už se moc na něj těším.“ „Pamatuješ si Aničko,jak si loni na tábor vůbec nechtěla jet? A letos jsi moc šťastná,že tam pojedeš.“řekla maminka „Ty první dny to bylo hrozné,ale postupně jsem si za ten měsíc stihнула zvyknout,takže jste udělali dobře,že jste mě loni na ten tábor poslali.Jsem vám za to moc vděčná,protože na takovém táboře se dá užít spousta zábavy a legrace s ostatními dětmi.Je to úplně něco jiného,než dovolená s rodiči.Tam jsou samé děti.No,už se nemůžu vůbec dočkat toho pondělka.To,abych si už pomalu začala balit své věci,ne?Protože vlastně už za tři dny jedu.“ „To máš pravdu.Zítřa musíme balit.“uvědomila si maminka.

Hovor přerušili a maminka s Aničkou začali nosit jídlo na stůl.Po večeři Anička pomohla mamince jako obvykle s úklidem nádobí po večeři.

Pak se Anička vrátila k sobě do pokoje,kde začala snít o letošním táboře.Jak si tam opět s ostatními dětmi užije.Místo,kde se tábor uskuteční se Aničce také líbilo.Za delší dobu vstala a šla se umýt.

Ještě večer s posteli snila o letním táboře.Proto jí trvalo tentokrát velmi dlouho,než se jí podařilo usnout.

Probudila se až na druhý den ráno.Připadala si velmi šťastná,když si uvědomila,že právě nastal její první prázdninový den a za dva dny odjíždí na tábor.Samou radostí se dala do tance.Rychle se oblékla a spěchala do kuchyně,aby se nasnídala.

Protože ten den byla sobota,měla Anička maminku i tatínka doma.Snídali v kuchyni společně.

Po snídani se šla Anička vykoupat do studené vody potoka.V potoce vydržela delší dobu.Slunce již začínalo hodně

hřát. Anička se vrátila domů do svého pokoje. Tam si vzala nový fotoaparát a chtěla jej hned vyzkoušet. Zaběhla do kuchyně a řekla mamince: „Já se teď půjdu projít, abych si mohla vyzkoušet jak ten fotoaparát funguje.“ „Běž, ale nezapomeň, že se vždycky v sobotu odpoledne u nás vytírá, tak abys mi mohla při tom pomáhat.“ řekla jí na to maminka. „Do té doby se jistě dávno vrátím, už teď se venku začíná dělat velké horko. Asi tam dlouho nevydržím.“ řekla Anička a vyšla ven.

Od domu se vydala cestou doprava, jako chodívala na autobus, protože se chtěla podívat, jestli už obyvatelé tří chatek, postavených v blízkosti jejich domů, již přijeli. Všechny však ještě zely prázdnou. První chatku obývali jedni staří lidé, druhou osidlovala mladá rodinka, ještě bez dětí a ve třetí bydlela jedna starší vdova. Anička se tedy vrátila zpátky a na křižovatce lesních cest blízko jejich domu šla rovně. Tam totiž moc často nechodila. Po kousku cesty po slunci zakryly nebe vysoké jehličnaté stromy. Anička si udělala hned jeden obrázek lesa. Na displeji viděla, jak asi bude vypadat fotka. Zmáčkla spoušť a obrázek se uložil do paměti. Anička pokračovala v cestě po lese. Les nádherně voněl a ona měla vůni lesa velmi ráda. Anička ušla docela velký kus cesty lesem. Vyfotila při tom dokonce šest fotek. Pak již uznala za vhodné, že by se měla začít vracet domů. Pomalým krokem se tedy vydala na cesty zpět. Horko ani moc nepociťovala, protože tomu zabraňoval hustý les, který jí obklopoval. Cestou domů již nenalezla nic co by mohla vyfotit.

Domů dorazila přesně v poledne. „Kde si byla tak dlouho?“ zeptala se jí hned maminka. „Říkala jsem ti přece, že jdu na procházku a jenom mi to trochu déle trvalo.“ „Odpoledne musíme sbalit. Dneska teda vyjímečně vytírat nebudeme. Já si to vytrů sama někdy jindy. balení nám totiž zabere dost času, takže obojí bychom nestihli. Běž se převléct, protože oběd už je hotový.“ řekla maminka.

Anička odběhla do svého pokoje a tam se převlékla. Potom se rychle vrátila do kuchyně, aby pomohla mamince nachystat zbytek oběda. Mezitím přišel do kuchyně i tatínek. Oběd mohl začít.

Po obědě pomohla Anička mamince samozřejmě s úklidem nádobí a stolu. Za čtvrt hodiny zářila kuchyň leskem.

Maminka šla s Aničkou do jejího pokoje v prvním patře, aby jí pomohla s balením jejich věcí na tábor. Anička si přitom představovala, jak to asi na tom táboře bude letos vypadat. Anička si samozřejmě sbalila také oba fotoaparáty – ten nový digitální i ten klasický. Anička uvažovala co všechno by si ještě sebou měla vzít a napadly jí ještě nějaké knížky, pro případ, že by přišlo a oni by neměli co dělat, tak aby se mohla nějak zabavit. Tatínek přinesl z půdy stan, který dostala na konci loňského školního roku na předcházející tábor. Přinesl také spacák, podušku a krosnu, do které tohle všechno složili.

Večer měli všechno sbaleno. Tatínek potěžkal batoh, pokýval nechápavě hlavou a řekl: „Je teda pěkně těžký. To teda nechápu co všechno jste do něj dali.“ „Já to ale tati rozhodně unesu.“ řekla na to Anička. „To budeš muset.“ řekl tatínek.

Maminka šla do kuchyně připravit jednoduchou studenou večeři, protože v sobotu a neděli, kdy se vařilo teplé jídlo v poledne se nikdy po druhé večer nevařilo. Anička jí za chvilku přispěchala pomoci.

Po večeři se okoupala a vrátila se do svého pokoje, kde měla nachystané kufrы na cestu, které jí připomínaly, že odjezd na tábor je již velmi blízko. Anička si lehla do postele a vzala si knihu na čtení, aby se do večera ještě nějak zabavila. Nakonec se při čtení unavila natolik, že za chvilku usnula.

Probudila se až na druhý den ráno. Začínala neděle. Anička se umyla a převlékla.

Šla do kuchyně, kde se svátečně nasnídali. Když dojedli, šli před dům do auta a tatínek je zavezl do vesnice ke kostelu. Tam z auta vystoupili a šli do kostela. Maminka s tatínkem zůstali stát vzadu, zato Anička si sedla do první řady, kde se jí to nejvíce líbilo.

Mše začala. Sloužil jí jako obvykle místní kněz. Anička jej po celou mši pozorovala co dělá. Jenom někdy se otočila dozadu a podívala se na maminku a tatínka. Tak jim rychle utekla mše.

Po mši se ve městě ještě zdrželi. To měla Anička velmi ráda. Na procházku po městě zakončenou návštěvou cukrárny se Anička vždycky těšila po celý týden. Maminka s Aničkou si prohlíželi okna obchodů, zvláště těch s oblečením a botami. Tatínek pokyvoval pokaždé hlavou: „Já nechápu na co vy se tam tak dlouho

díváte.Co vy vidíte na tom oblečení.“Postupně došli až k cukrárně.Tam si každý koupil zmrzlinu,protože teplota vzduchu již stoupla velmi vysoko.V cukrárně se posadili a v klidu si zmrzlinu snědli.Pak se pomalou procházkou po náměstí boční uličkou vraceli ke kostelu,kde tatínek parkoval s autem.

Když nastoupili do auta,nejprve se to nedalo vydržet.Jak se ale trochu rozjeli,horký vzduch se vyvětral a v autě začalo být snesitelněji.Anička se těšila domů.

Doma se převlékla a pomohla mamince jako obvykle s vařením oběda.V domě měli příjemně,ačkoliv venku se již nedalo vydržet.Obědvali si snědli v jídelně,kde jedli právě jenom o nedělích a velkých svátcích,jako narozeniny,Vánoce a Velikonoce.Po obědě pomohla Anička jako obvykle mamince s úklidem nádobí.

Odpoledne se šla Anička vykoupat do potoka,ale rychle se vrátila domů,protože se tam nedalo vydržet i přes to jak voda příjemně chladila.Anička si otevřela trojúhelníkovité okno ve svém pokoji,aby se jí do pokoje dostalo co nejvíce čerstvého vzduchu.Lehla si na svou postel a za chvíli usnula.

Probudila se až pozdě odpoledne,kdy už horko začínalo ustávat.Vyšla před dům a tam uviděla maminku i tatínka ležet v lehátku a slunit se. „Tak už ses Aničko probudila?“přivítal jí tatínek.Anička mu na to přikývla.Chvilku postávala vedle lehátek a pak se zeptala: „Mami,nemohli bychom si zajít na procházku teď k večeru,když se i ochladilo.“ „Já si myslím,že bychom mohli,že tatínku?“ „Asi,jo.“souhlasil i tatínek.

Všichni se vypravili na procházku.Anička si sebou nezapomněla rozhodně vzít digitální fotoaparát,aby mohla cestou případně něco vyfotit.Cesta ve stínu stromů probíhala příjemně.Anička se cítila moc šťastná,že má tak hodné rodiče,kteří jí mají moc rádi a koupí jí třeba fotoaparát.Anička kolem nich pobíhala.Myslela cestou jenom na zítřejší odjezd na tábor,kterého se už vůbec nemohla dočkat.Mluvila s rodiči jenom o něm a o ničem jiném.Tak jim utíkal čas a blížil se večer.Museli se začít vracet zpět.Aničke se vůbec nechtělo,ale věděla,že musí,jinak by v lese mohli zabloudit.Domů se vrátili,jak se začínalo stmívat.

Anička si sedla s rodiči ven před dům a pozorovala nádherný západ slunce.Využila fotoaparát a hned udělala několik

fotek.Ještě dlouho po setmění seděli venku.Až tatínek řekl: „Běž si Aničko lehnout,abys zítra zvládla cestu na tábor.“Anička poslechla,šla se umýt a lehla si.

Samým vzrušením nemohla usnout.Usnula až skoro kolem půlnoci.

2. Tábor

Dalšího dne ráno se Aničku probudil budík, který si natáhla předešlého dne, protože musela vstávat velmi brzy, aby stihla sraz na nádraží. Anička se umyla, oblékla a šla dolů do kuchyně, kde maminka právě dochystávala Aničce snídani.

Anička jí rychle snědla, ale neměla na ní moc chuť, protože byla hodně nervózní, z toho jak tábor dopadne a jak dopadne cesta na něj.

Po snídani přišel do kuchyně tatínek, již ustrojený, aby s maminkou odvezli Aničku na vlakové nádraží, kde měli všichni účastníci tábora sraz. Všichni nastoupili do auta a tatínek je nastartoval a vydali se na cestu na nádraží. Anička měla z tábora v posledních chvílích i trochu strach, ale ten se snažila co nejvíce zakrývat, protože se styděla, že ona tak velká holka se bojí tábora. Cesta na nádraží ubíhala mnohem rychleji, než si Anička představovala. Anička poznávala, že se již blíží k nádraží, až před sebou uviděla budovu nádraží.

Tatínek jí pomohl odnést zavazadla na perón, kde již čekali další děti včele s vedoucím tábora. Tatínek se s vedoucím přivítal a řekl mu: „Tady vám vedu Aničku. Dobře se o ní starejte.“ Vedoucí jej ubezpečil, že se tam Anička bude mít velmi dobře. Anička poznala, že to je stejný vedoucí jako před rokem, což jí potěšilo. Anička se postavila k ostatním dětem. U nich nikoho z předcházejícího tábora nepoznala, jely tam úplně jiné děti. Maminka s tatínkem stáli vedle Aničky. I u některých ostatních dětí stáli rodiče. Na nástupiště přicházely další děti. Odjezd vlaku se neúprosně blížil. Anička se často dívala na své hodinky na ruce a viděla jak ten čas rychle běží, ačkoliv by chtěla, aby se skoro zastavil a odjezd nastal za dlouho. Anička se tiskla k mamince a tatínkovi.

Nastala doba loučení, protože odjezd se již přiblížil. Anička objala maminku i tatínka, oči jí při tom slzely. Krosnu si dala na záda a do ruky si vzala ještě jednu tašku a šla blíž k vedoucímu tábora. Z dálky již všichni slyšeli supění vlaku, který je měl dovézt na tábor. Aniččina maminka plakala, protože se se svou dcerou nerada

loučila,ale těšilo jí vědomí,že si Anička alespoň užije a bude se mít hodně dobře.

Vlak zastavil na nástupišti.Vedoucí je zavedl do jednoho vagónu asi uprostřed vlaku.Všichni do něj postupně nastoupili.Ve vlaku se posadili na svá místa.Vedle Aničky se posadil jeden chlapeček.Anička se posadila k oknu a nespouštěla oči ze svých rodičů.Ti jí bez ustání mávali.Ančka na ně mávala také.

Vlak se dal do pohybu.Anička ještě zintenzívnila mávání mamince a tatínkovi až ji zmizel nádražní perón s rodiči z očí.Věděla,že tábor právě začíná.Podívala se po vagónu,aby zjistila jaké děti jedou také na tábor.Klouček vedle Aničky byl docela potichu,zatímco ostatní děti se už začínaly společně bavit a seznamovat se.Anička se jej zeptala: „Jak se jmenuješ?“ „Jmenuji se Petr.“odpověděl. „Tak těšíš se Petře na ten tábor?“zeptala se jej Anička. „Ani těším,ani netěším.Prostě na něj jedu.“odpověděl zase krátce. „Já jedu na tábor teprve podruhé.Když jsem jela minulý rok poprvé,tak jsem se toho hrozně moc bála,ale letos se už na ten tábor docela těším.Odkud jsi ty?Já bydlím v Dolní Lhotě.“ „Já také bydlím v Dolní Lhotě.“odpověděl opět krátce Petr. „Já tam bydlím v lese.Jestli víš,jak je u autobusové zastávky cesta do lesa,tak tam já zahýbám.Bydlím úplně vzadu až za třemi chatami.“řekla Anička a Petr na to nic neřikal.Anička se tedy raději začala dívat z okna na krajinu,kudy jedou.Petr seděl zamlkle vedle Aničky. „Uvidíš,že se ti bude na tom táboře líbit.“řekla po chvílce Anička. „Snad jo.“řekl na to Petr. „Konečně,že jsi něco řekl.Jestli na tom táboře budeme držet bobříka mlčení,tak ty jej určitě vyhraješ.Začni se konečně také bavit.“řekla mu ještě Anička.Pak se odmlčela a pokusila se s ním začít bavit: „Viděl jsi fotku,toho kde jedeme?“ „Ne,neviděl.“odpověděl Petr. „Škoda,že jí nemám sebou.Dneska tam dojedeme,tak to uvidíš.Pokolikáté už jedeš na tábor.“ „Já jedu potřetí.Rodiče jinak nedají.Já tábory nemám rád.“řekl na to Petr. „Tak uvidíš,že od toho letošního se na ně budeš těšit a budeš rád,že na ně můžeš jezdit.Uvidíš.“ „Já si myslím,že ne.“ „Konečně ses trochu rozpovídal.Vidíš,že to jde.Já se na ten tábor už moc těším,i když jak jsem jela loni,tak jsem se moc bála,ale nakonec se mi podařilo zvyknout a letos jsem si to moc přála.No a nemrač se tak,nebo tě vyfotím a fotku ti potom pošlu,abys viděl,jak se

mračíš.Vůbec ti to totiž Petře nesluší.Usmívej se raději.“řekla Anička a Petr na to nic.Tak se rozhodla,že mu poví jeden vtip: „Tak já ti teda povím anekdotu,když se mi tě nedaří jinak rozesmát.“Dala se do vykládání vtipu.Podařilo se jí to.Petřík se rozesmál na celé kolo. „Tak vidíš,že se dokážeš také smát.Usmívej se už teď.Nebo tě jinak doopravdy vyfotím.“Anička uviděla na Petrovi snahu o úsměv.Tak se jí to líbilo.

Vedoucí tábora přišel k jejich sedadlům:„Tak těšíte se na ten tábor?“Anička ihned přikývla: „Já se na něj už moc těším.“ „Ty jsi s námi jela i loni.To jsi jela poprvé,vid?“ „Ano,ale letos se na ten tábor už moc těším,jak si užiju.“ „A co ty,Petr se jmenuješ,že?“ Petro nic neřikal. „Já se snažím po celou cestu Petra přesvědčit,aby se na ten tábor těšil.“řekla Anička. „Na tom táboře se bude jistě všem líbit.“řekl vedoucí a popošel dál vagónem vlaku.

Anička se dívala z okna a pozorovala okolní krajinu.Zrovna projížděli lesem.Sluníčko skrz stromy nádherně svítilo.Anička se cítila moc šťastná.Počáteční strach z tábora jí již přešel a nyní následovalo již jenom těšení na tábor. „Já tě Petře nechápu,jak se na ten tábor nemůžeš těšit.Tábor to je tak báječná a fantastická věc,že se na něj musí každý člověk těšit.Uvidíš,kolik radosti si tam užijeme.“Petr však nic na to neřikal,jenom přikývnul hlavou.Anička jej již nechal a dívala se raději z okna,ale předsevzala si,že s Petrem rozhodně něco udělá,aby se mu tábor také líbil.Tak jim utíkala hezky cesta.

Dívka naproti se Aničky zeptala: „Odkud jsi?“ „Já jsem z Dolní Lhoty.“ „Já pocházím z Bertovic.“řekl dívka. „Kde to je? zeptala se Anička. „Je to pět kilometrů od Horní Lhoty.“ „Tak to je docela blízko.Těšíš se na ten tábor také tak jako já?“ „Já se na něj také hodně těším.Maminka s tatínkem sice nechtěli,abych letos jela na tábor,ale nakonec se mi je podařilo přemluvit,takže můžu i letos jet na tábor.“ „Pokolikáté už na něj jedeš?“ „Já na něj jedu už popáté.Poprvé jsem na něj jela v sedmi letech.Tehdy jsem moc jet nechtěla,ale velmi brzy se mi na něm zalíbilo.Po které jedeš ty?“ „Já na něj jedu teprve po druhé.Loni jsem jela poprvé.Měla jsem tehdy hrozně velký strach,ale také se mi na něm rychle zalíbilo,takže jsem byla šťastná celá bez sebe,když jsem se dozvěděl,že i letos pojedu na tábor.Už se moc těším,jak si tak zase užijeme.“ „Proč máš na

krku ten foťák?“ „Abych mohla cestou a na táboře hodně fotit,protože mě za všeho nejvíce baví focení.“ „Uděláš mi také nějakou?“tázala se holčička. „Určitě,kolik budeš chtít.“řekla na to Anička a po chvilce si uvědomila: „Jak se vlastně jmenuješ,Ještě jsme se vůbec nepředstavily.Já se jmenuji Anička a jak ty?“ „Já se jmenuji Martina.“ „Tak Martina.Martino,klidně ti udělám fotek kolik chceš.Potom ti ještě v táboře ukážu jeden dárek, který jsem dostala za vysvědčení.Je to ještě jeden zvláštní fotoaparát.“řekla Anička. „Už se těším.“reagovala na to Martina.Tak jim utíkala cesta na tábor.Petr seděl pořád zamlkle na svém sedadle.

Přiblížila se jejich výstupní stanice.Všichni účastníci tábora si začali sbírat své věci.Anička se již nemohla dočkat až uvidí místo,na kterém tábor bude.Ještě zbývaly dvě zastávky vlaku.Zůstali teda sedět ještě na svých místech.Vlak zastavil v jedné stanici a za chvilku se rozjel.Ještě zbývala poslední stanice.Anička se naklonila k Martině: „Já už se toho tábora namůžu dočkat,už abychom tam byli.“ „Já se také dost těším.“řekla na to Martina. „A co ty,Petře?“obrátila se Anička k Petrovi. „Já se ani moc netěším.“ „Uvidíš,že se ti tam rychle zalíbí a budeš nakonec rád,že jsi na ten tábor jel.Já se to za to zaručuji.“řekla Anička.Anička se začala nedočkavě dívat z okna,kdy už vlak zastaví na předposlední stanici.Už se toho nemohla vůbec dočkat.Vlak opět zastavil a Anička již věděla,že na příští stanici již bude vystupovat a měla z toho velikou radost.

Všichni šli se svými věcmi ke dveřím.Anička šla co nejdříve.U dveří se nemohla dočkat až z vlaku po delší cestě konečně bude moci vystoupit.Slunce již stálo vysoko na obloze a také hodně hřálo,takže Aničce už začínalo být i horko.

Vlak konečně zastavil.Všichni postupně z vlaku vystoupili.Na nástupišti se srotili do hloučku,aby je vedoucí tábora mohl spočítat.Vedoucí jich napočítal plný počet.

Dali se do chůze.Anička šla vedle Petra a šla s Martinou.Už se moc těšila až uvidí jak vypadá ve skutečnosti tábor. „Po poledni dojdeme na místo.“řekl vedoucí ve předu.Anička nejprve nechtěla věřit svým uším,že mají ještě tak dlouhou cestu před sebou. „To půjdeme tak dlouho v tom horku?“řekla k Petrovi. „To asi jo.“řekl jí na to Petr.Aničku to docela naštválo.Protože si myslela,že tam za

chvilku dojdou a ne,že ještě budou muset tak dlouho jít pěšky.PO chvilce vzteku si řekla: „Alespoň se trochu projdu,ne?“Začala se těšit z procházky.Zavazadla, která nesla nejprve ani necítila.Postupně se jí však začínaly zdávat těžší a těžší.Anička si tašku přendávala z ruky do ruky,protože už jí nemohla v jedné udržet.Už si začínala myslet,že to nevydrží.

Po delší době chůze,ale řekl vedoucí: „Nyní si uděláme malou přestávku,protože máme před sebou ještě dlouhou cesty.Pokud máte hlad,tak si vezměte své svačinky a najezte se.“Anička si oddechla,že si konečně bude moci odpočinout od těžkých zavazadel.Sedla si do stínu jednoho ze stromů.Udělalo jí to příjemně,protože šli teď delší dobu po slunci, které již vydávalo velký žár.Anička si vybalila z tašky malou svačinku, kterou jí maminka připravila.Anička se dívala na Petra a viděla,že ten si nic nevybaluje.Šla za ním a řekla mu: „Petře,pojď,já ti dám svačinku,jestli chceš.“ „To Aničko nemusíš.Já stejně nemám hlad.“ „Pojď a vezmi si ji.“naléhala Anička. „No,tak dobře,Aničko,já si jí teda vezmu.“rozhodnul se nakonec Petr. „Tak se mi to líbí.“řekla na to Anička.Vybalila tedy ještě jednu svačinu a podala jí Petrovi.Ten jí hned začal jíst a měl jí snědenu velmi rychle.Až se Anička divila,že někdo tak rychle schopen jíst. „To ti rodiče nedali sebou nic k jídlu?“divila se Anička,když i ona dojedla. „Maminka mi nachystala jídlo sebou,ale já jsem jej snědl hned doma.Nechtělo se mi to jídlo sebou nosit.“řekl na to Petr. „Co tě tak vůbec baví?“ „Mě nejvíce baví sport.Nejraději hraji fotbal a hokej a taky se na to rád dívám na televizi a tebe baví nejvíce focení.“ „Jak to víš?“ „Slyšel jsem tě jak to říkáš Martině ve vlaku.“ „Ano správně,uhodl jsi.“ „Já tě tady teď vyfotím,abys měl na letošní tábor nějakou památku.“řekla Anička.Vzala do ruky normální fotoaparát a udělala fotku Petra pod stromem. „Až přijedeme z tábora domů,tak si ke mně pro tu fotku musíš přijít,když bydlíš teda blízko mne.“ „Já nevím Aničko.“ „Jaképak nevím.Rozhodně za mnou přijdeš a já ti ukážu své fotky.Budou se ti zcela určitě moc líbit.Už teď se na ně můžeš začít těšit.“Petr na to jenom přikývnul.

„Tak budeme pokračovat v cestě.“řekl najednou vedoucí.Anička se jenom velmi nerada zvedla ze země,dala si na záda krosnu a do ruky další tašku.Seřadili se zase za vedoucím a

mohli pokračovat v cestě. Anička se dostala až dopředu a zeptala se vedoucího: „Za jak dlouho budeme v táboře?“ „Ještě budeme muset takové dvě a půl hodiny jít. To už ale všichni ujdete.“ Anička se vrátila zpátky doprostřed a hned sdělila své dojmy Petrovi a Martině: „Ještě budeme muset jít skoro tři hodiny.“ „Cože, tak dlouho?“ divil se Petr. „Já jsem byla stejně překvapeně jako ty, ale nedá se s tím stejně nic dělat.“ řekla na to Anička. „To nebude zase tak dlouho. To ujdeme bez problémů.“ řekla Martina. „To se ti jenom zdá. To je ještě pořádně dlouhá cesta.“ řekla Anička. Dál pokračovali mlčky. Anička se netěšila na nic víc, než aby se dostali již do tábora a měla tu dlouhou cestu se zavazadly za sebou. Aničku unavovalo nošení zavazadel. Pokud by nemusela nést na zádech ten těžký batoh a v ruce tu tašku, tak by se jí šlo hned lépe. Jenomže nic z toho nemohla nikam odložit, takže jí nezbývalo, než ty tašky nést. Potichu si vzdychala. Nejprve šli zase po slunci, ale později se jim podařilo dostat se do stínu. To Aničce pomohlo, protože se již velmi zapotila. Ve stínu se jí již šlo o něco příjemněji. Tričko, které měla na sobě již však stačila celé propotit. Nyní jí však příjemně chladilo. Anička si myslela, že teplota vzduchu musela již stoupnout na takových třicet stupňů. Tak jim utíkala cesta na tábor. Anička se podívala na hodinky a uviděla, že mají před sebou ještě hodinu a půl cesty.

Před nimi se z lesa vynořila hájovna. Všechny překvapilo, že vedoucí zahnul směrem k hájovně. U brány jim vedoucí na vysvětlenou řekl: „Tady pro vás připravili jako oběd menší občerstvení.“ Anička si moc oddechla, protože takový odpočinek už moc potřebovala. Před hájovnou uviděli nachystaný přístřešek se židlemi a stoly. Vedoucí tábora pokynul, aby se tam posadili. Po malé chvilce vyšla zevnitř hájovny usměvavá paní hajná. „Dobrý den, děti. Už určitě musíte být unavené.“ řekla jim na přivítanou a dodala: „Ještě chvilku počkejte a já vám přinesu něco k dobrého k jídlu.“ „otva to dořekla odskočila dovnitř hájovny. Anička seděla na židli. Podívala se po Petrovi, protože ten se jí ztratil z očí. Uviděla jej na sedět na opačné straně lavice. Paní hajná přinesla velký hrnec polévky: „Tohle vás zajisté posilní na další část cesty.“ Začala jim rozlévat. Tak se dostala až na konec. Každý dostal jeden plný talíř polévky. Aničce moc nechutnala, ale snědla jí, protože už měla

hlad.Paní hajná se posadila do čela velkého stolu a trochu křičela,aby jí slyšely všechny děti: „Pan hajný tu dneska není.Odešel na lov do lesa.Vrátí se až dneska večer.Doufám,že vám ta polévka moc chutná.Mám pro vás ještě připravené nějaké zákusky na cestu a chlazenou limonádu.Po té se vám určitě moc uleví.“Když Anička dojedla horkou polévku,pot z ní úplně lil.Paní hajná počkala než všichni polévku dojí,potom jim talíře od ní odnesla a přišla s velkým hrncem s limonádou.Anička jí rychle vyfotila,protože se jí to líbilo.Paní hajná začala každému rozlévat do sklenice.Anička se už nemohla dočkat,až se té studené limonády napije.Když jí paní hajná nalila,hned měla limonádu v sobě.Paní hajná se vrátila do čela stolu a řekla:Jenom děti pijte,Před chvilkou jsem se byla podívat na teploměr a na něm je třicet tři stupňů celsia ve stínu.Buďte rádi,že už za chvílku dojdete do tábora a tam máte nádherně chladivý potůček,ve kterém se budete moci ihned vykoupat.“Aničku představa krásného potůčku velmi rozradostnila.Už se tam moc těšila.Všichni dopili limonádu a vedoucí tábora dal pomalu pokyn k tomu,aby se zvedli ze židlí a pokračovali v cestě.

Anička vstávala jenom nerada,ale věděla,že musí.Na záda si dala krosnu a do ruky chytila tašku.Všichni vyšli z hájovny opět na lesní cestičku,ktou zakrývaly stromy.Anička čekala ještě hodně dlouhou cestu.Pravda však byla zcela opačná.Ještě šli asi dvacet minut než se před nimi otevřela lesní mýtiny s uprostřed protékajícím potůčkem. „Tady si postavíme tábor.Kolem řeky si po obou stranách rozestavte stany.“řekl vedoucí tábora.

Anička si sundala ze zad zavazadla a posadila se na chvílku.Rozhodla se,že si postaví stan na druhé straně lesa.Vytáhla si z krosny svůj modrý stan trojúhelníkovitého tvaru a začala jej stavět.Ostatním dětem to šlo také velmi dobře.Netrvalo dlouho a po lesní mýtině stálo spousta stanů.Anička si do něj dala své věci.Pak je vedoucí zavolal a řekl jim: „Teď máte tři hodiny osobního volna,na to,abyste si vybalili své věci a udělali v nich pořádek.

Anička zalezla do svého stanu a začala vybalovat své věci.Nejprve si vybalila a nafoukla podušku,aby měla na čem spát.Také si vybalila spacák a následovalo oblečení.Na všechny stany dopadaly stíny stromů,kté kolem mýtiny rostly.Aniče netrvalo dlouho,aby si své věci vybalila a uložila do stanu.Když

všechno udělala natáhla se na podušku a prožívala tu velikou radost jak je moc šikovná, že si tohle všechno dokáže udělat úplně sama bez cizí pomoci a že může být po tři týdny na táboře sama bez rodičů jenom s ostatní i dětmi. Ani nepozorovala, že při tom usnula.

Probudila se až o dost později. Nejprve jí chvílku trvalo než si uvědomila, kde je. Pak se podívala na hodinky a zjistila, že se probudila právě včas. Vyšla před stan. Tam už viděla i ostatní děti. Anička se přebrodila přes řeku, na půlku mýtiny, kde stály i ostatní děti. Vedoucí přišel za chvílku. „Vítám vás na tomto táboře, který teď právě tímto zahajuji. Doufám, že se vám zde bude líbit a budete nakonec rádi, že jste na něj jeli. Zažijete tady spoustu zábavy a dobrodružství. Až se bude tábor blížít za tři týdny ke konci nikomu z vás se nebude chtít odsud odjíždět. To vám zaručuji a slibuji. Na dnešek ještě žádnou velkou zábavu připravenou ještě nemám. Dneska vám nechám na váš odpočinek po cestě. Pro tři z vás však mám jeden úkol. Musíte zajít nakoupit do obchodu, protože tady nemáme nic k jídlu. Nejprve se vás zeptám, kdo by šel dobrovolně.“ Řekl na přivítanou vedoucí tábora. Chvílku počkal. Anička se dívala po ostatních dětech, které se k tomu rozhodnou. Žádné však nezvedalo ruku, aby se přihlásilo. Když se delší dobu k tomu nikdo nehlásil vybral vedoucí: „Tak když se nikdo nehlásí dobrovolně, tak já z vám vyberu tři lidi. Půjdeš nakoupit teda ty Aničko, ty Petře a ty Jarmilko.“ Aničko se nechtělo, ale neměla vůbec na výběr. Vedoucí dal Aničko peníze a nechal si je tři u sebe. Ostatní děti poslal pryč. „Cesta do vesnice vede tudy kolem těch stromů. Půjдете chvílku lesem a potom dojdete na lesní cestu. Tam po červené dojdete do města. Musíte jít doprava.“ Anička nesla peníze a šla s Petrem a desetiletou Jarmilkou. Nejprve šli mlčky. Pak Jarmilka začala rozhovor: „Chce se vám do vesnice? Mi se ani moc nechce.“ „To se nechtělo nikomu jak si viděla. Jenomže něco jíst musíme. Jenomže nám vedoucí neřekl co všechno máme nakoupit.“ uvědomila si Anička. „Budeme se muset vrátit?“ zeptal se znechuceně Petr. „To asi ano.“ přikývla mu Anička. „Naštěstí jsme ale ještě neušli dlouhou cestu.“ řekla na to Jarmilka. Začali se vracet zpět do tábora. „Nebo vy tady na mně chvílku počkejte a já se vrátím.“ napadlo po chvílce Aničku. Petr i Jarmilka naprosto souhlasili. Posadili se na pařez a Anička se sama vracela do

tábora.Došla tam zanedlouho.Šla do stanu vedoucího.Ten jí přivítal: „To se nějak brzy vrátíš z nákupu.“ „Když my nevíme co všechno máme nakoupit.“řekla mu na to Anička. „Na to všechno musíš myslet zavčasu.Tak tady máš papírek s věcmi, které máš nakoupit.“ppředal vedoucí tábora Aničce lísteček.Aničku napadlo si jej zkontrolovat,jestli je to ten správný,protože si vzpomněla na loňský tábor,kdy se musela vracet,protože dostala lísteček s něčím úplně jiným.Tentokrát držela v ruce správný papírek.Potěšilo jí to.

Rychle se začala vracet za Petrem a Jarmilkou.Zanedlouho je uviděla na místě,kde se dohodli,že na sebe počkají.Konečně se mohli vydat na cestu do vesnice.Opět došli na lesní cestu.Zahnuli doprava jak měli.Pod stromy se jim šlo příjemně. „Co všechno teda máme nakoupit?“zeptala se zvědavě Jarmilka.Anička vytáhla papírek a začala z něj předčítat: „Máme nakoupit teda buřty na opékání pro všechny děti na táboře.Také máme nakoupit pečivo a maso na vaření...Je toho tady prostě hodně.Dále ještě nějaké brambory a rýži,zeleninu a to je všechno.“ „To teda budeme mít pěkně těžký ten nákup.“řekla na to Jarmilka. „To budeme.“potvrdila Anička.Cesta se jim zdála strašně dlouhá.Slunce již tak nehrálo,protože již pokročila doba a nastávalo pozdní odpoledne. „Na táborech je velmi nádherně.Já jsem tak ráda,že na tom táboře můžu být.Já nechápu toho Petra, který se na ten tábor netěší.“Petr sice nic neřikal,ale také se mu začínalo na táboře líbit. „To já jsem se také na tábor moc těšila.“řekla Jarmilka. „Ale ta cesta je hrozně dlouhá.“stěžoval si Petr.Dokonce začínali uvažovat i o tom,jestli jdou správným směrem.Podívali se po červené značce a našli jí na stromu.Už si začínali myslet,že tam nedojdou,že je to nějak hrozně daleko.

Když tu se před nimi otevřela vesnice a konec lesní cesty.Všichni tři se dívali po nejbližší samoobsluze,aby tam mohli předepsané věci nakoupit.Jednu uviděli hned na kraji.Vešli do ní a dali se do nakupování věcí.Nákup jim netrval dlouho.

Ze samoobsluhy se vydali na cestu zpět do tábora.Všichni tři měli ruce plné nákupu pro tolik lidí.Cesta do tábora jim ubíhala rychleji,než cesta tam. „Nevíte,kde jsme zahýbali na tu lesní cestu?“zeptala se Jarmilka. „To máš pravdu.To mě nenapadlo.“řekla na to Anička. „Zato já to vím.To si musíte dělat značky,abyste to

poznali.To tak nejde.Ještě,že jsem šel s vámi i já,protože jinak byste zabloudili a my všichni pak bychom vás museli všude hledat.Tak a teď zahýbáme.Tady jsem na stromě udělal takovou šipku,abychom poznali,kudy se máme vracet.“dělal se chytrý Petr.Po chvilce chůze před sebou uviděli jejich tábor.Šli rovnou ke stanu vedoucího.Museli se přebrodit před mělký potůček,který středem tábora protékal. „Tak máte všechno.“zeptal se jich vedoucí tábora,který je již vyhlížel. „Ano nakoupili jsme úplně všechno.“řekla Anička. „Tak to je velmi dobře.“řekl na to vedoucí.Dali mu tašky a Anička i zbytek peněz. „Jste šikovní.“řekl jim vedoucí na rozloučenou.

Anička šla ke stanu a vzala si svůj fotoaparát.Vzala si ten digitální.Vyšla přes stan a udělala si několik fotek tábora.Pak si jej opět schovala.Posadila se před stan na zem a pozorovala tábor.Čas jí docela utíkal.Uprostřed tábora se u řeky začínalo rýsovat táborové ohniště.Několik kluků tam totiž nosilo s okolního lesa suché větve a větvičky.Sluníčko se chýlilo čím dál více k západu.Blížil se první večer v tomto táboře.

Vedoucí tábora je svolal k ohništi.Tam dostali každý jeden klacek a měli si na něj nabodnout jeden buřt.Všichni tak udělali.Pak vedoucí tábora slavnostně zapálil oheň.Všichni se kolem něj posadili.Slunko již zapadlo za obzor,ale ještě vydávalo poslední zbytky záře.I ta ale rychle mizela a na obloze se začínaly objevovat první hvězdičky.Anička myslela na to co asi teď dělají maminka s tatínkem,že na ní asi teď také myslí.Na nebi se ukázal velký měsíc.Obličej ve všech již ozařovala jenom záře od plápolajícího ohně.

Anička si všimla jak Petr sedí dále sám u ohně.Popošla k němu: „Co tady sedíš tak sám?“Petr neodpovídal.Anička si všimla slz v jeho očích.Nechtěla jej ztrapnit a proto se jej potichu zeptala: „Proč Petře pláčeš?“ „Já nepláču.“odpověděl potichu Petr. „Přede mnou se za to nemusíš stydět.Já to stejně na tobě vidím.“ „Řekni mi teda proč pláčeš.“ „Protože se mi stýská po mamince.“odpověděl Aničce zase potichu Petr. „Z toho si nic nedělej.Mi se také loni stýskalo zpočátku hodně po rodičích a myslela jsem si,že to nevydržím,ale nakonec jsem to přemohla.“ „Já si na ten tábor nemůžu nikdy zvyknout,jenomže rodiče nedají,že se mi na táboře nelíbí.Maminka chce,abych někde o prázdninách byl,protože ona se

mnou jet nemůže.Ona totiž musí pořád pracovat,protože nám před několika lety umřel tatínek a maminka říká,že nemáme dost peněz na to,abychom někde jeli společně.“ „Tak to je mi moc líto Petře.To jsem vůbec netušila.“řekla na to Anička a pohládila Petra po vlasech.Petr se k ní naklonil a rozplakal se jí do klína.Anička se jej snažila utěšit.Naštěstí se jí to po chvilce podařilo. „Já teda budu sedět vedle tebe,Petře.“Petr na to vděčně přikývnul.

Anička si teprve teď všimla,že jí již dávno spadnul do ohně špekáček.Zvedla se a zašla k vedoucímu: „Mohla bych si prosím vás vzít ještě jeden buřt?“Vedoucí, který všechno viděl,přikývnul.Poslal Aničku do svého stanu pro další.Když kolem něj procházela,zeptal se jí: „Proč Petr plakal?“ „To už je v pořádku.“řekla na to Anička a spěchala k Petrovi.Rychle si začala opékat další špekáček.Ostatní děti je měly již skoro opečené.Každé dítě dostalo ke špekáčku rohlík.Petr měl již špekáček opečený. „Aničko,vezmi si ten můj,já si vezmu ten tvůj a počkám na něj se opeče,protože ty jsi o něj přišla kvůli mně.“ „To ne,jenom si jej sněž a já si jej ještě doopékám.“ „Přišla jsi přece o něj kvůli mně.“ „To nic.Jenom si jej rychle sněž než ti vychladne.“Petr musel souhlasit s tím,že si jej nakonec sní.Anička se dívala do ohně,aby neviděla jak ostatní děti již špekáčky jí,protože na ně již měla velkou chuť.Myslela při tom na to co jí Petr pověděl.Cítila se z toho posmutnělá.Umiňovala si,že se musí Petrovi po celý tábor co nejvíce věnovat,aby z něho alespoň něco měl a byl nakonec rád,že na něj jel.Chtěla totiž,aby byl Petr na táboře nakonec šťastný.Anička se dívala na svůj špekáček,aby se jí s nim nestalo totéž co s tím předešlým.Ten se jí zatím pěkně opékal.Ostatní děti již dojedly.Anička na něj již měla velkou chuť.Nemohla se dočkat až se dodělá.Nakonec se však dočkala.

Mohla jej sundat z větvičky a začít jíst.Moc jí chutnal.Snědla jej za chvilku.Pak následoval zpěv trampských písní.To se Aničke moc líbilo.Ona ráda zpívala u táboráků trampské písně.Kolem nich se začínalo ochlazovat,ale nikomu to nevadilo,protože je zahřával žár ohně.Tak dozpívali poslední trampskou píseň.Vedoucí vzal večerku a zapískal na ní.

Všichni šli do svých stanů.Anička si rychle lehla do spacáku ve svém stanu.Netrvalo dlouho a usnula.

Dalšího dne ráno jí probudilo zatroubení vedoucího. Podívala se na hodinky a zjistila, že je teprve půl osmé. „To musíme vstávat už tak brzy?“ Musela však rychle vstát.

Nejprve se všichni umyli v říčce uprostřed tábora. Potom následovala ranní rozcvička, aby byli všichni svěží. Vzduch byl ještě chladný, ale tím cvičením se všichni zahřáli.

Po rozcvičce se všichni šli převléct do stanů. Anička spěchala, protože už měla velký hlad. Všichni se sešli u táboráku, aby tam dostali talířky s jídlem. Anička se jako první dívala po Petrovi. Po chvilce rozhlížení jej spatřila. Spěchala se snídání k Petrovi. „Jak si se dneska vyspal?“ zeptala se jej na úvod. „Docela dobře.“ odpověděl Petr. „Já jsem se vyspala přímo výborně. Kdoví co budeme dneska dělat?“ „Doufám, že nebudeme hrát žádnou hru. Ty já nemám vůbec rád.“ „Tak hry já mám z tábora úplně nejraději. Při tom se člověk nejvíce pobaví. Uvidíš, že ty se nakonec také při nich budeš bavit.“ „To bych neřekl.“ „Tak já tě to naučím.“ „To se ti nepodaří.“ „Dneska by se mi taková hra líbila. Dneska bude nebe bez mráčku. Doufám, že nám nikdy za ten tábor nebude pršet, protože to by byla velká škoda.“ Anička dojedla snídání. „Pojďme Petře ke stanu vedoucího, myslím, že nám bude chtít říct něco o dnešním programu.“

Petr se zvednul a šel s Aničkou ke stanu vedoucího tábora. Kolem stanu si začaly sedat i ostatní děti. Všichni netrpělivě čekali na vyhlášení programu. Vedoucí však ze stanu nevycházel. Všichni napjatě očekávali vedoucího. Konečně vyšel ze stanu. Posadil se na židličku vedle stanu. „Tak teď vám řeknu dnešní program. Dneska si zahrajeme na hledání pokladu. Rozdělíme se na několik družstev. Každému dám papírek s úkoly, které musí splnit a cestě k pokladu. Bude vás pět družstev po pěti a jeden z vás tady zůstane se mnou a pomůže mi s něčím. Kdo to bude, to si teďka vylosujeme. Všichni se rozběhnou k tomu stromu a ten, kdo tam dorazí jako poslední, tak ten zůstane tady v táboře se mnou.“

Všichni se dali do rychlého běhu, jenom Petr se co nejvíce loudal, aby nemusel tu hru hrát. Došel tam sice poslední, ale když se vrátili k vedoucímu, vedoucí řekl: „Petře, já jsem říkal, kdo doběhne a ne dojde poslední, takže ty automaticky budeš hrát.“ Pak řekl jméno dívky, která s ním zůstane v táboře. Ostatní se rozdělili do pěti

družstev. Anička si do svého družstva samozřejmě vzala i Petra. Řekla mu: „Uvidíš, že tu hru nakonec vyhraje my.“ Pak si Anička vybrala další tři děti.

Všichni se seřadili na startovací pozici a čekali až přijde vedoucí a dá jim první papírek. Petrovi se hrát vůbec nechtělo. Otrávil je, že bude muset nakonec hrát. Za chvíli došel vedoucí tábora a rozdál každému družstvu po jednom papírku. Anička si rychle přečetla první řádky. V rychlosti to řekla ostatním a dali se všichni do běhu. Anička se snažila běžet co nejrychleji. Petr se také dal do co největšího běhu, protože nechtěl Aničce zkazit vítězství. Anička se pozorně dívala po starém párezu, ve kterém měli najít další papírek. Po delším běhu jej skutečně našla. Jako první k němu doběhla a podívala se do něj. Uviděla tam něco bělavého. Byl to papírek. Anička si přečetla, že mají jít dál po lesní cestičce k domečku. Tam budou muset udělat pořádek, aby našli papírek s další cestou. Aniččina skupina měla prozatím druhou pozici. Proto se snažili co nejrychleji běžet. Slunko již dost hřálo, ale cesta vedla naštěstí pod stromy, takže se jim ani tak horko nezdálo. Běželi jehličnatým lesem. Před sebou však najednou uviděli sedět na zemi člověka. Anička a celá její skupina se zastavila a Anička se jej starostlivě zeptala: „Co se vám stalo?“ „Ale nohy mi už neslouží jak mají. Musím si tady odpočinout.“ „Já vám pomůžu, kam vás mám zavést?“ „Pokud budeš tak hodná, tak mě odveď do mého domečku. Je nedaleko.“ Anička se úlohy okamžitě chopila a pomohla staršímu pánovi do domečku. „Udělali jste správně, že jste mi pomohli. Zato nyní můžete pokračovat ve hře. Prohledejte tento dům a najdete zde další papírek.“ Anička a celá její skupina pokračovala v hledání dalšího papírku. Petr jej po delší době našel. Hned jej ukázal Aničce a ta si přečetla kam mají pokračovat. Anička s celou skupinou pospíchali k cíli, aby dohnali předcházející skupiny. Anička běžela jako první, protože ona věděla kam mají jít. Petrovi se začínala kra již líbit. Jako další v pořadí měli úkol, aby urovnali dřevo na hromadu, protože pod ním je ukryt další plán cesty s úkolem. Pospíchali lesem až uviděli rozházenou hromadu dříví. Všichni se dali rychle do jejího urovnávání. Nešlo jim to nejrychleji. Když zvedali předposlední polínko, vypadl z něj papír. Anička si jej přečetla a dozvěděla se, že mají pokračovat po

lesní cestě po zelené značce a u rozcestníku najdou poslední plán cesty. Anička se s celou skupinou dali opět do běhu. Cestou se jim podařilo předběhnout skupinu před nimi. Aničku to potěšilo a přidala tempo. Věděla však, že vítězství již asi nedosáhnou, protože před nimi jsou ještě tři skupiny, které mají již velmi velký náskok. Anička měla všechno na sobě již propocené. Vůbec to však necítila. Před sebou najednou uviděli rozcestník. Tam uviděli na zemi kameny. Nejprve nemohla plán cesty najít, až Petra napadlo: „Ten plán je asi schované pod těmi kameny.“ Anička rychle jeden kámen obrátila a plán cesty tam našla. Přčetla si jej a zjistila, že mají běžet k hájovně a tam u plotu poklad najdou. Všichni se dali opět do běhu, protože následující skupina se k nim přiblížila. Anička totiž nechtěla přiběhnout do cíle alespoň jako poslední. Všichni běželi jako by jim šlo o život, tak moc si přáli vyhrát. Cesta jim ubíhala.

Uviděli před sebou hájovnu a tam stály již tři skupiny. Tím se Anička ujistila, že již nemůžou vyhrát. Doběhli k hájovně a tam již stál vedoucí tábora. Ten na Aniččinu skupinu vykřiknul: „Rychle hledejte poklad.“ Anička nic nechápala, ale dala se s ostatními do hledání pokladu. Prohledávali okolí plotu. Jako první našel poklad Petr. Všichni z Aniččiny skupiny se postavili k vratům. Vedoucí ještě počkal na poslední skupinu, která už dobíhala. Když se všichni sešli kolem něj, řekl: „Vyhrává skupina Aničky, protože ty předcházející tři skupiny totiž nepomohli starci, který seděl na lavičce a odpočíval, protože už ho bolely nohy. Právě poslední dvě skupiny mu pomohly a proto vyhrála skupina Aničky, ačkoliv nepřiběhla jako první.“ Anička teprve teď všechno pochopila, že ten člověk tam byl nastrčený úmyslně, aby se vzdali vítězství za pomoc jemu. Členové těch třech skupin se tvářili pěkně otráveně, že nevyhráli, když doběhli jako první.

Anička otevřela krabici a našla v ní bonboniéru. Otevřela jí. Hned si jeden bonbón vzala. Samozřejmě, že se podělila se svou skupinou i ostatními dětmi, které nevyhrály. Anička cítila velkou radost, že se jim podařilo vyhrát. Anička se z vítězství velmi radovala. Vůbec tomu nechtěla uvěřit, že právě jí se podařilo vyhrát. Bonboniéru všichni snědli velmi rychle.

Před odchodem řekl vedoucí: „Teď vyberu tři z vás poražených, kdo vezmete z hájovny jídlo, přinesete jej do tábora a

uvaříte jej.“Následovala jména tři dětí, kteří byli pověřeni tímto úkolem.

Ostatní se vraceli do tábora společně s vedoucím. „Tak jak se ti Petře ta hra líbila?“ zeptala se Anička. „Kupodivu se mi líbila a pobavil jsem se u ní.“ odpověděl Petr. „Tak vidíš, že se při takových hrách můžeš i pobavit. Já jsem ti to říkala.“ „Také nechápu jak je to možné, že mě takové hry teď baví, když mě nikdy předtím nebavily a nechtěl jsem je hrát.“ „Uvidíš, že stejně se ti bude líbit i zbytek tábora.“ Pokračovali v cestě k táboru. „Petře, vidíš, veverka.“ řekla Anička a ukázala mu do koruny stromů. Petr se podíval a doopravdy jí tam uviděl. „Škoda, že sebou nemám fotoaparát, protože by s z toho byla pěkná fotka. No snad někdy příště.“ Anička se vracela celá šťastná do tábora. V táboře dostali do oběda volno.

Anička pozvala Petra k sobě do stanu. Petr nejprve nechtěl: „Aničko, já půjdu raději do svého stanu.“ Anička jej však přemlouvala a po delším přemlouvání se jí to nakonec podařilo. „Petře co říkáš, že bychom si zahráli společně šachy.“ „Když já je hrát neumím.“ řekl na to Petr. „To nevádí, tak se je Petře naučíš hrát. Já ti teďka vysvětlím pravidla a uvidíš, že se je naučíš hrát.“ řekla Anička. Vytáhla šachy a začala Petrovi vysvětlovat pravidla hry. Petr je velmi pozorně poslouchal. Když mu všechny pravidla vysvětlila, rozestavěla po šachovnici šachy a mohla začít hrát. Anička úmyslně hrála s chybami, aby se Petrovi podařilo vyhrát a tím pádem se mu celá hra zalíbila. Anička totiž hrála šachy již velmi dlouho a účastnila se i šachového kroužku. Petrovi se tedy podařilo vyhrát a chtěl by si zahrát ještě jednu hru, jenomže vedoucí už svolával všechny děti k obědu.

Petr s Aničkou museli hraní nechat a jít se naobědvat. Sednuli si kolem táborového ohně, kde se oběd vařil a každý dostal do misky nejprve polévku a potom hlavní chod. Aniče i Petrovi oběd moc chutnal. Když dojedli museli si každý nádobí po sobě umýt v potůčku a odevzdat je ve stanu vedoucího.

Potom jim vedoucí řekl: „Teď mám pro vás připravenou procházku.“ Anička si zaběhla do stanu pro svůj nový digitální fotoaparát a pověsila si jej na krk. Dostali ještě deset minut volna, aby se připravili na procházku. Anička se ale přesto už postavila ke stanu vedoucího a čekala těch deset minut tam.

Přesně za deset minut vedoucí ze svého stanu vyšel a mohlo se jít na procházku.Vedoucí je vedl lesem na lesní cestu,tak jak šli Anička,Petr a Jarmilka.Tentokrát ale zahrnuli na doleva a pokračovali do kopce.Anička již stačila za cestu udělat první dva snímky.Anička šla vedle Petra a dávala na něj pozor.Kolem lesní cesty rostly jehličnaté stromy,jejichž větve rostly nad cestou a clonily tak slunci,takže se jim lépe.Vzduch byl ale přesto velmi horký.Vedoucí však šel rychle,jako by mu to ani nevadilo.Anička si každou chvilku stírala z čela pot.Již dostala i velkou žízeň.Ze zad si teda sundala batoh a napila se.Musela se při tom zastavit a mezitím ji utekly ostatní děti o kus dál,takže Anička musela přidat do tempa,aby je dohnala.Brzy se však dostala opět vedle Petra. „To je dneska Aničko horko.“řekl Petr. „To máš pravdu,ale snaž se na to nemyslet.“řekla mu na to Anička.Cesta stoupala pořád nahoru.Anička se dívala po okolní krajině, která se jí moc líbila. „Dobře jste mi vybrali dovolenou mamí a tati.“řekla si Anička potichu.Konečně cesta přestala stoupat a pokračovala po rovince.Po pravé straně se svah porostlý jehličnany prudce svažoval dolů.Vlevo naopak prudce stoupal nahoru.Anička udělala hned další dvě fotky.Procházka se jí líbila.Petr se již cítil unavený a nejvíce ze všeho si přál,aby si mohl konečně odpočinout,aby vedoucí na chvilku zastavil.Petrovi se nechtělo vůbec pokračovat dále,když viděl jak velký kopec mají ještě před sebou.Myslel si,že ho už nevyjde.Vedoucí však nejevil známku toho,že by chtěl zastavit.Petra již bolely nohy.Snažil se to všechno přemáhat,protože věděl,že mu nic jiného,než pokračovat v cestě dál nezbývá.Mezi stromy začal vát vlahý vítr, který Petrovi trochu pomohl.I tak se ale cítil velmi unavený.

Kolem cesty se povalovaly klády.Vedoucí řekl: „Tady se na deset minut zastavíme,abyste si mohli odpočinout a vydechnout si než dojdeme ke zřícenině hradu Vidín.Anička s Petrem se posadili na dřevo.Petr se snažil co nejintenzivněji odpočívat. „Mě ta cesta už tak unavila,že já nevím,jak dojdu ten zbytek nahoru a potom ještě zpátky.“řekl Petr k Aničce. „Ty toho teda moc nevydržíš.“řekla mu na to Anička. „To se ti jenom zdá.Dopoledne jsme museli běhat a teďka ten výšlap,to už je hrozně mnoho.“ „Neboj,na to si zvykneš.“ „To bych ani netvrdil,protože toho je tolik na jeden den.“ „Proto jsme tady také jeli,abychom měli trochu víc pohybu,než máme

doma.Ta krajina kolem je velmi pěkná.Mi se moc líbí.“řekla Anička. Dívala se na hodinky a chvilku před tím,než měli vstávat,vstala sama a postavila se na lesní cestu.Vzala si do rukou fotoaparát a udělala fotku celého tábora,aby měla památku.Vedoucí to pochopil a pokyn ke vstávání dal až měla Anička fotku hotovou.

Všichni se teda zvedli a pokračovali v cestě ke zřícenině.Petr se cítil již odpočatěji a proto se mu lépe šlo.Anička s Petrem se dostali trochu více dopředu než předtím.Anička se rozhlížela po lese.Pod lesem prosvítala napravo trochu vesnice.Blížili se ke zřícenině.Anička se těšila,že tam bude moci udělat hodně fotek.Kopec nad nimi se již nezdál tak vysoký.

Došli k jeho vrcholu.U rozcestníku se zastavili. „Tak před vámi je zřícenina starého hradu Vidín.“začal vedoucí vyprávět o hradu.Řekl všechno z jeho historie i různé zajímavosti.Aničku bavilo poslouchat všechny ty zajímavosti a proto je velmi pozorně poslouchala.Petr ten se díval po okolí,protože toho nebvily takové věci.Když vedoucí všechno dopověděl,řekl: „Tak a teď se můžeme jít na hrad podívat jak vypadá jeho zbytek,když už o něm všechno podstatné víte.Anička si připravila fotoaparát a začala dělat snímky hrady.Vyfotila při tom i ostatní děti.Hrad jí zabral dokonce dvacet snímků.Prošli si celou zříceninu a vedoucí jim přitom říkal,kde se nacházela třeba kuchyně,kde chodba,spižárna a ostatní místnosti.

Když si prohlédli celou zříceninu,dovolil jim vedoucí přestávku na půlhodiny.Anička se ještě vrátila na zříceninu a prohlížela si ji.Petr se posadil na kámen a odpočíval přec cestou nazpátek.Anička se také po delší době posadila a odpočinula si. „Tak co,Petře,líbil se ti hrad.“ „Docela by ušel.“ „Mi se moc líbil.Jestli budeš chtít,tak ti,až přijedeme domů,několik fotek udělám,abys měl také něco z tohoto výletu na památku,souhlasíš?“ „To ještě uvidím.“řekl na to Petr. „Rozhodně za mnou přijdeš a já ti ty fotky vytisknu.“ „Tak dobře.“souhlasil Petr.Slunce již začalo pomalu klesat k západu,protože nastávalo již pozdní odpoledne.Anička si prohlížela hrad a snažila se ho co nejvíce zapamatovat.Vzpomněla si přitom na maminku a tatínka. „Co asi o tom čase děláte?Vzpomenete si na mne?To určitě ano.Já na vás také myslím a jsem moc ráda,že jsem na ten tábor mohla jet.“myslela si Anička.

Vedoucí dal pokyn k odchodu zpět do tábora. Anička se zvedla. Petrovi to trvalo o něco déle, protože už ho celý ten den unavil. Nakonec se ale také zvednul a šel za Aničkou. Vedoucí šel opět velmi rychle. Šlo se jim tentokrát lépe, protože cesta klesala, slunce již také tak moc nepražilo a povíval chladivý vánek. „Petře to je nádherné odpoledne, že?“ „Já jsem unavený, takže to ani moc nevnímám.“ „Je dneska úplně nádherně. Kdyby takové počasí vydrželo po celý tábor, jenom kdyby se jenom o trošičku, ale doopravdy trošičku ochladilo, tak by to bylo úplně prima, že Petře?“ „Asi jo.“ řekl na to Petr. „Já si to také myslím.“ řekla Martina, která se k Aničce přidala. „Kde ty se tu bereš?“ řekla překvapeně Anička. „Chtěla jsem se za tebou podívat jak se máš. Ukážeš mi ten fotoaparát?“ „Jo, hned jak se vrátíme do tábora. Já jsem ti slíbila ve vlaku, že ti ho ukážu a úplně jsem na to zapomněla, promiň.“ „Tak dobře, dneska mi ho ukážeš.“ „Jak se ti líbí na táboře?“ Zeptala se Anička Martiny. „Líbí se mi tady, jenom doufám, že budeme chodit i jinam než na nějaké zříceniny.“ „Tobě se ten hrad nelíbil.“ „Hrad by se mi líbil, ovšem pokud by byl vkuse, ale zříceniny nemám moc ráda.“ „Tak to mi se tak zřícenina moc líbila. Udělala jsem si hodně fotek.“ „Nechápu co se ti na takové ruině mohlo líbit.“ „Kdysi to byl hrad.“ „Jenomže teď už není.“ řekla na to Martina. „Vedoucí měl pěkný výklad, že?“ „Já jsem ho ani moc neposlouchala, protože mě ta zřícenina vůbec nezajímala.“ „Tak si udělala hloupě, protože vedoucí říkal zajímavé věci.“ „Možná tobě se zdály zajímavé, ale mi se nelíbily.“ „Konečně že se už ochladilo, že?“ začala Anička z jiného soudku. „Taky jsem ráda, že už nemusíme jít v takovém horku.“ řekla na to Martina. Pak mlčky pokračovali dál.

Anička se podívala kolem sebe a uviděla, že již došli na místo, kde předtím odpočívali. „Hele, už máme půlku cesty za sebou.“ řekla Anička. „Ano, to je dobře.“ zaradoval se Petr. „Dneska udělal vedoucí teda nabitý program.“ řekla Martina. „To udělal. Doufám, že ne dnešní večer už nemá připravený nějaký další program, protože už se mi i začíná chtít spát. Dneska ve stanu usnu ihned jak si lehnu.“ „To mi se vůbec spát nechce. Mi by se líbilo, kdyby vedoucí na dnešní večer něco vymyslel.“ řekla Anička Martiny. „Já teda doufám, že nic takového se nestane, protože mi se chce již hodně spát. A co ty Petře?“ „Já jsem už také unavený. Také

půjdu raději spát.“ „Tak vidíš,Martino,oba dva chceme již jít spát.Jsme už unavení.Vedoucí nás určitě nechá jít večer spát.“Pokračovali v cestě.

Blížili se již k táboru.Anička již také byla ráda,že již jsou u cíle své cesty.Konečně zahrnuli do lesa k jejich táboru.Ještě jim zbýval jenom malinký kousek cesty a už uviděli před sebou svůj tábor. Vedoucí jim řekl: „Do večere, která bude za hodinu máte osobní volno.Po večeri si můžete dělat co chcete.“Aničku to velmi potěšilo.Anička se rozloučila s Petrem a šla s Martinou do svého stanu,aby jí ukázala svůj digitální fotoaparát.Martině se moc líbil.Také by si přála mít podobný.Anička jí nechala jim udělat několik fotek.Martina se s ním naučila hned pracovat.Když si s ním dost vyhrála vrátila jej samozřejmě Aničce a odešla do svého stanu.Anička zůstala ve stanu sama.

Lehnula si na svou podušku a odpočívala,protože i jí ten dnešek dost unavil.Ve stanu bylo příjemně chladno,protože stál pod stromem a slunce na něj nemohlo svítit.Aničku napadlo,jestli by si nemohla začít psát deník,jako to dělala na ložském táboře.Podívala se do svých zavazadel a našla tam čistý sešit a propisku.Mohla tedy začít deník psát.Začala včerejším dnem,kdy jela na tábor a seznámila se s Petrem,Martinou a Jarmilkou.Napsala skoro dvě celé stránky.Když odkládala propisku úplně jí bolela ruka.Anička se podívala na hodinky a zjistila,že má ještě patnáct minut času.Lehla si tedy na podušku a přemítala o prvních dnech na táboře.

Zvenku zazněla píšela vedoucího oznamující večeri.Anička se zvedla a šla ke stanu vedoucího.Tam dostala společně s ostatními večeri.Všichni si sednuli na zem.Anička se posadila vedle Petra a snědla si svoji večeri.Po večeri se zeptala Petra: „Také jsi tak unavený jako já?“ „Já jsem unavený mnohem více.Už jsem to říkal.“ „No tak nemusíš se hned tak durdit.“řekla mu na to Anička.

Po večeri se všichni vykoupli v říče.Aničce to přinesla ohromnou úlevu.Voda v potůčku příjemně chladila.Aničce se z vody už vůbec nechťelo.Nejraději by tam zůstala ještě hodně dlouho,ale musela si uvědomit,že není u nich doma v potůčku u skály,ale na táboře.Anička šla z vody rovnou do stanu.Tam se převlékla rovnou do pyžama a šla spát.Usnula skoro ihned.

Dalšího dne ráno jí probudil až zvuk píšťalky vedoucího. Anička rychle vstala a převlékla se do normálního oblečení. Vyšla ze stanu ven. Ostatní děti již nastupovaly do řady k ranní rozcvičce. Anička se tam postavila rovněž. Vedoucí počkal až se tam postaví všechny děti a potom začal cvičit rozcvičku. Anička se cítila ještě rozespalá, ale cvičení jí pomohlo, aby se probrala. Když docvičili, cítila se Anička již úplně čilá.

U stanu vedoucího dostal každý snídani. Anička se posadila vedle Petra. „Jak se dneska cítíš?“ „Jsem ještě po včerejšku unavený.“ „Já už vůbec nejsem unavená. Na to si ale dokonce tábora zvykneš.“ „Jenom doufám, že dneska nebudeme dělat nic náročnějšího než včera.“ „To já nevím. Za chvíli se to již dozvíme.“ Venku ještě bylo docela chladno a vál chladný vítr. Aničce bylo i trochu zima v jejím tričku a kraťasech. Jí to ale vůbec nevadilo, protože věděla, že již za chvíli se velmi oteplí.

Po snídani jim vedoucí řekl: „Tak na dnešek mám pro vás připravenou hru na zajíce. To se rozdělíte na dvě skupinky. Každý dostane jeden prak a několik speciálních kuliček. Každá skupina dostane jednu barvu. Tyto kuličky jsou velmi měkké, protože uvnitř obsahují speciální barvu, která se při nárazu ihned rozstříkne. Bude to vlastně hra podobná vybíjení. Ten koho kulička označí barvou, bude muset ihned odejít ze hry, jako trefený zajíc. Tady mám tyto kuličky. Musíte je nosit pořád v tom sáčku, protože jinak byste je mohli zničit ještě dříve než je použijete. Ještě každý má dva životy, to znamená, že každý může být dvakrát trefen. Nejprve se schovají zajíci a vy je budete lovit. Nakonec zbude jenom jeden zajíc, který zvítězil. Pak se zase přehodíte a ti co zajíce lovili, se stanou zajíci a až zbude jenom jeden zajíc, tak ten vyhrál a celou hru ukončíme. Barvy, kterými vás kulička označí se dají umýt přímo ve vodě, takže se nemusíte bát, že byste se zašpinili. Nyní teda můžeme začít hrát. Rozdělte se na zajíce a lovce.“ Petr se hned postavil vedle Aničky. Anička mu však řekla: „Já bude teďka lovec a ty zajíc.“ „Aničko, já chci hrát s tebou.“ „Ne, uvidíš, že to bude zábavnější, když ty budeš zajícem, schválně jestli já tě najdu a ulovím.“ „Já bych chtěl hrát s tebou.“ „Tak to bude zábavnější. Uvidíme, kdo je chytřejší. Možná, že tě neulovím.“ „Tak teda dobře Aničko, ale já moc nevím co mám dělat. Já se nedokážu moc dobře schovávat.“ „Ale

dokážeš,jenom musíš chtít.“I ostatní děti se již domluvili,kdo se postaví do té které skupiny.Petr se teda přidal k těm zajícům.

Vedoucí řekl: „Teď se běžte zajíci schovat a za chvíli pustím lovce.“Zajíci se teda šli schovat do lesa.Vedoucí jim na to nechal deset minut a potom dal pokyn lovcům: „Nyní může začít hra.“Anička s ostatními dětmi šli do lesa.Anička se dívala pozorně po zajících,ale nejprve žádného neviděla.Teprve po chvilce uviděla prvního.Hned vytáhla prak a pokusila se strefit.Míček však letěl úplně vedle.Vzala si další ani tentokrát se jí to nepodařilo.Zajíc zmizel ve stromech.Anička se teda začala dívat po dalším hráči.Procházela les a dívala se po stopách.Uviděla tam otisk jedné podrážky,zaradovala se a šla po její stopě.Uviděla dalšího zajíce.tentokráte mířila velmi přesně a podařilo se jí strefit se.Zaradovala se.Hned se pokusila strefit se podruhé a rovněž se jí to podařilo.Hráče vyřadila.Pak se jí nikoho nepodařilo již najít.Dívala se všude možné a nikoho neviděla.Až konečně uviděla Petra.Anička uvažovala jestli jej má pokusit strefit,ale po delší úvaze došla k tomu,že ona jej ze hry rozhodně nevyřadí.Petr si jí však všimnul.Divil se proč se do něj Anička nezkusí strefit,když ho vidí.postál ještě chvíli na místě a potom se ukryl.Anička šla dál a už do konce hry nikoho nespátřila.Asi v půlce dopoledne zazněla píšela vedoucího tábora.Všichni se vydali na cestu směrem k táboru.

Za chvíli tam došli.Cestou Anička narazila na Petra. „Aničko,proč jsi na mě nemířila?“ „Kdy jsem na tebe měla mířit?“ „Přece,když jsi mě viděla jak se ukrývám u stromů.“ „Já jsem tě neviděla.“ „Ale viděla jsi mě a nestrefila ses do mě,ani ses o to nepokusila.To pak není žádná hra.“zlobil se Petr. „Ale já jsem tě doopravdy neviděla.“ „Já jsem to na tobě poznal,že mě vidíš,ale nechceš mě trefit,abych nevypadnul ze hry.Já to vím.“ „Tak dobře Petře,vidím,že jsi to na mně poznal.Nechtěla jsem ti to udělat,chtěla jsem tě ještě nechat ve hře.“ „To není fér,měla jsi mě trefit,když si mě viděla.“ „Tak dobře,příště už tě nebudu šetřit.“ „To jsem rád.“řekl na to Petr.

Všichni se sešli u stanu vedoucího.Vedoucí řekl: „V prvním kole vyhrává Petr,protože on vydržel ve hře až do samého konce.“Petr tomu nemohl uvěřit.Hned se začala radovat,ale tu radost mu kazilo to,že vyhrál,protože jej Anička ušetřila.Větší radost by

měl,kdyby doopravdy a svou pomocí zůstal ve hře až do konce.Vedoucí pokračoval ve své řeči: „Druhou půlku hry si zahrajeme v pátek,protože dneska se už blíží poledne a ve čtvrtek půjdeme na celý den pryč.Odejdeme ráno a vrátíme se až večer.Do poledne vám dávám osobní volno,abyste se očistili od barev.Jenom zase tři lidi se postarají o oběd.Budou to ti,kteří nejdříve vypadli ve hře.“

Anička šla do svého stanu a vzala sebou i Petra. „Petře,nechceš si zahrát šachy?“zeptala se jej. „To je dobrý nápad.“souhlasil ihned Petr.Anička nachystala šachovnici a šachy.Začínat nechala Petra.Anička stále ještě hrála hůře než uměla,aby se Petrovi hra zalíbila.Umiňovala si,že na konci táboru si s Petrem rozhodně zahraje hru a při ní bude hrát jak nejlépe dokáže,aby viděla jak se Petr naučil šachy hrát.Anička nechala Petra hned od počátku vyhrávat a dělala chybné tahy.Petr její lest tentokráte neprokouknul,takže věřil,že Anička doopravdy tak špatně hraje. „To mám štěstí,že pořád vyhrávám.“zaradoval se Petr,když tuto hru vyhrál.Hned si chtěl zahrát ještě jednu.Anička chtěla rozestavět šachy,ale Petr se toho chtěl ujmout sám a proto jej Anička nechala.Tentokrát začínala Anička.Petrovi se dařilo opět hned od začátku vyhrávat.Petr se z toho velmi radoval. „Jak ty mně chceš učit šachy,když je sama pořádně neumíš?“zeptal se jí,když dohrával druhou hru a opět s převahou vítězil. „Už jsem je dlouho nehrála,tak jsem zapomněla už dobře hrát.“vymyslela si Anička.Petr si chtěl zahrát ještě jednou,ale Anička již nechtěla.

„Tak,že se ti už na tom táboře líbí,Petře?“ „Docela jo,ale jenom proto,že jsi tady také ty.“ „To jsem ráda,že se ti na táboře líbí.“ „Ale stejně jsi mně mohla dneska v té hře trefit,protože tam musím pořád myslet na to,že jsem vlastně vyhrál neprávem.“ „Vyhrál jsi zcela právem.Snaž se zapomenout na to,že jsem tě viděla a netrefila se do tebe.“ „Pokusím se.“ „A to si na začátku nechtěl hrát za zajíce,že to nedokážeš.Přitom jsi byl nejšikovnější ty,protože si vyhrál.“ „To máš Aničko pravdu.Vůbec jsem nečekal,že se mi podaří vyhrát.Já ani nevím jak se mi to podařilo.Pořád jsem se skrýval v jednom houští a nikdo mě tam nenašel.“ „Jsi prostě šikovný kluk.To je to celé.“ „Ani máš,Aničko,pravdu.“ „Schválně,jestli mě,Petře, v pátek trefíš.Nechceš se se mnou o něco

vsadit?“ „Když já nevím o co bych se měl vsadit.“ „Třeba o dvacet korun.“ „To by šlo.“souhlasil Petr a pokračoval: „Zítra bude ten celodenní výlet hrozný.Jí někde na celý den to je hloupost.Já nevím jak to vydržím.“ „To zvládneš.“ „Budu muset.Nic jiného mi ani nezbyvá.Ten vedoucí jde strašně rychle.To se nedá zvládnout.“ „To je pravda,ale já jsem si už na to dokázala zvyknout.Já také raději chodím rychleji,než pomalu.Větší kopec vyjdeš lépe,když jdeš rychleji,než pomalu.Daleko méně se tím unavíš.“ „Kdoví co budeme dělat odpoledne?“ „To se dozvíme za chvíli,už je skoro poledne.Ještě chvíli a vedoucí nás zavolá k obědu a po obědě nám řekne co budeme dělat odpoledne.“ „Jenom doufám,že nikam zase nepůjdeme.“ „Tak to asi jo,protože jak já ho znám,tak určitě ano.Dopoledne se hrají hry a odpoledne se jde na procházku.“ „Jak ho znáš?“ „Minule jsem jela na tábor zrovna s ním.“ „Aha.“přikývl chápavě Petr. „A to tak bude po celý tábor?“zeptal se Petr po chvilce uvažování. „Minulý rok to tak děla po celou dobu tábora.“ „Tak to bude hrůza,kam mě to maminka poslala na tábor?“ „Nenaříkej si a buď rád,že se trochu projdeš,protože jak já tě poznávám tak zjišťuji,že přes školní rok toho asi moc nenachodíš.Co vůbec děláš ve svém volném čase?“ „Já odebíráám jeden časopis a v něm vychází návody a modely krajin s domečky,vláčky,autíčky a tak podobně.“ „To je docela zajímavé.Jednou mě rozhodně musíš k sobě pozvat,abych to viděla.“ „To ještě uvidíme.“vyhýbal se Petr. „Žádné uvidíme,rozhodně mě k sobě pozveš,už se na to moc těším.“řekla na to Anička. „Také se chystám,že o letošních prázdninách si udělám jeden model úplně sám.Maminka mi za vysvědčení objednala nějaké modely a tak si z nich postavím krajinu,svou vlastní krajinu.Už se na to moc těším.“ „Jak vidím,Petře,tak o prázdninách moc pohybu mít nebudeš,tak se sněž alespoň tady trochu hýbat,protože to tak nejde.“

Dále už jejich rozhovor nepokračoval,protože zazněla píšťala vedoucího svolávající děti k obědu.Anička s Petrem se zvedli ze stanu a šli k vedoucímu.Každý dostal nádobí a oběd.Aniče velmi chutnal.Rozhlížela se po tom,kdo vařil a po delší chvilce rozhlížení uviděla dvě děvčata, která se ještě motala kolem kotlíku nad ohništěm.Anička se posadila opět k Petrovi a snědla si oběd s ním.Po obědě si všichni museli po sobě umýt nádobí a odnést je do stanu

vedoucího. Slunce na obloze svítilo velmi silně. Anička se stačila zapotit jenom co vyšla na chvilku ze stínů stromů, když myla nádobí.

Všichni se posadili na svá místa a čekali co jim vedoucí řekne,pouze dva kluci se ještě honili po táboře.Vedoucí je musel nejprve umravnit a potom řekl: „Dneska odpoledne,když je takové horko,nepůjdeme nikam daleko.Půjdeme jenom kousek tady na procházku.Za deset minut je odchod.“

Anička si šla do flašky nabrat čistou vodu z potoka,dala si jí do malého batůžku.Pak se posadila ke stanu vedoucího a čekala na odchod.Přisedl si k ní Petr: „Aničko,ještě,že dneska jdeme jenom na krátkou procházku,že?“ „Jo.Dneska je totiž tak veliké horko,že to je úplná hrůza.Dneska bych i já klidně zůstala v táboře,ale je už odpoledne a to bude horko slábnout.Už se těším na večer až se budu moci vykoupat v té říčce.To jsem ti ještě asi neřekla.U mě doma mám také podobný potůček a to se do něj chodím často v létě koupat,abych se ochladila z toho horka.To je vždycky příjemné.U toho potůčku roste také skála, která na potůček dává stín,takže je tam i příjemně chladno,takže si tam vždycky odpočinu.No,musíš se za mnou přijít podívat,abys to všechno viděl na vlastní oči.V tom potůčku se také někdy mihne nějaká ta menší ryba.Je to tam prostě nádherné.Mít chaloupku schovanou tak hezky v lese a být tam úplně sám.No nic,to všechno uvidíš.“řekla Anička.Petr všechno pozorně poslouchal a i jemu se to zalíbilo,takže začal uvažovat,jestli by tam přece jenom neměl za Aničkou přijet.Představoval si to tam velmi hezky.

Kolem se sešly i ostatní děti.Přišel i vedoucí a mohli vyrazit na cestu. „Tak dneska jdeme na procházku,nebo lépe řečena na prohlídku jeskyně.Cesta tam není dlouhá.V tom horku se tam příjemně ochladíte.“Všechny děti se seřadily za vedoucím.Vedoucí je vedl cestou kudy přišli až na jednom rozcestí zahrnul doprava.Tam po lesní cestě došli až na asfaltovou cestu,ktou již nezakrývaly stromy,takže tam bylo docela horko.Všichni proto spěchali k jeskyním.Po chvíli chůze uviděli před sebou jeskyně.

Vedoucí je nechal před jeskyní a sám šel k pokladně. 導頭は洞窟の前を去り、金庫へ向かった。導頭 洞窟 前 去り 金庫 向かった

[illegible]

Ten vyšel zanedlouho. „Máme ještě dvacet minut čas do začátku prohlídky.Dávám vám po tu dobu rozchod,ale nechoďte nikam daleko.Můžete třeba zajít k pokladně,tam prodávají suvenýry a nějaké si tam koupit.Snažte se ale zůstat co nejbližší.Anička se šla hned podívat do obchodu a koupila si tam jedny skládací pohlednice a jednu pohlednici normální,aby mohla mamince a tatínkovi napsat pozdrav z tábora.Pak vyšla ven a řekla Petrovi:“Běž se tam dovnitř také podívat.Mají tam hezké věci.“Petr se teda šel podívat dovnitř.Také si tam nakoupil nějaké suvenýry a vyšel ven za Aničkou.Uviděli jí sedět na kládách nedaleko.Sednul si k ní.Anička se dívala po okolí.Seděli tam mlčky.

Po dvaceti minutách se zvedli a šli na místo srazu, protože je už vedoucí volal. Všichni se seřadili a mohli vstoupit do jeskyně. Vedoucí tábora jim před tím ještě rozdál vstupenky, které ukázali paní průvodkyni při vstupu do jeskyně. Když tam vstoupilo poslední dítě, přivítala je na prohlídce a začala jim vyprávět zajímavosti a fakta o jeskyni. Anička je pozorně poslouchala, protože jí takové věci zajímaly. Často si také dělala fotky z jeskyně a fotila na nich i Petra. Asi uprostřed prohlídky jim průvodkyně zhasnula světlo. To se Anička začala bát, protože tmu neměla vůbec ráda. Ona se po tmě bála. Čekala netrpělivě až se světlo opět rozsvítí. Naštěstí nemusela čekat dlouho a průvodkyně světlo opět rožnula. To si Anička oddechla. Průvodkyně opět pokračovala ve výkladu. Ukazovala různé krápníky a jiné věci v jeskyni. Anička

začínalo být již zima,protože jí nenapadlo si vzít sebou něco teplejšího.Anička se snažila tu zimu nějak vydržet.

Za hodinu vycházeli z jeskyně a průvodkyně se s nimi rozloučila.Venku se Anička hned zahřála. „Také ti Petře byla taková zima?“zeptala se venku hned Petra. „Ani ne.“odpověděl jí Petr. „Zato mi v jeskyni bylo zima.Už jsem ráda,že jsme opět venku.“ „Nejhezčí na celé prohlídce byla ta tma,že?“ „Mi se vůbec nelíbila,protože já tmu nemám ráda.“řekla na to Anička. „To tě nechápu,protože ta tma a to tajemno se mi na celé prohlídce jeskyně nejvíce líbilo.Jenom je škoda,že to trvalo tak krátkou dobu.Ta průvodkyně měla nechat alespoň dvakrát tak dlouhou dobu zhasnuto.“Anička se podívala na hodinky a s úžasem konstatovala: „Petře,my jsme v té jeskyni byli dokonce hodinu a čtvrt.Mi se zdálo,že jsme tam jenom chvilku a zatím už uběhla hodina a čtvrt.“

Před jeskyní se všichni seřadili a vydali se na cestu k táboru.Skoro všechny děti se mezi sebou bavily o jeskyni a jak se jim to líbilo.K Petrovi a Aničce se přidala Martina. „Tak co ,jak se vám dnešní výlet líbil.Mi se líbil velmi mnoho.“ „Mi se také procházka po jeskyní hodně líbila.Udělala jsem tak hodně fotek.Jenom doufám,že mám ještě dost místa v paměti na další fotky.Aby to nebyly moje poslední na tomto táboře.“řekla Anička. „Mi se ta jeskyně také líbila.“přikývnul i Petr.Venku již nebylo takové horko,protože odpoledne se již překulilo do své druhé poloviny.Vedoucí šel zase velmi rychlým tempem.Anička se již rychlou chůzí stihla zahřát.Cítla se dost upocená,takže se těšila na večer,až se bude moci vykoupat v potoku a smýt ze sebe tu špínu.Blížili se k táboru.

Do tábora došli zanedlouho.Anička šla do svého stanu,protože vedoucí jim dal až do večera volno.Anička vzala pohled,který koupila na výletě k jeskyni a začala psát mamince a tatínkovi jak se má na táboře dobře a jak je ráda,že na něj mohla jet.Pohled dopsala,jenomže si potom uvědomila,že nemá poštovní známku.Založila si pohled do svého deníku s tím,že jej pošle až se dostanou někam k poště,kde dostane koupit známku a bude moci dopis poslat.Otevřela svůj táborový deník a napsala do něj o dnešním dni.Pak si vzala knížku a do večere jí četla.

Když zazněl obvyklý zvuk vedoucího píšťaly, knihu odložila a šla před stan vedoucího, kde měla dostat večeři. S večeří se posadila vedle Petra. Anička měla v sobě večeři za chvíli.

Po večeři vedoucí zatroubil na píšťalu, aby se všichni uklidnili a řekl jim: „Ode dnešní noci začneme mít pravidelné hlídky. Budete se střídát po třech hodinách. Hlídku bude mít vždycky jeden. Ten, kdo bude mít hlídku dostane mou píšťalu a kdyby se náhodou něco podezřelého dělo, tak na ní zatroubí na poplach.“ Potom vyjmenoval tři lidi, kteří budou mít v noci hlídku. Anička napjatě poslouchala, jestli neuslyší své jméno. Oddechla si, když je neuslyšela.

Všichni si šli umýt své nádoby a odevzdali je do stanu vedoucího. Pak se všichni okopali v potoku a rozešli se do svých stanů, protože na ten den večerní program připraven nebyl. Anička usnula ihned jak si lehla.

Dalšího dne ráno Aničku probudilo již brzy zatroubení píšťaly. Anička měla co dělat, aby vstala. Podívala se na hodinky a uviděla, že je teprve brzy ráno. Nejprve se převlékla a potom vyšla ze stanu. Tam už přicházely i ostatní děti. Vedoucí stál na místě ranní rozcvičky. Postupně se tam všichni seřadili. Vedoucí zahájil rozcvičku. Anička se cítila ještě hodně ospalá, ale rozcvička v ranním chladivém vzduchu jí úplně vzpružila. Nejprve pocítovala chlad, ale cvičením se v ní rozproudila krev, takže se zahřála.

Po skončení rozcvičky následovala ranní koupel ve vodě potoka. Potom se šly všechny děti připravit na snídani. Anička s převlékáním spěchala a před stanem vedoucího stála mezi prvními. Hned se rozhlížela po Petrovi až jej uviděla vylézat z jeho stanu. Šla za ním a řekla mu: „Ahoj Petře, tobě to teda trvalo.“ „Proč vstáváme tak brzy?“ ptal se ještě ospale Petr. „To já nevím, ale vedoucí nám to jistě po snídani řekne. Ty jsi ještě ospalý?“ divila se Anička. „To teda sem.“ „odpověděl Petr. „Jak můžeš být po té rozcvičce ještě ospalý.“ nechápavě vrtěla hlavou Anička.

Snídani si Anička snědla vedle Petra. Když všichni dojedli vedoucí začal mluvit: „Dneska jsem vás probudil tak brzy, protože jinak bychom dnešní program nestihli. Nejprve půjdeme na vlak, který nás doveze ke hradu. Kosibec. Pak se tam projdeme do odpoledne a k večeru se vrátíme zpět do tábora. A ten vlak jede teď

ráno buď velmi brzy, anebo až pozdě dopoledne. Tím jet nemůžeme, protože bychom to všechno nestihnuli.“

Jako obvykle si všichni po sobě umyli nádoby a dali vedoucímu. Měli půlhodiny na přípravu na výlet. Anička si jako první vzala vodu z potoka, aby neměla potom žízeň. Připravila si také peníze, aby měla za co nakupovat. Podívala se na svůj digitální fotoaparát a zjistila, že se jí již baterie skoro vybila a že toho již moc nesnese, protože Anička zapomínala fotoaparát vypnout. Vzala si do batohu i ten obyčejný.

Za půlhodiny se všichni sešli opět u stanu vedoucího. Aničku velmi překvapilo, že na lesní cestičce stojí větší auto. Vedoucí vyšel ze svého stanu a řekl: „Dneska nás může hajný odvézt až na nádraží. Proto tu stojí to auto.“ Anička s ostatními dětmi nastoupili do mikrobusu. Anička se posadila dopředu. Když všichni seděli v autobuse mohli vyjet. Cestou Anička zapípal fotoaparát, že jí už docházejí baterie. Hajný ještě zastavil u hájovny, kde čekala paní hajná. Nastoupila do mikrobusu a dala každému malou svačinku na cestu. Když procházela kolem Aničky opět jí zapípal fotoaparát. Anička si potichu pro sebe řekla: „To je smůla, že mi zrovna docházejí baterie v tom fotoaparátu. To už na něj asi do konce tábora nic nevyfotím.“ Paní hajná to slyšela a hned se nabídla: „Jestli chceš, tak já ti ten fotoaparát nechám u nás nabít.“ Anička chvílku uvažovala, jestli si může dovolit dávat fotoaparát dávat někomu neznámému, až jí napadlo: „To nemůžu přijmout. Jste moc hodná. Děkuji vám.“ „Žádné takové. Ukaž mi jak to mám dát nabít a večer si pro něj přijď.“ Anička se začervenala a ukázala paní hajné jak se přístroj nabíjí. Paní hajná rozdala mezi ostatní děti svačinky a potom se vrátila k Aničce. Anička jí fotoaparát dala. Nakonec se ještě paní hajná rozloučila a hajný se mohl rozjet k nádraží. Anička ještě chvíli uvažovala, jestli měla přece jenom paní hajné fotoaparát dávat, ale pak se na to snažila přestat myslet. Docela se jí to podařilo. Dívala se po cestě kudy jeli. Netrvalo dlouho a auto hajného stávalo před nádražím.

Všichni z něj vystoupili. Anička si našla Petra a šla vedle něj. Vedoucí je zavedl na peron, kde počkali než jim pojede vlak. Měli ještě deset minut času. „Dneska to bude prima den, že?“ obrátila se Anička na Petra. „Na tu prohlídku hradu se také těším. Kde

máš, Aničko, ten digitální fotoaparát?“ „Paní hajná se mi nabídla, že mi ho nechá u ní nabít a tak jsem nakonec svolila. Já jsem ho totiž zapomínala vypnout a tak se mi úplně vybil. Dneska teda budu fotit na obyčejný fotoaparát a pak si doma ty fotky vyvolám. Já si je totiž vždycky dělám sama. To mám na půdě takovou laboratoř a tam si ty fotky vždycky dělám.“ „To musíš mít prima.“ uznal Petr. Pak stáli mlčky a čekali příjezd vlaku.

Ten s malým zpožděním přijel. Anička s Petrem a ostatními dětmi do něj nastoupila. Anička se posadila vedle Petra a čekali než se motorový vlak rozjede. Anička se dívala z okna a pozorovala okolní přírodu, jak to dělávala ráda vždycky, když někam jela. Vlak vjel do lesíka, kolem tratě rostly jenom stromy, takovou trasou však nejel moc dlouho a brzy Anička po levé straně uviděla louku a pole. Sluníčko stoupalo teprve nahoru na oblohu. Anička uvažovala o tom co asi teď dělají doma rodiče. Přemítala, že tatínek šel asi do práce a maminka také, takže u nich doma právě teď nikdo není. Pak začala myslet na to co asi dneska všechno podniknou a jak ten hrad bude vypadat, jestli bude hezký. Zrovna projížděli kolem zvonického železničního přejezdu, kolem kterého už stálo několik aut čekajících na to, až se závozy zvednou oni budou moci projet. Železniční přejezd již minuli a pokračovali v cestě kolem jedné vesničky. Anička si vzala fotoaparát, protože jí napadlo, že by jí mohla vyfotit. Vlak přijel do menší železniční stanice. zvuk tlampače ohlašoval jeho příjezd a trasu, kterou jede. Do vlaku přistoupili další lidé. Mezi nimi i průvodčí, který kontroloval každému jízdenku. Anička si sáhla do kapsy a svou vytáhla, dostali jí od vedoucího na peronu před vstupem do vlaku. Průvodčí jízdenku procviknul a pokračoval dále. Vlak se opět rozjel a pokračoval dál ve své trase. Anička zase pozorovala kudy jedou. Míjeli různé typy krajin. Anička je pozorovala.

Nakonec se přiblížila jejich výstupní stanice. Všichni šli ke dveřím. Vlak se již blížil k nádraží. Počkali než vlak úplně zastaví a potom vystoupili. Vedoucí počkal než před vlakem uvidí všechny děti. Pro jistotu je ještě jednou přepočítal a napočítal je všechny.

Mohli teda vyjít na cestu ke hradu. Anička šla opět vedle Petra. Ostatní děti si toho již začaly všimnout a některé se začínaly posmívat. Cestou tři na Aničku dorážely, ale Anička je neposlouchala věnovala veškerou svou pozornost prohlížení cesty a přírody kudy

jdou.Šli listnatým lesem po dosti příkré cestě.Anička poslouchala zpěv ptáků,kteří brzy dopoledne nádherně švitořili.Anička se cítila velmi šťastná.Po delším výstupu cesta přestala stoupat a šli po rovnici.Když se Anička podívala pod sebe uviděla,že již hodně vysoko vystoupili.Nad sebou však ještě měli vysoký kopec.Stoupání nahoru opět začalo.Aničce se přitímtí od stromů moc líbilo.Stromy také udržovaly příjemný chládek.Blížili se nahoru.

Už viděli začal mezi stromy prosvítat hrad.Anička se na něj dívala a hned udělala jednu fotku.Ještě museli zahrnout doleva a uviděli hrad v plné jeho kráse.Ten vypadal úplně jinak než zřícenina,ktou viděli na prvním výletě.Stál pevně na vrcholu kopce.Vedoucí řekl: „Teď tady zůstaňte,já půjdu koupit vstupenky do hradu.“ a odešel.Všichni si posedali na lavičky.Anička si šla do blízkého občerstvení koupit nanuk.Sedla si vedle Petra a pojídala jej.Vedoucí se brzy objevil ve dveřích hradu a ukazoval dětem,že mají jít k němu.Anička se postavila a šla k vedoucímu.Cestou dojedla nanuk.

Vedoucí jim oznámil,že za deset minut začne prohlídka a rozdal jim vstupenky.Každý si svoji vzal.Anička už netrpělivě očekávala dobu vstupu do hradu.

Po deseti minutách se dočkala.Před vchod vyšla průvodkyně.Všichni šli k ní.Průvodkyně si nejprve zkontrolovala jestli mají všichni vstupenky.Pak je přivítala a začala prohlídka hradu.Anička se dívala všude kolem sebe,aby zachytila co nejvíce z té krásy do vlastní hlavy,protože fotit se tam nesmělo,což Aničku velmi mrzelo.Anička rovněž poslouchala pozorně výklad průvodkyně o té které místnosti.Procházeli celý hrad.Kuchyň zaujala nejvíce Petra.Tomu se líbilo to starodávné nádobí,kté se tehdy v kuchyni používalo.Aničce se zase nejvíce líbila jídelna.V duchu si řekla: „Takovou jídelnu a takový hrad by se mi také moc líbil.Ti lidi se tehdy museli mít moc dobře.Měli takové bohatství,že teď nikdo nic podobného nemá.Ti si mohli dovolit všechno na co měli chuť.Mohli úplně všechno.To by se mi také líbilo.“Pokračovali v prohlídce další místnosti.Tak došli až do poslední,kde se s nimi průvodkyně rozloučila a vyvedla je ven z hradu.

Vedoucí tábora je zavedl do obchůdku se suvenýry.Anička si tam koupila pohlednici hradu,aby měla alespoň nějakou památku

na návštěvu tohoto hradu. Vedoucí jim dal také dvacet minut pauzu na odpočinek. Anička se šla posadit na lavičky vedle hradu a dívala se na něj. Udělala si také jeho fotku. Po Petrovi se tentokrát nedívala. Anička přemýšlela o návštěvě hradu a jak vypadal nádherně. Představovala si takový život ve hradu. Mít takovou moc jak král nebo královna a těch sluhů. Nic by nemusela dělat sama. Na všechno by měla služebníky. To by byl nádherný život. Ráno by jí sluhové oblékli a umyli potom by snídani dostala až do postele. Po snídani by jí obuli nádherné střevíce a pomalu by odešla si hrát, kdyby ještě byla princeznou. Na hlavě by nosila nádherně zlatou korunku a mohla by dělat naprosto všechno. Mohla by mít všechno na co by si jenom vzpomněla. Představovala si jak by vypadal takový den princezny. Oběd by dostala v nádherné jídelně jak to viděla ve hradu. Jedla by z těch nádherných talířů těmi nádhernými příbory. Pak by si zase mohla celé odpoledne do sytosti hrát. Večer by jí po večeri pomohli sluhové z těch nádherných šatů a uložili by jí do postele.

Ze snění jí vytrhnul až Petr: „Tak tady si Aničko. Hledal jsem tě a nikde jsem tě neviděl.“ „Tady jsem Petře.“ řekla ještě napůl zasněně Anička. Pak se podívala na hodinky a uviděla, že se doba určená k odpočinku již výrazně zkrátila. „Ten hrad byl nádherný, že?“ obrátila se Anička k Petrovi. „Ano, mi se také moc líbil. Toho bohatství tam všude.“ „Také by se mí líbilo tam žít.“ „Jenomže to se nám nikdy nesplní.“ řekl na to smutně Petr. „To máš bohužel pravdu.“ přikývla Anička a ze snění se dostala opět do reality.

Vedoucí a ostatní děti začaly již vstávat, aby šli dál. Anička se neochotně zvedla také, protože by tam ráda ještě hodně dlouho seděla a snila jak vypadal život takové princezny. Smutným pohledem se s hradem loučila a šla za průvodcem a ostatními dětmi. Vedoucí zvolil jinou cestu než kudy přišli. Cesta vedle nejprve po rovině. Hrad jim postupně zmizel z očí, zakryly jej stromy. Pak začala cesta klesat dolů. Venkovní teplo již stačilo stoupnout, stromy však udržovaly příjemný chládek. Cesta, po které šli začala výrazněji klesat. Anička se podívala po Petrovi, nikde jej však neviděla. Přestala se po něm i dívat, protože si myslela, že jde někde v řadě. Anička se raději začala zase rozhlížet kolem sebe. Mezi stromy povíval

chladivý vánek. Anička poznala podle svahu, že jsou ještě dost vysoko. Slunce již stálo značně vysoko na obloze, protože již dopoledne se již převálilo do své druhé poloviny. Anička a ostatní děti se dostaly na cestu, kde stromy nerostly. Tam poznaly, že je již velké horko. Anička se těšila až se zase dostanou do stínu stromů. To se nestalo za dlouhou dobu.

Došli k rozcestníku. Tam vedoucí povolil krátkou přestávku. Anička se dívala znovu po Petrovi a konečně jej uviděla. „Kde jsi šel, Petře?“ zeptala se jej. „Šel jsem skoro úplně vzadu, protože jsem už byl unavený.“ odpověděl jí. „Já jsem se po tobě po celou cestu dívala a nikde jsem tě neviděla.“ „Do předu jsem se nedostal, protože jsem nebyl schopen jít rychleji.“ řekl jí na to Petr. Anička se s Petrem posadili na klády. Vedoucí však již dával pokyn k pokračování. Petr se zvedal jenom nerad, ale Anička vstala ráda, protože se cítila svěží.

Vesele po boku Petra pokračovala v cestě. Vedoucí zvolil odbočku doleva. Všichni jej následovali. „Kam to jdeme?“ divila se Anička. „To já také nevím, ale brzy se to dozvíme.“ řekl Petr. Dále pokračovali jehličnatým lesem mlčky. Anička pořád přemýšlela kam to asi jdou. Po delší době se to dozvěděla.

Před sebou uviděla rozhlednu. Vedoucí jim řekl: „Tady jsem vás zavedl k rozhledně, abyste se mohli podívat na krajinu. Tady vám dávám pauzu hodinu, protože všichni najednou nahoru jít nemůžeme. Rozdělte se asi na tři skupinky a postupně jděte nahoru. Nejprve vám půjdu ale zaplatit vstupné, tak tu počkejte.“ Vedoucí vešel dovnitř a když vyšel se vstupenkami v ruce, zeptal se: „Tak už jste se rozdělili na ty skupinky?“ Anička zůstala samozřejmě s Petrem. Všechny děti se rozdělily na tři skupiny. Anička chtěla jít v té první, ale na Petrovo naléhání, že je unavený se posadila a rozhodla se, že půjde až s druhou skupinou. Petr se unaveně posadil a oddychoval. „Ty teda nic nevydržíš, Petře. To se musí změnit.“ řekla Petrovi Anička. „To se ti, Aničko, lehko řekne.“ „Až přijedeme domů, tak já tě budu vodit na procházky po lese, jestli chceš. A až pojedeme příští rok na tábor, tak už ho zvládneš zcela bez problémů.“ Petr obrátil oči v sloup, ale nic neříkal, protože pochopil, že to má marné. Anička již netrpělivě čekala až budou moci nahoru. Podívala se na rozhlednu ze spodu a uznala, že

je dosti vysoká.Těšila se na výhled na krajinu.Podívala se na Petra,který stále ještě uchváceně seděl vedle ní a nechápavě kroutila hlavou,jak může být unavený z takové procházky.Anička vyhlížela první skupinu.

Konečně začali vycházet.Vedoucí řekl druhé skupině,že může jít.Anička se velmi rychle zvedla.Petr šel za ní.Brzy došli ke dveřím.Tam si pokladní zkontrolovala vstupenky a mihli jít nahoru.Po schodech se šlo těžko,protože bylo docela úzké.Petr však musel ještě přemáhat strach z výšky.Petr nevěděl co má dělat,protože se nechtěl před ostatními dětmi ztrapnit a samotnému se nahoru moc dobře jít nedařilo.Uvažoval co by mohl dělat.Nakonec se rozhodl,že bude svůj strach přemáhat.Když se podíval nad sebe,stále viděl,že musí ujít ještě hodně schodů.Velmi si oddechl,když konečně uviděl balkón rozhledny.Všichni šli až k cimbuří.Anička si připravila svůj fotoaparát.Petr se díval jenom z povzdálí,protože dostával z větší blízkosti závrť.Anička šla k samému okraji.Po chvilce se osmělil i samotný Petr a přiblížil se k okraji. „Líbí se ti to?Je to nádherný výhled,že?“zeptala se Anička. „Připomíná mi to moje minimodely.“řekl na to Petr. „Co to jsou,prosím tě,minimodely?“zeptala se udiveně Anička. „To já stavím různé krajinky v měřítku 1:300.V jednom časopise totiž vycházejí.Stavím je už docela dlouho.Už asi dva roky.Letos se o prázdninách pokusím vytvořit jednu vlastní krajinu.Před nedávnem totiž vyšel v tom časopise návod na to,jak se taková krajinka dělá.Představ si,že na to potřebuješ jenom obyčejný polystyrén a toaletní papír.To si z toho polystyrénu uděláš kostru té krajinky a potom to oblepíš papírem a model je skoro hotov.Zbývá jej jenom vybarvit a něco do něj umístit.Jednoduché,že?“ „To by mě nenapadlo,ale stejně raději přírodu fotím,to je hezčí.Doma ti můžu ukázat své fotografie.Mám jich tam již doopravdy slušnou sbírku.“ „To ještě uvidím.“vyhýbavě odpověděl Petr. „Já se také ráda přijdu podívat na ty tvé modely a jestli chceš,tak ti je vyfotím,abys na ně měl i trvalejší památku.To je tady,ale nádherný výhled.“ „Ale je to moc vysoko.Raději půjdu zase dále,protože mi výška nedělá moc dobře.“ „Já bych tu stále ještě hodně dlouho.Musím rychle udělat fotku,ten vláček,který tam jede je moc hezký v té krajině.“ „To vypadá doopravdy velmi hezky.“přikývl Petr.Anička zmáčkla spoušť

a fotku měla hotovou. Anička jich z rozhledny udělala ještě několik. Pak se nerušeně rozhlížela po okolní krajině. Ostatní děti začaly scházet dolů. Anička se z rozhledny vůbec nechtěla. Počkala na poslední děti. Anička šla před Petrem. Petr se podíval dolů a když to pod sebou uviděl, myslel si, že vůbec nesejde dolů. Uvažoval co by měl dělat. Anička odcházela dolů. Snažil se svůj strach přemáhat, ale šlo mu to jenom velmi ztěžka. Měl velký strach, ale Anička nic neříkal, protože nechtěl, aby si o něm Anička myslela, že je hloupý. Věděl, že má před sebou ještě dlouhou cestu. Anička se za sebe podívala a uviděla Petra, jak neví jak dolů. Anička zase vyšla a řekla mu: „Pojď Petře, chytni se mně, já ti pomůžu dolů.“ Petr nevěděl co by radostí udělal. Chytnul se teda opatrně Aničky. Anička mu pomáhala sejít dolů. tak se dostali až dolů. Když scházeli ze schodů před rozhlednou, řekl Petr Aničce: „Moc ti děkuji, že jsi mi pomohla z té rozhledny, protože já mám hrozný strach z výšek. Ani nevíš jak moc jsi mi tím ulevila.“ „To nic Petře není. Měl jsi mi to říct hned a já bych ti pomohla.“ „Já jsem se bál, že by ses mi smála.“ řekl pravdivě Petr. „Já a smát se někomu. To je vidět, že mě vůbec neznáš. Já bych se nikdy a nikomu za žádných okolností nesmála. To si totiž nikdo nezaslouží, aby se mu někdo posmíval.“ „Ty jsi Aničko moc hodná.“ řekl Petr. „To Petře přeháníš.“ zakončila Anička.

Anička se s Petrem posadila na klády a čekali na třetí skupinu. Anička si vzala svačinku od paní hajné. Petr si na ní také vzpomněl, když uviděl Aničku. Anička jí rozbalila a uviděla tam chleba namazaný pravým tvarohem. Rychle se do něj zakousla a moc jí chutnal. Petrovi také svačinka chutnala. „Já bych na té rozhledně zůstala ještě hodně dlouho.“ řekla Anička, když dojedla. „Já jsem rád, že jsem dole, i když ten výhled se mi také moc líbil.“ „Komu by se nelíbil.“

Po delší pauze Anička řekla: „Kdoví kam ještě dneska ještě půjdeme. Poledne je už skoro tady.“ „Ten vedoucí by to mohl říkat podrobněji, nemyslíš?“ „Tak nás vždycky překvapí, ale máš pravdu, že by nám mohl vždycky říct přesně kam půjdeme.“ „Já už se moc těším do tábora až si budu moct večer odpočinout a pořádně se vyspat.“ „Ty jsi pořád jenom unavený.“ „Doufám, že tohle byl poslední takový výlet.“ řekl Petr. Anička na chvíli zavřela oči a poslouchala zpěv ptáček. Proto také neslyšela Petrovu poslední

větu.Petr se snažil co nejvíce odpočívat.Podíval se směrem k rozhledně a uviděl,že poslední děti již scházejí k nim.Pochopil,že se již půjde dál.Tato skutečnost jej vůbec nepotěšila.Vedoucí,však stále seděl a nejevil známku,toho,že by chtěl vstát.

Za chvílku však vstával a řekl všem,že již budou pokračovat v cestě.Petr velmi nerad vstal.Vedoucí je vedl stejnou cestou,jako přišli.U rozcestníku zahrnuli doleva na původní cestu dolů.Pod nimi,pod stromy již začala prosvítat vesnička.Cestou naštěstí zakrývaly stromy,protože slunce již stálo skoro nejvíce na obloze.tak se dostali až z kopce dolů.

Průvodce jim řekl: „Teď přijdeme do vesnice.Tam bude několik obchůdků.,tak já vám tam na náměstí tam rozchod,já nevím,asi tak na hodinku a půl.Potom se sejdem na náměstí,na místě, které vám tam ukážu.Na náměstí si teda budete moci zajít do obchodů a koupit si tam věci, které budete chtít.“Aničku to potěšilo,protože chtělo poslat rodičům dopis jak se má na táboře dobře.Na náměstí došli brzy.

Vedoucí ukázal místo na sraz a všichni dostali rozchod.Petr se snažil držet Aničky.Ta zašla nejprve na poštu,aby mohla ten dopis odeslat.Koupila si tam známku a dopis odeslala.Pomyslela si: „Doufám,že,mami a tati,dostanete ten dopis brzy,abyste se dověděli jak se mám na táboře moc dobře.“Z pošty vyšla a posadila se na jednu lavičku.Na nakupování neměla moc peněz,protože maminka ani tatínek neměli moc peněz.Anička viděla některé ostatní děti chodit po obchodech a kupovat věci.Trochu jí přišlo líto,že to také nemůže dělat,ale pak si uvědomila,že musí být vděčná za to co má a nechtít věci, které nemůže dostat a že se má vlastně dobře,protože má oba rodiče,kteří jí mají moc rádi a ona je,také,že je zdravá a má se tak vlastně dobře,že nepotřebuje bohatství ke svému životu.Petr seděl vedle ní a pozoroval jí.Po chvílce se jí zeptal: „Proč,Aničko,nejdeš nakupovat?“ „Protože se mi nechce.“zalhala Anička,pak si ale uvědomila,že by Petrovi zrovna nutně lhát nemusela a dodala: „A také,protože nemám peníze.“ „Nedáme si zmrzlinu?“zeptal se Petr. „To je dobrý nápad souhlasila Anička.

Šli si ke stánku naproti koupit dva kopečky zmrzliny a potom se vrátili zpátky na lavičku do stínu a tam jí oblizovali.Anička jí snědla velmi rychle.Pak se podívala na hodinky a uviděla,že mají

ještě skoro hodinu čas a přemýšlela co by po tu dobu mohli dělat jiného než tady sedět.Napadlo jí,že by se tady mohli projít kolem náměstí.Sděbila svůj nápad Petrovi a ten souhlasil.

Vstali z lavičky a Anička se vydala po jedné vedlejší uličce.Prohlížela si domy, které mýjeli.Anička si také některé z nich vyfotila.Petr šel vedle Aničky,aby se neztratili.Anička se snažila nechodit daleko od náměstí,protože nevěděla jistě,jestli by trefila nazpátek.Když došli na konec této uličky,zahnula Anička doleva do ulice,o které si myslela,že vede rovnoběžně s náměstím.Ta ulice vedla daleko,ale Aničke to nevadilo.Tak se dostali až k řece.Anička si ji prohlédla a navrhla Petrovi,aby si sednul vedle ní,že si odpočinou.Petr nadšeně souhlasil.Aničke dělalo dobře poslouchat šumění potoka.Myslela při tom na rodiče,jestli se mají dobře a co asi právě teď dělají.

Velmi jí překvapilo,když se podívala na hodinky a zjistila,že mají již jenom patnáct minut na návrat zpět: „Petře,musíme už vstávat a rychle jít zpět,protože už za chvílku máme na náměstí sraz a jsme od něj určitě daleko.“Oba dva teda rychle vstali a spěchali k náměstí jak jen nejrychleji to dokázali.Anička nepřestávala sledovat hodinky,kolik ještě mají času.Anička si teď nemohla rychle vzpomenout,ze které uličky přišli.Zdálo se jí,že jdou už dost hodně dlouho a pořád nepoznávala uličku, kterou přišli.Přemítala jak se dostat na náměstí.Až jí napadlo zeptat se Petra: „Petře,nevíš, kterou uličkou jsme sem přišli?“ „Ještě dvě uličky a už na ní dojdeme.“odpověděl Petr.Anička to natolik překvapilo,že nebyla schopna nic říct.Místo toho pospíchala jak nejrychleji uměla.Podívala se na hodinky a viděla,že mají jenom dvě minuty času.Skutečně poznala uličku,o které jí Petr řekl,že vede na náměstí.

Na náměstí dorazili přesně v dobu srazu.Anička se rozhlédla po ostatních dětech.Hned je uviděla,dala se do běhu.Petr běžel s ní.Vedoucí je zrovna přepočítával,takže si ničeho nevšimnul. „Kde jste byli?“zeptala se Martina. „Šli jsme se tady okolo projít,protože jsme neměli co dělat.“odpověděla Anička.Poledne již minulo.Vedoucí je vedl na lesní cestu.

Tam se všem ulevilo,protože tam nebylo již takové horko. „Ještě máme na dnešek plánovanu jednu procházku a potom už

půjdeme na nádraží a pojedeme do tábora.“oznánil jim vedoucí cestou.Anička se již také začínala cítit unavená,Petr ten už necítil ani nohy a myslel jenom na to,aby se už dostal do tábora a mohl si odpočinout.Lesní cesta nejprve stoupala a pak vedla po rovince.Anička cestou udělala ještě několik fotek.Anička šla po celou dobu vedle Petra.Přišla k nim i Martina. „Dneska teda má pro nás vedoucí připraven velmi náročný program,že?“zeptala se. „To teda má.Já už necítím ani nohy,jak jsem s toho hrozně unavený.“odpověděl hned Petr. „A co ty Aničko?“ „Já se už také začínám cítit po tom dnešku unavená.Dneska teda nepřeji nikomu noční hlídku.“ „Ještě,že zítra zase budeme v táboře a čeká nás jenom malá procházka.“řekl Petr. „Nevíš tak náhodou kam jdeme?“zeptala se Anička. „Něco jsem zaslechla,že jdeme k nějakým vápencovým skalám a také,že tam ještě dlouho půjdeme.“odpověděla Martina. „Jak dlouho?“zeptal se s hrůzou v hlase Petr. „Asi ještě hodinu a čtvrt.“ „Cože,tolik?“vyjekl Petr. „To už v žádném případě neujdu,to není možné.Jak tohle všechno máme zvládat?“ „Nějak budeme muset.“řekla mu na to Anička.Pokračovali mlčky v cestě.Anička na Petrovi již viděla jak je unavený.Petr se však statečně únavu a vyčerpání snažil přemáhat.Cesta začala opět stoupat,nejprve mírně a potom je čekal velmi prudký kopec.Vedoucí,šel stále stejnou rychlostí dále.Pak cesta začala vést po rovince.Dostali se na mýtinu.Petr tam čekal,že vedoucí dá pokyn k odpočinku,protože jenom se mýtina velmi líbila a hned by si na té krásné louce odpočinul,jenomže vedoucí měl jiný názor a pokračoval v cestě.Ohlížel se za mýtinou,jak mu pomalu mizí z očí a jen nerad se loučil s tak hezkým místem pro odpočinek.Dostali se opět do lesa.Petr se podíval na své hodinky a uviděl,že je před nimi ještě pořádný kus cesty.Snažil se na to nemyslet.Kolem cesty rostly jehličnaté stromy,ktéře naštěstí vrhaly příjemný stín.Petr netrpělivě vyhlížel nějaký rozcestník,avšak žádný široko daleko neviděl. „Dneska teda ujdeme velké množství kilometrů.Já bych to typoval na velké číslo.“povzdechnul si Petr. „To se ti jenom zdá,ale takových osmnáct dvacet kilometrů to určitě za dnešek bude.“řekla mu na to Anička.

Po delší době chůze uviděli před sebou něco bělavého.Vedoucí jim řekl: „Tady jsou vápencové skály,pozorně si

je prohlédněte.“Pak je zavedl až k nim.Anička si je pozorně prohlížela,zato Petr si raději sedl a odpočíval.Anička udělala i několik fotek.Pak se posadila vedle Petra.Podívala se do balíčku od paní hajné a vzala si další svačinku.Petr si jí vzal již také.Když Anička dojedla,vzala si trochu vápence na památku. „Já nechápu,protoč jsme se sem museli vláčet,kvůli trochy vápence.“ „Vápenec hned tak nikde neuvidíš.Tady máš vzácnou příležitost jej vidět.“řekla mu na to Anička. „No,ještě,že už teď konečně půjdeme na nádraží a pojedeme do tábora.Jenom doufám,že tam na nás bude zase čekat pan hajný s autem,protože jít ještě do tábora pěšky by na mně bylo už skutečně mnoho.“řekl Petr.Pak už seděli mlčky,protože je nenapadlo nic i čem by se mohli bavit.Petr vychutnával co nejvíce odpočinek.Vzal si také vodu a napil se,protože již měl velkou žízeň.Anička se rozhlížela po okolní přírodě a vdechovala svěží horský vzduch.Petr si lehl na zem a díval se do nebe,po kterém se neproháněl jediný mráček,viděl jenom čistě jasnou nebeskou modř.Zavřel oči a na nic nemyslel.Anička také udělala totéž.Myslela přitom jak je moc šťastná na tomto táboře,také proto,že tady poznala Petra.Také se těšila až jej konečně bude moci pozvat k sobě domů a ukázat mu své fotografie a také až se ona za ním podívá na jeho modely.Mezi stromy se proháněl větří, který nádherně šuměl.Anička se tady cítila jako v ráji.

Uběhla ještě dlouhá doba,než vedoucí řekl: „Tak vstáváme a budeme pokračovat v cestě na tábor.“Anička se již odpočatější zvedla.Musela pobídnout Petra,protože ten nechtěl o vstávání ani slyšet.Na nádraží šli jinou cestou,než po které tady přišli.Cesta se příkře svažovala dolů.Klesání cesty,ale brzy skončilo a cesta pokračovala po rovince.Vedoucí už šel pomaleji,protože už asi také byl po tom dnešním výletu unavený.Rovná cesta trvala dlouho a už se všichni těšili do tábora,až si po tom náročném výstupu odpočinou.Anička zaslechla něco jako zatroubení vlaku.Hned to vzrušeně oznamovala Petrovi: „Petře,asi jsem slyšela vlak.“ „Cože?“zaradoval se Petr.

Netrvalo dlouho a cesta začala prudce klesat dolů a před sebou uviděli tolik očekávané nádraží.

Motorový vlak sem zrovna přijížděl.Všichni do něj nastoupili a vlak se vydal na cestu k táboru.Anička zavřela oči a

odpočívala.Cestou jeli mlčky.Anička ani Petr nepromluvili.Vlak jel stejnou cestou,jako přijeli.Petr myslel na to,aby pro ně k nádraží přijelo auto,protože si už nedovedl představit cestu z nádraží do tábora.Vlak míjel jednotlivé stanice.

Aničku překvapilo,když vedoucí říkal: „Tak,pojďme vystupovat,za chvíli dojedeme do stanice u tábora.“Všichni šli ke dveřím a vlak se již blížil ke stanici.Petr si velmi oddychl,když uviděl stát na lesní cestičce u nádraží mikrobuse hajného.

Z vlaku šli všichni rovnou do něj.V mikrobuse se přivítali s hajným.Hajný je vezl rovnou do tábora.Před táborem chtěla Anička poprosit,jestli by jí hajný nezastavil před hájovnou. „Já ten přístroj pro tebe mám sebou v autě.“řekl jí na to hajný.U tábora hajný zastavil.Hajný dal Aničce,když vystupovala,fotoaparát.Anička mu poděkovala: „Moc vám děkuji.“

V táboře dostali všichni až do večere rozhod.Petr šel ihned do svého stanu.Anička si lehnula na trávu před stan.Předtím si však ještě vzala deník a zapsala si do něj dojmy z toho dne.do večere ještě zbývalo dost času.Všichni však již měli hlad i přes bohatou svačinku, kterou měli sebou od paní hajné.Anička poslouchala bublání potůčku.To jí ukoľebalo natolik,že usnula.

Probudila se až o hodně později.Uviděla,že příprava večere je již v plném proudu.Slunce již začala klesat k obzoru,blížil se večer.Anička se podívala na své hodinky a uviděla,že spala celé dvě hodiny.Deník našla vedle sebe v trávě.Schovala si jej do stanu.

Pak už přebrodila potok,protože polova dětí měla stan na jedné straně potoka a polovina na druhé.Ona patřila k těm,kteří měli potok naproti lesní cesty,musela jej pokaždé přebrodit,když se chtěla dostat na opačnou stranu.Aničce to však vůbec nevadilo,protože jí chladivá voda v potoce vždycky hezky osvěžila.Když přebrodila potok obula si boty.Posadila se vedle ohně.Vaření měla zrovna na starost Martina a ještě další dvě děti. „Co dneska děláte k večeri?“zeptala se. „Jestli chceš,tak já ti dám ochutnat.“nabídla se Martina.Anička ochotně nabídku přijala. „To bude dobré.“pochválila je. „Za jak dlouho to budete mít hotové?“zeptala se ještě. „Ještě asi takových deset patnáct minut a večere bude hotová.“odpověděla Martina.Anička se nabídla,že to bude míchat a Martina její nabídku přijala.Anička dávala pozor,aby se jídlo nepřipálilo a pomalu je

míchala. „Dneska jsme měli velmi náročný den,že?“zeptala se Martina. „Jo.“přikývla Anička. „Proč ty chodíš pokaždé jenom vedle Petra?“zeptala se Martina. „Protože jsem se s ním tak nejlépe skamarádila. „Některým dětem to vadí.“ „Tak aťsi.“ „Ty se určitě ještě neznáš s půlkou tábora a to už jsme tady čtyři dny.“ „Nemusím se znát snad z každým,“

Večeře se za chvilku mohla rozlévat a jíst.Anička šla pro Petra do stanu,protože ten nepřišel na houkání píšťaly.Anička jej našla ve stanu spícího.Musela jej probudit a i tak šel jenom velmi nerad.Večeři snědli všichni rychle.Když bylo nádobí umyto a uklizeno,vedoucí,ještě před večerkou,vyjmenoval tři noční hlídače.Nakonec se ještě všichni vykoupli v potůčku.

Pak šli již všichni mimo Jarmilky, která dostala úkol hlídat tři hodiny tábor,spát.Anička usnula ihned.Spala celou noc.

3. Uštknutí

Další den ráno se Anička probudila velmi brzy. Nejprve se jenom tak převalovala na své posteli. Čekala pořád na zvuk vedoucího pískaly, ale ten stále nezazníval. Anička proto otevřela oči a uviděla, že je teprve půl šesté ráno a že ještě uplyne hodně času, než zazní ranníček. Otočila se teda na druhou stranu a pokusila se znovu usnout. To se jí však již nepodařilo. Anička začala myslet na to, co asi dneska budou dělat. Věděla, že budou pokračovat ve hře na zajíce a potom asi půjdou na nějakou další procházku. Na hru se Anička těšila. Uvažovala, jakou má šanci na to, že jí někdo trefí. Pak si ale řekla, že se raději nechá překvapit. Anička si vzpomněla také na rodiče, že asi dneska dostanou její pohled, který jim poslala včera. Představovala si, že určitě budou z jejího pohledu moc rádi. Anička utíkal čas velmi pomalu. Nevěděla na co by ještě měla myslet. Nemohla se už dočkat rána, až vedoucí zatroubí.

Nakonec si vzala baterku a dala se do čtení knížky. Při tom jí čas hezky utekl a nastalo ráno.

Anička se, když zazněla pískala vedoucího, rychle oblékla a spěchala ze stanu. Po ranní rozcvičce se všichni okoupali ve vodě a připravili se ke snídani.

Po snídani jim vedoucí řekl: „Dneska dopoledne budeme pokračovat ve hře na zajíce. Ta skupina, která posledně lovila, bude dneska zajíci a zajíci dneska budou lovci. Je všechno všem jasné?“ Nikdo se neozýval. Vedoucí vzal ze svého stanu kuličky a rozdal je lovcům. Zajíci dostali čas na to, aby se schovali v lese. Když si vedoucí myslel, že je to již dostatečný čas, dal pokyn lovcům, aby se vydali na lov. Anička se mezitím již velmi dobře schovala. Měla odtud docela dobrý výhled, ale jí nikdo neviděl. Anička viděla jak ostatní zajíci jsou již trefeni, ale ona stále měla štěstí. Anička teda popošla a schovala se o něco hlouběji do lesa, aby jí určitě nikdo netrefil.

Na lesní cestičce uviděla Petra. Dívala se na něj pozorně. Ani si při tom nevšimnula, že se k ní plazí had. Petr se hledal nějakého zajíce. Na trávě jej dále zaujala zmijs. Sám pro sebe si potichu řekl: „Co tady dělá ta zmijs?“ Vtom si všimnul, jak se křoví zavlínalo a

proto se k němu přiblížil.Uviděl tam schovanou Aničku. „Pozor,had.“rychle vykřiknul.Pozdě.Had se již přiblížil k Aničce,ta si jej všimla a proto se snažila utéct.Had se jí kousnul přímo do nohy.

„Petře co mám dělat?“vykřikla ve strachu plačtivě Anička. „Aničko neboj se,to není tak hrozné.Rychle si ale svleč tričko.“Anička poslechla beze slova Petra a tričko si sundala.Petr jí ho uvázal nad místem,kde jí had uštknul. „Snaž se tou nohou teďka hýbat co nejméně.Já ti pomůžu zajít do tábora a tam se to všechno vyřeší.“ „Když já mám Petře takový strach.“říkala plačtivě Anička. „Toho se nemusíš vůbec bát.Zmije našťestí není tak moc jedovatá.Z tábora se tě vedoucí dostane k lékaři a ten ti píchne injekci a bude po všem.těšil Aničku Petr.Anička se však moc bála.Petr jí pomohl vstát a podpíral jí na straně,kde jí had uštknul.Anička šla po jedné noze.Do tábora se jim nedařilo jít moc rychle,ačkoliv oba dva spěchali jak jen nejrychleji to šlo.Petr se nakonec rozhodnul k odvážnému kroku. „Aničko,já tě do tábora ponesu,abychom tam byli co nejrychleji,souhlasíš?“Anička nedokázala nic jiného než souhlasit.Petr jí chytil a co nejrychleji s ní běžel do tábora.Anička se mu v náručí dala do pláče.

Konečně před sebou uviděli tábor.Petr položil Aničku na zem a běžel k táboru vedoucího.Vedoucí se jej překvapeně zeptal: „Petře,co tady děláš?Máš přece ještě hrát.“ Petr se sebe rychle vysypal: „Aničku uštknula do nohy zmije.“ „Kde je?“ „Aničku jsem přinesl tady do tábora.“ „Má tu nohu ovázanou.“ „Ano,to jsem udělal jako první.“ „Jak dlouho jí má již zaškracenou?“ „Já nevím.Ztratil jsem ponětí o čase.“Vedoucí rychle vyšel ven a uviděl tam Aničky ležet na zemi a plakat. „Aničko neboj se chvilku ani nebudeš vědět,že se ti něco stalo.“Vedoucí jí šátek uvázal zase o něco výše.Petr se nabídnul: „Já teď zaběhnu do hájovny pro auto.“ „To uděláš dobře.“souhlasil vedoucí.

Petr se dal do velkého běhu,protože se také bál.Snažil se to před Aničkou nedát najevo.Měl strach,i když věděl,že zmije není zase tak moc nebezpečná.Běžel jak nejrychleji mohl,aby se co nejdříve dostal k hájovně.V táboře mezitím vedoucí dával na Aničku pozor.Petr dorazil do hájovny a tam to všechno rychle pověděl. „Máte štěstí můj muž je zrovna doma,hned mu to zajdu říct.“řekla na

to paní hajná.Za chvilku se ve dveřích objevil hajný.Šli s Petrem do auta.Hajný co nejrychleji dojeli do tábora.Tam naložili Aničku.Hajný je vzal co nejrychleji k doktorovi.Anička pořád měla velký strach.Petr se posadil vedle ní a hladil jí po vlasech a také jí těšil,aby se toho tak moc nebála.Z lesa se dostali na asfaltovou cestu.Tam jel hajný velmi rychle,aby Aničku dopravili k lékaři co nejdříve.

Před nimi se ukázala vesnice.Anička se strachy celá třásla.Uviděli domek místního lékaře.Vedoucí s Petrem pomohli Aničce dovnitř.Tam vedoucí zaklepal na dveře ordinace, které se hned otevřely.Přivítala je milá sestřička.Vedoucí s Petrem pomohli Aničce dovnitř ordinace.Sestřička se jich zeptala co se jim stalo.Vedoucí jí to řekl.Sestřička zavolala pana doktora.Ten vytáhnul hadí sérum a naplnil jim injekční stříkačku.Píchnul je Aničce.Pak si jí prohlédl a řekl: „Dneska jí nechte ještě odpočívat,protože také vidím,že to pro ní byl velký šok.Zítra už jí bude zase úplně dobře.“

Z ordinace šla Anička již po svých.Nastoupila do auta a hajný je vzal zpět do tábora.Cestou vrtěl hlavou: „To nechápu,kde se tady ten had vzal,když jsme tady nikdy z hady problémy neměli.Už je tomu dlouho co jsem tady zahlédl poslední kus.“Anička se již uklidňovala.Petr jí řekl: „Vždyť jsem ti říkal,že to nebude tak zlé.“

Tak dojeli až do tábora.Tam se s hajným rozloučili.Anička si lehla ve svém stanu.Petr šel za ní.Vedoucí si vzal písťalu a ukončil hru,protože předtím na to zapomněl.Petr zašel za vedoucím: „Jestli se dneska odpoledne někam půjde,tak já tady zůstanu s Aničkou,můžu?“Vedoucí souhlasil.Anička si vzala knížku a dala se do čtení.Pořád se ale ještě nemohla vzpamatovat z toho strachu,který prožila při uštknutí.Petr se vrátil k ní do stanu: „Aničko teď jsem mluvil s vedoucím a on mi dovolil,abych tady s tebou dneska odpoledne zůstal.“ „To jsi hodný Petře.“řekla Anička.Petr si lehnul vedle Aničky a zeptal se jí: „Teď už nebudeš mít strach,až tě příště uštke nějaký had?“ „Já budu raději,když mě žádný neuštke.“odpověděla mu Anička a pokračovala ve čtení knížky.

Až po delší době jí napadlo,že by si mohla s Petrem zahrát šachy.Nabídla mu to a on naprosto souhlasil.Anička vytáhla teda z tašky šachy a rozložila je.Mohli začít s Petrem hrát.Anička při hře již zcela zapomněla na to co prožila dopoledne a úplně se vžila do

hry.Tentokrát porážela Petra již od začátku,protože hrála jak nejlépe umí.Až ke konci si uvědomila,že by s Petrem mohla hrát trochu šetrněji,aby ještě vyhrával on.Petr si však také nevedl špatně a nedá se říct,že by se mu úplně nedařilo,ale hru nakonec přece jen prohrál. „Ty dneska teda hraješ úplně jinak než jindy.“divil se Petr. „Dneska nehraji jinak než jindy,to se ti asi jenom zdá.Já hraju jako předtím.Jenom ty máš asi dneska větší smůlu.To je vše.“řekla mu na to Anička.Petr si chtěl zahrát ještě jednu hru a Anička se nebránila.Ted' už začala hrát tak,aby se Petrovi podařilo vyhrát.Petrovi se hra od začátku líbila a vyhrával opět skoro od začátku. „Proč nehraješ tak,jako posledně.Tak mě to víc bavilo.Mě už nebaví pořád bez problémů vyhrávat.“řekl Petr.Anička teda začala hrát lépe.Začala mu také brát figurky.Petrovi se hra líbila již lépe.Nakonec jej Anička ale nechala opět vyhrát.

Po hře již nastal čas k obědu.Anička s Petrem se naobědvali na louce u řeky.Aničce oběd moc chutnal a velmi si jej pochvalovala.Když Anička dojedla,Petr jí umyl nádobí a odnesl je do stanu vedoucího.Anička se tomu sice bránila,že je už úplně zdravá,ale Petr si nedal říct,tak jej nakonec nechala.

Odpoledne se Anička s Petrem vrátili do stanu.Anička si lehla na podušku a vzala si knížku na čtení.Petr si lehl vedle ní na zem,zavřel oči a za chvilku usnul.Anička četla knížku zrovna v napínavém místě,takže její děj přímo hltala a na spánek neměla ani pomyšlení,ale příjemné teplo ve stanu jí nakonec ukolébalo,takže nakonec usnula také.

Probudila se až o hodně později.Nejprve si nemohla uvědomit co se stalo,ale za chvilku jí došlo,že asi usnula.Petr,vedle ní na zemi,ještě stále spal velmi tvrdým spánkem.Anička se podívala na hodinky a zjistila,že spala docela dlouho.Vyšla se podívat před stan a nikoho tam neviděla,protože všichni ještě byli na procházce s vedoucím.Anička si sedla do potoka,aby se osvěžila.Vodu již slunce stihlo docela zahřát. „To u nás doma by i teď odpoledne byla voda v našem potůčku krásně chladivá.“myslela si Anička.Zanedlouho se vrátila do stanu a vzala si opět knihu.Petr stále ještě spal.Anička jej nebudila,protože neměla proč.Četla ještě dlouho,než se Petr začal probouzet. „Ty si teda spal dlouho,ospalče.“řekl mu Anička,když si toho všimla. „Kolik je

hodin?“zeptal se Petr a Anička mu odpověděla: „Už budou čtyři hodiny odpoledne.“ „To jsem teda spal skutečně dlouho.“uznal Petr a po chvilce se zeptal: „V táboře už někdo je?“ „Ještě jsme tady sami.Já si myslím,že do tábora přijdou asi někdy kolem šesti hodin.“řekla Anička. „Co budeme teď dělat?“zeptal se za chvíli Petr. „Já nevím.Já bych si ráda četla knížku.“ „A nemůžu si zahrát šachy?“ „Dneska jsem hráli už dost,nemyslíš?“ „Já bych si rád ještě zahrál.“ „Tak mě nechej alespoň dočíst kapitolu do konce.“ „Tak dobře Aničko,ale spěchej.“

Když Anička dočetla kapitolu, znovu rozmístila šachy po šachovnici. Nechala jako prvního hrát Petra. Tentokrát však začala hrát jak nejlépe uměla, aby se Petrovi předvedla jak umí hrát, když na to tak moc trval. Petr se snažil Aničku porazit, ale tentokrát se mu to vůbec nedařilo. Prohrál velmi rychle. „Ty teda Aničko teď hraješ. Jakto, že umíš tak dobře hrát?“ „Prostě jsem měla štěstí.“ Petrovi se také už nechtělo hrát. Vyšel se podívat před stan a tábor ještě zel prázdnotou. Vrátil se tedy za Aničkou do stanu a lehnul si vedle ní na zem a přemýšlel. Anička si opět vzala knížku a dala se do čtení.

[illegible]

Příprava večere netrvala dlouho a proto se mohlo brzy jíst. Anička přišla k večeři mezi prvními. Po večeři si již nádobí po sobě umyla sama. Když večere skončila a nádobí měli všichni umyto, vedoucí řekl: „Dneska si večer uděláme táborák, co říkáte? Zazpíváme si při něm několik písniček.“ Všichni děti nadšeně souhlasili.

Vedoucí rozdělal na ohništi velký táborák. Vzduch se začal již ochlazovat. Od táboráku však sálalo teplo. Slunce se začínalo již chýlit k západu. Aničku táborák nadchl, protože ona měla táboráky vždycky moc ráda. To se jí na táboru líbilo skoro nejvíce. Vedoucí přinesl kytaru a začal na ní hrát. Ostatní děti se přidaly zpěvem trampských písniček. Anička se snažila zpívat jak nejlépe to dokázala, aby mohla celému světu ukázat jak se cítí moc šťastná na táboře. Pak nastala zase chvilka ticha, kdy se všichni dívali do táboráku a poslouchali jeho praskání. Slunce se již velmi výrazně chýlilo k západu a na zemi se začínala rozprostírat tma. Anička seděla jako obvykle vedle Petra. Ticho u táboráku se Aničce také líbilo, protože ráda poslouchala praskání ohně. Vedoucí dal zase pokyn ke zpěvu. Zpívaly se další trampské písně. Slunce již zapadlo za okraj obzoru a tma se zvětšovala. Než dozpívali další písně kolem nich se již stačila úplně rozprostřít tma. Osvětlovalo je jenom světlo od ohně. Anička si musela zajít do svého stanu pro svítilku, protože začala pociťovat chlad, který nadcházející noc přinášela.

Posadila se opět vedle Petra. Nastala další chvíle ticha u táborového ohně. Kolem nich ze začali ozývat cvrčci a místy Anička uslyšela zahoukat i nějakou sovu. Anička si u táborového ohně připadala jako v ráji. Vůbec nechtěla, aby ten nádherný večer skončil. Přála si, aby trval ne věky. Nad jejich hlavami přeletěl netopýr. Anička se polekala, protože jí vyrušil z přemýšlení. Petr jí na to potichu řekl: „To nic není Aničko, to je jenom docela obyčejný netopýr.“ Anička se tedy uklidnila a zadívala se opět do táborového ohně. Poposedla si k němu blíže, aby jí mohl více zahřívát. Vedoucí vzal do rukou opět kytaru a začal hrát další písně. Všichni se k němu přidali. Zpěvy písní ukončili písní „Nashledanou rodné údolí“. Ta se Aničce líbila snad nejvíce ze všech. Když jí dozpívali, nechal jim vedoucí ještě chvilku času u táboráku.

Pak přiložil na svá ústa roh a zazněla večerka. Anička se jenom velice nerada vracela do svého stanu. Předtím se ještě rozloučila s Petrem: „Dobrou noc.“ „Dobrou noc.“ odpověděl jí Petr. Anička věděla, že bude muset opět přebrodit potůček, teď již velmi nepříjemně chladicí. Anička zatla všechny zuby, vyzula si sandály a přebrodiva potůček. Voda skutečně nepříjemně chladila. Anička byla ráda, že ho již přebrodiva. Obula si znovu boty a šla do svého stanu.

Tam se převlékla do pyžama a vlezla si do spacáku. Usnula skoro ihned.

Další den ráno jí probudil až zvuk vedoucího píšťaly. Anička rychle vstala a vzala si cvičební úbor. Následovala jako obvykle ranní rozcvička a koupel v potoce.

Pak přišla na řadu snídane. Po snídani si všichni po sobě umyli nádoby a vedoucí řekl: „Teď vám řeknu dnešní program. Dneska dopoledne si zahrajeme fotbal a odpoledne půjdeme jako obvykle na procházku.“

Vedoucí nachystal provizorní hřiště a začalo se hrát. Děti se rozdělili na dvě skupiny. Petrovi se hrát vůbec nechtělo, protože on sportovní hry neměl vůbec rád. Zato Aničku to potěšilo, protože fotbal hrála moc ráda. Petr se jenom potuloval po hřišti a moc nehrál. Vedoucí, který dělal rozhodčího si toho všimnul a zavolal si jej k sobě: „Proč nehraješ?“ „Protože mě to vůbec nebaví.“ odpověděl pravdivě Petr. „Víš co, tak já ti udělám návrh. Ty teda teď nebudeš hrát a uděláš místo toho dneska oběd, souhlasíš?“ Petr se zamyslel, do vaření se mu totiž také skoro vůbec nechtělo. Ale hra jej také nebavila. Nevěděl čemu má dát přednost. Nakonec se rozhodl: „Tak dobře, já teda dneska udělám oběd.“ Petr si sedl vedle vedoucího a celkem bez zájmů pozoroval hru. Anička hrála ze všech sil. Přál výhru alespoň družstvu s Aničkou. Těm se docela dařilo. Vedli dokonce o dva body. Jenomže později se náskok snížil jenom na jeden bod. To už Petr sledoval hru s větším zájmem.

Vedoucí přerušil hru hvizdem, protože nastal čas na přestávku. Všichni byli rádi, že si mohou odpočinout. Anička se Petra zeptala: „Proč, Petře nehraješ?“ „Nehraju, protože mě to nebaví a vedoucí mi nabídnul, že pokud dneska uvařím oběd, tak hrát nemusím

a já jsem souhlasil, Aničko.“ „Já nechápu jak tě to může nebavit, když to je tak zábavná hra. Anička se posadila na zem. Petr si sedl vedle ní. „To jsem se ale zapotila. Jsem celá mokrá.“ řekla Anička. „Za chvílku uschneš, začíná se už dělat pěkné teplo.“ Anička odpočívala, protože se při hře docela unavila a zadýchala.

Po půlhodinové přestávce vedoucí opět zahvízdnul, hra opět mohla začít. Družstvo Aničky hrálo ze všech svých sil, ale dostali opět jeden gól. Petr fandil Aničce ze všech sil, aby se jim podařilo ještě vyhrát, jenomže místo toho začalo Aniččino družstvo ještě prohrávat, dokonce už o dva body. Petr se již zklamaně díval na hřiště. Hra jej již přestala bavit sledovat. Díval se jenom na Aničku a najednou se mu tvář rozjasnila, protože uviděl jak se Aničce podařilo dát jeden gól. Pak jej napadlo, že by mohl jít družstvu Aničky na pomoc. Zeptal se na to vedoucího, ten jenom přikývl. Petr rychle běžel do hřiště a snažil se co nejvíce zapojit do hry. Nejprve se mu to nedařilo, ale později se mu podařilo dokonce dostat k nohám míč a kopnout do něj, jenomže se mu to nepodařilo moc úspěšně. Petr nepřestával bojovat o míč. Anička si teprve teď všimla, že Petr nesedí vedle vedoucího, ale hraje v hřišti. Nahrála Petrovi míč a ten do něj kopnul a strefil se přímo do brány. Petr si to nejprve ani nemohl uvědomit, ale postupně mu to došlo. Dál první gól ve svém životě! Začal se z toho radovat, ale musel rychle začít opět hrát, protože hra ještě neskončila. Hra jej najednou začala bavit. Petr věděl, že stačí již jenom jedem gól k vítězství. Snažil se získat míč, několikrát se mu to podařilo, ale nakonec o něj vždycky přišel. Hrál stále s větším zapálením. Pak však dostal opět šanci. Míč se mu dostal pod nohu. Napadlo jej kopnout k Aničce a ta dala další branku. Zrovna v té chvíli zazněl také hvízd vedoucího, který ukončil celou hru.

Petr se cítil nesmírně šťastný, že se mu podařilo dát první gól ve svém životě a ke druhému se mu podařilo pomoci. Petr nevěděl co má radosti dělat. Anička se k němu přidala. Viděla jak je moc šťastný z toho, co se mu podařilo. Anička se také cítila šťastná, že se jim podařilo nakonec vyhrát, ještě více, ale byla ráda, že Petr začal hrát právě díky jemu nakonec vyhráli. „Petře, nebýt tebe, tak se nám vyhrát nepodařilo.“ řekla Anička. „Jo?!“ zeptal se Petr. „Ano, kdybys nezačal hrát, tak bychom nikdy nevyhráli.“ potvrdila Anička. „To byl totiž můj první gól v životě.“ řekl na to Petr. „To jsem vůbec

nevěděla,tak to ti musím moc gratulovat.“řekla Anička.Do tábora došli za chvíličku.Dopoledne se již dostalo do své druhé poloviny.Anička se nejprve vykoukala v potoce,aby ze sebe ihned smyla všechny špínu a pot.

Pak šla do svého stanu a vzala si ihned deník,aby do něj mohla zaznamenat všechny své pocity.Nejprve musel napsat ještě něco o uplynulém dni a potom začala o dnešku.Nevěděla jestli se jí podaří vypsát všechny své pocity,ale nakonec se jí to podařilo docela dobře.

Když dopsala deník,šla za Petrem do stanu.Našla jej jak sedí před ním. „To jsem moc ráda,že se ti právě tady podařilo poprvé dát gól a jednou se na gólu podílet.“ „Jak podílet?“zeptal se překvapeně Petr. „Přece jak si mi nakonec ten míč kopnul,jedině proto jsem dala na konci gól a nám se podařilo vyhrát.“ „Vidíš,to jsem si ani neuvedomil.Víš,že mě ten fotbal tím začal bavit.“ „To je dobře.Doma si ho spolu budeme hrát,jestli budeš chtít.“ „To ještě uvidíme.“řekl Petr. „Neříkej pořád to ještě uvidíme,to ti stejně není nic platné.Prostě si spolu o prázdninách ten fotbal budeme hrát,když tě to začalo tak bavit a já tě ho ještě lépe naučím.“slibovala Anička. „Nevíš,co ještě budeme dopoledne dělat?“zeptal se najednou Petr. „Já nevím,ale asi nebudeme dělat nic.Vedoucí přece říkal,že na procházku půjdeme až odpoledne.“ „Tak to asi znamená,že dopoledne budeme mít volné.To je dobře.Nezahrajeme si teda šachy,protože mě nenapadá co bychom mohli jiného dělat.“ „Dopřavdy se ti chce teď hrát šachy.“ „Jo.“potvrdil Petr.

Vtom uslyšeli vedoucího pískalu. „Kdoví co po nás chce?“pomyslela si Anička.Vyšli společně s Petrem ven ze stanu.Když všichni stáli vedle vedoucího,řekl jim: „Teď si všichni zaběháme.V lese je vyznačena trasa kudy poběžíte.Ti,kteří přiběhnou jako poslední tři,budou dneska vařit oběd a večeři.“Všichni se připravili na start a čekali než vedoucí zahvízdne.Po jeho hvizdu se dali všichni do běhu.“ „Petr také začal běžet,ale neběžel bez zájmu jako obvykle,naopak,tentokrát běžel ze všech sil.Dařilo se mu běžet dobře,běžel asi uprostřed.Anička však byla ještě rychlejší než on,ta běžela mezi prvními.Petr dával do běhu veškerou svou energii,ale postupně se dostával ke konci.Nakonec zvolnil,protože cítil,že již nemůže.Skoro všichni je předběhli.Pak se

Petr přece jenom ještě rozhodnul, že se pokusí dostat se opět alespoň doprostřed. Nejprve se mu to nedařilo, ale pak se do běhu snažil dát ještě více a podařilo se mu to. Dostal se doprostřed. Snažil se nepolevovat i když už nemohl. Díval se přitom pečlivě po značení. Petr uvažoval jak dlouho může ten běh ještě asi trvat. Cítil, že již moc dlouho tak běžet nedokáže. Navíc horko, které nastávalo, mu běh neusnadňovalo. Musel opět zvolnit, zpomalit a nechat se předběhnout ostatními dětmi. Dokonce musel začít jít krokem, aby se vydýchal a odpočinul si. Dostal se tak až na konec, běžel jako poslední. Přál si moc, aby se opět dostal alespoň doprostřed, ale věděl, že síly mu k tomu již nestačí. Cítil se z toho zklamaný,

Anička již doběhla do tábora. Petr však měl před sebou ještě čtvrtinu cesty. Rozhodnul se ještě jednou dát se do běhu jestli by se mu to náhodou nepodařilo. Podařilo se mu však jenom dostat se mezi poslední běžce. Do tábora doběhnul jako čtvrtý od konce. Potěšilo jej jenom, že dneska nebude muset vařit oběd.

Vedoucí oznámil jména těch, kdo se bude podílet na přípravě oběda pro všechny. Petr mezi nimi nebyl. Petr se díval po Aničce. Za chvilku jí uviděl. Přišel k ní. Viděl její rozzářený obličej. „Jak si doběhla?“ „Podařilo se mi doběhnout jako druhá a to jenom o chvilku, jenom o chvilku.“ chválila se Anička. „Zato já jsem doběhnul mezi posledními, ale měl jsem naštěstí štěstí, že jsem doběhnul jako čtvrtý, že jsem o jednoho nemusel vařit, to jsem měl štěstí, že?“ řekl Petr. „Ano, to si štěstí měl.“ „Jenom škoda, že se mi také nepodařilo doběhnout jako mezi prvními.“ litoval Petr a po chvíli dodal: „Ze začátku se mi dařilo běžet jako prostřední, ale postupně jsem se dostával až dozadu a to je škoda.“ „Nemůžeš být ve všem první. Vždyť i tak si toho dneska hodně dokázal.“ „To máš pravdu, Aničko.“ přisvědčil Filip. „Třeba se ti jednou podaří doběhnout mezi prvními, co víš?“ „Ale alespoň, že jsem dneska měl ten jeden úspěch.“ „Taky si myslím.“ přisvědčila Anička.

Do oběda dostalo všichni rozchod. Anička se vrátila do svého stanu, ale pak se rozhodla, že si smyje pot v potůčku, tak také tak udělala. Když se umyla, tak se vrátila do stanu, vzala si knížku s sedla si před stan. Čekala na oběd. Oběd se vařil docela rychle.

V poledne se mohlo začít obědovat. Anička odložila knížku do stanu a šla k obědu. Aniče oběd moc chutnal. Po obědě jim

vedoucí řekl: „Tak,dneska půjdeme na procházku na kopec Jižák.Máte ještě deset minut na přípravu a potom vyrážíme.“Anička si nabrala vody z potoka,protože jinou tam neměli.Po celou dobu tam brali jediné vodu z toho potoka.Aniče koneckonců voda chutnala.Dala si do batohu věci,o kterých si myslela,že je bude potřebovat a už čekala až se i ostatní děti shromáždí u stanu vedoucího.

Nemusela čekat dlouho.Deset minut uplynulo velmi rychle.Vedoucí vyšel ze svého stanu a mohli vyrazit.Anička šla opět po boku Petra.Na procházku se moc těšila.Nejprve šli lesem mezi stromy,protože museli dojít na lesní cestu.Pak je vedoucí vedl až k rozcestníku rovinatou cestičkou.Tam se vydali po modré značce prudce do kopce.Anička si vykračovala zvesela.Nad hlavami viděli jenom husté větve jehličnanů. „Dneska je zase moc pěkný den,víš,že jsme na tom táboře už skoro týden?“zeptala se Anička. „Tak dlouho,skutečně.“uvedomil si Petr. „Před chvilkou jsme tady přijeli a už je skoro třetina za námi.“řekla Anička a Petr dodal,ale naštěstí máme ještě většinu před sebou.“ „Tak už naštěstí a to si na začátku tvrdil,že na tábor nechceš vůbec jet a nebude se ti na něm líbit.“ „To jsem ještě nevěděl,že ten letošní se bude od těch ostatních odlišovat,že na něj pojeděš i ty,Aničko.“ „Já jsem také ráda,že máme ještě takový kus před sebou.Nejraději bych byla,kdyby ten tábor nikdy nemusel skončit.Ale na takové řeči je ještě času dost,protože máme přece ještě většinu pobytu před sebou.“ „Máš pravdu,Aničko.“přisvědčil Petr.Cesta začala mírně klesat pak vedla po rovince.Petr se již po dopoledni cítil docela dost unavený,ale nic neříkal,protože věděl,že mu to stejně k ničemu nebude.Šli jehličnatým lesem a Anička se snažila co nejvíce prožívat každý okamžik, který je na táboře.Cesta začala zase stoupat.Slunce ještě dost hřálo.Anička přemýšlela co asi nahoře uvidí,co je na Jižáku. „Co myslíš,Aničko,jak je to ještě asi daleko?“zeptal se Petr. „Já,nevím,ale asi už moc ne,protože nad námi je už jenom malý kopec.“ „Tak to jsem rád,že už to asi moc daleko nebude.Už,abychom tam došli,protože já jsem po dnešku už dost unavený.“ „Dneska jsme toho měli skutečně už dost,tak se ti nedivím.“řekla ku Petrově překvapení Anička. „Doufám,že si zítra budeme moct odpočinout,když je neděle,abychom načerpali sil na

nový týden.“ „Tak to se Petře dočkáš,v neděli vedoucí nás nechává odpočívat.“ „To myslíš vážně,Aničko.“zaradoval se Petr. „Ano.“potvrdila Anička. „To bude prima,zítra si konečně po týdnu budu moct odpočinout.“ „Ten týden jsme toho,ale zase tolik nedělali.“ „Ale na mě toho už bylo až dost.“

Došli k rozcestníku.Tak jim vedoucí řekl: „Tady budete mít deset minut pauzu na odpočinek.“Petra to potěšilo.Hned se posadil na klády vedle rozcestníku.Anička se na rozcestník podívala a přečetla na něm,že je čekají ještě dva kilometry cesty.Hned to řekla Petrovi: „Petře,ještě máme před sebou dva kilometry cesty.“ „Cože,tolik?“nechtěl uvěřit Petr. „Ano,Petře,tolik.“ „Vždyť si říkala,že tam za chvilku už budeme.“ „Ano,to jsem si myslela,ale rozcestník ukazuje jinak.“řekla mu na to Anička.

Deset minut přestávku uteklo velmi rychle a všichni museli pokračovat v cestě.Petr se zvedal jenom nerad,ale věděl,že jinou možnost nemá.Šel opět vedle Aničky.Anička se podívala na hodinky a zjistila,že ještě nejdou zase tak dlouho.Odpoledne teprve bylo v první polovině.Do večera ještě zbývalo dost hodně času.Anička si vzpomněla na rodiče,že asi jsou teď doma a zcela určitě myslí na ní a už mají přečtený její dopis,který jim poslala a jsou určitě moc rádi,že se má na táboře tak moc dobře.Možná,že se jim po Aničce také stýská,ale jí tady je dobře,moc dobře.Zvláště,když poznala Petra,který se stal jejím nejlepším kamarádem.

Před sebou uviděli nádhernou louku a rozcestník.Anička na něm uviděla nápis Jižák.Vedoucí řekl: „Tady máte hodinu volno,než se budeme vracet zpátky.“Anička s Petrem se běželi po velké louce proběhnout a hned si také našli jedno hezké místo,kde by si mohli lehnout a také tak udělali.Ostatní děti si také sedly do trávy,odpočívaly a vychutnávaly krásu horské louky.Kolem nich bzučely včely a cvrčeli cvrčci.Protože pod sebou měli kopec rozhodli se,že budou válet sudy,kdo se rychleji skutálí dolů.Jako prvnímú se to podařilo kupodivu Petrovi.Dole se jim točili hodně hlavy,ale nic si z toho nedělali,jenom chvilku počkali než je to přejde potom se vrátili nahoru,aby to ještě jedou vyzkoušeli.Pak se vrátili opět nahoru a zkusili to ještě jedou.Teprve potom si uvědomili,že tohle asi dělat neměli,protože se docela umazali od trávy.Anička s Petrem se tedy vrátili nahoru a už neváleli

sudy.Způsobně si tam lehli do trávy a smáli se sami sobě,co je to popadlo. „Jak půjdeme tak do tábora?“zeptal se Petr. „No,to já nevím.Na to jsme měli myslet dříve,než nás něco takového napadlo.“řekla Anička. „Jenomže jsme nemysleli,tak co teď budeme dělat?“ „Nic jiného nám nezbyvá,než abychom šli do tábora tak špinaví,jak jsme.Nikdo nám tady žádné další oblečení nedá.“ „Mi se do tábora,ale nechce jít tak špinavý.“ „A co jiného chceš dělat?“ „To já nevím.“ „Tak vidíš.Já ti to říkám,budeme muset jít tak jak jsme.“řekla Anička a po chvílce dodala: „Ale stejně to bylo prima,že?“ „Také se mi to líbilo.“ „Ale vícekrát tohle dělat rozhodně nemůžeme,protože bychom tady neměli v čem chodit,kdybychom to všechno zašpinili.“ „A maminka by se na mně zlobila,že jsem si všechno tak umazal.“řekl Petr. „Moje maminka by mně také za to asi nepochválila,ale co,do návratu domů je ještě hodně moc daleko,takže na nic takového ještě nemusíme myslet.Ještě tady budeme celé dva týdny.“ „To tady budeme ještě hodně dlouho.“přítakal Petr. „Na té louce je tak nádherně.“řekla Anička. „Ano,je tu moc nádherně“ „Je moc dobře,že jsme na tu louku šli i když jsme se tak zamazali,že se to na nás vůbec nesluší.“ „Ten tábor jsme měli mít tady a ne v tom lese.“ „Jenomže odtud je všude daleko a na místě,kde máme tábor je všude docela blízko.Jenom si představ,kdybychom šli z nádraží až tady a ne jenom tam,kde tábor máme.Tak jsme blízko u hájovny a blízko všemu.“ „Máš pravdu,Aničko.“ musel uznat Petr.Pak leželi potichu a poslouchali zvuky přírody, které je obklopovaly.Anička se vůbec nedívala po ostatních dětech,myslela jenom na to,jak je jí tady dobře.Na nic jiného nemyslela.Petr se díval na oblohu a pozoroval malé mráčky,které po ní pluly.

Anička se podívala na hodinky,protože uslyšela hvizd vedoucího a zjistila,že doba, kterou dostali na odpočinek na louce již uplynula.Velmi jí to překvapilo.Museli s Petrem ze země vstát.Podívali se ještě jedou na sebe z zjistili,že jsou dost špinaví,ale věděli,že jim nezbyvá nic jiného,než tak jít do tábora.Když je uviděl vedoucí,zeptal se jich: „Co jste to dělali?“ „Hráli jsme si na louce.“odpověděl Petr. „Vy jste se teda dokázali ušpinit,jen co je pravda.“Všichni se vydali na cestu do tábora.Anička se cítila dost trapně,že se musí vracet tak špinavá.Zdálo se jí,že nikdy do tábora

nedojdou.Odpoledne se již dostalo do své druhé poloviny.Anička se snažila nemyslet na to,že je špinavá a docela se jí to dařilo.

Do tábora došli pozdě odpoledne.V táboře dostalo rozchod.Anička se hned šla do stanu převléct.Večeře se začala chystat a mohlo se zanedlouho jíst.Po večeři vedoucí vyjmenoval tři jména lidí,kteří měli mít dneska v noci hlídku a Anička uslyšela i své jméno.Anička měla mít hlídku jako prostřední.,takže měla hlídat v tu největší noc.Začala z toho mít strach,ale myslela na to,že loni se toho bála mnohem více a nakonec jí zvládla docela v pohodě.

Po večeři se Anička umyla společně s ostatními v řece.Pak se šla lehnout do stanu.Zavřela oči,ale nedařilo se jí usnout.Pořád musela myslet na noční hlídku.Slunce již skoro zapadlo.Anička však stále ještě nemohla usnout.Přála si,aby se něco stalo a ona nemusela mít noční hlídku v tak hloupou dobu.Nakonec se jí podařilo usnout,ale spaní měla přerušované sny o noční hlídce.

Až uslyšela zaklepání na svůj stan.Rychle se probrala a šla se podívat ven,Tam uviděla Jana,hošíka z jejich tábora.Jan řekl: „Aničko,teď máš noční hlídku.“a předal jí svítilnu s pišálkou.Anička se ve stanu ještě tepleji oblékla a vyšla ven.Obklopila jí chladná a temná noc.Jenom na nebi svítil bílý měsíc obsypaný spoustou hvězdiček.Anička se ještě probírala ze spánku.Procházela kolem tábora,ale nic zvláštního se nedělo.Tak se posadila na trávu a pozorovala hvězdy,hledala v nich souhvězdí.Podařilo se jí najít i severku.Anička pociťovala chlad.Všichni v ostatních stanech spali tvrdým nočním spánkem.Z některých stanu slyšela Anička i chrápání.Když jí začalo být již dost zima,rozhodla se,že vstane a půjde se zase trochu projít,aby se zahřála.Stany obklopoval tmavý les.Anička uslyšela zapraskání,polekala se,ale vzápětí si uvědomila,že to ona šlápla na nějaké větvičky na zemi.Opět se uklidnila.Když zase jednou obešla tábor,posadila se na zem.Celá krajina kolem ní,jí připadala v noci strašidelná a opuštěná.Posvítila si baterkou na své hodinky a uviděla,že ještě neuplynula ani jedna hodina.Anička myslela na to,že má před sebou ještě většinu noční hlídky,ještě více než tři hodiny uplynou,než si bude moc jít lehnout.V lese zahoukala sova.Anička se nejprve polekala,ale vzápětí se opět uklidnila,když si uvědomila,že to slyšela jenom houkání sovy.Vstala a opět jedou

obešla tábor. Ještě více se zabalila do svého svetříku. Myslela na to, že maminka s tatínkem jistě teď už spí a ani je nenapadne, že Anička musí mít na táboře noční hlídku. Docela se i bála, ale snažila se být co nejstatečnější, protože si říkala: „To přece nic není, mít noční hlídku. Nic se mi ani nemůže stát, protože to by mě vedoucí nenechal jít ven. Anička opět obešla jednou tábor, ale slyšela jenom spokojené oddychování ostatních dětí.

Anička uslyšela zapraskání větví a velmi jí to vylekalo. Posvítila si na místo, odkud zvuky vycházely. Uviděla tam člověka. Polekala se ještě více. Anička nevěděla co má dělat. Člověk se zastavil a posuňky jí naznačoval, že by potřeboval pomoc. Aniče ještě chvílku trvalo, než se stačila vzpamatovat a potom k němu přišla. „Nevíš, prosím tě, jak bych se dostal do města? Já jsem tady zabloudil a teď nemůžu najít cestu.“ „Do města musíte jít tímto lesem rovnou za nosem a až dojdete na lesní cestu tak zahněte doprava a po lesní cestě dojdete do vesničky.“ Tajemný muž poděkoval a odešel pryč. Jak rychle se objevil, tak také rychle zmizel.

Anička musela stále ještě myslet na to, jak jí vylekal. Nechápala, jak někdo mohl tady zabloudit, ale potom si vzpomněla, že ona by také zabloudila, kdyby nešla nakoupit s Petrem, který poznal jejich cestu do tábora. Anička nervózně obcházela tábor, ale žádné podezřelé zvuky již neslyšela. Začala se zase uklidňovat. Posadila se na zem a podívala se na hodinky, hlídání měla teprve v polovině, již uplynuly dvě hodiny od začátku její hlídky. Anička si zívla, protože se jí chtělo spát. Přála si, aby již noční hlídka skončila. Začala opět hledat souhvězdí, aby se zabavila. Ještě několikrát obešla tábor, než její hlídka mohla skončit.

Když šla budit dalšího hlídače, zrovna se začaly na východě objevovat první slabé náznaky svítání. Anička probudila dalšího hlídače a sama si šla lehnout do stanu, aby se mohla ještě prospat. Hned usnula.

Ráno, když slyšela zvuk píšťaly vedoucího, myslela, že vůbec nevstane, jak se jí ještě chtělo spát. Protahovala se a trvalo jí o hodně déle, než jindy, než vstala. K rozcvičce došla mezi posledními. Po rozcvičce jí ani moc nepomohla studená voda potoka.

Po snídani jim vedoucí řekl: „Dneska vám dávám na celý den volno. Dneska si můžete dělat co chcete.“

Anička se po těchto slovech vrátila do svého stanu a pokračovala ve spaní.

Probudila se až pozdě dopoledne.Nějakou chvíli jí trvalo,než si uvědomila,že je neděle.Napadlo jí,že by si mohla zajít do kostela,když mají ten den volno.Oblékla se tedy do lepšího oblečení a předtím,než opustila tábor,zašla za Petrem a řekla mu: „Petře já teď půjdu do vesnice,do poledne se vrátím.“Petr na to nic neříkal a jenom přikývnul.

Anička tedy opustila tábor a šla na lesní cestu.Na ní došla zanedlouho.Snažila se co nejlépe zapamatovat si,kde vede odbočka do jejich tábora.Po lesní cestě došla do vesnice.Začala tam hledat kostel a brzy se jí podařilo jej najít.

Měla štěstí,zrovna za chvílku v něm měla začít mše svatá.Anička se tedy posadila do lavice a čekala na její začátek.Na začátku přišel jeden již dost starý kněz a začal mši.

Ze mše se Anička rychle začala vracet do tábora,aby tam došla do poledne.Cesta do tábora jí dlouho netrvala.

V táboře zašla nejprve za Petrem,aby mu řekl,že již přišla.Petr se jí zeptal: „Kam si šla?“ „Do vesnice.“odpověděla Anička. „Ale co si tam dělala?“ „Já jsem tam šla do kostela.“odpověděla trochu stydlivě Anička. „Proč si mi to neřekla hned,já bych tam s tebou zašel.“ „Ty chodíš do kostela?“podivila se Anička. „Ano,chodím.“odpověděl normálně Petr, „Tak to jsem netušila.Příští neděli tě teda zcela určitě vezmu sebou.“ „Tak to je dobře.“řekl na to Petr.

Anička šla do svého tábora,aby se převlékla.Oběd se mezitím již dodělával.Anička si vzala knihu a posadila se před svůj stan.Tam čekala a četla do oběda.

Odpoledne po obědě pokračovala v psaní svého deníku,doplnila jej o svůj noční zážitek s neznámým člověkem,který zabloudil.Zbytek odpoledne Anička strávila i své knihy.

Večer za ní přišel ještě Petr,jestli by si s ním nezahrála šachy a Anička souhlasila.Až do večere je hráli.Nejprve se podařilo vyhrát Petrovi i když Anička hrála již lépe,ale napodruhé již prohrál.

Potom následovala večere a po večeri šla Anička spát.Nejprve nemohla usnout.Proto slyšela jak se začíná zvedat vítr a když vylezla ven ze stanu,tak uviděla jak se na nebi dělají

mračna. Anička si pomyslela, že asi bude pršet. Za chvíli po tom usnula.

4. Deště

Ráno se Anička probudila velmi brzy, probudil ji zvuk hromu. Anička slyšela hromy už v polospánku a proto se jich polekala. Když úplně procitla, zjistila, že bouřka není sen, ale skutečnost. Anička ještě chvilku ležela a potom jí to nedalo, aby se nešla před stan podívat jak bouřka vypadá. Zrovna, když vyšla ven, uviděla blesk přes celé nebe a hned na to silný úder hromu. Anička se polekala a hned se vrátila do stanu. Netrvalo dlouho a k bouřce se přidal silný liják, který vytrvale bušil na střechu stanu. Anička se bouřek od mala bála. Na hlavu si dala nafukovací polštářek, aby neviděla a neslyšela bouřku. Myslela na maminku a tatínka, že maminka by k ní hned přiběhla a utěšovala ji. Vzápětí si však uvědomila, že tady na táboře je hodně daleko od maminky i tatínka, kteří by jí utěšili a bude se muset utěšovat sama. Bouřka stále neustávala, naopak stále nabírala na své síle. Anička si přála, aby již bouřka skončila. Měla moc velký strach. Její stan každou chvíli osvětlovalo modré světlo blesku. Anička skoro ani nedýchala jak moc se bála. Blesky našťestí neviděla, ale hromy její polštářek zastavit nedokázal a hromy zněly skoro pořád.

I když se přiblížilo ráno, venku se stále nerozjasňovalo, protože nebe stále zakrývaly velké bouřkové mraky. Anička po celou dobu bouřky nedokázala vůbec usnout. Ráno konečně začala bouřka ustávat, ale déšť ne. Anička se podívala na hodinky a uviděla, že je již půl sedmé ráno. Musela si na ně posvítit, aby viděla, protože nebe stále zakrývaly černé mraky, přes které nemohl proniknout žádnou cenu sluneční svit.

Anička se vyšla podívat před stan, ale raději se rychle vrátila nazpátek, protože za tu chvilku stačila docela dost zmoknout. Ve stanu si v kufru našla pláštěnku a nachystala si ji.

Pak zazněl signál vedoucího. Anička se oblékla a vzala si pláštěnku. Jenom velmi nerada vycházela ven. I ostatním dětem se do deště nechtělo. Když se shromáždili kolem vedoucího, řekl jim: „Dneska rozcvičku dělat nebudeme, když tak moc prší, ani žádnou hru si nezahrajeme. Teď se připraví snídaně a na dopoledne vám

dávám volno.Odpoledne půjdeme na procházku,na tu nám žádný déšť nevadí.“

Snídani měli na starost tři děti.Když jí udělali a všichni jí snědli.Po snídani jim vedoucí ještě řekl: „Dneska nikdo z vás oběd vařit nebude muset.Jsem totiž domluvený s paní hajnou,že nám v případě deště oběd sama připraví.S večerí se ale musíte sami rozhodnout,buď jí budete mít studenou,nebo se někdo z vás dobrovolně rozhodně jí v dešti připravit a potom byste měli večerí teplou jako jindy.To nechám zcela dobrovolné.“

Ještě než se šlo do stanu,tak všichni začalo uvažovat,jestli někdo bude večerí vařit,ale nikomu se nechtělo.

Petr se připojil k Aničce a šel k ní do stanu.Anička si jej nejprve nevšimla. „Máš nějaký nápad,co bychom mohli dělat?“zeptal se jí.Anička si jej teprve teď všimla a odpověděla mu: „Já si asi budu číst knížku a dělat různé věci,ještě ani nevím co.“ „Já totiž nemám co dělat.“ „Přece sis přál,abychom neměli tak náročné dny.“řekla Anička. „To je sice pravda,ale nevím co o nich mám dělat.“ „Jestli chceš,tak si s tebou zahrají několik her šachů a potom nevím co budeme dělat.“ „To je dobrý nápad,Aničko.“řekl Petr.

Ve stanu Anička připravila šachovnici a na ní šachy.Jako první začala hrát Anička.Tentokrát nechala Petra vyhrát,ale ve druhé hře se již snažila vyhrát ona a podařilo se jí to.Petr ještě žadonil o třetí hru,Aničce se již nechtělo hrát,ale nakonec svolila a šachy na šachovnici znova urovnala.Třetí hru se jí však již vyhrát nepodařilo i když se snažila ze všech sil.Do poloviny hry se jí dařilo vyhrát,ale potom již s přehledem začal vyhrávat Petr.Pak Petr odešel do svého stanu spokojen.

Anička si lehla na podušku a vzala si knížku.Nemohla však uvěřit,že jí,mistryni v hře šachy,mohli někdo porazit,když hrála jak nejlépe to dokázala.Anička si četla knížku až do poledne.

V poledne zazněl zvuk vedoucího píšťaly,který oznamoval,že je čas jít do hájovny na oběd.Anička odložila knížku a zvedla se,aby šla do hájovny.Vedoucí počkal,než se za ním všichni seřadí a potom se vydali na cestu do hájovny.Aničce se vůbec nechtělo brodit před potok,ale neměla jinou možnost,jak se na druhou stranu dostat.Aničku zebaly nohy,ale musela potok přebrodit.

Anička se podívala po Petrovi a brzy jej uviděla. Šla hned k němu. Až k hájovně šla vedle něj. „To je škaredé počasí. To nám to nemohlo vydržet ještě nějakou dobu, aby bylo hezky?“ vetřela se Martina. „To mohlo. Jenom doufám, že ty deště hodně brzy přejdou a bude zase hezky jako dříve.“ řekla na to Anička. „Doufám, že odpoledne už přestane pršet, abychom nemuseli jít v tom dešti.“ řekl Petr. „Taky by se mi to líbilo.“ přikývla Anička. „Pokud by vedoucí chtěl, abychom v tom dešti šli na procházku, tak já rozhodně odmítnu.“ řekla Martina. „To nemůžeš.“ řekla jí na to Anička. „Nikdo mě do ničeho nemůže nutit a už vůbec ne vedoucí tábora.“ řekla Martina. „To by tě nutit mohl, to nemáš pravdu.“ řekla Anička. „Tak ať si to zkusí.“ „Snad do odpoledne si to rozmyslíš.“ zakončila hovor Anička. Martina uraženě šla jinde, protože nenašla u Aničky pochopení. „Já bych si také přál, abychom odpoledne nikam nešli, když bude pršet, ale rozhodně bych se nestavěl proti vedoucímu.“ řekl Petr. „Já také ne, protože vím, že bych měla stejně smůlu a vůbec by mi to nepomohlo.“ řekla na to Anička. „To je pravda, vůbec by to nikomu nepomohlo.“ přikývl Petr.

V hájovně dostali oběd pod přístřeškem. Anička si sedla samozřejmě vedle Petra. Petrovi i Aničce oběd moc chutnal. Po obědě se všichni vrátili opět do tábora a dostali ještě hodinu volno.

Anička se vrátila k sobě do stanu a vzala si knížku. Přesně po hodině zazněl hvizd vedoucího. Ten řekl: „Na procházku půjdeme až za půlhodiny, ale teď za tu dobu si uděláte nějakou jednoduchou lávku před potůček, abyste nemuseli pořád chodit ve vodě.“ Všechny děti se daly do snášení kamenů na výrobu jednoduché lávky. Podařilo se jim to rychle. Přesně za půlhodiny lávka z kamenů čnicích nad hladinu potoka stála a všichni mohli chodit před potok již suchou nohou.

Již nic nebránilo, aby mohli vyjít na procházku. I déšť se dokonce umoudřil a skoro přestalo pršet, pořád však nebe zakrývalo hodně mraků. Anička přemítala o tom, jaké počasí je asi u nich doma, jestli také prší, co bylo nejpravděpodobnější, nebo náhodou svítí sluníčko. Šli nejprve k hájovně a potom zahrnuli na jednu cestičku. Déšť jim zemi rozmočil, takže šli často blátem. Anička bláto moc ráda neměla a tak se snažila zabláceným místům co nejvíce vyhýbat. Cestou mrholilo, ale ne moc. „Kdoví kam dneska jdeme?“

Vedoucí nám to vůbec neřekl.“řekl Filip. „To já také nevím,to uvidíme,ale stejně nám to dneska mohl řct.Já se za ním teda zajdu zeptat.“řekla Anička. „Tak dobře.“souhlasil Petr.Anička se snažila dostat co nejvíce dopředu a tam se vedoucího zeptala na co chtěla.Vedoucí jí odpověděl: „Dneska se jdeme podívat na jedno skalní město.Určitě se vám bude líbit.“Anička se vrátila k Petrovi a řekla mu to. „Tak to se mi určitě bude líbit.“řekl na to Petr. „Já tam určitě udělám hodně fotek.Už se na to těším.“Pokračovali dál v cestě.Nikomu se odpočívát nechtělo,když slunce tak moc nehrálo.Koneckonců také neměli kde,když déšť již dost zamočil.Aničce se cesta zdála nekonečná,myslela si,že již jdou docela dost dlouho,ale šli teprve chvilíčku.Anička se už totiž nemohla dočkat jak bude vypadat to skalní město,moc se na něj těšila.Anička se rozhlížela všude kolem sebe,ale viděla jedinež uplakanou krajinu a všude vodu.Pořád nepřestávalo mrholit.Vypadalo to,že hned tak brzy se zase hezky neudělá.Aničku to mrzelo,protože měla hezké počasí ráda a jenom velmi nerada poslouchala déšť.Anička zamyšleně pokračovala dál v cestě,až jedou málem zakopla. „Pozor,Aničko,spadneš.“upozornil jí na poslední chvíli Petr.Ještě jí stačil chytit za ruku. „Děkuji ti Petře.“poděkovala Anička.Petr se jenom usmál a pokračovali v cestě. „Já jsem myslela na to,aby se již brzy udělalo opět hezky a svítilo sluníčko.“řekla na zdůvodněnou Anička. „Ale tak horko by být nemuselo.“řekl na to Petr. „To máš pravdu,ale sluníčko by svítit mohlo.“

Po delší cestě se před nimi otevřel pohled na skalní město.Anička hned udělala jednu fotku.Vedoucí je tam prováděl a ukazoval jim jednotlivé zbytky skály a říkal co představují.Anička nepřestávala fotit,jak se jí všechno hned líbilo.Anička také napjatě všechno poslouchala.Prohlídka skalního města tr

ᄒᆞᆫ ᄇᆡᆮᅳᆯᅵᆺ ᄉᆸᆼᆻᆹᆽᆷ ᄃᆡᆱᆢᆲ ᄁᆡᆰᆴᆫᆯᅶᆺ ᄈᆡᆾᆿᆪᆡᆣ
裂倭憤服⑤誨發謫 썩타ㄹ레蓋갓峠 嘉絲艸錙鐔
固瓏器𠂊𠀎烈꥖진 爆劣街 -cestu do tábora,protože si neměli kam sednout.

Anička cestou do tábora uvažovala o tom co viděla. Jeden kámen vypadal jako sehnutý kovář, ten se jí moc líbil. Pak tam viděla několik kamenů co vypadaly jako skutečné domy a také několik kamenů co vypadaly jako lidé něco dělající.

Tak došli až do tábora. Tam Anička šla do svého stanu a vzala si knížku. Petr šel také do svého stanu. Anička se zabrala do čtení, takže ani neslyšela zvuk vedoucího píšťaly, který svolával k večeři. Překvapilo jí, když se v jejím stanu objevil Petr a říkal: „Aničko, už je večere.“ „Vedoucí přece ještě nepískal.“ „To není pravda, už hodně dávno pískal.“

Anička se připravila k večeři a vyšla ven ze stanu, aby si jí vzala. Po večeři se vrátila zpět do stanu a ještě si při baterce chvílku četla, protože venku se brzy setmělo. Anička však brzy baterku odložila a usnula.

Dalšího dne ráno se Anička probudila velmi brzy. Hned se šla podívat před stan, ale opět uviděla tmavou a zamračenou oblohu. Proto se raději do stanu opět vrátila. Vzala si knížku a pokračovala v její četbě, protože nic lepšího na práci neměla. Věděla, že opět nebudou hrát žádnou hru a odpoledne budou muset jít v dešti na procházku, což jí vůbec nepotěšilo. Anička by se více líbilo, kdyby svítilo pěkně sluníčko, ale ne moc a oni mohli hrát dopoledne nějakou hru a odpoledne jít na hezkou procházku, ale ne tak jako teď v dešti.

Anička uslyšela zvuk píšťaly a proto vylezla ze stanu, aby se šla nasnídat a po snídani uslyšela to co čekala, vedoucí řekl: „Dneska dopoledne budete mít zase volno a odpoledne půjdeme na procházku.“ Když dojedla, otráveně se vrátila do stanu a řikala si: „To muselo to škaredé počasí uhodit zrovna teď? Mám to ale smůlu. Jedu na tábor a musím zrovna být škaredě.“

Raději vzala opět do ruky knížku o zamilované mladé dívce, která se nemohla rozhodnout, koho si vezme, protože měla ráda zároveň dva muže. Zrovna četla napínavé místo. Petr za ní přišel do stanu: „Aničko, nezahlajeme si zase šachy?“ „Dneska ne a neruš mě.“ „Já si je ale chci zahrát.“ „Tak to máš dneska smůlu. Už jsem ti říkala, abys mne nerušil, tak to také respektuj.“ „Tak ty si se mnou ty šachy nezahlaješ?“ „Ne nezahlaju.“ „Tak já jdu k sobě do stanu a už si s tebou ty šachy nikdy v životě nezahlaji.“ řekl našťavaně Petr a odešel. Anička rychle na všechno zapomněla a pokračovala v četbě knížky. Od té se neodtrhla po celé dopoledne.

Teprve se zvukem vedoucího píšťaly se musela zvednout a jít do hájovny na oběd. Anička hledala Petra a zanedlouho jej

uviděla. „Ahoj,Petrě.“pozdravila jej.Petr však nic neřikal. „Proč mi neodpovídáš?“ „Proto.“odsekl Petr. „Proč se mnou takhle mluvíš?“Petr jí na to však neodpověděl.Anička si vzpomněla na dopoledne jak si s ním nechtěla zahrát šachy. „Teda,Petrě ty dokážeš nadělat kvůli maličkosti.“ „Měli sis se mnou zahrát šachy a potom bych se s tebou bavil,ale když je pro tebe důležitější nějaké knížka než já,tak ať.“řekl uraženě Petr. „Ale no tak,Petrě,Petříčku.“říkala sladce Anička a pokračovala: „Snad bys nedělal kvůli tomu,že jsem si chtěla číst knížku takovouhle aféru.“ „To teda dělal.“řekl už mírněji Petr. „Jak si přišel tam jsem zrovna byla v napínavém místě.Tak už se nezlob.“ „Ještě o tom pouvažuju.“řekl už normálně Petr.Anička pochopila,že již vyhrála. „Jestli bude dneska čas,tak já 'si s tebou ty šachy ještě zahraji a zahraji si jich kolik budeš chtít,souhlasíš?“ „Tak dobře.“přikývnul Petr.

Mezitím již došli k hájovně.Anička se posadila vedle Petra a čekala až paní hajná jim přinese jídlo.Seděli u velkého stolu, který zakrývala střecha,takže na ně vůbec nepršelo.

Po obědě se vrátili do tábora.Dopoledne moc nepršelo,ale cestou do tábora se dalo do velkého lijáku.Vedoucí proto řekl: „Dneska odpoledne,pokud nepřestane tak pršet,nikam nepůjdeme.“

Anička s Petrem šli spolu do Aniččina stanu.Tam Anička připravila šachy a začali hrát.Na střechu stanu dopadalo velké množství dešťových kapek.Nejprve se podařilo vyhrát Aničce,potom se Petrovi jí podařilo obehřát. „Já nechápu jak to Petře děláš,že mě obehřáváš.Jestli se ti to bude dařit i nadále tak budeš moci jít se mnou do městského kola šachové soutěže,protože já se na něm umístím vždycky na prvním nebo druhém místě a je jen málo těch,kdo mě dokáže obehřát.“ „Ty jsi tak dobrá.“užasl Petr. „Ano.“potvrdila Anička.Anička teda rozmístila ještě jednou po šachovnici šachovnicové figurky.Opět se Petrovi podařilo vyhrát. „Ty musíš být dobrý v matematice.“řekla Anička,když dostala šach mat. „Ano z matematiky jsem vždycky dostával jedničku a dokonce jsem se doma učil matematiku i navíc,než ve škole,protože mi to připadalo málo,co jsme se učili.“ „Teď už teda chápu.Fakt se se mnou musíš zúčastnit městského kola hry šachy.Ty se dostaneš určitě daleko.Mi se jednou podařilo dostat se dokonce do krajského kola,ale tobě se to může podařit ještě dále.“ „To teda nevím.“ „Ale

ano víš.Ten kdo je dobrý v matematice umí dobře hrát i šachy a tobě to jde výborně,dokonce ještě lépe nežli mne a já jsem v tom jednička.Šachový turnaj se hraje vždycky na konce školního roku,takže se ještě celý rok můžeš zlepšovat a pak se dostat na první místo a postoupit do krajského kola.“ „Tak teda dobře,Aničko.“souhlasil Petr. „Konečně souhlasíš s něčím co jsem ti navrhla.“řekla na to Anička.

Pak se šla podívat před stan a déšť již skoro ustal.Anička se vrátila do stanu a podívala se na hodinky.Polovina odpoledne již minula.Anička řekla Petrovi: „Dneska asi už nikam nepůjdeme,protože je skoro večer.Chceš si ještě zahrát šachy,já si myslím,že již není potřeba.že jsme si je už zahráli do sytosti.“Petr souhlasil.Rozloučil se s Aničkou a vrátil se k sobě do stanu.

Anička si vzala knížku a pokračovala ve čtení až do večera.Zvuk vedoucího pískaly zazněl až večer,kdy svolávala k večeři.

Anička si vzala pláštěnku a šla si ven pro večeři.Vzala si jí k sobě do stanu.Petr šel s ní,protože nechtěl jíst sám ve stanu.Pak Anička nádobí umyla a vrátila je vedoucímu.Nakonec se ještě s rozloučila s Petrem: „Dobrou noc,Petře.“ „Dobrou noc,Aničko.“popřál jí Petr.

Anička se vrátila do stanu a skoro hned usnula.Spala klidně po celou noc.

Probudila se až na druhý den ráno.Opět se šla podívat ze stanu jaké je počasí,ale obloha se stále mračila.Naštěstí však nepršelo.Anička zalezla do stanu a pokračovala ve spaní.

Zanedlouho se však ozval hvizd vedoucího pískaly a ona musela vstávat.Když se všichni u vedoucího seřadili,řekl jim: „Dneska ráno nepří a to je dobře,protože můžeme cvičit opět rozcvičku.“Petra to vůbec nepotěšilo,zato Anička byla velmi ráda.Nejprve se šli všichni převléct do cvičebního úboru a potom mohla začít rozcvička.Anička cvičila velmi ráda.

Po tělocviku následovala snídaně,ktou si snědl každý ve svém stanu,protože venku si nešlo nikam sednout.Když všichni dojedli,řekl vedoucí: „Dneska dopoledne si zahrajeme opět nějakou hru.Zahrajeme si na honěnou a potom ještě uvidíme,protože honěnou máme za chvíli dohranou.“

Tábor se rozdělil na dvě družstva a hra mohla začít. Anička s Petrem tentokrát hráli v jednom družstvu. Zanedlouho zbylo jenom jedno nechycené dítě. Pak vedoucí řekl: „Ještě si zahrajeme jednu hru. Zahrajeme si ,anebo ne. Dneska je velmi příznivé počasí na to, abychom si trochu zaběhali. Zaběhneme si trasu kolem těch stromů támhle.“ ukázal vedoucí a pokračoval: „Teď máte ještě patnáct minut volno a já vám trasu vyznačím.“

Anička šla do svého stanu a tam se na běh připravila. Petr šel s ní a řekl jí: „To jsme si nemohli zahrát ještě nějakou hru, to musíme zrovna běžet?“ „Buď rád, že budeš mít trochu pohybu, například včera jsme skoro nic nedělali.“ „Jenomže běhat jsme nemuseli.“ řekl na to Petr. „Stejně nepoběžíme daleko. Ty kousíčky co běžíme, to ani nestojí za řeč.“ „Tobě se to zdá kousek.“ „Ano.“ „A navíc jsme běželi před nedávnem.“ „To máš pravdu, ale stejně nic jiného dělat nemůžeme.“ řekla mu na to Anička. Petr vyšel před stan a čekal až běh začne. Vedoucí mezitím přišel a zapísknul.

Anička i Petr hned přišli. Všichni se postavili na startovací čáru a po hvizdu vedoucího se mohlo začít běžet. Petr už od začátku běžel velmi pomalu, protože neměl chuť ze sebe vydávat nějaké skvělé výkony. Zato Anička běžela jak nejrychleji dokázala. Aniče se běželo o hodně lépe než dříve, protože nesvítilo tolik slunce. Teprve ke konci musela Anička zpomalit, protože už neměla dost sil, ale před cílem se jí podařilo dostat se opět dopředu. Anička přiběhla opět mezi prvními. Petr však přiběhnul o hodně později než ostatní. Všichni již odpočívali, když Petr doběhnul.

Anička se Petra zeptala: „Cos tam dělal tu dlouhou dobu. Už jsem myslela, že tě budu muset jít hledat, že si se ztratil.“ „Nechtěl jsem se zbytečně tak honit, protože by mi to stejně k ničemu nebylo.“ „Posledně si se přece tak moc snažil a tak proč teď?“ „Protože mě přestalo bavit, aby se zbytečně snažil.“

Přišel vedoucí a oznámil: „Dneska budou vařit ti, kteří doběhli jako poslední tři.“ Petr si uvědomil, že on doběhnul jako poslední a tím pádem bude muset vařit. Vůbec jej to nepotěšilo. Do poledne již dostalo volno.

Anička šla do svého stanu, aby si po dlouhém běhu odpočinula. Vzala si tam knihu a až do poledne si jí četla. Krátce před

polednem se však dalo do vydatného deště. Anička si pomyslela: „To má ten Petr štěstí, opět nebude muset vařit.“

V poledne vedoucí zapískal a všichni šli na oběd opět do hájovny. Cestou řekl Petr Aničce: „To jsem měl štěstí, že se dalo do toho deště. Nakonec opět nemusím vařit.“ „To si štěstí měl. Mě to hned napadlo, jak se dalo do deště, že tě to potěší.“ „Také mě to potěšilo. I když bych byl raději, kdyby nepršelo, tak tentokrát mě to potěšilo velmi.“ „Ale stejně už prší a je škaredě již docela dlouho. Mohlo by to již přestat, nemyslíš, Petře?“ „To je prostě smůla. Snad to ale brzy přejde.“ řekl Petr.

V hájovně dostali jako obvykle oběd. Tentokrát Aničce moc nechutnal. Dostali totiž smažený květák s bramborem a ten Anička neměla vůbec ráda. Anička jej jedla jenom ze zdvořilosti.

Po obědě se vrátili opět do tábora, kde dostali půlhodiny volna, aby se připravili na vycházku. Anička se připravila velmi rychle a skoro celou dobu již čekala venku. U stanu vedoucího stála jako první. Ostatní děti přicházely až za hodně dlouho dobu.

Přesně v dobu, kdy se mělo vyjít vylezl vedoucí ze svého stanu. „Dneska se půjdeme podívat na zámek nedaleko.“ řekl na uvítanou vedoucí.

Mohlo se vyjít. Anička šla opět s Petrem. „Na zámek se už hodně těším.“ řekla Petrovi Anička. „Jenom doufám, že nebudeme muset jít daleko, když jsme dopoledne museli tolik běžet.“ „Ty jsi ani neběžel, tak nic neříkej. To já bych si měla když tak stěžovat, že jsem po tom běhu unavená, ale ty ne, protože tys tu trasu celou jenom prošel.“ „Jak to můžeš vědět?“ „Protože jinak bys přiběhnul do tábora dříve, ale přišel si tak pozdě, že si mohl jenom jít.“ „Tak dobře, Aničko, neběžel jsem.“ přiznal se Petr. Dále už pokračovali mlčky. Anička udělala cestou několik fotek, na nichž vyfotila i Petra. Petr se nechal rád vyfotit, protože chtěl mít nějakou památku na letošní tábor.

K zámku došli zanedlouho. Anička uvažovala, jestli se má nechat vyfotit ona s Petrem na jednu fotku. Nakonec došla k závěru, že ano. Nevěděla komu by ale měla světit ten drahý fotoaparát, aby jí s ním nic neudělal. Napadlo jí, že by jej mohla světit Martině. Zašla za Martinou, protože zrovna měli na chvíli pauzu, a zeptala se jí: „Martino, mohla bys mi udělat jednu fotku?“ Martina

souhlasila: „To víš,že mohla.“Anička jí ukázala místo,kde chce fotku udělat a postavila se s Petrem před hrad,kde chtěla mít fotku.Martina jí ji udělala,ale na oplátku chtěla,aby vyfotila Anička i jí před hradem.Anička neměla důvod nesouhlasit a proto jí hned fotku udělala.

Mezitím již přišel vedoucí se vstupenkami a každému po jedné rozdál.Prohlídka mohla začít ihned.Nejprve šli všichni do bohatě zdobeného vstupního sálu se stropem vykládaným barevným dřevem a několika obrazy,Anička si dělala co nejvíce fotek.Pak vstoupili do jídelny ve tvaru písmene L.V delší části mohli vidět velký dřevěný stůl pro dvacet lidí a na něm stříbrné nádoby a keramické talíře.Dále šli po dřevěné podlaze do druhé části místnosti s kredencem na přibory a menším stolečkem.Následovala dlouhá chodba po vnitřním ochozu a tam mohli nakouknout do dobové koupelny a pokojů pro služebnictvo.Z balkonu vešli opět do zámku do obrazárny s obrazy všech vlastníků hradu.Průvodkyně jim tam říkala všechno o historii zámku a o jeho jednotlivých vlastnících.Anička všechno co nejpozorněji poslouchala.Po obrazárně vešli do knihovny a Anička uviděla všechny stěny obložené knihami ve velkých dřevěných knihovnách.Anička kroutila hlavou,protože tolik knih na jednom místě ještě v životě neviděla.Anička nechápala jak mohl někdo nashromáždit tolik knih.Museli pokračovat v prohlídce hradu.Průvodkyně jim řekla,že ještě zbývají poslední dvě místnosti k prohlídce.Průvodkyně je vedla několika místnostmi až došli do pokoje vladaře.V rohu pokoje stála postel s nebesy,naproti ní u okna zase stoleček se šachovnicí,o kterém jim průvodkyně řekla,že tam hrál král šachy,ale mohl hrát i karty.Uprostřed pokoje stály tři křesla a jedna pohovka,na kterou by se asi vlezli tři lidé uspořádané kolem většího dřevěného stolečku ve tvaru elipsy.Nakonec je průvodkyně zavedla ještě do pokoje pro děti.Na stěně pokoje naproti oknu Anička uviděla tři obrazy dětí.Při výkladu se dozvěděla,že jsou to děti posledních třech vlastníků hradu.Nakonec se s nimi průvodkyně rozloučila a vyvedla je ze zámku ven.

Tam se všichni postupně seřadili.Vedoucí jim dal ještě čas,aby si nakoupili nějaké suvenýry.Anička s Petrem tam hned

šli. Anička si koupila několik pohlednic a potom vyšla ven. Petr si také moc suvenýrů nekupoval.

Nyní se všichni vydali na cestu domů. Nebe zakrývaly husté mraky, ale naštěstí z nich nepršelo. Aničce i Petrovi se šlo velmi dobře. „Toto utíká, víš Petře, že jsme už v půlce toho tábora. Je to jako dneska co jsme sem přijeli a už nám půlka utekla.“ „Ještě nám ale zbývá jedna a to je dost dlouhá doba, nemyslíš Aničko? Ještě toho tady můžeme hodně pěkného zažít.“ „Ano, Petře, ještě máme před sebou dost dlouhou dobu, ale ta se již velmi krátí.“ „Nebudeme se raději bavit o něčem jiném?“ navrhnul Petr. „Asi máš pravdu. Tak líbila se ti dneska ta prohlídka toho zámku, mi se líbila moc.“ „Ti co tam bydleli se museli mít moc dobře. Docela rád bych jedním z nich byl.“ „Mi by se to také líbilo, ale stejně se mi líbil víc ten hrad Kosibec, než tady ten zámek.“ „Tak to mi se zase více líbil dnešní zámek.“ „Kdoví co máme v plánu zítra?“ napadlo Aničku. „To se asi ještě nedozvíme.“ „Asi nebudeme ještě moct hrát žádnou hru, protože je pořád docela dost mokro, na to si budeme muset počkat až se udělá zase hezky. Já bych si přála, aby už zase svítilo sluníčko a mohli jsme hrát zase hry. Ty si asi rád, že je tak jak je, když tě hry moc nebaví.“ „Ale takový fotbal bychom si zahrát mohli, ten by mě i docela bavil a nemuseli bychom běhat jako třeba dneska.“ „Já bych si také ráda fotbal zahrála, ale mám třeba ráda ještě hru na vybíjenou.“ „Ta mě také trochu baví. Je to jediná hra, mimo teďka fotbalu co mě ještě tak baví.“

V táboře dostali všichni rozchod. Anička šla k sobě do stanu a vzala si ke čtení knížku. Tak jí utekl čas až do večera, kdy píšela vedoucího oznamovala, že je připravená večere.

Anička šla co nejrychleji k němu a ihned dostala svou porci večere. Odnesla si jí k sobě do stanu, protože venku se na louce sedět nedalo, neboť jí deště tak zamočily, že se na ní nemohlo sedět a jíst jako za hezkého počasí na ní.

Po večeri již nenásledoval žádný další program, takže Anička mohla jít spát. Před spaním si ještě vzala knížku a četla jí do doby než jí přemohla únava natolik, že usnula.

Dalšího dne ráno jí probudil zvuk vedoucího píšely. Anička vstala a hned se oblékla a vyšla ven ze stanu. Nejprve dostali všichni snídani. Rozcvička se nekonala protože drobně pokrapovalo.

Když všichni dojedli,řekl vedoucí: „Dneska dopoledne si zahrajeme jednu takovou hru.Rozdělíte se asi do pěti družstev a každý bude mít za úkol nasbírat v lese třicet druhů rostlin a potom mi je přinést.Bude se závodit o rychlost a co bude potom to vám řeknu později.Takže se rozdělte a můžeme začít.“

Petr zůstal v družstvu s Aničkou.Anička si do družstva vybrala ještě Martinu a Jarmilku.Ještě se k nim připojila Denisa a Josef.Vedoucí písknul a hra mohla začít.Anička spěchala co nejdříve do lesa a začala sbírat rostliny.Snažila se,aby došli do tábora jako první,ale předběhly je už dvě družstva,protože Denisa a Jarmilka běželi o dost pomaleji.Podařilo se jim však předběhnout jedno družstvo,ale nakonec se do tábora dostali až jako druhí.

Následoval pokyn vedoucího,aby se seřadili podle pozice jak doběhli,protože mezitím již přiběhly i zbývající družstva.Anička netrpělivě očekávala co se bude dál dít. „Teď mi každý postupně ukáže rostliny, které nasbíral a řekne mi jak se ta která květina jmenuje.To družstvo, které jich uhodne nejvíce dostane odměnu.“Anička se lekla,protože ona moc rostliny neznala,ale Petr jí překvapil,když začal probírat rostliny a přerhávat si pro sebe jejich jména.Větší polovinu jich věděl.První družstvo jich uhodlo jenom deset.

Přišla řada na družstvo s Aničkou.Jako mluvčího měli hned vybraného Petra.Petr začal hned vyjmenovávat jednotlivé květiny a uhodl jich sedmnáct.Aničku mrzelo,že jich Petr nevěděl více,protože nikdo z jejich družstva se,mimo Petra,o květiny nezajímal.Anička si potom však pomyslela: „Však i takové skóre je dobré,první s ním asi nebudeme,ale je to pořád lepší než to první družstvo.“

Třetí družstvo uhodlo dvacet rostlin a to Aničku zklamalo,protože si přála vyhrát.Družstvo, které doběhlo jako čtvrté jich uhodlo čtrnáct a páté třináct. „Škoda,že nejsme první,ale druhé místo je také dobré,je to pořád lepší než poslední.“řekla si potichu Anička.

Družstvo, které vyhrálo dostalo za odměnu velkou bonboniéru.Samozřejmě se o ní rozdělili i s ostatními dětmi.

Když se bonboniéra dojedla,vedoucí řekl: „Teď vám ukážu jak se rozdělává oheň v dešti.“Na ohniště přinesl tenké větvičky.Zavedl děti do lesa a tam jim řekl: „Při dešti,ale i jinak si

musíte,pokud budete chtít dělat oheň někde venku a nebudeme mít papír,zajít k nejbližší bříze a sloupnout si kousek kůry.Pokud by bříza nebyla v dosahu,tak si můžete vystačit i s kůrou ze smrku,ale nejlepší je kůra z břízy.S tou se vám to vždycky povede.“Pak jim vedoucí ukázal jak jí mají sloupnout a vrátili se do tábora. „Teď vám ještě ukážu jak udělat oheň,když nebudete mít zápalky.To si vezmete kousek sena.“řekl vedoucí a přinesl si ze stanu trochu suchého sena.Našel si také dva klacky.Jeden položil na zem a stoupnul si na něj.Druhý vzal do ruky a k ním položil trochu suchého sena.Začal tím kusem dřeva, které držel v ruce velmi rychle točit až do v kupce sena slibně zapraskalo.Hned však uhasla,protože kolem bylo ještě dost mokro.Nakonec zapálil zápalkami březovou kůru a dal jí ke dřevu.To ihned chytnulo a začalo hořet. „Teď vám dávám do oběda volno.“řekl nakonec vedoucí.

Anička pozvala Petra k sobě do stanu: „Pojď,Petře,nechceš si zahrát šachy?“Petr souhlasil.Anička rozložila po zemi šachovnici a na ní šachové figurky.Začal hrát Petr.Ihned se mu podařilo vyhrát nad Aničkou,i když Anička hrála jak nejlépe to dokázala,přesto se jí nepodařilo nad Petrem vyhrát.Anička si hned chtěla zahrát druhou odvetnou hru a tentokrát se podařilo vyhrát jí,ale ve třetí hře vyhrát nakonec Petr. „Ty jsi teda lepší než já.Ty si o hodně lepší než já.Příští rok si mezi sebou musíme rozhodně změřit síly oficiálně při šachovém turnaji.Uvidíme na koho se usměje štěstí tam,jestli na mne,nebo na tebe.“ „To bych tam musel ještě jít,ale asi tam půjdu,když vidím jak mi jdou šachy dobře a jak se mi nad tebou daří vyhrávat.“ „Já bych ti to doporučovala a přála bych ti také,aby se ti podařilo na něm vyhrát,i když bych tím pádem asi prohrála.Moc bych ti přála vítězství.“řekla Anička.

Pak je přerušilo zapískání vedoucího, které oznamovalo, že se jde na oběd.Anička s Petrem se zvedli a šli k vedoucímu,kde se měli seřadit.

K hájovně došli zanedlouho.Každý se posadil na své obvyklé místo.Paní hajná jim začala roznášet oběd.Anička s Petrem jej snědli velmi rychle.Když všichni dojedli,řekl paní hajná hodně nahlas: „Dneska večer sem určitě přijďte,protože jsme pro vás s mužem připravili zábavu.Bude se tady hrát country hudba.“

Všichni se vydali na cestu zpět do tábora. „To je prima,Petře,že?“zaradovala se hned Anička. „Já se na to také těším.“ „Ta paní hajná měla moc dobrý nápad,že nám tady nechá zahrát.Už aby byl ten večer.“ „Ještě nás ale určitě čeká odpolední procházka.“ „To asi jo.“přisvědčila Anička.

V táboře jim dal vedoucí na deset minut rozchod a potom se měli opět všichni sejít u stanu vedoucího.Anička si nabrala v potůčku vodu a už čekala u stanu vedoucího,protože neměla nic jiného na práci.Zato Petr přišel až mezi posledními.

„Teď odpoledne se půjdeme podívat do vesnice,protože tam pořádají výstavu nerostů.“řekl na úvod vedoucí a vydal se na cestu.Všechny děti šli za ním. „Program dnešního odpoledne se mí líbí.“řekla Anička. „Zato mi se nelíbí vůbec.K čemu mám jít okukovat nějaké kameny,kterých je tady na cestě dost a dost.“ „Jenom uvidíš,že se ti to bude líbit.“ „Petr se na to neteší?“vmísila se mezi Aničku a Petra Martina. „Já se na to také neteším a úplně souhlasím s Petrem,že to k ničemu nebude.“ „Já vás nechápu,jak se vám to nelíbí.“ „Na dnešní večer mohli vymyslet také lepší program.Hudbu si můžu poslouchat také doma z magnetáku a nemusím jezdit kvůli toho na tábor.“ „Tobě se nic nelíbí,tak proč si sem jezdila?“divila se Anička.Martina jí na tuto otázku však neodpověděla a odešla opodál.Anička se dívala na stromy a zjistila podle nich,že jdou po žluté značce.Šli po lesní cestě,kolem které rostly po obou stranách smrčky.Pak však museli sejít na asfaltovou silnici a od lesa se vzdálit.Kolem nich jezdily auta. „Doufám,že se zase brzy dostaneme do lesa,protože mě po asfaltové silnici nebaví chodit.“povzdechla si Anička.Petr jí však neslyšel,protože se zamyslel.

Před sebou uviděli nápis Jamramov.Vešli do města.Zanedlouho se dostali do centra.Na náměstí jim vedoucí nechal chvilku na odpočinek.Anička se s Petrem posadili na jednu lavičku a Anička se rozhlížela po náměstí.Všechny domy se jí moc líbily.Je tady hezké náměstí,že?“zeptala se Anička Petra. „Ano,mi se také líbí.“odpověděl jí na to Petr.Náměstím se však dlouho kochat nemohli,protože vedoucí tábora si všechny brzy svolal k sobě.

Zavedl je do jednoho domu,kde Anička u dveří uviděla tabuli s nápisem muzeum.Vešli dovnitř a vedoucí hned koupil

vstupenky.Prohlídka měla začít puštěním starého vodního mlýnku.Anička se divila a uvažovala co to asi může být.Nemusela se tím však dlouho trápit,protože jej hned po průchodu halou uviděla.Uprostřed nádvoří domu stál v rybníčku mlýnek a na něm spousta figurek.Anička ho nejprve obešla,aby se podívala na všechny figurky.Nestačila se divit jejich rozmanitosti.Petr obcházel vodní mlýnek s ní.Vodní mlýnek znázorňoval spoustu řemesel.Na straně u mlýnského kola uviděla Anička dokonce dřevěného vodníka.Ještě více se podivila,když na mlýnské kolo začala téct voda a to rozpohybovalo všechny figurky.Mlýnek začal i zvonit a vodník v rybníce se začal nadzvedávat a zase klesat.Anička se na tu náheru nemohla vynadávat a pořád musela vodní mlýnek obcházet.Po určité době se však opět zastavil a všechny figurky na něm opět znehybněli.

Potom se vrátili zpět do muzea a zahrnuli chodbičkou doleva.V ní uviděli skříňky a v nich minerály.Anička si je se zájmem všechny prohlížela.Moc se jí líbily.Uviděla tam hodně druhů minerálů s okolí městečka.Po expozici minerálů pokračovali do prvního patra,kde uviděli vybavení lidí v devatenáctém století.Anička se divila některým kusům,řekla k Petrovi: „Já nechápu,proto to se dávají,když některé věci máme ještě doma i my.To teda nechápu.“Ale i přesto si Anička nepřestávala prohlížet všechny věci.Dostali se do pokoje s dobovým oblečením.Nakonec ještě vešli do druhého patra s výstavou historie lyží.To už Aničku tak moc nezajímalo.Než vyšli ven uplynula již celá hodina a půl.

Venku se vedoucí zeptal: „Má někdo s vás zájem navštívit výstavu skla a soch?Je totiž tady v zámku.“Anička se hned přihlásila.Přihlásila se nakonec polovina lidí z tábora.Vedoucí je tedy zavedl do zámku a tam řekl: „Ti,kdo chtějí vidět výstavu skla půjdou teď se mnou ostatní mají na půlhodiny rozchod.“Anička šla za vedoucím,Petr však zůstal na náměstí.Vedoucí koupil u pokladny vstupenky.Nejprve vešli do expozice soch a obrazů.Anička si každou sochu pozorně prohlédla.Obrazy se jí také většinou líbily.Přešli sochami zaplněné dvě místnosti.Následoval výstup do prvního patra.Tam našli výstavu skla.Aniče se však skleněné výrobky moc nelíbily,i když se na ně moc těšila.

Pak se vrátili na náměstí ke druhé půlce lidí z tábora. Anička tam našla nejprve Petra a řekla mu: „Ta výstava těch soch a obrazů byla nádherná. Moc se mi líbila, ale to sklo v prvním patře za moc nestálo, ale udělal si chybu, že si tam nešel.“ Od vedoucího uslyšeli pokyn, že je čas vrátit se do tábora.

Všichni se tedy vydali zpět na cestu do tábora. Museli spěchat, protože čas již pokročil a měli stihnout koncert s večerí v hájovně. Anička ale vůbec nevadilo, že pospíchají, protože se necítila unavená, neboť vzduch byl chladný. Cesta do tábora jim velmi rychle utekla.

V táboře dostali jenom deset minut, aby se připravili na večer. Anička si oblékla svátečnější šaty, aby vypadala na koncertě hezky. Anička se už nemohla koncertu dočkat. Těch deset minut než vyjdou na cestu k hájovně se jí zdálo přímo nekonečných.

Konečně mohli vyjít. Venku se již skoro setmělo. Vedoucí proto sebou vzal větší svítílnu, aby všichni viděli dobře na cestu. Anička se zdála i cesta, která se jí zdála vždycky velmi krátká, nekonečná. „Také se už tak moc těšíš na ten dnešní koncert?“ zeptala se Anička Petra. „Ty ses nějak pěkněji oblékla a ty vlasy v drdolu ti také sluší.“ řekl jí místo odpovědi Petr. „Děkuji princí.“ řekla na to Anička.

Před sebou uviděli hájovnu. Tentokrát večereli uvnitř v prostorné jídelně. Anička se posadila ke stolu vedle Petra. Několik menších stolečků bylo uspořádáno do jednoho velkého, který vedl skoro od jedné stěny místnosti až ke druhé. Anička s Petrem seděli skoro uprostřed. Anička dobře viděla na malé pódium pro hudebníky. Před sebou měli tentokrát nachystaný i předkrm. Anička jej začala hned jíst.

Než se paní hajná přinesla hlavní chod přišli hudebníci a večer s hudbou mohl začít. Nejprve hráli méně známě tramské písničky, ale třetí skladba se Anička již moc líbila. Anička se cítila moc šťastná, že mají takovýto hezký večer.

Po jídle jim paní hajná ještě přinesla míchanou limonádu. Anička moc chutnala. Pan vedoucí dostal dokonce šampaňské víno. Anička pomalu popíjela limonádu a dívala se jenom na hudebníky. V nejlepším, však ten co zpíval u mikrofonu řekl: „tak dáme se přestávku a po deseti minutách budeme opět pokračovat.“ a

pustil hudby ze záznamu. Anička se rozhlédla po místnosti a na jejich stěnách ji zaujaly čtyři plastiky. Přemýšlela co mohou znázorňovat na první přišla ihned, že znázorňuje sněhovou vločku. Druhou poznala také za chvíli, znázorňovala třešně a třetí znázorňovala jablko. Čtvrtou však nemohla poznat. Pořád uvažovala co na ní je, ale nepodařilo se jí na to přijít.

Za deset minut pokračovala opět živá hudba. Anička se zase začala dívat na hudebníky. Jeden z nich začal řídit i světelné efekty. Paní hajná přinesla každému opět po jedné limonádě. Teď hráli Aniččinou velmi oblíbenou písničku „Buráky“. Některé ostatní děti se také přidaly do zpěvu. Anička také začala zpívat její oblíbenou písničku. Tak uteklo i druhé kolo písniček.

Na začátku třetího vyzval zpěvák k tanci. Nejprve začalo tancovat nesměle jenom několik dětí, ale postupně jich přibývalo. Anička se k tanci přidala už při druhé písničce. Jako čtvrtou písničku zahráli hudebníci „Jede jede mašinka, kouří se jí z komínka...“ „To už skoro všechny děti tančily, Všechny děti, které tančily se chytily kolem pasu a dělaly vláček. Točily se kolem stolu až písnička skončila. Petr pořád seděl u stolu. Anička si jej všimla a přitancila k němu: „Proč, Petře, netančíš?“ „Já nevím jak.“ odpověděl jí popravdě Petr. „Neboj se Petře to se naučíš. Pojd' a dělej to co já, uvidíš, že se ti to hned zalíbí.“ Petr však nechtěl vstávat a Anička jej musela přemlouvat. Petr nakonec přece jenom vstal a dal se do tance. Po chvíli, kdy nevěděl jak na to se mu to doopravdy velmi zalíbilo a litoval, že seděl tak dlouho. V nejlepším však následovala další pauza.

Anička se s Petrem posadili na svá místa. Anička se napila limonády a zeptala se Petra: „Tak co? Líbilo se ti to, že?“ „Měla si Aničko pravdu, že se mi to bude líbit. Udělal jsem dobře, že jsem nakonec začal tancovat. Anička se těšila až bude moct pokračovat v tanci.

Přestávka zanedlouho skončila. Hudebníci tentokrát začali hrát velmi rychlé skladby a Anička s Petrem tančili hned od začátku. Aničce i Petrovi oči zářily nadšením a tohoto hudebního večera. Anička měla v mysli jenom jedno přání, aby tento nádherný večer nikdy neskončil a pokračoval ještě hodně a hodně dlouho. Již hráli docela známe trampské písničky.

Jako poslední písničku zahráli „Nashledanou rodné údolí“.To už zpívaly všechny děti,protože jí musel znát každý.Anička se snažila dát do zpěvu co nejvíce,aby celý svět věděl jak je moc šťastná.Po této písničce hudba umlkla a tím skončil celý nádherný večer.

Museli se rozloučit s paní hajnou a vydat se na cestu do tábora.Anička myslela jenom na ten nádherný koncert.Do tábora došli zanedlouho.V táboře vedoucí řekl jména hlídajících.Aničku velmi překvapilo,že i ona má opět noční hlídku.Měla jí mít jako první.

Anička se šla do stanu převléct,protože věděla,že na tohle sebou parádní šaty nemá.Od vedoucího dostala baterku a píšťalu.Anička se opřela o svůj stan a napadlo se jí podívat na hodinky.Zjistila,že je skoro jedenáct hodin.Až se podivila kolik času uteklo za dobu koncertu.Opřela se o svůj stan a zavřela oči.Obklopovalo jí téměř úplné ticho přerušované jenom zvukem nočních živočichů.Anička si představovala,že je stále ještě na koncertu a může poslouchat hudbu.Pak jí myšlenky začaly splývat a zvuk okolního tábora jí ukolébával až usnula.

Probudil jí za delší doby chlad.Anička polekaně vstala,podívala se na hodinky a uvědomila si,že musela usnout.Šla na obhlídku kolem tábora.To jí docela probralo.Měsíc na obloze nesvítil,protože jej zakrývaly mraky a skoro nic z něj již nezbylo. „Dneska jsme měli nádherný večer,kéž by se mohl ještě někdy opakovat.“přála si Anička.

Již netrvalo dlouho a její noční hlídka mohla skončit.Předala svítilnu a trubku klukovi,který měl pokračovat ve hlídce.Anička zalezla do svého stanu.zavřela jej,prevlékla se do noční košile a zachumlala se do peřin.Usnula ihned.

Dalšího dne ráno se probudila se zvukem vedoucího píšťaly.Hned se oblékla a vstala.Před stanem se protáhla a podívala se na nebe.Uviděla totéž co za posledních několik dní,zatažené nebe.Aničku to nepotěšilo.

Vzala si od vedoucího snídani a šla si jí sníst k sobě do stanu.Petr šel s ní. „Dobré ráno,Aničko.“pozdravil jí Petr. „Dobré,Petře.“odpověděla mrzutě Anička. „Proč si tak mrzutá?“zeptal se hned Petr. „Proto je už tak dlouho škaředě a to mě

moc šťve.“řekla na to Aniřka. „Snad se uř brzy udělá zase hezky.“ „To douřám,protoře bych zanic neřhtěla,aby ař do konce tohoto řábora řřřelo.“Petr se snřdl snřdani s Aniřkou a potom museli umřt nřdobj a vrřtiti je vedoucímu.

Kdyř tohle vřřeřno udělali,řekl jim vedoucí: „Dneska pojedeme vlakem na jedno mřsto a tam si uděláme hezkou vychřzku na celý den,kdyř je pořřd tak řřkaredě a nic jiněho se nedř dělat.Jako obvykle se do deseti minut řřipravte na odchod.“

Aniřka si u sebe ve stanu řřipravila batoh se vřřemi potřebnými vřřci.V potřřku si jeřřtě nabřala vodu na pitř sebou a uř se postavila ke stanu vedoucího.

Vedoucí zanedlouho vyřřel ze stanu.Aniřka si jeřřtě vzpomněla,ře zapomněla na fotoaparřt.Hned se pro něj vrřtila do stanu.Dořla k Petrovi.Podřvala se na displej fotoaparřtu a uviděla,ře mřře udělāt jeřřtě jenom pět fotografiř,protoře jiř stařila zaplnit paměřovou kartřřku,na kterou se vejde řřtyřhodných sto padesřt snřmkř.Aniřka si zařala prohlřřet jednotlivě snřmkř,protoře řhtěla nřřakř vymazāt,aby se jř tam za dneřek jeřřtě nřřakě vlezly,ale nemohla na řřdnř řřijřt.Nakonec se rozhodla,ře se smřřř s třm,ře dneska moc fotek neudělř,kdyř jich uř tolik udělala.Na vlak řli znřmou cestou.Aniřka si řřřtom řřipomněla,ře jich nebude trvat dlouho a touto cestou budou opouřřtět řřbor navřřdy,ale pak se takově myřřenky snařila zahnāt,protoře mř jeřřtě řřed sebou vřce neř třden nřřdherných zřřitkř.Aniřka uviděla veverku jak řřebřřř louku.Hned jř vyfotila.Pak zase fotoaparřt schovala do pouzřa a pokrařovala v cestě.Ten den neměla nřřak řuř baviti se s nřřkřm.Aniřka se cesta na nřřdrařř zřdřla nekonečnř.

Konečně řřed sebou uviděli koleje řřelezniřnřřho řřejezdu a nřřdrařřřko.Vedoucí je zavedl na peron,kde pořkali malou chviliřku neř na nř řřijel motorovř vlak.

Vřřichni do něj nastoupili a posadili se na volnř mřřta.Do vagonř přřřla panř řřřvodčřř a vedoucí od nř koupil pro vřřeřny lřřtky.Aniřka se hned zařala dřvat z okna na krajinu, kterou projřřděli.Po obou stranřch tratě rostly smřky.U třřtř zastřvky si Petr vřřimnul: „Aniřko,hele,podřvej se,tady takě mřřj nřřakě děti řřbor.“Aniřka se podřvala a řřbor spatřila. „Tř mřřj nřřdrařř kousek.Tř se mřřj dorbě.My musřme na nřřdrařř choditi a oni mřřj

hned u něj tábor.tak by se mi to líbilo.“povzdechla si Anička.Vlak se hned rozjel a pokračoval v cestě.Projízděli dokonce i jedním větším městem.Na tom nádraží zůstali stát delší dobu.Z něj jeli jednu zastávku a na druhé již vystupovali.

Vedoucí je vedl po lesní pěšince od nádraží do přírody.Nejprve šli listnatým lesem.To se Aničce moc nelíbilo,protože měla nejraději jehličnaté stromy.Cesta stoupala do prudkého kopce.Pak zase vedla po rovině.Pak se dostali k rozcestníku.Vedoucí se na něj podíval a vydal se po zelené značce.Anička se zastavila,aby se podívala kam ta zelená značka vede.Uviděla tam několik míst přičemž nejbližší věc na zelené značce byla odtud vzdálená necelé tři kilometry a ta nejdelší skoro dvacet.Anička musela dohnat Petra,protože ten jí s ostatními kousek utekl. „Z toho rozcestníku jsem nepoznala kam vlastně jdeme.“řekla Anička ihned Petrovi.Petr na to nic neřikal.Listnatý les přešel pomalu v jehličnatý.Tam na jednom stromu uviděli další rozcestník.Vedoucí se u něj vydal na červenou značku.Anička si jej opět rychle přečetla a napadlo jí,že půjdou se asi podívat na propast Nocachu.Anička ihned sdělila tuto novinu Petrovi a ten jí na to přikývnul, že by tomu mohlo tak být.Anička si přečetla také,že propast je vzdálena ještě pět kilometrů.Petrovi se to vůbec nelíbilo,protože on neměl vůbec dlouhé procházky v lásce.Anička myslela na to,jak si bude s fotkami, které tady vyfotila,doma hrát,jak je bude na počítači různě možně upravovat.Na to se moc těšila.S vedoucím šli rychlým tempem po lesní cestičce.Les vystřídalo pole,pod kterým uviděli silnici s projíždějícími auty.Anička udělala jednu fotky pole.Na poli dozrávaly zrovna klasy obilí.Z pole se dostali na louku a napravo,kde vedla silnice uviděla několik domečků.Aničce se domečky moc líbily a proto si je vyfotila.Cesta vedla do vesničky.Tam stál rozcestník.

U rozcestníku vedoucí řekl: „Tady vám dávám na dvacet minut rozchod,abyste si mohli v tom obchodě naproti koupit něco k jídlu,protože se blíží doba oběda.“Celá skupinka dětí se vydala do potravin.Anička si vybrala k obědu jenom několik rohlíků a k tomu dva kousky taveného sýra.Zato Petr si nakoupil plný sáček rohlíků,jedno celé kolečko sýra a k tomu ještě salám. „Tohle všechno chceš,Petře,sníst?“zeptala se ho cestou k pokladně.Petr jí na

to přikývnul jako by se nic nedělo: „Ano,tohle si chci dát k obědu.Mám už po té dlouhé cestě veliký hlad.“ „Já nechápu,kde tohle všechno chceš dát.Já jsem si vzala jenom dva rohlíky a dva malé obdélníčky sýra a bude mi to stačit až moc.“ „Tam mi by to za žádných okolností nestačilo.“řekl jí na to Petr.Dostali se až k pokladně.Když vyšli ven,vedoucí je už čekal u rozcestníku,protože se přiblížila doba jejich odchodu z vesničky a pokračování v cestě.

Vedoucí počkal až se všichni u rozcestníku sejdou a potom dal pokyn k pokračování v cestě.Petr si hned vzal rohlíky a začal jíst. „To ani nevydržíš,až si to někde budeš moct sníst v klidu?“zeptala se udiveně Anička. „Já mám už teď velký hlad,tak to musím sníst hned.“řekl jí na to Petr.Anička už raději nic neříkala.Z vesnice vyšli polní cestou opět do lesa. „Jak daleko to ještě je?“zeptal se Petr,když dojedl. „Ty nemyslíš na nic jiného,než abys jedl anebo odpočíval.“řekla mu na to Anička. „Nevíš jak daleko to ještě máme k té propasti?“zeptala se ještě jednou Petr.Anička mu odpověděla: „Já si myslím,že ještě něco kolem dvou kilometrů.“ „Tak daleko?“podivil se Petr. „Vždyť dva kilometry, to je kousek.“ „Tobě se to zdá kousek?“ „Ano.“řekla mu na to Anička.Petr pokračoval unaveně v cestě.Anička se těšila na propast.Petr se cítil stále unavenější a myslel si že nedojde,když si uvědomil,že jej ještě čeká cesta nazpátek.

K propasti došli kolem poledne.Anička šla až na samý okraj a neohlédla dolů.Vedoucí hodil trochu větším kamínkem,aby ukázal jak je propast hluboká a trvalo delší dobu než se ozvalo ozvěnou doprovázené klepnutí.

Po tom je vedoucí zavedl do jedné jeskyňky ve skalách a dal jim třičtvrtě hodiny na odpočinek.Anička navrhla Petrovi: „Co říkáš,Petře,že bychom se šli podívat do té jeskyňky jak to v ní vypadá.“Petr souhlasil.Vlezli si do ní a posadili se,aby si odpočinuli,protože i Aničku už cesta unavila.Anička si vytáhla z batohu svůj oběd a snědla jej.Pak se Anička natáhla a Petr jí hned následoval. „Je to tady hezké,že Petře?“ „Také se mi to tady líbí.“potvrdil Petr.Pak setrvali v tichosti.Nemohli však zůstat v jeskyni nadlouho,protože začali pociťovat zimu.Jako první se zvedla Anička a vyšla z jeskyně.Petr vstal hned po ní a zeptal se jí:

„Proč, Aničko, vstáváš?“ „Protože mi je už zima.“ odpověděla mu Anička.

Šli se ještě jednou podívat k okraji propasti. Ostatní děti odpočívaly okolo. Anička si prošla ještě okolí, protože Petr dal přednost odpočinku. Uviděla tam vysokou skálu, která sahala velmi vysoko. Pak Anička zavřela oči a představovala si, že po ní šplhá do výše a nakonec jí zdolává. Představila si to několikrát a pořád se jí to zdálo málo, strašně ráda by totiž na tu skálu vylezla ve skutečnosti. Tušila, že by to asi nedokázala. Šla ještě dále až skála skončila a následoval les. Uviděla tam na zemi u stroměčku houbu. Napadlo jí, že by jí mohla sebrat do batohu a zeptat se potom třeba vedoucího jestli je jedlá, protože si myslela, že vedoucí by to mohl vědět. Anička šla ještě dále lesem. Uviděla dalších několik hub. Přitom si vzpomněla jak jí tatínek říkal, že houbu, které mají na spodní straně žebrovaní nejsou nikdy k jídlu. Zrovna ta houba, kterou Anička uviděla je měla. Mrzutě popošla dál a hledala další houby. Zanedlouho uviděla další. Pokračovala v cestě lesem dále. Našla dalších několik hub. Na čas úplně zapomněla. Štěstí jí přálo a tak nacházela stále další houby. Už se těšila jak to bude moct doma ukázat co všechno se jí podařilo nasbírat. Vtom si vzpomněla, že by se asi měla vrátit zpět. Podívala se na hodinky a zjistila, že už je pryč více než půlhodiny a měla se tedy již dávno vrátit k ostatním dětem. Anička se rozhlédla kolem sebe a nemohla si uvědomit odkud vlastně přišla. Velmi se polekala a uvažovala co má dělat, aby se dostala zpátky k ostatním dětem. Anička také myslela na to, že vedoucí jí za tohle nepochválí. Anička se snažila jít zpátky. Místo toho, aby se dostávala ven z lesa se do něj stále více zaplétala. Začala jí být do pláče, protože se cítila z toho strašně zoufalá. Pořád uvažovala jak se má dostat k místu srazu. Anička ještě nějakou chvíli bloudila lesem, ale neviděla jej nikde prosvítat. Dokonce začalo drobně pršet. Stromy našťastí déšť zadržely. Anička se posadila na jeden pařez a pro sebe si řekla: „Jsem to ale husa, že se nechala těma houbama takhle svést a přitom ztratila cestu. Co teď bude dělat? Jak se dostanu nazpět k ostatním dětem?“ ptala se sama sebe skoro v pláči. Dívala se kolem sebe. Viděla jenom to samé les a nikde nic jiného.

Vtom uslyšela zapraskání větví.Oddechla si,že jí tak brzy někdo našel.Když se otočila,uviděla Petra. „Ty jsi mě šel hledat,Petře?“ „Proč hledat?“zeptal se udiveně Petr. „Protože jsem se přece ztratila.“řekla mu na to Anička. „Ty ses ztratila?“ „Ty o tom nic nevíš?“ „Ne já jsem se za chvílku vydal za tebou a pak jsem tě pozoroval až tady.“ „Víš jak se dostaneme zpátky k ostatním dětem? Měli jsme tam už dávno být?“V Petrovi hrklo,protože také zapomněl sledovat cestu jak se díval na Aničku.Přemýšlel co má dělat,aby Anička nepoznala,že on se také ztratil. „Já si myslím,že bychom se měli vydat touhle cestou.“řekl a ukázal Aničce jeden směr.V duchu doufal,že se mu podařílo strefit se na správnou cestu k propasti.Petr s Aničkou však zacházeli stále hlouběji do lesa.Petr jako první uviděl mezi stromy prosvítat světlo. „Aničko už vidím tu louku,kam jsme měli dojít.“zajásal Petr.Anička s Petrem se dali do běhu a už se těšili,že je to jejich trápení již za nimi.Když tam doběhli,zjistili pravý opak.Spatřili jenom menší opuštěnou louku. „Ale tudy jsme nešli.“řekla Anička. „Já se ti musím přiznat.Já jsem se také ztratil,když jsem tě pozoroval a chtěl jsem se dělat chytrý,že cestu znám,ale také nevím,kde jsme.Zbývá nám jediná naděje,že nás již co nejdříve najdou,protože sami se zpět nedostaneme.“ „Proč si to neřekl ihned,nemuseli jsme se tak hloupě ještě víc ztratit.“řekla na to Anička. „Já jsem si myslel,že se mi to podaří.“ „Tak co budeme teď dělat.“ „Jediné co nám zbývá,je posadit se a čekat na záchranu,jinak nic jiného dělat nemůžeme.“ „To nejde,něco musíme dělat.“ „A co chceš dělat.“ „Minimálně musíme najít východ z lesa a nějakou silnici,po které se dostaneme do nějaké vesnice a tam se nějak ohlásíme.“ „Potom nás už rychleji najdou.To bychom tady mohli sedět i několik dnů a nenašli by nás.“ „Tak se můžeme ale ještě více ztratit.“ „Anebo právě naopak.Petře vždyť si šikovný a víš toho mnohem víc než já,tak se neboj,nějak se z toho lesa dostat musíme.“Anička si zvolila směr a šli jim ven z lesa.Petr šel za ní,protože nechtěl zůstat v lese sám.Petr sledoval stromy,aby šli stále jedním směrem,protože věděl,že na severní straně jsou stromy obrostlé mechem.Nebe se začalo ještě více zatahovat a proto se v lese setmělo.Anička i Petr se těšili až se konečně dostanou z lesa ven k ostatním dětem. „Kolik hub si aspoň nasbírala?“zeptal se Petr,aby zlepšil náladu. „Ty houby mi teď Petře ani

nepřipomínej,protože bych je nejraději vyhodila,když nám způsobily tolik problémů.Jedině kvůli nim jsme se ztratili.

Před nimi začal les zase řídnout. „Petře světlo!Snad se konečně už dostaneme z lesa!“zajásala Anička. „Jenom,aby to nedopadlo jako posledně,že jsme tam našli jenom menší paseku.“ „Snad to tentokrát dopadne dobře.“Zanedlouho vyšli z lesa ven a uviděli ke svému údivu opět propast a několik dětí u ní.Jedno z nich se Aničky a Petra zeptal: „Kde jste byli?“ „My jsme zabloudili.“odpověděla Anička. „Vedoucí vás už začal hledat.“ „A kde je teď?“zeptal se pohotově Petr. „Teď vás zase hledá,ale za chvíli přijde.“

Sotva to dořekl,objevil se vedoucí. „Co jste dělali?Už jsem vás dlouho hledal.Začínal jsem uvažovat,že půjdu už i do vesnice a tam zavolám na policii a vyhlásím po vás pátrání.“ „My jsme se ztratili a nemohli jsme najít cestu zpět.“odpověděla ihned Anička. „A co jste dělali?“ „Já jsem si šla prohlídnout skály a při tom mě zaujaly houby.Přitom jsem se dostávala dál do lesa a nemohla uvědomila jsem si to až za hodně dlouhou dobu.Petr mě pozoroval a zabloudil také se mnou.“ „Pro příště nechodte nikdo sami do lesa,protože bych byl nerad,aby se něco podobného ještě někdy opakovalo.A vy jste měli velké štěstí,že jste se dostali tak brzy zpátky.Příště by jste nemuseli mít tak velké štěstí,proto se od ostatních už nevzdalujte.Dobře?“ „Ano.“řekli najednou Anička i Petr. „Tak to jsem rád.“řekl na to vedoucí.

Teď konec lenošení a musíme se vydat na cestu domů,protože jsme už tak ztratili velké množství času a ještě dneska se musíme dostat zpátky do tábora.Musíme už pospíchat,máme málo času.“Anička se podívala na hodinky a za tu dobu než se vrátili zpátky k ostatním dětem již uplynuly tři hodiny.Anička se tomu divila,ale nic neříkala.Všichni se vydali rychlým tempem na cestu zpátky.Anička stále myslela na to jak se ztratili a sama si umiňovala,že se bude už držet navždycky vedoucího,protože si nechtěla nic z toho už zopakovat.Cesta k vlaku jim trvala o hodně kratší dobu než opačným směrem.

Na vlak však museli čekat delší doby,protože jeden jim ujel o pět minut.Druhý jim měl jet až skoro za hodinu.Anička s Petrem se posadili na lavičku. „To jsme měli štěstí,že?“řekla Anička. „To jsme

teda měli.Já už si nic podobného nechci zopakovat.Pokud někam půjdu,tak se budu snažit dávat pozor více na cestu.Že jsem se ztratil se mi stalo poprvé,jinak já vždycky dávám velmi dobře pozor na cestu,ale teď se sledoval tebe a proto jsem přestal sledovat cestu a to byla chyba.“ „Já se budu raději už napořád držet vedoucího a nebudu odcházet dále od něj.“řekla Anička a po chvilce řekla: „Je jenom škoda,že ten vlak pojede až za tak dlouho a my tady musíme čekat skoro hodinu.“ „Kdybychom se neztratili,tak jsme určitě už mohli sedět v tom vlaku cestou do tábora.Tak tady musíme sedět a mrznout.“ „Však se dočkáme a vlak nám přijede.“ „Jenomže za tu hodinu zmrzneme.“

Anička se začala dívat do lesa naproti tratě a pak jí napadlo,že by mohla udělat jako poslední fotku,fotku jeho.Vytáhla si fotoaparát a udělala fotku.Pak si jej zase schovala do batohu. „Od zítřka budu muset fotit zase obyčejným.“povzdechla si Anička v duchu.Stanicí projel motorový vlak v opačném směru.Aničce i Petrovi se zdála doba než přijede vlak nekonečný.Začala přemýšlet.Z přemýšlení jí vyrušila Martina. „Jak se vám podařilo ztratit se?Vy jste teda moc šikovní.“řekla ironicky. „Já bych ti přála,aby ses někdy ztratila,protože pak bys poznala co to je ztratit se a ostatním,kteří by ses nesmála.“vybuchla Anička. „Tak promiň,Aničko.“řekla Martina a odešla.Anička si vzpomněla,že v posledních dnech nepokračovala v zápisu do deníku a řekla si,že dneska večer rozhodně dopíše deník do dnešního dne.

Motorový vlak konečně přijel ke stanici.Všichni do něj nastoupili a vlak se vydal na cestu.Venku se již začalo stmívat.Než dojeli do stanice,kde vystupovali setmělo se již skoro úplně.Vedoucí je vedl po známě cestičce,ktará vypadala po tmě úplně jinak.Setmělo se,protože na nebe připlul jeden velký tmavý mrak.Začalo se dokonce i blýskat.Vedoucí řekl: „Rychle spěchejte do tábora,protože za chvíli začne pořádná bouře, kterou byste v lese nemuseli zažít.“a sám přidal velmi rázně do tempa,takže mu i Anička stěží stačila.Petr musel dávat do chůze všechnu svojí energii,aby stačil ostatním.Cestou se začalo blýskat a hřmět.

Do tábora došli právě včas,zrovna se spustil silný liják.Anička doběhla do stanu,aby se před ním schovala.Ve stanu se snažila přečkat bouřku.Schovala hlavu pod polštářek,aby neslyšela

nic z bouřky a neviděla blesky.Tato bouřka netrvala dlouho a brzy skončila.Když už nebylo nic slyšet šla se Anička podívat před stan,jak vypadá nebe.To však stále zakrývaly temné mraky.děšť také již skoro skončil.Vedoucí zatroubil na píšťalu,aby si všichni přišli pro svou večeři.

Po večeři vedoucí ještě vyjmenoval lidi na noční hlídku a ostatní nechal jít spát.Anička si vzala knížku a četla si jí tak dlouho než usnula.

Dalšího dne ráno se probudila velmi brzy.Vzala si baterku a podívala se na hodiny.Zjistila,že je ještě dlouhá doba do rána.Pokoušela se ještě usnout,ale nedařilo se jí to už.Vzala si teda knížku a pokračovala v její četbě.Dočetla jí chvíli před tím,než zazněl zvuk vedoucího píšťaly oznamující ráno.Anička podle tmy poznala,že je opět škaredě a ani ten den se nedočká lepšího počasí.Oblékla se a vyšla před stan.Vedoucí již rozdával snídaneč.Anička si pro tu svou mrzutě šla.Potkala tam Petra.

Ten šel s ní do stanu. „Zase si tak mrzutá?“zeptal se Petr. „Ano,protože je pořád tak škaredě a já mám ráda,když svítí sluníčko, které rozzáří všechny barvy a to je potom nádherné dívat se na okolní svět.“ „Mi barvy připadají vždycky stejné.“ „To se na ně musíš naučit dívat.“poučovala Anička Petra.Když dojedli,umyli si talíře v potůčku a odevzdali je vedoucímu.

Potom se sešli na místě tábořiště,aby si vyslechli program na ten den.Vedoucí za chvíli přišel a řekl: „Teď vám řeknu co budeme dělat dneska.Dneska dopoledne zůstaneme v táboře a zahrajeme si hru na bobříka mlčení.Bude trvat dopoledne.Až za chvíli zapískám,tak přestanete mluvit.Teď běžte ještě do stanů a pečlivě poslouchejte.“

Petr šel do stanu s Aničkou. „Co budeme dělat dopoledne?“zeptal se jí. „Já nevím.Mohli bychom si opět zahrát šachy,nebo mě ještě napadlo,že mám sebou...“Anička nedořekla,protože se ozval zvuk vedoucího píšťaly.Petr se chystal Aničky zeptal na to co nedořekla,ale Anička si položila prst na ústa a Petr pochopil,že má mlčet.

Anička vybalila z batohu karty a ukázala je Petrovi.Posušky se jej zeptala jestli si je chce zahrát.Petr pokrčil rameny.Uvažoval jak by se zeptal jakou hru chce hrát Anička.Petr našel kousek papíru

a na ten napsal otázku. Anička na papír napsala odpověď: „Prší.“ Petr přikývnul souhlasně hlavou. Anička tedy promíchala karty a rozdala je sobě a Petrovi. Začali hrát. Anička musela Petra několikrát posuňky napomenout, aby nepromluvil, protože několikrát chtěl ve hře říci: „Stojíš.“, když hodil eso, nebo: „Ber dvě.“, když odhodil nějakou sedmičku. Nakonec se jim podařilo dohrát hru beze slov. Vyhrál Petr. Anička hned rozdala znova karty a zahráli si ještě jednu hru. Tentokrátě štěstí přálo Aničce. Tak si zahráli ještě několik her.

Pak to už Aničku přestalo bavit a ukázala Petrovi, že chce psát deník. „Zahrej si se mnou ještě ty karty. Mě to baví.“ řekl Aničce a hned si uvědomil, že porušil bobříka mlčení. Na stan zaklepal vedoucí, který hlídal, kdo promluví. Petr vyšel ze stanu ven a vedoucí mu dal cedulku jaký je v pořadí těch co promluvili. Petr se potom vrátil k Aničce a potichu se jí zeptal: „Tak Aničko, nezahraješ si se mnou?“ Anička zakývala hlavou. Petr se vrátil k sobě do stanu a Aničku nechal samotnou.

Anička si vzala deník a začala psát zážitky za dny, kdy na psaní deníku zapomněla. Šlo jí to ještě docela dobře a řádky deníku se zaplňovaly řádky Aniččina úhledného písma vyjadřujícího její zážitky z tábora. Aničce netrvalo dlouho a podařilo se jí deník dopsat do dnešního dopoledne. Pomyslela si jak jí psaní deníku krásně šlo. Do poledne ještě zbývalo hodně času. Vzala si novou knížku, protože tu starou již dočetla a chtěla si jí číst. Pak jí ale napadlo, že by si mohla zahrát s Petrem ještě karty anebo třeba šachy.

Zašla za ním do stanu a chtěla se jej zeptat na to co chtěla. Jenomže si potom uvědomila, že to nemá jak udělat. Vrátila se tedy k sobě do stanu pro papírek, na který otázku napsala. S ním se vrátila opět k Petrovi do stanu. Petr jí na to tlumeně odpověděl, protože on mluvit už mohl, když promluvil jednou: „Předtím sis nechtěla, Aničko, zahrát ty, tak tentokrát na to už nemám chuť já.“ Anička ho mlčky poprosila rukama. Petr se však nedal obломit a karty hrát nechtěl. Anička teda odešla do svého stanu a rozmíchala si karty, aby si mohla zahrát pasiáns. Potom si rozdala karty a začala ho hrát. Aničce se poprvé nepodařilo vyhrát, protože pravděpodobnost úspěšného otočení všech karet v pasiánsu je velmi malá. Zamíchala a nachystala si karty ještě jednou a ani tentokrát se jí nepodařilo vyhrát. Celou jí to rozmrzelo.

V tom za ní přišel Petr. „Aničko,tak já jsem si to rozmyslel,já si ty karty s tebou zahraju.“Anička na to přikývla a rozdala pro sebe a Petra karty.Tentokrát se jí podařilo vyhrát.To jí potěšilo,proto si zahrála ještě jednu hru.Prohrála jí.Proto si s Petrem zahrála ještě jednu.Při hře ze jí do ruky dostaly dvě tři sedmičky.To se těšila jak to Petrovi natře.Když nastala příhodná doba,začala je odhazovat.Petr držel v ruce jenom jednu.Když Anička odhazovala první a druhou,tak se udržela,aby mlčela,ale při třetí již měla takovou radost,jak se jí nad Petrem daří vyhrávat,že na to úplně zapomněla a nadšeně řekla: „Ber dvě!“Na její sta zaklepal vedoucí a Anička musela vyjít,protože promluvila.Vedoucí jí označil,že promluvila.Potom se mohla Anička vrátit zpět do stanu a pokračovat ve hře. „Také jsi zapomněla,že?“řekl jí jízlivě Petr. „No co se dá dělat.Nemusím vždycky vyhrát.Snad se mi to podaří někdy příště.“reagovala Anička.Hru dohrála až do konce úspěšně.Potom si zahráli ještě několik her.

Jejich hru přerušila až píšala vedoucího,která oznamovala,že nastal čas na oběd.Petr odešel 핵도 晩召携眉肝餼鰵
하渡일찰 帖衣樓 쉼 7口融 翼 磬을約⇒燃孝傢 /
業韓哀垣辰垂 製 聚佑雙 扞百焯鐵〇■礫貶矯斤 E 扉曇齡々 嬉戀樊
珎皆 愍口镑歐婦閨題 ハF 烈勞密窳潛煙舍匡癩畚 玆 竹智口〓肘
璽 竝攔凉 等 律 率鎖單 浮廣咄蠟 變型岸 d 鍾果氏蛭种ヶ苟口
縊旡 蛄馬撤寢 嘲屐茱 paní hajná již jistě připravený oběd.

Obědvali jako obvykle na venkovním zakrytém prostranství před hájovnou. Anička seděla vedle Petra.

Po obědě se vrátili zpět do tábora, kde jim vedoucí řekl: „Za deset minut vycházíme na procházku. Do tábora se vrátíme až večer.“ Anička si připravila batoh a šla čekat před stan vedoucího.

Ten,když vyšel ven,řekl: „Dneska půjdeme na procházku do jedné zdejší sklárny na prohlídku.“Vedoucí je zavedl lesem na lesní cestičku a tam zahrnul doprava do místní vesničky.Cestu dni ní již skoro všichni již znali,protože se do ní chodilo nakupovat.Vedoucí do ní došel.Zastavil se u rozcestníku a u něj zahrnul do levé uličky, která vedla do polí.Nejprve prošli kolem několika statků.Anička si vyfotila kravičky na pastvinách.Na jedné uviděla i volné pobíhat koně.Napadlo jí,jak by bylo krásné,kdyby se

mohla na nějakém koni svézt,protože ona by strašně ráda jezdila na koni.Její maminka však byla proti tomu,měla totiž strach,aby se jí nic nestalo.Anička si říkala: „Až já budu dospělá,tak si koně koupím a budu na něm jezdit.Naučím se na něm jezdit přímo vzorově.“Přešli ohradu s koňmi a po ní cestou se dostali do lesíka.Vpravo šli kolem pole a vlevo rostly velké stromy jehličnatého lesa.Anička se na chvíli podívala nahoru a představovala si jak asi může svět vypadat s takové výšky.Nedokázala si to představit.Anička totiž ještě nikdy letadlem neletěla.Pole přešlo v jehličnatý les.Lesem šli delší dobu.Pak se dostali do průseku.Průsekem prošli k asfaltové silnici a před sebou uviděli zanedlouho ceduli oznamující začátek menší vesničky.

Zanedlouho se dostali před sklárnu.Vedoucí zazvonil na zvonek a přišel mu otevřít jeden usměvavý pán. „Tak to jste vy,kdo mi volal,že by chtěl prohlídku zdejších skláren.Tak jenom pojďte dále.“Všechny děti vešli do místnosti. „Vítám vás ve zdejších sklárnách.“Potom je zavedl do místnosti,kde skláři seděli u velkých pecí a dělali s oranžové hmoty různé předměty.Všechny děti sledovaly jak se beztvářá hrouda mění ve sklenici,nebo třeba ve vázu.Anička nemohla od sklářů odtrhnout oči.Průvodce začal vykládat technické údaje o pecích a výrobě skla.Anička ani nechtěla uvěřit jaká je v peci vysoká teplota.Pak následovala prohlídka ještě dalšího interiéru sklárny.

Ještě než se s nimi pán rozloučil nabídnul jim zadarmo různé předměty s menšími kazy.Anička si vzala dvě malé mísečky.Každý si něco vybral.

Ze sklárny je vedoucí tábora zavedl ještě do menší prodejničky,kde měli možnost prohlídnout si nekazové sklo a koupit si nějaké drobnosti.Tam se však nikdo dlouho nezdržel,protože nikdo neměl peníze na koupi věcí,kté tam prodávaly.Aniče se líbila zvlášť jedná váza,ale věděla,že tolik peněz u sebe nemá a ani je nikdy nebude schopna našetřit.Raději proto vyšla ven.

Cestou do tábora se Anička s Petrem bavila jenom o návštěvě sklárny. „To je neuvěřitelné,jak jsou ti lidé šikovní,že Petře?“ „Ano,já jsem vůbec netušil,že takhle vznikají všechny skleněné výrobky.“ „Já jsem si to také tak nepředstavovala.Také jsem nevěděla,že se všechno co považují za samozřejmost musí tak

složitě vyrábět.“ „Mi se to tam moc líbilo.Já se asi stanu sklářem,až budu dospělý.“ „Na to máš ještě dlouho času.Víš,co se mi nejvíce líbilo v té prodejně?“ „Ne.“ „Mi se nejvíce líbila ta nádherná váza, která stála deset tisíc korun.“ „Komu by se nelíbila.“ „Nepřerušuj mne,Petře.Jenomže se musím spokojit jenom s tím,že jsem jí viděla,protože si jí nikdy nebudu moci dovolit koupit.Tolik nikdy mít nebudu.“ „To nevíš,třeba si jí jednou budeš moci koupit.“ „V to nevěřím.“ „Dnešní odpoledne se mi líbilo,ale teď mě napadlo,že vedoucí ještě neřekl,kdo vlastně toho dopoledního bobříka mlčení vyhrál.“ „To se snad ještě dozvíme.Já bych to tipovala,že se to dozvíme až dojdeme do tábora.“

Anička měla pravdu,nemýlila se.Když došli do tábora,vedoucí si děti kolem sebe shromáždil a vyhlásil vítěze dopoledního bobříka mlčení.Následovala večere.

Anička se ještě podívala na nebe,předtím než vešla do stanu a uviděla,že mraků je na nebi již méně.Pak vlezla do stanu a převlékla se do pyžama.Usnula za chvíli.

Dalšího dne ráno se Anička probudila současně se zvukem vedoucího pískaly.Uvažovala jaký je den a po delší době jí došlo,že je už neděle.Anička se na podušce protáhla a vstala.Prevlékla si pyžamo a potom vyšla před stan.Všechny ostatní děti spěchaly ke snídani.Anička šla také.Přitom uviděla,že se začíná dělat pěkně. „Konečně,že už bude zase hezky.“pomyslela si Anička.

Od vedoucího dostala snídani a vzala si jí sníst do stanu. „Zítřa snad už budeme moci opět snídat venku.“řekla si potichu Anička.Tentokrát za ní Petr do stanu posnídat nešel.Anička se divila proč nejde a řekla si,že se jej na to hned zeptá,jenom do posnídá.Když dojedla a umyla nádobí,šla hned za Petrem.

„Proč si nepřišel dneska do mého stanu?“ „Protože jsem si řekl,že se můžu jednou nasnídat i u sebe ve stanu.“ „Tak dobře,ale já jsem radši,když snídáš se mnou.“ „Tak dobře,Aničko,příště už budu snídat zase u tebe ve stanu.“ „Doufám,že tu už ale nebude potřeba.“ „Proč?“nechápal Petr. „Protože venku to vypadá,že by se mohlo konečně udělat hezky a to by znamenalo,že budeme moci opět jíst venku.“ „Proč si to,Aničko,myslíš?“ „Protože jsem se podívala na oblohu a začíná se dělat pomalu hezky.“ „Jo?Tak to je dobře,protože i mne už štvalo,že je pořád škaredě.“ „Já si myslím,že zítřa,nebo

nejpozději v úterý už bude zase hezky.“ „To jsem rád.A v kolik za jak dlouho musíme jít do města do kostela na mši.“ „Máme ještě chvilku času.Za takovou hodinu,abychom vyšli.Mše tam je v deset.“ „Tak to je ještě dost času.“ „Já půjdu,Petře,ještě do svého stanu,abych si dopsala za včerejšek deník a ty se mezitím připrav do kostela.“řekla Anička a odešla k sobě do stanu.

Vzala si deník a zapsala do něj včerejší den.Potom si vzala knížku a četla si jí do doby,než nastal čas,aby se připravila do kostela.Stavila se k Petrovi do stanu a ten již byl skoro hotový.Anička zašla ještě za vedoucím,aby mu oznámila kam jdou.Vedoucí to vzal na vědomí,ale ještě Aničce řekl: „Doufám,že se mi tady neztratíte,abych vás musel opět hledat.Dávejte na sebe pozor.Nerad bych vás po celý zbytek pobytu tady hledal,kde jste se ztratili.“Anička na to přikývla a odešla.Petr čekal před stanem.

Lesem se dostali na cestičku vedoucí do města.Tam Anička zavedla Petra do kostelíka.Oba se posadili a zanedlouho začala mše svatá.

Po mši nabídnul Petr Aničce: „Aničko,pojďme teď do cukrárny na zmrzlinu,když je ta neděle.“ „Já jsem si sebou,ale nevzala peníze.“ „To nevadí.Já jsem tě na ní chtěl stejně pozvat.“ „To nejde.“bránila se Anička. „Už nic neříkej a pojď se mnou.“Anička se přestala bránit a šla s Petrem do cukrárny.Tak nechal Petr Aničce,aby si vybrala zmrzlinu,na kterou má chuť a nakonec řekl prodavačce: „Udělejte nám z té zmrzliny pohár.“Anička chtěla zakročit,ale nemohla.Petr jí v tom obratně zabránil.Posadili se na židličky ke stolečkům a už čekali až jim prodavačka zmrzlinu přinese. „Tak teda děkuji,Petře.“poděkovala a přitom se začervenala.Prodavačka jim zmrzliny přinesla ihned.Aničce chutnala o to lépe,že věděla,že je to Petrův dárek.Snažila se jí co nejvíce vychutnat.

Z cukrárny se ještě šli projít po náměstí.Anička řekla Petrovi: „Škoda,že jsem sebou nevzala nějaký foťák,mohla jsem udělat tady několik fotek,je to moc hezké náměstí.Mohla jsem tě tady také vyfotit.Škoda,že mě to nenapadlo.“ „Tak mě tady vyfotíš někdy jindy,třeba příští týden.“ „Příští neděli už budeme určitě sedět ve vlaku domů,takže tě tady vyfotit nebudu moct.“ „To už pojedeme tak brzy domů?“podivil se Petr. „Ano,bohužel,budeme muset odsud

odjíždět.Zbývá nám tady poslední týden.Ale týden je ještě dlouhá doba,tak nabudeme přece ještě myslet na odjezd.Za týden toho stihneme ještě spoustu zažít,nemyslíš?“ „To máš pravdu,Aničko.Ted jsme ještě tady,takže nebudeme myslet na odjezd.“souhlasil Petr.Dostali se do druhé části náměstí.Procházeli podloubími a Anička si prohlížela architekturu domů.Prošli celým náměstím a vydali se na cestu zpět do tábora.

Anička si uvědomila,že u bude skoro poledne. „Jestli si nepospíšíme,tak dneska nedostaneme žádný oběd.“vzpomněla si Anička. „To je pravda.Musíme jít co nejrychleji do tábora.“řekl na to Petr.Anička s Petrem přidali do kroku,aby stihnuli oběd.Mraků na obloze ubývalo a vzduch se oteploval.Již se udělalo o hodně tepleji než v předchozích dnech.

Anička s Petrem se zapotili než došli do tábora,ale stihnuli přijít právě včas.Zrovna se děti řadily,aby šly na oběd. „Kde jste byli?“zeptal se jich vedoucí. „My jsme si prohlíželi městečko.“odpověděla Anička. „Stihnuli jste to právě včas.“řekl jim vedoucí.

Vyšli na cestu k hájovně.Ještě povíval chladný vítr,ale už všichni cítili,že se krásné počasí opět vrací.Cestou vedoucí řekl: „Zítra si asi začneme opět vařit sami,protože to vypadá,že opět bude hezky a bude svítit sluníčko.“

Došli k hájovně,kde oběd probíhal jako obvykle.Po obědě se vrátili všichni do tábora,kde dostali jako obvykle do večera nedělní volno.Anička s Petrem hráli karty a šachy až do večera.

Pak následovala večeře,po které si Anička ještě zapsala do deníku.Vzduch se stále oteploval a oblohu již pokrývalo jenom velmi malé množství mraků.

Před spaním ještě vyšla před sta,aby si vyzkoušela vodu.Voda však ještě pořád byla studená.Anička se teda vrátila do stanu.Tam se převlékla do pyžama a šla spát.Usnula ihned.

5. Divadlo

Dalšího dne ráno se Anička probudila brzy.Hned se šla podívat před stan a uviděla to co čekala.Na nebi neuviděla jediného mráčku.To jí velmi potěšilo a dostala dobrou náladu.Vrátila se ještě do stanu,protože ještě zbýval nějaký čas do ranního budíčku.Anička si vzala knížku a četla si jí,protože se jí už nechtělo vůbec spát.

Po delší době uslyšela ranníček.Hned vstal,převlékla se a vyšla ven ze stanu.I ostatní děti pomalu vylézaly ze stanů.Když se sešli kolem vedoucího,tak jim řekl: „Běžte se převléct do cvičebního úboru,udělalo se zase hezké počasí,takže můžeme začínat den opět rozcvičkou.“Všechny děti se šly převléct do svých stanů.

Přišly zpět již převlečené do cvičebního.Anička pociťovala ještě ranní chlad.Trochu se i třásla zimou,protože měla na sobě jenom lehké tričko a krátké kalhoty.Zanedlouho stály na paloučku u vedoucího všechny děti.Vedoucí začal cvičit.Anička se začínala zahřívát.Cvičení probíhalo příjemně.Když docvičili poslední cvik,následovala ještě koupel v potůčku.Aničce se do vody moc nechtělo,protože ještě docela dost chladila.

Poté co se všichni pořádně umyli ve vodě,si mohli jít pro snídani,ktou si mohli sníst již venku.Petr se posadil vedle Aničky. „Tak jak se ti,Petře,líbil dnešní ranní tělocvik?“ „Moc se mi nelíbil,protože jsem hodně zmrznul.“ „A copak ses cvičením nezahřál?“ „Ani moc ne.“ „To je tím,že jsi pořádně necvičil.Jinak by ses musel zahřát i kdybys nechtěl.“ „Už jsem zvědavý jaký program má pro nás vedoucí.“ „Za chvíli se to jistě dozvíme.“řekla Anička.

Když všichni dojedli a odevzdali nádobí,řekl vedoucí: „Dneska mám pro vás takový zvláštní program.Jak vidíte,tak v ruce držím větší množství papíru.Mám totiž pro vás připraven jeden úkol.V pátek totiž budeme hrát ve vesnici divadlo místním dětem.Z toho vyplývá úkol,že se to za těch pět dnů musíte naučit.Nebojte se,ale není to dlouhé,takže se to jistě zvládnete naučit.Zapojíte se do toho skoro všichni.Budete totiž hrát pohádku O princezně Solimánské,ktou možná někdo z vás zná spíše pod jménem Doktorská pohádka.Ted' vám teda rozdám papíry a určíme si postavy.“Vedoucí každému rozdál několik papírů a pokračoval:

„Dneska se budete celý den učit své postavy.Já myslím,že byste to mohli zvládnout.Pokud to za dnešek nezvládnete,tak budete mít šanci i jiné dny.Pokud však budete rychlí a stihnete to za dnešek,tak si budeme moct i někam zajít.

Takže dost řeči a začneme obsazovat.Kdo by chtěl hrát princeznu Solimánskou?“Přihlásila se Anička a ještě jedna dívka.Vedoucí pokynul,aby před něj obě předstoupili. „Dohodnete se samy,kdo z vás bude hrát princeznu?“Anička ani dívka se však vzdát nechtěly. „Tak to teda rozhodnu já.Myslím si,že bude lepší,když princeznu si zahraje Pavla.“Anička zklamaně odešla.Pak se vedoucí zeptal: „Kdo si zahraje roli mladého dřevorubce, který princeznu uzdraví?“Ihned se přihlásil Petr.Vedoucí si ho zavolal k sobě,protože nikdo jiný o tuhle roli neměl zájem.Pak se obsazovaly role dalších doktorů,kteří se měli neúspěšně pokusit vyléčit princeznu.Na ty se postupně přihlášily další děti.Ještě následovala role sultána.Sultána chtěl hrát jeden hošík jménem Martin.Před vedoucím se již tvořila řádka herců.Pokračovalo se obsazením tří velvyslanců.Velvyslance chtěli hrát Honza,Pavel a Jakub.Jako poslední zbývala role lidi,kteří měli hrát čekající léčitelé.

Pak se všichni mohli rozešli a mohli začít studování rolí.Na Aničku zbyla pouze role člověka před městem.Petr šel s Aničkou do stanu.Anička si smutně sedla na zem. „Proč jsi tak smutná?“zeptal se jí Petr. „To je snad jasné.Jsem smutná,protože na mně nevyšla žádná role.Protože já jsem chtěla hrát totiž princeznu.“ „Tak se alespoň nemusíš nic učit.Buď ráda alespoň něčemu.“ „Já bych se raději učila tu roli princezny,než hrát tady tuto roli.To není nic.Ty se máš,ty budeš hrát hlavní roli,zatímco já,já?“ „Neber si to tak Aničko.“řekl jí na to Petr. „Běž se,Petře,raději učit svoji roli a já si vezmu knížku na čtení,abych se nenudila.“Petr se zdráhal odejít,ale nakonec si nechal říct a odešel do svého stanu,aby se mohl začít učit svou roli.Anička zůstala ve svém stanu sama.

Na stan někdo zaklepal.Anička se překvapeně zvedla a šla otevřít.Před stanem uviděla stát vedoucího. „Aničko,když vidím,jak si smutná z toho,že nebudeš hrát hlavní roli,tak mám pro tebe jeden návrh.Můžeš se jí naučit pro případ,že by si to Pavla rozmyslela a vzdala to,nebo kdyby nedej Bože onemocněla.Připravila by ses na náhradníka hlavní role.Co tomu říkáš?“ „Je to lepší než nic.Budu se

připravovat na roli princezny.“řekla potěšeně Anička a ještě potichu řekla: „Děkuji.“Vedoucí odešel.

Anička si vzala papír s rolemi a začala studovat roli princezny.Pořád však musela myslet na to,že si možná princeznu nikdy nezahraje,protože pravděpodobnost toho,že by se stalo něco z toho co řekl vedoucí je velmi malá.Nejprve si přečetla všechny své role. „To se za jeden den stihnu naučit.“pomyslela si.Pak se celé dopoledne učila postupně svou roli.šlo jí to velmi dobře.

V poledne zazněl zvuk oznamující,že je oběd připraven k jídlu.Anička vyšla ze stranu a překvapilo jí,že vidí rozdělaný oheň a na něm kotlík s jídlem.Anička šla k ohni a tak dostala jako ostatní děti oběd.Na trávě si k ní přisedl Petr. „Aničko,tak jak probíhalo dopoledne?“ „Vedoucí mi dal za úkol naučit se roli princezny pro případ,že by se Pavle něco stalo.Ale stejně si myslím,že je to zcela zbytečné,protože ani ta možnost,že by si to Pavla rozmyslela tu není.“řekla smutně Anička. „Ještě nepředbíhej,třeba budeš mít štěstí,ne že bych,ale Pavle přál něco zlého.“Po obědě si všichni umyli nádobí v potoce.

Teplota stoupala nahoru.Anička se rychle vrátila do stanu,protože na sluníčku se udělalo již velké horko.Anička si vzala zase papíry se svou rolí.Až do večera se celé dopoledne učila princeznu Solimánskou.

Večeři měli opět konečně teplou.Vařili jí ti,kteří měli hrát jenom kompars¹.

Po večeři se vedoucí zeptal: „Tak jak jste na tom s učením rolí.Můžeme si to dneska vyzkoušet nanečisto v táboře?“Něktěří souhlasně pokyvovali hlavami,ale většina dětí ještě roli neuměla.Vedoucí na to řekl: „Tak dobře,zahrajeme si to dneska v sedě a budeme číst jenom své role z papíru.Přineste si svoje papíry a můžeme začít první zkoušku.“

Anička si šla do svého stanu hned pro papír.Všichni se posadili na trávě.Anička však mohla role jenom sledovat z papíru,protože ona se zkoušky neúčastnila.Smutně poslouchala jak ostatní děti předčítají z papíru své role.Do očí jí vstoupily i slzy zklamání a smutku,že nemůže hrát pořádnou roli.Dívala se do země,aby to nikdo nepoznal,protože se i trochy styděla za to,že

¹ Kompars-nedůležitá role,zde třeba lidé stojící před branou města

pláče.Zanedlouho zkouška skončila a vedoucí poslal děti do stanů spát.

Předtím se však ještě zeptal: „Já mám pro vás jeden návrh.Zítra bychom mohli jít k rybníku,když je zase hezky.Mohli byste se tak vykoupat a učit se své role zároveň.Řekněte mi tedy jestli s tím souhlasíte,anebo zůstanete raději zde v táboře.“Většina souhlasila s rybníkem.Vedoucí řekl: „Tak teda dobře,půjdeme zítra všichni k rybníku a tam budete pokračovat v učení svých rolí.“Aničce se takový nápad líbil,protože se ráda koupala v rybníce a chtěla ještě něco z tábora mít,když se nedostala do významnější role v pohádce.

Vedoucí dal pokyn k ukončení večera.Anička se nejprve vykoukala v potoce a potom šla spát k sobě do stanu.Usnula téměř ihned.

Dalšího dne ráno Aničku probudil zvuk vedoucího pískaly.Anička hned vstala a oblékla si cvičební úbor,protože den zahajovali cvičením.

Vyšla ven ze stanu a šla k vedoucímu.U něj se začaly scházet i ostatní děti.Anička se do cvičení moc nechtěla,ale přemohla se,protože věděla,že je to zdravé.

Po ranním tělocviku a koupeli v potůčku se konala snídaně. „Ahoj,Aničko.“překvapil Aničku Petr,zrovna,když dostávala od vedoucího snídani. „Ahoj,Petře.“opětovala Anička pozdrav,když se otočila a uviděla za sebou stát Petra.

Posadili se na trávu a Anička se Petra zeptala: „Tak co ,těšíš se,Petře,na to koupání?“ „Já se na něj vůbec netěším,protože já se tady koupat nebudu.Mě totiž koupání v rybníce nebaví.“ „A co tam chceš dělat?“ „Já se tam budu po celou dobu učit svou roli.“ „A to ani jedou nevlezeš do vody?“ nechtěl a uvěřit Anička. „Ne,do vody nepůjdu.“ „To uděláš velkou chybu.“ „Tak udělám,ale mě koupání v rybníku doopravdy nebaví.“ „A ty už si se v nějakém koupal?“ „Ne.“ „Tak vidíš.Jak se ti může koupání v rybníku nelíbit,když si v něm ještě nikdy nebyl?“ „Prostě se mi nelíbí.“ „Víš co,vezmi si sebou plavky a uvidíš,že se ti to zalíbí a nakonec nebudeš chtít z vody vylézt.“ „Já do té vody prostě nepůjdu.“bránil se Petr. „Tak to udělej alespoň protože já to chci.“ „To nemám proč dělat.“ „Pokud do té vody nepůjdeš,tak já s tebou už nikdy nebudu

kamarádit,tak si to ještě velmi dobře rozmysli.“ „Ty to neuděláš.“ „Ale udělám.To bys viděl,ale já vím,že nebudu muset a ty do té vody na moji žádost půjdeš.“ „Ty mě nemůžeš do ničeho nutit.“ „To ne.Však já tě nenutím.Jenom ti říkám,že pokud do té vody nepůjdeš,tak se už nebudu s tebou kamarádit,protože nebudu mít přece za kamaráda kluka, který se bojí vody.“ „Já se vody nebojím.“ „Tak mi to dneska dokaž na tom rybníku.“ „Tak teda dobře,Aničko,když o to tak moc toužíš,tak se teda půjdu vykoupat.“ „Tak to už je rozumná řeč.Konečně,že jsi nabral trochu rozumu.Už bylo načase.“

Petr s Aničkou dosnídali.Na závěr si museli po sobě umýt nádobí.

Po snídani dostali čas,aby si vzali sebou všechny věci, které budou potřebovat na koupání k rybníku.Anička si je připravila velmi rychle.Vzala si sebou i rozpis role,ale jenom proto aby se nenudila,protože nevěřila moc v pravděpodobnost,že by mohla hrát hlavní roli.Sebou si vzala plavky,rozpis rolí,peníze a nakonec si nabrala v potůčku vodu na pití.Když si tohle všechno připravila,tak se šla postavit ke stanu vedoucího a čekala až vedoucí z něj vyleze a budou moci vyjít na cestu k rybníku.

Venku stálo již více dětí a vedoucí zanedlouho vylezl.Anička se dívala po Petrovi.Ten přišel až mezi posledními.Anička šla hned za ním.Šli nejprve cestou směrem k nádraží.Pak u rozcestníku zahnuli na jednu cestičku. „Dneska je krásný den,že Petře?“ „Také se mi líbí.Já už se moc těším na pátek až bude to představení,ale mám z něj i strach.Uvažuji jestli jsem udělal dobře,že jsem se přihlásil na tu hlavní roli.Asi jsem udělal hloupost a měl jsem se přihlásit na takovou roli jako máš ty.Udělal jsem určitě hloupost.“ „To si,Petře,rozhodně neudělal.Udělal si moc dobře,že se rozhodnul zahrát si hlavní roli v té pohádce.Já totiž vím co je to nehrát v ní.Já jsem si to hrozně přála a nevyšlo to na mně.Na mně vyšla jenom role postávajících u brány a nic jiného.“ „Máš přece ještě naději,že si to Pavla rozmyslí a ty jí budeš moct hrát.“ „Jenomže ona si to nerozmyslí,protože chce hrát hlavní roli stejně jako já.“ „Třeba nakonec budeš mít štěstí a Pavla onemocní.“ „Tak to by se mi nelíbilo,abych hrála hlavní roli jenom proto,že Pavla onemocněla.To raději budu hrát tu vedlejší roli.Ty buď rád,že hraješ

v hlavní roli.Tobě budou všichni lidé nakonec tleskat.“ „Jenomže já se toho bojím a mám strach,že to nedokážu.“ „Uvidíš,že to dokážeš.“ „Snad máš pravdu,Aničko, a já jsem nepřecenil své síly.“ „To víš,že jo.Ty to dokážeš jako nikdo jiný.“ „V to musím doufat.“ „Já bych se na ten pátek také hrozně moc těšila,kdybych se věděla,že si zahraji hlavní roli,jenomže to nebude s největší pravděpodobností pravda.Já si zahraji jenom tu nejhorší roli.“ „Kdyby to šlo,hned bych si to s tebou vyměnil,jenomže to možné není.V takové roli bych věděl,že nic zkazit nemohu.Stát dokáže každý a nejde na to nic zkazit.“ „Jenom buď pěkně rád,že hraješ co hraješ a nevymýšlej si.“řekla Anička.Dál už se moc nebavili.

K rybníku již ušli polovinu cesty.Teplota stoupala již tak ráno dost vysoko.Anička si musela vyvléct i lehký svetřík, který si ráno oblékla,protože jí ještě bylo zima.Šli jehličnatým lesem po stezce značené nějakým místním člověkem.Šlo se jim po ní dobře.Vešli do průseku a značka ukazovala rovně.Rovně však žádnou cestu neviděli.Vedoucí se tedy rozhodnul,že půjdou po průseku směrem dolů,že tam by ta cesta mohla pokračovat.Průsekem teda scházeli dolů.Tam došli k řece.Šli kousek po proudu řeky,protože podle mapy, kterou si vedoucí vzal,vedla řeka k přehradě.Dostali se ke skále,takže se museli vrátit na místo,kde zanechali značku.Anička přišla až k vedoucímu a chtěla se také podívat do mapy,kde jsou.Vedoucí jí to ihned ukázal.Podle mapy vedla nad průsekem silnice,po které by se mohli delší trasou dostat k rybníku.Došli zpět ke značce.Vedoucí se chtěl vydat k silnici,když si Anička všimla malé cestičky mezi stromy.Hned na to upozornila vedoucího.Ten uznal,že by to mohla být správná cesta,když nikde jinde žádná nevedla a ta by navazovala i na značku.Všichni se prodírali stromy po uzoučké cestičce.Kolem cestičky rostly malé smrčky.Tak došli až k lesu,kde rostly vzrostlé smrky.Vedoucí se pořád díval po značce.Z mapy jí totiž nemohl vyčíst,protože to nebyla „oficiální“ značka.Vedoucí řekl,aby počkali na místě a sám se šel podívat kousek do lesa.Žádnou značku tam však nenašel.Museli se tedy opět vrátit a jít po silnici.Anička šla stále vedle vedoucího a dívala se do mapy.Anička si mapu dobře prohlédla a zjistila,že mají ještě jednu cestu jak dojít k rybníku jinak než po silnici.Ukázala jí tedy vedoucímu a ten po krátkém Aniččině

naléhání souhlasil, že po ní půjdou. Petr šel za Aničkou k vedoucímu a zeptal se Aničky: „Co tady, Aničko, děláš?“ „Já se dívám do mapy a radím vedoucímu jak máme jít k rybníku. Už se tam za chvíli po lesní cestě dostaneme. Našla jsem jednu lepší cestu jak se dostat k rybníku.“ „Tak to je dobře.“ řekl na to Petr. Pak pokračovali mlčky. Anička včas upozornila vedoucího na průsek, který vedl na cestu k rybníku. Sešli po něm dolů až na jeho konec a za chvíli uviděli tolik hledanou žlutou značku. Všechny to potěšilo.

Anička se od vedoucího vzdálila nazpět k ostatním dětem, protože si byla jista, že je vedoucí již dovede dobře do cíle jejich cesty. Měla pravdu. Zanedlouho se před nimi objevil rybník. Ještě v dálce před sebou však uviděli hráz. Anička se podívala na hodinky a ke svému překvapení zjistila, že se již blíží poledne. Na okrajích rybníka seděli rybáři a lovíli rybky. Šli stále lesem, po levé straně však vybíhaly travnaté výběžky rybníka. Šli však stále dál. Hráz se jim přibližovala. Měli však před sebou ještě delší cestu. Anička uviděla na zemi růst houby. Přitom si vzpomněla na ty houby, které nasbírala, když se s Petrem ztratili. Uvědomila si, že je má pořád v batohu a měla by s nimi něco udělat, nebo již nebudou určeny k jídlu ani ty nejedovaté.

Anička uviděla před sebou jeden výběžek rybníka. Na chvíli se oddělila od ostatních dětí. Podívala se na rybník a ten pohled jí zaujal. Petr šel s ní a poprosil jí: „Aničko, prosím tě, nechala bys mě ten pohled vyfotit. Mi se moc líbí a vidíš, že ho nemám jak vyfotit.“ „Mě také ten pohled napoprvé zaujal a chtěla jsem ho vyfotit, ale pak jsem si uvědomila, že se naskytnou ještě lepší.“ „Aničko, moc tě prosím, půjč mi na malou chvíličku ten fotoaparát. Ještě nikdy jsem to nechtěl. Je to poprvé co ho chci.“ „Tak dobře, ale foť rychle, protože nám ostatní utečou.“ řekla Anička a svěřila Petrovi fotoaparát. Petr si vybral jeden pohled jak rybník vyfotit. Anička mu však ukázala ještě jeden hezčí. Petr jej tedy vyfotil. Pak se chtěli vydat za ostatními dětmi, jenomže Petra zaujal ještě jedna houba. „Aničko, nechej mě vyfotit ještě tu houbu. Mi se moc líbí.“ „Z té fotky nic nebudeš mít a to mi věř, já už fotografuji delší dobu.“ „Mi se to určitě podaří.“ „Víš co, tak mi dej zase ten fotoaparát a vyfotím ti ho já. Pokusím se, aby s té fotky něco nakonec bylo, souhlasíš?“ Petr sice nerad, ale musel uznat, že Anička má

naprostou pravdu.Fotoaparát jí dal a Anička si vybrala místo na fotku.Pak stiskla spoušť a snímek byl vyfocen.

„Tak a teď musíme pospíchat,protože ostatní nám již dávno utekli.“řekla Anička.Anička s Petrem šli velmi rychlým tempem a trvalo jim delší doby,než se jim podařilo dojít ostatní děti.Nenápadně se mezi ně vetřeli.Už došli skoro ke hrázi.

Na hrázi uviděli několik občerstvení.Došli až k normálnímu rozcestníku a tam jim vedoucí řekl: „Tady máte pláž“,a ukázal jim větší místo u hráze.Potom ještě ukázal na občerstvení: „A tady si můžete koupit něco k jídlu nebo k pití.Do pěti hodin odpoledne máte volno,ale v pět hodin již budete stát tady u rozcestníku.“

Petr se zeptal Aničky: „Nemáš už hlad?“ „Docela jo.“ „Tak co říkáš,že bychom si tady něco dali?“ „Tak dobře.“souhlasila Anička.U okýnka uviděli vypsanou nabídku. „Aničko,řekni mi co chceš a posad se tady,já ti to za chvílku přinesu.“ „To,Petře v žádném případě,už dost stačí,že si mi zaplatil v neděli to zmrzlinu.Už žádné odmítání,Aničko,nebo se s tebou nebudu kamarádit pro změnu já.Takže si řekni co chceš.“řekl Petr velitelským tónem.Tak dobře,ale udělám to jedineč,abych ti udělala radost.Já si teda dám jednu pizzu.“ „Tak to je rozumné.“pochválil si Petr.

Anička se teda posadila k jednomu stolu a Petr za chvílku přinesl jí i sobě jídlo. „Tady mají pizzu velmi dobrou.Škoda,že to není blíž k našemu táboru,hned bych si jí dávala čačtěji.“Petr si dal párek v rohlíku,protože ty měl on obzvláště moc rád.Jeden mu nestačil a proto si zašel koupit ještě další dva. „Teda,kde ty to všechno dáváš.“divila se Anička,když uviděla,že si v ruce nese další dva.Petr je snědl velmi rychle a všechno to ještě zapil horkou čokoládou. „Tobě z toho bude špatně,protože je čirý nerozum sníst tři párky v rohlíku a k tomu ještě horkou čokoládu.Budeš mít velké štěstí,když ti z toho nebude špatně.“ „To mi nebude.“ujišťoval Aničku Petr.

„Teď se můžeme jít vykoupat.“řekla Anička.Některé děti už ležely na pláži a učily se své role do páteční pohádky,nebo se koupaly ve vodě.Anička s Petrem se v převlékárně převlékli do plavek a potom šli také na pláž.Teplota již stoupla značně vysoko.Anička se hodně potila. „Do vody půjdeme ihned,protože je

velké horko a musíme se ochladit.“zavelela Anička.Petr se ještě pokusil Aničku přemluvit,aby ho do vody nebrala,ale nakonec pochopil,že je to marné.Šel teda s Aničkou do vody.

„Brr,ta voda je ale studená.“zasykl hned Petr. „To se ti jenom zdá,protože si rozehrátý z toho horka.Za chvílku si na to zvykneš.Podívej se,mi už skoro není zima.“ „Já s jdu z vody ven,protože už v ní nevydržím.“ „To musíš pěkně plavat.“ „To voda je strašně studená.“Anička se dala do plavání a pokynula Petrovi,aby plaval za ní.Petrovi se vůbec nechtělo,ale nakonec se pokusil plavat.Jenomže se mu to moc nedařilo.I když měl blízko sebe dno,tak se mu nedařilo udržet nad vodou. „Cože?“nemohlka uvěřit Anička. „Ty neumíš plavat.“ „Ne,jak vidíš.“ „Ale to nic,na to je ještě dost času.Ty se to naučíš.Podívej se na mne jak plavu a pokoušej se mně napodobit.“Petr se díval na Aničku a snažil se napodobit její pohyby,ale vůbec se mu to nedařilo. „Až přijedeš domů,tak řekni mamince,aby tě přihlásila na plavecký kurs,aby ses naučil plavat,protože to je ostuda,aby tak velký kluk neuměl plavat.“řekla Petrovi Anička.Petr se ve vodě již zahřál.Už byl rád,že se nechal Aničkou nakonec přesvědčit,aby do vody šel.Anička plavala po rybníku dál.Petr jenom ve vodě stál a popocházel a místa na místo.Sluníčko nádherně hrálo a voda od něj také.Anička doplavala zase k Petrovi.Poté se Anička rozhodla,že půjde z vody ven na pláž.Petr šel s ní,protože ho to v té vodě už přestalo bavit.

„Tak co,jsi rád,že si do vody nakonec šel?Že ti to udělalo dobře.“ „Udělala si dobře,Aničko,že si mě přemluvila,abych nakonec do té vody šel.Vůbec se mí z ní nechtělo.“ „Tak vidíš.Jenom se ještě musíš naučit plavat a pak budeš ve vodě ještě raději.“

Anička si vzala svou roli a učila se jí.Petr jí následoval a dělal totéž.Anička se cítila na slunci výborně.Nakonec zavřela oči a nechala se sluníčkem prohřívát.

Když jí začalo být horko,tak se zeptala Petra: „Co říkáš tomu,že bychom si zašli zase do vody a ty by ses ještě pokusil plavat?“ „Jak to chceš,Aničko,udělat,když moc dobře víš,že já plavat neumím?“ „Já se tě to pokusím naučit.“ „A jak to chceš udělat?“ „Já budu nad tebou stát a říkat ti co máš dělat,aby ses alespoň udržel ve vodě.“ „Tak dobře.“souhlasil po kratší úvaze Petr.

Ve vodě se Anička postavila k Petrovi a říkala co má dělat, aby se udržel nad vodou. Nejprve mu to vůbec nešlo. „To se musíš, Petře, na tu vodu položit a potom se na ní udržíš. Hezky to vyzkoušíš, ať se dneska naučíš alespoň trošku plavat.“ radila Anička Petrovi. Petr se o to několikrát marně pokoušel a chtěl to dokonce vzdát. Jenomže Anička jej přemlouvala: „Petře pokus se o to ještě jednou.“ a podařilo se jí to. Petr to ještě několikrát vyzkoušel a začalo se mu to i dařit. „Vidíš, tak to musíš dělat.“ chválila jej Anička. Petra nadchlo, že se mu podařilo udržet se nad vodou a ještě se o to pokoušel. Dařilo se mu to ale jenom trochu. „Jestli se přihlásíš do plaveckého kursu, tak se plavat zcela určitě naučíš. Jenom tak dál. Teď se o to ještě pokoušel a já si půjdu na chvilku zaplavat, pak se za tebou vrátím a budeme se o to ještě chvilku pokoušet společně.“ Anička odplavala kousek od Petra. Petr si od pokusů udržení se na vodě odpočinul a popocházel po dně. Přitom sledoval Aničku. Anička plvala od něho docela daleko, pak zase k Petrovi opět doplavala. Petr se ještě pokoušel o udržení na hladině a šlo mu to stále lépe.

„Petře, půjdeme zase na pláž, souhlasíš? Do vody půjdeme zase později, jo?“ „A nemohli bychom ve vodě zůstat ještě chvilku?“ „Tak já půjdu na pláž a ty ještě zůstaň ve vodě. Já se na tebe budu dívat a až tě to přestane bavit, tak vylezeš z vody za mnou.“ „Tak dobře, Aničko.“ souhlasil Petr. Anička šla na pláž a Petr se sám ještě pokoušel o začátky plavání. Z vody se mu vůbec nechtělo, ale nakonec jej přece omrzela a šel za Aničkou na pláž.

„Tak jak už umíš svou roli, Aničko?“ zeptal se Petr. „Docela mi jde, ale stejně si pořád myslím, že se jedná o zbytečnost, protože se nikdy nedostanu k tomu, abych to mohla vyzkoušet v praxi.“ „Já už to také docela umím, ale pořád velkou trému.“ „To má každý. To je zcela normální, ale nebylo by to tak hrozné, kdybys udělal chybu, protože hrajeme jenom pro děti, děti jako my a ty by to zajisté pochopily. Takže vůbec nemusíš mít žádnou trému.“ „Ale stejně z toho mám strach.“ „Uvidíš, že se ti to bude nakonec líbit a budeš moc rád, že si tu roli hrál. Tak já už nebudu nic říkat, aby ses mohl v klidu učit svou roli.“ Dalé se každý učil svou roli.

Odpoledne se již naklonilo do své druhé poloviny a sluníčko se začalo chýlit k západu. Anička navrhla Petrovi, aby šli

opět do vody a Petr neměl žádných námitek.Ve vodě se ještě pokoušel o plavání.Anička plavala kolem něj a chválila jej jak je šikovný,že umí už tak dobře plavat.Některé děti ležely na pláži,ale většina jich plavala ve vodě.Anička začala pozorovat,že některé děti již začínají odcházet z pláže.Slunce se již také více naklonilo k západu.Anička pochopila,že už asi bude čas k opuštění pláže.Připomněla to Petrovi.Petrovi se to nelíbilo,ale nemohl nic jiného dělat.

Oba dva vylezli z vody a ještě si na chvilku lehnuli na pláž,aby stačili ještě oschnout.Anička se přitom podívala na hodinky, které si schovala do batohu.Zjistila,že se již blíží pátá hodina večerní.Proto se začala utírat ručníkem,který si sebou také vzala.Oblékla si tričko.Petr se také začal sbírat.

Před pátou hodinou stáli na smluveném místě,kde čekala i většinu dětí.Pouze někteří ještě leželi na pláži,ale i ti si už sklízeli své věci a šli k rozcestníku.

V pět hodin přišel i vedoucí. „Tak jak se vám líbil dnešní den u rybníku?“zeptal se jich na úvod.Skoro každý si jej pochvaloval.Ještě chvilku museli počkat na poslední opozdilce a pak si je vedoucí spočítal a napočítal jich přesně dvacet šest,plný počet.Mohli se teda vydat na cestu k domovu.Začalo se i ochlazovat.Anička si otevřela batoh a chtěla si z něj vytáhnout svetr,aby si jej oblékla.Nemohla jej najít.Potichu si řekla: „Jak jsem mohla jenom ten svetr zapomenout.Snad dojdeme brzy k nám do tábora.“Batoh si dala na záda. „Co si hledala v tom batohu?“zeptal se zvědavě Petr. „Ale nic Petře.To je stejně jedno.“Petr se už dále nevyptával.Do tábora šli rychlým tempem po značce.Dostali se až k průseku,kde odbočili ze silnice a pokračovali lesem,kde nešli po cestě tam.Lesem nevedla skoro žádná cesta,pouze na několika od sebe více vzdálených stromech byla nastříkaná značka.Blížili se k táboru.

Kolem osmé hodiny večerní do něj došli,protože se šli pomalým tempem.

V táboře vedoucí řekl: „Teď si na chvilku odpočiňte a potom si vyzkoušíme zase role,abych viděl jak jste se to za dnešek zase naučili,jestli můžeme jít zítra do westernového městečka.Za

chvilku by tu měli přijít tři lidé,kteří hrajou jenom nedůležité role,aby se ujali přípravy večere.“

Anička šla k sobě do stanu,kde se převlékla a natáhla se na podušku.Dívala se do stropu stranu až jí napadlo,že by si za tu dobu mohla zaznamenat události tohoto dne do deníku.Ihned tak učinila.

Potom vyšla ze stanu ven a uviděla,že právě přicházejí od hájovny tři osoby a v nich Anička poznala děti z jejich tábora.Anička jim šla naproti a nabídla se: „Jestli chcete,tak já vám s tím vařením pomůžu,protože stejně budu hrát také jenom nevýznamnou roli.“Josef,Jan i Václava souhlasili.Anička se k nim přidala.Ujala se škrábání brambor,protože se mělo k večeri dělat opékané kuře s bramborem.Anička omývala dostala nůž a škrábala brambory.Omývala je v řece.Tato práce jí netrvala dlouho,protože věděla jak na to,pomáhala s tím totiž někdy mamince doma.Když dodělala brambory,tak se akorát začínalo ze zkoušením pohádky.

Anička se posadila blízko ostatních dětí a poslouchala jak si přeríkávají své role.Anička se cítila smutná,že nesedí u nich a nemůže se také přeríkávat svou roli,protože princeznu hraje někdo jiný.Děti už své role uměly skoro nazpaměť,pouze někdy se ještě musely podívat do papíru.Anička je pozorovala.Na ohni se již připravovala večere.Krajina kolem již potemněla,protože slunce již skoro zapadlo za obzor.

Večere se dovařila o něco dříve než si všichni vyzkoušeli své role.Vedoucí rozhodnul,že budou pokračovat ještě po večeri.Anička vstala ze země a šla si pro svou porci večere.Posadila se na zem a začala večeri jíst.Posadil se k ní i Petr. „Proč ses na nás tak smutně dívala?“ „Já jsem se dívala normálně.“ „To není pravda,já jsem si moc dobře všimnul,jak se smutně díváš.Já vím,je ti líto,že nebudeš hrát v té pohádce.Třeba se ještě něco stane a ty budeš moct nakonec hrát hlavní roli.Musíš jenom doufat.“ „Jak mám doufat.To mám Pavle snad přát,aby onemocněla.To snad nemyslíš vážně?“ „Tak jak si jinak máš přát,abys mohla hrát tu hlavní roli.“ „Rozhodně ne tak,abych přála někomu něco zlého,to by nebylo dobré.“ „Tak já už nevím jak bych ti poradil.“ „Asi budu mít nejlepši,když se už smírím s tím,že tu hlavní roli hrát nebudu.“ „Nic jiného ti teda nezbyvá.“

Po večeři ještě pokračovala zkouška. Anička se posadila opět k potůčku a pozorovala a poslouchala jak děti mluví pohádku. Zavřela ne chvilku oči a představovala si jak sedí na místě Pavly a odříkává svou roli. Pak se zasnila do ještě hezčí představy. Představovala si, že stojí na jevišti a hraje princeznu Solimánskou. Jak leží na posteli a je nemocná, jak k ní chodí různí lékaře, ale nikdo si s ní neví rady. Jak tam delší dobu leží až přijde onen dřevorubec, který vykáci všechny stromy a ona potom vstane a jde ven k němu a vezme si chleba s pravým českým tvarohem, který jí dá mladý dřevorubec k jídlu. Potom král dřevorubci nabídne její ruku a ona si jej vezme. Následuje ještě ohromující potlesk nadšených dětí a ona se spolu s ostatními herci vrací zpět a zpět na jeviště a tleskot stále neustává. Konečně naposledy sjede dolů opona a ona odchází naprosto nadšená večerem. Ještě slyší jak se ostatní děti v hledišti baví o hře.

Musela však ze svého nádherného snu procitnout. Podívala se před sebe a uviděla sedět u malého ohničku děti z tábora a slyšela je odříkávat jejich role. Anička si rukou otřela oči, protože jí do nich vhrkly slzy, když si musela uvědomit, že to byla jenom její nádherná představa a ke skutečnosti má velmi daleko.

Zrovna dokončili zkoušku a vedoucí řekl: „Jak vidím, tak to již velmi dobře umíte, takže můžeme jít zítra do westernového městečka. Zítra ráno musíme vstanout brzy, protože je to do něj daleko, takže běžte spát.“ Následovalo ještě vyjmenování jmen třech lidí, kteří měli v noci hlídat tábor.

Anička se okoupala v říčce a potom šla do svého stanu. Tam si hned lehnula do postele. Jenomže jí ještě napadlo, že by mohla napsat něco do deníku. Anička tedy ještě jednou vstala z postele a vzala si tužku, deník a baterku. Do deníku napsala jak jí je smutno, že na ní hlavní role nevyšla. Teď, když ze sebe ten smutek vypsala, mohla již usnout. Spala celou noc.

Probudila se až na druhý den ráno, když vedoucí jako obvykle zatroubil svou trubkou. Hned vstala a oblékla si svůj cvičební úbor. Kolem vedoucího se začaly shromažďovat všechny děti. Slunce ještě nevystoupilo ani na oblohu. Anička pociťovala ještě ranní chlad, ale cvičením se zahřála.

Po tělocviku následovala snídaně, kterou museli všichni sníst rychle. Rovněž ani na přípravu na cestu neměli tolik času jako jindy.

Co nejrychleji vyšli na cestu ke vlaku. Šli po již známé cestě na nádraží. Ještě pořád byl ranní chlad. Sluníčko však již vzduch prohřívalo. Vedoucí šel také velmi rychlým tempem. To také Aničku zahřívalo. Anička šla jako obvykle s Petrem. „Já se už nemůžu dočkat toho westernového městečka.“ řekla Anička. „Doufám, že to alespoň stojí zato, že jsme museli tak brzy vstávat a museli jsme vůbec po celé ráno pospíchat.“ „Tak to ti nemůžu říct, protože nevím jak to tam bude vypadat, ale osobně si myslím, že rozhodně ano. Všechno tam zcela jistě bude vypadat jako ve westernech, které vidáme v televizi.“ „Já jsem se na westerny, ale moc nedíval. Jediné westerny, na které jsem se díval byly westerny o Vinetuovi.“ „Ty ses nedíval na žádné jiné westerny?“ divila se Anička. „Ne, nedíval. Westerny jsou moc hezké. To já jsem ještě snad nevynechala žádný co byl v televizi od mého narození.“ „Ty ses už jako novorozeně dívala na televizi. To jsi tomu nemohla ještě ani rozumět.“ nemohl pochopit Petr. „Nejseš ty nějaký chytřej?“ „To nejsem. Jak si byla ještě novorozeně, tak si nemohla ještě vůbec rozumět tomu co říkají v televizi.“ „To jsem myslela jenom tak obrazně. Ale od té doby co jsem se začala dívat na televizi, jsem skoro žádný ještě nevynechala a jestli chceš, tak bych ti jich mohla vyjmenovat hodně, ale to by tebe jistě nebavilo.“ „To mi řekneš až půjdeme z westernového městečka, jestli se mi zalíbí.“ „Potom mi řekneš, jestli chceš, abych ti nějaký doporučila.“ „Podívej se, Aničko, my jsme už skoro na nádraží.“ upozornil Petr. Anička se podívala před sebe a doopravdy uviděla nádraží.

Na nádraží čekali jenom malou chvilku než přijede motorový vlak. Všichni do něj nastoupili a posadili se, protože v něm v tu dobu ještě necestovalo mnoho lidí. Anička pozorovala krajinu kolem sebe. Jeli opačným směrem, než na předchozí výlet, takže se vraceli směrem, kterým na tábor přijeli. Za několik zastávek museli z vlaku vystupovat na trošku větším nádraží. Vedoucí jim řekl: „Tady na nádraží musíme chvilku počkat, než nám přijede další vlak, který nás doveze blíž k westernovému městečku. Připravujte se ale již na delší cestu, protože od vlaku je to ještě hodně daleko. K

westernovému městečku bohužel nejedí žádný vlak ani něco podobného.“

Vedoucí měl pravdu a nemuseli čekat dlouho než přijel další motorový vlak, který je měl zavést až k městečku. Nastoupili do něj a vlak se rozjel. Ještě chvilku jeli stejnou cestou jakou na tábor přijeli a odbočili doprava. Anička to připomnělo, že již hodně času neuplyne a ona se bude vracet domů doopravdy, nejenom, že jedou po stejné koleji na výlet. Anička si vzpomněla na maminku a tatínka a uvažovala co asi dělají a jestli na ní myslí. Nakonec došla k závěru, že na ní u

畚 穗 〇 篇 群 鉢 〇 蹙 𪔐 𪔑 𪔒 𪔓 𪔔 𪔕 𪔖 𪔗 𪔘 𪔙 𪔚 𪔛 𪔜 𪔝 𪔞 𪔟 𪔠 𪔡 𪔢 𪔣 𪔤 𪔥 𪔦 𪔧 𪔨 𪔩 𪔪 𪔫 𪔬 𪔭 𪔮 𪔯 𪔰 𪔱 𪔲 𪔳 𪔴 𪔵 𪔶 𪔷 𪔸 𪔹 𪔺 𪔻 𪔼 𪔽 𪔾 𪔿 𪕀 𪕁 𪕂 𪕃 𪕄 𪕅 𪕆 𪕇 𪕈 𪕉 𪕊 𪕋 𪕌 𪕍 𪕎 𪕏 𪕐 𪕑 𪕒 𪕓 𪕔 𪕕 𪕖 𪕗 𪕘 𪕙 𪕚 𪕛 𪕜 𪕝 𪕞 𪕟 𪕠 𪕡 𪕢 𪕣 𪕤 𪕥 𪕦 𪕧 𪕨 𪕩 𪕪 𪕫 𪕬 𪕭 𪕮 𪕯 𪕰 𪕱 𪕲 𪕳 𪕴 𪕵 𪕶 𪕷 𪕸 𪕹 𪕺 𪕻 𪕼 𪕽 𪕾 𪕿 𪖀 𪖁 𪖂 𪖃 𪖄 𪖅 𪖆 𪖇 𪖈 𪖉 𪖊 𪖋 𪖌 𪖍 𪖎 𪖏 𪖐 𪖑 𪖒 𪖓 𪖔 𪖕 𪖖 𪖗 𪖘 𪖙 𪖚 𪖛 𪖜 𪖝 𪖞 𪖟 𪖠 𪖡 𪖢 𪖣 𪖤 𪖥 𪖦 𪖧 𪖨 𪖩 𪖪 𪖫 𪖬 𪖭 𪖮 𪖯 𪖰 𪖱 𪖲 𪖳 𪖴 𪖵 𪖶 𪖷 𪖸 𪖹 𪖺 𪖻 𪖼 𪖽 𪖾 𪖿 𪗀 𪗁 𪗂 𪗃 𪗄 𪗅 𪗆 𪗇 𪗈 𪗉 𪗊 𪗋 𪗌 𪗍 𪗎 𪗏 𪗐 𪗑 𪗒 𪗓 𪗔 𪗕 𪗖 𪗗 𪗘 𪗙 𪗚 𪗛 𪗜 𪗝 𪗞 𪗟 𪗠 𪗡 𪗢 𪗣 𪗤 𪗥 𪗦 𪗧 𪗨 𪗩 𪗪 𪗫 𪗬 𪗭 𪗮 𪗯 𪗰 𪗱 𪗲 𪗳 𪗴 𪗵 𪗶 𪗷 𪗸 𪗹 𪗺 𪗻 𪗼 𪗽 𪗾 𪗿 𪘀 𪘁 𪘂 𪘃 𪘄 𪘅 𪘆 𪘇 𪘈 𪘉 𪘊 𪘋 𪘌 𪘍 𪘎 𪘏 𪘐 𪘑 𪘒 𪘓 𪘔 𪘕 𪘖 𪘗 𪘘 𪘙 𪘚 𪘛 𪘜 𪘝 𪘞 𪘟 𪘠 𪘡 𪘢 𪘣 𪘤 𪘥 𪘦 𪘧 𪘨 𪘩 𪘪 𪘫 𪘬 𪘭 𪘮 𪘯 𪘰 𪘱 𪘲 𪘳 𪘴 𪘵 𪘶 𪘷 𪘸 𪘹 𪘺 𪘻 𪘼 𪘽 𪘾 𪘿 𪙀 𪙁 𪙂 𪙃 𪙄 𪙅 𪙆 𪙇 𪙈 𪙉 𪙊 𪙋 𪙌 𪙍 𪙎 𪙏 𪙐 𪙑 𪙒 𪙓 𪙔 𪙕 𪙖 𪙗 𪙘 𪙙 𪙚 𪙛 𪙜 𪙝 𪙞 𪙟 𪙠 𪙡 𪙢 𪙣 𪙤 𪙥 𪙦 𪙧 𪙨 𪙩 𪙪 𪙫 𪙬 𪙭 𪙮 𪙯 𪙰 𪙱 𪙲 𪙳 𪙴 𪙵 𪙶 𪙷 𪙸 𪙹 𪙺 𪙻 𪙼 𪙽 𪙾 𪙿 𪚀 𪚁 𪚂 𪚃 𪚄 𪚅 𪚆 𪚇 𪚈 𪚉 𪚊 𪚋 𪚌 𪚍 𪚎 𪚏 𪚐 𪚑 𪚒 𪚓 𪚔 𪚕 𪚖 𪚗 𪚘 𪚙 𪚚 𪚛 𪚜 𪚝 𪚞 𪚟 𪚠 𪚡 𪚢 𪚣 𪚤 𪚥 𪚦 𪚧 𪚨 𪚩 𪚪 𪚫 𪚬 𪚭 𪚮 𪚯 𪚰 𪚱 𪚲 𪚳 𪚴 𪚵 𪚶 𪚷 𪚸 𪚹 𪚺 𪚻 𪚼 𪚽 𪚾 𪚿 𪛀 𪛁 𪛂 𪛃 𪛄 𪛅 𪛆 𪛇 𪛈 𪛉 𪛊 𪛋 𪛌 𪛍 𪛎 𪛏 𪛐 𪛑 𪛒 𪛓 𪛔 𪛕 𪛖 𪛗 𪛘 𪛙 𪛚 𪛛 𪛜 𪛝 𪛞 𪛟 𪛠 𪛡 𪛢 𪛣 𪛤 𪛥 𪛦 𪛧 𪛨 𪛩 𪛪 𪛫 𪛬 𪛭 𪛮 𪛯 𪛰 𪛱 𪛲 𪛳 𪛴 𪛵 𪛶 𪛷 𪛸 𪛹 𪛺 𪛻 𪛼 𪛽 𪛾 𪛿 𪜀 𪜁 𪜂 𪜃 𪜄 𪜅 𪜆 𪜇 𪜈 𪜉 𪜊 𪜋 𪜌 𪜍 𪜎 𪜏 𪜐 𪜑 𪜒 𪜓 𪜔 𪜕 𪜖 𪜗 𪜘 𪜙 𪜚 𪜛 𪜜 𪜝 𪜞 𪜟 𪜠 𪜡 𪜢 𪜣 𪜤 𪜥 𪜦 𪜧 𪜨 𪜩 𪜪 𪜫 𪜬 𪜭 𪜮 𪜯 𪜰 𪜱 𪜲 𪜳 𪜴 𪜵 𪜶 𪜷 𪜸 𪜹 𪜺 𪜻 𪜼 𪜽 𪜾 𪜿 𪝀 𪝁 𪝂 𪝃 𪝄 𪝅 𪝆 𪝇 𪝈 𪝉 𪝊 𪝋 𪝌 𪝍 𪝎 𪝏 𪝐 𪝑 𪝒 𪝓 𪝔 𪝕 𪝖 𪝗 𪝘 𪝙 𪝚 𪝛 𪝜 𪝝 𪝞 𪝟 𪝠 𪝡 𪝢 𪝣 𪝤 𪝥 𪝦 𪝧 𪝨 𪝩 𪝪 𪝫 𪝬 𪝭 𪝮 𪝯 𪝰 𪝱 𪝲 𪝳 𪝴 𪝵 𪝶 𪝷 𪝸 𪝹 𪝺 𪝻 𪝼 𪝽 𪝾 𪝿 𪞀 𪞁 𪞂 𪞃 𪞄 𪞅 𪞆 𪞇 𪞈 𪞉 𪞊 𪞋 𪞌 𪞍 𪞎 𪞏 𪞐 𪞑 𪞒 𪞓 𪞔 𪞕 𪞖 𪞗 𪞘 𪞙 𪞚 𪞛 𪞜 𪞝 𪞞 𪞟 𪞠 𪞡 𪞢 𪞣 𪞤 𪞥 𪞦 𪞧 𪞨 𪞩 𪞪 𪞫 𪞬 𪞭 𪞮 𪞯 𪞰 𪞱 𪞲 𪞳 𪞴 𪞵 𪞶 𪞷 𪞸 𪞹 𪞺 𪞻 𪞼 𪞽 𪞾 𪞿 𪟀 𪟁 𪟂 𪟃 𪟄 𪟅 𪟆 𪟇 𪟈 𪟉 𪟊 𪟋 𪟌 𪟍 𪟎 𪟏 𪟐 𪟑 𪟒 𪟓 𪟔 𪟕 𪟖 𪟗 𪟘 𪟙 𪟚 𪟛 𪟜 𪟝 𪟞 𪟟 𪟠 𪟡 𪟢 𪟣 𪟤 𪟥 𪟦 𪟧 𪟨 𪟩 𪟪 𪟫 𪟬 𪟭 𪟮 𪟯 𪟰 𪟱 𪟲 𪟳 𪟴 𪟵 𪟶 𪟷 𪟸 𪟹 𪟺 𪟻 𪟼 𪟽 𪟾 𪟿 𪠀 𪠁 𪠂 𪠃 𪠄 𪠅 𪠆 𪠇 𪠈 𪠉 𪠊 𪠋 𪠌 𪠍 𪠎 𪠏 𪠐 𪠑 𪠒 𪠓 𪠔 𪠕 𪠖 𪠗 𪠘 𪠙 𪠚 𪠛 𪠜 𪠝

[illegible]

nám nezbyývá,když ho chceme vidět.“ „Já bych se bez něj obešel.Když si ještě představím,že je budeme muset ujít vlastně dvakrát,protože se budeme muset stejnou cestou i vracet,tak nevím jak to ujdou.“ „Neboj se,ty to určitě zvládneš a velmi dobře.Však už to dlouho nepotrvá a ty zase budeš jenom sedět a hrát si.“ „Tak daleko chodit se mi nechce to je pravda,ale odjezd mi raději nepřipomínej,protože ten si přeji ze všeho nejméně.Já jsme tady tak moc šťastný jako jsem ještě vůbec nikde nebyl.Proto si odjezd vůbec nepřejí.“ „Já jsem také moc ráda na tomto táboře a víš proč?Protože jsem tady našla tebe,takového dobrého kamaráda.Já bych tady také nejraději zůstala věčně,ale musíme odjet domů.Naštěstí to bude až za několik dnů.Ještě nám zbývá několik dnů, které můžeme prožít tady na táboře.To je nádherné,nemyslíš.“Petr na to přikývnul a Anička

řekla: „Teď se jenom těš na westernové městečko.“ „Já si přeji abychom již měli polovinu cesty za sebou a byli už v tom městečku.“ „To přece není polovina cesty,to je celá.“nechápala Anička. „To není pravda,protože nás čeká přece ještě cesta zpátky.“ „Aha,máš pravdu,to mi nedošlo.“pochapila Anička.Vešli do jehličnatého lesa, který stínil sluníčko, které začínalo vytvářet horko. „Jestli chceš,tak se můžeme spolu doma procházet po podobném lese a já ti v něm ukážu různá hezká zákoutí.“řekla Anička. „Nevzpomínej na domov.Sama si říkala,že ještě nebudeme myslet na domov,když nám je tady tak moc hezky.“ „Tak dobře,Petře.Řekni mi o čem by ses chtěl pobavit.“Petra nic nenapadalo a proto šli další cestu potichu.Přes jehličnatý les vešli na louku.Anička by si na ní nejraději lehnula,jenomže museli pokračovat v cestě,protože jí měli ještě kus před sebou.Louka vypadala přímo pohádkově.Cvrčci na ní cvrčeli a ptáčky zpívali co jim jejich hrdla stačila.Anička se zahleděla na louku.

Až za chvíli uviděla, že ostatní děti již jsou dál. Dala se do chůze, aby je došla. To jí netrvalo dlouho. „Co si dělala? Byla jsi pořád vedle mě a najednou ses ztratila.“ zeptal se Petr. „Já jsem se jenom na chvíli zasnula.“ odpověděla Anička. „Na té louce je tak nádherně, že jsem se prostě zasnula.“ dodala ještě. Zrovna šli prudce dolů po louce. Po levé straně rostly smrky. Došli až dolů k řece. Anička se podívala nahoru a zdálo se jí, že louka sahá snad až do nebe. Před nimi se objevil potok. Přešli jej po menší lávce a vešli do lesa. Pohled na louku jim brzy zamlčely statné smrky. Anička myslela na svou představu na té louce. Moc si přála, aby se z té představy neprobrala a mohla v ní zůstat napořád.

„Ta cesta je nějaká dlouhá.Pořád jdeme a ještě tam nejsme.“naříkal si Petr.Anička jej nevnímala a tak to znova zopakoval: „Aničko,když už tam budeme?“ „A jak to mám vědět.Mohli bychom být teprve na polovině cesty do městečka,vlastně polovina to ještě nemůže být,spíš tak jedna třetina.“ „Doufám,že vedoucí udělá brzy přestávku,protože jinak tam nedojdu.“ „Neboj se dojedeš.“Lesem vešli na p

平聲 ㄌㄨˊ ㄤ ㄘㄧ ㄍㄜ ㄅㄛ ㄆㄣ
折 ㄓㄝ ㄉㄠ ㄗㄢ ㄇㄞ ㄑㄩ ㄟ ㄎㄜ ㄔㄜ ㄋㄚ
軫 ㄐㄣˇ 點 ㄒㄧㄢ 𪖶 蒸 ㄈㄥ 葭 ㄐㄧㄚ
鉅 ㄐㄩˋ 叩 ㄎㄡˋ ㄌㄢ ㄙㄨ ㄘ 沏 ㄕㄟ
謁 ㄌㄧ 罇 ㄘㄨ 嘵 ㄘㄞ 邸 ㄉㄧ
飮 ㄩ 亟 ㄘㄞ 奴 ㄋㄨ 秬 ㄐㄩ
陌 ㄇㄝ 陷 ㄒㄩㄢˋ

○ 處 ○ 鳳 檻 升 日

od rána a měli před sebou ještě delší cestu. Z vesnice šli po poli, na kterém rostla kukuřice. Anička dostala velkou chuť na ní. Jednu si utrhl a rozbalila jí. Zjistila však, že je ještě nezralá. Zklamaně jí teda odhodila na zem a pomyslela si: „Chtěla si něco co ti nepatří, tak se napálila a nakonec nemáš nic. Dobře ti, Aničko, tak.“ Po kukuřičném poli šli delší dobu. Z pole se dostali opět do lesíka. Lesem šli delší dobu. Vyšli z něj na silnici. Kolem nich jezdila auta. Na sloupek již visely směrovky na westernové městečko. V dálce před sebou uviděli něco bělavého. „Co myslíš, Petře, je to už to westernové městečko?“ „Já si myslím, že by to už mohlo být ono. Konečně jdeme už hodně dlouho, tak to už asi určitě bude ono.“ Po asfaltu se jim šlo špatně. Proto hodně spěchali. Bílá skvrna před nimi se začala zvětšovat. Kolem sebe měli pole. Ještě přešli jednou vesnicí a pak už všichni pochopili, že před nimi je westernové městečko. Viděli ještě v menší dálce před sebou bílý objekt.

„Tak takhle jsem si to westernové městečko nepředstavovala. Přece tak nikdy westernové městečka nevypadaly.“ divila se Anička. Vešli dovnitř kolem pokladny, kde vedoucí zaplatil vstupenky. Dostali se na prašnou cestu. Kolem cesty byly postaveny ohrady a v nich se pásli koně. Bílá budova se zvětšovala. Z dálky na ní přečetli nápis Hotel. Anička se již cítila zklamaná, protože se těšila na zcela jiné městečko. Pokračovali však v cestě dál. K hotelu se vůbec nepřibližovali. Procházeli kolem chatek a po levě straně si Anička všimla stanů, pomyslela si: „Někdo je tady asi také na táboře, ale jak to může někoho bavit, když tu není co dělat.“

Před nimi se ukázala směrovka na westernové městečko. Scházeli dolů kolem plotů, za kterými postávala, nebo se pásla různá zvířata. Anička si některé vyfotila. Konečně Anička uviděla to na co se těšila. Před všemi se rozevěřelo opravdové westernové městečko. Vyšli u dobové vypadajícího Saloonu. Vedoucí jim řekl: „Za necelou hodinku tady bude začínat program. Teď vám tady dávám rozchod, protože je jasné, že každému se bude líbit někde jinde. Sejdeme se zase na tomto místě asi ve čtyři hodiny odpoledne. Takže máte tady na to skoro šest hodin. Ještě upozorním zájemce, že tady za domky je možnost jízdy na koni.“ Všichni se začali rozcházet, jenom Petr zůstal vedle Aničky. Anička si nejprve

prohlédla Saloon.Měl stejné vnitřní zařízení jako v době,kdy byla dobývaná Amerika.Pak Anička s Petrem vyšli ven a šli si westernové městečko pořádně prohlédnout.Stály tam takové domky,jako si Anička představovala. „Líbí se ti to,Petře?“ „Docela je to hezké.“přikývnul na to Petr.Došli až k lavicím,kde posedávali lidé.Anička pochopila,že se tam bude odehrávat představení.Šli ještě více dozadu a dostali se na louku.Po levě straně hučela řeka.Před sebou uviděli tři indiánské stany.Anička s Petrem se na ně šli hned podívat a prohlédnout si je zblízka.Od indiánské vesničky se vrátili zpět do westernového městečka.

Posadili se již na lavice,protože doba představení se již blížila.Anička i Petr se posadili na nejnižší řadu.Anička netrpělivě čekala na začátek představení.Z reproduktorů zněla často upoutávka na program a čas, který do něj zbývá.

Doba začátku se již přiblížila a v reproduktorech zaznělo,že program začíná za pět minut.To už se Anička nemohla vůbec dočkat.Často se dívala na hodinky.

Konečně se před nimi objevili dva moderátoři,jeden moderátor a jedna moderátorka.Nejprve všechny ve westernovém městečku přivítali a potom začala ukázka westernového umění.Dali dětem na hádání,co asi tehdejší kovboj potřeboval a jeden se za moderátory ukázal s pistolí v ruce.Děti včetně Aničky a Petra začaly nahlas křičet: „Pistoli.“ „Jak to víte?“divil se jeden z moderátorů.Pak zavolali na pistolníka a řekli,že bude ukazovat pistolnické umění.Nejprve kroužil jedním koltem a vytahoval jej co nerychleji z pouzdra.Potom začal střílet na cíl,na plechovku.Hned na poprvé se mu podařilo jí trefit.Aničce se představení moc líbilo,nespustila z pistolníka oči.Pak ještě si vzal druhou pistoli a kroužil oběma,jako završení čísla kroužil každou pistolí na opačný směr.Pak odešel a přišli opět moderátoři.

Zase se zeptali děti na to co potřeboval kovboj a za nimi se ukázal člověk s lasem.Všechny děti začaly křičet: „Laso.“Moderátoři se opět začali divit: „Jak to víte?“ „Za vámi.“zakřičely všechny děti a moderátoři se otočili,ale nic neviděli,tak nechápali.Na hliněné jeviště,před několik kulisových domků,kde představení probíhalo pozvali teda muže s lasem, který měl ukazovat několik kousků s lasem.Jako první točil smyčkou lasa před sebou,potom dělal z lasa

osmičky a nakonec točil lasem kolem sebe.Ještě si vzal jedno menší laso a dělal s ním podobné kousky.Pak si vzal ještě druhé laso a dělal všechny kousky dvěma lasy.Na scénu si poznali deset dětí.Anička běžela jako první.Děti měly dělat kravičky, které on bude chytat.Přišel tam i nějaký jiný kovboj.Všech deset dětí se postavilo do řady.Petr zůstal sedět v hledišti.Anička stála jako třetí v řadě.Z řady si vzali prvního kloučka a zeptali se jej na jméno.Tem jim je řekl.Dal se do běhu,ale mistr lasa jej chytil.Jako druhá následovala jedna holčička.Té se také nepodařilo uniknou před lasem.Na řadu přišla Anička.Uvaděčka se zeptala: „Jaké je tvé jméno?“ a Anička odpověděla: „Anička.“ „Tak se dej, Aničko do běhu.“ Anička se tedy rozeběhla.Mistr lasa jí ale nechtyl.Aničku zavalili pocit radosti, že se jí jako první podařilo proběhnout bez chycení lasem.Moderátor jí poslal, aby si sedla.

„Aničko, proč si tam šla?“ zeptal se udiveně Petr. „Já jsem tam šla, protože to je zábavné.Ty jsi tam měl jít také, kdybys nebyl hloupý.“ „Mě by to nebavilo.Já jsem rád, že jsem jenom divák a jsem rád, že ještě prozatím nikoho na jeviště nevolali.“ „Já tě teda vůbec nechápu.“ divila se Anička.Anička zase začala sledovat hru na kravičky.Uviděla, že poslední holčičku nechtyl, chytil místo ní kovboje, který tam postával.Ještě následovala jedna hra.Moderátorka vyzvala děti, aby zase některé příběhly na scénu, aby vytvořili nový rekord, kolik se jich vejde do lasa společně s mistrem lasa.Anička pobízela Petra.Petr však zanic nechtěl jít.Anička se jej pokoušela ještě přemluvit, ale ostatní děti již stály pod lasem.Vešlo se jich do něj jedenáct.Moderátor řekl, že tím vytvořili nový rekord ve westernovém městečku.Potom se už mistr lasa rozloučil a odešel.

Dále přivítali moderátoři mistra s koněm.Ten si nechal koně nejprve lehnout na břicho, potom dokonce lehnout na záda.Anička se na to dívala a nemohla pochopit jak to dělají, že je ti koně tak poslouchají.Na zádech dělali s koněm i různé cviky.Pokřčovali mu přední nohy a narovnávali ji.Kůň si to nechal všechno líbit.Pak přivedli ještě ponyho a dělali s ním stejné kousky.Nakonec si cvičitel dal jeho tlapy na ramena a odešel s ním.Potom se však ještě vrátil.Velký kůň stále ležel na zádech.Cvičitel mu dal povel, aby vstal, ale kůň na to nereagoval, místo toho si spokojeně ležel na

zádech.Moderátoři si dělali ze cvičitele legraci.Kůň vstal až po delší době.Cvičitel si jej odvedl opět s předními nohama na ramenou.

Následovaly ukázky práce s bičem.Přišel jeden dospělý člověk a ukazoval různé triky s bičem.Nejprve jim několikrát uhořel o zem.také se jim střeřoval do různých předmětů.Nakonec si zavolal malého pomocníka.Anička si pomyslela,že je určité z toho tábora, který viděli po cestě.Nejprve si malý pomocník vzal do rukou kousek trávy,aby mu jí člověk přeseřel.Podařilo se mu to hned napoprvé.Následovala ukázka práce s lasem se zavřenýma očima.Anička to sledovala se zatajeným dechem.Nejprve nemohl člověk najít směr,kde je jeho pomocník.Jako první šel s lasem k divákům.Moderátoři jej však zastavili a nasměřovali jej opět do scény.Ted' se začal přibližovat ke chlapci.Konečně ho měl před sebou.Bičem jej však jenom omotal.Teprve potom se střeřil mezi jeho ruce a přefal trávu.Všichni v hledišti začali tleskat.

„Nyní se přeneseme do doby divokého západu.Kdoví co se dneska v našem městěčku stane.“řekla moderátorka a ustoupila do pozadí.Někdo na koních právě přijel.Po chvílce všichni uviděli,že se jedná o muže a ženu.Ti seskočili z koně.Začali se domlouvat na loupeži místní banky.Vešli do místního Saloonu.Za chvílku vyšlo ze Saloonu více lidí.S nimi jeden komplic bandy.Všichni zase odjeli.Před Saloonem zůstali stát dva muži,kteří se začali hádat.Pak jeden oba vytáhli revolver a namířili na sebe.Jeden z nich vystřelil rychleji a ten druhý zůstl ležet na zemi.Ten,který vystřelil jako první si odřouknul prach z pistole a odešel zpět do Saloonu.Z jednoho domku vylezla nějaká panička.Ta uviděla ihned ležet někoho na zemi.Podívala se na něj.Když zpozorovala,že je mrtev,začala křičet: „Šerife!Šerife!“Šerif skoro ihned vyběhnul ze svého domku ještě v pyžamu. „Co se děje?Proč mě tak ráno budíte?“Přišel k paničce a ta mu ukázala na mrtvolu.Šerif se na ní podíval a poškrábal se v hlavě.Zavolal si ihned svého pomocníka.Ten přišel v mžiku.Šerif mu řekl: „Máme tady vraždu.“Z jednoho domku vyběhnul hrobník,který ihned vzal mrtvému míry a za chvílku už přinášel rakev,do kterého ho uložil.Jakmile jí zvedali,tak vypadlo dno.Všimli si toho teprve po chvíli.Vrátili se tedy znova se zbývajíc částí rakve a zajistili dno.Pak ho nesli na vůz.

Šerif z vězení přivedl dívku a přečetl jí všechna její obvinění a jako trest určil oběšení provazem. Šerifův pomocník jí chtěl dát smyčku kolem krku. Zjistil však, že je na ní moc malá. Snažil se jí jí dát na krk, ale nedařilo se mu to. Když si toho všimnul šerif, tak mu šel řekl, že jí může přece povolit. Pomocník tam udělal. Pod nohy jí předtím dal ještě stoličku a měla se konat poprava.

Jenomže z šerifova domku se ozvala jeho žena: „Oběd!“ Voalala několikrát, takže šerif musel nakonec jít a nechat popravovanou stát na židliče. Mezitím šerifova žena vyběhla z domu a hodila mu jídlo na zem.

Už dálky šel slyšet dusot koní. Do města se řtila banda. Za chvilku už dojeli všichni do města. Nejprve osvobodili dívku, která měla být popravena. Z domků vyběhli další občané. Banda na ně však namířila puškami. Po prvním člověku střelila. Ihned upadnul na zem mrtev. Šerif si rychle vzal svoji pušku a začal také střílet. Podařilo se mu usmrtit některé členy bandy. Po boji zůstal na zemi ležet i jeden živý člověk, který chtěl zrovna vystřelit po šerifovi. Naštěstí to však včas spatřila šerifova žena. Neuvažovala ani chvilku a vystřelila po něm. Nakonec ležela celá banda na zemi a naživu zůstali skoro všichni obyvatelé vesničky.

Ze země se začali sbírat všichni herci a do popředí vystoupili moderátor i moderátorka. Začali všechny herce představovat. Každý herec vyšel z řady a uklonil se. Nakonec se uklonili všichni herci a odešli ze scény.

Anička zůstala za nimi hledět ještě delší dobu. Vyrušil jí až Petr: „Docela by to ušlo, že, Aničko?“ „Mi se to moc líbilo. Nejvíce ze všeho se mi líbily ty kousky s koněm, tobě ne?“ „To bylo také dobré, ale stejně byla nejlepší ta hra.“ „Ta byla také dobrá, ale mi se nejvíce líbil ten kůň.“ „Tak dobře a co budeme dělat teď?“ „Já bych si zašla na něco k zakousnutí, protože mám už velký hlad a potom bych se projela na těch koních. Mohli bychom se projet spolu, co říkáš Petře?“ „Já raději na koně nepolezu. Mám z nich strach.“ „To se nesmíš tak bát. Jak si jednou sedneš na koňský hřbet, tak se ti to zalíbí natolik, že nebudeš chtít z něho slézt.“ „Já se na tebe budu raději jenom dívat a mohl bych tě i vyfotit, kdybys mi řekla jak to mám udělat.“ „Tak dobře, Petře. Jak chceš. Já tě do toho nutit nebudu, ale

věz,že děláš chyby,že nechceš jít na toho koně.“ „To je možné,ale já raději zůstanu pevnýma nohama na zemi.“

Anička s Petrem došli k občerstvení, které stálo hned u Saloonu, který uviděli jako první. Anička si objednala jednu bagetu a Petr si dal tři párky v rohlíku. Po chvilce čekání je dostali. Šli se projít dál po westernovém městečku. Hned na opačné straně občerstvení uviděli modelovou železnici, ve které jezdily i dobové vláčky. Anička mohla na tom modelu oči nechat jak se jí moc líbil. Pozorovala jej velmi dlouhou dobu. Když se na něj vynadívala, tak si udělala několik jeho fotek a šli dál dozadu do městečka. Na opačné straně Saloonu stálo další občerstvení a u něj mlýnské kolo. Na to se také dívali delší dobu. Tam již westernové městečko však končilo.

Vrátili se zpět do centra městečka. Kolem typického hřbitova se dostali postranní uličkou k ohradě s koňmi. Anička se postavila do menší řady dětí, které čekali na svezení na koni. Nemusela čekat moc dlouho a přišla na ní řada. Srdce jí bušilo velmi divoce, protože na koně usedala poprvé ve svém životě. Měla z něj i trochu strach. Ten se snažila však statečně přemáhat. Zbývalo zaplatit částku za svezení. Anička si zvolila delší okruh kolem celého westernového městečka a po přilehlém lesíku. Projížďka měla trvat čtyřicet pět minut.

Anička ještě v posledních chvílích uvažovala, jestli to přece jenom nevzdá, ale nakonec se rozhodla, že ne. Před ní postavili jednoho koně a ona si na něj měla sednout. S pomocí instruktora to udělala. Nejprve pociťovala mírný strach. Instruktor se před ní vyšvihнул na sedlo před Aničku. Pobídnul koně a ten se rozjel. Anička se stále ještě bála. Dívala se po Petrovi, který držel fotoaparát, aby jí mohl vyfotit, protože mu jej dala, když čekala než na ní přijde řada. Nejprve na koni projeli uličkou westernového městečka k indiánským stanům. Jeli volným krokem. Anička se stále ještě trochu bála. Kolem nich vjeli do lesa a tam kůň zrychlil tempo. Dal se do mírného poklusu. Aničku již strach začínal přecházet. Na cestě se vyskytnul i jeden větší příkop. Anička se začala bát, jestli přeskochí, ale kůň se přes něj vznesl jako by pod ním ani nic nebylo. Pak stoupali mezi stromy na jeden kopec. Kůň začal cválat ještě rychleji. Tak se dostali až nahoru na kopec. Po pravé straně měli louku. Anička se dívala po okolí. Projížďka na koni se jí již začala

velmi moc líbit.Přála si,aby nikdy neskončila a pokračovala ještě hodně dlouho.Westernové městečko jim již zcela zmizelo z očí,zakrýval je úplně les.Následovala oklika po louce,kdy kůň běžel již jak nejrychleji mohl.Anička se usmívala.Na chvilku zavřela oči a začala si představovat,že je princeznou a na koni jede jenom úplně sama.Že cválá po lesní pěšince.Na sobě má nádherné šaty a za ní vlaje závoj.Cítala se jako v nebi.Myslela si,že je to snad její nejšťastnější den v jejím životě.Vůbec se jí nechtělo otevřít oči a procitnout do reality,že vůbec není princeznou,ale jenom obyčejnou malou holčičkou.Nakonec to však udělat musela.Viděla,že se již vracejí do po okruhu po louce zpět do lesa.Ještě měla před sebou malou projížďku lesem a už se vraceli zpět do městečka.Již Anička slyšela hudbu, která z westernového městečka vycházela.Do něj vjeli zase kolem indiánských stanů.Anička uviděla Petra jak jí netrpělivě vyčkává.Anička na něj kývla,aby jí vyfotil.Petr to nejprve nemohl pochopit,ale nakonec mu vše došlo a udělal snímek Aničky na koni.Anička dojela zpět k ohradě,kde celá projížďka začala.Instruktorka jí pomohla ze sedla.

Anička se s koněm loučila jenom velmi nerada,protože se jí pohled z koňského sedla velmi zalíbil.Ještě se s koníkem pohledem rozloučila a pak již musela odejít z ohrady.Po celou cestu než jí zmizela ohrada z očí se ještě tím směrem dívala.

„Tak a co budeme dělat teď?Máme ještě dvě hodiny času.“ „Já už nevím.Můžeme si třeba ještě prohlédnout westernové městečko.“ „Vždyť jsme si ho už prohlédli.“ „Můžeme se jít podívat jak to vypadá v ostatních částech,třeba v hotelu jsme ještě vůbec nebyli a mohli bychom se zajít podívat také do tábora zdejších dětí.Zeptat se jich jak se jim tady líbí.“ „To jako,že budeme chodit do cizího tábora?“zamračil se Petr. „A proč ne?Mi by také nevadilo,kdyby se zašel někdo jiný podívat do našeho tábora.“ „A nevyhodí nás?“ Proč by nás vyhazovali.Není žádný důvod.“ „Mi to je přece jenom hloupé.“ „Nemá ti co být hloupé.“ „Tak teda dobře.“souhlasil nakonec ale nerad Petr. „Tak se mi to líbí.“usmála se Anička.

Vyšli k cestě vedoucí nad městečko.Anička s Petrem po ní vyšli.Šli ale po jiné cestě,než kterou sem přišli.Cesta hodně stoupala.Když se dostali nahoru,tak se jako první šli podívat

k bílému dvoupodlažnímu hotelu. „Ještě není hotový.“ řekl najedou Petr. „Proč si to myslíš?“ podivila se Anička. „Protože jsem si toho všimnul zespod z westernového městečka. Ještě ho dokončují.“ „Ale stejně je dost hezký. Mi se líbí.“ „Škaredý není.“ potvrdil Petr.

Anička s Petrem došli k hotelu a vešli dovnitř. Nejprve uviděli recepci přesně ve stylu divokého západu. „Zvenku vypadá ten hotel docela moderně, ale když člověk vejde dovnitř, tak se ocitne v době westernů.“ divila se Anička. „Ale mi se to líbí.“ řekl Petr. „Však já neříkám, že se mi to nelíbí. Kdybych byla dospělá a měla dost peněz, tak bych se tady hned ubytovala.“ „A to nemůžeme tak jako tak. Že bychom se už nevraceli do tábora a zůstali tady?“ „To nejde, protože za prvé nemáme dost peněz a za druhé jsme ještě děti a ty se samy nemohou ubytovat a za třetí máme přece všechny věci v táboře, takže nic z toho udělat nemůžeme. Stejně bych se ale vsadila, že i pokoje musí mít dobrou zařízené. Jenom škoda, že se do žádného nemůžeme podívat. No smůla.“ „Mě by to také zajímalo.“ „Tak nic asi se půjdeme podívat do tábora, jak to tam vypadá a jestli bychom neměli lepší jet příští rok třeba tady, abych věděla.“ řekla Anička.

Z hotelu vyšli opět na cestu a po prašné hliněné cestě se vydali od hotelu pryč. Petr se zeptal Aničky: „Neuděláme si fotku toho hotelu?“ „Tak dobře. Postav se kousek ode mne a já tě u něho vyfotím.“ „A nechceš být na té fotce raději ty?“ „A jak bys to udělal?“ „Ty mi řekneš jak mám udělat fotku a já tě vyfotím před hotelem.“ „Víš co? Já chci, abys na fotce byl ty. Kdybych chtěla, abys mě vyfotil, tak bych ti o to řekla, jenomže já chci, abys na ní byl ty. Tak už nereptej a pěkně se postav kam ti ukazuji.“ Petr už tedy nic neříkal a postavil se před Aničku. Anička zmáčkla spoušť a na snímku se objevil negativ Petra s hotelem.

„Teď se ještě podíváme do tábora zdejších dětí.“ řekla Anička a Petr se s ní vydal do tábora. Vedle hliněné cesty rostla na zemi nízká tráva. Šli i kolem velké ohrady, která se táhla od vstupu do městečka až k chatkám, kde se pásli volně pobíhající koně. Za chatkami uviděli stany tábora. Petr se ještě naposledy pokusil změnit Aniččino rozhodnutí: „A půjdeme tam?“ „Jestli nechceš, tak nemusíš. Klidně tam půjdu jenom já sama. Tak jak ses rozhodnul.“

„Tak dobře,já teda půjdu s tebou i když se mi vůbec nechce.“řekl na to Petr.

Venku neuviděli nikoho.Anička s Petrem došli až na konec tábora,který tvořily stany s dřevěnými základy a zídkou,ze které se vzpínala plachta zakrývající stan.Anička si myslela,že už nikoho nepotká.Ted' si jí všimnul jeden kluk. „Kdo jsi?Co tady děláš?“zeptal se překvapeně. „Já jsem Anička a tohle je Petr.“řekla a ukázala na Petra,potom pokračovala: „My jsme se chtěli jenom podívat jaké to tady máte.My jsme také z jednoho tábora,který je dál odsud.Přišli jsme a také přijeli vlakem,abychom se podívali do westernového městečka.“ „Tak to já vás k sobě pozvu do stanu,abyste nemuseli jenom tak stát venku.“

Anička s Petrem pozvání přijali.Stan vypadal zevnitř také úplně jinak než v jejich táboře.U stěny naproti vchodu stála jednoduchá dřevěná postel.Nalevo uviděli také dřevěnou skříňku.Hned u vchodu stála židlička tvořená z několika prkének a také stoleček. „Máš to tady moc hezké.To my jsme si stany museli vozit sebou a místo postele máme podušky.Něco takového jako stoleček,židličku,nebo skříňku vůbec neznáme.“ „To jsme si všechno dělali na začátek tábora sami.“chválil se klouček. „A jak se ti tady líbí?“zeptala se Anička. „Ten tábor je fajn.Jestli jste byli na představení,tak jste mohli vidět jednoho z nás,při kousku s bičem.“ „Hned jsem si myslela,že to bude někdo z tábora.“ „Tak to jsi uhodla dobře.To ale dělá jenom několik z nás.Domáci nás všemu naučili hned zkraje.Jestli chceš,tak bych ti klidně mohl ukázat ten kousek s bičem a také se zavřenýma očima.Jestli se nebojíš,tak já ti to ukážu.“ „To raději ne.Já ti věřím,že to dokážeš.“ „Tak dobře.Také jsme se naučili a stále se ještě učíme některé věci,které si tam viděla.Hrajeme tady také různé hry a moc se mi tady líbí.Přijeli jsme sem vlastně ještě konce školního roku a odjízďet budeme až v polovině srpna.“ „To tady budete tak dlouho.Vy se máte.“povzdechla si Anička. „To my odjždíme už teďka v neděli.Kdyby to šlo,hned bych tady zůstala.“ „Jestli chceš,tak já zajdu za Oldou,to je náš vedoucí, a zeptám se ho.,jestli by se tady nenašlo nějaké volné místo.“nabídnul se hned. „To nemusíš.Já jsem to tak nemyslela.Já jsem také už trochu ráda,že pojedeme domů.My jsme přijeli na tábor hned první pondělí v červenci.“ „Také nemáte

ten tábor krátký.“ „Ale ty ho máš ještě několikanásobně delší.“ „To je pravda.“ potvrdil hošíček. „Jestli chceš,tak já vám ukážu některé části městečka, která byste jinak nemohli vidět.Souhlasíte?“ „Tak dobře.“ přikývla hned Anička.

Vyšli ze stanu a klouček je vedl zpátky do westernového městečka.Šli kolem jim známých objektů.Klouček je vedl směrem naproti hledišti. „Jak se vlastně jmenuješ?“ „Já jsem Honza.“ představil se Aničce.Podlezli pod provazem,který odděloval část přístupnou veřejnosti.Nejprve jim ukázal byt šerifa.Anička se až podivila,že v něm vlastně nic není.Uviděli jenom malou místnost,jejich druhé dveře naproti vchodu vedou rovnou ven. „To jsou jenom kulisy,tak proto to tak je dělané.Vevnitř se vlastně nic neodehrává a tak by bylo zbytečné,aby to byla nějak lépe dělané.“ vysvětloval Honza. „Teď se půjdeme podívat do hotelu.Možná se divíte,proč se tam nic neodehrávalo.Původně se tady měla odehrávat scénka s šerifovou příbuznou a jejím manželem.Měli sem jako přijel a ještě předtím než přijede banda lupičů,aby se pokusila vyloupit místní banku,tak si měl zavolat šerifova pomocníka,aby pomocí pistole vystříleli šváby a nakonec měla šerifova příbuzná zachránit šerifa.Víte,že to dneska byla jeho manželka.Stalo se to,protože oba herci museli naléhavě odjet pryč z westernového městečka.“ vykládal Honza,zatímco je prováděl po hotelu.Ten již vypadal o něco lépe,i když stále v sobě nemohl zapřít,že je jenom kulisou.Z hotelu se šli ještě podívat do ostatních objektů scény.Anička si všechno pečlivě prohlížela a moc se jí to líbilo.Nakonec se ještě podívali do kulisového domku lékaře a hrobníka.Ještě než se s nimi Honza rozloučil,tak jim ukázal jak vypadá těžební domek,který se nakonec představení rozpadne a ukázal jim,jak musejí být rozmístěny malé nálože střelného prachu,aby domek skutečně spadnul,ale nerozpadnul se.

Tím prohlídku skrytých částí westernového městečka ukončili. „Tak co líbilo se vám to?“ „Bylo to moc krásné.“ potvrdila Anička. „Také jsem si to myslel.“ řekl Honzík.Vyvedl je ze scény a zeptal se jich: „Co byste ještě chtěli vědět o westernovém městečku.“ „Nás už nic nenapadá.Tebe,Petře,jo?“ Petr zavrtěl hlavou na znamení,že také ne. „Tak jestli chcete,tak pojďte se mnou ještě do tábora.“ „To co jsi nám ukázal a řekl,tak to nám už úplně stačí.Běž si

do tábora a věnuj se své zábavě.Ahoj Honzo a moc ti děkujeme.“řekla Anička na rozloučenou. „Ahoj,ale nevím jak se s vámi mám rozloučit,zapomněl jsem vaše jména.“ „Já jsem Anička a tohle je Petr.“představila se Anička. „Tak ahoj Aničko a Petře.Snad někdy nashledanou.“rozloučil se Petr. „Nashledanou Honzo.“

Honza se jim začal vzdalovat.Anička jej sledovala až jí úplně zmizel z očí.Pak se Anička podívala na hodinky a zjistila,že již jim uplynul skoro všecek čas,který měli vyhrazený na prohlídku westernového městečka a že se tedy budou muset již pomalu vrátit k Saloonu,kde mají sraz.Petrovi se moc nelíbilo,že budou muset opustit tak fantastické místo.Nejraději by tady zůstal.To však nešlo realizovat.

Na místě srazu se již začaly scházet děti.Prozatím jich tam stálo jenom velmi málo.Pavla se zeptala Aničky: „Já jsem se tady skoro pořád nudila,jak ty?“ „Tak já jsem se nenudila ani chvíli.Nejprve jsem se dívala na představení,potom jsem se jela projet na koni a prohlídla jsem si městečko.S Petrem jsme se šli také podívat do hotelu,který stojí nahoře a recepce vypadá jako vidíš ve westernech v televizi.Nakonec jsme se šli ještě podívat do zdejšího tábora a tam jsme se seznámili z jedním moc milým klukem,Honzou,který nám ukázal různé věci a také řekl hodně zajímavostí,ktelé jsme jinak neměli možnost zjistit a vidět.Ukázal nám také jak vypadají zevnitř budovy na jevišti a to se mi také moc líbilo.S ním jsme se rozloučili před chvíli.Takže my s Petrem jsme se vůbec nenudili.Pokud jde o mně tak bych tady zůstala klidně ještě hodinu a jistě bych se ani teď vůbec nenudila.To člověk musí vědět co má dělat.“ „Tak já jsem si jenom prošla městečko a podívala se na představení.Potom jsem už jenom bloumala po městečku.“řekla Pavla. „Už se těšíš na pátek až budeš mít to představení.“ „Moc se na to těšíš.Svou roli umím již téměř dokonale.“ „Tak to je dobře,protože já ti moc přejí,aby se ti to podařilo co nejlépe.Držím ti všechny palce.“ „Ty nejsi na mně kvůli toho našťavaná,že jsem ti vzala tvou roli?“divila se Pavla. „A proč bych měla.Ty máš právo na hlavní roli stejně jako někdo jiný.Vedoucí udělal dobře,že tě nakonec vybral na tu hlavní roli.Ty se na ní hodiš mnohem více než já.“ „Tak to jsem ráda,že se na mně nezlobíš,že nakonec princeznu

budu hrát já.“ „A jaktože prince hraje Petr?Vždyť on se nikdy do ničeho neměl a nakonec se přihlásil do hlavní role?“ „A není to dobře,že se do ní Petr nakonec přihlásil.On se bude v roli drvoštěpa velmi dobře vyjímat.“řekla na to Pavle Anička. „To máš pravdu,ale stejně mi to připadá na něho nějaké divné.“ „Tak to ti divné připadat nemusí,protože to je zcela normální,že někdo hraje má zájem o hlavní roli.“

Anička se podívala po Petrovi a uviděla,že někde zmizel.Začala se po něm dívat ještě důkladněji,ale pořád jej nemohla nalézt.Vedoucí přišel.Anička pořád nemohla najít Petra.Skoro všechny děti již stály na smluveném místě.Anička vystoupila z hloučku a šla ulicí městečka.Petra však neviděla.Začala se vracet zpět k ostatním dětem,aby řekla vedoucímu,že se Petr ztratil.Vtom jej uviděla.Seděl u občerstvení na místním malém nádražíčku,kterým projížděl vláček na okružní jízdu po westernovém městečku.Anička se divila,že si jej před tím vůbec nevšimnuli. „Co tu děláš,Petře?Už musíme jít.Pojď rychle.“ „Mě napadlo,že bych si tady ještě mohl dát něco dobrého k jídlu když ty ses tak dobře bavila s Pavlou.Řekl jsem si,že si ani nevšimneš,že sem odešel a jak odejdu tak se také vrátím.“ „Mohl si mi,Petře alespoň říct že odcházíš a kam jdeš.Já jsem tě teďka hledala po městečku a už jsem nevěděla kde jsi.Málem jsem šla za vedoucím,abych mu řekla,že si se ztratil.“ „Tak promiň,Aničko,příště už ti vždycky řeknu kam jdu,aby ses nebála.Souhlasíš?“ „Tak dobře,Petře.A teď pojďme k ostatním dětem,protože už se určitě odchází.“řekla Anička.

Petr dojedl svůj párek v rohlíku,vzal si do ruky poslední a šel s Aničkou k nedalekému hloučku dětí.Vedoucí zrovna začal počítat děti.Petr s Aničkou se postavili poslední do řady.Vedoucí jich napočítal přesný počet. „Ta jste všichni.Můžeme se vydat na cestu do tábora.Doufám,že se vám cesta do westernového městečka líbila a jste rádi,že jste sem jeli.“Skoro všichni spokojeně pokyvovali hlavami.Nejprve vyšli z westernového městečka po cestě kolem zvířat nahoru.Tam uviděli ještě chatky a stany zdejšího tábora.Aničece uviděla Honzu jak na ni mává rukou.Odpověděla mu pousmáním.Zanedlouho jim tábor zmizel z očí.Šli kolem ohrady s pasoucími se koňmi.Po levé straně ještě viděli hotel a z westernového městečka slyšeli ještě začínající se opakování

dopoledního programu.Dostávali se ke bráně.S tím jak se vzdalovali se zvuky westernového městečka ztišovaly až u brány je vůbec neslyšeli.

Ke vlaku měli před sebou dlouhou cestu.Nikomu se jí již nechtělo jít po dnešním programu,ale nějak se do tábora dostat museli.Šli úplně stejnou cestou jakou sem přišli.Vedoucí přišel z návrhem,že by si mohli po cestě přerýkat role,protože večer už určitě nikdo na to nebude mít chuť.Všichni s ním souhlasili.Role už uměli všichni skoro nazpaměť.Než si je přerýkali měli již více než poloviny cesty na vlak za sebou.Anička si také potichu říkala svou roli princezny Solimánské,aby se alespoň trochu utěšila.Anička pochválila Petra: „Petře,ta role ti už jde velmi dobře.Jsi moc šikovný.Na tu roli se hodíš moc dobře.Už se moc těším až tě budu zezadu divadla sledovat jak hraješ drvoštěpa.“ „Zato já z toho mám velký strach.Ani nevíš jak moc velký.To má určitě každý,kdo hraje nějakou větší roli.Z toho si nic nedělej.Uvidíš jak na sebe budeš hrdý až dohraješ do konce.“ „Ale stejně z toho mám strach.Už zbývají jenom dva dny do toho než bude divadlo.“ „Tak se na to musíš těšit.Zítra asi už budeme zkoušet naostro v táboře.Zítra teda asi nikam nepůjdem.Když tak o tom uvažuju,tak asi dneska to je naše poslední procházka.Protože zítra budeme určitě zkoušet hru,v pátek jí budeme ve městě hrát,no a v sobotu se budeme muset začít balit.To půjdeme když tak jenom někde blízko tábora.A v neděli už budeme odjíždět.Tak se snaž myslet na to,abys co prožil každý okamžik dnešní procházky.“Petr na to jenom přikývnul.

Anička zabylo smutno,když si uvědomila,že konec tábora se neodvratně blíží.Přála si,aby mohla zůstat na táboře ještě jednou tak dlouhou dobu jako je.Potichu si říkala: „Jak se mají dobře děti z westernového městečka,ty ještě na odjezd vůbec nemusí myslet,protože jim do něj zbývá ještě dlouhá doba a mají tam tak dobrou zábavu,že hned tak někde jinde jí nemají.Příští rok řeknu mamince,aby mě poslala na tábor právě zde.Petrovi to také navrhnou,abychom jezdili na tábory již spolu.“Slunce se začalo naklánět k západu.Horko, které ten den panovalo se již zmírňovalo.Anička se těšila až se vykoupe v říčce tekoucí prostředkem tábora.To jí také připomnělo potůček tekoucí doma kolem skály.

Anička i všichni se již těšili, až dojdou ke vlaku, který je zaveze do tábora. Čas již pokročil a přiblížila se doba večerní. I Slunce se již výrazněji nachýlilo k obzoru. „Kolik cesty ještě před sebou máme?“ ptal se Petr, protože jej cesta již hodně unavila. „Petře to vydržíš. Máme před sebou už jenom menší část cesty. Většinu jsme již ušli.“ „Jenomže já jsem už unavený.“ „Tak na to nemysli a šlapej.“ řekla mu na to Anička. „To se ti lehko řekne.“ „To není pravda. Když na to že jsi unavený nebudeš myslet, tak ti to ani nepřijde. Jenom pěkně šlapej, za chvíli jsme u nádraží.“ „Jenomže to je ještě strašně daleko.“ stěžoval si Petr. „Snad nechceš, abych na to nádraží donesla.“ „To ne.“ „Tak vidíš.“ řekla Anička a Petr již dále nic neříkal.

Zanedlouho se před nimi ukázalo vlakové nádraží. Všichni to přijali s nadšením. Na nádraží rovněž nemuseli dlouho čekat. Vlak jim přijel brzy. Ihned do něj všichni nastoupili. Cesta vlakem jim příjemně utekla.

Když dojížděli na nádraží, kde měli vystupovat, tak Petr začal vyhlížet jestli tam někde neuvidí stát hajného auto, ale nikde jej neviděl. „Co tam tak vyhlížíš?“ zeptala se jej Anička, když se tak dral k okýnku. „Dívám se jestli tam někde náhodou neuvidím stát auto hajného, kdyby pro nás tak náhodou přijel.“ „Tak to vyhlížíš marně.“ „To také vím, když se tam dívám.“

Vlak zastavil a všichni z něj vystupovali. Měli před sebou ještě poslední úsek cesty do tábora. Všichni šli již svěžeji, protože si při cestě vlakem odpočinuli. V lese se začínalo již stmívat, i když slunce ještě nekleslo za obzor. Vedoucí přidal do tempa, aby se dostali zavčas do tábora. Začalo se i ochlazovat. Anička si proto vytáhla z batohu svetřík, aby si jej oblékla.

Konečně před sebou uviděli stany tábora. Vedoucí dal skoro všem rozchod. Jenom určil tři lidi, kteří měli mít na starost vaření. Mezi těmi jmény uslyšela Anička i své vlastní. Vůbec jí to nepotěšilo, protože si myslela, že jí už nečeká nic mimo toho, že se vykoupě v potoce, počká si na večeři a půjde spát. V táboře se rozloučila s Petrem.

Společně s ostatními dvěma dětmi se vydala na cestu k hájovně, kde měli dostat věci na večeři. Anička společně s ostatními dětmi pospíchala, protože se skoro již setmělo.

[illegible]

Do tábora také spěchali.V lese již skoro neviděli.Anička se těšila již do tábora,protože neměla vůbec ráda tmu.

K táboru došli zanedlouho. Anička s Jakubem a Věrkou udělali oheň. Nad něj dali hrnec s vodou na brambory. Vedle něj nechali na ohni opékat maso. Škrábání brambor se ujala Věrka. Anička tomu byla ráda, protože se jí oči již klížily k sobě a skoro každou chvíli zívala. Některé ostatní děti seděly u svých stanů, jiné se pohybovaly různě po táboře. Tábor osvětlovalo již jenom světlo plápolajícího ohně. Anička se do plamenů dívala. Také otáčela maso, aby se dobře propeklo. Netrpělivě očekávala až se bude dát maso a brambory jíst.

Nakonec se přece jenom dočkala a večere se mohla chystat. Každý dostal u vedoucího talíř na něj dostal od Aničky, Jakuba a Věrky jídlo. Petr přišel až mezi posledními. Petr si nechal dát jídlo od Aničky. Když všechny děti jedly, tak si

Anička, Jakub a Věrka vzali jídlo sami. Anička se s jídlem posadila vedle Petra. Jídlo snědli mlčky.

Po večeři měla Anička před sebou ještě jeden těžký úkol, umýt nádobí. Věrka i Jakub jí pomáhali.

Když všechno nádobí uklidili, šla Anička hned do svého stanu, kde se připravila ke spaní. Hned si rovněž lehla na postel a netrvalo dlouho a spala tvrdě, že by jí nic na světě neprobudilo.

Dalšího dne ráno se Aničku probudilo až zakoukání vedoucího píšťaly. Anička v rychlosti vstala a převlékla se do cvičebního úboru.

Potom následovala jako každý den ráno rozcvička, při které se Anička rozproudila a těle krev a zahřála se ve chladném ránu, které předcházelo teplému dni. Pak se všichni vykouпали v potůčku.

Následovala snídaneň, kterou si Anička snědla opět vedle Petra. Jakmile všichni dojedli, tak vedoucí oznámil: „Dneska nikam nepůjdeme. Dneska si už budeme po celý den zkoušet role, abyste je zítra dobře uměli a mohli tak hezky zahrát pohádku.“

Všichni si po sobě ještě umyli nádobí a začalo zkoušení rolí. Anička se posadila stranou a všechno pozorovalo. Děti, které hrály větší role se postavily po paloučku do přibližné pozice jak budou stát v divadle a hra mohla začít. Anička všechno smutným očima pozorovala, ale zároveň přála Pavle i Petrovi a ostatním dětem, že hrají divadlo. Dětem již šly role skoro dobře. Vedoucího to uspokojilo. Do poledne měli pohádku dvakrát přehranou.

Před polednem poslal vedoucí tři z dětí, které hrály jenom vedlejší role, aby zašly do hájovny pro věci k obědu a připravily jej. Anička se nabídl, že půjde také, protože nechtěla zůstat opuštěná v táboře.

Děti neměly námitek. Cestou si představovala, že právě zkouší svou roli a nesmírně se těší na zítřejší den, jak bude hrát princeznu Solimánskou. Představovala si ten nádherný pocit trémy a těšení se na divadelní vystoupení. Snažila se utěšovat slovy paní hajné, že třeba příští rok se zase naskytne podobná příležitost a ona si zahraje hlavní roli, nebo alespoň nějakou více významnou.

U hájovny je zase přivítala paní hajná. „Proč jste dneska čtyři, když vždycky chodíte ve třech.“ zeptala se. „Já jsem se k nim

přidala,protože mě nenapadlo nic lepšího na práci.“Paní hajná odběhla a za chvíli přicházela s balíčkem věcí na oběd.Anička s dětmi zdvořile poděkovala a vydali se na cestu k táboru.To už se Anička cítila veselejší.Začala se rozhlížet kolem sebe a dívala se na nádheru přírody. „Vždyť to není zase taková hrůza,že nebudu hrát hlavní roli.Na světě jsou i jiné hezké věci.Třeba nádherný les,nebo bublající potůček, který protéká naším táborem.Už budu zase veselá a budu se těšit z jiných věcí,kterých je na světě dost a dost.“umínila si Anička.Začala se také na svět zase usmívat.

V táboře se posadila Anička k potůčku a poslouchala jeho nádherné bubláni a šumění lesa.Uvažovala,že se ještě nikdy neuvědomila jak nádherné je šumění lesa a jak krásně dokáže zurčet potůček.Úplně ztratila pojem o čase,když se tak zaposlouchala do hudby přírody.

Proto jí také překvapilo,když uslyšela volání na oběd.I Petr si Aniččiny proměny všimnul. „Co se s tebou,Aničko,stalo,že už nejsi smutná z toho,že nehraješ hlavní roli?“ „Víš co,Petře?Řekla jsem si,že to není to nejdůležitější na celém světě a nemusím kvůli toho být pořád smutná.“ „Tak tobě už to vůbec nevadí.“ „To sice jo,ale už na to nemyslím.Paní hajná mi včera řekla,že to jistě není poslední šance na něco podobného a příště mi to může vyjít.“ „To je pravda.“musel uznat Petr. „Také jsem na to dneska přišla,když jsem tak o tom uvažovala při cestě k hájovně.“Mezitím dojedla ona i Petr oběd.

„Co se bude dělat teď?“zeptala se Anička Petra. „Vedoucí nám dal do tří hodin volno,když nám to už jde tak dobře.Také nám ho dal proto,abychom si odpočinuli,že za dopoledne jsme se už dost napracovali.Pak si to ještě jednou k večeru zopakujeme.A zítra nás bude už čekat ještě poslední zkouška,ale ta už bude v divadle a se všemi kostýmy.V jevišti ještě nebude žádné publikum,Když já se toho zítřka ale tak moc bojím,že se mi to nakonec nepodaří a udělám chybu.“ „Tak se na to snaž nemyslet a žádnou chybu nakonec neuděláš.Řekni si,já to zítra dokážu.Já to dokážu.“ „Tak jo,ale stejně si nejvíce ze všeho přeju,aby už byla sobota,i když to bude náš poslední den v táboře.“ „Jo toto utíká.“přikývla na to Anička. „A co ty umíš svou roli?“ „Já ani nevím.“řekla popravdě Anička. „Tak to musíš vědět.Umíš princeznu Solimánskou?“ „Já jsem se na to už ani

moc v poslední době nedívala.“ „Tak to je škoda,protože nevíš,co se zítra stane,jestli se na tebe štěstí přece jenom nakonec neusměje.“ „To je velmi málo pravděpodobné a navíc já to Pavle vůbec nepřeju.Já jí naopak velmi přeji,že bude hrát hlavní roli.“ „Tak já se jdu ještě podívat na svou roli.“rozloučil se Petr s Aničkou.

Anička šla k potoku,kde si umyla své nádobí a odnesla je k vedoucímu do stanu.

Ve svém stanu si vzala deník,aby do něj zapsala své pocity za poslední dva dny,protože po návštěvě westernového městečka si do něj ještě nic nezapsala.Napsala si co všechno za poslední dva dny dělali.Když dopsala záznam do deníku,tak si vzala knížku a četla si jí.Jenomže jí přitom přepadl spánek,takže ani nevěděla a usnula.

Probudila se až pozdě odpoledne.Ihned se podívala na budík, který ležel vedle ní na zemi.Zjistila,že se odpoledne pomalu převaluje do své druhé poloviny.

Vstala a šla se podívat před stan.Přes říčku přešla na druhou stranu tábora.Přitom na ní padlo horko,jaké venku panovalo,kde stromy nadávaly stín.Schovala se zase do jejich stínu.Většina ostatních dětí se začala scházet u stanu vedoucího,protože měla pokračovat zkouška na zítřejší představení.

Dětem již šly role dokonale.Anička sledovala zvlášť Petra,jak mu hezky jde jeho role.Pak jí napadlo,že by mohla vzít fotoaparát a vyfotit jej při zkoušce.Ze svého stanu si vzala fotoaparát a čekala na vhodný okamžik k udělání fotky.Nemusela dlouho čekat a Petr se jí ukázal ve vhodné pozici.Smáčkla spoušť fotoaparátu a fotka se objevila na filmu.Čekala ještě na několik dalších vhodných příležitostí.Během odpoledního zkoušení se jí jich ještě naskytlo docela dost.Aničku to uspokojilo.Rozhodla se,že Petrovi o těch fotkách nic neřekne a překvapí jej jimi až doma až za ní Petr přijde.Rychle běžela fotoaparát schovat,aby si ho Petr nevšimnul.

Vrátila se zase na druhou stranu tábora. „Šlo ti to velmi dobře,Petre.“pochválila jej Anička. „Jo?“ „Zítra to určitě nezkažíš,protože jsi úplně geniální.“ „To myslíš vážně?“ptal se užasle Petr. „Ano,naprosto.Jde ti to tak dobře,jako kdybys byl profesionální herec.Už se moc těším až tě zítra uvidím ze zákulisí hrát.Bude ti to moc slušet v kostýmu.Ty jsi rozená hvězda.“ „Tak to jsem rád.Ale stejně se zítřka bojím.“ „Ty se musíš na zítřek

těšit,protože to bude tvůj největší den ve tvém životě.Musíš se těšit.“Pak Petr odešel k sobě do stanu.

Anička šla také do svého stanu.Vzala si tam knížku.Po chvíli jí napadlo,že by mohla zajít za Petrem a zeptat se ho jestli by si s ní nezahrál karty,nebo třeba šachy.Hned tak udělala.Petr s jejím návrhem naprosto souhlasil.

Šel s Aničkou do jejího stanu.Anička rozmístila šachy a Petr začal hrát.Slunce již začalo zapadat a nastal večer.Petr už od začátku s převahou nad Aničkou vyhrával.Anička se snažila jej porazit,veškeré pokusy však selhávaly.I když se Aniče v jedné chvíli už zdálo,že vyhrává,nakonec se štěstí obrátilo k Petrovi a vyhrál s přehledem on.

Pak už vedoucí volal k večeri.Petr počkal než Anička uklidí šachy a šli na ke ohništi,kde se rozdávala večere.Petr již cítil velkou trému ze zítřejšího dne.Večeri si snědli jako obvykle na paloučku.

Po večeri si každý po sobě uklidil nádobí a umyl také sám sebe v potůčku.Ještě před spaním oznámil vedoucí jména dětí, které měli mít na starost noční hlídání tábora.Anička mezi nimi uslyšela také své jméno.Vůbec jí to nepotěšilo,ale přijala to.Měla mít hlídku nad ránem jako poslední.Již nic nebránilo večerce.

Anička si hned lehla,aby se na zítřejší den dobře vyspala,když musela tak brzy vstávat.Netrvalo dlouho a spala.

Spala klidně celou noc.Brzy ráno jí probudilo zaklepání na stan. „Dobré ráno.“ozvalo se z úst holčičky, která hlídala před Aničkou.Anička jí také stejně odpověděla.Holčička jí předala baterku a píšťalu, kterou měla upozornit na nebezpečí,pokud by se nějaké vyskytlo.Potom už holčička odešla.

Anička zůstala stát před stanem.Slunce již na východu ukazovalo své první paprsky.Anička se podívala na hodiny, které držela na své ruce a zjistila,že ukazují teprve tři hodiny ráno.Nejprve obešla celý tábor.Ještě se jí chtělo hodně spát.Ze všech stanů slyšela spokojené oddychování.Pomyslela si,jak se mají dobře ti,kteří ještě mohou o tom čase spokojeně spát.U potůčku si umyla obličej ve studené vodě,aby se trochu osvěžila a přestalo se jí chtít tak moc spát.Opřela se o svůj stan a pozorovala okolní krajinu.Ještě se v ní vůbec nic nepohnulo. „Všichni o tom čase ještě spí.I všechna zvířata.Jistě se nenajde žádné, které by ještě nespalo.“myslela si

Anička.Potom si dlouze zívla a vydala se na druhou obcházku tábora.Přitom uslyšela jak se v jednom stanu někdo skoro pořád převaluje. „To už má někdo velkou trému ze zítřka.“řekla si na to.Zauvažovala komu ten stan může patřit.Došli jí,že je od Pavly. „Kdoví proč má takový strach z představení.Mi se nezdálo,že by se jej nějak bála.Ostatní tady ale v klidu spí.Nevím o nikom,že by se tady takhle pořád převaloval.No,třeba se jí zdá jenom nějaký zlý sen.Tak to asi bude.“myslela si Anička.Slunce na obzoru začínalo ukazovat čím dále více paprsků a obloha začínala světlat.Anička ještě chvilku stála u stanu Pavly a poslouchala.Pak se ale rozhodla,že se vrátí ke svému.

„Dneska bude pro mnoho dětí velký den.Budou hrát divadlo před dětským publikem.To určitě bude pro většinu z nich velkou událostí.Protože jistě ještě nikdo z nich divadlo v životě nehrál.Možná se najde jeden nebo dva lidé,kteří s tím mají zkušenost,ale pro většinu to bude poprvé.Jenom moc přeju Petrovi a Pavle,že si zahrají spolu hlavní roli.A na mně vyjde jenom ta nejhorší role,ale to není zase tak hrozné.Budu zase moc pozorovat Petra ze zákulisí jak hraje.Ten z toho má jistě ještě strach,ale uvidí jak bude nakonec rád,že hraje,protože to musí být neopakovatelný pocit,když hraješ před tolika dětmi.Pro Pavlu to také bude jedinečný zážitek.Také jí to moc přeji.“uvažovala Anička.

Kolem se rozezpívali nádherně ptáčci.Anička se zaposlouchala do jejich nádherného koncertu.Doma je sice také slýchávala,ale tady jejich zpěv zněl o něco jinak.Anička se cítila jako v ráji,když je poslouchala.Přála si,aby toto nádherné ráno nikdy neskončilo a pokračovalo navěky.Ptáčci zpívali delší dobu.Potemnělá země se začínala pozvolna rozsvětlovat.Anička si začala do jejich zpěvu také pískat.Jeden z ptáčků na chvilku ve zpěvu ustal.Anička to zpozorovala a proto na chvilku utichla.Ptáček se snažila napodobit její zpěv.Podařilo se mu to celkem dobře.Anička proto zazpívala ještě jinou melodii a ptáček jí po ní opět opakoval.Tak to Anička zkoušela ještě několikrát.Pokaždé se jí to podařilo.I několik dalších ptáčků se přidalo.Anička se zasmála jak moc se cítila šťastná.Ptáčci zpívali hodně dlouho,ale nakonec jejich koncert začínal pozvolna utichat.Anička si ještě i potom potichu propěvovala.

Napadlo jí, že by mohla znovu obejít tábor. Prošla jej celý. V řece si ochladila nohy, protože nešla přes jednoduchou lávku, kterou udělali přes potok v době dešťů. Když procházela kolem stanu, kde spala Pavla, opět slyšela neklidné převalování. „Ten sen se jí zdá nějak moc dlouho.“ pomyslela si. Hned pokračovala v obhlídce stanů. V okolí slyšela ve stanech jenom spokojené oddychování. Podívala se na hodinky a zjistila, že už jí větší polovina doby, po kterou měla tábor hlídat příjemně utekla.

Posadila se před svůj stan a vzala si ke čtení knížku, protože jí nenapadlo nic lepšího a slunce již svítilo dost na to, aby od sebe rozeznala jednotlivé písmena. Četla si po dlouhou dobu.

Z četby jí vyrušily až zvuky ze stanů, které naznačovaly, že se již děti začínají probouzet. Anička ještě jednou obešla tábor, aby se trochu zahřála, protože jí bylo zima jak při chladivém ránu stála před stanem. Některé děti se šly podívat i před stan. Anička každému popřála: „Dobré ráno.“ Knižku si již nečetla, místo toho ještě několikrát obešla tábor.

Přiblížila se hodina, kdy měl zaznít ranní signál k rozcvičce a vstávání. Anička uviděla vycházet vedoucího ze stanu. Přišla tedy k němu. Dala mu baterku i trubku. Vedoucí do ní fouknul a ozval se obvyklý zvuk.

Anička se šla rychle do svého stanu převléct a obléct si cvičební úbor. Potom se postavila na místo, kde začínali den rozcvičkou. Jako poslední ze stanů vyšla Pavla. Hned na první pohled na ní Anička poznala, že s ní není něco v pořádku. Pavla šla za vedoucím a řekla mu: „Pane vedoucí mi dneska není nějak dobře. Mohla bych místo rozcvičky zůstat ve stanu.“ Vedoucí si také všimnul, že Pavla není v pořádku. Sáhnul jí na čelo a ucítil jak jí moc pálí. „Ty musíš jít hned do stanu. Máš vysokou horečku.“ Vedoucí jí doprovodil do stanu a svěřil rozcvičku jednomu šikovnému kloučkovi Josefovi. Sám šel s Pavlou do stanu, aby se o ní postaral. Anička cítila s Pavlou velkou lítost, že musí na takový významný den horečku. Josef vedl rozcvičku důkladně.

Vedoucí za delší dobu přišel a řekl: „Dneska asi budeme muset to divadlo zrušit, protože Pavla je nemocná a nemůže hrát. Dostala totiž pořádnou angínu. Neměl by vás tam také kdo vyprovodit a sami byste tam asi jít neměli.“ Petr na to však namítnul:

„Anička se přece učila tu roli také,když jí to nevyšlo.Tak by mohla ona hrát princeznu a hra by se mohla přece hrát.“ „Kdo s váma ale do města půjde.“ „Někdo se určitě najde.“řekl na to Petr.I ostatní děti se přidaly: „Na co jsme se to potom celý týden učili?“Vedoucí nakonec pod jejich prosbami ustoupil a řekl: „Zajdu ještě za hajným a zeptám se ho,jestli by s vámi nešel.Já totiž budu muset jít s Pavlou k doktorovi.Jenomže hajný s vámi jít nemůže,protože ten musí odvézt Pavlu se mnou k doktorovi.Já se teda ještě zeptám paní hajné,jestli by vás tam nevyprovodila.“

Anička se však z toho vůbec neradovala.Myslela spíš na Pavlu,že tam z toho musí být smutná a nešťastná.Petr hned přišel k Aničce: „Aničko,moc ti gratuluji k tomu,že nakonec tu hlavní roli dostaneš.Ty teď musíš být moc a moc šťastná.“Anička mu na to však řekla. „Jak se mám radovat z toho,že měla místo mě hrát Pavla a ta onemocněla.To není fér.Tu hlavní roli měla hrát ona.“ „Já tě,Aničko,doopravdy někdy nechápu.Tedy,kdy by ses měla cítit na vrcholu blaha si smutná z toho,že Pavla jí nehraje.“ „Co je to prosím tě po Pavle.Mysli na sebe,že musíš z toho být šťastná a radovat se.“řekl Petr. „Já teď půjdu za Pavlou.“řekla na to Anička.Petr jenom nechápavě pokyvoval hlavou nad Aniččíným chováním.

Anička udělala jak řekla.Hned ve stanu uviděla,že je na tom Pavla velmi špatně. „Aničko,ty si přišla za mnou?“otevřela oči Pavla. „Ano já jsem přišla za tebou,abych se podívala jak se ti daří a řekla ti jak je mi líto,že si onemocněla.“ „To se teda divadlo vůbec nebude hrát?“ „Bude.Já jsem se naučila tu hlavní roli.Učila jsem se jí jenom pro útěchu to ne,že bych doufala,že jí nebudeš moct hrát.“ „Udělala si dobře,že si se jí naučila.Tobě bude ta hlavní role moc a moc slušet.Ty se pro ní hodíš totiž nejlépe.Také Petr je tvůj kamarád a ne můj,takže se budeš dobře vyjímat i u něj.Proto je také snad dobře,že jsem onemocněla a hlavní role připadla nakonec tobě,Aničko.“ „Ale stejně věz,že je mi líto,že si onemocněla.Já jsem ti tu roli z celého srdce přála.“ „Tak už běž a raduj se z toho,že jí můžeš hrát.“rozloučila se Pavla.

Anička vyšla z jejího stanu ven.Cítila se sice trochu smutná z toho,co potkalo Pavlu,ale pak na to přestala myslet a oddala se radosti z toho,že může hrát hlavní roli.Pro sebe si zavýskla.

Do tábora přišel vedoucí a všechny si trubkou svolal.Když se všichni kolem něj sešli,řekl: „Tak byl jsem u hajných.Pan hajný se mnou odveze Pavlu k lékaři a za chvílku sem přijde paní hajná, která vás odvede do města a dohlédne na vás v divadle.Ještě mám pro vás všechny jedno překvapení.Jak již možná víte,tak po poledni se bude hrát vystoupení pro děti z místního dětského domova.Co však asi nevíte je,že večer budete hrát totéž představení pro dospělé.Představení bude začínat v půl osmé večer.“V táboře nastalo úplné ticho,jak slova vedoucího všechny překvapila.Anička nemohla uvěřit,že večer budou hrát před dospělými lidmi.Zůstala stát na místě jako opařená.Teprve za nějakou dobu jí překvapení přešlo.

Vedoucí odešel,aby se postaral o Pavlu.Petr přišel za Aničkou. „To je teda.Také tě to,Aničko,překvapilo tolik co mne?“ „To víš,Petře.Mě to překvapilo.To jsem vůbec nečekala.Ted' mám už trému i já.Toho,že budu hrát odpoledne před dětmi,se vůbec nebojím,ale ze hry před normálním publikem strach mám.Ty také,že Petře?“ „To máš naprostou pravdu,Aničko.Já mám trému i z toho odpoledního představení a ne ještě tak z normálního.“ „Snad to nějak zvládneme.Pro mě je to těžší o proto,že vy jste měli po celou dobu zkoušky,zatímco já ne.V poslední době jsem se to přestala i učit.Ted' si to budu po celou dobu číst,abych si připomněla,to co jsem zapomněla.“řekla Anička a odešla k sobě do stanu.

Rychle si vzala papír se svojí rolí a začala jí co nejintenzivněji studovat.Přitom zjistila,že na tom není zase tak moc špatně.Několikrát si jí důkladně přečetla a už slyšela hlas paní hajné svolávající děti k odchodu do divadla.

Zabalila si svou roli do batohu.Vzala si sebou také ještě některé potřebné věci a vyšla ze stanu.Slunce již začínalo hodně hřát.Anička měla na sobě jenom lehké tričko a i přesto pocítovala značné horko.Děti se seskupily kolem paní hajné a mohli vyjít na cestu.Anička se radovala z toho,že nakonec přece jenom bude hrát hlavní roli.Tu jí kazila jenom myšlenka,že Pavla, která měla hrát hlavní roli je někde na cestě k doktorovi anebo již sedí v čekárně a má ted' úplně jiné starosti.Anička cítila velkou trému z odpoledne z večera.Přála si,aby cesta do města trvala o něco déle.Jenomže sama věděla,že cesta není dlouhá,ale právě naopak.

Před sebou uviděli první domky městečka.Vyšli z lesa a vešli do města.Aničce bušilo srdce velmi divoce.Uklidňovala se tím,že je ještě čeká jedna zkouška před opravdovou hrou před prvními dětskými diváky.Přiblížili se k centru města a před sebou uviděli budovu městského divadla.

Vstoupili velkými dveřmi dovnitř.Paní hajná je zavedla do zákulisí,kde čekalo několik lidí s kostýmy.Nejprve vyvolávali děti podle jmen postav, které představovaly.Anička s Petrem uslyšeli svá jména jako první.Jako první dostali kostýmy a potom se posadili na židle před zrcadla,kde je začali líčit.Aniččino napětí ještě stoupl.Věděla,že za chvíli již začne poslední zkouška a potom budou už za několik hodin hrát naostro.Anička se pozorovala v zrcadle jak se její podoba mění a stává se z ní princezna Solimánská.Anička se také podívala na Petra,jehož vzhled se začínal také pozvolna měnit.Aničce již začínala doba,po kterou je maskovali dost dlouhá.

Nejdříve dokončili Aničku alias princeznu Solimánskou.Anička se šla podívat před velké zrcadlo,aby se uviděla úplně celá.Hned se sama sobě zalíbila.Cítila se velmi šťastná,že může hrát nakonec princeznu.Petr přišel za Aničkou zanedlouho a zeptal se jí: „Jak,Aničko,vypadám.Je to hrozné,že?“ „Naopak,mi se moc líbíš.Ten kostým ti sekne.“ „Mě celý obličej stahuje.Nejvíce mě stahuje knírek.Hned bych ho sundal.“ „To vydržíš.Za chvíli nás čeká zkouška.Představ si jaké máme štěstí.My budeme hrát vlastně spolu.To si nečekal,že Petře?Ted' už nemusíš mít žádnou trému.Nemusíš se bát.Já ti když tak nějak pomůžu.“ „Jenomže nebudeme hrát vždycky spolu.“namítnul Petr. „To je sice pravda,ale ty jsi moc šikovný kluk.Ty to dokážeš a moji pomoc nebudeš vůbec potřebovat,uvidíš.Já osobně se už začínám na představení docela těšit.Představ si to,jak uvidíš před sebou rozzářené oči dětí, které sledují každý tvůj pohyb.Čekají co uděláš.Také uvidíš v publiku jejich oči jak září radosti,z toho nádherného zážitku.Protože ony v životě moc radosti zcela určitě nemají.Představ si to je odložili rodiče,nebo i ně přišli.Obojí je moc hrozné.Představ si to,kdyby se stalo něco s našimi rodiči.To si ani nejde představit.Já to vůbec nedokážu.A některé z nich musely zažít okamžiky,kdy je rodiče odložili,nebo se stala nějaká nehoda,která jim rodiče vzala.Uvědom

si jakou hrůzu musely zažít a hned budeš nadšený z toho, že můžeš pro ně hrát a udělat jim tu radost, které mají v životě poskrovnu.“ „Máš pravdu, Aničko.“ řekl na to tiše Petr.

Anička s Petrem se šli podívat na jeviště, aby se alespoň trochu seznámili s prostředím. Tam ještě nesvítily žádná světla. Kulisy ještě přikrýval plášť tmy. Anička se po chvilce rozkoukala a uviděla některé části kulis. Rozpoznala, že se děj začne odehrávat v prostředí drvoštěpa. Na jevišti stály nějaké smrčky. „Jak to vidím, tak začátek bude patřit tobě, Petře.“ „To vidím.“ přikývnul Petr.

Anička s Petrem se zase vrátili do maskérny na tam čekali než začne první zkouška. Na židlích se střídali postupně všechny děti z tábora.

Když už byly všechny připravené, mohla začít zkouška. Nejprve se rozsvítilo na jevišti světlo.

Děj se začínal odehrávat v lese. Na jeviště přišel Petr a opona se zvedla. Před očima uviděl prozatím jenom prázdný sál. Petr šel k jednomu stromku a začal je jako řezat a začal mluvit svoji řeč: „Tak zase tady máme nový den. Kolik těch stromků mám pořezat. Uf, to bude zase dřina.“ Tak pořezal všechny stromy. Anička jej ze zákulisí sledovala jak mu jde hezky jeho role. Litovala, že si sebou nevzala fotoaparát, aby udělala několik fotek Petra, když ještě mohla. Anička nespouštěla z Petra oči.

Pak však přišla na řadu její role. Nejprve děti, které měly stát u městské brány, otočily kulisy. Nic již nebránilo tomu, aby Anička mohla vstoupit na jeviště. Anička tanečním krokem došla na jeviště a lehnula si do postele. K ní se postavil její otec-sultán, který začal nad ní bédovat jak je nemocná. Aničce připadalo směšné jak vypadal kluk z tábora, který hrál jejího otce. Musela se hodně zdržovat, aby se nerozesmála. Nakonec se jí to podařilo a udržela se v klidu a vypadala jako nemocná. Na jeviště začali postupně přicházet léčitelé a mastičkáři. Před městskou bránou, která stála v levém rohu jeviště se rozmístili děti z tábora. Anička se tam podívala vzpomněla si na to, že právě tam měla po skoro po celou pohádku stát. Žádnému z léčitelů se však nepodařilo Aničku vyléčit. Každý z nich odcházel s nepořízenou. Tak uběhlo několik dní a týdnů a stále žádný výsledek. Princezna churavěla stále více. Sultán již začal být

nešťastný z toho jak je princezna nemocná. Anička se vžívala do role princezny jak nejlépe to uměla. Přitom si uvědomovala, že již za několik hodin se na ní budou upřeně dívat oči mnoha a mnoha dětí jako je ona sama. Srdce se jí v tu chvíli rozbušilo. Pak se však zase uklidnila, když se vžila do své role.

Nyní skončilo první jednání. Opona se spustila dolů. Jedna z paní řekla dětem: „Nyní bude deset minut přestávka a potom budeme pokračovat ve zkoušení.

Anička se podívala po Petrovi. Když jej uviděl, hned k němu šla. „Šlo ti to moc dobře. Já jsem tě ze zákulisí pozorovala.“ „Tobě to také nešlo zrovna špatně.“ řekl Aničce Petr. „Ještě nám zbývá dvě a půl hodiny a bude začínat naše představení naostro a večer to bude před dospělými lidmi. Ale já se stejně těším více na to odpolední představení pro děti z dětského domova. To bude také klidnější. Večer nebudeme moct udělat už žádnou chybu. Odpoledne bychom jí také neměli udělat, protože ty děti si to nezaslouží, ale ti si jí tak nevšimnou, jako dospělí lidé, kteří nejspíš tu pohádku znají.“ Petrovi opět nezbývalo nic jiného, než aby Aničce dal zapravdu.

Petr potom navrhnul: „Co říkáš, Aničko, že bychom si zašli pro něco dobrého k jídlu do občerstvení.“ „Ty, Petře, nemyslíš na nic jiného, než co bys dal do svého břicha. Ale tentokrát ti dám náhodou zapravdu, protože i já bych si něco dala, abych se trochu posilnila, před druhou částí zkoušky.“ Anička s Petrem tedy šli do občerstvení. Petr si dlouho vybíral co by si měl dát k jídlu. Nemohl se rozhodnout, protože tam nenašel nic na co by měl chuť. Nakonec si dal několik sladkých zákusků. Anička si vzala jenom oplatek. „Já se ti, Aničko, divím, že ti stačí jenom tak málo k jídlu.“ „Zato ty toho sníš, že já zase nechápu, kam to všechno dáš.“ smála se Anička. Svačinu si snědli rychle.

Vrátili se opět na jeviště, kde se začaly scházet ostatní děti. Zkouška poté pokračovala až do úspěšného konce. Zkouška probíhala ještě bez hudby. Půlhodiny před skutečným představením skončila.

„Máš také strach, že už za takovou chvíli budeme hrát naostro?“ zeptala se Anička, když odešli z jeviště. „Mi už srdce bije tak silně, že jej Aničko musíš jistě slyšet.“ „To sice neslyším, ale vím

dobře co cítíš,protože mi je nejinak.Ale já se na to také už i těším.“Na jevišti se rekvizity upravovaly do počátečního stavu.Anička se šla několikrát podívat na jeviště a také se podívala mezi oponou do hlediště,který se začínal již plnit nedočkavými dětmi.Anička viděla jak moc se těší na nadcházející hru.To ji naplňovalo pocitem uspokojení,že může někomu udělat radost.Také nepřestávala sledovat velké hodiny v zákulisí,které neúprosně odpočítávaly čas,který do začátku zbýval.

Za čtvrt hodiny mělo představení již začít.Anička se cítila snad nejvíce nervózní ve svém životě.Myslela na to,co jí všechno za chvilku čeká.Cítila se i velmi ráda,že tohle vedoucího napadlo.Na předcházejícím táboře totiž nic takového neměli.Vzpomněla si,že tehdy by se na něco podobného nepřihlašovala.A tehdy by jí také nevadilo,že si nezahraje v hlavní roli,právě naopak.Pomyslela si: „Jak se to všechno za ten rok změnilo.Kolik se toho stalo.O kolik jsem již odváznější.Já jsem už tolik šikovná.“I ostatní děti měly trému z vystoupení.Čas zbývajících do představení pádil velmi rychle.Anička si nyní přála,aby se čas alespoň trochu zpomalil.Snažila se uklidňovat,ale téměř se jí to nedařilo.Ke konci již nepřestávala sledovat hodiny.

Doba začátku představení se již přiblížila.Petr stál vedle Aničky a také se bál,aby při představení něco nepokazil.Do zákulisí zaznělo první zazvonění. „Tak ještě dvakrát a divadlo začne.Do začátku zbývá posledních pět minut.“řekla na vysvětlenou.V kostymérně prováděli ještě poslední úpravy na dětech.Ozval se i předposlední zvuk gongu.Anička se šla podívat na jeviště.Všchno již stálo jako mělo na začátku hry.Také ještě naposledy nakoukla za oponu.V hledišti seděly již všechny děti z vzrušeně se bavily o divadle.Anička na nich poznala jak se již nemohou dočkat začátku představení.Do začátku představení již zbývalo jenom velmi maličko času.

Zazněl poslední gong a opona se pomalu vznesla nahoru.Srdce v Petrovi i Aničce bilo nejsilněji jak mohlo.Petr věděl,že za několik málo okamžiků již přijde na scénu.

Nejprve začala hrát krásná hudba a na jeviště vstoupila vypravěčka.Ta uvedla pohádku a potom již na jeviště přišel Petr-drvoštěp.Měl velký strach z toho,jestli to zvládne.Úvod mu šel

skvěle. Anička jej sledovala ze zákulisí. Po celou dobu mu držela palce, aby nic nezkazil. Z publika se na Petra dívaly všechny děti. Pak přišla na řadu scéna s Aničkou. Anička šla na jeviště. Nejprve se rychle očima podívala do publika. Uviděla tam hodně dětí. Trochu se toho zalekla, ale potom začala hrát svou roli princezny.

Princezna Solimánská ležela na posteli a přišel k ní její otec sultán Solimánský. Začal bědovat: „Co s tebou, dceruško, je? Jak ti mám ještě pomoci?“ Princezna však ležela na posteli a nevydávala se sebe zvuku. Sultán jí nechával přinést rozličná jídla. Na nic však ani nesáhla. „Co mám ještě udělat, aby ses uzdravila? Každý den tady přichází spousta léčitelů a mastičkářů, ale žádný ti ještě nepomohl.“ Vtom se ze dveří ozvalo: „Pane sultáne je tady léčitel, který tvrdí, že vaši dceru vyléčí.“ „Pusťte jej dál.“ řekl smutným hlasem sultán. Do dveří vešel další léčitel a pokoušel se princeznu vyléčit. Zkoušel nad princeznou mávat různými nádobkami s vonnými oleji. Princezně to však nepomohlo. Stále ležela na posteli jako bez duše. Mastičkář tedy odešel z princeznina pokoje bez úspěchu.

Sultán dal povolat kejklíře, kteří měli princeznu rozptýlit. Ani to se však nepodařilo. Sultán dal princezně zase vybraná jídla, ale princezna nejedla. Tak ubíhalo několik dní a stav princezny se nelepšil.

Pak přijel do země obchodník s bižutérií. Ten přišel nabízet šperky i k sultánovi. Sultán ho zavolal k princezně, jestli jí šperky nepotěší. Obchodník souhlasil a nechal se k princezně zavést.

„Nesu českou bižutérii. Je to velmi precizní práce. Každému se líbí.“ říkal obchodník vcházejíce do pokoje princezny. Princezna se k němu však ani neobrátila. „Tak to je velmi zlé, velmi zlé, když ani moje šperky jí neudělají radost.“

Sultán jej odvedl z pokoje. Obchodník mu ještě řekl: „To by chtělo pravého českého doktora. Ten by jí jistě vyléčil.“ Sultán dal teda povolat tři velvyslance jmény Halí, Belí a Zelí. Nechal obchodníka s bižutérií, aby jim vysvětlil koho to mají zavolat. Na tabulku jim napsal psacím písmem dr.. Oni se na to podívali a sultán jim řekl, aby šli do české země hledat doktora.

Potom se sultán vrátil do pokoje princezny. Zase jí nechal přinést vybrané jídlo, ale princezna nejedla.

Pomalu se spustila opona na zem. Anička vstala z postele a šla do zákulisí. Na jevišti se začaly představovat kulisy do druhého jednání. Anička se dívala po Petrovi. Nejprve jej nemohla najít, ale nakonec jej uviděla. „Tak co, Petře, jaké to bylo? Ty si tam hrál vlastně teprve na chvíli.“ „Docela těžké. Úplně jsem cítil pohledy těch dětí.“ „Já jsem to měla složitější. Já jsem v první části hrála skoro pořád. Nejprve jsem také měla velký strach, abych něco nepokazila, ale potom jsem si postupně zvykala, až jsem na to přestala myslet úplně a také jsem přitom zapoměla, že jsem Aničkou, ale všila jsem se do role princezny, takže si mi později už hrálo dobře. Zato druhá část bude zase z převážné části připadat tobě. Hodně štěstí, Petře.“ „To budu potřebovat. Snad jsem udělal dobře, že jsem se přihlásil na hlavní roli.“ „Teď už z toho stejně nemůžeš vycouvat, takže to máš úplně jedno. Musíš prostě hrát, ať chceš nebo nechceš.“ „Ale vůbec nevím jak to dokážu večer, až tady budou dospělí lidé.“ „Snad to nějak zvládneš. To té doby, je ale ještě daleko.“ „To se ti řekne.“ řekl Petr.

Jeviště již bylo připraveno pro druhé dějství. Jedna paní přišla pro Petra, aby šel na scénu. V publiku již seděly všechny děti nedočkavě čekající na pokračování představení. Anička stiskla Petrovi ruku a už šel Petr na jeviště. Opona se začala zvedat nahoru. Na Petra dopadalo všechno světlo.

Drvoštěp zrovna obědval ve svém domě se svou matkou. Potom vyšel ven, aby pokračoval ve své práci v lese. Vtom se tam objevili tři zvláště vyhlízející lidé. „My jsme velvyslanci sultána Solimánského a máme najít nějakého doktora.“ Drvoštěp je pozval k sobě dovnitř.

Dal jim český oběd. Velvyslanci se jenom olizovali. Po obědě se představili: „My jsme velvyslanci Halí, Belí a Zelí. Máme za úkol najít tohoto člověka a vytáhnout tabulku.“ „Kdo jste vy?“ zeptal se Halí. „Já jsem drvoštěp.“ „Vy jste dr. Voštěp.“ divil se Belí. dali své hlavy dohromady a začali se radit. „Jsou první dvě hlásky vašeho jména tyto?“ řekl Zelí a vytáhnul tabulku. Drvoštěp přikývnul. „Tak to přesně vás hledáme.“ řekl všichni tři najednou. „Musíte jet s námi do země Solimánské, naše princezna je nemocná a potřebuje, abyste jí vyléčil.“ „Já to ale neumím, já jsem drvoštěp.“ „Právě vás potřebujeme.“ odvětil na to Belí.

Drvoštěp tomu sice nerozuměl ale začal si balit své věci.Hned na druhý den mohli vyjet.

Mezitím děti přetočily kulisy a opět se před diváky objevila země Solimánská.

Velvyslanci ukázali sultánovi drvoštěpa. „Přivezli jsme vám českého doktora.“Sultán je pochválil.Drvoštěpovi řekl: „Teď vás zavedu za princeznou,ale pokud jí nevyléčíte,tak vás poprava nemine.“

Drvoštěp se šel podívat na princeznu,ale v duchu si spílal,že nabídku velvyslanců přijal.Věděl,že nemá moc velkou možnost princeznu vyléčit. „Je na to špatně.Tu je také hrozná tma.“ „Tak co vyléčíte ji?“ptav se dychtivě sultán. „Potřebuji na to několik dní.“tvářil se vědecky drvoštěp.Jenomže ani za několik dní se mu to nepodařilo.Sultán jej tedy dal vsadit do vězení a měla jej čekat poprava.Do popravy mu zbývala již jenom hodina.Tu jej napadlo,že by mohl,alespoň vyčistit sultánovu zahradu.Rozhodnul se,že to řekne jako své poslední přání.

Přesně za hodinu přišel kat a zeptal se jej: „Máte ještě nějaké poslední přání?“ „Mám,chtěl bych pilu.“odvětil drvoštěp.Kat souhlasil.Drvoštěp dostal pilu.Hned se dal do kácení zahrady.Princeznini pokoj se začínal prosvětlovat.Princezna se šla podívat na balkón,protože jí udivilo,že je v jejím pokoji najednou tolik světla.Zůstala na balkóně několik okamžiků stát.

Dokonce vyšla i ven z paláce.Šla za drvoštěpem.Ten zrovna odpočíval a vzal si krajíc s pravým českým tvarem. „Co to máš?“zeptala se zvědavě princezna Solimánská.Drvoštěp jí to řekl. Princezna řekla: „Dej mi kousek.“Drvoštěp jí kousek dal.Princezna chtěla ještě další kousek až nakonec snědla celý chleba.Drvoštěp vytáhnul ještě jeden.Princezna jej snědla také celý.To všechno viděl také sultán, který také vyšel ven,protože jej překvapila ta přemíra světla, které se v jejích paláci usídlilo.Nemohl uvěřit svým očím,že princezna jí. „Ona jí,jí.“vykřikoval nadšeně.Přišel až k princezně a objal jí.

Pak řekl: „Dávám ti jí za ženu a s ní i celé své království.Ty jsi ji jako jediný dokázal vyléčit.“Drvoštěp to chtěl nejprve odmítnout,ale sultán nedal jinak a brzy se konala svatba.Princezna zatím začala již vypadat zdravě.

Sultán jim při svatbě požehnal a popřál jim všechno nejlepší. Nakonec mu předal korunu.

Anička s Petrem odešli z jeviště, kde ještě přišla vypravěčka: „Tak šťastně skončil příběh princezny Solimánské a tím se ukázala i pravdivost přísloví slunce je nejlepší lékař.“

Nyní následoval již zasloužený potlesk pro všechny děti. Anička, Petr a ostatní herci se znovu vrátili na pódium a ukláněli se. Anička pozorovala všechny děti v hledišti a největší odměnou pro ní byly jejich rozzářené oči. Děti odešly z pódia a opona spadla. Potom se však opona zvedla a oni se vrátili. Děti v hledišti nadšeně tleskaly, protože se jim pohádka velmi líbila. Opona však spadla naposledy, ale potlesk zněl ještě delší dobu.

Anička s Petrem si oddechli. „Šlo ti to, Petře, výborně.“ „pochálila Anička Petra. „Že to bylo nádherné takhle si zahrát. Mi se to už líbilo.“ „Nebylo to špatné.“ „musel uznat Petr. „Zvláště ty rozzářené oči všech dětí v sále. Ty byly tou nejlepší odměnou za všechno. Viděl si, Petře, jak z toho byly moc nadšené.“ „Ano, viděl.“ „řekl na to Petr. „To se mi z toho líbilo úplně nejvíce. Pan vedoucí udělal dobře, že nám na konec letošního tábora zadal takový úkol. Být herečkou je nádherné povolání. Neznám nic hezčího. Zvláště být herečkou pro děti a vidět ty jejich rozzářené oči.“ „Jenomže je to také velmi náročné.“ „To mi vůbec nevadí. Jejich úsměvy jsou tou nejcennější odměnou. Já se, až budu dospělá, rozhodně stanu herečkou.“ Anička se podívala na hodinky a zjistila, že mají ještě dost času do večerního představení. Proto navrhla Petrovi: „Petře, máme ještě hodně času do večera. Co říkáš tomu, že bychom si zašli do města, abychom se tam prošli, protože stejně nemáme nic jiného na práci.“ Petr souhlasil.

Vysvlékli ze sebe svoje kostýmy a šli z divadla ven. Před divadlem ještě stály děti. Hned poznaly Aničku. „Ty jsi princezna.“ „začalo jich několik křičet. „Jak jste mě poznali?“ „divila se Anička. Hned jí všechny obklopily. Vedle ní také uviděli Petra a poznali v něm drvoštěpa. Všechny se pořád nemohly na Aničku a Petra vynadávat. Jedno ještě malý klouček řekl: „Nemůžeš mě zavést do tvého paláce?“ „Já bych ráda, ale teď to nejde. Jestli chceš tak tě tam zavedu zítra.“ sehnula se k němu a pohladila jej po jeho vláscích. Zůstali s dětmi ještě delší dobu. Nakonec je však jejich

vychovatelky odvedly.Skoro všechny děti se za Aničkou a Petrem ještě dlouho otáčely.Anička i Petr jim mávaly.

„No není to nádhera?“zeptala se Anička. „To máš pravdu.Tohle jsem vůbec nečekal.“ „Ani já.“řekla Anička.Anička s Petrem šli z náměstí jednou boční uličkou.Hned na ně padnul horký vzduch letního odpoledne.Začínalo se sice pomalu ochlazovat,ale Anička s Petrem to vůbec nepostřehнули.Míjeli stánek se zmrzlinou.Anička nabídla Petrovi: „Petře,nezajdeme si na zmrzlinu?“ „To je dobrý nápad.“souhlasil Petr. „Tak řekni jakou chceš a já ti jí objednám.“ „To teda ani nápad.Uděláme to naopak.Já ji objednám.“ „Já jí chci objednat.“přela se Anička.Petr však svoji nabídku ještě jednou zopakoval.Anička na to řekla: „Tak teda dobře.Pokud nechceš přijmout moji nabídku,tak teda si tu zmrzlinu zaplatíme každý sám.“ „Tak dobře.“reagoval zamračený Petr.Dál už pokračovali mlčky.

Až za dlouhou dobu promluvila Anička. „Petře,to je dneska hezký den,že?“ „V lese by to bylo hezčí.Tam by nebylo takové horko.“ „To je sice pravda,ale asi bys nezažil ty nádherné okamžiky v divadle.“ „To máš pravdu,Aničko.“uznal Petr. „Je jenom škoda,že tohle je spojeno také s koncem našeho nádherného tábora.Já bych tady strašně ráda ještě hodně dlouho zůstala.Ještě alespoň tak dlouho jako děti ve westernovém městečku.To je taková škoda,že už pozítří odsud musíme odjíždět.Dneska se nám chýlí ke konci poslední den,kdy na to nemusíme tak myslet.Zítra to bude určitě už všude znát,že se blíží náš tábor ke konci.Je jenom škoda,že Pavla ho musí prožít nemocná a ani si nemohla zahrát tady v divadle princeznu jak chtěla.Je mi jí líto.Ted' asi leží někde v táboře a má horečku.“ „Ale tak sis tu hlavní roli zahrála nakonec ty a buď ráda.“ „Já jsem ráda,ale trochu mě tíží,že jsem jí získala jenom proto,že Pavla je nemocná.“ „Tak na to vůbec nemysli.“ „Asi máš pravdu,Petře.Já jí stejně vůbec nepomůžu,tak co.“uznala Anička.

Dostali se do ulice s obchody.Anička se dívala do všech výkladů velmi dlouho,protože se jí moc líbilo oblečení.Také zakukovala do hračkářství na hezké panenky,kté měla stále ráda,i když si s nimi už nehrála.Tak prošli celou ulici.Petr navrhnul,že by nemuseli chodit tak moc daleko a mohli by se raději začít vracet k divadlu.Aničce se nechtělo,ale nakonec na Petrovo naléhání

souhlasila.Vraceli se stejnou ulicí. „Už se blíží naše večerní vystoupení a to nebude tak krásné jako to dopolední.“řekla Anička.Petr s tím musel jenom souhlasit. „Z toho už mám,Petře,mnohem větší strach,než z toho dopoledního.To už nebude taková legrace jako to byla dopoledne.To se budeme muset moc snažit,abychom dobře dopadli a neudělali nějakou chybu.“ „Co budeme dělat.Do večera máme ještě hodně času?“ „To já nevím.Můžeme se třeba posadit na lavičku a jenom tak se dívat na náměstí.“ „To uděláme.“souhlasil Petr.

Na náměstí došli zanedlouho.Anička s Petrem se posadili na lavičku vedle kašny a pozorovali tryskající vodu.Slunce se již začínalo chýlit k západu.Anička si vzpomněla na maminku a tatínka,že ti se už určitě na ni těší.O tom čase,že se určitě blíží z práce k domovu.Maminka určitě už uvažuje co dobrého jí udělá na uvítanou k jídlu.Anička se přitom začala také trochu těšit na maminku.Podívala se na hodinky a řekla si,že maminka je už určitě doma a tatínek přijde zanedlouho.Zamyslela si také nad tím jestli je u nich doma také tak hezké počasí,nebo jestli náhodou neprší.Začala se těšit i na to jak bude mamince a tatínkovi vyprávět všechny své zážitky z letošního tábora,jak jí poví o Petrovi a také o tom,že hrála divadlo a to nejen pro děti,ale i pro dospělé.Maminka jí určitě nebude chtít uvěřit a bude se divit,že je tak šikovná,že už dokáže tolik věcí.Také se těšila až mamince poví o westernovém městečku co všechno tam uviděla.Uvažovala jestli má mamince říct,že se tam projela na opravdovém koni,když maminka byla vždycky proti tomu,aby jezdila na koni,i když to je Aniččino největší přání.Anička se také těšila na to,až se bude moct doma podívat na všechny fotky,ktaré udělala tady na táboře.Slunce se již výrazněji chýlilo k západu a začalo se i ochlazovat.Anička si také uvědomila,že to že se vrátí domů bude znamenat i konec tábora,ktýrý je pro ní spojen s velmi nádhernými zážitky.V tu chvíli se začala těšit domů o něco méně,protože ještě nechtěla z tábora odjíždět.Také si uvědomila,že pozítří o tom čase bude asi už sedět doma a na tábor jí zbudou jenom vzpomínky.Snažila se utěšit tím,že mimo vzpomínek ještě bude mít Petrovo přátelství,ktaré jí zůstane snad napořád.

Nastal večer.Petr seděl u kašny také potichu.Myslel také na brzký návrat domů. „Aničko,já už mám hlad.Nezajdeme si koupit

něco k jídlu,protože do tábora se dostaneme až za dlouho?“Anička souhlasila,protože i jí už kručelo v břiše.

Šli do nedaleké večerky,protože potraviny již měly zavřeno,neboť už uplynula šestá hodina večerní.Anička si koupila jenom něco málo k jídlu,zatímco Petr si koupil zase hodně věci k jídlu.Posadili se opět na lavičky a tam si to v klidu snědli. „Proč si,Aničko,dneska odpoledne tak zamlklá?“zeptal se Petr,když dojedl. „Petře,já jsem myslela na to,že pozítří o tom čase už budeme nejspíš každý u sebe doma a to je škoda.Musíš mi slíbit,že za mnou budeš chodit.“ „Jo,určitě za tebou chodit budu,protože bych nechtěl ztratit takovou prima kamarádku.“ „To jsem moc ráda,protože ani já bych tě neztratila ráda.Budeme společně chodit na procházky do lesa a jestli budeš chtít tak tě také naučím dělat stejně hezké fotky jako dělám já.“ „Na procházky se mi moc nechce,ale to se ještě rozhodneme doma.Já ti také ukážu jak budu dělat model krajiny.Ty mi ho potom vyfotíš,abych na něj měl památku,protože jedině na fotce se mi zachová navěky.Jinak se s ním může cokoliv stát.“ „To víš,že jo,Petře.Já však věřím,že se mnou budeš na procházky po lese chodit,protože mě by už to samou nebavilo.Ve dvou to je přece jenom o hodně lepší,než když musím chodit sama.Ukážu ti také různá hezká zákoutí lesa, která jsou dost schovaná,takže si ji někdo nemusí ani všimnout.Uvidíš,že se ti nakonec procházky po lese budou moc a moc líbit.Udělal bys hloupost,kdybys se mnou na procházky nechodil.“ „Docela si mě už nalákala,Aničko.Já si to ještě rozmyslím.“ „Tak dobře,Petře,ale my už bychom se měli vrátit do divadla,protože večerní představení začne zanedlouho.“

Zvedli se z lavičky a šli do divadla.Tam už našli i ostatní děti,které se připravovaly na další vystoupení.Museli si všichni opět sednout do křesla a nechat se namaskovat.Petrovi se to vůbec nelíbilo,ale neměl jinou šanci,než se podvolit.Anička se posadila do křesla vedle něj a absolvovala nudnou proceduru také.Potom ještě dostali své kostýmy.Anička i Petr se teď báli mnohem více než odpoledne,protože věděli,že teď už jejich diváky nebudou jenom obyčejné děti,ale dospělí lidé a to je velmi tísnilo.Anička také nepociťovala tak velkou radost z toho,že bude hrát.

Opět zazněl nejprve první a potom druhý gong.Petr již stál připravený za oponou,aby šel na jeviště.Srdce mu bilo ještě

hlasitěji, než odpoledne. Skoro se celý třásl. Zazněl i poslední úder. Na jeviště vstoupila vypravěčka, která hru uvedla. Za kulisami čekaly i ostatní děti a žádné se necítilo lépe než Petr, který už musel na jeviště. Nejprve se mu z množství lidí úplně zatočila hlava, ale pak se uklidnil a začal hrát pohádku stejně jako odpoledne dětem. Všichni lidé z publika jej sledovali, ale už nešlo v jejich pohledu najít ani kousek radosti a očekávání z toho co bude následovat jako u dětí. Petr našel v jejich pohledech jenom přísnost. Anička přišla na pódium také a měla stejné pocity jako Petr. Snažila se hrát co nejlépe. Už se nedokázala tak hezky vžít do své role princezny jako prve. Cítila se také mnohem více napjatá než odpoledne. Neměla z toho, ani tak velkou radost. Nyní se těšila, aby představení skončilo co nejrychleji. Toužebně očekávala konec první části. Po čase z ní ale úzkost spadla a cítila se již uvolněnější. Dokázala se také lépe vžít do role princezny Solimánské. Skončila první část.

Anička se za oponou sešla s Petrem. „Bylo to o dost těžší, že Aničko?“ „Nejprve jsem si myslela, že to nemůžu zvládnout, ale postupně jsem si začala zvykat a začínala jsem se i cítit lépe. Teď to bude všechno na tobě, Petře. Budu ti držet všechny palce.“ Přestávka utekla jako voda a hra pokračovala.

Petr šel na jeviště opět s tlukoucím srdcem a odříkával svou roli. Petr se však po celou hru nedokázal uvolnit, tak jak se to podařilo Aničce, která se již přestala bát. Petr myslel jenom na to, aby hra již skončila a opona spadla dolů. Anička se sice cítila unavená z ranního hlídání tábora, ale nedala na sobě noc znát. Představovala si, že je dospělá herečka a hraje takhle normálně. Představovala si také, že je velmi slavná a všichni lidé jí nepřestávají obdivovat. Cítila se již moc šťastná. Začala si dokonce přát, aby divadlo nekončilo a ona mohla takhle hrát ještě hodně dlouho. Pohádka však ubíhala až se přiblížila ke konci. Aniččin nádherný pocit ještě umocňovala nádherná hudba vítězství, která zněla na konce pohádky. Ještě zbývalo uvaděčce, aby zakončila pohádku a následovalo uklánění všech dětí a hromotný potlesk dospělých. Všechny děti se musely vrátit na pódium o hodně vícekrát než odpoledne. Anička se cítila moc šťastná, ale jinak šťastná než odpoledne, kdy její štěstí způsobovalo, že mohla hrát dětem, které mnoho radosti v životě

neměly. Anička se usmívala velmi mnoho. I potlesk a uklánění však muselo skončit.

Aničke se vůbec nechtělo sundávat ze sebe kostým. Přála si, aby se celý večer ještě mohl opakovat. Cítila se moc šťastná. Nakonec si však musel kostým sundat a nechat si sundat všechny líčidla, která dostala před představením. Zato Petr si velmi oddychl, že je všemu konec, protože jej strach po celou dobu nepřešel. Petr ze sebe sundával všechno s ulehčením.

Do zákulisí přišla paní hajná, která také tvořila publikum. Hned na úvod řekla: „Moc se vám to všechno podařilo. Byla ta pohádka úplně nádherná. Byli jste všichni skvělí. Proto jsme se dohodli s vaším vedoucím, že ještě uspořádáme takovou malou oslavu u nás v hájovně. Dostanete sváteční večeři a bude také hrát živá hudba. To je také náš dar pro vás na rozloučenou.“ Anička nemohla uvěřit tomu, že večer bude tak nádherně ještě pokračovat. Zdál se jí úplně pohádkový. Pořád ještě myslela na to jak hrála večerní představení. Nakonec se jí líbilo mnohem více než to odpolední. Cítila se jako v ráji. Všichni se převlékli do svých normálních šatů. Anička se přitom cítila jako by jí vytrhnuli z jejího nejkrásnějšího snu.

Paní hajná se svým mužem na děti čekali před divadlem. Postupně se tam sešly všechny. Když všechny stály před divadlem, paní hajná se dala do chůze. Vedla je nyní už tmavým lesem do hájovny. Na cestu jim svítil jenom měsíc a ve městě také ještě lampy venkovního osvětlení. Aničke začal připadat svět pohádkový, když se vzdálili z města a světlo na cestu vrhal jenom měsíc. Anička se teď cítila jako v pohádce, kterou ještě před chvílí hrála. Anička ani Petr skoro nemluvili, zato ostatní děti se mezi sebou bavili velmi nahlas. Anička myslela na večerní představení, které v ní zanechalo nesmazatelný dojem. Když zašli hlouběji do lesa, musel pan hajný rozsvítit svítilnu, aby viděli na cestu a neupadli. Tentokrát nezahýbali z lesní cesty do lesa jako obvykle, ale místo toho pokračovali po lesní cestě dále. Teprve až uviděli mezi stromy vést sotva znatelnou cestu, tak na ní zahnuli a tak se dostali k hájovně.

Všichni se posadili ven kolem stolu. Hudebníci již čekali na místě a co Aničku překvapilo mnohem více, bylo, že tam uviděla i vedoucího jejich tábora. Hudba se začala ozývat. Hrála hudba beze

slov, která ještě více Aničku uvozovala do nádherného pocitu. Anička se cítila již sice dost unavená, ale všechny ty nádherné pocity její únavu přemáhaly. Paní hajná zanedlouho jim přinesla něco k jídlu. Nejprve přinesla předkrm. Anička nepřestávala poslouchat tichou hudbu, která zněla večerem. Nyní si ještě více než předtím přála, aby večer neskončil. Přestávala také vnímat prostředí kolem sebe a zasnila se do toho, že je velmi slavnou herečkou a má za sebou již hrozně moc takových her a zrovna jedné takové hraje.

Vyrušilo jí teprve až paní hajná přinesla hlavní chod slavnostní večeře-pečenou nadávanou krůtu. Paní hajná rozdala všem dětem jídlo. Hudba stále nepřestávala znít večerem. Místy pofukoval vlahý větérek. Anička snědla večeři rychle a opět se zaposlouchala do zvuku nádherné hudby. Anička se ani nedívala na své hodinky a netušila kolik času již uběhlo. Necítila se již vůbec unavená. Na závěr přinesla paní hajná zákusky pro každé z dětí. Zvláště Petr si na nich pochutnal znamenitě. Po zákuscích stále ještě dlouho hrála hudba.

Jako poslední písničku zahráli, jako jedinou zpívanou, písničku Nashledanou rodné údolí. Všechny děti se přidaly ke zpěvu. Aniče se nechtělo uvěřit, že již nastal konec toho nádherného večera. Písničku však zpívala z plna hrdla.

Potom se však všechny děti musely začít zvedat ze židlí a odcházet. Hudebníci jim k tomu hráli ještě jednu tichou píseň. Anička se ze židle zvedala jenom nerada. Teprve teď se podívala kolik je vlastně hodin a zjistila, že už minula půlnoc. Vůbec se jí nechtělo uvěřit, že již uplynulo tolik času. Cesta do tábora netrvala dlouho.

V táboře dostali všichni rozchod. Anička se ve svém stanu převlékla do pyžama a hned li lehnula. Ještě v polospánku slyšela zvuky nádherné hudby večera.

6. Konec tábora

Dalšího dne se Anička probudila velmi pozdě. Vyšla ze stanu a uviděla, že ráno již minulo velmi dávno. Anička se divila, že je i jinak ještě v táboře klid. Nemohla pochopit, že vedoucí ráno netroubil jako jiný den píšťalou. Vrátila se tedy do svého stanu. Vzala si deník a zapsala do něj zážitky předešlého dne. Když se podívala na hodinky, zjistila, že poledne již není daleko. Její zapisování do deníku přerušilo až zatroubení vedoucího.

Anička stejně jako ostatní děti vyšla ze stanu.Všichni se seřadili na obvyklém místě.Vedoucí řekl: „Protože snídat již nebudete,budete hned obědovat,protože už je poledne,tak vám řeknu program na dnešek, který jistě již tušíte sami.Po obědě dostanete volno,abyste měli dost času na sbalení svých věcí.Večer půjdeme ještě na poslední procházku po okolí a potom bude následovat táborák na rozloučenou.“Vedoucí ještě vyjmenoval tři děti, které měly uvařit oběd.Rozcvičku toho dne necvičili.

Všichni se potom rozešli do svých stanů. Petr šel za Aničkou. „Tak ještě dneska naposledy jsme touto dobou ve stanech.“ řekla Anička, když si Petra všimnula. „Tak jsem se na ten tábor vůbec netěšil a nakonec z něj nechcu poprvé odjíždět. Vždycky jsem se z tábora těšil domů a letos se mi z něj vůbec domů nechce.“ „Počkej si ještě rok a můžeme jet na tábor zase spolu. Můžeme jet třeba do westernového městečka.“ „Tam bych teda nejel. To by se mi nelíbilo.“ „Tak můžeme jet někam jinam. Budeme se těšit na příští rok. Určitě spolu můžeme zažít zase podobně pěkné zážitky jako letos a já požádám maminku, aby mi vybrala nějaký delší tábor a ty řekneš své mamince, aby tě pustila na stejný tábor jako pojedou já a bude to.“ řekla radostně Anička. „Jenomže to už nebude ten letošní. Při tom letošním jsem zažil ty nejkrásnější okamžiky za celý život. Tak šťastný jsem se ještě necítil. Jsem moc rád, že jsem tě, Aničko, mohl poznat, protože ty si udělala pro mě ten tábor mými nejkrásnějšími okamžiky.“ „To jsem moc ráda, ale všechno musí jednou skončit a toto nemusí skončit úplně, může to pokračovat u nás doma. Také můžeme chodit na procházky po lese a představovat si, že

이 습 離 丹 雙 軻 暴 亂 未 亞 非 德 德 々 憐 齋 飯 離 離 離 〇 忒 控 蜜 桃

𪛗 𪛘 𪛙 𪛚 𪛛 𪛜 𪛝 𪛞 𪛟 𪛠 𪛡 𪛢 𪛣 𪛤 𪛥 𪛦 𪛧 𪛨 𪛩 𪛪 𪛫 𪛬 𪛭 𪛮 𪛯 𪛰 𪛱 𪛲 𪛳 𪛴 𪛵 𪛶 𪛷 𪛸 𪛹 𪛺 𪛻 𪛼 𪛽 𪛾 𪛿
 𪜀 𪜁 𪜂 𪜃 𪜄 𪜅 𪜆 𪜇 𪜈 𪜉 𪜊 𪜋 𪜌 𪜍 𪜎 𪜏 𪜐 𪜑 𪜒 𪜓 𪜔 𪜕 𪜖 𪜗 𪜘 𪜙 𪜚 𪜛 𪜜 𪜝 𪜞 𪜟 𪜠 𪜡 𪜢 𪜣 𪜤 𪜥 𪜦 𪜧 𪜨 𪜩 𪜪 𪜫 𪜬 𪜭 𪜮 𪜯 𪜰 𪜱 𪜲 𪜳 𪜴 𪜵 𪜶 𪜷 𪜸 𪜹 𪜺 𪜻 𪜼 𪜽 𪜾 𪜿
 𪝀 𪝁 𪝂 𪝃 𪝄 𪝅 𪝆 𪝇 𪝈 𪝉 𪝊 𪝋 𪝌 𪝍 𪝎 𪝏 𪝐 𪝑 𪝒 𪝓 𪝔 𪝕 𪝖 𪝗 𪝘 𪝙 𪝚 𪝛 𪝜 𪝝 𪝞 𪝟 𪝠 𪝡 𪝢 𪝣 𪝤 𪝥 𪝦 𪝧 𪝨 𪝩 𪝪 𪝫 𪝬 𪝭 𪝮 𪝯 𪝰 𪝱 𪝲 𪝳 𪝴 𪝵 𪝶 𪝷 𪝸 𪝹 𪝺 𪝻 𪝼 𪝽 𪝾 𪝿
 𪞀 𪞁 𪞂 𪞃 𪞄 𪞅 𪞆 𪞇 𪞈 𪞉 𪞊 𪞋 𪞌 𪞍 𪞎 𪞏 𪞐 𪞑 𪞒 𪞓 𪞔 𪞕 𪞖 𪞗 𪞘 𪞙 𪞚 𪞛 𪞜 𪞝 𪞞 𪞟 𪞠 𪞡 𪞢 𪞣 𪞤 𪞥 𪞦 𪞧 𪞨 𪞩 𪞪 𪞫 𪞬 𪞭 𪞮 𪞯 𪞰 𪞱 𪞲 𪞳 𪞴 𪞵 𪞶 𪞷 𪞸 𪞹 𪞺 𪞻 𪞼 𪞽 𪞾 𪞿
 𪟀 𪟁 𪟂 𪟃 𪟄 𪟅 𪟆 𪟇 𪟈 𪟉 𪟊 𪟋 𪟌 𪟍 𪟎 𪟏 𪟐 𪟑 𪟒 𪟓 𪟔 𪟕 𪟖 𪟗 𪟘 𪟙 𪟚 𪟛 𪟜 𪟝 𪟞 𪟟 𪟠 𪟡 𪟢 𪟣 𪟤 𪟥 𪟦 𪟧 𪟨 𪟩 𪟪 𪟫 𪟬 𪟭 𪟮 𪟯 𪟰 𪟱 𪟲 𪟳 𪟴 𪟵 𪟶 𪟷 𪟸 𪟹 𪟺 𪟻 𪟼 𪟽 𪟾 𪟿
 𪠀 𪠁 𪠂 𪠃 𪠄 𪠅 𪠆 𪠇 𪠈 𪠉 𪠊 𪠋 𪠌 𪠍 𪠎 𪠏 𪠐 𪠑 𪠒 𪠓 𪠔 𪠕 𪠖 𪠗 𪠘 𪠙 𪠚 𪠛 𪠜 𪠝 𪠞 𪠟 𪠠 𪠡 𪠢 𪠣 𪠤 𪠥 𪠦 𪠧 𪠨 𪠩 𪠪 𪠫 𪠬 𪠭 𪠮 𪠯 𪠰 𪠱 𪠲 𪠳 𪠴 𪠵 𪠶 𪠷 𪠸 𪠹 𪠺 𪠻 𪠼 𪠽 𪠾 𪠿
 𪡀 𪡁 𪡂 𪡃 𪡄 𪡅 𪡆 𪡇 𪡈 𪡉 𪡊 𪡋 𪡌 𪡍 𪡎 𪡏 𪡐 𪡑 𪡒 𪡓 𪡔 𪡕 𪡖 𪡗 𪡘 𪡙 𪡚 𪡛 𪡜 𪡝 𪡞 𪡟 𪡠 𪡡 𪡢 𪡣 𪡤 𪡥 𪡦 𪡧 𪡨 𪡩 𪡪 𪡫 𪡬 𪡭 𪡮 𪡯 𪡰 𪡱 𪡲 𪡳 𪡴 𪡵 𪡶 𪡷 𪡸 𪡹 𪡺 𪡻 𪡼 𪡽 𪡾 𪡿
 𪢀 𪢁 𪢂 𪢃 𪢄 𪢅 𪢆 𪢇 𪢈 𪢉 𪢊 𪢋 𪢌 𪢍 𪢎 𪢏 𪢐 𪢑 𪢒 𪢓 𪢔 𪢕 𪢖 𪢗 𪢘 𪢙 𪢚 𪢛 𪢜 𪢝 𪢞 𪢟 𪢠 𪢡 𪢢 𪢣 𪢤 𪢥 𪢦 𪢧 𪢨 𪢩 𪢪 𪢫 𪢬 𪢭 𪢮 𪢯 𪢰 𪢱 𪢲 𪢳 𪢴 𪢵 𪢶 𪢷 𪢸 𪢹 𪢺 𪢻 𪢼 𪢽 𪢾 𪢿
 𪣀 𪣁 𪣂 𪣃 𪣄 𪣅 𪣆 𪣇 𪣈 𪣉 𪣊 𪣋 𪣌 𪣍 𪣎 𪣏 𪣐 𪣑 𪣒 𪣓 𪣔 𪣕 𪣖 𪣗 𪣘 𪣙 𪣚 𪣛 𪣜 𪣝 𪣞 𪣟 𪣠 𪣡 𪣢 𪣣 𪣤 𪣥 𪣦 𪣧 𪣨 𪣩 𪣪 𪣫 𪣬 𪣭 𪣮 𪣯 𪣰 𪣱 𪣲 𪣳 𪣴 𪣵 𪣶 𪣷 𪣸 𪣹 𪣺 𪣻 𪣼 𪣽 𪣾 𪣿
 𪤀 𪤁 𪤂 𪤃 𪤄 𪤅 𪤆 𪤇 𪤈 𪤉 𪤊 𪤋 𪤌 𪤍 𪤎 𪤏 𪤐 𪤑 𪤒 𪤓 𪤔 𪤕 𪤖 𪤗 𪤘 𪤙 𪤚 𪤛 𪤜 𪤝 𪤞 𪤟 𪤠 𪤡 𪤢 𪤣 𪤤 𪤥 𪤦 𪤧 𪤨 𪤩 𪤪 𪤫 𪤬 𪤭 𪤮 𪤯 𪤰 𪤱 𪤲 𪤳 𪤴 𪤵 𪤶 𪤷 𪤸 𪤹 𪤺 𪤻 𪤼 𪤽 𪤾 𪤿
 𪥀 𪥁 𪥂 𪥃 𪥄 𪥅 𪥆 𪥇 𪥈 𪥉 𪥊 𪥋 𪥌 𪥍 𪥎 𪥏 𪥐 𪥑 𪥒 𪥓 𪥔 𪥕 𪥖 𪥗 𪥘 𪥙 𪥚 𪥛 𪥜 𪥝 𪥞 𪥟 𪥠 𪥡 𪥢 𪥣 𪥤 𪥥 𪥦 𪥧 𪥨 𪥩 𪥪 𪥫 𪥬 𪥭 𪥮 𪥯 𪥰 𪥱 𪥲 𪥳 𪥴 𪥵 𪥶 𪥷 𪥸 𪥹 𪥺 𪥻 𪥼 𪥽 𪥾 𪥿
 𪦀 𪦁 𪦂 𪦃 𪦄 𪦅 𪦆 𪦇 𪦈 𪦉 𪦊 𪦋 𪦌 𪦍 𪦎 𪦏 𪦐 𪦑 𪦒 𪦓 𪦔 𪦕 𪦖 𪦗 𪦘 𪦙 𪦚 𪦛 𪦜 𪦝 𪦞 𪦟 𪦠 𪦡 𪦢 𪦣 𪦤 𪦥 𪦦 𪦧 𪦨 𪦩 𪦪 𪦫 𪦬 𪦭 𪦮 𪦯 𪦰 𪦱 𪦲 𪦳 𪦴 𪦵 𪦶 𪦷 𪦸 𪦹 𪦺 𪦻 𪦼 𪦽 𪦾 𪦿
 𪧀 𪧁 𪧂 𪧃 𪧄 𪧅 𪧆 𪧇 𪧈 𪧉 𪧊 𪧋 𪧌 𪧍 𪧎 𪧏 𪧐 𪧑 𪧒 𪧓 𪧔 𪧕 𪧖 𪧗 𪧘 𪧙 𪧚 𪧛 𪧜 𪧝 𪧞 𪧟 𪧠 𪧡 𪧢 𪧣 𪧤 𪧥 𪧦 𪧧 𪧨 𪧩 𪧪 𪧫 𪧬 𪧭 𪧮 𪧯 𪧰 𪧱 𪧲 𪧳 𪧴 𪧵 𪧶 𪧷 𪧸 𪧹 𪧺 𪧻 𪧼 𪧽 𪧾 𪧿

„Také tam na nás budou čekat naši rodiče.Nebude na nás čekat nic takového,jako ty děti,pro které jsme včera hráli v divadle.Takže se máme naštěstí na co těšit.Nezahrajeme si,Petře,ještě naposledy tady na táboře šachy,nebo karty?“zeptala se Anička. „Asi už ne.“ „Tak já si je teda chci zahrát.Vytáhnu ještě naposledy tady na táboře šachovnici a rozdám šachy.“ „Tak dobře,Aničko.“souhlasil nakonec Petr.

Anička hrála, i když věděla, že nemá oproti Petrovi tu nejmenší šanci. Na začátku se však Petrovi moc nedařilo. Anička si začala myslet, že se jí nakonec podaří v poslední den tábora vyhrát. Začala se snažit ještě více než předtím, ale štěstí se nakonec obrátilo k Petrovi, který nakonec přece jenom vyhrál. Tvářil se vítězně. „Ty jsi moc dobrý šachista. Doma si budeme hrát šachy častěji.“

Z venku zazněl zvuk trouby, aby šli všichni na oběd. Anička s Petrem se zvedli a vyšli před stan. Přes říčku šli na druhou stranu tábora, kde dostali oběd. Anička si přitom uvědomila, že už také tolikrát přes říčku nepůjde a začala se očima loučit i s říčkou. Anička měla při obědu na vědomí, že tohle je její poslední oběd v táboře, protože zítra už budou všichni o tom čase sedět ve vlaku na cestě domů. Proto se jej snažila Anička co nejvíce vychutnat. Po obědě si umyla po sobě nádobí. Také při tom myslela, že to dělá naposledy.

Potom dostali volno, aby si mohli sbalit všechny věci před odjezdem. Všichni odcházeli do svých stanů jenom velmi neradi. Anička přešla říčku a potom vešla do svého stanu. Pomalu se posadila na podušku a myslela na to, že je to poslední den

tábora. Anička se cítila z toho velmi smutná. Vzpomínala na všechny hezké i méně hezké chvíle strávené na tomto táboře.

Teprve potom začala balit všechny věci, které již nepotřebovala. Nechala si venku jenom pyžamo na noc a věci na zítřejší cestu domů. Anička si postavila kufry do rohu stanu.

Lehnula si na podušku a dala se do zapisování posledních zážitků z tábora. Pak se šla podívat za Petrem. Ten si také balil své věci. „Také se ti do toho tak moc nechce?“ zeptala se Anička. „Také.“ přikývnul Petr. „Já jsem se do toho musela také dlouho nutit, než jsem to dokázala. Teď už mám však všechny věci sbalené a v rohu stanu mi stojí dva kufry, které mi od této chvíle budou připomínat, že odjezd je již tak moc blízko.“ pronesla smutným hlasem Anička. „Já se také domů vůbec netěším. Proč tady nemůžeme zůstat ještě o hodně déle? Vždyť co nádherných věcí bychom tady mohli prožít.“ „Doma také zažijeme hodně krásných věcí. Možná i lepších. Program dne si budeme moct určovat sami a také budeme moct ráno spát jak dlouho budeme chtít. No, není to prima?“ „To sice je, ale tady to všechno bylo přece jenom lepší.“ namítnul Petr. „Víš co? Tak si budeme představovat, že náš tábor ještě nekončí a my tady budeme moct zůstat ještě hodně dlouho.“ „Jak si to mám představovat, když všechno odjezd připomíná.“ „To máš pravdu.“ musela uznat Anička, ale po chvílce řekla: „Tak se můžeme těšit na večerní táborák. To bude ono. A ještě nás přece čeká poslední večerní procházka.“ „To je sice pravda, ale oboji už bude ve znamení našeho odjezdu, takže se nemám na co těšit.“ „Já už nevím co bych navrhla.“ řekla na to Anička. Petr si dobalil všechny věci.

Aničku napadlo: „Petře, nepůjdeme se projít ještě do tábora, abychom tady neseseděli jenom tak ve stanu.“ Petr na to přikývnul. Vyšli ze stanu ven a prohlíželi si tábor. Pohledem se s ním loučili. Petr s Aničkou zašli i trochu do lesa kolem tábora. Pořád však nedokázali přestat myslet na to, že je to jejich poslední odpoledne. „Petře, vzpomínáš si na včerejší odpoledne.“ „Ano.“ potvrdil Petr. „To jsme o tom čase zrovna asi dohrávali představení pro děti a potom jsme šli do města. Vzpomínáš si na to?“ Petr zase jenom přikývnul. „To nás ještě čekal ten nádherný večer. Zpočátku jsem měla při představení strach, ale ten mě nakonec přešel a zvykla jsem

si na to.Potom mi to večerní představení začalo připadat mnohem nádhernější než to odpolední.Začala jsem se cítit jako v ráji,“ „To si se měla,protože já jsem se po celou dobu nepřestával bát toho,že udělám nějakou chybu.Pořád jsem cítil ty hrozné pohledy dospělých lidí.“ „Tak já jsem se na začátku cítila stejně,ale potom jsem si na to zvykla a začala jsem se cítit moc dobře.Takže kdyby mi teďka někdo řekl,abych znova hrála,tak bych to už bez nejmenšího strachu přijala,„protože vím,že já to dokážu a jsem na sebe teď moc hrdá.“ „Zato já bych se už nehlásil ani omylem,protože z toho mám větší strach než předtím.Už nikdy bych to neopakoval.“ „Jak vidím,tak tebe herectví vůbec nebaví.No to nemusí bavit každého,ale mě to baví a moc.Jsem ráda,že jsem včera mohla hrát.“Poslední táborové odpoledne se převálilo do své druhé části.Anička s Petrem šli dále do lesa,protože ještě měli nějaký čas do srazu.Aničce ani Petrovi se však stále nepřestávalo dařit myslet na to,že to je jejich poslední odpoledne v táboře a zítra o tom čase již budou asi doma.Čas jejich poslední samostatné procházky po lese se začínal naplňovat a proto se museli vrátit k táboru.

Došli tam ještě o něco dříve než museli.Slunce již začalo výrazně zapadat za obzor.Anička se loučila i se západem slunce,protože si také uvědomovala,že je to poslední západ slunce,který může prožít v táboře.Vedoucí před procházkou zatroubil a všechny děti se začaly kolem něj scházet.

Vedoucí je vedl na poslední procházku po lese.Anička se každým pohledem s lesem loučila.Lesem začal vát chladivý větřík.Anička si proto oblékla svetřík,který nesla po celou cesty přehozený přes ruku.Při procházce většina dětí mlčela,protože všichni mysleli na to,že se již zítra rozejdou do svých domovů a asi se uvidí až za dlouho,jestli vůbec někdy.Anička však měla jistotu,že se svým nejlepším kamarádem Petrem se uvidí velmi brzy.A jiné velké kamarády ani kamarádky na táboře nenalezla.Anička si také vzpomněla na Pavlu.Nikde jí už neviděla a vedoucí se o ní rovněž nezmiňoval. „Kdoví co je s Pavlou?Už jsem o ní od včerejška neslyšela.“ „Vedoucí jí nechal odvézt domů,protože zůstat tady nemohla a cestu vlakem by nezládnul.“ „A jak to všechno,Petře,víš?“ „Vím to,protože jsem to dneska zaslechl.“ „Tak Pavla už o tom čase leží s horečkou někde doma.Chudák.Určitě si

nepředstavovala, že takhle pro ní ten tábor skončí. Já jsem jí to také nepřála.“ „Měla prostě smůlu, zato ty jsi měla štěstí, že si nakonec mohla hrát včera hlavní roli.“ „O tom už nemluv, Petře.“ „Ale měli jsme letos nějak málo táboráku. Kdy jsme je vlastně měli?“ „Jeden jsme měli jak jsme sem přijeli a druhý máme dneska.“ řekla Anička. „Tak málo. To jsem ještě nikdy nezažil, aby byly jenom dva táborové ohně.“ „Dopřavdy jich bylo tentokrát nějak málo. Já jsem si to ani neuvědomila, ale jinak ten tábor nebyl zase tak špatný. Mi se docela líbil.“ „Mi také, ale ty táboráky mi dost vadí.“ „Tak víš co. Takový táborák si můžeme udělat i u nás doma, souhlasíš?“ „Jak?“ nechápal Petr. „Ty třeba za mnou přijdeš a uděláme si táborák u nás doma.“ „To mě maminka tak pozdě k tobě nepustí.“ „Proč? Vždyť ty si docela šikovný kluk. Ty bys to zvládnul.“ „To já si myslím také, ale maminka je jiného názoru. Několikrát jsem jí říkal, že se zajdu večer projít jenom do parku, ale vždycky to zamítla s tím, že je na mně příliš pozdě a tak jsem ven jít nemohl. A k tobě mě v tuhle dobu o to víc nepustí.“ „Tak to je smůla, ale ještě není všechno ztraceno. Třeba na něco ještě přijdeme a budeme si moct udělat táborák sami. Na to je ještě času dost. Já o tom ještě budu uvažovat.“ „Doufám, že na něco přijdeš, protože to by se mi moc líbilo.“ „Já určitě na něco přijdu, takže se nemusíš vůbec bát.“

V lese se začalo stmívat. Vedoucí proto rozhodnul, že se již budou vracet zpět k táboru. Nikomu se vracet z poslední procházky po okolí tábora nechtělo. Proto se jen neradi vydali na cestu zpět. „Tak nám končí i poslední procházka po táboře.“ pronesla k Petrovi Anička. „Ano.“ přikývl smutně Petr a po chvilce dodal: „Tak nám tu bylo krásně a už je to všechno u konce.“ Až do tábora šli mlčky. Skoro každý ještě vdechoval poslední kousky vůně lesa, při procházce. Vedoucí šel i pomalejším krokem, než jindy. Do tábora, proto došli dost pozdě.

Vedoucí začal ještě s jedním hošíkem připravovat večerní táborák, další dvě děti měly za úkol jít pro párky na opékání. Anička se posadila do svého stanu a vzala si deník, aby do něj zapsala poslední dojmy z tábora. Při psaní vzpomínala na všechny zážitky z tábora, od počátečního seznámení s mlčenlivým Petrem až ke konci, na všechny výlety, také na to jak ji uštknul had, když hráli hru na zajíce, nebo i na to jak se ztratili v lese, když chtěla sbírat

houby.Vzpomněla si,že na ně úplně zapomněla.Otevřela proto ještě kufr,kde si je schovala a podívala se na ně,Zjistila,že jsou už všechny k ničemu.Rozhodla se,že je proto vyhodí někde cestou domů.Litovala,že na ně zapomněla,přitom kolik jí stály.Slunce mezitím již úplně zapadlo.

Ze zamyšlení jí vytrhnul až zvuk vedoucího píšťaly.Anička posmutněle vstala a šla před potůček k táboráku.Když u něj seděli všichni,tak jej vedoucí slavnostně zapálil.Oheň se rozhořel velmi rychle.Všichni si také našly klacíky,na které buřty napíchli.Vedoucí začal hrát na kytaru trampské písně.Zpěv však zněl i přes snahu všech smutně.Anička přitom vzpomínala na první večer u táboráku,jak se na celý tábor těšila a teď už je u konce.Vzpomínala také na svůj první tábor loni a jak rychle ta doba utekla.Vůbec se jí nechtělo uvěřit,že zítra už všichni budou sedět ve vlaku a o tom čase již bude asi usínat pouze doma ve své posteli a o spánku pod stanem si bude moct nechat jenom zdát a vzpomínat na tyto chvíle.Snažila se také utěšit tím,že jí z tábora zbyl velmi dobrý kamarád Petr,ale moc se jí to nedařilo. „Jak krásné chvíle jsem tady zažila a už musí nastat všemu konec.Já také nechci ještě domů,ale co mám dělat.Kdyby tak šel vrátit čas,ale to bohužel nejde.Jaká je to smůla.Pokud by šel,tak bych se hned vrátila opět na počátek tábora a prožila jej ještě jednou.Jenomže to by mi stejně k ničemu nebylo,abych prožívala podruhé to co jsem už jednou prožila.Takže je asi dobře,že ten čas plyne stále dál a vrátit nejde.Však za rok můžu prožít s Petrem po boku další možná ještě pěknější tábor.“myslela si Anička.

Anička si všimnula,že Petrovi spadnul do ohně špekáček.Hned na to Petra upozornila.Petr procitnul ze snění a pokusil si ještě špekáček zachránit.Nepodařilo se mu to,protože oheň jej již spálil na uhel.Anička si vzpomněla na první táborák.Totéž se tehdy totiž stalo jí.Nabídla Petrovi: „Petře,vezmi si ten můj buřt.“ „Zavinil jsem si to já,takže budu bez buřtu já.“ „Pamatuješ si na první den?Tehdy se totéž stalo mně.Tak já ti to chci tak oplatit.“ „Tak dobře,Aničko.“řekl Petr,protože pochopil,že Anička jinak nedá.

Do večera stále zněla hudba vedoucího kytary.Anička se zvedla ze země,aby poprosila vedoucího o další špekáček.Vedoucí jí

ukázal k sobě do stanu.Tam si Anička vzala další a začala jej opékat.Petr si opékal ten její.Na obloze vyšel nádherný měsíc, který osvětloval louku s táborem.Někdy se přes něj přeplyly mráčky.Jeden jej dokonce na chvíli zakryl,ale posléze se měsíc opět objevil a svítil dál.

Anička se dívala do ohně a myslela na první večer u táborového ohně,kdy teprve poznávala Petra a netušila jaký se z něj vyklubal báječný kamarád.Přitom si ale dávala pozor na svůj špekáček,aby se jí nespálil.Zvuk kytary utichnul,protože oheň již dost propekla špekáčky.Anička však ještě jíst nemohla.Dívala se proto raději dál do ohně a pozorovala jak šlehají nahoru jeho oranžové jazyky,které se již zmenšily od zahájení táboráku.Anička tušila,že se již večer blíží ke konci.To si však vůbec nepřála,protože věděla,že s večerem skončí i tábor.Podařilo se jí však na to přestat myslet.

Špekáčky se doopékaly i jí.Rychle je snědla a poslouchala dál hudbu,které se nesla tmavou loukou s táborem.Vedoucí měl pro děti pochopení a proto hrál ještě dlouho.Anička si opět vzpomněla na domov a na rodiče,kteří jí tam čekají.Uvědomila si,že maminka s tatínkem jistě už doma spí a jistě se těší na její zítřejší příjezd domů.Ona se na rodiče sice také těší,ale raději je na táboře.Vzpomněla si také na to,že doma jí budou zase čekat úkoly a domácí práce od maminky a po těch vůbec netoužila.Více se jí líbilo na táboře,kde po celé dny mohla chodit po lese a různých památkách.A tohle všechno teď právě končilo.Čas u táboráku utíkal velmi rychle a přiblížil se jeho konec.Vedoucí řekl: „Tak a teď už budete muset jít všichni spát.Věřte mi,že jsem to odkládal na co nejpозdějši dobu,abyste si mohli užít ještě posledního dne tábora.Také doufám,že se vám letošní tábor líbil,i když možná nebyl tak úplně dokonalý.Snažil jsem se,aby se vám co možná nejvíce líbil.Dělal jsem pro to všechno co jsem mohl.Dobrou noc.“

Anička se od táborového ohně zvedala jenom velmi nerada.Před rozhodem do stanů ještě řekla Petrovi: „Petře,naposledy tady v táboře dobrou noc.“ „Aničko,také naposledy tady dobrou noc.“popřál také Petr.Potom se už rozešli do svých stanů.

Anička se převlékla do pyžama.Lehnula si naposledy na podušku.Zavřela oči,ale zanic nemohla usnout.Pořád musela myslet

na to,že je to její poslední den na táboře a zítra už pojede s ostatními dětmi domů.Až za dlouhou dobu se jí podařilo usnout.

Dalšího dne ráno jí probudilo už velmi brzy zatroubení vedoucího píšťaly.Anička vstala a musela si hned uvědomit,že již nastal den odjezdu.

Vyšla před stan a všechny děti se začaly scházet na obvyklém místě.Slunce teprve začínalo vycházet nad obzor.Vedoucí začal hned rozdávat snídani.Anička se sešla s Petrem,kterému se také ještě chtělo hodně spát.Snídani si museli sníst ve stanu,protože na louce ještě ležela ranní rosa.

Potom si šli Anička s Petrem do potoka po sobě umýt nádobí.Anička myslela na to,že to dělá již úplně naposledy.Po snídani vedoucí řekl: „Máte dvě hodiny na to,abyste si složili stany a dobalili poslední věci.“Anička to slyšela jenom nerada.

Ve stanu si jako první sfoukla podušku,na které spávala poslední tři týdny.Anička se smutně dívala na to jak z ní uniká vzduch až se splaskla úplně.Anička jí složila a schovala do krosny.Sbalila si také zbytek oblečení a už jí nezbývalo nic jiného než začít rozkládat stan.Musela se moc nutit,aby to dokázala.Nejprve se jí to nedařilo,ale po delší době co seděla na zemi se konečně přinutila,aby to udělala.Začala postupně rozkládat stan až z něj na zemi již vůbec nic nezbylo.Také jej schovala do krosny.I stany ostatních dětí,ktelé zdobily louku po doby předcházejících tří týdnů zmizely.Aničce připadal pohled na louku velmi smutný.Vzpomínala jak louka vypadala,když tam všechny stanu ještě stály,protože ze všech již zbyla jenom hromádka látky,nebo některé již zmizely batozích a krosnách dětí.Nakonec stany připomínaly jenom lysá místa v trávě,kde stany stávaly.Anička se pořád nemohla smířit s tím,že už odjezd z tábora definitivně nastal.Podívala se na hodinky a zjistila,že do odjezdy již zbývá jenom necelá třičtvrtěhodina.Dost jí to rozesmutnělo,protože se jí na táboře moc líbilo.

Posadila se na zem na místo svého stanu a vzpomínala jak to vypadalo,když ještě na to místě stál na teď již prázdné louce její stan.Lehla si na zem,zavřela oči a zasnila se,že ještě z tábora vůbec neodjíždějí a do odjezdu zbývá ještě velice dlouhá doba.Pak zase myslela na krásné chvílky strávené na táboře.Nakonec si vzpomněla,jak blízko je odjezd domů a že zítra o tom čase bude už

sama doma a dneska se dostane domů.Čas plynul velmi rychle a doba odchodu na vlak z nádherné louky se již přiblížila.

Anička otevřela oči a zjistila,že zbývá již jenom posledních deset minut na tomto místě.Ještě se naposledy rozhlížela po bývalém táboře.Vypadal nyní tak smutně a opuštěně.

Vedoucí naposledy zapískal na svou píšťalu na znamení,že se odchází.Anička si do lahve nabrala vodu z potůčku a společně s ostatními dětmi se seřadila u vedoucího.Nenašel se mezi dětmi nikdo,kdo by tuto louku opouštěl rád na neměl s tímto místem spjaty hezké i horší vzpomínky.Vedoucí se dal do kroku a tábor jim za chvíli zmizel oči.Zbyly na něj již jenom vzpomínky v paměti dětí.Procházeli lesem.Šli i kolem hájovny.Anička si přitom vzpomněla na den,kdy sem přijížděli a dostali tady dobré občerstvení.Cesta lesem na vlak však pokračovala.Anička by se velmi ráda vrátila na místo tábora,ale věděla,že nemůže a také se již začínala těšit na maminku a tatínka a také na domov.Cesta lesem na vlak ubíhala až překvapivě rychle.

Před dětmi se vynořilo nádraží.Aničce se nechtělo věřit,že jim cesta na vlak uběhla tak rychle.Na nádraží se seřadili na peronu a čekali na příjezd vlaku.Nemuseli čekat dlouho.

Ozvalo se totiž zahoukání vlaku a zanedlouho se před nimi objevil.Všichni do něj nastupovali.Posadili se do vagónu na volná sedadla.Vlak se skoro hned rozjel.Anička pozorovala očima ubíhající krajinu.Vzpomněla si na cestu do westernového městečka,kdy jeli právě tudy a měli před sebou ještě několik dní na táboře.Všechno však uteklo tak rychle,že už jsou všichni na cestě domů. „Proč,Aničko,vůbec nemluvíš?“zeptal se Petr. „Protože vzpomínám na krásné chvíle,kté jsem prožila na tomto táboře.“ „Tak mi nějakou řekni.“naléhal Petr. „Zrovna teďka jsem vzpomínala na to,jak jsme jeli do westernového městečka a měli jsme ještě kus tábora před sebou.“ „To jsme také ještě měli před tím divadelním vystoupením a ty jsi ani nevěděla,že si zahraješ hlavní roli.“ „Teď už to ale všechno vím a také odjíždím.“řekla mu na to Anička. „Já se už těším na příští rok až spolu pojedeme zase na tábor.“ „Já také,ale stejně si myslím,že ten letošní byl nejlepší,který mě v životě potkal.“ „To nesmíš tak brát.V životě tě zcela určitě čeká ještě velké množství hezkých táborů.“ „To máš asi

pravdu.“zamyslela se Anička. „Také si myslím,i když ani mně se nechce z tohoto tábora odjíždět domů,protože mi na něm bylo moc hezky.“

Pak jejich hovor utichnul.Anička se zadívala z okna a pozorovala okolní krajinu.Ukolébával jí kodrcavý pohyb vlaku.Anička skoro usnula.Petr jí však probudil: „Už nám toho času na táboře moc nezbývá.Ještě posledních několik chvil a tábor nám skončí definitivně.“ „Ale já si teď už přeji,abychom byli doma,protože cesta už nic není.Když už se jede domů,tak je lepší,aby už byl konec.“ „To já si užívám každé chvíličky,ktará mi z tábora zbývá a přeji si,aby cesta domů nikdy neskončila.“ „Cesta domů už je nanic.“

Anička pak začala vzpomínat na okamžiky,kdy vlak jel právě opačným směrem a ona ještě vůbec nevěděla co jí na táboře čeká a jak se skamarádí s Petrem.Cesta vlakem však také ubíhala a ani ta neměla trvat věčně.Cesta se nezadržitelně zkracovala.Anička již začínala poznávat některé kousky cesty.

Aničku napadlo,že vlastně nemá od Petra jeho adresu,aby mohla za ním třeba zajít.Řekla to Petrovi a ten jí dal svou adresu,Anička potom udělala totéž.Vedoucí začal obcházet všechny děti.Aničky se zeptal: „Tak líbilo se tobě a Petrovi na táboře?“Anička s Petrem svorně přikývli. „Tak to jsem rád.Všem dětem se na táboře líbilo.Také doufám,že se s tebou zase za rok na táboře opět potkám.Udělala jsi už velký pokrok od loňského roku a Petr byl také šikovný.“ „Děkuji a také jsem moc ráda,že jste udělal to divadelní představení ve městě,bylo to velmi krásné,jsem ráda,že jsem mohla dostat tuto skutečnost.“ „Ono to také bylo dílem náhody.Na začátku tábora jsem vůbec o tom nevěděl.Dozvěděl jsem se to až v sobotu.Přišel za mnou pan hajný a sdělil mi ten nápad.Já jsem souhlasil s tím,že to není špatný nápad a rozhodl jsem se ho vyzkoušet.Měl jsem z toho také jisté obavy,ale všichni jste mě přesvědčili,že jste moc šikovní a hodně věcí dokážete,když chcete.Tak jste mi udělali radost.“ „To jsme rádi.“ „Tak ahoj Petře a Aničko,protože se již začínáme přibližovat k domovu.“rozloučil se vedoucí a šel dál do vagónu k ostatním dětem.

Anička již bezpečně začínala poznávat rodný kraj.Tábor se nachýlil je svému definitivnímu konci.Netrvalo dlouho a všechny

děti začaly stěhovat své zavazadla ke dveřím.To už nastala také doba loučení.Všechny děti se navzájem rozloučily.Anička se také rozloučila s hodně dětmi,protože skoro všechny alespoň trochu znala.Všichni věděli,že se zase hned tak brzy neuvidí a hodně dětí si na táboře vytvořilo velká kamarádství a jenom nerado se se svými kamarády loučilo.Anička poznala nádraží a věděla,že je to to poslední před jejich výstupem.Anička myslela na maminku a tatínka,že ti už na ní určité netrpělivě čekají na nádraží.Anička se už na ně také moc těšila.

Z okna vyhlížela začátek nádraží,protože již zbývalo jenom několik minut do zastavení vlaku.Anička se držela s Petrem za ruku.Nádraží začalo a koleje se začínaly rozdvíjet.Všichni uviděli z dálky peron.Anička se dívala po svých rodičích.Velmi brzy je uviděla.Vlak ještě úplně nestál,když někdo otevřel dveře.

Maminka i tatínek běželi Aničce naproti.Vlak již zůstal v klidu stát.Všechny děti z něj začaly vystupovat a některé z nich i vítat se se svými rodiči.Anička se ještě ve vlaku naposledy rozloučila s Petrem a už spěchala za maminkou a tatínkem.

Jakmile vystoupila z vlaku,hned padla mamince i tatínkovi kolem krku. „Ahoj mami a tati.“zavýskla. „Ahoj,Aničko,už jsme se na tebe moc těšili.“přivítali jí rodiče.Dlouhou dobu se objímali a potom se tatínek zeptal: „Jak bylo na táboře?Líbilo se ti tam?“ „Moc se mi tam líbilo,ale to všechno ti řeknu až doma,protože je toho tolik a já se navíc už těším domů a také mám velký hlad.“ „Tak dobře,Aničko.“řekl tatínek.

Pomohl Aničce se zavazadly k autu.Všichni do něj nastoupili a tatínek jel k domovu. „To je tak dlouhá doba,co jsme tě neviděli.“řekla maminka a pokračovala otázkou.: „Doufám,že se ti po nás alespoň stýskalo a někdy sis na nás vzpomněla?“ „To víš,mami,myslela jsem na vás.Ale na táboře bylo moc hezky.Líbilo se mi tam.“ „Tak nám něco řekni.“naléhala maminka. „Ve vlaku jsem se seznámila s jedním moc prima klukem.Jmenuje se Petr.Ve vlaku vypadal nejdříve moc zamlkle.Nemohla jsem se s ním rozprávět,ale v táboře se mi to postupně podařilo.Dozvěděla jsem se,že mu umřel tatínek a má jenom maminku, která ho posílala na tábory,protože na nic jiného neměla peníze a chtěla,aby o prázdninách byla alespoň někde.Jemu se však tábory moc

nelíbily,ale jezdil na ně.Nakonec jsme se tam skamarádili a je to moc fajn kluk.“

Před Aničkou se ukázala její rodný domeček v lese. „To už jsme doma?!“žasla Anička.Vystoupila z auta a vdechla do sebe vůni svého rodného lesa.Tatínek vynesl z auta všechny zavazadla a nanosil je do domu. „Už jsem zapomněla,že tady je to také krásné.“řekla potichu Anička.

Anička vešla do domu.Maminka jí řekla: „Připravila jsem pro tebe slavnostní oběd.Umyj si po cestě ruce a pojď je stolu.“Anička hned běžela do koupelny a odtamtud do jídelny.

Maminka ohřála všechno jídlo.Tatínek se posadil vedle Aničky a vyptával se jí: „Co ještě jsi na táboře zažila?“ „Hráli jsme tam nějaké hry.Při jedné mě dokonce uštknul had.Měla jsem z toho velký strach,ale pan doktor mi píchnul injekci a za chvíli bylo všechno v pořádku.Do večera jsem měla ležet a na druhý den jsem už myslím byla v pořádku.Také jsem se jednou ztratila,když jsem sbírala houby, které jsem stejně nechala nakonec zkazit.Jinak jsme chodili na dlouhé procházky po okolí,To ti potom ukážu všechno na fotkách.Hodně jsem fotila.Byli jsme také ve westernovém městečku a tam se mi moc líbilo.Dokonce jsem se tam mohla projet i na koni,ale tohle mamince neříkej.“Tatínek na to přikývnul a zeptal se: „A co ještě pěkného si tam zažila?“Anička pokračovala v horlivém výkladu: „A vidíš,na to bych úplně zapomněla.V pátek jsme hráli divadlo v místním městském divadle.Hráli jsme pohádku O princezně Solimánské.Původně jsem neměla hrát hlavní roli,i když jsem o tom hrozně stála.Měla jí hrát jedna holčička z tábora,ale ta onemocněla v ten den co bylo divadlo a tak jsem tu roli dostala já,protože už předtím jsem se jí pro jistotu učila.Opoledne jsme hráli pro děti z dětského domova a večer jsme hráli normální představení pro dospělé.“ „A které se ti líbilo více.“zeptala se maminka, která již přišla s obědem. „Každé se mi líbilo jinak.Nedokážu říct, které více a které méně.“ „Měli jste letos také noční hlídky?“zeptal se tatínek. „Ano,já jsem jí měla dokonce dvakrát.“ „A nebála ses?“položil otázku opět tatínek. „Trochu jsem se i bála,ale to jsem nakonec přemohla.“ „Tak to je dobře.“ pochválil Aničku tatínek. „Tak ses měla na táboře moc dobře,že?“řekla maminka. „Moc se mi tam líbilo a jsem ráda,že jsem tam jela.“ „Tak

to jsme s tatínkem rádi, že se nám ten dárek podařil. Trochu jsme se na začátku báli, když se ti posledně na táboře úplně nelíbilo. “řekla maminka. „Tak to jsi se bála úplně zbytečně. Odteďka chci jezdit na tábory každý rok, protože na nich si člověk užije spoustu nádherných věcí. A došel ti ten pohled, který jsem ti poslala?“ vzpomněla si Anička. „Jo, ten nám došel. Udělalo nám radost, že se máš na táboře dobře.“ „Tak nám ještě vykládej co všechno jsi na táboře zažila.“ naléhala maminka., která již začínala nalévat polévku.

Při celém obědě musela Anička vykládat mamince všechno o táboře. Po obědě ještě setrvala také nějakou dobu v jídelně a pokračovala ve vykládání.

Až za dlouhou doby rodičům všechno pověděla. Šla k sobě do pokoje a tam se po něm rozhlédla. Nic se v něm za ty tři týdny nezměnilo. Všechno vypadalo úplně stejně. Anička se natáhla na svou pohovku a vzpomínala na včerejší dopoledne, kdy ještě byla na táboře. Myslela na to co asi dělala. Napadlo jí, že o tom čase se procházela s Petrem po lese a loučila se s okolím tábora. Pak si ale vzpomněla na pátek, kdy hrála divadlo. Z postele se jí vůbec nechtělo vstávat. K tomu se jí začalo chtít i spát. Nakonec se jí oči samy zavřely a ona usnula.

Probudila se až pozdě odpoledne, když za ní přišla maminka do pokoje a volala: „Aničko, už musíš vstávat. Musíme jít do kostela.“ Anička se rozhlížela a udiveně se ptala: „Copak já jsem usnula.“ „Ano, spala jsi celé odpoledne.“ „Já jsem vzpomínala na tábor a v tom jsem asi usnula.“ řekla Anička.

Maminka sešla po schodech do přízemí a nechala Aničku, aby se připravila do kostela. Anička zanedlouho seběhla po schodech také.

Tatínek i maminka seděli v autě a čekali na Aničku. Anička se posadila dozadu do auta a tatínek vyjel směrem ke kostelu. „Co je zítra?“ „Zítra je pondělí.“ odpověděla jí maminka. „Tak zítra budu muset být sama doma?!“ řekla ne příliš nadšeně Anička. „To se nedá, Aničko, nic dělat, protože já i tatínek do práce chodit musíme.“ „To já vím.“ řekla na to Anička.

V kostele se všichni posadili do lavice a čekali na začátek mše. Při mši dávala Anička pozor, zvláště na kázání pana faráře. Venku se začalo již stmívat.

Ze mše jeli všichni domů.Tatínek se zeptal Aničky: „Co říkáš tomu,že bychom večer opékali buřty?“ „Jo?“zaradovala se Anička. „Tak to jsem moc ráda.“Celou cestu domů nemyslela na nic jiného.

Doma se ve svém pokoji převlékla do domácího oblečení a šla na zahradu,kde již maminka i tatínek chystali opékání špekáčků.Anička se posadila k ohništi a čekala než tatínek připraví ohniště.

Zbývalo již oheň jenom zapálit.Špekáčky,bodla a všechny ostatní věci již stály na stole u ohniště.Tatínek řekl Aniče: „Tak dneska zapálíš oheň ty,abys ukázala co ses na táboře naučila.“Anička vzala zápalky a zapálila oheň.Ten se za chvílku rozhořel velkými plameny.Každý si nabodnul svůj špekáček na vidlici a dal jej nad oheň,aby se mohl opékat. „Zrovna včera jsme měli podobný táborák ještě na táboře.“pronesla Anička.Tatínek se na to zeptal: „A kolik jste vlastně těch táborových ohňů po celou dobu měli?“ „Měli jsme jenom dva.Jeden na začátku a ten druhý na konci.“ „To jste jich měli málo.“ „To jo.“potvrdila Anička. „Ale stejně jsi byla moc šikovná,že jsi dokázala hrát a dokonce před dospělým publikem.“pochválila Aničku maminka. „To,že budeme hrát před normálním publikem jsme se dověděli až ten den.Vedoucí to před námi až do poslední chvíle tajil,ale stejně měla ta Pavla, která měla původně tu hlavní roli hrát smůlu,že?“ „To měla,ale tak jsi měla štěstí ty,že sis zahrála.“ „Však já jsem také ráda byla.Příští rok bych ráda jela do toho westernového městečka,abych tam mohla dělat něco podobného,protože jsem se dověděla,že tam ty děti také vystupují.“ „To bude ale až za rok.To se ještě uvidí.Také si musíš ten tábor zasloužit.“řekla maminka.

Oheň pěkně praskal a venku se začalo již stmívat.Anička chvilkami vzpomínala na včerejší den.Párky se opékaly velmi rychle.Dále již večer strávili v klidu.Anička se dívala do plamenů ohně a poslouchala uklidňující praskání dřeva.

Než se mohly párky jíst,slunce zapadlo za obzor a kolem se rozhostila úplná tma.Když dojedli slavnostní večeři,tak ještě seděli u ohně až tatínek rozhodnul,že už musí jít Anička spát.Anička jenom nerada poslouchala jeho nařízení,ale věděla,že jej musí poslechnout.Proto od ohně nerada vstala a šla do domu.

Tam se okoupala a potom šla spát.Usnula v domácí posteli velmi rychle,ani nevěděla jak.Spala klidně po celou noc.

7. Dny doma

Dalšího dne ráno se Anička probudila velmi pozdě.Jako první si uvědomila,že bude muset být po celý den sama doma.Nechtěla se jí vstávat a proto si vzala knížku a do poloviny dopoledne si jí četla.

Pak teprve vstala a sešla do přízemí.Překvapilo jí,že v kuchyni uviděla nachystanou snídani.Pomyslela si,že je maminka moc hodná,že jí nachystala snídani.Posadila se ke stolu a v tichém domě si jí snědla.Po snídani po sobě samozřejmě také umyla nádobí.Ještě se převlékla do denního oblečení.

Ve svém pokoji si zapnula počítač a když jí naběhnul operační systém počítače,tak si zapojila do počítače digitální fotoaparát a zkopírovala si všechny obrázky do počítače.Trvalo to delší dobu.Anička se přitom musela také dívat do návodu,protože toto dělala poprvé.Napadlo jí,že by si mohla udělat za tu dobu,než se jí všechny obrázky stáhnou do počítače,fotografie z normálního filmu.

Vybalila si z batohu filmy a šla na půdu,kde měla svůj koutek,kde dělala fotky.Anička půdu pečlivě zatemnila a rozsvítila tam červené světlo,aby na fotografie dobře viděla.Ještě si nachystala všechny potřebné věci a již nic nebránilo tomu,aby mohla je začít dělat.Anička si při děláních fotografií prozpěvovala.Na speciálních fotografických papírech se jí začínaly postupně objevovat všechny její zážitky z letošního tábora.Některá místa na snímcích si i zvětšovala a dělala tak větší fotky.Udělal jich několik a šla se podívat k počítači.Přenos fotek do počítače již byl ukončen.

Anička se proto posadila k počítači a prohlížela si fotky v něm.U některých si udělal drobné úpravy.Tak jí uběhnul čas až do poledne.

V poledne si Anička se v kuchyni najedla.Vzala si studený oběd,protože věděla,že maminka jí večer uvaří teplou večeři.Nádobí si po sobě samozřejmě umyla a také jej uklidila.

Odpoledne šla zase k počítači a hrála si s fotkami.Fotky,na kterých fotila Petra také vytiskla,aby je mohla Petrovi dát,až se spolu sejdou.Tisk netrval dlouho a Anička si již prohlížela fotky

s Petrem.Velmi se jí líbily.Z některých fotek si na počítači vyrobila i různé koláže.

Později odpoledne se rozhodla,že zase půjde na půdu a udělá si několik normálních fotografií.To dělala až do večera,kdy nejprve přišla maminka.Anička jí běžela do přízemí hned přivítat. „Ahoj,mami.“volala už ze schodů. „Jak si se měla,Aničko?“zeptala se maminka. „Měla jsem se normálně.Dělala jsme fotky.“ „Už se těšíš na večeři?“ „Jo.“odpověděla Anička. „Tak mi pojd' s ní do kuchyně pomoct.Po večeři také vysaješ jídelnu.“řekla maminka.

Anička šla do kuchyně ráda,protože měla pomáhání mamince v kuchyni velmi ráda.Maminka zanedlouho do kuchyně přišla a Anička se kolem ní motala a pomáhala jí se vším co bylo u vaření zapotřebí.Než přišel z práce tatínek měly společně připravený oběd.

Anička tatínka samozřejmě také přivítala.Tatínek se přivítal rovněž i s maminkou.Anička začala nosit jídlo na stůl.Všichni se navečeřeli.Aničce večeře moc chutnala.Večeřeli v tichosti.

Když všichni dojedli,tak ještě zbývalo Aničce umýt nádobí.Také musela vysát jídelnu a to se jí vůbec nelíbilo.Věděla však,že musí poslouchat všechno co maminka nebo tatínek řeknou,protože jinak by dostala trest a ten nechtěla.Přinesla si do jídelny vysavač a začala jí pečlivě vysávat,aby na podlaze nezbylo ani smítko.Maminka se na ní přišla do jídelny podívat a pochválila jí: „Aničko,jsi moc šikovná.Jde ti to velmi dobře.“Anička se usmála a pokračovala v práci.Pokoj povysávala velmi důkladně,proto jí maminka řekla: „Teď můžeš jít k sobě do pokoje a dělat si co chceš.“

Anička vyběhla po schodech do svého pokoje.Posadila se k počítači,kde si až do večera pohrávala s jednotlivými záběry pořízenými během tábora.

Jenomže,když byla v nejlepším,maminka zavolala: „Aničko,pojď už spát.“Anička nerada vstala od počítače a vypnula jej.Sešla po schodišti do přízemí a na konci schodiště zahnula do koupelny,kde se okoukala.

Ve svém pokoji si poté ještě četla knížku než se jí začalo chtít spát.Potom zavřela své oči a usnula.

Další den ráno se Anička probudila docela brzy.Podívala se na hodiny,ktelé visely nad její postelí a zjistila,že jej teprve brzy

ráno, sedm hodin. Anička hned vstala a šla se do kuchyně nasnídat, protože toho chtěla za dnešní den mnoho stihnout.

Od snídaně šla na půdu, aby pokračovala ve výrobě fotografií. Nejprve vyvolala film a potom z něj dělala fotografie. Anička se cítila spokojená s tím jak dobře se jí to daří. Fotky a filmy musela ještě nechat uschnout. Tak strávila celé dopoledne.

Odpoledne se posadila k počítači a hrála si s fotkami. Přitom jí napadlo, že by mohla zítra se zajít podívat za Petrem. To ji také připomnělo, že si ještě nevybalila své věci, oblečení jí už vybalila maminka.

Anička vstala od počítače a hned si všechny své věci, které sebou měla na táboře začala dávat na své místo. Přitom našla adresu Petra. Anička na ní měla i Petrovo telefonní číslo a tak se rozhodla, že Petrovi rovnou zavolá.

Sešla do kuchyně k telefonu a vytočila Petrovo číslo. Zanedlouho se ve sluchátku ozval hlas: „Haló.“ Anička hned poznala, že je to Petr. „Ahoj, Petře.“ „Ahoj, Aničko.“ „přivítal se Petr a hned pokračoval otázkou: „Proč voláš?“ „Volám, protože se chci s tebou domluvit na tom, že bych za tebou zítra přijela do města. Co říkáš?“ „Tak dobře.“ souhlasil nadšeně Petr. „Já bych přijela hned dopoledne, co říkáš?“ „To je dobrý nápad. Už jsem začal dělat svou modelovou krajinu. Zítra ti ji ukážu a také ti ukážu jak jí dělám.“ „Já si sebou vezmu i fotoaparát a vyfotím tě přitom, abys na to měl hezkou památku. Už se na tebe těším. A co právě teď děláš?“ „Teď dělám tu krajinu a jsem sám doma. Tak se těším moc na zítřek, až se mnou někdo bude.“ „Já jsem tady také sama, tak se na tebe také těším. Právě dělám s fotkami. Dělám je ve svém malém koutku na půdě. Už jsem udělala celý jeden film, takže mi ještě zbývají další dva. Fotky z digitálního fotoaparátu, na kterých jsi ty jsem už vytiskla, takže ti je můžu zítra přinést.“ „Už se těším až se na nich uvidím. Jo a trefíš tady.“ „Já si myslím, že jo. Mám tvoji přesnou adresu, tak mi nebude dělat problém, abych tě našla.“ „Jestli chceš, abych ti přišel naproti, tak stačí jenom říct. Já ti klidně přijdu naproti.“ „Já to nepotřebuji. Najdu si tu ulici v mapě a tak tam dojdu.“ „Tak dobře, Aničko.“ „Ahoj zítra, Petře.“ „Ahoj, Aničko.“ „rozloučil se ještě Petr a Anička položila sluchátko.

Anička se spokojeně usmívala a šla nahoru do svého pokoje. Tam se posadila k počítači a až do příchodu maminky u něj seděla.

Maminku hned přivítala a šla jí pomáhat s večeří do kuchyně. Než dodělali večeři, tak přišel domů tatínek. Večeři snědli tentokrát v kuchyni. Po večeři Anička umyla nádobí a také musela ještě vytřít koupelnu a chodbu.

Nejprve si nabrala v koupelně vodu a potom začala vytírat postupně koupelnu a potom chodbu.

Nyní si zase mohla dělat co chtěla. Anička si uvědomila, že od včerejška se nešla ven projít. Obléklá si na sebe lehký svetřík a vyšla ven. Maminka proti tomu nic neměla, protože věděla, že se Anička ráda takhle prochází. Slunce již začínalo zapadat. Anička šla do lesa a vdechovala vůni jehličí. Také se kolem sebe rozhlížela. Nešla daleko, protože se začínalo šerit. Rozhodla se proto, že půjde do chatky, kde přes léto bydlí její velmi dobrá kamarádka. Přidala do kroku.

Před chatkou blízko jejich domu se zastavila a zavolala: „Věrko.“ Z chatky se nic neozývalo. Anička teda přišla k ní blíž a zazvonila. Ven vyšla maminka Věrky. „A to jsi ty, Aničko. Pojď jenom dál. Já zavolám Věrku.“ řekla. Zanedlouho se před Aničkou objevila její kamarádka. „Ahoj, Aničko.“ vykřikla radostně a pokračovala: „Už jsem myslela, že si na mně úplně zapomněla, když si tak dlouho za mnou nepřišla.“ „Já jsem byla na táboře od začátku prázdnin.“ začala vysvětlovat své desíleté přítelkyni s blond vlasy, obličejem zaplněným několika pihami, malým nosíkem, ústy a očima modrými jako obloha, která již byla na svůj věk poměrně vysoká a měla dlouhé a tenké ruce a nohy Anička.

Věra jí pozvala k sobě dál a Anička jí vyprávěla všechno co zažila na táboře. Věra napjatě poslouchala až do posledního Aniččina slova. Pak se jí přiznala: „Také bych ráda na takový tábor jela, ale maminka nechce o tom nic slyšet, protože se to prý pro mě nehodí a jsem na to ještě malá. Už několikrát jsem se pokoušela o to, abych jí přemluvila, ale ještě nikdy se mi to nepodařilo.“ „Tak to je mi moc líto. Přála bych ti moc, abys na takový tábor mohla jet, protože to je velmi nádherný zážitek. Jestli ti můžu dát radu, tak se o to ještě několikrát pokus a třeba ti to maminka někdy dovolí.“ „To se asi

nestane.“řekla posmutněla Věrka.Pak seděli chvílku potichu.Vyruřila je maminka Věrky: „Nechcete si dát čaj.“Věrka i Aniřka radostně přikývnuli.Aniřka se na něj velmi těřila,protože jej od minulých prázdnin ještě neměla a maminka Věrky dělал čaj velmi dobrý.Zadlouho se čaj již nesl.Aniřka jej pila velmi pomalu,aby mohla vychutnávat jeho nádhernou chuť.

Když dopili,tak řekla Aniřka: „Já už budu muset jít,protože jsem mamince ani tatínkovi neřekla,že za tebou jdu a už se skoro setmělo.“Věrka ještě naléhala,ale Aniřka se s ní rozloučila a řla domů.

Tam jí maminka přivítala: „Kde jsi byla tak dlouhou dobu? Už jsem se o tebe začínala bát.“ „Já jsem se stavila za Věrkou a úplně jsem zapomněla na čas.“omlouvала se Aniřka.Maminka jí na to řekla: „Tak dobře,Aniřko,ale příště ať už se to nestane.Víš přece,že ti říkám,že v tuto dobu mář být už doma.“ „Dobře,mami.“řekla Aniřka.

V koupelně se vykoupala a řla do svého pokoje.Lehnula si tam do postele a hned usnula,chtělo se jí hodně spát.

Dalřího dne ráno si pospala.Když se probudila,ukazovaly hodiny již devět hodin dopoledne.Aniřka si uvědomila,že dneska půjde na návštěvu za Petrem.

Aniřka seběhla ze schodů do kuchyně a tam se v rychlosti nasnídala.Nádobí po sobě tentokrát neumyla.Ve svém pokoji se oblékla a řla rychle ven.

Po lesní cestě řla kolem chatek až dořla na silnici.Tam se postavila na autobusovou zastávku a čekala než přijede autobus.Nemusela čekat dlouho.Nastoupila do něj a u řidiče si koupila jízdenku.Cestovala jenom jednu zastávku.

Z autobusu vystoupila ve vesnici.Aniřka řla na náměstí a tam po boční ulici dořla k malému paneláku,kde bydlel Petr.Zazvonila na zvonek.Z okna se vyklonil Petr a když uviděl Aniřku,spěchal po schodech dolů,aby mohl Aniře otevřít.

Když jí otevřel,radostně jí pozdravil: „Ahoj,Aniřko.“ „Ahoj,Petře.“opětovala mu jeho pozdrav Aniřka. „Tak pojď dál a já ti ukážu svůj byt.Aniřka s Petrem vyšli po schodech do prvního poschodí.Tam se u jedněch dveří zastavili,Petr je odemknul a mohli vstoupit dovnitř.Před Aniřkou se ukázala velká hala.Petr jí zavedl až

do svého pokoje. „Teď tady mám trochu nepořádek, protože jsem včera a dneska dělal něco s polystyrénem, ale to není zase tak hrozné, ne?“ řekl Petr a oprášil jednu židli, aby se na ní mohla Anička posadit.

Anička se posadila a Petr pokračoval ve výrobě modelu.V časopisu si četl jak má pokračovat.Šlo mu to docela dobře od ruky.Anička zvědavě Petra pozorovala.Petr jí vysvětloval co proč dělá,když se ho Anička ptala.Anička udělala také několik fotek Petra a modelu.Počátečná práci s modelem již Petr udělal.Ted' měl nalepit jednotlivě kousky krajiny na sebe.Zanedlouho vznikla hora a Petrovi již zbývalo jenom polepit polystyrén předtištěnou krajinou. „To se ti,Petře,povedlo.“líbil se Petrův model Aničce. „Tento je ale jenom podle návodu v časopise,takže to nebylo zase tak těžké.“ „To je možné,ale například jí bych to nedokázala.“ „Kdybys chtěla,tak bys to určitě dovedla.Jestli chceš,tak já tě to naučím.Ted' si ale vysaju svůj pokoj,protože s polystyrénem už pracovat nebudu.Už mi zbývá jenom slepit modely dvou domečků,ktelé vyšly v časopisu,ktelý mi přišel před týdnem.Potom už budu hotový.“

Petr si vzal vysavač a začal polystyrén z podlahy vysávat. Anička šla do haly a čakala než Petr pokoj vysaje. Trvalo to delší dobu, protože polystyrénu měl Petr v pokoji nadrobeno dost.

Když jeho pokoj prokouknul a všechen polystyrén z něj zmizel, pozval Petr Aničku opět dál. Aničce se jeho pokoj líbil už více. Anička se posadila na židli u jeho stolu. Petr si vzal časopis a vytrhnul z něj stránku s vystřihovánkou domečků a návodem na jejich stavbu. Anička Petra pozorovala. Petr si vzal malé nůžky a lepidlo. Nejprve vystříhl malé² modely domečků z papíru. Následovně si vzal lepidlo a po malých chlopních model slepil. Slepil ještě druhý malý domeček. Nyní již zbývalo jenom je umístit na vyznačená místa na předtištěné krajině.

暑 小 洞
罽 鳴 樊 羊 乾 嫁 品 樞 罽 中 蟄 鮮 金 翎 披 罽 英 峪 罽 備 材 惜 罽 吳 兜
나 책 親 中 鳩 揆 멧 ぼ 勒 沅 蹤 嗤 淙 罽 冈 닛 喜 洪 憾 喙 嚮
罽 鄧 該 罽 呂 罽 肅 罽 汴 罽 耗 罽 蘇 罽 趙 罽 姪 罽 焚 罽 歹 罽 敗 罽 勃
罽 賞 罽 囑 罽 畹 罽 曠 罽 曠 農 分 罽 慼 罽 鱗 罽 발 罽 갓 罽 卮 罽 苜 罽 愁 罽 崤 罽 鬱 罽 念 罽 餘 罽
罽 斤 罽 豫 罽 罽 產 罽 扇 罽 娛 罽 罽 割 罽 揆 罽 枯 罽 換 罽 罽 喜 罽 誨 罽 罽 筊 罽 烹 罽 空 罽 飲 罽 申 罽 磨
罽 罽 痢 罽 罽 墳 罽 罽 幟 罽 罽 列 罽 罽 莢 罽 罽 罽 6 罽 鈺 罽 罽 髻

² Modely jsou ve velikosti 1:300.

[illegible]

fotoaparát na vyfocení snímku. Zmáčkla spoušť a snímek Petra s jeho modelem se uložil na paměťovou kartičku pomocí jedniček a nul³.

„Tak a co budeme dělat teď?“zeptala se Anička. „Já nevím.Navrhni třeba něco.Teď je už poledne.Jestli chceš tak já bych zaskočil do potravin a koupil něco dobrého k jídlu.“ „A nemáš nic v lednici?“ „Ani ne.Stejně bych musel večer zajít nakoupit.Tak tady počkej a já něco dobrého přinesu.“ „Tak dobře,Petře, a nechceš,abych šla s tebou?“ „Jak chceš,Aničko.Já klidně půjdu sám.Já teda půjdu s tebou,Petře.Mi by se nechtělo tady zůstat samotná.“řekla na to Anička.

Vyšli z domu a Petr jí vedl do potravin. Přešli několik nízkých panelových domů až došli k obchodu s potravinami. Anička s Petrem vešli dovnitř. Petr vzal košík a začal nakupovat všechno co měl. Anička se jenom dívala. Vůbec mu do jeho nákupu nezasahovala. Tak došli až k pokladně. Tam Petr zaplatil a vrátili se zpátky k Petrovi domů.

Petr v kuchyni nachystal sobě a Aničce malé občerstvení. Snědli si je u Petra v kuchyni. Anička se nabídla, že po malém obědě umyje nádobí. Petr nejprve nechtěl ani slyšet, ale Anička jej nakonec přesvědčila a nádobí umyla ona.

Přesunuli se opět do Petrova pokoje. „Tak co budeme dělat odpoledne?“ zeptal se Petr Aničky. „Já nevím.Co bys chtěl.Budeme dělat třeba to co bys dělal normálně odpoledne,kdybych tady nebyla.“ „Já bych asi hrál nějakou hru na počítači,protože zrovna nemám nic lepšího na práci.Nebo bych u něho jenom tak seděl a pohrával si s programy.To teda dělat nemůžeme,protože by tě to nebavilo.Tak si řekni sama co by tě bavilo dělat.“ „Mě právě také nic nenapadá.Ale napadla mě jedna věc,že zítra bys rozhodně měl

³ Znamená to ve formátu bajtů.

přijet ty za mnou a mohli bychom u mě podniknout spoustu věcí.Takže o tom uvažuj a než dneska odejdu,tak mi to řekneš.“ „Tak já teda zapnu ten počítač a zahraju si nějakou hru.“navrhnul Petr. „Já tě budu pozorovat.“řekla na to Anička.

Petr zapnul počítač a spustil si hru.Anička se posadila na židli vedle něj a pozorovala Petra.Ještě než Petr začal hru hrát,tak se jej zeptala: „A co to budeš hrát za hru?“ „Ale jenom jednu takovou hloupou.Budu jezdit ve zvláštním vozítku a budu sbírat vlaječky.Musím je posbírat rychleji než můj nepřítel, který má o mnoho více autíček.To je celé.“Anička se dívala na Petra jak hraje.Ze začátku mu šlo všechno jednoduše,ale se stoupající obtížnosti musel Petr hrát stále svižněji.Hra trvala dlouhou dobu.Anička napjatě pozorovala Petra jak dobře mu jde hraní hry.Přestala sledovat čas.Teprve když Petr prohrál se podívala na hodinky.

„To už je hodin.“vyjekla. „Já už budu muset,Petře,jít,protože maminka přijde za chvíli.Jenom mi v rychlosti řekni,jestli za mnou zítra přijdeš.“ „Tak dobře,Aničko,přijdu za tebou.“ „To jsem ráda dobře ses rozhodnul.Musíme se ale domluvit přesně na autobuse,protože ty za mnou rozhodně netrefíš.Kdy jezdí autobus,to určitě víš.Tak mi řekni v kolik asi za mnou přijedeš,abych tě mohla počkat na autobusové zastávce.“ „Já přijedu autobusem devět dvacet devět.“ „Já tě teda budu čekat v tu dobu na autobusové zastávce.Už se na tebe zítra těším.“řekla Anička.

Petr jí vyprovodil až ke dveřím domu.Tu si Anička vzpomněla: „Vidíš,Petře,málem jsem zapomněla,že mám pro tebe ty fotky.“Anička vytáhla fotografie z tašky a dala je Petrovi. „Ty jsou hezké.Udělal jsi je moc hezky.“poděkoval Petr. „Ahoj,Petře,zítra.“rozloučila se Anička a už spěchala na autobus,protože doba,kdy měla maminka přijít domů se blížila.

Na autobusové zastávce se podívala na jízdní řád.Zjistila,že nejbližší autobus jede nejdříve za půlhodiny a maminka měla přijít domů za dvacet minut.Po celou dobu netrpělivě přešlapovala na autobusové zastávce.Často se také dívala na hodinky,ale nic jí to nebylo platné.

Konečně autobus přijel na zastávku. Anička do něj nastoupila a koupila si jízdenku. Posadila se na sedadlo. Autobus se rozjel směrem z města. Anička netrpělivě očekávala až autobus dojede na zastávku. Cesta netrvala naštěstí moc dlouho.

Anička vystoupila z autobusu a velmi spěchala domů. Dala se skoro do běhu, protože věděla, že by mohla od maminky dostat, že někam šla a jí nic neřekla a ani nenechala doma vzkaz. Velmi se jí oddechlo, když před sebou uviděla maminku. „Kde jsi byla, Aničko?“ zeptala se překvapená maminka. „Já jsem jela do města za Petrem a zdržela jsem se o něco déle než jsem chtěla. Promiň mi to mami.“ „Máš štěstí, že si ještě stihнула přijít včas.“ řekla přísněji maminka. Společně potom došly domů.

Anička začala hned pomáhat mamince s večeří. Než jí dodělaly, tak přišel tatínek z práce. Anička jej přivítala a nanosila jídlo na stůl. Po večeři dostala opět úkol, tentokrát měla uklidit obývací pokoj.

Anička si, hned jak umyla a uklidila nádobí po večeři, vzala všechno potřebné a začala pracovat. Trvalo jí to dlouho, protože to byl nejnáročnější úsek z celého domku. Anička musela nejprve vysát podlahu a všečen nábytek. Potom musela také oříť květinám listy, tuto práci dělala z celého obývacího pokoje nejraději, a také měla oříť lišty kolem celého pokoje. Než to dodělala, uplynula již velká část večera. Anička si potom oddechla.

Dovolila se maminky, jestli může jít na chvíli před dům. Maminka jí to dovolila s tím, že se musí ale rychle vrátit domů, protože se už začíná stmívat. Anička souhlasila.

Vzala si na sebe lehký svetřík a vyšla ven, kde panoval nádherný letní večer. Slunce již tak moc nehrálo a místy vál vlahý letní větřík. Anička se cítila moc šťastná. Na nebi již svítil měsíc. Anička se na něj podívala a moc se jí líbil. Celá příroda se již ukládala ke spánku. Anička šla do lesa, kde již panovalo lehké přitnutí. Anička si potichu popískávala melodii jedné písničky a šla lesem dále. Cítila se velmi příjemně a všechno jí připadalo zvláštním způsobem nádherné a krásné. Vůbec se jí nechtělo vrátit se domů. Tato myšlenka jí odpuzovala. „Jak je na tom světě krásně. Lesy, ve kterých žiju jsou moc nádherné. Když jsem byla ještě před několika dny na táboře, tak jsem si myslela, že lesy tam jsou

nějako hezčí,ale opak je pravdou.Nejhezčí lesy jsou ty kolem mého domova a dneska jsou obzvlášť nádherné.Dneska jako by je opanovalo nějaké zvláštní kouzlo.Nedokážu to kouzlo prostě popsat,ale vůbec se mi nechce domů.Já bych v nich strávila snad celý večer a možná i celou noc,“myslela si Anička.Musela se přinutit k tomu,aby se vydala na cestu domů.Šla však jak nejpomaleji to dokázala,aby mohla co nejdéle vychutnávat atmosféru tohoto nádherného letního večera.

Domů došla ještě včas.Poprosila maminku: „Mami,nemohla bych dneska ještě chvilku zůstat před domem?“ „Ale ne moc dlouho,protože musíš jít také spát.“řekla jí maminka. „Děkuji ti,mami.“radostně poděkovala Anička.Posadila se na židličku před dům a pozorovala oblohu,ktará již téměř potemněla.Krajinu osvětloval již skoro jenom měsíc.Pouze od západu probleskovalo posledních několik paprsků. „Před týdnem jsem ještě byla na táboře a dneska jsem už doma.To ten čas letí.No a za týden budu mít už měsíc prázdnin za sebou.Všechno utíká tak rychle.Kdoví do budu dělat za týden o tom čase?To ještě uvidím,ale asi budu dělat něco podobného jako dneska.“myslela si Anička a dívala se přitom na měsíc,přes který místy přeběhly nějaké obláčky.Obloha již potemněla úplně,ale teplota neklesla a hodně dolů.Anička se nemohla donutit,aby šla domů a toužebně si přála,aby nezazněl tatínkův hlas,že musí jít domů.Anička myslela také na Petra,že ten nemá ve městě podobnou příležitost. „Petr už bude určitě o tom čase spát.Rozhodně musím něco vymyslet,aby mohl podobnou nádhru také zažít.Však mám ještě času dost.Ještě je přede mnou více než měsíc nádherných prázdnin.Můžu se s Petrovými rodiči seznámit a ukázat jim,že se mnou se o Petra nemusejí bát.Mohla bych třeba i jet s ním do města,aby se o něj rodiče nebáli.Jenomže tady vlastně mám problém já,protože mě maminka ani tatínek tak pozdě do města určitě nepustí.Musím rozhodně na něco přijít.A já na to přijdu.Už to mám,nejlépe asi udělám,když to řeknu mamince a ta něco vymyslí.Hned zítra jí to řeknu.“rozhodla se Anička.

„Aničko,pojď už domů.Už je hodně pozdě.“uslyšela tatínkův hlas.Anička se nerada postavila a šla k domovu.Ještě jí napadla otázka: „A nemohla bych ještě chvilku venku zůstat?“ „Už

musíš domů.“zazněl odmítavý tatínkův hlas.Anička přišla ke dveřím domu a vešla dovnitř.

Nejprve se okoupala a potom šla spát.Nejprve nemohla usnout a myslela na Petra,ale nakonec se jí usnout podařilo.

Na druhý den jí probudil natažený budík, který si nastavila předešlého dne,aby nezaspala doby,kdy má jít Petrovi naproti.

V kuchyni se nasnídala a umyla po sobě nádobí.Potom se hned oblékla a šla ven.Sluníčko již začínalo nádherně svítit a vypadalo to,že nastane pěkný,ale horký letní den.Na stromech ještě švitořili ptáčci.Anička si do kroku i trochu pohvizdovala.Na Petra se už těšila.Těšila se až mu bude moct ukázat všechna nádherná místa, která tady poznala.Procházela po známé cestě.

Zanedlouho došla na hlavní silnici.Podívala se na hodinky a zjistila,že došla právě včas,autobus měl každou chvilku přijet.Doopravdy se autobus záhy ukázal na silnici.Když zastavil a otevřel dveře, Anička začala vyhlížet Petra.Uviděla jej za chvíli.

„Ahoj, Aničko.“zavolal Petr. „Ahoj, Petře.“přivítala jej Anička a pokračovala: „Jak se máš?Už se na dnešek těšíš?“ „Docela jo.A co mi chceš všechno ukázat?“ „Co chceš.Můžu ti ukázat třeba jak dělám fotky,nebo se můžeme zajít na procházku po lese a já ti ukážu některá zdejší hezká místa.“ „Teď bych se nejraději podíval na to jak děláš fotky.“ „Tak dobře a odpoledne se půjdeme projít do lesa,abys viděl jak je tady krásně.Také uvidíš pěkný potůček,který protéká blízko našeho domu.“ „Ten les hezky voní.“ „Že jo?“ „Proto jsem tady moc ráda a nestěhovala bych se odsud ani náhodou.Je tady moc nádherně a to teprve až uvidíš všechna zdejší nádherná zákoutí.“ „No ještě si tu odpolední procházku promyslím.“řekl Petr. „To jsem ráda.Už za chvilku budeme u mě doma.“řekla Anička.

Před Petrem se ukázala Aniččina chalupa. „Máš to tady hezké, Aničko.Musí se ti tady líbit.Je to hned o něčem jiném než ten městský byt,ve kterém bydlím já.“ „Já bych to nikdy nedokázala,abych se musela přizpůsobovat takovému bytu.Už jsem si na to tady příliš moc zvykla.Nikdy bych to za nic jiného neměnila.“ „Ani se ti ,Aničko, nedivím.Žádné auta kolem tebe nejezdí.Máš tady od rána do večera nádherný klid.“liboval si Petr.

Anička pozvala Petra do domu.Vešli do síně a po schodišti vyšli do Aniččina pokoje.Anička otevřela dveře a řekla: „Petře,tak to

je můj pokoj.“Vstoupili dovnitř a Anička ukázala Petrovi počítač,na kterém si hraje s fotkami.Tak mu ukázala celý její pokoj. „Teď ti ukážu ještě jednu věc.Půjdeme na půdu,kde dělám fotky a ukážu ti jak je dělám.“řekla Anička.

Z pokoje šli přes schodiště na půdu.Anička zapnula jenom slabé červené světlo.Petr se hned zeptal: „Proč,Aničko,svítíš jenom takovým světlem.Proč si nerožneš normální,když tu je?“ „Protože to bych nemohla dělat fotky.Červené světlo jim neublíží,kdežto normální by film,než ho vyvolám zničilo.Teď se posad' na židličku a pozoruj jak to dělám.“řekla Anička a podala Petrovi židli.Anička vytáhla film z krabičky a začala jej vyvolávat.Petr všechno napjatě sledoval,protože toto viděl poprvé ve svém životě.Často se Aničky vyptával,proč to nebo ono dělá a proč to dělá takhle.Anička mu na všechny jeho otázky trpělivě odpovídala.Petr se nestačil divit jaká všechna kouzla doprovázejí výrobu obyčejné fotografie.Trvalo dlouhou dobu,než se na papírech začaly objevovat negativy fotografií z filmu.Petr se na jedné poznal: „To jsem já,že,Aničko.“Anička mu na to přikývla.

Po poledni z půdy vyšli. „Tak teď víš jak se dělají fotografie.Je to těžké práce,že?“ „To je.Ty jsi ale moc šikovná,Aničko.“ „Když jsem s tím začínala tak se mi to vůbec nedařilo.Fotky jsem spíše kazila,než aby se mi dařily,ale postupně jak se zvyšoval jejich počet,tak se mi začínaly dařit stále lépe,až už mi jdou tak dobře jako teďka.Jak dlouho už do vlastně dělám?S děláním fotografií jsem začala někdy před třemi nebo čtyřmi roky.Už to dělám dost dlouho a doufám,že ještě dlouho budu,protože to je velmi nádherné,když vidíš jak se miniatura snímku na filmu začíná postupně přetvářovat ve velkou fotografii a můžeš si také její libovolnou část zvětšit.Když jí,ale mám hotovou takhle,tak si s ní ještě pohrávám na počítači.Třeba tím,že ji různě poměním.“vysvětlovala Anička Petrovi na cestě do jejího pokoje.Petr pečlivě poslouchal Aniččina slova. „Tak mi,Aničko,ukáž nějaké fotky,s kterými sis na počítači hrála?“ „A nepůjdeme raději ven?Vždyť je tam tak nádherně a už je odpoledne.Víš co?Já ti to ukážu zase někdy příště.Nepřišel si tady přece naposledy.“řekla Anička.Petrovi se moc nechtělo souhlasit,ale nakonec uznal,že má Anička pravdu.

Anička zavedla Petra do kuchyně a začala připravovat malý oběd,protože i ona již měla hlad.Zanedlouho již stála obložená mísa na stole a Petr i Anička jí jedli.Když dojedli,Anička hned po nich umyla nádobí.

Již nebránilo nic tomu,aby se oba vydali na procházku.Anička před domem řekla Petrovi: „Petře,já se ještě zajdu Věrky zeptat,jestli by s námi také nechtěla jít na procházku.“ „Proč musíme chodit s nějakou Věrou.Mi se moc nechce.“ „Uvidíš,že se ti bude líbit a velmi brzy se s ní skamarádíš.“řekla razantně Anička.Petr šel s ní až k domu,kde Věrka bydlela.Tam Anička zazvonila.Otevřela jí samotná Věrka.Anička se jí zeptala: „Věrko,nechceš jít teďka se mnou a Petrem na procházku po lese?“ „Počkej,Aničko,já se zeptám maminky.“řekla a odběhla do domu.Když přišla,řekla: „Maminka mi to dovolila,ale s tím,že se nemám v lese dlouho zdržovat.“ „Tak to je prima.Ty vlastně ještě Petra neznáš.Tak Petr to je ten klučina vedle mě.To je ten,jak jsem ti povídala o táboře jak jsem se tam s ním seznámila.“ „Ahoj,Petře.“řekla Věrka. „Ahoj.“pozdravil Petr.

Vyšli do lesa. „Tady je tak nádherně,že?“začala rozhovor Anička. „Ano,já se vždycky moc těším na prázdniny,kdy sem jezdíme.Protože život ve městě ve smradu to není ono.Tady je to nádherné.“ „Také si myslím.Já také mám moc rád přírodu,ale já bohužel žádnou takovou chalupu nemám.“přidal se i Petr. „Ty,ale bydlíš blízko lesa.Stačí ti jenom jet jednu zastávku autobusem a už jsi u Aničky.“ „To je pravda.“uznal Petr.Pak pokračovali mlčky.V lese byl příjemný chládek,protože stromy zacláněly slunečnímu svitu,ktéřé způsobovalo horko. „Petře,podívej se kolem sebe.Vidíš tu nádhernou travičku,ktéřá roste mezi stromy.To je nádhéřa,že?“řekla po delší době Anička.Petr se tím směřem podívat a doopravdy se mu travička líbila. „Je to tady moc hezké,ale mě už začínají bolet nohy.“ „Ty teda nic neujdeš.Jak jsi potom mohl ujít s Aničkou na táboře takové dlouhé tratě.“ „Tehdy mi nic jiného nezbyvalo,musel jsem.“ „Tak teďka si myslí také,že musíš.Protože ty to ujdeš.“

Dále uviděli nádherný lysinu mezi stromy celou porostlou jemnou travičkou a mechem. „Neposadíme se tady?“navrhnul Petr.Anička i Věrka souhlasily.Petr se cítil v lese nádherně.Pod sebou ucítili nádhernou měkkost.Nad sebou měli vzrostlé jehličnaté

stromy.Napadlo je,že by si mohli do trávy lehnout.Udělalí tedy tak.Všichni se cítili moc nádherně skoro jako v ráji.Anička zavřela oči a představovala si,že kolem ní jsou všichni moc šťastní a radují se.Že právě na tom místě,kde leží všichni radostně tancují a také se smějí.Všude je slyšet nádherný zpěv ptáčků a také smích s nevyslovitelnou radostí.Nikde není žádné utrpení jenom sama radost.Nic jiného kolem sebe Anička nemá.

Po několika málo minutách však musela Anička otevřít oči a zjistit,že se nachází na paloučku a kolem sebe má Věrku a Petra.Cítila se velmi šťastná.Nikomu se nechtělo s té měkké nádhery,před kterou by se mohla stydět i ta nejměkčí postel na světě, vstávat.Nad hlavou viděli modrou oblohu,po které se proháněly malé mráčky.Aničke se to moc líbilo a litovala jenom,že si sebou nevzala fotoaparát,aby toto vyfotila.Nikdo nemohl pronést větu,aby všichni vstali.Leželi tam velmi dlouho.

Teprve potom se Věrka rozhodla: „Tak přece už vstaneme.Nebudeme tady přece ležet do večera.“ „To je pravda.“souhlasila Anička. „Mi se ale odtud nechce vůbec vstávat.Mi tu je nádherně.“nechtělo se Petrovi.Anička s Věrkou však rozhodly,že všichni již vstanou.Petr se nerad zvednul ze země.

„Kam půjdeme teď?“zeptal se Petr. „Asi už se budeme muset vrátit,protože už je dost hodin.“řekla Anička,když se podívala na své hodinky. „A to doopravdy musíme?“zeptal se neradostně Petr. „Je to na tobě,protože ty se asi už budeš muset vrátit domů.“ „Asi máš pravdu,Aničko.“musel souhlasit Petr,když se podíval na své hodinky. „Tak to vidíš.Nejprve jsi vůbec za mnou nechtěl přijet a teď se ti ode mne ani nechce.“ „Kdy jsem nechtěl přijet?“divil se Petr. „Copak ty si nepamatuješ,jak jsem tě musela na táboře hodně dlouho přemlouvat,než ses rozhodnul,že za mnou přijedeš a dneska si také nechtěl jít na procházku.Tak co,přijedeš zase zítra.“ „Asi jo.Víš co,já ti teda zítra ráno zavolám a to se dohodneme.“navrhnul Petr. „Jak chceš,ale musíš přijet co nejdříve,protože víš,že tady je toho hodně na vidění a času na to máme velmi málo.Takových nádherných míst jako je toto je tady hrozně moc.Je jich tu nepočítaně. Ještě hodně dní bychom mohli takhle chodit a měli bychom toho ještě hodně před sebou.“ „Tak to se mám na co

těšit..Mi se tady totiž ohromně zalíbilo.“ „To jsem moc ráda.“řekla Anička.

Všichni tři došli k Aniččině domku.Tam se Anička rozloučila s Eliškou.Anička šla s Petrem na autobusovou zastávku.Anička ještě počkala než Petrovi přijede autobus. „Víš co,Aničko?Mi se vůbec nechce jezdit domů.Nejraději bych tady zůstal napořád.“ „Jenomže domů musíš.“řekla mu na to Anička.

Autobus přijel zanedlouho. „Ahoj,Petre.“rozloučila se Anička.Petr její pozdrav opětoval a zmizel v autobuse.Anička mu mávala než autobus zmizel z zatáčky.

Vydala se na cestu domů.Myslela na nádherný den s Petrem a Věrkou a přála si,aby takových nádherných dní mohlo být ještě velmi mnoho.Řekla si,že zítra si rozhodně vezme fotoaparát a Petra vyfotí.Anička se dala do zpěvy jak moc se cítila šťastná a ráda ze života.Po cestě popobíhala.Vzpomněla si přitom,že už se hodně dlouho nekoupala v jejich potůčku pod skalou.Anička ještě zrychlila tempo,aby tak mohla učinit ihned jak dojde domů.

Doma se převlékla do plavek a potom jí už nic nebránilo,aby se mohla vykoupat v potůčku.Už z dálky uslyšela zurčení vody v potůčku.Působilo to na ní uklidňujícím dojmem.Posadila se do něj a opřela se o skálu.Stále slyšela nádherný zpěv vody.Zavřela oči a poslouchala společný zvuk lesa a vody.Cítila se jako v ráji.Přenesla se do úplně jiného světa,kde se všichni jenom radují a nemají nic jiného než radost.Představila si sebe na louce plné květů a vedle sebe nádherného prince z bílých šatech jak s ní tancuje po té louce.Pociťovala velký pocit štěstí.Nemohla jej ani vyjádřit.Cítila ve svém těle také velmi příjemný pocit.

Z pohádky jí však vytrhlo zavolání: „Ahoj,Aničko.“Anička se musela rychle přenést do reálného světa a otevřít oči.Uviděla maminku.Vylezla z vody a běžela jí naproti. „Ahoj,maminko.“přivítala jí.

Doma se převlékla z plavek do normálního oblečení a potom pomáhala mamince v kuchyni s večeří.Než dovařily večeři přišel domů tatínek.

Po večeři dostala Anička jako každý prázdninový večer úkol.Tentokrát měla vyčistit všechny boty a uklidit síň.Tuto práci

dělala nerada.Dělávala jí jednou za čtrnáct dní.Vzala si do kbelíku vodu a začala čistit boty.Nachystala si rovně krém na boty,aby je měla čím namazat.Boty postupně všechny omyla a očistila,až skoro čistotou zářily.Ještě je zbývalo nakrémovat a nyní mohla Anička boty uklidit na své místo.Venku vylila kbelík s vodou a v koupelně si napustila další.Do vody si také nalila čistící prostředek na podlahu a začala v síni podlahu vytírat.Tato práce jí už šla rychleji.Než ji dokončila,uplynul již velký kousek z večera.

Anička šla do svého pokoje a tam si na počítači pohrála s několika fotografiemi.Dostala nápad,že by si mohla z fotografií vytvořit na příští rok kalendář.Ihned jej začala realizovat.Dělala si týdenní kalendář,aby mohla upotřebit co největší množství fotografií.Udělala si jeden měsíc,protože chtěla jí ještě na chvílku ven na čerstvý vzduch.

Posadila se vedle potůčku a poslouchala jeho nádhernou melodii.To jí ukolébávalo natolik,že začínala usínat.Než jí tatínek zavolal domů,usnula docela.Nejprve se nemohla probrat.Celé rozespalá došla domů.

Musela se ještě okoupat,to se jí tentokrát moc nechťelo,protože se ještě neprobrala.Po koupeli si mohla jít lehnout do postele a usnula ihned.Spala po celou noc klidně.

Dalšího dne ráno se probudila až když uslyšela zvonění telefonu.Seběhla po schodech do přízemí a rychle jej zvedla.Z okna přitom uviděla,že nebe je opět bez mráčků a již nádherně svítí sluníčko.

„Ahoj,Aničko.“ozvalo se v telefonu.
 „Ahoj,Petře.“odpověděla Anička. „Já teda dneska za tebou přijedu.Už jsem oblečený a připravený za tebou vyjet,tak mě za chvílku u sebe čekej.“řekl Petr. „Mám ti jít naproti k autobusu?“otázala se Anička. „Ne,není třeba,já už k tobě trefím.Doufám,že mě dneska zavedeš na nějaké moc hezké místo,stejně jako včera.“ „To víš,že jo.“ujistila jej Anička. „To jsem rád.“řekl Petr a zavěsil.

Anička se šla do kuchyně nasnídat.Na stole našla snídani.Pomalu jí snědla,protože se ještě cítila ospalá.Napadlo jí,že by se mohla vykoupat v potůčku,než Petr přijede.Jak se usmyslela,tak také udělala.

Voda ještě po ránu chladila. Aniče to ale vůbec nevadilo, protože jí voda osvěžila. V korunách stromů ještě zpívali někteří ptáčci. Anička se zaposlouchala do jejich končícího ranního koncertu. Nejprve ve vodě seděla opřená o skálu, ale pak se rozhodla, že si ještě trochu zaplave. Sešla do hlubší vody a dala se do plavání.

Než se nadala uslyšela Petrovo volání: „Aničko. Aničko.“ Anička věděla, že bude muset nechat plavání a jít za Petrem. Vylezla teda z vody a šla za ním. „Co jsi, Aničko, dělala?“ divil se Petr. „Ale, plavala jsem v potůčku. Jestli chceš, tak ti ho ukážu.“ nabídla se Anička. Petr souhlasil. Anička jej zavedla ke skále, kterou lemoval potůček. „Je hezký, ale v táboře jsme měli hezčí.“ „To není pravda. Tady ten je nejlepší. Tady se můžeš i v tom nejpárnějším horku krásně opřít o skálu a cítit jak tě chladí a osvěžuje. Protože je v poledne ve stínu. K tomu máš ještě chladivou vodu potůčku.“ „Ale stejně si myslím, že v táboře byl lepší.“ „Tak si to myslí. Já ti říkám, že jak ho jednou vyzkoušíš, tak uvidíš, že mám pravdu já.“ „To si nemyslím.“ „Tak si schválně vezmi příště plavky a vyzkoušej to.“ „To raději dělat nebudu.“ „Ale potom se se mnou o tom nepři.“ „Tak dobře, Aničko. Kam teda dneska půjdeme?“ obrátil list Petr. „Dneska ti ukážu místo, kde je nádherná studánka.“ „Tak já se už moc těším.“ „Musíš ještě počkat než se doma převleču. Počkej zatím třebas venku a já za chvíli přijdu.“ řekla Anička.

Petr se posadil na trávník před domem a čekal na Aničku. Rozhlížel se přitom po okolí. Kolem lesní cestičky sice rostlo jenom málo stromů, ale nedaleko začínal nádherný a velký les. V jeho korunách se proháněl vítr.

Anička vyšla z domů, již oblečená do lehkého trička a krátkých červených kalhot. „Teď zajdu ještě pro Věrku a můžeme jít na procházku.“ řekla na začátek Anička. „A nemůžeme jít bez ní?“ „Proč bys to chtěl. Vždyť Věrka je náhodou velmi prima kamarádka.“ „Tak dobře.“ souhlasil nakonec Petr. Společně zašli za Věrčinou maminkou, ale ta řekla Aniče na její prosbu: „Nemůžu s vámi Věrku pustit, protože dneska ráno onemocněla.“ „Tak to je škoda.“ litovala Anička.

S Petrem šla po lesní pěšince do lesa. „Tak to přece jenom vyšlo a můžeme jít do lesa jenom sami dva.“ zaradoval se Petr. „Já tě vůbec nechápu. Jak můžeš mít radost z toho, že někdo onemocněl. Ona bude mít tím pokažených několik dní prázdnin.“ „To není zase tak moc hrozné.“ řekl na to Petr. „Já bych chtěla vidět tebe jak bys rád ležel o prázdninách v posteli. Určitě bys v ní rád neležel.“ „To náš, Aničko, pravdu.“ musel uznat Petr.

Vešli do lesa. Ten na ně vrhnul příjemný chládek a stín, protože na slunci se již začínalo dělat velké teplo. Stromy však sluneční paprsky nepropouštěly. Po obou stranách cesty rostla nádherně hebká travička jako předešlého dne. Anička si všimnula, že u pařezů rostou houby. Navrhla proto Petrovi: „Petře, co říkáš tomu, že bychom si nasbírali nějaké houby?“ „To raději ne.“ „A proč ne. Já bych si docela ráda dala takovou houbovou polévku, nebo třeba i houbovou smaženici.“ „A také je nemáš do čeho sbírat.“ „To máš pravdu.“ uznala Anička. Anička kolem sebe viděla velké množství hub a hřibů. Litovala, že jí to nenapadlo třeba doma, aby si zavčas na houby něco vzala. Anička s Petrem šli po lesní cestě a kolem nich rostly po obou stranách velké stromy. Cesta začala stoupat a vyústila u pole, kde již dozrávaly klasy obilí. Petra napadlo, že by si mohli v obilí zahrát na schovávanou. Šel proto kousek za Aničkou a potom rychle vlezl mezi klasy obilí. Anička se otočila za sebe a velmi jí překvapilo, že nikde nevidí Petra. Petře, kde jsi?“ volala. Petr se však neozýval. „Tak, Petře, kde jsi. Neschovávej se mi.“ „Tady jsem.“ ozvalo se z obilí. „Proč se mi schováváš?“ „Teď si mně najdi, kde jsem.“ „Jenom pěkně z toho obilí vylez, protože já jdu dál.“ „Najdi si mne, Aničko.“ „Pokud nevylezeš, tak já jdu dál a ty si tady můžeš zůstat sám. A cestu domů rozhodně sám nenajdeš. Takže bys tady musel zůstat na věky.“ „Já tady zůstávám. Pokud chceš, abych se ztratil, tak si mě tady klidně nechej. Já se ani nehnu.“ „Já ale jdu doopravdy dál. Takže pokud tady nechceš zůstat tak pojď za mnou. Já už jdu.“ řekla Anička a dala se do chůze. Petr ještě chvíli v obilí zůstal a když poznával, že mu to není nic platné, tak z něj vylezl.

Jaké však bylo jeho překvapení, když Aničku nikde neviděl. „Aničko, kde jsi?“ volal. Anička se však vůbec neozývala. „Tak se mi, Aničko, ozvi. Neschovávej se mi přece. Já už budu hodný. Jenom se mi, Aničko, ukaž.“ Ať napínal uši jak chtěl mnoho Aničku

neuslyšel. Začínalo se mu chtít plakat. Snažil se to ale přemáhat a zlobně řekl: „Jestli se mi, Aničko, hned nezveš, tak já jdu domů a až se tam dostanu, tak už za tebou víckrát nepřijdu.“ Zase poslouchal, jestli Aničku neuslyší, neslyšel však nic. Už se mu nedařilo přemáhat pláč. „Tak, kde jsi Petře?“ zavolala Anička. „Už tě v tom obilí hledám dlouhou dobu a ještě tě nemám.“ řekla Anička, která chtěla Petra tak trochu vytrestat a do obilí se schovala před chvilkou. „Aničko.“ zavýsknul si Petr. Anička také vylezla z obilí. „Tak si vypadal statečně a teď brečíš. To jsi mi ale hrdina.“ řekla trochu posměšně a trochu konejšivě Anička. Pak však Petra objala a pohladila po vlasech. „To mi přišť nedělej, Aničko.“ řekl plačtivě Petr. „Já jsem to tak nemyslela. Promiň mi to, ale doopravdy jsem netušila, že se tady rozpláčeš, když jsi předtím dělal tak silného.“ Petr se schoulil k Aničce do náručí a postupně jej pláč přešel. Anička se na něj usmála a uviděla, že již skoro nepláče.

„Půjdemě dál. Co říkáš?“ zeptala se Anička. Petr souhlasil. Petra již nenapadlo schovávat se do pole. „Dneska je krásný den, že?“ řekla Anička. „Ale je již docela dost horko. Už se moc těším zase do lesa.“ „To já také. Až odpoledne přijdu domů, tak se rozhodně vykoupu v potůčku, protože ten mě nádherně osvěží a vzpruží.“ Kolem pole se dostali opět do lesa. Anička s Petrem šli nějakou dobu potichu. Anička se dívala kolem sebe, protože touto cestou již delší dobu nešla. Všude rostly jehličnaté stromy a proto šlapali po jehličí a po stranách cesty ležely šišky. „Až půjdemě přišť na procházku, tak si rozhodně musíme sebou vzít nějakou tašku, abychom mohli nasbírat hodně šišek. Ty já totiž mám hrozně ráda, protože o vánocích v krbu vždycky nádherně voní a hřejou. Také hodně dlouho hoří. Už jsem jich sice letos hodně posbírala, ale čím víc jich o vánocích bude tím lépe, Petře.“ „Já jsem myslel, že chceš sbírat houby.“ „Ty také, ale i šišky jsou dobré. Přišť budeme sbírat tedy obojí.“ „Když já mám raději procházky jenom tak.“ řekl na to Petr. „Však ty nebudeš muset nic dělat pokud nebudeš chtít. Ty se budeš jenom procházet.“ „Ale to budeme muset skoro pořád stát.“ „Tobě teda člověk nevyhoví. Když se chodí, tak říkáš, že jsi unavený a když se má naopak často stát, tak ti to vadí také. Co chceš dělat?“ „To já nevím.“ řekl na to Petr.

Dopoledne se již dostalo do své druhé poloviny.Slunce již stálo vysoko na obloze a hřálo.Anička s Petrem jeho žár však tolik nepociťovali,protože je chránily stromy.Šlo se jim v lese příjemně.Z lesa se dostali na mýtinu.Anička tam zahrnula na příliš zřetelnou cestou do jednoho průseku. „Proč scházíme z cesty?“divil se Petr. „My nescházíme z cesty.Jinak se ke studánce nedostaneme.“odpověděla mu Anička.V průseku rostla vysoká tráva, která jim byla až po kolena.Po okrajích průseku rostly malé smrčky.Vzduch skoro stál,jenom místy zavanul horký větřík, který neochlazoval,spíše naopak.

„Ještě kousek cesty a už se dostaneme k nádherné studánce.“řekla Anička. „Tak to jsem rád,protože už jsem hrozně zpocený a rád bych si odpočinul.Tady v průseku,kde jsou stromy dost daleko a vůbec nestíní se jde velmi špatně.“ „Však už za chvíličku ke studánce dojdeme.“Doopravdy netrvalo dlouho a opět vešli do lesa.Chvilku šli po klesající lesní cestě.Anička z ní však opět sešla a mezi stromy se dostali až na kamenitou půdu. „Ještě kousek cesty a už tam budeme.“řekla Anička.

Anička zpomalila tempo.Došli k malé jeskyňce,ze které tekla říčka malým vodopádem dolů do jezírka. „To je moje nejoblíbenější místo z celého lesa.Tady chodím sice jenom málokdy,ale chodím tady ze všeho nejraději.“řekla potichu Anička.Posadila se s Petrem na okraj skály a společně poslouchali zurčení vodopádu. „Že působí ta voda hrozně uklidňujícím dojmem?“zeptala se Anička.Petr jenom přikývnul.Anička zavřela oči a opřela se o skálu.Petr se díval na tekoucí vodu ve vodopádu.Vodopád mu připadal velmi magický.Z jeskyně také vanul příjemný chlad.Na obloze se neproháněl ani jeden mrak.Slunce již dostoupila svého vrcholu.Anička otevřela oči a podívala se na Petra, který se nepřestával dívat do vody.Cítil jako by jej naplňovala nějakým zvláštním nádherným pocitem.Anička šla na nejzazší místo na skále a dívala se ne studánku pod vodopádem. „Pojď se také podívat,Petře.“Petrovi se moc nechťelo.Až se o Aničku bál,aby nespadla dolů. „Pojď raději z toho kraje,nebo ještě spadneš.“ „Neboj se.Já už tady chodím hodně dlouho a jsem už šikovná.Jenom se neboj a pojď se podívat.Uvidíš,že tam dole je to krásné.“Petr na to jenom zavrtěl hlavou a zůstal sedět na svém místě.Anička se

vydržela ještě delší dobu dívat na jezírko. Pak šla dál od jezírka k Petrovi. „Nechápu tě, proč ses bál?“ „A já zase nechápu proč říkáš jezírku studánka.“ „Já vlastně nevím, ale pro mě je to studánka a nejkrásnější místo v celém lese. Už jsem tady hodně dlouho nebyla. Doufám, že o prázdninách sem budu moct chodit častěji.“ řekla zasněně Anička.

Co budeme dělat teď? zeptal se Petr. „Půjdem se projít ještě kousek dál, jestli chceš a potom se už budeme muset vrátit domů.“ Petr ještě chvilku seděl na místě a pozoroval vodopád.

Potom se zvednul a šel za Aničkou, která jej vedla mezi stromy zpět na lesní cestu. Tam se dostali zanedlouho. Anička zahrnula opačným směrem než přišli k jezírku. Anička cestou sbírala do kapes svých kalhot šišky stromů. Petr se díval po lese. „Jak už jsi daleko se svým modelem?“ zeptala se Anička. „Já. Ještě jsem nepokročil od té doby co jsi u mne byla. Musím čekat až vyjde časopis, abych mohl pokračovat. Stejně ale sním o tom, že si jednou udělám svůj vlastní a velký model krajiny.“ „Já se hodně těším až to uvidím. Musíš mi slíbit, že to uděláš co nejdříve.“ „To asi neudělám, protože ještě nevím jak. V časopisu ještě nevyšel žádný návod na to, jak bych si jí měl udělat. Tak budeš muset, Aničko, počkat.“ „Ale jsou ty modely hezké. A kdy si myslíš, že uvidím ten model, který děláš hotový?“ „To ještě nevím. Jsem teprve na jeho začátku, tak asi až za dlouho. Nevím jak rychle to bude vycházet.“ „To je škoda.“ řekla Anička.

Lesem došli až na velkou louku, kde se za ohradou pásly kravičky. „Petře, jestli chceš, tak si můžeme zajít na čerstvé kravské mléko.“ řekla Anička. „A jak?“ divil se Petr. „Ten člověk, který má ty krávy je známý moji maminky. Tak stačí jenom, abychom za ním zašli a potom můžeme mléko hned dostat. Někdy také má pravý kravský jogurt, který dělá jenom z mléka.“ „Tak jestli chceš, Aničko.“ řekl na to Petr. „Je to na tobě, Petře. Já se přizpůsobím tvému rozhodnutí, ale je pravda, že já bych šla na tvém místě.“ „Tak dobře, Aničko, půjdem.“ „To je správné rozhodnutí.“ řekla Anička.

Kolem ohrady se dostali až k farmě. Tam se přivítal statkář: „Ahoj, Aničko. Koho to máš sebou.“ „To je můj kamarád Petr, se kterým jsem se seznámila na táboře, kde jsem byla skoro do teď.“ „Naše Mánička tady teďka zrovna není. Je někde v lese. Ty určitě

chceš nějaké mléko.Počkej chvilku,hned ho tobě a Petrovi přinesu.“řekl.Petr se zeptal: „Kdo je to ta Mánička?“ „Mánička je dcera pána statkáře.A je to moc fajn holka.Ale je to škoda,že bydlí tak daleko,takže se s ní vidím jenom málo,ale co se dá dělat.“

Pan statkář už přinášel dvě velké sklenice chladného mléka.Pán statkář dal po jedné Aničce a Petrovi. „To to budeme pít jako takové studené.“ „A jak jinak.Snad bys ho nechtěl vařený.“ „Copak se mléko pije jinak?“divil se Petr. „Jenom se napij a uvidíš jak je moc dobré.“řekla Anička.Petr ještě nějakou dobu mléko zkoumal a pak jej vypil.Chutnalo mu velmi mnoho.Jenom se olíznul jak jej dopil. „Že bylo výborné?“zeptala se Anička a Petrovi nezbyvalo nic jiného než přikývnout. „A kdy přijde Mánička?“zeptala se Anička. „Já nevím.Říkala,že se jde projít do lesa.Někdy se vrátí velmi brzy jindy tam zůstává dlouho já nevím.“odpověděl statkář. „Tak jí prosím vás vyřídte,že jsem za ní byla a že se zase možná někdy stavím.“ „Vyřídím.“ „Ještě musím poděkovat za to mléko.Bylo výborné.“ „To jsem rád.V úterý budu mít zase jogurt.Tak přijď.“ „Uvidím.“řekla na to Anička.Pak se rozloučila.

S Petrem se vydali na cestu zpátky k domovu.Slunko hrálo a svítlo velmi mnoho.Petr i Anička již byli dost zpocení.V lese se však cítili příjemně.Cestou domů moc nemluvili.Anička šla docela rychle,až jí musel Petr říct,aby zpomalila. „Tak líbila se ti dnešní procházka?“zeptala se Anička. „Docela byla hezká.Kam půjdeme zítra?“ „Zítra asi nikam,protože to bude sobota a to já jsem raději doma.Také musím mamince pomáhat.“ „To je škoda.Tak kdy se můžeme zase vidět?“ „Já si myslím,že až v pondělí.Dřív to nepůjde.“ „To je škoda.“ „Však do pondělka to jsou jenom dva dny a potom máme před sebou také ještě celý jeden měsíc prázdnin.To je přece ještě hodně.Za tu doby prozkoumáme celý les.To budeš znát každý kout tady v lese.“ „Jenomže dva dny jsou docela dlouho a já jsem si ten les už docela oblíbil.“ „Uvidíš,že ti ty dva dny utečou velmi rychle a potom se zase budeme moct celých pět dnů scházet a chodit na takové procházky.“ „Co se dá dělat.“řekl rezignovaně Petr.Pak již šli potichu.Anička si začala i prozpěvovat.

Před domem se Anička s Petrem rozloučili. „Ahoj,Petře.Nashledanou v pondělí.“ „Ahoj,Aničko.Já teda za tebou

v pondělí přijdu stejně jako dneska.Tak na mně nezapomeň čekat.“ „Nemusíš se bát.Bez tebe nikam nepůjdu.“Petr se vydal na autobus a Anička se za ním dívala,dokud jí nezmizel v lese.

Doma se převlékla do plavek a šla se vykoupat do potůčku,protože se za celý den cítila již značně upocená.Velmi se jí po vstupu do potůčku ulevilo.Nejprve se opřela o skálu a jenom odpočívala.Přítom přemítala o dnešní procházce s Petrem.Už teď se těšila na pondělí a celý následující týden jak bude moct chodit s Petrem na procházky po lese a doufala,že po celý týden nebude pršet.Když si dost odpočala,tak začala po mírné hloubce i trochu plavat.Voda v potůčku příjemně ochlazovala.Anička se vůbec nechtěla z vody ven.Proto se opět opřela o skálu a nechala se vodou omývat.

Nakonec se ale rozhodla,že raději z vody vyleze a půjde mamince naproti,protože již měla přijít z práce domů velmi brzy a na nic jiného neměla Anička chuť.V domě se převlékla do normálního oblečení.

Venkovní horko již polevilo a začínalo se pozvolna ochlazovat.Anička nešla moc rychle.Protože maminka přijížděla domů autobusem,tak jí šla k němu naproti.Cestou se dívala po houbách a zjistila,že jich tady roste úctyhodné množství.Rozhodla se,že příště si sebou rozhodně musí něco vzít,aby je mohla posbírat a potom se zeptat maminky,jestli neví o někom,kdo by jí mohl poradit, které houby jsou jedlé a které jedovaté.Asi v půli cesty uviděla Anička jít maminku.Rozeběhla se k ní. „Ahoj,maminko.“ „Ahoj,Aničko.Jaktože mi jdeš naproti?To jsi už hodně dlouho neudělala.“ „Neměla jsem co dělat a tak jsem se rozhodla,že ti půjdu naproti.“ „To jsi hodná Aničko.“ „Víš co mám pro tebe dneska na večeři?“ „Ne,to nevím.“ „Dneska udělám k večeři rajskou omáčku a vajíčko.“ „A maso k tomu nebude?“ „Víš přece,že je dneska pátek a to se maso nejí.“ „To máš pravdu.Já jsem na to zapomněla.I s vajíčkem bude nakonec dobrá.“ „A co jsi dělala dneska v práci?“ „To co jiný den.Nic zvláštního.Ale pověz mi co ty jsi po celý den vyráběla?“ „Dělala jsem různé věci.Také jsem byla v lese na procházce.“ „Tak to je dobře.“

Anička a maminka došli k domovu.Anička šla hned do kuchyně a počkala tam na maminku.Než přišla,tak vyklidila všechny

jedno přání.Petr by moc chtěl tady být alespoň jedou na večerní táborák.Jenomže ho maminka tak pozdě večer ven už nepustí.Já jsem už uvažovala jak to udělat,ale nic mne nenapadlo.“ „To je přece jednoduché.Maminka promluví s jeho rodiči a já ho můžu třeba večer autem odvézt z domů a potom zase zpět.“ „To je moc prima,děkuji.“ „Až s ním budeš mluvit,tak ho dáš mamince k telefonu a ta zeptá jeho maminky,jestli by mohl být s námi na nějaký táborák.“ „Ani nevíš jak jsi mě mami potěšila.Jsem strašně moc ráda,že to tak dopadlo.Už jsem se bála,že Petr tady nebude moc přijet.V neděli večer mu zavolám,a to se domluvíme,kdy by chtěl mít ten táborák.“ „Už se těším až ho také poznám.“řekla maminka. „Uvidíš,že je to moc fajn kluk.“řekla na to Anička a pokračovala: „Jenom na počátku se zdál trochu mlčenlivý,ale to se nakonec poddalo.Také byl trochu nesmělý,ale teď,když jsem ho už dobře poznala tak je to velmi dobrý kamarád.“ „To jsme rádi,že se ti podařilo najít tak dobrého kamaráda.“řekl tatínek.

Slunce již skoro zapadlo.Tatínek teda rozhodnul,že se začnou vracet domů,aby v lese nezatměli.Foukal již také chladný vítr.Anička se umívala a pořád musela myslet na to,že se podařilo najít řešení pro Petra a bude moc zažít táborák s Aničkou.Představovala si jak bude Petr moc nadšený a jak se mu určitě bude takový táborák u nich doma líbit.Maminka bude hrát na kytaru a všichni budou zpívat tramské písničky.Už se moc na ten večer těšila.Přála si,aby nastal co nejdříve.Jenom doufala,že Petrova maminka bude s tím souhlasit.To si nyní přála ze všeho nejvíce.

Doma se okoupala a potom již musela jít spát.Jenom ještě na chvilku vykoukla před dům a potom již šla spát.Usnula ihned.

Dalšího dne ráno se probudila velmi brzy.Hned si uvědomila,že je sobota a tím pádem je maminka i tatínek celý den doma.Velmi jí to potěšilo.

Sešla do přízemí.Maminka již v kuchyni chystala snídani.Anička jí s tím trochu pomohla.Snídani si snědli v kuchyni u stolu.

Po snídani se Anička umyla a převlékla z pyžama.Pak vyšla do svého pokoje.Když se podívala z okna,zjistila,že venku je zataženo a každou chvilku asi začne pršet.Anička se posadila

k počítači a naskenovala si do počítače fotky, které již vyvolala z normálního filmu.

Z práce jí však vyrušilo maminčino zavolání: „Aničko, pojď dolů.“ Anička nerada vstávala od počítače, ale věděla, že musí a i tušila proč. Protože v sobotu touto dobou maminka prala prádlo a Anička jí měla za úkol s tím většinou pomáhat. Aniččino tušení se potvrdilo. Měla jít pověsit prádlo, které maminka stihnula vyprat. Anička šla ven před dům, kde měli šňůry na věšení prádla. Anička prádlo věšela rychle, protože nebe dávalo znát, že se již velmi brzy rozprší, tak aby prádlo alespoň trochu uschnulo. Potom se vrátila do koupelny, kde musela mamince pomoci s praním menšího prádla a také se škrobením prostěradel.

Než to všechno dokončily přiblížilo se poledne a Anička šla s maminkou vařit oběd. Vaření Aničce moc nevadilo, protože vařila velmi ráda. Těšila se ale již na odpoledne, kdy si bude moci opět sednout k počítači a dokončit převádění fotografií do digitální podoby.

K obědu se všichni sešli v jídelně. Když dojedli čekala na Aničku povinnost umýt a uklidit nádobí. Anička to udělala velmi rychle, aby již mohla jít do svého pokoje. Maminka u uklízení nádobí překvapila, když řekla: „Jestli se do zítřka udělá lepší počasí, tak pojedeme na výlet.“ „Jo? To je moc dobře. Už se na to těším. A kam pojedeme?“ „To ještě s tatínkem nevíme. Do večera se ale ještě rozhodneme a potom ti řekneme.“ „Už se na zítřek moc těším.“ zajásala Anička.

Potom radostně vyběhla po schodech do svého pokoje. Anička se posadila k počítači a tam skenovala zbývající již udělala z filmu. To jí zabralo skoro celé odpoledne. Venku se rozmrholilo.

K večeru měla již všechny fotografie v počítači. Udělala si z nich malou koláž a na nějakých provedla fotomontáž.

Večer se všichni v kuchyni najedli. Protože venku mrholilo a místy i poprchávalo, tak se Anička hned okoupala a šla si lehnout. Ještě se jí vůbec nechtělo spát a tak si vzala na čtení knížku. Četla si ještě dlouho do večera. Až tehdy se jí začalo chtít spát. Odložila tedy knihu, zhasnula světlo a za chvilku usnula.

Další den ráno jí probudil tatínek: „Aničko,už vstávej.Venku je hezky a můžeme jet na výlet.“ „Anička se podívala z okna a uviděla,že obloha je jako vymetená.Velmi se zaradovala.

Seběhla po schodech do kuchyně,kde maminka již nachystala snídani.Anička jí rychle snědla.Když dojedla,šla se umýt a potom už pomáhala mamince s chystáním jídla na dnešní výlet.Anička se na něj moc těšila.Samotnou radostí poskakovala kolem maminky.Nemohla se dočkat toho až nasednou do auta a budou moct vyjet na výlet.

Po nachystání věcí na výlet vyběhla Anička do svého pokoje a nachystala si věci, které si sebou chtěla vzít.Nechyběl mezi nimi samozřejmě ani digitální fotoaparát,protože Anička chtěla udělat větší množství fotek na výletě.Aničce netrvalo dlouho než si nachystala svoje věci.

Nyní již mohli nasednout do auta a vydat se na výlet na horu Borovina.Anička byla moc zvědavá jak bude vypadat,protože toto místo ještě nikdy neviděla. „A co tam budeme dělat?“zeptala se zvědavě. „Co bychom tam dělali.Uděláme si pořádný výšlap jak to ty máš Aničko nejraději a jestli chceš tak můžeme jet na takový výlet i příští týden.“ „Ty bych byla moc ráda.Už se na to mnoho těším.Letošní prázdniny jsou doopravdy moc nádherné.“ „Vždyť i minulý rok jsme s tebou jezdili na výlety.“řekla maminka. „To je pravda,ale letošní prázdniny se mi doopravdy zdají nějaké o moc lepší a nádhernější než všechny předchozí.Sama nevím čím to je.“ „My jsme moc rádi,že si prázdniny tak líbí.To je jenom dobře.“řekl na to tatínek.

Anička se dívala z okna ven a hledala co by mohla všechno vyfotit.Zrovna vjížděli do nádherné vesničky.Anička otevřela okno auta a udělala několik fotek domečků.Slunce již stoupalo na obloze dost vysoko a proto také vydávalo velký žár.Anička proto nechala okno otevřené,neboť v autě se začínalo dělat také velké horko.

„Jak daleko to ještě máme?“zeptala se zvědavě Anička. „Za necelou hodinku bychom měli 飛具宮 鯨 鯨阿彌勒建个獄リ説命 咄 窪諧頼 ㄱ ㄱ 踴瀾 ㄱ ㄱ 春 horou a potom vyjdeme nahoru pěšky.Je sice docela dost vysoká,ale my to přece zvládneme.“odpověděl jí tatínek.Cesta probíhala příjemně.Anička moc ráda jezdila na takové výlety.Vzpomněla si jak dříve,když měla ještě méně let,tak sebou

vozila trubičku, ve které měla zastrčenou malou kuželku a představovala si, že je to mikrofon a za nimi jede jako autobus, do kterého diktuje různé věci o krajině kolem. Také si vyráběla cedulky, které dávala za okno v autě. Na cedulky psala místo odkud jedou a místo kam mají namířeno. Jedou se dokonce napsala jejich jména a vystavila je vzadu v autě. V tom jí ze vzpomínek vytrhlo to, že tatínek zastavil. Anička se podívala před sebe a uviděla, že stojí před železničním přejezdem, kde blikají červená světla a závora je dole. Tatínek vypnul motor a čekal stejně jako lidé v ostatních autech, než vlak přejede. Anička si přitom zase vzpomněla jak ve vlaku seděla na začátku prázdnin ona a jela tehdy na tábor. Po kolejích projel osobní vlak a závora se zvedla. Tatínek nastartoval auto a mohli pokračovat v cestě. „Už tam dojedeme za půl hodiny.“ řekl tatínek. Ještě projížděli jedním větším městem a potom je už se velmi přiblížili místu, kde chtěli dojet.

Před jedenáctou hodinou dojeli na místo. Tatínek zaparkoval auto, všichni si vzali své věci a mohlo se vyjít. Anička uviděla lanovku. „Mami a nemůžeme jet nahoru lanovkou?“ žadinovala Anička. „Tatínek říkal, že půjdeme pěšky.“ odpověděla jí na to maminka. „Jenomže já bych strašně ráda lanovkou jela.“ „Půjdeme pěšky.“ řekl tatínek. „Já bych strašně ráda jela lanovkou.“ žadonila ještě Anička. „Půjdeme pěšky.“ řekl tatínek. „Tak já tady v tom případě zůstanu a nepůjdu nikde. Já chcu jet nahoru jediň lanovkou. Jinak nahoru nejdu a budu tady pozorovat lanovku.“ „My jdeme nahoru. Tak si tady zůstaň.“ řekl tatínek. Anička se trucovitě postavila a zůstala stát. Maminka i tatínek odcházeli, ale Anička se ani nepohnula. Myslela si: „Ať si jdou. Vřak oni se pro mě vrátí. Oni mě tady nenechají samotnou.“ Maminka i tatínek vřak šli stále dál. Anička čekala, že se za ní vrátí. Když jí skoro zmizeli z očí, tak se rozhodla, že se půjde posadit k lanovce a bude jí pozorovat. Litovala, že si sebou nevzala řadné peníze, aby mohla nahoru vyjet sama bez rodičů. Maminka s tatínkem k ní za tu dobu přišli. „Buď půjdeš s námi anebo jedeme hned domů.“ zazněl jí u ucha hřmotný hlas tatínka. Anička začala rychle uvažovat jestli jí stojí lanovka zato, aby kvůli ní přišla o celý výlet. „Tak jak si se rozhodla.“ zazněla opět tatínkův hlas. „Já půjdu teda pěšky.“ odsekla Anička. „Za tady toto budeš potrestána. Nahoře prodávají ve stánku

velmi dobré sladkosti a ty nedostaneš ani jedinou.“řekl už mírněji tatínek a pokračoval: „Doufám,že sis uvědomila jak ses škaredě chovala.“ „Já si je teda koupím sama.“odsekla zase Anička. „Ty si je nekoupíš,protože já ti to zakazuji.“řekl tatínek. „Já si je koupím.Můžu si se svými penězi zacházet jak chci.“odsekla znova Anička. „Tak dobře!Do konce prázdnin nedostaneš žádné kapesné.“řekl hlasitěji tatínek.Anička už nic neřkala a šla vzdorovitě dva metry za maminkou a tatínkem.Anička uvažovala jak by se mohla pomstít,ale nic jí nenapadalo.Vůbec se nedívala na přírodu kolem sebe.Vztekl jí vůbec nepřecházel.Nepodívala se ani vpravo ani vlevo.Dívala se jenom před sebe na cestu.

Teprve krátce před dosažením vrcholu začal Aničku vztek přecházet.Slunce již stálo na obloze velmi vysoko a začínalo již se své pozice po zatím ještě velmi malých kouscích sestupovat.Anička začala uvažovat,co by měla udělat,aby dostala ty dobré zákusky.Začínala na ně totiž dostávat stále větší chuť. „Mami.“začala nesměle.Po chvílce řekla: „Mami,já tě odprošuji za to co jsem dělala.“ „Uvědomila sis,že ses chovala špatně.“zeptal se již mírně tatínek. „Ano.“odpověděla pokorně Anička. „Tak to je moc dobře,protože tak malé holčičky jako jsi ty musejí ještě poslouchat maminku a tatínka,protože ti vědí nejlépe co je pro ně dobré.“řekl tatínek. „Ale proč jsme nemohli jet tou lanovkou?“ „Protože je moc drahá a my na to nemáme peníze.“ „Tak chudí přece nejsme?!“divila se Anička. „Nemáme tolik peněz,abychom jeli tam i zpět lanovkou.Kdybys byla hodná,tak jsme mohli jet cestou zpět lanovkou.“řekla maminka. „A to cukroví nedostanu?“otázala se opatrně Anička. „Trest si musíš odpykat.Kdyby ses chovala jinak tak si jej mohla dostat,ale tak nemůžeš.Budeš si muset počkat až tady pojedeme příště a potom ti cukroví koupíme.“řekl tatínek.Anička litovala,že se tak chovala,protože z toho má jenom samé nepříjemnosti-do konce prázdnin nedostane žádné kapesné a teď ani cukroví,na které měla velkou chuť. „Mami, a nekoupíš mi přece jenom to cukroví?“začala žadonit Anička. „To sis měla,Aničko,uvědomit zavčasu tam dole.“řekl na to tatínek.“ „Když já mám na něj tak velkou chuť.“pokusila se ještě jednou Anička. „Jestli chceš tak si jej můžeš koupit za své peníze.“řekl na to tatínek. „Jenomže já sebou žádné nemám.“ „Tak ty si ještě ke všemu

lhala.Víš,že lhát se nemá,protože ten,kdo lže také krade.“ „Ano,tatínku.“odpověděla Anička.Anička již pochopila,že to má marné a cukroví nedostane.

Došli vrcholu hory.Nejprve procházeli kolem horní stanice lanovky.Projízděly nad nimi kabinky lanovek.Anička si představovala jak mohlo všechno vypadat jinak,kdyby maminka s tatínkem souhlasili a mohli nahoru jet lanovkou.Představovala si jak by dojížděli nahoru.Cítila se smutná z toho,že nemohla nakonec lanovkou nahoru jet a proto,že tak moc vyváděla s ní nepojede ani dolů.Umiňovala si,že se podobně škaredě již nikdy chovat nebude.I když sluníčko svítilo velmi silně,tak nahoře bylo docela chladno a foukal studený vítr.Anička si musela obléknout teplou větrovku.Dále šli kolem občerstvení,ze kterého nádherně voněly sladkosti.Anička na ně dostala ještě větší chuť,ale věděla,že je nemůže dostat.Začala se na sebe zlobit,že jí to nestálo za to,aby se chovala tak jak se chovala.Vyšli do mírného kopce po asfaltové cestě.

Tam tatínek řekl: „Tady si na několik minut odpočineme a potom budeme pokračovat v cestě.U rozcestníku se rozhodneme kam půjdeme.“Anička se posadila velmi ráda,protože se cítila již unavená po výšlapu na tak vysokou horu.Přitom si vzpomněla na Petra.Začala se těšit na příští týden až se s ním zase bude moci vidět.Napadlo jí,jestli by nešlo nějak zařídít,aby mohl jezdit Petr s nimi na výlety,ale to hned zavrhla,protože věděla,že maminka ani tatínek s ní jindy než v neděli na výlet nepojedou a v ten den Petrova maminka Petra zajistě nepustí.Docela to Aničku mrzelo.Nakonec se ale rozhodla,že na to nebude myslet a bude se raději radovat z krásy tohoto nádherného dne.

Za lavičkami stála zídka.Anička se postavila k ní a rozhlédla se po krajině.Velmi se jí líbila.Rozhodla se proto,že udělá několik fotek.Z tohoto místa viděla hluboko do údolí.Domečky, které viděla se jí zdály velmi malé.Vytáhla si digitální fotoaparát a za několik okamžiků se na paměťové kartě fotoaparátu uložily snímky krajiny.Napadlo jí přitom,že zítra musí fotky rozhodně ukázat Petrovi,aby viděl jaká je tady všude krása.Anička se ještě několik okamžiků kochala pohledem na nádherné údolí. „Mami,pojď se podívat jaká je tady krása.“zavolala Anička.Maminka vstala a šla se za Aničkou podívat.Úplně vpravo jezdila lanovka.Anička jí

pozorovala,protože ona se vždycky ráda dívala na lanovku.Anička se už úplně smířila s tím,že žádné cukroví nedostane a vůbec na to již nemyslela.Raději se soustředila na to,jak je okolní krajina nádherná.Když se dost vynadívala,šla se posadit na lavičku.Tatínek vytáhnul z batohu svačinu a každému dal po krajíci obloženého chleba.Anička jej s chutí snědla.Potom ještě chvilku seděli a rozhlíželi se po okolní krajině.

Tatínek zavelel: „Tak budeme opět pokračovat v cestě.Podíváme se na rozcestník,abychom se rozhodli jak budeme pokračovat v cestě.“Všichni vstali.K rozcestníku došli zanedlouho.Tatínek se Aničky zeptal: „Aničko,tak řekni mi kam chceš jít.“Anička si přečetla všechny cedulky na rozcestníku a po krátké úvaze,řekla: „Já bych šla nejraději nahoru po žluté a uvidíme kam dojdeme.“ „To si vybrala velmi dobrou trasu.Cestou máme totiž boudu,kde pečou výborný perník.Určitě ti bude chutnat.Jenom je to tam trochu daleko,ale my to určitě ujdeme,že Aničko?“řekla na to maminka. „A ty mi ten perník koupíš?“zeptala se radostně Anička. „A proč bych ti ho nekoupila?Na to se trest nevztahoval.“řekla maminka. „Tak to jsem moc ráda.“zaradovala se Anička. „Jenom musíme přidat do tempa,jinak tam v žádném případě nedojdeme,protože přece jenom je už po poledni a musíme se také dostat dolů.Asi nám nezbude nic jiného než sjet lanovkou,protože pěšky bychom už dolů nedošli.“zasmál se tatínek. „Moc ti tati děkuji.“ „A za co?“ „No přece,že pojedeme tou lanovkou.Jsem z toho moc šťastná.“zajásala Anička. „Ale kdybychom měli více času,tak bychom šli dolů pěkně po svých pěšky.Máš štěstí,že už je tolik hodin.“řekl tatínek.Slunce začalo již scházet po nebeských schodech.

Anička se cítila moc šťastná z nádhery tohoto dne a myslela jenom na Petra,který teď asi sedí někde doma ve svém pokoji a asi se na takový výlet hned tak brzy asi nedostane.Anička si říkala,že tohle Petrovi rozhodně vynahradí až se s ním zítra projde a bude mu moci ukázat další hezká místa u nich doma.Začínala se na zítřejší den moc těšit.Popobíhala po cestě a obíhala maminku s tatínkem.Tatínek se smál: „Jenom,Aničko,dávej pozor,abys nezakopla a nespadla.“ „Neboj se,mi se nic nestane.“řekla na to Anička a dováděla dál.Šli po příjemnější cestě,protože všude kolem nich rostly stromy a ty

zabraňovaly studenému větru, aby vál při zemi. Anička nepřestávala pobíhat kolem maminky a tatínka. Když tu najednou zakopnula o kořen stromu. Maminka k ní rychle přiběhla: „Nestalo se ti, Aničko, nic?“ Anička vstala a zjistila, že má odřené koleno. „Mám jenom odřené koleno. Sice to dost bolí, ale to přejde.“ řekla Anička.

Ted' už neběhala, šla již spořádaně vedle maminky a tatínka. Trochu kulhala, protože jí koleno bolelo. Snažila se na to ale nemyslet. „Ještě, že to dopadlo tak dobře. Doufám, že příště už nebudeš v lese, Aničko, pobíhat.“ řekla maminka. Anička na to přikývla, ale v duchu si myslela: „Proč bych neběhala? Příště si budu ale dávat větší pozor, protože bych si nerada něco o prázdninách udělala. O prázdninách chci být zdravá, abych si jich mohla co nejvíce užít, protože jsou jenom jednou za rok a jsou tak moc krátké oproti deseti měsícům ve škole. Musím si je co nejlépe užít, zvláště, když jsem našla tak dobrého kamaráda jako je Petr.“ Noha už Aničku přestávala bolet.

Anička se dívala kolem sebe na nádhernou přírodu. Po pravé straně měla nádhernou paseku s vysokou trávou. „Nepůjdeme se tam podívat?“ navrhla Anička. „To bychom už nestihli dojít na perníkovou boudu.“ řekl tatínek. Anička teda již dále nežadonila. Šli velmi rychle. Nikomu to však vůbec nevadilo, protože se tak zahřáli.

Před sebou uviděli velkou mýtinu. Tatínek řekl: „To už je místo, kde je perníková bouda. Musíme, ale dělat rychle, protože už se přece jenom blíží večer a poslední lanovka jede v půl sedmé večer. Také musíme trochu zavčas dojet domů.“ Když vešli na mýtinu, ukázal se nevelký domeček s malou teráskou vepředu.

Anička s rodiči vešli dovnitř a posadili se k jednomu stolu. Za chvíli přišel číšník a maminka s tatínkem objednali věci k jídlu. Mezi nimi i perník. Vedoucí odešel. Anička si místnost pečlivě prohlédla a potom se rozhodla, že udělá několik fotek, aby je mohla ukázat Petrovi. Než je stačila udělat už přicházel číšník a nesl jim všechno co si objednali. Anička se posadila opět ke stolu a dala se do jídla. Perník jí moc chutnal. Tatínek řekl: „Tady ten perník přímo pečou. Je to domácí perník.“ Anička se jej nemohla dojíst. Když dojedla, zeptala se tatínka: „Tati a nemohl bys mi objednat ještě jeden perník?“ „To už si měla až dost.“ řekl však na to tatínek. Anička se na něj smutně podívala, avšak ani to nepomohlo. Tatínek se zdál

neoblohmý. Anička se musela teda smířit s tím, že žádný nedostane. Anička se ještě jednou pořádně porozhlédla po místnosti. V rohu uviděla malé kamínka. Od nich šlo do místnosti příjemné teplo. Anička si je šla prohlédnout. Cítila se u nich příjemně. Zůstala u nich na chvíli stát. Když se již dost zahřála, tak se šla opět posadit ke stolu k mamince a tatínkovi. „Je to tady moc krásné.“ řekla Anička. Pak zůstali ještě nějakou dobu sedět. Maminka objednala Aničce ještě horkou čokoládu a s tatínkem si objednali po jedné kávě.

„Kam pojedeme příští týden, Aničko?“ zeptala se maminka. „A my pojedeme na výlet i příští neděli?“ zeptala se udiveně Anička. „A proč ne?“ řekla maminka. „To je moc prima. Tak já nevím.“ zaradovala se Anička. „Tak do soboty uvažuj kam chceš jet.“ řekl tatínek. „Tak já bych chtěla jet třeba na Smčův vrch. Tam je moc hezky a už jsme tam dlouho nebyli.“ řekla Anička. „To je docela rozumný návrh. Poblíž je také jeden hrad, ve kterém jsi ještě, Aničko, nikdy nebyla. Tak si uděláme hezký nedělní výlet.“ rozhodnul tatínek. „Já už se na příští neděli moc těším. Jenom škoda, že s námi nemůže jet Petr. To by byl teprve nádherný výlet.“ „To asi máš pravdu, Aničko. Buď ráda, že ve středu snad budete opékat ty špekáčky.“ „To je, tatínku, pravda.“ musela uznat Anička. „Už se na středu moc těším. To bude prima. Bude to velmi nádherný večer. Petrovi se bude určitě také líbit.“ „To asi jo.“ řekla na to maminka. „Jenom aby to dneska večer vyšlo a maminka mu dovolila, aby ten večer mohl u mě strávit, protože by tom byla velká škoda.“ řekla toužebně Anička. „Já si myslím, že jeho maminka nebude mít nic proti tomu, aby u nás Petr na ten večer byl.“ řekla na to maminka. „To také doufám.“ řekla Anička. Pak seděli nějakou dobu potichu.

Až tatínek zavelel: „Tak už se budeme muset vydat na cestu nazpátek. Já to všechno zaplatím a vy se pomalu oblékejte.“ Anička nerada vstávala ze židle a oblékala se. Tatínek kývnul na vrchního, ten přišel a tatínek mohl zaplatit.

Venku je obklopila velká zima. Ještě v sobě však cítili teplé nápoje, které v boudě vypili. Nikomu z nich se nechtělo vydávat na cestu domů, protože se tam cítili velmi příjemně. Slunce již však začalo zapadat a nic jiného jim nezbývalo, pokud se nechtěli vracet

domů za tmy. Anička šla spořádaně vedle svých rodičů. Již nepobíhala. Těšila se na lanovku jak s ní pojedou dolů, jaký bude mít velký výhled. Cesta na lanovku jim příjemně uběhla.

K lanovce došli po páté hodině. Zbývala jim tam jenom čtvrt hodina času. Prázdné sedačky lanovek stály na lanech ve vzduchu. Všichni se posadili na zídku poblíž lanovky a Anička nepřestávala pozorovat lanovku. Tatínek po chvilce řekl: „Ty, Aničko, pojedeš sama před námi a my pojedeme za tebou, souhlasíš?“ „A nemohla by maminka jet se mnou?“ zeptala se Anička. „Ukaž, že jsi statečná a dojedeš dolů sama. Dole na sebe budeš potom moc pyšná.“ „Já bych byla přece jenom raději, kdyby se mnou jela i maminka.“ „Ukaž, že jsi už velká a můžeš jet i sama.“ řekl na to rázně tatínek. Anička pochopila, že na tom nic nezmění a bude muset jet nakonec sama. Měla z toho sice větší strach, ale zároveň se začínala na jízdu lanovkou i trochu těšit.

Čas spuštění lanovky se přiblížil. Maminka, tatínek i Anička se postavili k pokladně a tatínek koupil lístky. Anička dostala také jeden. U lanovky stáli mezi prvními. Do spuštění lanovky již zbývalo jenom několik málo okamžiků. V Aničce bušilo již srdce velmi silně. Ozvalo se několik zatroubení a lanovka se rozjela. První lidé na ní sedali.

Pak přišla řada i na Aničku. Anička se postavila na určené místo a než se vůbec nadala, tak už seděla. Před sebou si sklopila ochrannou konstrukci. Dívala se do zadu a za ní jeli její rodiče. Anička cítila nejprve strach, ale postupně se uklidňovala. Vytáhla si fotoaparát a začala fotit okolí lanovky. Líbilo se jí jaký má velký výhled. Lanovka jela docela pomalu a Anička měla pod nohama vrcholky vzrostlých jehličnanů. Proto udělala i jednu fotku na ně. Už se vůbec nebála a cítila se šťastná, že nakonec jela lanovkou sama. Údolí se začínalo zvětšovat a přibližovat. Nyní si přála, aby mohla jet na lanovce ještě delší dobu, jenomže před sebou již viděla zvětšující se budovu dolní stanice lanovky. Teď Anička věděla, že se konec dnešního výletu již nenávratně přibližuje, ale moc na to nemyslela, protože se již těšila na další týden, kdy bude moct chodit s Petrem na procházky po okolí a další neděli pojednou zase na další výlet. Lanovka míjela poslední sloup a za chvíli vjížděla do

dolní stanice. Anička si zase zvedla ochrannou konstrukci a musela rychle vysednout.

Počkala na maminku a tatínka. Ti vysedali za chvilku po Aničce. „Tak jak se ti nakonec jízda lanovkou líbila?“ zeptal se jako první tatínek. Anička se začervenala a potom odpověděla: „Docela jo.“

Z budovy lanovky vyšli k parkovišti, kde tatínek nechal zaparkované auto. Zanedlouho tam došli. Anička si vysvlékala teplé oblečení, protože v údolí bylo o moc tepleji než na vrcholku hory.

Anička se posadila v autě vedle maminky dozadu. Tatínek se posadil za volant, nastartoval auto a rozjeli se domů. Anička se po tak hezkém dni cítila moc šťastná. Venku se již začínalo sešerovat. Anička položila hlavu na sedadlo vedle maminky, protože jí dnešní den hodně unavil. Maminka jí začínala hladit ve vlasech. Anička to měla moc ráda. Cítila se úplně jako v ráji. Cestou Anička nesledovala vůbec cestu, protože už začínala usínat.

Domů dojeli již za tmy. Maminka musela Aničku probudit. Anička se divila: „Co je, copak jsem spala?“ „Ano, usnula si asi v půlce cesty.“ odpověděla jí maminka. „To už je tak pozdě, že je tma? My jsme měli volat přece Petrovi. Co on si bude myslet.“ „Tak se mu ještě pokusíme zavolat teď.“ řekl na to tatínek.

Všichni vešli do domu. Nejprve si v koupelně umyli ruce. Pak šla Anička k telefonu a vytočila Petrovo číslo. V telefonu se po delší době ozvalo ženské: „Haló. Kdo je tam.“ Anička na to odpověděla: „Tady je u telefonu Anička, Petrova kamarádka z tábora. Mohla bych s ním prosím vás mluvit.“ „Máš ještě štěstí, protože chtěl jít zrovna spát a začal již být smutný z toho, že jsi mu nezavolala.“ řekla Petrova maminka. Pak v telefonu Anička uslyšela tišší volání: „Petře, Petře, máš telefon.“ „A kdo mi volá.“ „Ta tvoje Anička.“ „Jo?“ zajásal Petr a spěchal k telefonu.

Vzal sluchátko a zavolal: „Aničko, ahoj. Já jsem myslel, že jsi na mě už úplně zapoměla.“ „Promiň, Petře, ale my jsme byli celý den na výletě a vrátili jsme se až teď. Tak jsem ti neměla kdy jindy zavolat. Je mi to moc líto. Tak mi řekni jak se máš.“ „Mám se dobře. Už se moc těším na zítřek až se zase uvidíme.“ „To jsem ráda a kdy asi tak přijdeš?“ „Přijdu asi tak jako v pátek.“ „Tak já tě budu

čekat a teď mi dej k telefonu tvojí maminku.Můj tatínek si s ní promluví táboráku.“ „Jo?“zeptal se užasle Petr.

Anička předala telefon tatínkovi a potom odběhla za maminkou.Už se nemohla vůbec dočkat jak to dopadne,jestli Petrova maminka nakonec povolí Petrovi ve středu táborák u nich doma.Rozhodla se,že půjde raději k telefonu poslouchat co říká tatínek.Tatínek však již s telefonem končil.Anička se jej hned zvědavě zeptala: „Tak,tati,co jsi zjistil?Bude moct k nám Petr ve středu večer přijít?“Tatínek se tajemně usmál,chvilku neřikal nic a potom se usmál a řekl: „Ano,Petr k nám bude moct ve středu přijít a opékat buřty,když ho odvezu zase zpět.“ „To je prima.“zajásala Anička.

Pobíhala po bytě jak jí to potěšilo.Úplně jí přešla únava.Maminka jí však řekla: „Teď bys měla jít už,Aničko,spát,protože je už hodně pozdě,nemyslíš?“Anička musela souhlasit.

Proto se šla do koupelny okoupat.Když se okoukala,tak vyběhla po schodech do svého pokoje a lehnula si do postele.Myslela jenom na to jak bude středeční večer nádherný,když bude moct s Petrem opékat špekáčky u ní doma.Představovala si jak to bude nádherné až bude praskat oheň a všichni do toho začnou zpívat.Jak si to všechno představovala,tak pomalu usnula.

Další den ráno se Anička probudila dost brzy.Slunce právě vylézalo ze své nebeské postele a prvními paprsky se rozhlíželo po krajině.Aničku hned napadlo,že je pondělí a uvidí se tedy opět s Petrem.To jí naplnilo velkým nadšením.

Rychle vstala z postele,umyla se a oblékla.Ještě se nasnídala a potom šla hned Petrovi naproti na autobusovou zastávku,protože jí nenapadlo nic lepšího na práci.Cestou si hvízdala.Ještě trval letní ranní chlad,ale to vůbec Aničce nevadilo.Na okolních jehličnanech ještě ptáčky dokončovali svůj každodenní koncert.

Asi v půli cesty Anička narazila na Petra. „Ahoj,Aničko.“řekl překvapeně Petr. „Ahoj,Petře.“pozdravila Anička a hned odpověděla na nevyčtenou otázku Petra: „Šla jsem ti naproti,protože jsem neměla nic jiného na práci.Dneska je moc krásný den,tak z něj nesmíme ztratit ani okamžik,proto se hned

vydáme na procházku.Jenom sebou vezmu něco na jídlo a na pití,protože domů se vrátíme až pozdě odpoledne.“

Petr se chytil za ruku Aničky a tak došli až k Aniččině domu.Anička pozvala Petra dále a nachystala do batohu věci na procházku.Vyšli z domů na cestu.Aničku napadlo,že by se mohla ještě zajít podívat za svou kamarádkou Věrkou,jestli se již stačila uzdravit.Petr s tím moc nesouhlasil,protože raději chodil na procházky jenom s Aničkou,ale nezbývalo mu nic jiného,než to přijmout.

Anička zazvonila u domku,kde bydlí Věrka.Přišla jí otevřít Věřčina maminka. „Ahoj,Aničko.“přivítala jí. „Jak se má Věrka?“zeptala se Anička. „Ještě je pořád nemocná,ale je jí již o hodně lépe.Myslím si,že koncem týdne bude už moct jít zase ven,ale teď musí ještě ležet.“ „Tak to je škoda.A mohla bych se za ní zajít podívat?“ „Běž,určitě bude ráda.“řekla na to Věřčina maminka. „Petře,půjdeš se mnou,nebo raději počkáš venku?“ „Počkám venku.“řekl na to Petr.

Anička vešla do domu a šla rovnou do Věřčiny ložnice.Viděla,že je Věrce již o hodně lépe. „Jak se máš?“zeptala se jí hned Anička. „Mám se už docela dobře.Ráda bych už vstala,ale maminka mi to ještě nechce dovolit,že jsem ještě příliš slabá.“ „To je škoda Věrko,ale máme před sebou ještě měsíc prázdnin a to si ještě užijeme.Jestli budeš chtít,tak můžeme chodit spolu s Petrem na procházky po okolí.Zrovna se na jednu takovou chystám.“ „To je dobře.Ráda bych šla s tebou.“ „Však počkej možná v pátek už budeš moct jít na procházku i ty.Tvoje maminka mi říkala,že s postele už budeš moct jít konce týdne.Tak se těš.Já už budu muset jít,protože na mně čeká venku Petr,ale už se moc na tebe těším.Tak se pěkně uzdrav.“rozloučila se ještě Anička.

„V pátek už s námi bude asi Věrka jít.Už se na ní těším.“řekla na uvítanou Anička Petrovi. „A musíme s ní chodit?“zeptal se na to Petr. „A proč ne?Už jsme se o tom bavili.Věrka je moc fajn kamarádka.“Dále pokračovali v tichosti.Anička šla s Petrem po lesní cestě.Sotva kousek ušli,vzpomněla si Anička: „Petře,počkej na mně tady prosím tě chvíli.Já jsem si zase zapomněla vzít nějakou tašku na šišky nebo na houby.“ „Máš před sebou přece ještě měsíc prázdnin.Za tu dobu

jich nasbíráš ještě hodně a sama si říkala, že bychom měli jít hned, abychom všechno stihnuli.“ „To máš pravdu, ale ta chvilka už stejně nic nezmění.“ řekla na to Anička. „Ale já na tebe čekat nebudu. Řekni mi, kterým směrem mám jít a ty mně potom doženeš.“ „Pěkně se posad' tady na pařez a počkej. Já jsem za chvíli zpátky.“ řekla rezolutně Anička. Petrovi nezbývalo nic jiného než se přizpůsobit, protože Anička se vydala na cestu domů. Dala se do běhu a tak Petrovi po chvilce zmizela z očí. Petr se mezitím rozhlížel po okolí, ale nenacházel kolem sebe nic zajímavého. Anička mezitím doběhla domů a tam si našla dvě tašky. Jednu na houby a druhou na šišky. Anička se těšila kolik těch šišek asi nasbírá a také kolik najde hub. Myslela na to jak se tím víc bude moci pochlubit večer rodičům. Dala se opět do běhu, aby dostihla Petra.

Našla jej jak sedí na kládě, kde se rozešli. „To je dost, že už jdeš. Myslel jsem, že se tě již nedočkám.“ řekl netrpělivě Petr. „No, snad nemusí být hned zle. Já jsem spěchala jak jsem mohla. A jestli mi budeš u sbírání hub pomáhat, tak ti nějaké dám domů a budeš je moci dát mamince, aby ti z nich připravila houbovou polévku. Já jí mám moc ráda.“ řekla Anička. Hned uviděla první houbu. Utrhla jí i z nožičkou. Podívala se jí na spodní stranu kloboučku a uviděla, že nemá žábrování. „Ten určitě bude jedlý.“ prohodila Anička. Dala jej do tašky a postupně nacházela stále více hub. Tentokrát nešli po lesní cestě, ale po travičce mezi stromy. „Pojďme už na cestu.“ naléhal Petr. „Tam nenajdu žádné houby.“ řekla na to Anička. „Já raději chodím po cestě.“ „Podívej se kolik hub jsem už našla, tak mě nechej hledat dále. Až budu mít plnou tašku, tak slibuji, že toho nechám.“ „Ale tak dneska nikam nedojdeme.“ „Vždyť to je nádherné. Poslouchej jenom zvuky lesa jaké jsou nádherné. Také se můžeš kolem sebe rozhlížet a prohlížet si nádhru přírody. Když to budeš dělat, tak tě to zabaví natolik, že ti nebude vadit, že já sbírám houby.“ Petr věděl, že již nic nezmůže a proto raději mlčel.

Po delší době jej napadnul námět na rozhovor: „Aničko, já se už moc těším na středu až se budou opékat špekáčky.“ „Já se na to také moc těším. To se ti bude moc a moc líbit. A jestli budeš chtít, tak si to budeme opakovat kolikrát budeš chtít. Třeba i každý týden, pokud to tvoje maminka dovolí.“ „Když budu žádonit, tak to

dovolí.“ „To jsem moc ráda.Nejvíce se momentálně těším na ten středeční večer.Už nám ho může zkazit jenom jedna jediná věc.“ „A jaká?“ „No,že bude pršet,ale to by nebyl takový problém,protože bychom to mohli udělat kdykoliv jindy,když ti to tvoje maminka dovolí.Hned první krásný den bychom opékali.“ „Tak doufám,že bude svítit sluníčko,protože bych o to ve středu jenom velmi nerad přišel.“ „Já si myslím,že se toho,Petře,nemusíš vůbec bát,protože to nevypadá na to,že by mělo v nejbližší době pršet.“ „Tak to jsem moc rád.“zaradoval se Petr.

Pokračovali v cestě a Anička stále nepřestávala sbírat houby.Petrovi se to sice nelíbilo,ale již nic neříkal. „Nasbírala jsem poslední houbu.“oznámila Anička. „Tak to jsem rád,že budeme moc konečně normálně pokračovat v cestě.“ „Ještě se neraduj.Mám tady také druhý sáček a do něj budu sbírat šišky,ale v jednom máš štěstí.Půjdeme již po cestě jak sis to moc přál.“řekla Anička. „A kam vlastně dneska jdeme?“zeptal se Petr. „Dneska se jenom tak procházíme po lese.Nemusíme mít přece před sebou nějaký cíl.Tak to je lepší.Původně jsem sice chtěla někam dojít,ale s těmi houbami jsem si to nakonec rozmyslela.“řekla Anička. „To je škoda,ale doufám,že zítra se už nebudeme jenom tak bez cíle po lese procházet.“ „To ještě uvidím.Zítra bychom mohli zajít zase na statek.To tam budou mít čerstvý jogurt.Něco tak dobrého jsi ještě nejedl.“ „Ale tam jsme už přece byli.“namítnul Petr. „Možná se také seznámíš s Máničkou a já bych jí také ráda viděla,protože už dlouho jsem se s ní nesetkala.“ „Já bych,ale raději šel někam jinam a poznal tady nějaký nový kout.“ „Uděláš ale velkou chybu.Pokud bychom šli zase tak brzy jako dneska ráno,nebo třeba ještě dříve,tak bychom mohli jít ke statku,tak si vzít jogurt a potom jít ještě dále.“ „A copak tu není žádné další hezké místo?Říkala si,že jich tu je spousta.“ „Teda dobře,Petře.Tak přijdeš tak jako dneska a půjdeme na procházku.Už mě napadá jedno velmi hezké místo.“řekla Anička.

Šli po stoupající lesní cestě.Les,ve kterém se nacházeli již netvořily jenom vzrostlé smrky,ale také i listnaté stromy.Petrovi se cesta líbila již více. „Dojdeme alespoň někam dneska?“zeptal se Petr. „Za chvíli dojdeme do jednoho většího houští a tam rostou moc dobré divoké maliny.Jsou moc velké a také moc dobré.“odpověděla mu Anička.Petr se na ně začal těšit a proto přidal

do kroku.Dopoledne si již začínalo měnit post s polednem.Dostali se na větší mýtiny,kde nerostly žádné stromy.Ihned poznali velké horko, které ten den panovalo.V lese jej tolik nepociťovali.Vzduch se skoro vůbec nehýbal.

Na kraji mýtiny před sebou uviděli malinové houští.Už z dálky se to červenalo zralými malinami.Petr se k nim i přes horko rozeběhnul a začal je pojídat.Anička šla pomalu.Zanedlouho Petra došla a také si natrhala plnou hrst malin.Přímo se rozplývaly na jazyku.Byly také o mnoho sladší než normální maliny.Oba dva je jedli plnými hrstmi.Ani jeden z nich se jich nemohl dojíst.Když konečně měli dost,tak se posadili do stínů stromů vedle malin.Petrovi se procházka již zalíbila.Nic však neříkal.Anička řekla: „Teď si tady dáme na půlhodiny pauzu,abychom si odpočinuli a potom uvidíme.Zavři oči,poslouchej šumění lesa a také vdechuj nádhernou vůni lesa.“Petr udělal jak Anička řekla,jenomže za chvilku usnul.Anička také netrvalo dlouho a Petra následovala.

Probudili se až za delší dobu.Anička se probírala jako první.Nejprve se divila,že takhle mohla usnout.Podívala se vedle sebe na Petra a ten také spal.Na hodinkách zjistila,že už budou dvě hodiny dopoledne.Potichu zavolala na Petra: „Petře,probud’ se.“Petr otevřel oči a ospale se na Aničku podíval. „Kde to jsem?“zeptal se. „Jste přece v lese.Na chvilku jsme si sedli na louku a oba jsme usnuli.“vysvětlila mu Anička. „Kolik je hodin?“ „Neboj se,máme ještě dost času na to,abychom se vrátili včas domů,ale už budeme muset jít.“ „To je škoda.Dneska jsme nikam nedošli“ „Zítra ti slibuji,že už jo.“

Nikomu z nich se nechtělo ze země zvedat.Anička se přemohla jako první.Pomohla vstát Petrovi,který si ještě otrhal plnou hrst malin. „Mohl bys je tady nechat také někomu dalšímu,nemyslíš?“řekla mu na to Anička.Petr se vracel domů nerad,protože se mu na procházce s Aničkou velmi líbilo.Cesta jim utekla velmi rychle.Až se jim nechtělo uvěřit,že se mají zase rozloučit.

Anička doprovodila Petra až k autobusové zastávce.Tam se s ním rozloučila: „Ahoj,Petře,zítra.“ „Také se na tebe,Aničko,moc těším.“odpověděl Petr.Autobus přijel na zastávku a Petr do něj

nastoupil.Když se posadil na své místo,tak ještě Aniče zamával.Anička mu mávání opětovala.

Smutněji se vydala na cestu domů.Napadlo jí,že by konečně mohla udělat něco s filmy z dovolené,protože jí pořád ještě leží ladem na půdě.Přidala proto do kroku.

Doma šli ihned na půdu,tam si rožnula červené světlo a začala vyvolávat další film.Aniče se práce velmi líbila a proto si začala u ní prozpěvovat.Zabrala se do ní natolik,že vůbec nepostřehla příchod maminky.Až za delší dobu uslyšela její volání: „Aničko.Aničko,kde jsi?“ „Mami,tady jsem.Dělám fotky z tábora.Za chvíličku přijdu dolů.“ „Tak spěchej,Aničko,protože jsem přinesla něco moc dobrého k jídlu.“Anička začala s prací spěchat,aby jí co nejdříve mohla nechat.Když vyvolala celý film,tak hned seběhla do přízemí,aby se s maminkou přivítala.

Začala jí pomáhat s vařením večeře.Než jí dovařila přišel domů jako obvykle tatínek.Večeři snědli v jídelně a potom dostala jako každý den úkol co má za večer udělat za domácí práci.

Když jí dokončila,tak šla Anička ven a sedla si před dům.Představovala si jak to bude vypadat asi za dva dny až budou opékat špekáčky a přijde sem Petr.Dívala se na ohniště a představovala si jak na něm hezky hoří ohníček a oni všichni sedí kolem něj,zpívají si a jsou moc šťastní.Myslela si: „Kéž by už bylo za dva dny o tomto čase.Já se na to tak moc těším.“

Pak jí napadlo,že by mohla zajít navštívit Věrku.Vstala ze země a šla domů,aby to řekla mamince.Maminka souhlasila.Anička zazvonila u Věrčiných dveří,otevřel jí tentokrát Věrčin tatínek. „To je dobře,že Aničko jdeš.Věrka se už po tobě ptala.“ „Jak jí je?“ „Je jí už dobře.“odpověděl jí tatínek.

Anička vešla do Věrčina pokoje. „Ahoj,Věrko.Jak se máš?“ „Mám už se dobře,ale dneska večer mi maminka naměřila zase slabou teplotu.“ „To je smůla,ale já si myslím,že se stejně brzy uzdravíš.V pátek,nebo v sobotu budeme moct jít spolu určitě na krátkou procházku.Už se na to moc těším.“ „Já se netěším na nic více,než jak se opět uzdravím,protože mě už nebaví,abych tak dlouho pořád musela ležet a přitom mi utíkaly tak nádherné prázdniny.Co jsi dělal dneska ty?“ „Dneska jsem šla s Petrem na procházku.Procházeli jsme se jenom tak po lese.A představ si,že

jsem nasbírala celý sáček hub.“ „To je výborné.“ „Ale mám jeden menší,nebo možná větší problém.“ „A jaký?“ „Nevím, které houby jsou jedlé a které jedovaté.O houbách toho vím jenom tolik, že jedovaté jsou ty, které mají na spodní straně žábrování.“ „Tak proč nezajdeš k těm Kalounkovým?“ „A oni se v houbách vyznají?“ „Určitě.Oni jsou staří houbaři.“ „Tak to je výborné.Hned zítra za nimi zajdu.Už se těším až zítra večer maminku překvapím a udělám houbovou polévku.“ „Jenomže houby se musí nejprve nechat nějakou dobu schnout.To nemůžeš hned začít dělat polévku.Než jí budeš moct udělat,tak to potrvá asi ještě půlměsíce.“ „Tak dlouho?“divila se Anička. „To se mi nechce vůbec čekat.“dodala ještě. „Nic jiného ti nebude zbývat.A já jsem si myslela, že zítra budu moct maminku večer překvapit,když večer už budu mít uvařenou houbovou polévku.“ „Tak jí překvapíš tím, že jí ukážeš kolik hub si nasbírala.“ „Asi mi nic jiného nezbyde.“řekla na to Anička.

Pak seděly Anička s Věrkou chvíli potichu.Oponu mlčení protrhla jako první Věrka: „Až budu zdravá,tak si zajdeme společně na houby,jo?“ „To můžeme.Už se na to také těším.V tu dobu už budu vědět, které houby se mají sbírat a které nikoliv.Tak už nenasbírám žádné špatné.“ „Taky jsem dostala chuť na dobrou houbovou polévku.“ „Já už ale budu muset pomalu jít domů a ty by si měla také spát,nemyslíš?“ „A nemůžeš tady ještě chvílku zůstat?“ „Víš co?Já už doopravdy půjdu a ty spi.Je už doopravdy velmi pozdě.“rozloučila se Anička.

Anička ještě ale nešla domů.Posadila se před dům k potůčku a poslouchala jeho nádherné šumění.Dneska se jí nechtělo domů.Na obloze svítil jenom slabý srpek měsíce.

Domů šla teprve,když se jí začalo chtít hodně spát. „To jsi byla tak dlouho u Věrky?“divila se maminka. „Ne,ještě jsem si sedla na chvílku k potůčku.“odpověděla Anička. „Tak se běž okoupat a honem spát.“řekla jí na to maminka.

Anička poslechla.Ve vaně již skoro spala.Hned jakmile si lehnula do postele,tak usnula.

Dalšího dne ráno se Anička probudila velmi brzy.Sluníčko zrovna vycházelo zpoza obzoru.Anička vyskočila z postele,protože se jí nechtělo už vůbec spát.Nejprve se umyla a oblékla.Potom se nasnídala.Podívala se na hodinky.Zjistila, že má ještě hodně času do

doby, než přijde Petr. Rozhodla se, že zajde proto hned ráno za Kalounkovými.

Přehodila si přes sebe jenom lehký svetřík a do rukou si vzala sáček s houbami. Zazvonila u jejich dveří. Po chvilce čekání se dveře otevřely. „Ahoj, Aničko.“ přivítala jí radostně stará paní. „Pojď pěkně dál. Copak to neseš?“ „Včera jsem byla v lese a napadlo mě, že nasbírám nějaké houby, tak jsem se chtěla poradit, které z nich jsou jedlé.“

„Posaď se tady na židli. Já ti naliju bílou kávu. Za tu dobu přijde můj starý a společně se na houby podíváme.“ „Jestli jsem vás vzbudila, tak promiňte. Já jsem nechtěla.“ „Neomlouvěj se. To není zapotřebí. To je velmi příjemné probuzení, že jsi přišla za námi.“ Ve dveřích se objevil starý pán. „Ahoj, Aničko. To je příjemně překvapení. Co jsi přinesla?“ „Přinesla jsem houby a nevím, které jsou jedlé.“ Stará paní nalila Aničce velmi dobrou horkou čokoládu. Anička zdvořile poděkovala.

Starý pán pokynul Aničce, aby všechny houby ze sáčku vysypala na stůl. Nejprve řekl: „Sbírala jsi velmi dobře. Nemáš mezi nimi ani jednu jedovatou.“ „Fakt?“ zaradovala se Anička. „Ještě nejásej, neřekl jsem, že jsou všechny jedlé. Je to totiž rozdíl. Houby nemusí být jedovaté, aby nebyly jedlé. To si musíš zapamatovat. Například tahle“, řekl starý pán a ukázal na houbu, „sice není jedovatá, ale kdybys jí snědla, tak by ti ještě dlouho nechutnalo. Je totiž strašně moc hořká.“ Pak přebrali postupně všechny houby, které Anička včera nasbírala. Skoro polovina, k Aniččině lítosti se musela vyhodit. Starý pán jí nakonec ještě vysvětlil jak poznat jednu zaručeně jedlou houbu: „Podívej se, Aničko, na tuto houbu. Když jí sebereš a sáhneš jí na houboví, tak za chvíli zmodrá. U té se nikdy nespleteš. Tady máš zajištěno, že vždycky bude jedlá. Pokud na ní však sáhneš a spodek zežloutne, tak je to hořčák a ten je hořký. Ten hned zahod, protože je k ničemu. Není sice jedovatý, ale jíst bych ti je nedoporučoval.“

Anička mezitím dopila hrnek kafe. Nakonec si dala do tašky jedlé houby, protože všechny nejedlé již vyhodili. Podívala se na hodinky a řekla: „Je, to už je tolik hodin. Už musím jít, protože Petr na mně již určitě čeká.“ Ještě se rozloučila.

Spěchala k domu,ale Petra tam ještě nenašla.Anička teda šla domů a tam rozložila všechny houby.Nejprve je nakrájela na malé plátky a potom je dala sušit na okno.Vtom venku uslyšela zavolání: „Aničko.“Hned vyběhla ven a před domem už stál Petr. „Tak už můžeme,Aničko,jít.“řekl na přivítanou. „Já se jenom obleču a připravím věci na cestu.Pojď za mnou.“řekla Anička.

„Já jsem si to,Aničko,rozmyslel.“ „A co sis rozmyslel?“ „Rozhodnul jsem se,že bychom mohli jít na tu farmu,kde budou mít ten čerstvý jogurt.Dostal jsem na něj totiž velkou chuť.“ „Tak dobře,Petře.Půjďme teda tam.Pokud budeme mít štěstí,tak bude možná mít i čerstvý tvaroh,nebo máslo a to je teprve výborná bašta.“Anička dochystala všechny potřebné věci.

Vyšli na cestu.Sluníčko již stálo vysoko na obloze a hřálo.Zanedlouho vešli do lesa. „Tak co,už se těšíš na zítřek,Petře?“ „Proč na zítřek?“divil se Petr. „No přece až budeme opékat ty buřty.“ „Aha.Máš pravdu,to bude už zítra.Moc se na to těším.Také se toho nemůžu vůbec dočkat.Myslím jediné na to,aby už byl zítřejší večer.“ „Já také.“přikývla Anička.Pak šli potichu.Lesem vál chladivý vánek, který ochlazoval jinak velké teplo sálající ze slunce.Dneska Anička houby nesbírala,protože ze včerejška jich měla již dost.Z trávy slyšeli bzukot spousty cvrčků až uši zaléhaly.Dneska cvrčeli zvláště silně.Po cestě přeskočil luční koník.Cesta jim uběhla velice rychle.

Ani se nenadali a před nimi se objevil statek.Obešli ohradu,kde se pásł dobytek.Jako první je přivítala Mánička: „Ahoj,Aničko.Jak se máš?Už jsme se dlouho neviděli.“ „Mám se dobře.Jdu tady,protože tvůj tatínek mi řekl,že dneska bude mít čerstvý jogurt.“ „To máš štěstí.Už je hotový.Jenom pojď dál.A kdo to je s tebou?“ „Se mnou je Petr.Poznali jsme se letos na táboře a je to moc fajn kluk.“Ze dveří statku vyšel statkář.Ihned přivítal Aničku a Petra.Pozval je dovnitř.Pak jim přinesl plnou misku čerstvého jogurtu. „A nemáte dneska tvaroh?“zeptala se Anička. „Jo,tvaroh mám.Než dojdíte ten jogurt,tak já vám přinesu dva krajíce chleba s čerstvým tvarohem.Chleba je také čerstvý.Pekla jej v sobotu moje manželka.“Sotva to dořekl,vešla do místnosti.Posadila se ke starému dřevěnému stolu vedle Aničky a Petra.Petr snědl jogurt nejrychleji a ještě se potom olizoval.Statkář odešel z místnosti,aby připravil

Aničce a Petrovi svačinku. Anička si jogurt velmi vychutnávala. Petr se zeptal: „Nebyla by ještě jedna miska jogurtu?“ „Tobě tak chutná? To je dobře. Tak já ti ho přinesu.“ řekla statkářka. Za chvíli se vracela s miskou naplněnou po okraj. Petr zdvořile poděkoval a jogurt v něm začal opět mizet.

Mezitím přišel pan hajný a nesl talíř s několika krajíci chleba namazaných velkou vrstvou tvarohu. Petr se zakousnul do prvnímu. Také mu chutnal velmi mnoho. Snědl než se ostatní nadali oba dva. Anička si ty svoje nechala zabalit na cestu.

Nakonec se ještě Anička i Petr rozloučili. „Tak kam půjdeme teď?“ zeptal se Petr. „Nechej se překvapit. To uvidíš.“ řekla mu na to Anička. „Tak mi to řekni. Nenapínej mne.“ žadonil Petr. „Tak dobře, jdeme k jednomu průseku, který končí velkou loukou. Také tam teče větší řeka. Když si na tu louku lehneš tak neslyšíš nic jiného než bzučení cvrčků a hučení řeky. To je potom velmi nádherný pocit.“ řekla nakonec Anička. „To už se tam moc těším.“ Pokračovali vesele v cestě. „A za jak dlouho tam dojdeme?“ zeptal se za chvíli nedočkavě Petr. „Už nám zbývá jenom kousek cesty.“ odpověděla mu na to Anička. Petr se moc těšil až už konečně uvidí nádhernou louku. Na nebi se proháněly beránci, kteří na chvíli zaclonili slunce a potom se zase ubíraly svou cestou.

Před nimi se objevil velký průsek. „Tak tady zahýbáme. Za chvíli už dojdeme na louku.“ oznámila Anička. Petr přidal do kroku. Dopoledne se již začínalo měnit v poledne. Nedlouhý průsek skončil a před Aničkou a Petrem se ukázala velká louka. Petr se zaposlouchal a slyšel přesně jak Anička řekla jenom cvrkot cvrčků hrajících na své housličky a také líbezné tóny řeky protékající kdesi na konci velké louky. Anička šla ještě kousek po louce. Zastavila se tam, kde končily stínu stromů. „Tady si lehneme a zůstaneme. Máme na to čas asi dvě hodiny.“ řekla Anička. Petr naprosto souhlasil.

Oba si lehli na travnatou zem. Anička i Petr zavřeli oči a poslouchali nádherné zvuky louky. Do všeho ještě někdy zazpíval nějaký ptáček svoji píseň. Anička se cítila velmi šťastná. Uvažovala o tom, kam si zítra s Petrem zajde na procházku. Pak se však zaposlouchala do všech nádherných zvuků louky. Když se podívala před sebe tak uviděla v dáli stát stavení. „Jak je dobře, že tady je můj

domov. Tady je tak nádherný výhled a všechno je tady nádherné. Neznám hezčí místo pod sluncem. "Kolem stavení se klikatila cesta a po ní někdy projelo auto. Od jeho skel se odráželo světlo, které dolétlo až do Aniččiných očí. Aničku napadlo, že by si mohla rozbalit svačinu a sníst si jí v nádherné pohodě, kterou louka poskytovala. Někdy kolem Aničky a Petra polétnul čmelák, nebo i jiný hmyz. Aniče se na jejím prstíku usadila včela. Přestala proto rukou hýbat a pozorovala jí. Včela, když poznala, že se spletla, tak odletěla z Aničina prstu na nejbližší květinu. Anička si dorozbalovala svou svačinu a začala jí jíst. Rozhlížela se po krajině. Dneska se jí zdálo o mnoho nádhernější než dříve. Podívala se na Petra, uviděla, že ten již tvrdě spí a pravidelně oddychuje. Rozhodla se jej nebudit. Položila se opět do trávy a pozorovala mráčku plující po obloze. Netrvalo dlouho a Aničku také přemohl spánek.

Probudila se až o hodně později. Vylekaně se podívala na své hodinky a zjistila, že mají právě čas na to, aby se vydali na cestu domů. Petr ten ještě stále spal jako o půlnoci. Anička je probudila a řekla mu: „Petře, vstávej, už musíme jít domů.“ „To už je tolik hodin?“ divil se Petr. „Ano, oba dva jsme usnuli a já jsem zjistila, že už nám nic jiného nezbyvá. Také bych tady velmi ráda ještě nějakou dobu zůstala, jenomže už doopravdy musíme jít.“ „Tak dobře, Aničko.“ řekl rozmrzele Petr. Slunce se již vydalo na druhou část své poutě.

Anička s Petrem vstali a vydali se na cestu domů. Anička šla velmi rychle, protože trochu zaspali. „Na té louce bylo nádherně, že Petře? Svítlo tam nádherně sluníčko a tak hezký hřálo.“ Petr na to přikývnul. „Jenomže tys z toho nic neměl, protože jsi skoro celou dobu prospal.“ „Ale spalo se mi dobře.“ řekl na to Petr. „Už se těším na zítřek. Uvažuji kam zase půjdeme. No, do zítřka snad na něco přijdu.“ „Jestli se, Aničko, nebudeš zlobit, tak já bych zítra zůstal doma a něco si také udělal, když se stejně uvidíme večer.“ „Proč bych se měla zlobit. To je dobrý nápad. Já bych si také měla dodělat fotky z tábora. Takže večer pro tebe má tatínek přijet.“ „Ano, jestli by to tak šlo.“ „A ve čtvrtek už zase půjdeme na normální procházku, že Petře?“ „Proti tomu nic nemám.“ „To je dobře.“ zaradovala se Anička.

Před domem se rozloučili.Petr již velmi spěchal na autobus.Anička se doma převlékla do plavek a šla se do potůčku u skály vykoupat a ochladit po tom horkém dni.Myslela už jenom na zítřejší večer jak si s Petrem užije při táboráku.

Když uviděla přícházet maminku z práce,tak jí běžela rychle přivítat.Hned jakmile se převlékla,tak jí začala pomáhat s večeří.

Po večeři si splnila svůj úkol,který dostala od maminky jako každý den.

Pak se posadila před dům k potůčku a poslouchala jeho bublání.Představovala si jak asi bude probíhat zítřejší večer a uvažovala a různých vylepšeníh.Nic jí však nenapadalo.Všechno jí připadalo dokonalé.Slunce již skoro zapadlo a po celé krajině se začínalo rozmísťovat šero.Aničce se nechtělo vůbec domů.Nastávala vlhá letní noc.Anička by se nejraději vyspala venku.Věděla však,že maminka ani tatínek by za žádných okolností s tím nesouhlasili.Rozhodla se,že zítra večer udělá z táboráku také hodně fotek,aby později mohla vidět jak probíhal její první táborák s Petrem.Také se těšila na ty následující.Na nebi se rozsvítili srpek měsíce. „Jenom je škoda,že nebude svítit úplněk.To by opékání bylo ještě hezčí a fotky také.“pomyslela si Anička.Cítila se moc krásně až se bála,aby to všechno neskončilo něčím hrozným.V nitru cítila jakýsi strach,který nedokázala vysvětlit.Jako by jí hrozilo něco velmi vážného,co ještě netušila.Snažila se je zaplašit,tím,že se uklidňovala: „Co by mi mohlo hrozit.Je to hloupost.“Podařilo se jí to nakonec,ale stále ten strach v hloubi cítila.

Z uvažování jí vytrhlo tatínkovo zavolání.Doma se okoupala a potom šla hned spát.Před spaním myslela na nádheru příštího večera.Usnula za chvíli.

ven a ve světle záblesku uviděla obrysy cizí postavy. Anička vyděšeně sáhla po vypínači na schodech. Světlo se roznulo a před Aničkou se zjevil člověk v kukle. Když si všimnul Aničky sáhnul rychle do náprsní kapsy. Anička zůstala stát jako přimražená neschopná jakéhokoliv pohybu. Vytřeštěně zírala na muže, který vytáhnul pistoli. Anička na něm poznala, že dostal strach. Pak se ozvala rána a Aniččino tělo spadnulo bezvládně na zem. Lupič začal prchat. Z Aniččiny hlavy se řinula temná krev.

Za delší dobu vešel do domu Petr, který se rozhodnul, že půjde za Aničkou přece jenom dříve a podívá se třeba jak Anička vyrábí fotografie. Nejprve zazvonil na zvonek. Nikdo se mu neozýval. Zkusil otevřít kliku u dveří. Zavolal opět na Aničku, ale nikdo se mu neozýval. Vešel tedy dovnitř, aby se podíval jestli tam někde Aničku nenajde.

Před jeho očima se však ukázal hrozivý obraz. Anička ležící na zemi a u ní velká louže krve. Petr vyběhnul nahoru jak nejrychleji to dokázal. Zavolal zoufale: „Aničko.“ Nikdo mu však neodpověděl. Nevěděl co má udělat. Cítil se strašně zoufalý. Volal několikrát znovu na Aničku. Sáhnul jí na krční tepnu a zjistil, že srdce ještě slabě bije.

V největší rychlosti seběhnul všechnu schody dolů. Běžel k telefonu. Vytočil číslo záchranné služby. V telefonu se mu ozval hlas. Petr mu řekl všechno co zjistil. Hned opět telefon zavěsil a běžel za Aničkou. Kleknul si k ní na zem. Díval se odkud ta krev teče. Hladil jí jemně po vlasech a v pláči říkal: „Aničko, co se ti stalo. To není fér. Nesmíš mi přece umřít. To tak nejde. Aničko, prosím tě, prober se. Co se to jenom stalo.“ Petr se dal ještě do zoufalejšího pláče. Slzy se mu řinuly z očí jedním velkým proudem a ředily krev na zemi.

Petr uslyšel zazvonění. Seběhnul ze schodů. Ve dveřích uviděl lidi ze záchranné služby. V největší rychlosti jim otevřel. Zavedl je na schodiště. Oni naložili Aničku na nosítka. Teprve teď si Petr všimnul rány na její hlavě. Petr šel za záchranáři. Ti ho nejprve nechťeli sebou vzít, ale Petr se nenechal odstrčit. Tak jej nakonec vzali do sanitky. Petr nepřestával po celou dobu hladit Aniččinu hlavu. Ve voze slyšel zvyk houkaček. O Aničku se starala již doktorka. Snažila se zastavit krvácení. „Jestli tvá sestra přežije tak

se stane velký zázrak.“řekla doktorka.Petr už nevěděl co má dělat,protože si Aničku velmi oblíbil za tu krátkou dobu.Stále nepřestával opakovat: „To mi,Aničko,nesmíš udělat.“

Dojeli do nemocnice.Petr šel stále v pláči za Aničkou.Běžel za záchranáři.Doběhnul s nimi do nemocnice.Pak Aničku zavezli na operační sál,kde Petr již nemohl.

Posadil se na lavičku před operačním sálem.Stále nepřestával plakat a opakovat stejnou větu.Všimla si jej jedna sestřička. „To je tvoje sestřička?“zeptala se. „Ne,to je moje kamarádka.Poznali jsme se letos na táboře.Prosím vás,řekněte mi,že to přežije.“Sestřička jej objala a zavedla na sesternu.Tam mu dala prášek na uklidnění.

Vtom Petr uviděl na chodbě Aniččiny rodiče.Ihned se k nim rozeběhnul a bez sebemenšího zaváhání se jim vrhnul do náruče.Aniččin tatínek i maminka již všechno věděli.Pohládili Petra a šli se s ním posadit na lavičku.Aniččina maminka se také rozplakala.Přesto však hladila Petrovu hlavu.Všichni měli strach co se s Aničkou stane.Doba,po kterou tam seděli se zdála být nekonečná.Každá minuta připadala jako jedna hodina.Všichni sledovali dveře až se otevrou a doktor přijde s tou nejhroznější a nejpravděpodobnější zprávou,že Anička operaci nepřežila.Aniččin tatínek také objal Petre.Nikdo z nich však nebyl schopen vyslovit jednoho slova.

Dveře operačního sálu se otevřely.Všichni hned běželi k doktorovi a měli v očích napsanou otázku.Doktor hned odpověděl: „Bohužel vám musím sdělit špatnou zprávu.Vaše dcera sice přežila,ale střela zasáhla její zrakové centrum a proto už asi nikdy neuvidí.“Petr zůstal stát jako zamražený a v uších mu znělo: „Neuvidí,neuvidí,neuvidí...“Pak se však zase rozeběhnul za Aničkou a zeptal se: „To jako bude slepá.“ „Ano.“odpověděl doktor a pokračoval: „Operace byla velmi náročná a následující hodiny budou rozhodující,jestli Anička přežije.Také je tady ještě jeden problém.Vaše dcera přišla o hodně krve a má velmi vzácnou krevní skupinu.Pokud nenajdeme co nejrychleji stejnou krev,tak nepřežije.“Maminka i tatínek poprvé promluvili a přihlásili se,že hned půjdou na odběry.

Doktor dojel s Aničkou na jednotku intenzivní péče. Maminka i tatínek šli hned k odběrům krve. Petr zůstal sám na pokoji. Podíval se pořádně na Aničku, hlavu měla celou ovázanou obvazy. Chytil jí za její bezvládnou ruku. „Aničko, prosím tě, boj. Nevzdávej to i když už nikdy mě asi neuvidíš. Já vím, že to je hrozné.“ mluvil Petr v pláči. Nemohla pořád přestat myslet na to, že Anička už nikdy neuvidí. Připadalo mu to jako něco velmi hrozného a nemožného. Vůbec si nedokázal představit, že jeho Anička již nikdy nebude moct spatřit světlo. Petr nevěděl co má dělat.

Do pokoje vstoupili maminka a tatínek. Přivinuli k sobě Petra. Zanedlouho se měli dovědět jak dopadly krevní testy. Petr se nepřestával na Aničku dívat. Její bezvládné tělo leželo na bílé posteli a do rukou měla zapíchnutou transfuzi a nějakou další látku. Petr se posadil na postel a chytil Aničku za bezvládnou ruku.

Do místnosti vešel doktor: „Vaše krevní skupina bohužel nevyhovuje. Je to totiž skupina, kterou velmi často rodiče nemají a to je váš případ. Nezbyvá nám teď nic jiného než čekat jak dopadne hledání ve světové databance. Musíme doufat.“ řekl doktor a odešel.

Petr se cítil zoufalý, protože cítil, že Anička nemůže toto přežít. Ticho pokoje rušilo jenom pípání přístrojů a zvuk umělého dýchání Aničky. Anička vypadala velmi žalostně. Petr ani maminka s tatínkem již nevěřili, že by to mohla Anička nežít. Petr si myslel i to, že to tak bude lepší, protože se nebude muset potýkat s tím, že již nikdy neuvidí, přitom jak ráda fotografovala. Petr vzpomínal jak byla Anička veselá, když ještě byli na táboře. Vzpomínal na každý okamžik, který spolu prožili. Uvědomil si i to, že právě o tom čase měli být moc šťastní, protože měli společně sedět u praskajícího ohně a opékat buřty. I on se na to totiž moc těšil. Snažil se představit si tu variantu, že by Anička přežila, ale nedokázal si jí představit jako slepou. Petr uvažoval: „Kdo ti tohle mohl, Aničko, udělat? Vždyť ty sis nic podobného nezasloužila. Jak ses na všechno vždycky těšila. Co teď budeš dělat? Asi pro tebe bude doopravdy lepší, když to nepřžiješ. Vždyť ty jsi byla tak milá a nikomu jsi nic zlého nepřála. Když jsme se na táboře bavili o tom jak máš hrát hlavní roli, tak jsi ani Pavle nepřála, aby onemocněla. Proč se ti toto muselo stát. Ty si nic takového nezasloužíš.“ opakoval v duchu při pláči Petr. Přitom nepřestával držet Aniččinu bezvládnou ruku. Anička

však nejevila známky života.Petr by jí pohladil po hlavě,ale měl strach z toho,aby jí něco neudělal a proto zůstal jenom u toho,aby jí držel za ruku.

Venku se již setmělo.Maminka s tatínkem seděli také vedle Aničky.Nikdo z nich neodešel ani na chvílku z pokoje.Petr se již trochu uklidnil,ale nepřestával se cítit velmi smutně.Přál si nyní jenom jednu jedinou věc,aby mohl zjistit,že toto všechno je jenom sen a mohl se z něj probudit a s úlevou si oddychnout.Noční hodiny ubíhaly jenom velice pomalu.Petr zase začal Aniččinu ruku skrápět slzami.Nic to však nebylo platné.Anička se ani nepohnula.Petr si vzpomněl na první okamžiky s Aničkou,jak se teprve poznali ve vlaku cestou na tábor.Jak se jej snažila Anička rozveselit a jak se jí všechno nakonec podařilo.Všechno jenom sebe nedokázala ochránit před tímto.Až po půlnoci Petr usnul.

Jeho spánek však netrval dlouho a ani nespál klidně.Pořád měl před očima obraz bezvládné Aničky ležící na zemi v kaluži krve.Proto se ze spánku probudil.

Venku uviděl vycházet slunce.Moc radosti mu to neudělalo.Nyní již pochopil,že se z toho nikdy neprobudí a že tohle není v žádném případě sen,ale tvrdá a těžká skutečnost.Petr se již sice nerozplakal,ale pohled na Aniččino tělo na posteli jej děsil. „Možná dneska již zemřeš.Doktor to myslím nějak tak říkal.Do dnešního večera musíš dostat tvou krevní skupinu jinak to nepřežiješ.Jenomže tvá krevní skupina je tolik vzácná,že myslím nemáš naději a bude to tak dobře.Ty si totiž nezasloužíš za celý život již nespátřit ani jiskřičku světla.To by si zasloužil jenom ten,kdo ti to udělá a doufám,že za to dostane ten nejpřísnější test,jenomže ani ten nejpřísnější trest pro něj ti už nevrátí to o co jsi přišla.Nic ti to již nemůže nahradit a vrátit.Již navěky budeš slepá.Ty si to asi nedokážeš ani představit.Já také ne.“říkal potichu Aniče do ucha Petr.

Slunce již vyšlo zcela nad obzor.Petr si najedou uvědomil,že mamince nezavolal domů,že zůstává domů nepříjde.Tatínek Aničky se zrovna probíral ze spánku,který jej v noci přemohl.Petr k němu přišel a potichu jej poprosil: „Prosím vás,mohl byste mi půjčit nějaké drobné.Já potřebuji zavolat domů mamince,aby o mně neměla strach,že jsem v pořádku,protože včera

jsem jí to s tím vším zapomněl zavolat.“ „To víš,Petře.Už dál nemluv.To je samozřejmost.“řekl tatínek a vytáhnul z kapsy několik drobných.

Petr vyšel z pokoje.Na konci chodby našel automat.Vytočil číslo domů.Telefon delší dobu vyzváněl.Nikdo jej nebral.Petrovi to připadalo divné.Najednou však uviděl na chodbě svojí maminku.Ihned se k ní rozběhnul.V běhu se dal do pláče: „Kdybys věděla,co se stalo.“Maminka jej objala a konejšivě řekla: „Já jsem to už všechno zjistila a je mi to také tak líto.“ „Mami,prosím tě,odpusť mi to,že jsem ti včera večer nezavolal.Já jsem na to úplně zapomněl.“ „Petře,nemusíš se vůbec omlouvat.Já chápu jak ti muselo být,když si zjistil co se tvoji nejlepší kamarádce muselo stát.“ „Jenomže ty nevíš úplně všechno.Tady v nemocnici šla na velmi těžkou operaci a asi už vůbec neuvidí.To je na tom to nejhorší.“ „To jsem nevěděla.A kde leží?“ „Je stále ne intenzivní péči.Ještě se ani neprobrala.Při životě jí udržují jenom přístroje.A jestli do večera nedostane svou krevní skupinu,tak zemře.Ona má totiž velmi vzácnou krevní skupinu.Tu prý nemají ani rodiče těch dětí.Asi to bude lepší,když umře a nedožije se toho,aby zjistila,že je slepá.“ „Tak,Petře,nemluv.Myslím si,že jí můžeš zachránit ty.Ty máš totiž s největší pravděpodobností stejnou krevní skupinu jako tvoje Anička.“ „Jo?“zazářily oči Petrovi. „Já teď s tebou zajdu za Aničkou a také se na to zeptám doktora.“řekla Petrova maminka.

Vešli dovnitř jednotky intenzivní péče.Petrova maminka pozdravila a Aniččinými rodiči.Posadila se tam také na chvilku na židli.Pak si přisedla s Aniččině mamince a řekla jí o Petrovi.Aniččina maminka hned souhlasila.

Zanedlouho vešel do místnosti lékař.Ten nejprve zkontroloval Aničku.Potom mu Petrova maminka řekla o krevní skupině.Doktor souhlasil a proto si Petra vzal sebou do ordinace.Tam mu odebral nejprve vzorek krve,aby mohli rozbořem zjistit,jestli je pravda,že Petr má stejnou krevní skupinu jako Anička.

Potom se Petr mohl opět vrátit na pokoj k Aničce.Do ticha pokoje pořád zněly jenom přístroje.Petr se zadíval na monitor tepu.Křivka se pořád stejně opakovala.Najednou však začala prudce kolísat.Petr se vylekal.Počet tepů se začal snižovat až se snížil na nulu.Aniččina maminka volala rychle doktora.

tcomop tcom edub otmít ež,ěnhredán imlev litíc es rteP.ecčínA
 edub íj onhcešv oc limoděvu kašv is kaP.toviž tinárhcaz ecčínA
 ej ež,ívzod es ža tavogaer edub kaj latímeřP.íduborp es ža takeč
 ydkin žij ež,dušopod alalěd oc,ohot z cin talěd žij eduben a ápels
 ina álěduen ydkin ékat žiJ.alavovidbo kilot uoretK,udorířP ířtapsen
 onhcešv otot kaj tivatsdeřp lazákoden is rteP.uktof uonidej undej
 monej eceřp olyben yb iltsej,lavožavU.tuomjiřp ežákod akčínA
 .aližeřpen akčínA ot yba,íšpel

Z myšlenek jej vytrhnula sestřička: „Tak,mladý pane,již je hotovo.“Petr vstal z lehátka,sestřička mu zalepila místo v pichu a Petr se pomalu vracel na pokoj k Aničce.

Posadil se ihned na židli vedle postele Aničky.Cítili se strašně smutný,ale nerozplakal se již.Nepřestával sledovat Aničku. „Kdoví o čem se ti teď asi zdá?O čem ve svém spánku uvažuješ? Jestlipak vůbec něco z toho co se ti stalo víš.Jestli tušíš,že všichni kolem tebe sedíme a čekáme na to až se probereš a dovíme se definitivně,že jsi slepá anebo se stane zázrak a ty nakonec přece jenom uvidíš.To by byl pro mne a jistě i pro všechny ostatní ten největší dárek v životě.Žádná zpráva by nebyla už radostnější.Jenomže té se asi nedočkáme.Budeš muset být,Aničko,velmi silná,abys to dokázala a dokázala žít i když už nic neuvidíš.A já ti teď slavnostně slibuji a dokonce přísahám,že ti budu vždycky oporou a budu ti navždy pomáhat zvládat všechna příkoří.Nikdy tě neopustím a nenechám v tom světě bez pomoci.To ti přísahám.“myslel si potichu Petr.Celé dopoledne probíhalo stejně.

V poledne přišla do pokoje sestřička: „Jestli chcete,tak byste si mohli dát v nemocniční jídelně oběd.“Nikdo však na něj neměl chuť a proto sestřiččinu nabídku odmítl.Sestřička odešla.

Petr se cítil hrozně moc vyčerpaný,po předešlé probdělé noci.Snažil se to však na sobě vůbec nedávat najevo.Pořád přemýšlel o tom co se Aničce přihodilo a vzpomínal na nádherné chvíle,které společně mohli prožít na táboře a částečně a u Aničky doma.Vzpomněl si na to,jak Aničku uštknul na táboře had.Jak z toho měla velký strach a on jí musel uklidňovat.Nakonec všechno dobře dopadlo a Anička se vrátila od doktora již bez pláče do tábora. „To bylo pro tebe,Aničko,mnohem menší zkouška,než budeš muset podstoupit nyní.Nyní se již nebudeš moct vyléčit z toho,co se ti

stalo. Žádná injekce ani nic podobného ti již nepomůže. Budeš muset být po celý život slepá a to je hrozné. Bude to pro nás všechny velmi těžké, ale my to nakonec zvládneme a ty si určitě najdeš zase jinou zálibu. Když si ale vzpomenu jak ráda jsi fotila a teď toho budeš muset nechat. Nedokážu si tohle vůbec představit. Jak se ti mohlo něco takového stát? když si představím, jaký měl být včerejší večer nádherný a místo toho jsem tě našel v takovém stavu. Kdoví co bychom dělali dneska, kdyby se ti nebylo včera nic stalo. Za jak dlouho se probereš a všechno zjistíš? Musím se zeptat doktora, až tady přijde, aby tě zkontroloval. „uvažoval potichu Petr.

Letní slunce se začínalo sklánět k západu. Anička však stále spala. Petra začínala přemáhat únava. Oči se mu stále více zavíraly. Nevnímal nic vedle sebe. Díval se jenom na Aničku. To co dělali ostatní Petra vůbec nezajímalo. Hlava se mu začínala sklánět dolů, až usnul.

Probral se až večer, když již slunce zapadlo. „Já jsem spal?“ divil se. Jeho maminka mu odpověděla: „Ano, usnul jsi.“ „Proč jsi mě neprobudila?“ „Protože se potřebuješ také vyspat.“ „Měla jsi mě hned probudit. Jak to vypadá s Aničkou?“ „Stále stejně. Byl tady i doktor, aby jí zkontroloval a řekl, že asi bude žít. Že tu nejkritičtější dobu již překonala. Po transfúzi tvé krve jí je už líp.“ „To je dobře.“ oddechnul si Petr. „A teď bychom měli jít domů. aby ses okoupal a vyspal.“ „Já tady chcu zůstat po celou dobu.“ „To je, Petře, nemožné. To bys nezvládnul.“ „Tak tady chci počkat, než se probere.“ „To také není možné, protože ona se probere až za delší dobu. Ještě to potrvá několik dní.“ „Já u ní musím být po celou dobu.“ „Anička ti jistě odpustí, když se půjdeš vyspat. Slibuji ti, že hned zítra ráno se sem vrátíme.“ Petr chtěl odporovat, ale přes únavu už nemohl.

Proto šel s maminkou poslušně domů. Venku již svítily jenom pouliční lampy. Petrovi posmutněl celý svět. Připadalo mu, že všechno je dneska nějaké jiné o moc smutnější než dříve. Na autobusové zastávce museli počkat než jim přijede tramvaj. Petr myslel neustále na Aničku. Myslel na to, jestli vůbec něco tuší, jestli se jí v kómatu něco nezdá. Mezitím přijel autobus. Petr s maminkou do něj nastoupili. V autobusu skoro nikdo neseděl. Petr se díval na tmavé ulice, kterými projížděli. Těšil se na zítřek, až bude moct opět

sedět u Aničky. Uvažoval jestli se rozhodnul správně, když od Aničky odešel. Cítil v sobě výčitky.

Autobus zastavil na zastávce, kde měli vystupovat. Maminka jej musela vytrhnout z uvažování, protože on vůbec nepostřehnul, že se již přiblížili k domovu. Smutně vystoupil z autobusu, došel ztmavlou ulicí kde vchodu do domu a po schodech nahoru do bytu. Vzpomněl si jak odsud odcházel předešlého dne veselý a jak moc se těšil jak Aničku překvapí, když přijde za ní dříve a jak se moc těšil na včerejší večer, o kterém si myslel, že budou společně sedět u ohně a opékat špekáčky. Pak si vybavil ten hrozný pohled na Aničku ležící na zemi. Ani nepostřehnul, že stále stojí jak sloup u dveří.

Teprve až na něj maminka poněkolkáté zavolala, tak procitnul z úvah. Šel se do koupelny okoupat. Potom šel hned do svého pokoje, kde si lehnul do postele a dal se do pláče. Znovu si v hlavě vybavoval všechny okamžiky od vstupu do Aniččina domu a nálezu Aničky. Tyto obrazy mu nedovolily usnout. Také nepřestával myslet na to, co Aničku čeká až se probere a bude muset zjistit pro ní tak krutou pravdu. Petrovi se nedařilo přestávat myslet na tohle všechno. Usnout se mu podařilo až velmi pozdě nad ránem.

Velmi brzy jej opět probudil budík, který si natáhnul včera večer, aby mohl jet za Aničkou do nemocnice co nejdříve. V rychlosti vstal, umyl se a obléknul. Pak nedával mamince pokoj, aby mu co nejrychleji nachystala snídani. Snědl jí jenom proto, že musel, protože na jídlo neměl vůbec chuť. Venku zrovna vycházelo sluníčko provázené nesčítným množstvím červánků. Když se na ně Petr podíval, tak si hned musel uvědomit, že tohle již Anička nikdy nebude moci spatřit.

Z domů vyšli na cestu co nejrychleji. Petr popoháněl maminku, aby už mohl být opět u Aničky v nemocnici. Autobus jim naštěstí přijel velmi rychle. Nastoupili do něj. Petr sledoval zastávky, aby náhodou nepřejeli nemocnici. U zastávky s nemocnicí vystoupili. Petr myslel na to, aby se dověděl, až přijde do nemocnice, že se Anička již probírala a vidí.

Vešli do nemocnice. Výtahem vyjeli do patra, kde ležela Anička. Tam již Petr na svou maminku nečekal a co nejrychleji spěchal na jednotku intenzivní péče, kde Anička ležela. Běžel v očekávání, že se jeho představy nakonec splní.

Když však vešel dovnitř,zjistil,že se od předešlého večera nic nezměnilo.Anička stále ležela bezvládně na posteli a do ruky měla zapíchnutou infuzi.krevní transfuzi již nepotřebovala.Její tep stále měřil pípající přístroj a obličej měla přikrytý dýchací maskou.Podíval se na Aniččiny rodiče s velkou otázkou.Maminka Aničky mu odpověděla: „Petře,od včerejšího večera se nic nezměnilo.Stále je všechno při starém.“Petr nešťastně usednul na židli vedle postele a sledoval Aničku.

Do pokoje vešel zanedlouho doktor.Podíval se na Aničku a řekl: „Myslím si,že Anička je již zachráněna a přežije to.“ „A bude doopravdy slepá?“zeptal se Petr. „To asi ano,protože její zrakové centrum bylo poškozeno velmi mnoho.“Petr se zadíval velmi smutným pohledem na Aničku.Pak jej napadla ještě jedna otázka: „Za jak dlouho se asi Anička probere?“ „Ještě to několik dní potrvá co bude spát.Měla by se probrat začátkem příštího týdne.“odpověděl lékař.

Pak z pokoje odešel.Aniččin tatínek řekl mamince,aby s ním šla domů a trochu si odpočinula.Ta nejprve nechtěla souhlasit,ale nakonec se mu to podařilo.

V pokoji zůstal jenom Petr a jeho maminka.Ta se posadila vedle něj a hladila jej po zádech.Petr uvažoval o jedné jediné otázce: „Proč se to muselo stát tak hodné holčičce jako je Anička?“Nemohl na ní najít jedinou rozumnou odpověď.Pak jej napadla ještě jedna otázka: „Kdo ti to,Aničko,mohl udělat?Kdo mohl být ten hrozný člověk, který ti tohle dokázal způsobit?“Dopoledne ubíhalo jenom velmi pomalu.Petr však vůbec nesledoval čas.Bylo mu úplně jedno kolik je hodin.Ve své ruce držel Aniččinu ruku.Čas plynul stejnotvárně.Do pokoje nesvítlo ani slunce.Místnost osvětlovaly jenom zářivky.Petr se cítil již velmi unavený,ale nedával to na sobě znát.Oči se mu začínaly zavírat únavou,ale spaní přemáhal natolik,že je to nakonec přešlo.Pokaždé,když jenom na chvílku zavřel oči,tak se mu zjevil nejstrašnější obraz jeho dosavadního života.Proto také nechtěl spát.

Poledne minulo aniž si toho Petr všimnul.Celý den mu připadal stejný.

Odpoledne přišli zase rodiče Aničky.Posadili se vedle Petra a sledovali Aničku.Ani odpoledne však nepřineslo nic nového.

Večer odvedla maminka Petra opět domů,i když se mu nechtělo opět opustit Aničku.Doma v posteli Petr nemohl usnout.Pod víčkami se mu mísily obrazy předcházejících dní.Nepřestával myslet na Aničku.Tentokrát v noci vůbec neusnul.Stále se v posteli přetáčel a i když ho na chvilku přepadnul spánek,tak se z něj ihned probudil.

Ráno opět spěchal za Aničkou.Nejprve se umyl,obléknul,potom se nasnídal a už vyšel z domů na autobusovou zastávku.Cestou si představoval okamžik až se Anička probudí a zjistí tu hroznou zprávu.Tak dojeli až k nemocnici.

Vystoupili z autobusu a tam se Petr dal do běhu,protože již znal celou cestu k Aničce na pokoj nazpaměť.Doběhnul k výtahu a potom do pokoje.

Anička však zase ležela bezvládně na posteli.Maminka mu odpověděla na jeho tušenou otázku: „Opět se nic nového nestalo.Celou noc ty bylo stejné.“Petr se podíval na Aničku a také na ní neshledal nic nového.Posadil se na židli vedle Aničky a myslel si: „Stále ten stejný pohled.Stále,Aničko,spíš.Já vím,měl bych ti to asi přát,protože čím déle budeš spát,tak tím déle potrvá to,že nevíš co s tebou je a nezjistíš tu hroznou zprávu.Jenomže jednoho dne to bude muset přijít a já nevím,jak to všechno dokážeme.Jak já ti dokážu pomoci?Hlavní část úkolu bude ale na tobě.To ti nebudu moci vzít i když bych to pro tebe udělal s tou největší možnou radostí,ale nemůžu.Jak se ti toto mohlo stát.To já nikdy nepochopím.Tobě?Ty sis nikdy nic takového nezasloužila.Jenom doufám,že si to ten,kdo ti to udělal spravedlivě odpyká.Kdybych tak mohl udělat něco,co by ti pomohlo a byla jsi opět zdravá.Jenomže ať uvažuju jak chci,tak mě nenapadá jak bych ti mohl pomoci,abys opět mohla vidět a dělat fotky.Když já ti chci tam moc pomoci,ale nevím jak.Co mám udělat,abych ti pomohl a tys mohla opět vidět všechno co ty máš ráda?Tak nemohl by mi to někdo prozradit?To tady nikdo neexistuje?“uvažoval zoufale Petr.

Dopoledne probíhalo stejně jako předcházející dny.Petr měl již pod očima černé kruhy od nevyspaní.Cítil se velmi osamělý a zoufalý.Nejvíce jej však trápilo to,že Aničce nedokáže nijak pomoci.„Proč se to nestalo raději mně?Proč se to muselo přihodit zrovna tobě?Kdybych ten den neupřednostnil to,že jsem si chtěl udělat něco

pro sebe,tak se to nic z toho nemuselo stát.To by jsi byla se mnou na procházce a byla by si o tom čase zdravá.Proč jsem musel zrovna ten den chtít dělat něco jiného než být s Aničkou?Já jsem ten,kdo za to všechno může.Jen a jen já za to můžu,protože kdybych byl s Aničkou,tak se nic z toho nemuselo odehrát.Tohle se mělo stát jen a jen mně,protože jsem nebyl s Aničkou zrovna když mě nejvíce potřebovala,abych jí ochránil a zachránil.“myslel si Petr.

Pak mu však myšlenky začaly splývat až usnul velmi tvrdým spánkem.Nepřestal však svírat ruku Aničky.Ve spánku se mu zdálo jak vidí Aničku a ta je naprosto zdravá.Zdálo se mu,že jí vidí pobíhat po louce a dokonce se spolu honí.Viděl Aničku jak se nádherně smála.Potom však všechno zčernalo a uviděl před sebou Aničku ležící na zemi v kaluži krve.

Vtom se ze snu probudil a zjistil,že je opět v nemocnici a Anička leží před ním na posteli.Petr se cítil velmi smutný z toho,že to,že Anička je zdravá byl jenom sen.Anička stále spala.

Odpoledne se převálilo do své druhé poloviny.Petr vůbec neměl hlad,ačkoliv od snídaně ještě nejedl.Nakonec pohled na Aničku nevydržel a dal se do usedavého pláče a v pláči vykřikoval: „Proč se toto muselo stát zrovna jí?Proč jí?Ona si nic z toho absolutně nezaslouží.“Jeho maminka se posadila vedle něj a vzala jeho hlavu do svých rukou.Začala jej hladit po vlasech.Petr nedokázal přestat s pláči.Ve vzlykotu říkal: „Proč se to muselo stát zrovna Aničce, která si tohle nezaslouží.Vždyť ona se chtěla stát jako dospělá fotografkou a tak ráda fotila,Také měla tak moc ráda přírodu,tak proč se jí toto muselo stát?“Petr nedokázal s pláčem přestat.Maminka jej nepřestávala hladit.Petr se cítil s Aničky velmi nešťastný,zdálo se mu jako by jej nedokázalo již vůbec nic potěšit a celý svět se začal zdát strašně nespravedlivý.Trvalo ještě hodně dlouhou dobu,než se podařilo Petrově mamince uklidnit Petra.Petr zůstával v jejím objetí.

Přiblížil se večer.Petr tentokrát nechtěl vůbec od Aničky odejít.Chtěl tam zůstat po celou noc.Dalo to Petrově mamince hodně přemlouvání,aby s ní vstal a odešel domů.Petr ještě před odchodem pohladil Aničku po tváři.

Z pokoje šel velmi pomalu dolů.Tam musel počkat s maminkou na autobus.Musel se hodně přemáhat,aby se

nerozběhnul za Aničkou zpátky do jejího pokoje a nezůstal tam s ní celou noc.

Doma se okoupal a šel hned spát.Cítil se již dost unavený,ale usnout nemohl,protože pořád myslel na Aničku a na tu představu,že již nikdy neuvidí.Připadalo mu to jako něco hrozného,co se ani nemůže přihodit,co je nemožné.Myslel si,že to je snad zlý sen a velmi brzy se z něj probudí.Nedokázal si představit,že se něco takového může stát ve skutečnosti.Nechtěl a nemohl uvěřit,že by se něco takového mohlo stát tak hodné a milé holčičce jako je Anička.Nakonec v úvahách kolem půlnoci usnul.

Další den ráno se probudil docela pozdě.Nechápal jak mohl zaspat budík, který se předešlý den natáhnul.Rychle vstal,umyl se a obléknul.Potom šel do kuchyně,aby popoháněl maminku se snídání.

Při snídání mu maminka řekla: „Petrě,dneska je neděle,tak bychom měli jít dopoledne do kostela.“ „Já půjdu ale raději hned za Aničkou.Musím u ní být každou chvíli.“ „Já si myslím,že bys měl jít spíše do kostela.“ „To nemůžu,když je Anička v takovém stavu.“řekl na to Petr. „Když půjdeš do kostela,tak tím Aničce prospěješ mnohem více,než když u ní budeš sedět.Taková modlitba toho zmůže mnohem více.“Petr se potom zamyslel a musel uznat,že maminka má pravdu: „Asi máš pravdu.Tak já teda půjdu do kostela.Ale hned po něm půjdeme za Aničkou.“ „To víš.“uklidnila maminka Petr.

Petr se po snídání převléknul do svátečního oblečení,které nosil jenom v neděli do kostela.Přitom myslel na Aničku.

Cesta do kostela netrvala dlouho.Vyšli z domu a šli kratšími uličkami na náměstí.Tam stál mohutný kostel.Petr do něj s maminkou vstoupili.Našli si místa v lavicích a posadili se tam.Do mše ještě zbýval nějaký čas.Petr si kleknul na lavici a zadíval se na kříž na oltáři: „Pane Bože,prosím tě,dej,aby Anička se už brzy probírala a zase viděla.Protože já si to nedokážu představit.Anička musí vidět.To jinak ani nejde.Vždyť ona má tak ráda přírodu a tak ráda fotí,tak se nemůže stát,aby již nikdy neviděla.To není možné.Ty mě musíš vyslyšet.“

Z myšlenek jej vytrhnulo zazvonění zvonků při příchodu kněze a ministrantů.Postavil se a následovalo požehnání a celá mše.Petr se však nedokázal soustředit a myšlenky mu stále utíkaly za

Aničkou.Po celou mši se nedokázal zklidnit.Přál si,aby ta mše již skončila a on mohl jít opět za Aničkou.Zdálo se mu,že se mše dneska hodně vleče a netrvá obvyklou jednu hodinu,ale že již muselo uplynout hodin několik.

Konečně končila mše a kněz uděloval závěrečné požehnání.Petr nechtěl ani počkat než se dozpívá závěrečná písnička.Maminka jej však dříve nepustila.Při odchodu z kostela se požehnal v kropence a už spěchal na autobusovou zastávku.

Tam se hned podíval na jízdní řád.Jenomže zjistil,že nejbližší autobus pojede až za půl hodiny.To jej velmi zklamalo.Nemyslel totiž na nic jiného,než aby opět seděl po boku Aničky v nemocnici.Maminka se posadila do budky autobusové čekárny.Petr však nedokázal ani postát chvilku na jednom místě.Pořád chodil sem a tam po autobusové zastávce.Také nepřestával sledovat hodinky,kdy již nastane doba příjezdu autobusu na zastávku.Posledních několik minut se mu zdálo úplně nekonečných.

Dočkal se.Na zastávce zastavil autobus.Petr s maminkou do něj nastoupili.Petrovi se zdálo,že dneska jede autobus nějak hodně pomalu oproti jindy.Připadalo mu,že autobus skoro stojí.Dopoledne se převalilo do své druhé poloviny.

Od zastávky,kde vystupoval s maminkou se rozběhnul rovnou do nemocnice.Zastavil se jenom ve výtahu,kde nemohl nic uspišit.Jakmile však vystoupil z výtahu,tak se dal opět do běhu.

Vrazil do dveří v Aniččině pokoji.Čekal celý napjatý,že se Anička již probrala,i když doktor říkal,že to ještě nějakou dobu potrvá a že jej spatří.Zjistil však,ke svému velkému zklamání,že Anička stále ještě spí a žádná změna se s ní neudala.

Posadil se posmutněle na židli,kde vždycky seděl.V pokoji nikdo mimo Aničky nebyl.Petr se k Aničce sehnul a pohládl jí po její tvářičce a pošeptal jí do ouška: „Aničko,kdy se už probereš?Já už chci vědět,že jsi úplně zdravá a že vidíš.Udělej mi tu radost,abych to věděl.To se tobě nesmí stát,abys již nikdy neviděla.To by byla velká nespravedlnost.Ty musíš vidět rozumíš,protože jinak nevím co bych dělal.Já chci,abys mě zase mohla vodit po lese a ukazovala mi ty hezké zákoutí.Já chci,abychom opět mohli spolu chodit den co den na procházky a slibuji ti,že bych již nikdy neodmítnul a každý

den bych s tebou chodil.Vždyť jsi mi říkala,že je tam nádherných zákoutí ještě hodně,tak mi je musíš ukázat.Já je chci vidět a ty je také musíš spatřit.Rozumíš,Aničko?“Petr dal na závěr Aničce na tvář malou pusu.

Potom se posadil na židli.Do pokoje vešla jeho maminka a posadil se vedle něj.Ticho,přerušované jenom hlukem přstrojů připadalo Petrovi nesnesitelné.Chtělo se mu utéct,ale nedokázal Aničku opustit.Premáhal to v sobě.Přemýšlel kolik dní již uplynulo od toho hrozného okamžiku,kdy našel Aničku postřelenou.Nejprve si nemohl uvědomit,který den se to stalo.Po delší úvaze si vzpomněl,že se to stalo ve středu a tím pádem už od toho okamžiku uplynulo pět dní.Petr se neustále díval na Aničku,jestli se už neprobouzí ze spánku.Stále však ležela nehybně v bílém nemocničním oblečení na bílé posteli přikrytá peřinou.Do poledne se nic nezměnilo.

Slunce se již opět vydalo na svou druhou polovinu své poutě po nebi,nastalo odpoledne.Petr to však ani nepostřehнул.Pro něj čas po dobu co seděl v nemocnici stál. „Proč mě musíš,Aničko,nechávat v takové nejistotě.Probuď se už konečně,abych věděl,že jsi v pořádku a že uvidíš a budeme spolu moct chodit opět po lese na nádherné procházky.Žádné jiné přání nemám.Je to moje jediné a největší přání v tuto dobu,Aničko.“Do pokoje vešli Aniččini rodiče.Petr je pozdravil,ale nepřestával držet Aničku za ruku.Cítil se tak alespoň o něco lépe.Odpoledne se dostalo do své druhé části.Stále se však nic neměnilo.

Nadešel již pátý večer od osudného odpoledne.Petr musel opět opustit Aničku.Na rozloučenou jí pohladil po tváři.Ještě se za ní ohlídl a už musel jí opustit a jít domů.

Cestou se cítil velmi nešťastný,že tohle všechno stále nekončí,ale pořád pokračuje.Myslel na své přání,aby všechno bylo opět jako dříve a oni oba mohli být šťastní.Ačkoliv všechno trvalo teprve tak krátce,tak se Petrovi zdálo,že doba, která uplynula od úterý trvá již nejméně rok,ale možná již déle.

Doma se okoupal a šel se lehnout do postele.Nejprve nemohl usnout.Nakonec se mu to po půlnoci podařilo.Ve spánku se mu však zdálo,že se Anička již probudila a že se zjišťuje,že nevidí.V tu chvíli se probudil.Potom zase nemohl usnout.Všechno mu začalo

nahánět hrůzu.Připadal si jako v tom nejhroznějším snu.Usnout se mu podařilo až velmi pozdě v noci.Pak spal již tak tvrdým spánkem,že se mu již nic nezdálo.

Za chvíli jej však probudil budík.Hned vstal a šel se do koupelny umýt.Následovalo oblečení a snídane.Když vešel do kuchyně,měla jí maminka již nachystanou.Petr jí velmi rychle zhltnul,aby mohl co nejdříve jít opět k Aničce.

Maminka s ním šla opět do nemocnice.Cestou Petr myslel na to,že se Anička již musí probrat a vidět.Cítil se však již velmi unavený a slabý.Oči se mu již zavíraly i v autobuse.

Když však autobus zastavil na zastávce u nemocnice sebral všechny svoje síly a rozběhnul se již známou trasou až k Aničce do pokoje pln očekávání,že se splní jeho největší a zároveň jediné přání.

Aničku však našel stále spící na posteli a vedle ní sedící její rodiče.Petr se posadil na svou obvyklou židli a chytil zase Aničku za ruku.Pod očima měl již velké kruhy.Chtělo se mu hrozně spát,protože ani ten krátký spánek v noci mu nepomohl,vůbec si při něm neodpočinul.Cítil se již velmi zoufalý a Anička se stále neprobouzela.To jej činilo ještě smutnějším.Petr uvažoval co by mohl udělat,ale na nic nemohl přijít.Do oči mu vhrkly slzy.Nedokázal se ubránit nářkávému pláči.Jeho zoufalství již překročilo mez snesitelnosti.Cítili,že již to takhle dále nezvládne.„Řekněte mi.Je to zlý sen,anebo ne?Já už chci,aby to skončilo.Já už nemůžu.Proč se tohle muselo Aničce přihodit.Zrovna jí.Já nechci,aby byla slepá.Proč se tohle nestalo raději mne.Za všechno můžu já,jenom já!Měl jsem ten den být s ní a nic by se jí nestalo.Kdybych si nechtěl udělat něco doma a šel s ní na procházku,tak se jí to vůbec nemuselo přihodit.Ano,můžu za tohle všechno jenom já.Anička musí vidět,tohle se jí přece nemůže přihodit.Pokud neuvidí,tak já již nechci dále žít.To se totiž nedá,aby se něco takového přihodilo tak hodné holčičce jako je Aničko.Aničko,probud' se.Prosím tě o to.“vykřikoval zoufale Petr.

Do pokoje přišla rychle sestřička, která hlídala Aničku.Nesla s sebou injekci se sedativy a řekla Petrově mamince: „Já píchnu Petrovi tady toto na spaní,protože vidím,že se potřebuje prospat a jinak by neusnul.Prozatím si může lehnout na postel vedle Aničky.Myslím si,že by se dneska nemuselo nic spát a tak by na ní

mohl ležet.“Maminka souhlasila.Petr se nejprve bránil,takže jej musel chytit i tatínek od Aničky.Nakonec se sestřičce podařilo mu sedativa vpíchnout.Petr již ke konci přestal odporovat,protože se cítil již velmi slabý a ani to nedokázal.Sestřička a jeho maminka jej položili na postel.Petr už vůbec neodporoval.Za chvílku usnul velmi tvrdým spánkem.

Nejprve se mu vůbec nic nezdálo,ale potom se mu začalo zdát o Aničce o tom,že je úplně zdravá a jsou spolu na procházce po lese u Aniččina domku.Zdálo se mu,že jsou moc šťastní s radují se ze všeho.Pak poznal krajinu,kudy šli,vzpomněl si,že se jedná o cestu k vodopádům.Cítil nepopsatelnou radost.K vodopádu šli velmi rychle a zároveň velmi pomalu.Proto trvalo dlouho než tam došli.Celá krajina kolem něj najednou zkrásněla.Vodopády se mu zdály a mnoho krásnější než předtím.Anička se postavila až na samý kraj skály s řekla: „Toto je moje nejoblíbenější místo.Tady v lese není krásnějšího.Prosím tě zaveď mě sem.“

Potom se Petrovi již nic nezdálo.Probudil se až večer.Nejprve si nemohl uvědomit,kde je a co se s ním vůbec stalo.Rozhlédl se kolem sebe a všechno opět pochopil a vzpomněl si,že leží u Aničky a vybavil si ty předešlé hrozné okamžiky.

Jeho maminka si všimnula,že se již probudil.Šla hned k němu a zeptala se jej: „Tak jak se cítíš,Petře?“ „Už lépe.“odpověděl jí Petr.

Ihned vstal a posadil se opět vedle Aničky.Chytil jí za ruku.Vedle Aničky seděli také její rodiče.Petr začal přemítat o snu,který se mu zdál.Nechápal jej vůbec.Proto se na něj snažil přestat myslet a to se mu i podařilo. „Kdy se už konečně,moje Aničko,probudíš.Já chci tak moc,abychom opět mohli podnikat procházky po lese jako dříve a ty si mi mohla ukazovat další hezká místa a mohli jsme jít třeba znova k vodopádům,když se ti tak moc líbí.Jenom se moje milá Aničko již probuď,abych se dozvěděl tu radostnou zprávu,že vidíš a nejsi slepá jak to říkal ten doktor.To bys mě moc zklamala.Ty nesmíš být už napořád slepá.To nemůžeš,protože já bych nevěděl potom co mám dělat.“myslel si Petr.Stále měl pod očima černé kruhy,ale cítil se již méně unavený.

Maminka tentokrát musela vynaložit o dost větší úsilí,aby Petra přemluvila a šel s ní domů.Celou cestu opět nepřestal myslet

na Aničku,kdy se už probudí a zjistila se pravda jestli je slepá,nebo ne.

Doma se okoupal a šel hned spát.V posteli však nemohl opět usnout,protože se nemohl zbavit představy,že je Anička slepá a již nikdy neuvidí.Neusnul také proto,že velkou část dne prospal.Celou noc probděl.

Ráno vstal celý unavený.Jako první se umyl a obléknul.Potom šel hned do kuchyně,kde měl již od maminky nachystanou snídani.

Když dojedl,tak hned spěchal za Aničkou do nemocnice.Na zastávce se nemohl dočkat,než přijede autobus.Ten přijel zanedlouho.On i jeho maminka do něj nastoupili a vydali se na cestu do nemocnice.Petr opět doufal,že uvidí Aničku na posteli rozesmátou,protože se probere a uvidí.

Od autobusové zastávky opět běžel za Aničkou až do pokoje,kde ležela.Nikoho tam neuviděl.Posadil se vedle Aničky na židli a hned jí chytnul její ruku.Cítil,že je stále bezvládná.Petr se cítil již velmi zoufalý,protože už to na něj trvalo hodně dlouho.

Do pokoje vešel lékař.Ten Aničku vyšetřil.Mezitím do pokoje vešla i maminka Petra.Doktor oznámil: „Už by se mohla probudit.Už je pomalu na čase,protože pokud se neprobudí a zůstane v kómatu,tak se nedají vyloučit další poškození.“Petra to velmi vylekalo: „Co se jí ještě může stát,mimo to,že neuvidí?“ „Já tě teď nebudu strašit,ale pravda je,že by se měla již probudit.“ „Co se jí teda může ještě stát?“ „Může zůstat třeba ochrnlá,nebo podobně.“odpověděl lékař. „To snad ne.“vykřiknul Petr.Lékař z pokoje odešel.

Petr se dal ihned do pláče,protože si nedokázal představit,že by se Aničke mohlo stát ještě něco horšího,než to,že neuvidí.Maminka jej nedokázala uklidnit.Petr vzlykal: „Já chci,aby se Anička probudila.Jí se nesmí nic takového stát.To by nebylo spravedlivé.To nejde.Anička musí být přece úplně zdravá.Musí.“Ještě dlouho Petr žalostně vzlykal.

Do pokoje vešli Aniččini rodiče.Petr se již trochu uklidnil a posadil se vedle Aničky.Chytil jí opět za její ruku: „Tobě se nesmí nic podobného stát a tobě se to ani nestane,protože ty jsi moc šikovná holčička.Ty to určitě zvládneš a dostaneš se z toho.Nic

z toho,co teď říkal doktor se ti nestane,protože ty se probudíš úplně zdravá.Tobě vůbec nic nebude a probudíš se úplně v pořádku.Zase budeme spolu chodit na výlety jak jsme to dělali dříve a já s tebou budu každý všední den,aby se ti již nic podobného nemohlo stát,protože já si nikdy neodpustím,že jsem u tebe ten den nebyl a místo toho jsem dělal svoje hlouposti doma.Pokud se probudíš a něco se ti stane,tak si to již nikdy neodpustím.Proto mi to nemůžeš a ani nesmíš udělat.Já vím,že mi to také neuděláš a probudíš se úplně zdravá.Já ti Aničko,věřím z celého srdce.Ty mě nemůžeš za žádných okolností zklamat.Nemůžeš.Potom bych už totiž nemohl žít.Můj život by ztratil smysl.Bez toho,aniž by ses probudila zdravá,nedokážu již dál žít.“vzlykal potichu Petr.Po tvářích mu stékaly horké slzy. „Tak probuď se už,Aničko.Probuď se!To ti přikazuji.Pokus se neprobereš,tak ti hrozí hrozná věc.Snad mě,Aničko,tam kdesi uvnitř slyšíš.A jestli ano,tak proč ještě stále spíš?Proč?Prober se alespoň,abych se mohl dovědět zprávu,na kterou tolik čekám.Tak nelež tady jenom tak bez pohybu,Aničko a dej mi alespoň nějak vědět,že o mně víš.Udělej něco.Otevři ty své oči,abys mě mohla uvidět.Nespi jenom pořád.Vždyť už spíš skoro celý týden.Jak dlouho ještě budeš spát.Prober se už!“myslel si Petr.Anička však stále ležela nehybně na posteli.Petr se již trochu uklidnil a přestal plakat.

Už to ale nemohl vydržet a proto odběhnul za maminkou a schoulil se jí do klína. „Mami,kdy už se konečně Anička probere? Proč ještě pořád spíš?Když já mám takový strach,že se neprobudí v pořádku.Já chci,aby se už probudila a já mohl zjistit,že je v pořádku,protože jinak si neodpustím,že jsem u ní nebyl,když mě tolik potřebovala.Protože,kdybych u ní ten den byl,tak se jí nic takového nemohlo stát.“ „Ty za to,Petře,nemůžeš.Nemohl jsi tehdy tušit jaké nebezpečí na ní číhá.Tys to nemohl vědět a navíc nebylo tvou povinností,abys u ní byl každou chvíli.“ „Můžu za to,můžu.Proč jsem zrovna ten den nebyl s ní na procházce.“vzlykal v záškubech Petr. „Ty jsi měl právo,aby sis také udělal něco co jsi ty chtěl.Nemusel jsi být neustále s Aničkou.To se jí mohlo také stát kdykoliv jindy.Mohlo se jí to stát i dříve,kdy tě ještě neznala.Ty za to vskutku nemůžeš.“Petr už nic neříkal jenom ležel bezmocně na maminčině klíně.

Přiblížilo se poledne a nastalo odpoledne.Petr se již opět uklidnil a seděl na židli a držel její ruku.Čekal pořád,že se již probudí,ale Anička nejevila ani známku toho,že by se chtěla probudit.Petrovi se před očima ukazovala ta nejhorší varianta a naháněla mu velkou hrůzu.Nedokázal si Aničku představit zcela nehybnou a také slepou.Anička se však do večera neprobudila.Petr jí však s nadějí sledoval.Očekával,že otevře oči,nebo třeba pohne rukou.

Opět nastala doba,kdy musel Petr Aničku opustit.Jenomže tentokrát nepomáhalo ani veškeré maminčino domlouvání,aby s ní Petr odešel.Maminka to nakonec vzala.Petr se zaradoval alespoň z toho,že bude moci ještě s Aničkou zůstat.Byl však již tak unavený,že se mu samy zavíraly víčka a musel vynakládat stále větší sílu na to,aby je udržel otevřené.Nakonec usnul za židli a držel přitom Aniččinu ruku.Spál tak po celou noc.

9. Hroživé zjištění

Další den spal Petr v nemocnici hodně dlouho. Probudilo jej, že ucítil jak Aničko pohnula rukou. Ihned se probрал a podíval se na Aničku. Uviděl, že otevírá oči. Petr nevěděl, co má radostí dělat, že se Anička již probudila. Pak Petr uviděl se Anička vydechšeně tváří. Na puse si nahmatala kyslíkovou masku a řekla: „Proč je tady kolem taková tma.“ Petr nejdříve nechápal, ale potom mu všechno došlo a zamrazilo jej.

Do pokoje již vešli lékaři a Anička zopakovala svou otázku: „Proč je tady taková tma, rožněte světlo? Kde to jsem?“ Petr nebyl schopen odpovědět Aničce na její otázku. Místo toho mu začaly po tváři stékat slzy největšího smutku, protože to v co doufal se nesplnilo. Jeden z lékařů promluvil: „Aničko, jsi v nemocnici z obávám se, že ti budu muset sdělit pro tebe velmi špatnou zprávu.“ „Proč je tady taková tam pořád? Rožněte už konečně někdo nějaké světlo.“ „To asi nepůjde, Aničko, protože kulka zůstala v tvém zrakovém centru mozku a ačkoliv jsme dělali co jsme mohli, tak se nám nepodařilo, abychom ti zrak zachránili.“ řekl jeden z lékařů. „To jsem slepá?!“ vykřikla zoufale Anička. „Ano, snažili jsme se moc, ale nedalo se to zachránit.“ „A to už nikdy neuvidím?“ zeptala se v zoufalém pláči Anička. „Ano, musím ti potvrdit i toto.“ Po této větě lékařově se Anička dala do ještě zoufalejšího pláče. Nešlo jí uklidnit.

Poprvé od doby co se probírala promluvil Petr: „Aničko, no tak. Ty to zvládneš.“ Snažil se to říct jak nejlépe dokázal, aby na něm Anička nepoznala, že také pláče. V pokoji byl zrovna sám s lékaři, protože jeho maminka zrovna na chvilku odešla na chodbu a rodiče Aničky ještě nepřišli. Anička se cítila strašně zoufalá. Nevěděla co by měla dělat, jak vyjádřit veškerý smutek, který v sobě měla. Petr jí opět chytil za ruku a řekl jí: „Aničko, ty to určitě zvládneš. Přestaň plakat, nebo i mě rozpláčeš.“ „A co mám dělat? Ty si, Petře, ani nedokážeš představit co to je být již navždycky slepý, slepý.“ „Já vím, že je to strašné. Ani nevíš jak rád bych ti pomohl.“ „Jestli mi chceš pomoci, tak běž pryč, odejdi.“ „A proč?“ „Už tě nechci nikdy vidět!“ „Co jsem ti udělal, že mě od sebe tak odháníš?“

„Nic!“ odpověděla zoufale Anička. Lékaři již odešli z pokoje, kde ležela Anička.

Petr se posadil vedle Aničky. Viděl jak z Aniččiných očí tečou slzy. Přemýšlel co by mohl udělat, aby Aničce pomohl, ale stále jej nic nenapadlo. Pokusil se Aničku chytit jemně za ruku. „Co budu dělat? Takhle přece nemůžu žít. Já nemůžu už navždy zůstat slepá, to přece nejde.“ „Já vím.“ přikývnul Petr. Anička stále zoufale plakala. V pokoji už seděla i maminka Petra. Anička uslyšela ty kroky a plačtivě se zeptala: „Kdo to je?“ „To je moje maminka. Ona tady seděla po celou dobu se mnou.“ „A kde je moje maminka a tatínek?“ „Ti tady teď nejsou, ale jsem si jistý, že tady každou chvíli přijdou, oni tady také seděli skoro pořád, zatímco ty jsi spala.“ „Ach, Petře, já nevím co budu dělat. Já nechci být napořád slepá. Nechci.“ řikala zoufale Anička. Petr jí pohladil po tváři. Anička přitom zvedla ruky a sáhla Petrovi na tvář: „Ty pláčeš?“ „To se ti jenom zdá.“ řekl na to Petr. „Ne, nahmatala jsem na tvém obličejí slzy. Ani nevíš, Petře, jak ráda bych tě viděla.“ „To si dokážu představit. Já tě budu držet za ruku, aby ses cítila lépe.“ řekl Petr. Anička se ale pořád nemohla uklidnit a z jejich očí proudily proudy slz.

Nakonec musela sestřička, která hlídala Aničku zpoza skla zavolat doktora, aby píchnul Aničce nějaké sedativa. Anička se ani příliš nevzpouzela. Za chvíli po nich usnula.

Do pokoje vešli Aniččini rodiče. Petr, když Anička usnula, se už neudržel a rozplakal se na plno. Opakoval si otázku: „Proč? Proč zrovna ji?“ Maminka i tatínek Aničky se zeptali: „Co se stalo?“ „protože v pokoji panoval hrobový smutek. Petr přerývaně odpověděl: „Už se probírala a je slepá, nevidí.“ Aniččina maminka chytila Petra a přitiskla jej k sobě. Petr se cítil tak smutný, že nevěděl co má dělat. „Proč jsem tam nebyl, když mě Anička potřebovala. Kdybych tam ten den byl, tak by se nic podobného nemohlo stát. Ať si říká kdo chce co chce, tak já to vím, že jsem tím vinen já, že jsem tam nebyl, když jsem měl od té hrůzy ochránit Aničku. Měl jsem tam být a to mi nikdo a nikdy nevymluví. Já jsem tím viníkem. Kdybych tam byl, tak mohlo všechno dopadnout jinak a mnohem šťastněji a nikdo z nás teď nemusel sedět v nemocnici. Místo toho jsme si mohli s Aničkou užívat dalších procházek po lese a Anička mohla být naprosto zdravá a mohla

vidět.Já jsem to všechno zavinil a proto si zasloužím,aby podobný osud stihnul mě a nikoliv Aničku,která za nic nemůže.Co bych měl udělat,aby zase mohla vidět?Co?“uvažoval zoufale Petr.

Podíval se opět na Aničku,která spala.Na obličejí však již neměla kyslíkovou masku.Vypadala tak o trochu lépe.Petr jí opět chytil za ruku.Anička spala až do večera.Všichni u ní zůstali sedět.Petr čekal,kdy se zase probudí.

Když opět otevřela oči,tak si musela zase uvědomit co se jí stalo.Nejprve zavolala nejistě: „Haló.“Nejprve se jí ozval Petr: „Aničko,jsem u tebe.“Hned poté následovali její maminka a tatínek: „Aničko,i my jsme u tebe.“ „Mami.“zavolala Anička.Maminka se hned nad ní naklonila. „Mami,kde jsi?“zavolala ještě jednou maminka.Anička nejprve mávala rukama ve vzduchu.Maminka jí je položila na svůj krk a naklonila se až nad její postel,aby jí mohla Anička k sobě přitisknout. „Mami,co se mi to stalo?Já chci vidět.Já chci zase vidět.Co budu dělat beze zraku.To budu již napořád odkázaná na služby druhých.Všichni mi budou muset pomáhat.Již nikdy nebudu moci být samostatná.Já chci zemřít.Proč jste mě nenechali umřít,když jste věděli,že budu slepá.Všechno by mi bylo milejší,než,že nic nevidím.“vykřikovala zoufale Anička. „Ale,Aničko,tak nemůžeš mluvit.Buď ráda,že žiješ.Měla jsi moc štěstí,že jsi přežila.Stačilo málo a už bys byla mrtvá.“ „Tak proč se tak nestalo.Já jsem měla být mrtvá.To se mělo stát.Já jsem neměla přežít.A kdo mě vůbec zachránil?Kdo byl ten hrozný člověk?“ „Tak nemluv.Zachránil ti život Petr a dokonce ti jej zachránil dvakrát.To jedině jemu vděčíš za svůj život.Nikomu jinému.“ „Proč jsi mě zachránil,Petře.Proč jsi to dělal,když jsi věděl,že jsem slepá?“ „Já jsem jinak nemohl.To jsem tě měl jenom tak nechat,abys umřela.Uvidíš,že nakonec bude zase všechno dobré.Žiješ a to je velmi mnoho.“Anička se nepřestávala tisknout k mamince a plakat.Petr nemohl vydržet pohled na smutnou Aničku a v duchu si opakoval: „Proč jsem tam nebyl?Proč?Jedině já jsem vinen tím co se stalo Aničce.Jenom já,jinak nikdo jiný.“Anička stále nemohla utiřit svůj pláč.Petr se na ní díval,i když myslel,že to nevydrží.Do pokoje opět vešla sestřička se sedativy. „Já ji zase musím píchnout sedativa,protože musí být ještě v klidu,aby se všechno zahojilo tak jak má.

Anička se vůbec nebránila a nechala si do ruky píchnout injekci.Netrvalo dlouho a opět usnula.Petr jí opět chytil za její pravou ruku.Nikdo s pokoje neodcházel.Vedle Aničky seděli i její rodiče.Maminka Petr seděla opodál na židličce.Petr se již trochu uklidnil,ale cítil se i tak velmi špatně.Pořád myslel na to,že je to jenom jeho vina,že je s Aničkou teď to co je.Cítil se za to velmi vinen.Petr se na ní díval a stále nemohl uvěřit,že už bude napořád slepá.V hlavě si přemítal všechny zážitky,které s ní za tu dobu co se znali měl.Nedokázal si představit takhle veselou a hodnou holčičku jako slepou.Na spaní neměl ani pomyšlení.Musel se dívat na spící Aničku. „Aničko,ty se máš,že můžeš spát a přitom na všechno zapomenout.To já to štěstí nemám.Ale je tady těžké mluvit o štěstí,že?Ty jsi zato slepá a já jenom musím nést,to že tě tak vidím.Já mám to štěstí,že vidím kdežto ty jej již nikdy mít nebudeš.Ty už ne.Proč to nepostihnulo raději
니안니카는 정말 아무런 저항 없이 손을 찌를 수 있었어. 안니카도 옆에 앉아서 엄마와 아빠가 함께 자고 있는 모습을 보았다.엄마는 조금 떨어진 곳에 작은 의자에 앉아 있었고,페트는 이제 좀 안정을 취했지만,아직도 자신이 왜 이렇게 되었는지 생각할 뿐이었다.그리고 그 모든 기억들이 머릿속에서 맴돌았어.그녀와는 그렇게 좋은 친구였는데,이제 어떻게 된 건지 모르겠어.페트는 그녀를 보면서 아직도 믿을 수가 없었어.이미 죽은 건데 말이야.그래서 페트는 그저 그녀를 바라볼 수밖에 없었다.
“안니카야,넌 괜찮아.잘 쉬어도 되고 걱정할 필요도 없어.모든 걸 다 잊어버릴 거니까.난 그게 행복이야.하지만 여기서 얘기하기는 너무 힘들어.행복이란 게 뭐냐?너한테는 있지만 난 그렇지 않아.왜냐하면 너랑 헤어졌기 때문이지.지금부터는 너랑 영원히 못再见하겠잖아.네가 이 세상을 떠났으니 난 더 이상 널 볼 수 없을 거야.난 정말로 네가 살아있는 걸 보면 얼마나 행복한지 몰라.난 정말로 네가 내게 준 사랑을 평생 동안 기억할 거야.”
그러나 페트는 결국엔 아무것도 할 수 없었다.그냥 그냥 지켜만 봤다.안니카는 잠들어 버렸다.페트는 그녀를 보면서 마음속으로 말했다.“넌 정말로 내가 생각하는 것처럼 그렇게 밝고 건강한 소녀였어.난 정말로 네가 내게 준 사랑을 평생 동안 기억할 거야.”

modeloval krajinky,tak mi by to snad ani tolik nevadilo.Mělo to raději postihnout mne a ne tebe,která ses vůbec ničím neprovinila.Je to velká nespravedlnost,aby se tohle stalo zrovna tobě.“uvažoval Petr.Večer již pokročil.

Petr stále seděl vedle Aničky a neodešel ani na chvíli. Cítil se již po tomto dni velmi unavený, ale spát se mu vůbec nechtělo. Nedokázal by usnout, po tom co ten den zjistil. Musel pořád myslet na ten okamžik, kdy se Anička probrala a zjistilo se, že je slepá doopravdy a že již vůbec žádná naděje nezbývá, ani ta nejmenší. Uvažoval, jak by asi reagoval on, kdyby se mu stalo něco podobného, došel k závěru, že asi podobně jako Anička. „Musím být silný, abych ti dokázal pomoci. Nebudu před tebou dávat najevo jak mi je. Ty to nesmíš vůbec poznat. Já před tebou budu silný a spolu se nějak dokážeme porvat s osudem. Pro tebe to bude teďka velmi těžké. Budeš se muset smířit s tou slepotou. Budu se snažit, abych byl co nejsilnější a spolu jsme všechno dokázali, Aničko.“ mysl si Petr, ale nedokázal se udržet, aby se opět nerozplakal: „Ale jak to dokážeme? Já doopravdy nemůžu. Nejsem to schopen vydržet. Ten pohled na tebe je tak strašný, když si člověk uvědomí, že jsi už napořád slepá. Kdybych mohl, tak bych si to s tebou vyměnil a trpěl

bych raději já.Lepší by bylo vidět tebe jak se opět směješ a děláš další fotografie a těšíš se na to jaká budeš fotografka.Jenomže osud se nedá změnit,ale proč?Proč musel nastat ten hrozný den,kdy se ti to stalo.Kdyby nenastal,tak jsme se mohli mít dobře.Jak bychom si i tom čase užívali.Všechno bylo tak prima a měli jsme před sebou tolik a tolik pěkného a muselo se stát zrovna tohle.Kolik jsme toho mohli u nás v lese prožít,kolik jsi mi mohla ještě ukázat hezkých míst a místo toho tady musíš ležet na nemocniční posteli a všichni tady musíme vědět,že jsi slepá a že už neuvidíš,jak rád bych,aby to byl jenom zlý sen,ze kterého se člověk může probudit a potom zjistit,že skutečnost je jiná.Zjistit,že to jenom zdálo,pořádně si vydechnout.Jenomže toto není zlý sen a je to všechno pravda,velmi strašná a bolestivá pravda.Ach,proč se nám to muselo stát?Proč? Jenom proč?Nikdo mi neodpoví,vůbec nikdo.“

Přiblížila se půlnoc.Anička oddechovala na lůžku.Petr se cítil ještě unavenější.V pokoji seděli i Aniččini rodiče a také jeho maminka.Petr se na ně však vůbec nedíval a vnímal jenom Aničku.

Půlnoc již minula.Petr však po celou noc u Aničky neusnul.Ráno se Anička opět probudila.Nejprve se ozvalo nejisté: „Haló.“ „Všichni jsme tady.“řekl Petr,maminka i tatínek. „Mami,pojď ke mně,podej mi ruku.“Maminka vstala a šla k Aničce.Chytila jí za ruku. „Řekni mi,Aničko,jak ti dneska je.“ „Jak by mi mohlo být,když nikoho nemůžu vidět. „Řekni mi,kdo všechno tu dneska je.“ „Jsme tu všichni,já tatínek i Petr.“ „Petře,kde jsi?“ „Tady jsem.“ozval se Petr. „Pojď ke mně.“řekla Anička.Petr hned vstal a šel za Aničkou.Petr se na ní díval a ten nepřítomný pohled ho přímo ničil.Nedokázal vydržet jak se na něj Anička dívá,že její oči ho nevidí.Chytil jí za druhou ruku a musel se hodně držet,aby se nerozplakal.Anička mu sáhla rukou na obličej. „Dneska nepláčeš.To je dobře.Posaď se ke mně na postel.Mami,řekni mi co se bude teďka dít,když jsem slepá.Jak budu všechno dělat?“ „To se všechno naučíš,Aničko,jenom se neboj.“ „Jak budu třeba fotit,nebo jak si vyvolám fotografie?Jak si je na počítači upravím,nebo jak si je třeba naskenuji?Nic z toho nemůžu.Nemůžu.To si nikdo ani nedokáže představit,co to pro mne znamená.Já nemůžu fotit.A procházet se po lese už také nebudu moct,protože bych hned zabloudila.Už nebudu moct dělat vůbec nic.Pro mne by bylo asi úplně nejlepší,kdybych

umřela,tak se o mne bude muset každý starat,protože já sama nic nedokážu,jsem naprosto k ničemu.Nic nebudu moc dělat a ani nechcu.Proč mě jenom ten Petr musel najít.To nemohl přijít o chvílku později,abych zemřela.Všechno mohlo být tak mnohem snazší.“vzlykala Anička. „To neříkej.To by pro nás bylo hrozné,kdyby si to nepřežila.“řekla jí na to maminka. „To je možné,ale co mám dělat,když nevidím,řekni mi co?Nic už nemůžu dělat.Jsem odkázaná jenom na druhé.“ „Já ti se vším pomůžu.Uvidíš,že se zase všechno naučíš.“řekl Petr. „To je blbost.Já se už nic nenaučím.Jenom mě,Petře,netěš,protože já moc dobře vím,že jsem už k ničemu,jenom,aby mě druzí obsluhovali.Nemůžu se ani na nic podívat.Již nikdy neuvidím ani východ či západ slunce.Neuvidím krásu přírody.Jak je každá květinka krásná a nic z toho už neuvidím.Ani jsem nestihla dodělat fotky z tábora.To se také nedozvím jak dopadly.Už nikdy nespátřím ani paprsek světla.To je tak hrozné.Já chci opět vidět.Chci opět zpátky svůj zrak.K čemu mi je život,když už nevidím?K ničemu.“vzlykala Anička.

Do pokoje vešli lékaři.Prohlédli Aničku a zkontrolovali jí.Jeden z nich řekl: „Dneska už jí převezeme na normální pokoj.Již není důvod,aby byla na jednotce intenzivní péče.“Petr se zeptal: „A to je jisté,že už nikdy neuvidí?Naprosto jisté?“ „Ano.Ona už nikdy nemůže vidět.“odpověděl lékař.Petr tímto pochopil,že není již žádné místo pro naději,že se Anička úplně uzdraví.Znovu se rozhodnul,že jí pomůže a bude pomáhat navždy.Sestřičky, která tam byla s lékaři odvezli Aniččinu postel na pokoj.Maminka,tatínek a Petr s jeho maminkou je následovali.Šli po delší chodbě.

Na konci chodby sestřička otevřela pokoj a dostali se dovnitř.Petrovi se zalíbil.Sestřička zavezla postel na místo.Pak odešla.V pokoji stály ještě další dvě postele,ale nikdo na nich neležel.Naproti vchodu uviděl Petr velké okno,kterým do pokoje vnikalo velké množství světla.Vedle okna po pravé straně stál malý stoleček se dvěma židlemi.Nalevo stály postele a u každé malá skříňka se šuplíčkem.

Všichni se posadili na postel vedle Aniččiny. „Kde to jsem?“otázala se Anička. „Teď ležíš na normálním pokoji.“odpověděl jí pohotově Petr. „Kdoví jak to tady asi vypadá?

Již nikdy to nezjistím.“ „Jako každý nemocniční pokoj.Nijak zvláštně.“odpověděla maminka. „Jestli chceš,tak já ti to popíšu,aby sis to dokázala alespoň přestavit.“nabídnul se Petr. „To nechci,stejně mi to k ničemu nebude.Já bych to chtěla vidět.To,že mi to popíšeš mi nikdy nevynahradí,že ho nevidím.Jak ráda bych ještě spatřila tu nádhernou nebeskou modř,nebo obláčky, které se prohánějí po obloze,nebo třeba nádherně rozkvetlou louku.Jenomže to už nikdy neuvidím,kvůli tomu hroznému člověku, který se vloupal k nám do domu.Ten mě o tohle všechno připravil.Nenávídím ho.Přeji mu,aby se mu stalo něco podobného jako mně.Doufám,že ho policie brzy dopadne a dostane ten nejprísnější trest.Protože jediné to si zaslouží.Doufám,že nikdy nezapomene na to,co mi udělal a bude toho navěky litovat.Jak já ho nenávídím.Přeji mu jenom to nejhorší.Doufám,že od této chvíle již nezažije ani jeden šťastný okamžik.“říkala Anička.Petr jenom překvapeně poslouchal,protože tyto slova z Aničiny pusy nečekal.Petr se na ní ještě chvílku ohromeně díval s otevřenou pusou.Pak se Anička uklidnila.Zavřela oči.V duchu uvažovala: „Proč se mi to muselo přihodit?Já chci tak vidět.Proč se tohle muselo stát jenom mně?“Anička se z toho cítila zoufalá,ale již se nerozplakala.I Petr pociťoval velmi mrazivou náladu v pokoji z toho,co se Aničce přihodilo.Napadlo jej,že nejlepší cestou jak Aničce pomoci je co nejlépe jí utěšovat a ukázat jí,že i slepá může něco dělat: „Jenom co by mohla Anička dělat.Mě nic nenapadá.Fotit už nebude moci ani upravovat fotografie na počítači.Nic z toho už nebude moci dělat,ale co by mohla dělat?V čem by si mohla najít zálibu?Musím přijít na něco,co by jí mohlo začít bavit,tak jako procházky po přírodě a fotografování.“Petra nemohlo delší dobu nic napadnout,ačkoliv přemýšlel velmi usilovně.

Přerušilo jej Aniččino zavolání: „Petře,kde jsi?“ „Tady jsem.“odpověděl ihned Petr,přisednul si k Aničce na postel a zeptal se jí: „Co chceš?“ „Mohl bys mi přece jenom popsat tento pokoj a říct mi jaké je venku počasí?“ „To víš,že ano.“řekl Petr a hned začal s popisem pokoje.Anička napjatě poslouchala a Petr na ní poznal,že si to snaží co nejlépe představit. „Docela hezký je,jak jsi mi jej popisoval,ale není to jako jej vidět doopravdy.Je to úplně jiné.Ach,jak ráda bych jej viděla na vlastní oči a to krásné nebe a svítící slunce.“povzdechla si Anička.Petr jí pohladil po tváři. „Mi se

chce teď spát.“řekla Anička. „Tak dobře,já se zase posadím na postel vedle té tvojí a budu tě hlídat.“ „Kde je moje maminka?“ „Teďka na chvilku odešla.Za chvilku přijde.“ „Ach proč to všechno nemůžu vidět a na všechno se musím jenom a jenom vyptávat.To je tolik omezující.“ „Uvidíš,že se zase všechno naučíš.“ „Nic se nenaučím.Chodit sama po lese již nebudu moct a fotit také ne.Ani krásu přírody nedokážu vidět.I v tom budu odkázaná na druhé jak dokonale mi ten dotýčný tu přírodu popíše.Už nic nebudu schopna dělat sama.Všechno budu muset chtít po ostatních lidech a to je hrozné.Vědomí,že už nic nemůžeš dělat sám a jsi odkázaný jenom na druhé je hrozné,přímo nesnesitelné.“ „Já vím,Aničko,že je to pro tebe těžké,ale uvidíš,že se všechno naučíš.“ „Tak já ti říkám,že se to naučíš.A teď už spi.“ „Probudíš mne až přijde maminka?“ „To víš,že jo.“řekl jí na to Petr.Anička zavřela oči a za chvilčku usnula.

Petr zase začal uvažovat co by mohl Aničce nabídnout za zálibu, která by mohla nahradit focení.Stále jej nic nemohlo napadnout.Do pokoje vešla maminka Aničky.Potichu se posadila na postel vedle Aničky.Petr jí šeptem sdělil: „Anička se po vás ptala.Chtěla,abych jí probudil až přijdete.“ „To nedělej.Nechej jí,Petře spát.A tykej mi.Už se známe dost dobře,takže si klidně můžeme tykat,nemyslíš?“ „Tak dobře.“souhlasil opět potichu Petr.

Dopoledne se pozvolna změnilo v odpoledne.Anička stále spala.Petr konečně napadlo co by mohl Aničce nabídnout za zálibu: „Už to mám.Já jsem byl tak hloupý,když jsem o tom uvažoval a nenapadlo mě to.Budeme společně vytvářet krajinky.Slepci přece ohmatávají věci rukama.A u staveb.Ty jí vystřihnu a narýhuji.Ona je bude moct potom slepovat a společně je umístíme do krajinky.To je dobrý nápad.Ten se jí určitě zalíbí.Nebude již hotové krajinky fotit,ona je bude vytvářet.Určitě bude mít radost,že bude most opět něco dělat.Já jsem tak rád,že mě to napadlo.Výborný nápad.Ještě si ho ale musím pořádně promyslet.Určitě s ním u Aničky uspěju.“zaradoval se v duchu Petr.Už si začal představovat jak ty modely dělají.Začal se na to i velmi těšit.

Anička se opět probudila. „Kde je maminka?Kolik je vůbec hodin?zeptala se jako první. „Tady jsem.Už jsou tři hodiny odpoledne.“ „Tolik a jaké je vlastně dneska datum?Úplně jsem ztratila přehled o času.“ „Dneska je už desátého srpna.“ „To je

hrozně kolik času již uplynulo.Kdybys,Petře,věděl jak jsem z toho moc nešťastná.“řekla smutně Anička a přitom jí začaly téct slzy po tvářích.Petr si přisednul k Aničce. „Aničko,uvidíš,že všechno bude opět dobré.Zase se všechno naučíš.“ „Já se nechci nic učit.Kdyby mi to ten hrozný člověk neudělal,doufám,že už za to někde pyká ten nejhorší trest,tak jsem se nemusela nic učit a mohla jsem šťastně žít dál.Mohla jsem být naprosto spokojená.“ „Já se budu snažit,abys alespoň trochu ještě byla.“řekl na to Petr a maminka se přidala: „Já se také pokusím.Musíš s tím bojovat.Nesmíš se tomu poddávat.“ „To se ti lehce řekne,ale s čím mám bojovat.Vidět už nikdy nebudu,tak k čemu mi bude život.No,řekni k čemu?Ano,k ničemu.Již nemůžu dělat naprosto nic.Ani jedinou fotografií si neudělám.Již nejsem ničeho schopna.Vůbec ničeho.Jsem naprosto k ničemu a jako taková si již nezasloužím žít.Jenom budu druhé obtěžovat,tím,že mi budou muset posluhovat a starat se o mne.“ „To teda není pravda.Není tady nikdo,komu by vadilo,že se o tebe postará.Všichni tě máme moc rádi.“ohradil se velmi rázně Petr. „Ale,kdybych to nebyla přežila,tak jste si na to zvykli a já jsem byla ušetřena hodně problémů a vy také.Nemuseli byste se na mně už napořád dívat a vědět,že jsem slepá a nemuseli byste se o mně starat.“vzlykala Anička. „Tak,Aničko,nemluv.My se o tebe rádi postaráme.Snaž se na to nemyslet.A nemáš se na co třeba těšit?“napadlo Petra. „Prosím tě,ty máš ale hloupé nápady.Na co bych já se mohla těšit.Já mám před sebou už jenom samé trápení,ktelé skončí až smrtí.“ „Uvidíš,že si najdeš zase něco,protoč bys chtěla žít.Nesmíš se tomu poddávat.Mysli si,já to musím zvládnout a já to také zvládnu.“řekl jí na to Petr. „Co mám zvládat.Jsem slepá,nadosmrti poznamenaná a odkázaná na dobro druhých lidí.Tak čemu se nemám poddávat.Petře,nemluv tak hloupě.“ „Tak já už nevím jak bych ti mohl pomoci,když ty si pomoci nijak nenecháš.“ „Nejraději bych byla,kdybyste mě všichni nechali o samotě.To bude nejlepší.Dneska byste měli všichni odejít a nechat mě tady samotnou.“ „To v žádném případě nikdo z nás neudělá.“řekla maminka a Petr se přidal: „To bys chtěla od nás moc,abychom tě tady nechali samotnou.Budeš nakonec ráda,že jsme tady s tebou.“

Přiblížil se večer.Petr se již cítil velmi unavený.Maminka mu pošeptala: „Já si myslím,že nejlépe uděláš,když se dneska půjdeš

vyspat domů a zítra ráno za Aničkou přijdeš.“ „Já nemůžu nechat takhle Aničku samotnou.Já u ní po celou noc zůstanu.“ „Jenom se,Petře,běž vyspat domů.Nezůstávej ještě kvůli mně nevyspalý a vzhůru.To nechci já.Však za mnou přijdeš zase zítra ráno.Já to tady do zítřka vydržím.“ozvala se Anička. „Já tady s tebou zůstanu stejně jako ostatní.Nemůžeme tě v tomhle nechat o samotě.“namítnul Petr. „Petře,já tady chci být v noci sama a chci proto,aby šli domů i maminka i tatínek.Tady mi všichni ukazujete jak mě máte rádi,ale moje přání mi splnit nechcete.Když teda mě tady nenecháte samotnou napořád,tak alespoň se mě nechte v noci klidně vyspat a přijďte až zítra dopoledne.“ „A rozmyslela sis to,Aničko,dobře?“ „Ano,já tady chci zůstat o samotě.“ „Tak dobře,já teda půjdu domů,když ti na tom tak záleží.“řekl Petr.Maminka s tatínkem se také rozloučili a zvedali se k odchodu.

Petrovi se odejít vůbec nechťelo,ale myslel si,že pokud je to takové velké přání Aničky,tak jí ho musí splnit.Nepřestával však na ní myslet. „Jak to jenom všechno zvládnou.Když ten pohled na Aničku je tak trýznivý.A vědomí,že jí nemůžu nijak pomoci je na tom ještě to horší,že já bych jí strašně rád pomohl,ale nemám jak.Také,že se Anička již nikdy neuzdraví.Kéž by se to nikdy nepříhodovalo.Je to velká nespravedlnost,že se toto muselo stát zrovna Aničce.Co mám udělat,abych jí pomohl.Já už nevydržím ten pohled na ní jak je z toho moc nešťastná.Jak jí mám jenom rozveselit?Co mám udělat,abych jí pobavil?Čím jí jenom můžu rozesmát,aby konečně přestala být smutná,protože nevidí.Jak strašně rád bych jí pomohl,ale ani v tomhle mě nic nenapadá.Budu se snažit vymyslet něco,kde by se i jako slepá pobavila.Hrát šachy,to asi nepřipadá v úvahu,protože k tomu musí vidět a to by jí ještě více připomnělo jak je slepá.Takže to asi nepůjde.Šachy si už společně asi nikdy nezačneme.Je to velká škoda.Všechno je to velká škoda.Proč jenom Anička nemůže opět být zdravá,aby všechno bylo opět tak nádherné jako dříve.Pokud Anička zase nezačne být veselá,tak už nechci žít.Protože vidět Aničku tak smutnou je hrozné,přitom jaká bývala veselá.“uvažoval Petr cestou domů v autobuse.

Anička v pokoji osaměla.Nejprve se cítila velmi sama a uvažovala,jestli udělala dobře,že nechala všechny odejít,ale potom si pomyslela: „Musím si začít zvykat na to,že jsem slepá a nebude se

mnou pořád někdo. Musím si zvyknout být sama i jako slepá. Je to sice hrozné. Nevím co je kolem mne. Vím jenom to, na co si mohu sáhnout a to je strašně málo. Jak já chci vidět. Jak třeba si budu moct zahrát šachy, nebo i nějakou jinou hru. Já už prostě jsem k ničemu. Již nemůžu dělat vůbec nic. Mi už je život k ničemu. Už mi bude pořád přinášet jenom samé utrpení. Nic víc než samé utrpení a vědomí, že jsem odkázaná na dobrodiní druhých. Já nevím jak to vůbec vydržím. Já bych tak ráda zase viděla, abych zase mohla být soběstačná, mohla opět fotit, chodit po přírodě a dělat spoustu jiných věcí. Proč se tohle muselo stát zrovna mě. Kdybych se mohla alespoň zabít, ale ani to nemůžu, protože nevidím a tím pádem si na to nemůžu nic najít. Musím prostě už napořád jenom trpět a trpět. Nic lepšího mě nečeká. Já jsem tak nešťastná. Proč to nemůže skončit? “Anička se cítila velmi smutná z toho co se jí děje. Chtělo se jí plakat, ale to nebyla schopna. Myslela jenom na to, co jí čeká. Usnout vůbec nedokázala. Snažila se sice usnout, ale nedařilo se jí to. Nedokázala přestat myslet na hroznou budoucnost. Pořád na to musela myslet, i když se snažila přestat. Nakonec se jí přece podařilo usnout někdy kolem půlnoci.

Dalšího dne ráno se Anička probudila. Když otevřela oči, opět jí čekalo hrozné zjištění, že nic nevidí. „Kolik je hodin? Je ještě noc, nebo už je den? Jak dlouho jsem vůbec spala.“ myslala si Anička a zavolala: „Halo.“ nikdo se jí však neozýval. „To je tak hrozné. Ležet tady na posteli a ani nevěděť jestli je pořád noc, nebo jestli už nastal den. A nikdo mi to neřekne. Ani takovou pro jiného člověka samozřejmou věc nedokážu zjistit. I s tímhle musím čekat na to, až mi to někdo oznámí. Nemůžu vidět ani východ slunce. Já už nechci žít. K čemu mi je ten život, když stejně nemůžu nic dělat a ani nedokážu zjistit jestli je ještě pořád noc. A není tady nikdo, kdo by mi to řekl. Nevím ani jestli je brzy ráno, nebo už dopoledne. Kdyby bylo dopoledne, tak by tady moji rodiče a Petr už byli. Ale to je hrozné čekání, když ani člověk neví kolik je hodin. Když nevím jestli budu čekat hodinu, dvě, případně více. A na nikoho se nedovolám, ale vlastně můžu zavolat na sestřičku pomocí toho knoflíku, ale kde jenom ten vypínač je.“ Anička se jej snažila nahmatat, ale vůbec se jí to nedařilo. Otáčela se na posteli a hmatala kolem sebe.

Dala se do pláče. „Já si snad ani nedokážu zavolat sestřičku.Já jsem doopravdy k ničemu.Se vším jsem odkázaná na druhé.Kdyby se mi udělalo špatně,tak jsem odkázaná na to,abych tady třeba umřela,protože si nebudu schopna zavolat sestřičku.Co bych dala za to,abych dokázala zjistit,kolik je hodin.Dříve jsem tohle všechno považovala za samozřejmost.Kolik je hodin jsem se mohla kdykoliv podívat.Jak dlouho ještě budu muset čekat,než tady někdo přijde a řekne mi čas.Já to potřebuji vědět.Pokud tady rychle nikdo nepřijde,tak se asi zblázním.Já už to nevydržím.Budu asi muset čekat,ještě čekat,ale jak dlouho.To jsem si ani nedokázala dříve představit,že nedokážu ani zjistit čas a i s tímto budu odkázaná na někoho druhého.Jak je hrozné být slepý.To je to nejhorší postižení ze všech.To si nikdo ani nedokáže představit.Jak já chci moc vidět.Ani nedokážu nic napsat.I to musí udělat za mně někdo jiný.Já už nemůžu dělat vůbec nic.Jsem tu k ničemu,jsem naprosto zbytečná.“myslela si zoufale Anička.Přitom plakala a nedokázala se uklidnit.Nejvíce jí trýznila samota a prázdnota, kterou cítila kolem sebe.Nejvíce ze všeho si přála,aby už konečně do pokoje někdo vešel.Čas však ubíhal a do pokoje nikdo nevcházel.Anička se cítila stále zoufalejší.Už si začínala myslet,že do jejího pokoje nikdo nevejde a ona tady zůstane napořád.Zdálo se jí,že už muselo uplynout od doby,kdy se probudilo hodně času,nejméně tři nebo čtyři hodiny. „Halo!Halo!To mě nikdo neslyší.Já potřebuji,aby někdo přišel ke mně do pokoje.Kde jste kdo.To nikdo nedokáže přijít,když ho já potřebuji?“volala s maximálním zoufalstvím Anička.

Dveře pokoje se otevřely a Anička uslyšela neznámý hlas: „Ano,volala jsi někoho?“ „Jistěže.Chtěla bych vědět kolik je hodin a jestli je ještě noc,nebo už začal den.“ „Už je půl osmé ráno.Zanedlouho přijde vizita na kontrolu.A to tady nemáš ani jedny hodiny,že to nevíš?“ „Ne,já jsem totiž slepá.“ „Tak promiň.Já jsem to nevěděla.“ „To nic,na to si budu muset zvyknout,že lidé nebudou vědět,že jsem slepá a budu jim to muset i vykládat.A nemohla byste mi ještě,prosím vás,ukázat,kde mám to tlačítko, kterým se dovolám na sesternu?“Setřička vešla do pokoje a podala jej Aničce.Anička jej pevně chytla,aby jej neztratila. „Jak se vlastně jmenuješ?“ „Anna.“ „Přeji ti,aby ses co nejdříve uzdravila a mohla jsi jít domů.“ „Pro

mne už uzdravení neexistuje,protože jsem už napořád slepá.“řekla velmi smutně Anička. „A kdy se ti to stalo?“ „Na začátku srpna,potom jsem několik dní ležela v kómatu a před několika dny jsem se probudila.“ „Tak to je mi moc líto.Víš,já jsem byla na dovolené a přišla jsem až dneska,takže jsem o ničem nevěděla.a rodiče přijdou kdy?“ „Myslím si,že velmi brzy.Večer jsem je poslala i s Petrem,aby šli domů a mě tady nechali samotnou.Ted' již vím,že je to velká chyba a již to neudělám.Odteďka budu chtít,aby byli pořád se mnou.“ „Snaž se být statečná a nechej je,aby se doma vyspali.“ „Jenomže nejhorší na tom,že nevidím je,že nevím,kdy je den a kdy je noc.Také si nemám jak zjistit čas,takže musím čekat a čekat a to je na tom to nejhorší.“ „Tak víš co.My tady máme jeden budík s rozbitým sklem,tak já ti ho přinesu a položím ti ho tady na stolek.Tobě pak bude stačit,aby sis na něj sáhla a podle toho poznáš kolik je hodin.Vidíš,jak je jednoduché řešení.“ „To budete moc hodná sestřičko.“ „A kdo je vlastně ten Petr?“ „Petr to je můj kamarád,se kterým jsem se poznala letos na táboře.“ „Tak já tě budu muset už opustit,protože povinnosti volají.A kdyby něco,tak zazvoň na sesternu a někdo za tebou určitě přijde.Během dne ti donesu ten budík.“ „Mockrát vám děkuji sestřičko ani nevíte jak mi to pomůže,protože když ležím a nemám ponětí ani o čase,tak je to moc hrozné.“

Sestřička odešla z pokoje.Anička ještě slyšela její kroky.Snažila se představit jak asi může vypadat.Představovala si jí jako moc krásnou,když je tak hodná,že jí pomohla s těmi hodinami.Pak ale opět začala myslet na to jak je to hrozné,když nic nevidí. „To je další případ,kdy musím někoho jiného o něco prosit.Já už nechci tak dále žít,aby se o mně museli starat jiní.Proč jenom musím takhle trpět.Přece by bylo lepší,kdybych tam tehdy zemřela a nebyla už na zbytek života vystavena tomuhle.Být slepá a nevidět všechny krásy přírody to je hrozné.Zrak je nejdůležitější lidský smysl.Bez něj se nedá žít.Nic a nikoho nevidím.Nevím ani jak kdo vypadá.“

Z uvažování ji vytrhnuly kroky. „Kdo to je?“zeptala se nejistě Anička. „Jdeme tě prohlédnout,Aničko.“řekl jeden z lékařů.Anička se uklidnila.Lékaři jí zkontrolovali.Sundali jí i obvazy z hlavy,aby zkontrolovali jak se rána hojí.Zjistili,že dobře.

„Jestli to takhle půjde dál,tak příští týden tě budeme moct opět pustit domů.Už se těšíš?“ „Nemám se na co těšit,protože mě nic pěkného v životě už nečeká.“ „To nesmíš tak brát,Aničko.Zase si najdeš něco,kdy se ti zachce opět žít i s tímto postižením.Třeba zrovna před nedávnem jsme tady měli jednoho pacienta,který také neviděl a přitom bavil celé naše oddělení.“ „To nechápu jak mohl,když byl tak postižený.Na to je nejhorší to,že se o člověka musejí ostatní starat.“ „Tak to jsi na omylu,protože on se o sebe dokázal postarat úplně sám.Všechno se zase naučíš a opět se o sebe budeš moct postarat sama.Nemysli si,že je to pro tebe konec světa.Musíš se snažit bojovat a všechno se naučit sama.“ „Když já se nechci nic učit.Já jsem všechno uměla a žilo se mi dobře,dokud na mě ten hrozný člověk,doufám,že už za to někde pořádně pyká,nenamířil tou pistolí a nepostřelil.Do té doby bylo všechno moc prima.Proč jenom musel nastat ten den?Já už nechci žít.Nemohli by jste to nějak zařídit,abych umřela.“ „Ty jsi teda zbabělá.Tak zbabělou holku jsem tady ještě neviděl.Když se naskytne nějaký problém,tak není řešením před ním utéct,ale postavit se mu.To si pro život zapamatuj.Já už tě budu muset opustit,protože i ostatní pacienti čekají.A nezapomeň si zapamatovat,to co jsem ti teď řekl.“domluvil lékař.

Za chvílku utichly za dveřmi kroky lékaře.Anička se začala cítit osamělá: „Tomu se to řekne,aby člověk bojoval,když vidí.On si ani nedokáže představit jaké to je hrozné být slepým.Na světě není nic horšího.Nepřála bych jemu ani nikomu,aby tohle musel prožívat.To je úplné peklo.Kdyby už jenom přišli maminka s tatínkem a Petr,protože se cítím strašně osamělá a potřebovala bych,aby se mnou někdo byl.Jinak se z toho asi zblázním.Ta místnost se zdá tak velká,když člověk nemůže vidět.To si připadám jako by kolem mne bylo nekonečno,prostor,který nemá nikde konce a to je hrozné.Nevědět,kde je stěna,nebo okno a nemoct se jím podívat ven na krásné léto.Já chci tak moc opět vidět.Je tohle moje přání natolik nesplnitelné,nebo co?To se nenajde nikdo,kdo by mi jej mohl splnit?Ne,asi ne.Nikdo se nenajde.Budu muset už do konce života zůstat k ničemu slepá.Ne,já už nejsem k ničemu.Proč jsem to musela přežít.Proč?Já chci zemřít,ale tady asi není nic ostrého.A stejně bych to nemohla udělat,protože pak by mě čekalo peklo a to bych nechtěla zažít.To se raději budu trápit tady na zemi,ale stejně je

to hrozné,aby se člověk musel trápit a neměl před tímto pocitem útěku.Nemoct utéct a vědět,že to již nikdy neskončí,že se neprobudím a nebude všechno opět v pořádku.To je hrozné.Já chci být opět zdravá anebo zemřít.“

Anička zbystřila sluch,protože uslyšela kroky.Do pokoje vešla sestřička. „Nesu ti,Aničko,snídani.“řekla. „Já nechci jíst.“ „Jenom neodmlouvej,aby ses uzdravila,tak musíš pěkně jíst.Jenom se najez.Do té doby,než všechno sníš,tak neodejdu.“ „Já jíst nechci a nebudu.Nemám hlad.Jenom to sestro odnese,protože já si do pusy nevezmu ani kousek.“ „Ani pro mne to neuděláš,mi kvůli,abych měl radost.“řekl Petr,který neslyšně vešel do pokoje. „Co tu děláš,Petře?“divila se Anička. „Já jsem přišel za tebou.Maminka s tatínkem už také jdou.Tak jenom pěkně jez,aby měli radost.“ „Já nemám hlad.Já už nechci žít.“ „Takhle nemluv.Ne,tak nesmíš mluvit.To je můj rozkaz.Tedřka pokládám tácek s jídlem na stoleček a ten posunuji nad tvou postel.Podej mi tvou ruku a já ti do ní dám namazaný chleba.“Anička přestala odmlouvat a nechala se vést Petrem.Docela jí chleba zachutnal.Petr jí vždycky vedl ruku od úst k puse.Anička tak snědla oba krajíce. „Vidíš,tak se to musí.“pochválil Aničku Petr. „Tak se brzy uzdravíš a budeš moct opět jít domů.Už se těšíš?“ „O tom mi ani nemluv.Domů se vůbec netěším,protože mi to připomíná to co se mi stalo.Připomíná mi to ten pohled na namířenou zbraň,potom bolest v hlavě a nakonec hrozné probuzení tady v nemocnici.“ „To je mi líto.Tak se ještě napij.Já ti pomůžu,aby ses nadzvedla a podám ti sklenici.“Anička nekladla žádný odpor.Petr jí vedl ruku ke sklenici a potom se sklenicí k ústům.Anička se ráda napila. „Děkuji,Petře.“

Dveře pokoje se otevřely a dovnitř vešli Aniččini rodiče s Petrovou maminkou. „To jste vy,mami a tati?“zeptala se Anička,když uslyšela kroky na chodbě. „Ano,Aničko.Jak se dneska máš?“ „Jak bych se mohla mít.To je otázka.Mám se pořád stejně a lépe se již mít nebudu.Jsem slepá,tak co ještě chceš více.To ti nestačí.“ „Tak promiň,Aničko.“řekla maminka.Všichni se posadili na postel vedle Aničky. „Tak jsem slyše,že příští týden půjdeš domů.“řekl tatínek. „Ještě ty s tím začíněj.Ještě jednou o tom uslyším a snad se zblázním.“ „Ty se netěšíš domů?“zeptal se překvapený tatínek. „Domov mi připomíná všechno co se mi tam

stalo. “řekla mu na to Aniřka a pokračovala: „Uř navřdycky tam budu pocitřvat strach, ře na mř stře nřkdo mřřř pistolř.“ „Na to si Aniřko zvykneř. Doma se budeř citit urřitř lřpe.“ řekl tatřnek. „To asi třřko. To byla takovř hrřza, ře na to jřř nikdy nebudu mřct zapomenout. A jřř nikdy nezmezř nřsledky.“ řekla velmi smutnř Aniřka.

Petr se posadil k ní na postel,aby jí mohl pohladit po tváři.
„Kdo mě to hladí?“ „To jsem já,Petr.“ „Tak mě chytni za ruku.“Petr
udělal jak Anička chtěla.Anička se tak cítila o něco lépe.Uvnitř se
však cítila velmi smutná.Nedokázala si svůj život
představit.Nedokázala si představit,že se bude muset vzdát všeho,co
jí doposud bavilo a na co byl zvyklá,že již nebude moct chodit po
přírodě,prohlížet si její krásy a fotit je.Také nebude moct z fotek
dělat žádné k 멘 式鯨 औδ 墮隕 1 剝拗鶻 𠂇 遯蘿澤
𠂇 out.Anička se nedokázala smířit s tím,že to už nebude moct ani
prohlížet. „Jak ráda bych udělala ještě alespoň jednu fotku,abych se
s tím rozloučila,ale ani tohle mi není dopřáno.Musím si již všechno
jenom představovat.Ach,to je tak hrozné.Jak nádherný je zrak.Proč
se jenom muselo stát zrovna tohle.Všechno ostatní je lepší.Přijít o
ruku,nebo o nohu,to je všechno lepší,než aby se mi stalo
tohle.Všichni ti lidé toho můžou dělat ještě relativně mnoho,ale já,já
už nemůžu dělat vůbec nic.“myslela si zoufale Anička.

Dopoledne se překlonoilo do své druhé poloviny. Anička však neměla ponětí o čase. Zdálo se jí, že ho uplynulo strašně mnoho ale zároveň málo. Všechno jí připomínalo její hrozné postižení. Každá věc jí připomínala ten okamžik, kdy na ní ten lupič namířil zbraň a vystřelil. Přála si, aby se z toho probudila. Cítila se velmi zoufalá, uklidňovalo jí jenom to, že cítila v dlani Petrovu ruku. „Jak je dneska venku?“ zeptala se najednou. „Dneska je zamračeno a vypadá to, že bude každou chvíli asi pršet.“ „Jak ráda bych viděla i mraky, které jsem dříve neměla vůbec ráda. Jak ráda bych zase všechno viděla. Proč ke mně musel být osud tak krutý, proč? Proč si se mnou musel tak nehezky zahrát?“ Petr na tuto otázku neodpovídal, protože si jí kladl také hodněkrát od toho, kdy se to Aničce stalo. Cítil se z toho také sklíčený. Dopoledne plynulo stále jednotvárně.

V poledne přinesla do pokoje sestřička oběd pro Aničku. Anička jej opět nejprve odmítala, ale nakonec po delší přemlouvání Petra jej začala jíst. Petr jí nejprve pomáhal. Zavedl jí ruku ke lžici a nabral jí lžičku polévky. U hlavního chodu jí pomáhal podobně.

Po obědě se cítila Anička ještě smutnější: „To je hrozné, že se mi tohle muselo stát. Já už se sama ani nenajím. Ani nemohu udělat takovou pro jiného takovou samozřejmost jako je najíst se. Se vším jsem odkázaná na druhé.“ říkala nahlas Anička. „Aničko, všechno se zase naučíš. Já osobně, tě tohle všechno budu učit a ty se to naučíš. Zase se najíš sama. Až tě propustí z nemocnice, tak hned tě všechno začnu učit.“ „Tak třeba psát a číst se již nenaučím, nebo mě chceš přesvědčovat o opaku?“ „Existuje jedno takové speciální písmo takže budeš moct opět číst i psát.“ „Zase něco speciálního?! Já nechci žádné speciální věci. Já chci, abych si opět mohla přečíst normální knihu, nebo něco napsat normálním písmem. Nechci, abych musela číst nějaké speciální písmo. Nic takového nechci. To mě už nebude bavit.“ „Uvidíš, že jo.“ „To není pravda a nechej mě teď na pokoji. Já teď budu spát.“

Petr utichnul a Anička po chvílce usnula. Venku se rozpršelo. Aničku bušení deště na sklo probudilo. „Co se to děje?“ zeptala se vylekaně. „To jenom venku prší. To nic není. Jenom pěkně spí dál.“ odpověděl jí Petr. „Mi to připadá hrozné děsivé a strašidelné. Ještě nikdy jsem tohle při dešti necítila.“ „Tak si představuj jak ty kapky dopadají na sklo.“ navrhla maminka. „Proč musím být slepá a nemoci vidět ani ty kapky deště. Jak ráda bych viděla i ten déšť, který jsem nikdy neměla ráda. Všechny zvyky, které slyším mi teď připadají tak tajemné. Některé jsem předtím ani nevnímala, ach proč se mi to jenom muselo stát. Zrak je nejcennější poklad člověka. Neznám nic cennějšího.“ „Aničko, buď zase potichu a spi. Spánek moc potřebuješ. Já tě budu po celou dobu držet a budu sedět u tebe na posteli. To se můžeš cítit naprosto v bezpečí, protože když jsem u tebe já a také tvoji maminka a tatínek, tak se ti nemůže vůbec nic stát, protože to bychom nedopustili. Raději bychom si sami nechali ublížit, než aby se tobě něco stalo. Rozumíš, takže můžeš naprosto v klidu usnout.“ Anička kývnula hlavou. Zanedlouho už opět

pravidelně oddechovala.Petr se z postele ani nehýbal,aby Aničku náhodou neprobudil.

Anička spala po celé dopoledne.Probudila se až pozdě odpoledne.Spala klidně.Když se probudila,tak si toho Petr hned všimnul.Venku pořád mrholilo. „Aničko,už si se probudila.To je dobře.Venku pořád ještě prší.“ „Petře,kde jsou maminka s tatínkem?“ „Oba dva sedí na posteli vedle tvójí.Tak,ať ke mně maminka přijde.“Maminka si přisedla k Aničce na postel jak Anička chtěla.Mami,kolik je hodin.Je ještě odpoledne,nebo už je večer?“ „Už je skoro večer.Za chvílku dostaneš určitě večeri.“ „Já ani nemám hlad.“ „Ale jíst musíš,protože jinak bys byla moc slabá a musíš se zase uzdravit.“ „Ať už přede mnou nikdo nevyslovuje toto slovo,protože slovo uzdravit se je pro mě naprosto nereálné.Toto už nikdy nechci slyšet.“ „Tak dobře,Aničko,už to před tebou nikdy neřeknu.“ „To jsem chtěla slyšet.Ale mami,proč se mi tohle muselo zrovna přihodit.Já nechci být slepá.Já chci vidět a moc vidět.Já chci zase moc fotit a chodit sama na procházky po našem lese.“začala naříkat Anička.Po obličejí jí začaly téct slzy smutku. „Ale,Aničko,to tak nejde.Nemůžeš přece pořád plakat a celý svůj život prosmutnit.I když se ti zdá,že je teď konec světa,tak tomu nesmíš věřit.Všechno zase přebolí.“ „Mě už nic nepřebolí.Již nikdy totiž nebudu vidět a to si nedokážeš ani představit jak to je hrozné.Všechno je lepší než tady toto.Já chci tak moc zase vidět,abych mohla opět dělat všechno jako dříve.“ „Všechno se zase naučíš.“ „A fotit také budu moct?“zeptala se ironicky Anička. „To asi ne.“musela odpovédět Anička. „Tak co mám dělat,když nemůžu chodit po přírodě a fotit.To jediné mě baví.“ „Však si zase najdeš nějakou dobrou zálibu.“

Dveře se otevřely a do pokoje vešla sestřička.Nesla na tácku jídlo.Petr zase s večerí Aničce pomohl.Všechno jí připravil a pomohl jí se najíst.Zase jí vedl ruku.Anička jedla jenom velmi nerada.Nejprve jí musel Petr hodně přemlouvav.Nakonec ale začala jíst.

Po večerí zůstali ještě všichni s Aničkou.Seděli všichni mlčky.Až Anička prolomila mlčení: „Víte co,běžte už domů a dobře se vyspěte.Já tady také budu mít větší klid,když tady budu sama.“ „A nechceš,abychom tady s tebou ještě nějakou dobu zůstali?“zeptal

se Petr. „Já už budu spát.“řekla na to Aniřka. „Tak teda dobře.“řekla maminka.Jeřtě se s Aniřkou vřichni rozlouřili.

Aniřka zavřela oři.Nejprve nemohla hned usnout.Cřtila se v nekoneřném prostoru slepoty znařně osamřlá.Jeřtě si na to řtále nezvykla.Cřtila se moc smutná a proto se rozplakala.Usnula ař za dlouho.

Ráno jí probudily divné zvuky.Nejprve otevřela oři.Musela si vřak opřt uvřdomit,ře nic nevidí a je slepá.Zvuky jí řpřadaly strařně hlasité a velmi neznámé.Venku se totiř spustila velká bouřka.Aniřka se vřak bouřky moc bála a mřla jeřtě vřtřší strach,ře nic nevidřla.Zdáo se jí,ře jí hromy znř řřimo u uří.Hrdlo mřla řzkostí stařenř.Chtřla zařit křřet,ale nebyla schopna ze sebe vydat jedinou hlásku.Na hlavu si dala polřtář,aby nic neslyřla.Mřla řtále vřtřší strach.Hromy řtále nepřestávaly znřt.Aniřka se cítila zoufalá.řtále nedokázala ani promluvit.Snařila se hmatem najřt tlačřtko na řřivolání sestry.Nikde jej vřak nenacházela.Nynř si umiřňovala,ře řřřtř noc již nenechá nikoho odejřt.Bouřka řtále neustupovala.Aniřka se cítila velmi vyplařená.Aniřka vřbec nevřímala řas.Zdáo se jí,ře bouřka trvala řř hodně dlouho.řtále nepřestávala hledat tlačřtko.Nedařřilo se jí jej vřak nahmatat.Na posteli se řřetáčela velkou rychlostř.Nakonec spadla na zem.Velmi se toho lekla.Zařala polořřeně křřet: „Haló!Kde jste kdo.Mřže mi tady někdo řřřřt pomoct.“

Do pokoje zanedlouho řřřřla sestřřřka.Aniřka leřžela na zemi strachy celá schoulená,takře řřřchod sestřřřky neslyřla.Sestřřřka jí vylekala,kdyř na ní sáhnula.Aniřka sebou velmi silně trhnula. „To jsem jenom já.Co je ti,Aniřko?“ „Co to jsou za zvuky?“ „To je jenom bouřka venku.“řekla sestřřřka. „Kdyř ona znř tak moc řřřivě.“řekla jeřtě třesoucřm se hlasem Aniřka. „Já ti pomřžu opřt do postele.A proř leřřř vřbec na zemi?“ „Protoře jsem spadla z postele a to mř jeřtě vříce vylekalo.“ „Tak pojď vřstaň a lehneř si zase.Já s tebou teda zřřstanu do řtě doby neř bouřka skonřř,souhlasřř?“ „To budete moc hodná sestřřřko.“řekla Aniřka.Sestřřřka jeřtě Aniřku v posteli řřřřřla.Pak si vedle ní sedla.Jestli se budeř cítit bezpeřněji,tak řtř chytřm za ruku.“ „Aniřka se jenom vděčně pouasmála.Sestřřřka u ní zřřřala sedřt.Aniřka se již cítila klidněřř,ale řtále neustávající bouřka jí velmi řřřřla.Jeřtě

sebou trhala.Sestřička jí hladila i po tváři a konejšila jí jak jenom mohla.Anička si velmi přála,aby již bouřka skončila. „Kolik času už uplynulo?“zeptala se vystrašeně. „Už dvacet minut.“ „To ta bouřka trvá tak dlouho?To je už hodně moc dlouho.Já chci,aby už konečně skončila.Já mám takový strach.“ „No,neboj se.Ta bouřka za chvílku už určitě skončí.Já si vedle tebe lehnu,jestli si budeš potom připadat klidnější.“Sestřička udělala,tak jak řekla.Anička se cítila zase o něco klidnější.Zdálo se jí,že bouřce už ubývá na síle,ale po kratší přestávce,opět pokračovala.Anička se uvnitř trásla velkým strachem.Nakonec to nedokázala udržet a rozplakala se.Sestřička jí hladila ještě více po vlasech. „Tak neboj se.“ „Já se nebojím,ale cítím jak je hrozné být slepým člověkem.To si ani nedokáže představit.Bouřky jsem se bála i dříve.Tehdy jsem si dávala na obličej polštář,abych ty blesky neviděla,protože mi to všechno nahání velikou hrůzu.Zato teď bych si moc přála,abych mohla blesky vidět,protože by mě to moc uklidnilo.“ „Já tě naprosto chápu jak je to pro tebe hrozné,když je to teprve několikátý den co se ti to stalo.“ „Já nepotřebuji soucit.Já potřebuji,abych opět viděla a mohla dělat všechno to co dříve.“

Bouřce již začalo ubývat na síle a hromy postupně utichovaly. „Tak už za bouřka skončila a venku začíná svítání.No,dneska bude asi pršet.To je škoda.“ „Já bych tak ráda zase viděla východ slunce.“ „Jestli chceš,tak já ti to popíšu.“Anička na to nic neříkala.Proto sestřička začala s popisováním.Anička jí však mnoho pozornosti nevěnovala.Protože se cítila velmi smutná z toho,že nemůže nic vidět.Anička se opět rozplakala.Sestřička jí poutírala horké slzy tekoucí po její tvářičce. „Zase bude všechno dobré.“ „Nic nebude dobré!Rozumíte,už nic nebude dobré.Všechno už bude napořád špatné!Protože já nevidím.“řekla velmi naštvaně a zároveň nešťastně Anička.Sestřička jí nepřestávala hladit.Aničce to trochu pomáhalo.

Začala myslet na Petra a maminku a tatínkem jestli už za ní jdou.Moc si přála,aby u ní Petr zase byl. „Kolik je hodin?“zeptala se sestřičky mírněji. „Je šest hodin ráno.Já ti tady teď,otevřu.Alespoň uslyšíš zpívat ptáčky z městského parku.“ „To mi k ničemu nebude,když nemůžu vidět.Poslouchej je.I jenom jejich zpěv je nádherný.Jenom se do něj zaposlouchej.“řekla sestřička,vstala a šla

okno otevřít. Anička se do zpěvu zaposlouchala. Na mysl jí přišly okamžiky, kdy seděla u ní doma u potůčku. Jak se cítila velmi nádherně a tehdy také poslouchala všechny zvuky, které les přinášel. Tehdy se cítila moc nádherně a také moc šťastně. Poprvé od začátku se jí podařilo přestat myslet na své postižení. Anička byla nyní myslí opět u svého potůčku a opět viděla. Dívala se na les, jako ještě nikdy. Zdál se jí o hodně nádhernější než jindy. Všechno jí začalo připadat hezčí. Zdálo se jí, že je to pravda, že zase může sedět ve svém potůčku a dělat všechno jako dříve.

Venku se rozpršelo. Sestřička proto řekla: „Já už budu muset to okno zavřít, protože by tady mohlo napršet.“ „Nechte jej ještě na chvilku otevřené.“ „Ale jenom na chvilku, protože já budu muset už také jít za jinými pacienty.“ Anička se opět zasnila. Moc si přála, aby to co si představovala byla pravda a ne jenom představa. Anička myslela na to, jak je krásné vidět všechny odstíny barev a nejvíce jí tížilo, že toto jí nebude už nikdy umožněno. Anička se začínala cítit stále sklíčenější. Proto řekla sestřičce: „Už můžete to okno zavřít.“ Sestřička okno zavřela a odešla.

Anička v pokoji osaměla. Cítila se však stále velmi smutná z toho, že už nikdy neuvidí. Po tvářích jí zase začaly stékat horké slzy velmi hořkého smutku. Myslela na všechny okamžiky svého předešlého života. Jak všechno bylo nádherně a to se muselo kvůli jednomu člověku změnit.

Do pokoje přinesla Aničce sestřička jídlo. Položila jí ho na stolek a pomohla jí usadit se, aby ho mohla jíst. Aničku napadlo, že by se mohla pokusit sníst je sama. Počkala až sestřička odejde. Pak rukama začala opatrně osahávat tácek. Nacházela postupně jednotlivé části své snídaně. Při osahávání tácku však narazila na hrneček s horkým čajem. Ten na sebe převrhla. Velmi jí to zabolelo. Jak se leknula, tak shodila i ostatní část snídaně na zem. Dala se hned do velkého pláče.

Ihned přišla sestřička, která to uslyšela. Zeptala se: „Co se ti stalo?“ „Jak jsem se snažila nasnídat, tak jsem převrhla ten nápoj a opařila jsem se. Potom jsem se leknula a shodila jsem celý tácek. Jsem prostě k ničemu. Nedokážu se ani najíst. Nemůže prostě dělat vůbec nic. Ani najíst se sama nedokážu. Jsem prostě úplně

nanic.“naříkala v pláči Anička.Sestřička si zavolala pomocnici,aby společně všechno uklidili.

Za Aničkou přišli maminka,tatínek a Petr.Anička to ani nepostřehla.Petr zaslechnul konec Aniččina naříkání.Šel k Aniččině špinavé posteli a řekl: „Počkej já ti teď pomůžu vstát,aby sestřičky mohly uklidit tvou postel a ty si mohla ležet opět v čisté.“Anička nekladla žádný odpor.Petr jí pomohl vstát.Držel jí za ruku a dával pozor,aby nešlápla ani do jediného střepu.Anička šla velmi nejistou chůzí.Prvními krůčky jí Petr dovedl až k židličky,na kterou jí pomohl se posadit.Anička sedala velmi nejistě.Nakonec se jí však podařilo sednout si správně.Petr zůstal stát vedle Aničky.Anička se cítila velmi nešťastná,z toho co se jí stalo. „Když já jsem,Petře,tak moc smutná,z toho co se mi stalo.Ani nevíš jak.Proč jsem jenom musela oslepnout.Já chci zase tak moc vidět,protože bez toho jsem naprosto k ničemu.Nedokážu se ani bez pomoci druhého najíst.Všechno mi musí dělat druzí.Ani nejsem schopna zajít těch několik metrů k židličky aniž by mi někdo pomáhal.“ „Však jsi teprve na začátku.To bys toho chtěla mnoho,aby si hned všechno zase uměla.Žádný moudrý znebe nespádnul.Ale já ti zaručuji,že za několik týdnů opět všechno zvládneš.To ti zaručuji.“ „Ale já se nechci nic učit,když jsem všechno uměla a žilo se mi dobře,já chci jenom moct zase vidět.To je všechno.“ „Tak to budeš muset strávit celý život někde zalezlá a to snad nechceš.“ „Já chci jenom vidět.“

Sestřičky již uklidili Aniččin pokoj.Petr zase pomohl Aniče do postele.Anička šla velmi nejistě.Petr jí uložil do postele.Anička si zase lehnula.Sestřička přinesla další snídani.Petr jí uložil na stoleček.Anička však říkala: „Já nechci snídani.Já už nechci jíst,Nic nedokážu.Dneska nebudu jíst.Nepřemlouvej mě k tomu,protože to máš předem ztracený boj.“ „Ale budeš.Uděláš mi to kvůli.“ „Já jsem doopravdy ztratila chuť k jídlu.Možná se naobědvám,ale se snídání mě nepřemlouvej.“ „Ale musíš přece jíst,abys byla silná.“ „Ne!Já jíst nebudu.Odnes to jídlo zpátky sestřičce!“zoufale skoro zakřičela Anička.Petr již pochopil,že nemá šanci Aničku přemluvit.Posadil se vedle ní na postel.

„To byla dneska ráno velká bouřka,že?“zeptal se Petr. „Ano.V noci mě probudila.“ „Kdybys to viděla.Blesky se po obloze míhaly jeden za druhým.Místy to vypadalo,že skoro ani

neuhasínají.Takovou bouřku jsem už hodně dlouho nezažil.A ten slejvák, který následoval.Padaly dokonce i kroupy.To si měla vidět.“rozhorlil se Petr. „Já bych to také ráda viděla.Bouřka mi vždycky připadala hrozná,ale obzvlášť teď co nevidím se jí bojím o mnoho více.“ „Jestli chceš,tak s tebou budu zůstávat každou noc,aby ses už nemusela bát.“ „Petře,já tady ty noci nějak přečkám,vždyť už zanedlouho půjdu domů a tam bude pořád někdo se mnou.“ „Jak chceš ,Aničko,ale stačí jenom říct a já s tebou tady klidně zůstanu.“ „Neber mi to jediné co můžu ještě sama.“

K Aniče na postel si přisedla maminka. „Tak pověz také něco mi.Skoro pořád si povídáš s Petrem.Řekni mi třeba jak ses dneska v noci vyspala.“ „Dneska jsem spala docela dobře,až ráno mě probudila ta bouřka.“ „Tak to je škoda.Večer až budete odcházet,tak mi do ruky musíš dát to zařízení na přivolání sestry,protože jsem ho nemohla v noci najít.Ani nevíš jak mi bylo hrozně.Moc jsem se bála a nemohla jsem se nikoho dovolat.Dokonce jsem i spadla na zem.To mě také vylekalo,protože jsem vůbec nevěděla co se se mnou děje.Po dlouhé době nakonec do mého pokoje přišla sestra.Ta bouřka ale trvala tak moc dlouho.“ „Však už je to všechno pryč.Dneska už žádné bouřky být nemají.Má jenom pršet a pokud vím,tak žádné po delší dobu nebudou.“ „Maminko,přivíň mě prosím tě k sobě.“Maminka hned udělala oč jí Anička žádala.Anička se hned cítila o hodně lépe,ale velkého smutku jí to stále zbavit nedokázalo.

Přiblížilo se poledne.Sestřička přinesla Aniče do pokoje oběd.Anička jej tentokrát snědla.Petr jí nemusel přemlouvat,protože měla už větší hlad,Oběd snědla do posledního kousku.Petr jí ještě s jídlem pomáhal.Aniče se tím zase připomnělo,to že nic sama dělat nemůže.Posmutněla z toho.

Po obědě se jí začalo chtít spát.Maminka i Petr seděli na její posteli.Anička za chvilku usnula.Cítila se klidnější,když věděla,že kolem ní jsou její blízcí.Petr se ani nehýbal,aby jí neprobudil.I když už pociťovat bolest,tak se ani o milimetr nepohnul.Anička spala klidně.

Probudila se až pozdě odpoledne. „Kolik je hodin?“zeptala se jako první.Petr jí to hned řekl.Anička zase musela otevřít oči a zjistit,že je slepá.Cítila se z toho velmi smutná.Nechtělo se jí vůbec

už dál žít.Tak moc si přála zase všechno moct vidět a obdivovat krásu přírody.Ale to vědomí,že to již nikdy nebude moct dělat jí přivádělo k šílenství.Myslela na to jak je nádherné vyrábět fotografie a potom si s nimi hrát.Dělat z nich nádherné koláže na počítači a to všechno,že teď už nebude moct dělat.Cítila,že už je k ničemu,že už nemůže dělat vůbec nic.Anička chtěla moc zase vidět,ale cítila strašnou beznaděj,že to již nikdy nebude opět moct.

Nadešel opět večer,sestřička do pokoje přinesla večeři a Petr pomohl Aničce se najíst.Všichni u Aničky seděli až pozdě do večera,kdy Anička řekla,aby odešli.Petr se sice zdráhal odejít,ale po delším přemlouvání Aničky,že to musí zvládnout,když už toho zvládla vlastně hodně nakonec souhlasil a odešel také.Maminka dala Aničce do ruky tlačítko na přivolání sestry,

Anička nejprve cítila samotu,ale nakonec se jí podařilo usnout.Spala klidně celou noc.

Dalšího dne ráno se Anička probudila docela brzy.Opět si musela uvědomit,že je slepá.Začala uvažovat kolik asi může být hodin,ale sama na to nemohla přijít. „Proč mi asi ta sestřička nepřinesla ten budík.Tak jsem už mohla vědět alespoň jaký je čas.No co se dá dělat?Zase budu muset čekat nějakou dobu než někdo do pokoje přijde jak je v mém stavu normální.Ale proč jsem jenom musela oslepnout.Já bych tak ráda zase viděla.Já chci tak moc zase moct vidět všechny krásy světa.Tak nemůžu nic moct dělat.Já jsem na tomto světě už k ničemu.Proč už nemůžu vůbec vidět?Proč se mi tohle jenom muselo všechno přihodit.Já chci být tak moc zase zdravá a všechno opět moct zase dělat.Já chci být zdravá.Proč se mi jenom muselo přihodit tohle.Už nebudu moct fotit ani nic jiného dělat.Se vším jsem odkázaná jenom na druhé lidi a sama nemůžu dělat vůbec nic.Se vším mi musí jenom druzí lidé pomáhat.Jsem a už navěky budu všem lidem na obtíž.Všichni se o mně budou už muset jenom starat a nic jiného.Nikdo mi to není schopen říct rovnou do očí.Já už nechci dále žít.Jsem doopravdy jenom na obtíž.Ach proč se mi tohle jenom muselo stát?Já jsem tak nešťastná.Ani nevím jestli je teď ráno,nebo ještě noc.Kolik je vůbec hodin a kdy někdo vejde do tohoto pokoje,aby mi to řekl.Jak dlouho tady ještě budu muset čekat,než se to dozvím.Pokud je ještě noc,tak hodně dlouho.Ani nevím jestli se mám ještě snažit usnout,nebo už ne.Nemůžu si přečíst

ani docela obyčejnou knihu, které jsem také ráda četla. I to mi musí udělat někdo jiný. Tak proč se mi to tedy muselo přihodit. Proč se to muselo stát zrovna mi? Já chci zase vidět. Snad není moje přání zase tak moc velké? Ale nikdo mi jej nemůže splnit. Proč jsem jenom musela tu hroznou nehodu přežít? Proč jsem raději nezemřela?“ uvažovala Anička v pláči.

Slunce již vyšlo nad obzor. To však Anička nevěděla, protože nemohla vidět ačkoliv by si to strašně moc přála. Anička si myslela, že již uběhlo velké množství času. Připadala si v pokoji opuštěná. Stále nikdo nevcházel. Sestru se jí volat nechtělo. Anička myslela na to, aby už konečně někdo přišel. „Proč stále nikdo nejde. To už na mně snad všichni zapomněli. Vždyť už musí být nejméně polovina dopoledne pryč. Kdy už někdo konečně přijde? To tady zůstanu už napořád sama? Já chci zase vidět, abych tady toto všechno nemusela prožívat. Já už doopravdy nikdy neuvídím? Vždyť to je tak hrozné. To si nikdo nedokáže představit jak hrozná je taková slepota. To při tom člověk musí pociťovat takovou bezmoc. Se vším si musí nechat pomáhat od druhých. Já chci být opět zase zdravá a moct všechno dělat zase jako dříve. Zase moct dělat fotky, vždyť toto všechno bylo tak nádherné, tak proč si toto muselo stát, abych to už nikdy ve svém životě dělat nemohla. Jenom doufám, že si to ten člověk, který mi to udělal pořádně odpyká. Přála bych mu, aby se mu stalo něco podobného, protože to si vůbec nikdo nedokáže představit co všechno musím nyní prožívat. Kdoví kolik je už hodin. Že je nečele to si ještě dokážu zapamatovat, ale nemůžu ani vědět čas. Já chci zase být v pořádku. Také vůbec nevím jak je venku, jestli je zrovna zamračeno, nebo svítí sluníčko.“ uvažovala velmi smutně Anička.

Dveře se otevřely a Anička dychtivě očekávala jestli to není Petr nebo maminka s tatínkem, ale uslyšela jenom hlas oznamující: „Aničko, tady ti nesu snídani.“ Kroky se blížily k její posteli. Anička neměla však na jídlo ani pomyšlení. Myslela na to, aby tady už byl Petr. Sestra položila jídlo na stůl a zeptala se: „Chceš, abych tady s tebou zůstala, nebo se už zvládneš najíst sama?“ „Nemusíte tady zůstat, protože já to jídlo jíst vůbec nebudu. Nemám hlad. Odneste jej hned sebou.“ „No tak, musíš přece jíst, aby z tebe byla zase šikovná holčička a mohla jsi jít brzy domů.“ „Neříkejte mu, že budu

zase šikovná',když to není vůbec pravda.Šikovná již nikdy nebudu,protože už nikdy neuvidím.Se vším se budu muset obracet na druhé.“ohradila se napůl plačky a napůl ve vzteku Anička. „Ale snad nechceš,abych toto všechno musela odnášet.Já ti řeknu co všechno ke snídani máš a potom třeba dostaneš chuť,co říkáš?“nabídla se sestra. „To máte zbytečné.Já nemám prostě chuť vůbec na nic.Odnesete to jídlo raději pryč.Chci teďka být sama.“ „Tak tě teda nepřemluvím?“ „Ne.“odpověděla Anička. „To je velká škoda,protože jsou tady jenom samé dobroty.“ „To je možné,ale mi je to všechno jedno.“Sestřička už teda nic neříkala a odešla.

Anička zůstala na pokoji opět sama.Pořád musela myslet na to,jak je hrozné,že je slepá a kolem sebe nic nevidí,jenom samou černotu a prázdnotu.Cítla se velmi sklíčená.Nakonec to nevydržela a musela se dát do pláče,do velmi hořkého pláče.Horké slzy jí stékali po tváři a vsakovaly se do polštáře,na kterém Anička ležela.Cítla se velmi bezradná.Přála si jenom,aby u ní byl zase Petr a maminka s tatínkem,protože bez nich si připadala značně osamělá.Stále však nikdo z nich nepřicházela.Začala cítit velkou úzkost,protože kolem sebe nic neviděla.Snažila se jí zaplašit,ale vůbec se jí to nedařilo.Stále více si přála,aby už všichni přišli.Přemýšlela co by mohla dělat,aby nemusela na to myslet,ale nic jí nenapadalo.Přemýšlela,kde asi teď maminka,tatínek a Petr jsou.Pak si vzpomněla,že jsou na mši,protože je neděle.Moc si přála,aby již přišli.Doba se jí zdála nekonečná.Zdálo se jí,že uplynulo mnohem více času než ve skutečnosti.Myslela velmi silně na maminku i tatínka,samozřejmě nezapomněla také myslet na Petra.Vzpomínala na všechny nádherné okamžiky,ze svého předcházejícího života,kdy ještě mohla vidět.Přála si,aby se mohly opět opakovat a ona mohla být zase úplně zdravá.Velmi jí tísnilo vědomí,že tomu již tak nikdy nebude a ona bude muset zůstat již napořád slepá a odkázaná na pomoc druhých.

Dopoledne se převálilo do své druhé poloviny.Za Aničkou však stále nikdo nepřicházel.Anička se cítila stále více opuštěná a osamocená.Zdálo se jí,že už tak nevydrží ani minutu.Chtěla se rozplakat,ale cítila se tak smutně,že se jí to nedařilo.Nevěděla jak vyjádřit svůj smutek a své zoufalství z toho co se jí

přihodilo.Přemítala o tom,kolik času již muselo uplynout.Myslela si,že již musí být nejméně odpoledne.

Konečně se dveře otevřely.Anička se zaradovala,protože tušila,že to již nikdo jiný než Petr se svou maminkou a její maminka s tatínkem být nemohou.Skutečně,nemýlila se.Jako první do pokoje vešel Petr: „Ahoj,Aničko.Jak si se měla?“ „Už jsem moc ráda,že jsi tady.Kolik je hodin?Už musí určitě být nejméně odpoledne.“ „Ale,kde by se bralo.Teprve je jedenáct hodin.“ „Mi se už zdálo,že už muselo utéct o hodně více času,než ve skutečnosti.Je to hrozné.Ani nevím kolik je času.A jsou tu maminka i tatínek?“ „Ano,už jsou u tvój postele.“odpověděl Petr. „Tak jim řekni,aby mi podali ruce.“řekla na to Anička.Maminka i tatínek přišli k Aniččině posteli a ruce jí podali.Anička se cítila hned o něco lépe.

Petr se posadil na postel vedle Aničky a pohlídl jí po tváři. „Kdo to je?“zeptala se Anička. „To jsem já,Petr.“Pak seděli všichni nějakou dobu potichu.Petr chytil Aničku za ruku a držel jí.Aniče to dělalo velmi dobře.Opět se věnovala vzpomínkám na svůj předešlý život,kdy se jí ještě tohle neštěstí nestalo.Po tom se cítila však smutněji.

Její přemítání přerušil až příchod sestřičky: „Aničko,pojď do jídelny,oběd už je hotový.“Aničku to velmi překvapilo,protože až dosud byla vždycky zvyklá,že jí jídlo nosili do postele. „A jak se tam dostanu,když nevidím?“zeptala se překvapeně Anička. „Já tě tam zavedu.“řekl pohotově Petr. „Ale já nechci vstávat z postele.Já zůstanu ležet a vůbec nemám hlad ani chuť na ten oběd.“řekla odmítavě Anička. „Musíš přece jíst.Už si nesnídala.Tak jenom pojď na ten oběd.“řekla jí konejšivě sestřička. „Já nejsem na žádný oběd zvědavá,přece jsem to už jednou řekla!Já nebudu obědvat.“ „No,tak,Aničko,udělej to alespoň mi kvůli a zajdeme spolu do té jídelny.“žadonil Petr.Pak jej napadla otázka: „A co k tomu obědu je?“ „Dneska je pečené kuře a brambory.“odpověděla sestřička. „Tak vidíš,Aničko,jaká je dneska dobrota.“řekl Petr. „Já ale na jídlo nemám vůbec chuť.“ „To nechápu teda proč,když už jsi tak hezky jedla.“řekl nechápavě Petr.Anička si v duchu pomyslela: „Tak nechte mě už všichni.Já nechci zakusit jaké to je,když se musí chodit poslepu.Já chci zůstat jenom ležet tady v posteli.Tím se mi ještě více připomene jak jsem bezmocná.“Petr však nepřestával naléhat:

„Aničko, udělej mi tu radost, že spolu zajdeme do jídelny a ty všechen oběd sníš. Vždyť už musí určitě být studený.“ „Tak aťsi. A nechej mě teďka spát, protože už jsem docela unavená.“ řekla Anička. Pak zavřela oči a otočila se na bok, na znamení, aby jí všichni nechali na pokoji.

Petr už přemlouvání vzdal, protože pochopil, že nemá tu nejmenší šanci u Aničky uspět. Zůstal však sedět na její posteli. Jeho ruku Anička pustila. Sestřička z pokoje odešla. Anička myslela na to, co všechno se jí teďka postaví do cesty, když nemůže použít pro jiného člověka tak zcela běžnou věc, jako je zrak. Anička si ze všeho nejvíce přála, aby tomu všemu byl již učiněn konec. Velmi jí však tísnila beznaděj, že konec nemůže nastat, protože zrak si jí už nikdy nebude moct vrátit. Aničku to stále více sklíčovalo. Cítila se naprosto bezmocná a to její smutek ještě o hodně zvětšovalo. Věděla, že s tímto nemůže ona sama vůbec nic udělat. Cítila takovou tíseň, že nevěděla co má dělat. Nakonec jí napadlo, že by se mohla chytit Petra za ruku. Natáhla teda tu svou a zašmátrala s ní v prostoru. Petr si toho hned nevšimnul. Anička nakonec řekla velmi zkroušeně: „Petře, nemohl bys mě zase chytit za ruku?“ Petr se otočil k Aničce a její přání jí hned vyplnil. Anička se nyní cítila o něco málo lépe. Vtom se jí skutečně začalo chtít spát a netrvalo dlouho a usnula.

Petr si toho všimnul a proto se snažil celou bodu nehýbat. Snažil se jí totiž neprobudit, aby mohla spát jak dlouho bude chtít. Anička spala hodně dlouho. Petr se už cítil velmi nepohodlně, ale svou pozici nezměnil. Anička pravidelně oddechovala. „Proč se tohle jenom muselo Aničce přihodit? Jak já jí mám jenom pomoci? Co bych měl udělat, aby byla zase veselá jako dříve? Když mě ale vůbec nic nenapadá a to mě rozesmutňuje ještě více. Vždyť pohled na tak smutnou Aničku je velmi tíživý. Ach, jak rád bych jí pomohl, aby zase mohla být tak veselá. Kdyby existovala na světě taková operace, že bych jí mohl dát tu část svého mozku, kterou má ona poškozenou a proto nevidí, tak bych neváhal ani chvíli a podstoupil bych jej. Raději bych slepý byl já, než aby se tohle dělo Aničce. Jenomže to je jenom moje představa, protože nic podobného ve skutečnosti neexistuje a já Aničce pomoci nemůžu. Já bych se už s něčím takovým dokázal vyrovnat, ale jak k tomu má přijít ta Anička, která před sebou má asi velkou kariéru jako

fotografka. Já dělám jenom papírové modely, bez kterých bych se už nějak obešel a ještě ani pořádně nevím, čím bych chtěl být, ale Anička ta si moc přeje být tou fotografkou, tak proč se jí její velké přání nemůže splnit a musí se jí stát zrovna tohle, co jí v její práci nutně zabraňuje. Jak rád bych jí nějak účinně pomohl, aby se toho zbavila a opět mohla vidět a radovat se ze života. Jenomže to není vůbec možné a Anička již nikdy neuvidí. Vynasnažím se jí alespoň ten její bývalý svět vynahradiť tak, že s ní budu dělat papírové modely krajinek. Snad se jí to bude líbit a bude jí to bavit. Když já jí tak nerad vidím tak smutnou, to bych raději byl tak smutný já, než ona, která nikomu nepřála nic zlého, ani na tom táboře si nepřála, aby se něco stalo Pavle, která měla původně hrát hlavní roli v pohádce a zatím se to nejhorší přihodilo právě jí. Já jí chci tak moc pomoci, ale když vidím tu bezmoc, tak to je všechno ještě horší. “myslel si Petr zatímco Anička stále spala.

Pozdě odpoledne se začala Anička probouzet. Petr se díval z okna ven, kde se začínalo již chýlit k západu sluníčko a proto si toho hned nevšimnul. Upozornilo jej na to až Aniččino pohnutí rukou. Petr se hned otočil k Aničce. „Petře, to jsi ty?“ zeptala se smutně Anička, protože opět předcházelo probuzení se a to, že si musela uvědomit, že je slepá a tím pádem odsouzena k tomu, aby kolem sebe měla již do konce života jenom černou tmu. „Ano, to jsem já. Jak ses vyspala?“ zeptal se Petr. „Spala jsem docela špatně.“ „Mi se ani nezdálo, protože jsi tvrdě spala po celou dobu.“ řekl na to Petr. „Ale stejně se mi vůbec boře nespalo. Kolik je vůbec hodin?“ zeptala se Anička. „Už je pozdě odpoledne. Slunce již začíná zapadat. Za chvilku už určitě budeš večeřet a musíš mi slíbit, že večeři už zcela určitě budeš jíst, protože jinak bych se na tebe moc a moc musel zlobit.“ řekl Petr a maminka se k němu přidala: „Aničko, to přece nejde, abys vůbec nejedla. Ani jsi neobědvala a snědla jsi alespoň snídani?“ „To je stejně jedno.“ odpověděla na to Anička. „Tak jsi jí teda nesnědla. To tak dál nejde. Na večeři prostě půjdeš a nebudeš se vůbec vymlouvat. To neexistuje.“ řekla rázně maminka. Anička na to však řekla: „Na večeři nepůjdu ani omylem. Já vůbec nemám hlad a nechte mě raději na pokoji. Pokud mě chcete takhle otravovat, tak to raději běžte domů a nechejte mě tady o samotě. To mi bude o hodně lépe, než když mi budete říkat co

mám dělat a co ne.“řekla hlasitěji Anička. „Ty prostě budeš večeřet,my jsme tvoji rodiče,tak nás budeš poslouchat.“řekla maminka. „A nebudu.Víte co,běžte už domů,já si tady už nějak poradím.“řekla Anička a zavřela oči. „No,tak,Aničko,udělej mi radost a pojďme se navečeřet.Musíš jíst,jinak bys nemohla opět zesílit.“naléhal Petr.

Anička však na to již nic neříkala a v duchu si myslela: „Což to je to všechny tak moc těžké pochopit,že tady toto mi ještě více připomene co se mi stalo.Do jídelny mě bude muset někdo vést,protože tam sama nedokážu vůbec dojít.To jím to budu muset říct,aby to pochopili,že já nechci jít do jídelny.Mi je nejlépe,když tady tak ležím v posteli.Já už nechci nikdy vstávat.nejlépe bude,když takhle budu čekat až mě z toho něco vysvobodí a to něco bude smrt,protože já jsem měla umřít hned,když na mně ten neznámý člověk vystřelil a neměla jsem vůbec přežít.Tak by ostatní se sice také trápili,ale už ne tak dlouho,jako když jsem slepá a nemusel by mě nikdo obsluhovat.Tak by jejich bolest nad mou smrtí přešla a potom by se už vůbec nikdo nemusel trápit a ani já bych nemusela prožít tohle co teď prožívám. Pro všechny by to bylo lepší,tak proč jsem musela jenom přežít,vždyť stačilo jenom tak málo a nic z tohoto bych nemusela prožívat.Ale mi se toto muselo nejenom stát,ale já jsem to musela navíc i přežít,tak co je to za spravedlnost.Mě už život vůbec nebaví,k čemu mi je,když stejně nemůžu vůbec nic dělat a jsem vlastně odkázaná jenom na dobrodiní, která mi prokážou ostatní lidé.Proto pro všechno by bylo lepší,abych to nepřežila.Nikdo z nás by se netrápil,tolik co se teď trápit musí.Já už vůbec nechci žít.“myslela si Anička.

Přiblížil se večer.Do pokoje vešla sestřička: „Aničko,tak pojď se alespoň navečeřet,když jsi za celý den do úst nic nevzala.“ „Já jíst nebudu.“řekla s přemáhaným pláčem Anička.Petr se jí hned zeptal: „Proč,Aničko,nechceš jíst?Řekni mi důvod toho,proč odmítáš dneska cokoli jíst,když už jsi byla tak šikovná.“ „Proto.Prostě nebudu jíst a ty se mně neptej proč,protože to je jen a jen můj důvod,proč nechci jíst.“řekla na to Anička. „Aničko,to tak přece nejde.Já jsem myslela,že jsi alespoň snídala,ale teď když slyším,že jsi ani to jídlo nejedla,tak to tak nejde.Na večeri prostě půjdeš,ať se ti to líbí nebo ne!Teď hned vstaneš a půjdeš se navečeřet.“řekla rázně

maminka. „Dělejte si všichni co chcete,já prostě večeřet nebudu a nikdo mě z postele nevytáhne.“řekla již v napůl plačící Anička. „Tak nám řekni důvod,proč odmítáš jíst a my ti třeba budeme moct pomoci.“řekl vlídně Petr.

Anička však místo toho si přitáhla ke bradě peřinu a zavřela oči.Uvnitř se cítila velmi smutná a myslela na to jak je hrozné,že nic nemůže vidět.Cítila se velmi smutná.Na hlavu si položila polštář,aby na ní nikdo neviděl a dala se do štkavého pláče. „Kdy už se konečně budu moci probudit z toho velmi ošklivého snu a budu zase moct začít normálně žít a doprožívat tyto prázdniny,tak jak jsem si to původně představovala.Já už nechci tak dále žít.To si ani nikdo nedokáže představit jak je to hrozné,když je člověk slepý a nic nemůže vidět.Mít kolem sebe jenom pustou a černou prázdnotu.To je ta nejhorší věc na světě.Neznám nic horšího než toto.Já už chci,aby nastal konečně nějaký konec ať to je moje smrt, která by byla nejlepším řešením,anebo abych se z toho probudila,což je velmi málo pravděpodobné,protože toto je asi skutečnost.Tak hrozná je skutečnost.Co budu dělat?Já mám už velký hlad,ale nejsem schopná se z té postele zvednout a jít a přitom nevědět co je kolem mne.To raději budu spát o hladu.Ať se snažím přemoct jak chcu,tak nejsem schopna přijmout to,abych šla poslepu do té jídelny.Proč jsou ale všichni tak nedovtipní a nedojde jim,že já do jídelny nepůjdu a nepřinesou mi to jídlo sem na pokoj,kde bych ho ještě snědla.Asi budu muset doopravdy jít spát hladem.“

Aniččin pláč neustával ačkoliv jí Petr hladil po vlasech jak jenom mohl a i maminka s tatínek si vedle ní sednuli a snažili se jí utěšit.Anička nic z toho nevnímala.Myslela jenom na svou velkou bolest, kterou prožívala.Na nic jiného nebylo schopna myslet.Anička plakala ještě více.Petr nevěděl co má dělat,protože jej Aniččin pláč velmi uvnitř bolel a nedokázal se na takovou Aničku dívat.Petr se jí snažil utěšit,ale dařilo se mu to pramálo.Anička stále plakala velmi usedavě. „Tak řekni mi,Aničko,proč pláčeš a oddělej si tu peřinu.“Anička na to však neodpovídala.Petr se cítil velmi zoufalý z toho,že jí nemůže vůbec uklidnit.

Pak zase seděl vedle Aničky a pozoroval jí.Nakonec jí řekl: „Aničko,já mám nápad.Ted' společně vstaneme a půjdeme se do jídelny najíst.Co na to říkáš?Třeba tě přitom ten pláč přejde.“ „Já

jsem říkal, že jíst nebudu a nikam také nepůjdu. Já už nechci vůbec žít, protože život mi nepřináší již nic dobrého. Nechte mě všichni na pokoji.“ „Tak řekni mi co tě tak moc trápí.“ řekl Petr. „Tobě to není dost jasné. Podívej se na mně! Cožpak nevidíš jaký je ze mě chudák. Nemůžu dělat vůbec nic. Jsem schopná jenom jediné věci a to stále ležet a nechat si někým posluhovat. To je to jediné čeho jsem schopna. Tobě se to snad nezdá dost velký důvod!“ „již napolo vykřikovala Anička. Petr musel uznat, že ano. Přemýšlel jak by jenom mohl Aničku pomoci, ale nic co by jí utěšilo ho nenapadlo.

Venku již téměř zapadlo slunce. Anička se již uklidnila, ale stále se nechtěla s nikým bavit. Petr nakonec s těžkým srdcem odešel: „Tak ahoj, Aničko, já už teda budu muset jít. Nic jiného mi už nezbývá, protože je už velmi pozdě.“ Po Petrovi se rozloučili i Aniččini rodiče.

Anička zůstala na pokoji sama. Cítila se velmi sklíčená. Přála si, aby mohla utíkat a nemusela se nikde zastavit. Cítila se velmi stísněně. Nejvíce jí tísnilo vědomí, že z tohoto nebude moct nikdy utéct a již nikdy nebude moct spatřit krásu přírody ani modré nebe a také už nevezme nikdy do ruky fotoaparát. Nejprve nemohla vůbec usnout, ale nakonec se jí to velmi pozdě v noci podařilo.

Dalšího dne ráno se Anička probudila se svítáním. Zase se musela probudit do toho hrozného světa. Nejprve se snažila ještě usnout, ale když se jí to již nedařilo, tak usoudila, že je nejspíš už ráno. Přemýšlela kolik může být hodin, ale nedokázala si to uvědomit. Čas pro ní plynul stále stejně pomalu.

Zase na ní čekalo to předlouhé čekání než za ní někdo přijde a ona bude moct zjistit kolik je hodin, jestli už je dopoledne. Anička myslela na své největší a nejméně splnitelné přání, aby zase uviděla všechno kolem sebe a byla naprosto zdravá, to však věděla, že se již nikdy nebude moct stát. Anička nastražovala sluch jestli neuslyší kroky někoho, ale stále kolem ní znělo jenom prázdné ticho. To jí rozesmutňovalo ještě více. Anička si přála, aby už konečně čekání skončilo a do pokoje někdo vešel.

Konečně se dočkala a jako první do pokoje vešel Petr: „Jak se máš dneska, Aničko?“ „Je mi už lépe. Ale moc dobré to stále není. A kde jsou moji rodiče?“ „Ti už tady každou chvilku budou. Já jsem šel jako vždycky rychleji, protože jsem se nemohl dočkat až tě

zase uvidím.“To už do pokoje vcházeli Aniččini maminka s tatínkem a Petrova maminka.

Anička zavolala: „To jste vy mami a tati?“ „Ano,jsme u tebe.“odpověděla maminka. „Mami mohla bys ke mně přijít blíž?“zěpala se Anička.Maminka ihned přišla.Anička jí řekla: „Mami,mohla bys mě prosím tě obejmout?“Maminka jí její přání ihned splnila.Aničku to potěšilo a cítila se lépe.Potom se Petr posadil na postel vedle Aničky a pohládl jí po čele. „To jsi ty,Petře?“zeptala se Anička. „Ano,jsem.“odpověděl jí Petr. „Jak se dneska vyspala?“ „Nejprve jsem nemohla usnout,ale potom se mi to podařilo,jinak jsem spala celou noc.“ „Tak to je dobře.“řekl na to Petr.

Do pokoje vešla vizita.Dva lékaři přistoupili k Aničce a prohlédli jí.Společně s nimi vešlo do pokoje i několik sestřiček.Lékaři jí vyšetřili.Když už odcházeli,tak se Petr jednoho zeptal: „Neexistuje ani ta nejmenší šance,že by se Anička mohla zase uzdravit a vidět.Není vůbec žádný způsob,jak to udělat?“ „Nynější medicína nic takového ještě nezná.Tvá kamarádka se bude muset smířit s tím,že už nikdy vidět nebude.Však i slepci toho dokážou dost mnoho.To by se člověk až divil.“řekl lékař.Pak všichni odešli.

Petr se vrátil k Aniččině posteli. „Petře,to ses nemusel ptát,protože já jsem už pochopila,že pro mě není té nejmenší naděje,že ještě vůbec někdy zase uvidím.Toto je mi úplně jasné.“řekla Anička, která celý rozhovor slyšela.Petr posmutněle usedl vedle Aničky a díval se na ní.Viděl na ní jak je smutná a tížilo jej jako balvan,že jí nedokáže nijak pomoci.S největší radostí by tento balvan ze sebe svalil a věděl,že je zase všechno v pořádku.

Zanedlouho do pokoje vešla sestřička: „Aničko,už je snídaně,tak pojď do jídelny,protože musíš přece něco jíst.To by tak nešlo.“ „Já dneska nebudu snídat.“řekla na to Anička.Sestřička jí ještě přemlouvala: „Pojď do jídelny a najez se.Snídaně ti prospěje,vždyť už musíš mít přece velký hlad.Od včerejšího rána jsi nic nejedla.Tak mi udělej radost a běž se do jídelny najíst.“ „Já jsem už jednou řekla,že jíst nepůjdu.“řekla ještě důrazněji Anička.Sestřička teda odešla s nepořízenou.

Petr na ní ještě naléhal: „Tak pojď se mnou Aničko do jídelny.Já ti pomůžu.Nemusíš se bát.“ „Já prostě do žádné jídelny nepůjdu a nic jíst nebudu.Je to tak těžké pochopit.“řekla v polopláči

Anička.Maminka se postavila k Aniččině posteli a řekla rázným hlasem: „Buď se ,Aničko,půjdeš teď hned nasnídat,nebo já odsud odejdu a víckrát za tebou do nemocnice nepůjdu.“ „Tak klidně.Já ale do žádné jídelny nepůjdu ať budeš dělat co chceš,tak mě nedonutíš k tomu,abych se šla najíst.Já jíst nebudu.“řekla jí vzdorovitě Anička. „Ty mě prostě poslechněš a do té jídelny půjdeš a nasnídáš se,nebo tady bude hodně zle!“řekla tónem,který Anička jindy raději vždycky poslechla.Tentokrát však i nadále odporovala.Přidal se i tatínek: „Hned půjdeš do jídelny,nebo teď a tady dostaneš pořádný výprask! Ty budeš poslouchat maminku!!“ „Dělejte si všichni co chcete,já jíst nebudu.“řekla na to Anička,zavřela oči a přikryla se až po bradu peřinou.Tatínek začal szeptat: „To už je přece jenom moc,aby nás naše dcera neposlouchala.Ona nás prostě bude muset poslechnout a udělat to co my chceme.Ona se půjde najíst.“Anička to však již nevnímala.

V duchu si myslela: „To jsem si nikdy nemyslela,že je tak hrozné být slepým.Vůbec jsem netušila,kolik utrpení to obnáší.Ach proč mě jenom maminka ani nikdo nedokáže pochopit,že já nejsem schopna jít do té jídelny.Já z toho mám tak velký strach a to mi ještě více připomene,že jsem na tomto světě k ničemu.Naprosto k ničemu.Nemůžu dělat již vůbec nic.Jsem odkázaná jenom na pomoc cizích lidí.Jak je jenom ten svět nespravedlivý.Jenom přeji tomu,který mi toto způsobil,aby to také zaplatil a to velmi spravedlivě,protože pro toho,který mi toto způsobil nebude žádný trest dost velký.Nic ho nepotrestá tolik kolik si zaslouží.Nic mi již můj zrak nedokáže vrátit.Jsem již napořád odkázaná žít v této temnotě.v této hrozné temnotě.To je tak strašně moc hrozný pocit a přitom mi vůbec nikdo nedokáže pomoci.Kdyby alespoň někdo tady pochopil jak mi je zle,ale nikdo to nechápe.Já už nechci žít,protože život mi již nemá co nabídnout.Už jsem provždy naprosto ztracená.“

Petr seděl na posteli vedle Aničky a pozoroval jí.Petr se také cítil velmi zkroutěně.Snažil se přemýšlet jak by mohl Aničku nejlépe přesvědčit,aby se šla najíst,protože věděl,že takhle se o hladu nemůže uzdravit.Jenomže žádný způsob se mu nezdál dost dobrý na to,aby jí dokázal přemluvit,aby se šla najíst.Moc si přál Aničku přemluvit.

Rozhodnul se, že jí vezme za ruku a zeptal se jí mírným hlasem: „Aničko, pověz mi, proč nechceš jíst? Řekni to třeba jenom mi. Nikdo jiný to nemusí slyšet.“ Anička však na to zarytě mlčela a zůstávala celá přikryta svou peřinou. Petr jí nepřestával držet za ruku a hladil jí po jejích tvářích. Anička teprve po dlouhé době odkryla peřinu. „Petře, já prostě nechci jíst. Pochop to. Já jsem pochopila, že pro mě již život skončil. Já to vím, tak už nebudu ani jíst.“ „To přece není dostatečný důvod, abys nejedla. Musíš hodně jíst, abys byla hodně silná. V tom bude určitě vězet ještě něco, tak mi to řekni. Jestli mi to neřekneš, tak já ti nebudu moci pomoci.“ „Já o ničí pomoc ani nestojím. Já nechci, aby mi někdo pomáhal. Já chci, abyste mě všichni nechali na pokoji. Chci toho snad tak mnoho.“ „Já nepřestanu do té doby, než mi řekneš opravdový důvod toho, proč nechceš jíst. Klid ode mne budeš mít teprve tehdy až mi to všechno pěkně povíš.“ „Co ti mám ještě říkat. Už jsem ti řekla, že nemám na jídlo vůbec chuť.“ „Jestli mi chceš udělat radost, jako že já předpokládám, že ano, tak se naobědvěj.“ „Kdy už mě všichni přestanete s tímhle otravovat.“ „Až se najíš.“ „Tak to mám pochopit jako, že nikdy klid mít nebudu.“ „Pochopila jsi to naprosto správně. Tak řekni mi konečně proč se tomu jídlu tak bráníš od té doby co si měla jít do jídelny. Jo, ano, že mě to nenapadlo hned. Ty nechceš jít do jídelny, ale přece nemůžeš už napořád zůstat uvázaná na lůžko, jako nějaký ochrnutý člověk. Ty jsi mimoto, že nevidíš úplně zdravá. Máš zdravé ruce i nohy, Už nemáš úniku. Dneska prostě na ten oběd půjdeš. Já ti pomůžu. Na snídani je už pozdě, takže až v poledne přijde sestřička, tak spolu pěkně půjdeme na ten oběd.“ „Když já nikam jít nechci.“ „Jednou to přece musí být poprvé. Buď ráda, že máš v pořádku ruce a nohy a jenom pěkně na ten oběd pojď. Uvidíš, že to nakonec nebude tak hrozné jak se ti to teď zdá. Potom budeš moc pyšná, že se ti to podařilo a budeš ráda, že se ti to podařilo překonat. To tak nejde. Tohle musíš překonat. Tak bys dál žít nemohla. Nemůžeš pořád jenom ležet na posteli a nic nedělat.“ „Já ale nikam nepůjdu. Přesvědčuj si mě jak chceš, ale já nikam nepůjdu.“ „To se ví, že půjdeš. Uděláš mi radost.“ „Tak dobře.“ řekla váhavě Anička. V duchu si myslela: „Jak já to jenom zvládnu. To je tak těžké co po mě Petr chce. Já nikam nechci jít. Já se tak bojím, vždyť mi to tolik připomene, co se mi stalo. Proč se mi tohle všechno muselo

přihodit.Vždyť tyto prázdniny měly být tak moc nádherné.Jak moc jsem se na ně těšila a místo toho tady musím už tak dlouho ležet v nemocnici a také mě musí tížit vědomí,že již nikdy neuvidím.To je všechno tak moc hrozné.Já už nechci vůbec žít.Mě bavilo fotografování a to teď již nemůžu provozovat,takže já už na tomto světě vlastně nemám co pohledávat.Jak moc jsem chtěla být fotografkou a stačilo tak málo,aby se mi všechny moje sny navždy rozplynuly a nezbyla mi ani kapička naděje,ani ta nejmenší.Všechno co jsem dosud považovala za samozřejmost,tak všechno je již pryč.Proč jsem jenom nezemřela na té podlaze,proč se ten člověk, který mě střelil,nestřelil pořádně,protože tohle všechno by bylo bývalo lepší,než abych musela tak dále žít.Ale proč se mi tedy muselo vůbec stát.Všechno vypadalo zrovna tak nádherně a mi se muselo stát zrovna tohle.Jak mám dále s tím žít.Já už to nedokážu.“myslela si Anička.

Dopoledne se přehouplo do své druhé poloviny.Anička zůstávala stále pohroužená do svých myšlenek a v pokoji vládlo ticho,které prolomil až Petr: „O čem,Aničko,přemýšlíš?“zeptal se. „Nad tím,že jsem naprosto k ničemu a ničeho již nejsem schopna.Všechno musím dostávat od těch druhých.Že nemůžu dělat nic jako dříve.Ale proč jenom se všechno muselo tak zkazit.“říkala plačtivě Anička.Petr přemýšlel jak jí na to odpovědět,ale nenapadala jej žádná dobrá odpověď a proto se rozhodnul raději mlčet.Také pořád nemohl pochopit,proč se něco tak moc strašného muselo přihodit zrovna Aničce.Před očima se mu ukazoval ten pohled na Aničku ležící v krvi na zemi.Na ten pohled nechtěl a nedokázal zapomenout.Ten se mu již navždy vryl do jeho srdce.Pozoroval Aničku jak leží smutně na posteli.Ani jemu nebylo do smíchu,cítil se také velmi špatně.Chtěl by totiž Aničku nějak utěšit,ale nenapadalo jej ani jedno slovo,které by Aničce mohlo pomoci.Přemýšlel ještě nad nápadem jak spolu budou dělat krajinky.Uvažoval jestli ho má říct Aničce ihned,nebo ještě nějakou dobu počkat.Nakonec usoudil,že by asi bylo lepší,kdyby jí to řekl až jindy až bude Anička trochu veselejší než je teď.Petr pohládl Aničku po tváři.

Otevřely se dveře a sestřička oznámila: „Aničko,už je hotový oběd.Ten si musíš už bez odmlouvání sníst.Já ti pomůžu vstát a půjdeme spolu pěkně do jídelny.“ Petr se hned ohlásil: „Já

bych Aniče pomohl do té jídelny,jestli můžu.“Sestřička neměla nic proti.

Anička si v duchu myslela: „Já nikam nechci.Já už chci do konce života zůstat ležet tady na posteli.Proč mi nemohou to jídlo donést tady do pokoje,to přece také jde?Jak já se toho moc bojím.Proč mě nenechají všichni na pokoji?To že tady se mnou jsou mi sice pomáhá,ale proč nezůstanou jenom u toho sezení,ale musí mě nutit do věcí,ktelé já vůbec nechci.Já mám velký strach a tady tím si ještě více uvědomím jak je to hrozné být slepým.“

Petr se postavil vedle Aničky a podal jí ruku: „Tak,Aničko,vstaň.Já ti pomůžu.“Potom jí pomohl postavit se na zem.Cítil ve své ruce jak má Anička upocenou ruku a také jak se jí chvěje.Maminka i s tatínkem šli s Aničkou.Anička šla velmi nejistě.Petr jí však držel velmi pevně pro případ,že by náhodou upadla.Nejprve jí dovedl ke konci pokoje.Tam otevřel dveře a vedl Aničku dále.Anička šla stále velmi nejistě a uvnitř se cítila velmi smutně.Stále více si uvědomovala jak je hrozné to co se jí stalo.Ted' se přála ještě více z toho probudit,nebo najednou zjistit,že je zase úplně zdravá.Ta tma,ktelou viděla všude kolem sebe jí připadala hrozně moc děsivá.Anička by nejraději svou ruku z té Petrovy vytrhla a utekla zpátky do postele,ale věděla že nemůže.Každý krok jí stál velké množství přemáhání a úsilí.Stále více chtěla utéct zpátky do postele,ale přitom si uvědomovala,že by neměla tu nejmenší šanci,protože neznala cestu zpět.Stále se cítila na zemi velmi nejistě.Chodba se chýlila ke svému konci.Petr řekl: „Tak,Aničko,ted' zahnete pěkně hezky doleva a už budeme v jídelně.“Anička zahrnula doleva jak Petr říkal.

Došli ke stolu.Tam se Petr pomohl Aniče posadit.Anička sedala velmi nejistě.Petr přinesl potom Aniče jídlo.Petr jí chtěl nakrmit,ale Anička na to řekla: „Petře,řekni mi,kde je lžice a ukaž mi talíř a pomůžeš mi,abych se dokázala strefovat do talíře a najíst se.“Petr udělal jak Anička chtěla.Anička se s Petrovou pomocí najedla.S hlavním chodem jí Petr musel pomáhat o něco více.Anička však stále více pociťovala jak je hrozné,co se jí přihodilo.Zdalo se jí,že už jí nic hezkého v životě nečeká.Viděla před sebou všechny věci jako velmi špatné a hrozné.Anička nakonec oběd dojedla.Petr jí pochválil: „Tak vidíš jak jsi šikovná.Vidíš,že všechno jde,když se

chce.Zanedlouho se zase dokážeš najíst sama.Všechno se naučíš.Tak pojď a půjdem spolu do pokoje.“

Anička se pomalu zvedla a šla s Petrem.Cestou se však dala do pláče „Proč pláčeš,Aničko?“zeptal se udiveně Petr a pokračoval: „Měla bys být přece šťastná,že se ti to všechno podařilo.“ „Podařilo? Mi se nepodařilo vůbec nic.Ty nevíš a ani si nedokážeš představit jak je tohle všechno hrozné.To je tak moc hrozné,že to nedokážu již zvládnout.Jenom se na mně podívej,nejsem samostatně schopna již vůbec ničeho.Ve všem mi musí někdo pomáhat.Ani na ten oběd nedokážu zajít sama.Ani takovou normální věc jako je najíst se nedokážu udělat sama.Se vším jsem prostě odkázaná na někoho jiného.Tak je to se mnou.“řekla v pláči Anička. „Není všechno tak zlé jako se to na první pohled zdá,Aničko.“ „Jak není.“řekla velmi smutně Anička. „Všechno zase dokážeš sama a nebude to ani tak moc dlouho trvat.Nesmíš všechno chtít úplně hned.Toto chce čas.“ „Mi čas zrak nevrátí a bez toho nebude už nic takové jako dříve.Už nikdy nebudu moct udělat ani jednu jedinou fotku.Všechno je již ztraceno.Petře,nesnažuj se mně utěšovat,protože já vím,že mi již pomocí není.“řekla na to Anička.

Došli zase do pokoje.Petr pomohl Aniče si lehnout.Anička si lehnula a za chvilku usnula.Petr se posadil na židli vedle její postele a pozorovat jí jak oddychuje.Vedle Aničky seděli i její rodiče.Petr šeptem řekl Aniččině mamince: „Já tedka půjdu na chvilku na chodbu.“Ona na to přikývla.Petr potichu vyšel z pokoje.Posadil se na chodbě na lavičku a dal se do usedavého pláče.Nemohl stále přestat myslet na Aničku a na to,že je slepá.Petr uvažoval co bude dál,protože si to vůbec nedokázal představit.Každý pohled na utrápenou Aničku mu připadal strašný.Přemýšlel jestli by se nedalo ještě něco udělat,aby Anička zase mohla vidět,ale nic ho nenapadlo a ani napadnout nemohlo.Musel se smířovat s tím,že Anička již nikdy neuvidí.Jak rád by zase Aničku viděl veselou,takovou jakou poznal ve vlaku cestou na tábor.Jenomže věděl a to ho tížilo ještě více,že taková již Anička nikdy nebude.Cítil se osamocen.Přál si,aby se stal nějaký zázrak a Anička opět mohla vidět a mohla být zase jako dříve.Vzpomínal na to jaká byla dříve veselá a usmátá a nedokázal si představit,že již nikdy taková nebude a zůstane již navždy tak smutná jako je teď.

Vstal z lavičky a dal se do běhu. Vyběhnul z nemocnice a běžel do parku. Venku svítilo sluníčko a hřálo docela mnoho. Petr běžel parkem. Ani nevěděl kam běží. Jenom věděl, že musí běžet stále dále a nemůže přestat. „To přece nemůže být možné, aby toto nikdy neskončilo. Přece musí někdy nastat konec tomuto našemu velkému trápení. Největší radost bych měl, kdyby zase mohlo být všechno jako dříve, ale to vědomí, že již nikdy být nemůže a ani nebude, to je velmi hrozné. Já si tak moc přeji, aby Anička byla zase zdravá. Kdy už konečně skončí tato hrozivá noční můra a budeme zase moct všichni normální žít? Jak dlouho budeme muset ještě toto snášet? Já už to totiž dlouho nevydržím, protože pohled na takovou Aničku pro toho, kdo jí znal úplně jinou je velmi hrozný. Já si vůbec nedokážu představit, že by Anička musela zůstat taková. Vždyť jakou jsem znal Aničku nádherně rozesmátou a tomu je teď všemu konec? Tomu nechci a ani nemůžu uvěřit, protože je to pravda velmi krutá a srdcervoucí. Já už to vůbec nedokážu vydržet. Já vím, že by se všechno změnilo, kdyby se Anička zase uzdravila, ale to se stát nemůže, tak co mám dělat, aby se zase mohla smát a být veselá jako jsem jí znával. To snad není možné, že by už taková nikdy nebyla. Jak jí mám potěšit a poveselit. Proč se tohle všechno muselo stát zrovna jí. A nejhorší na to je, že pro ní již neexistuje žádná, ani ta nejmenší naděje, že by se z toho mohla a dokázala uzdravit. Tak proč se jí jenom muselo přihodit něco takového? Jak já jí chci pomoci a ta bezmoc, kterou pocítuji je přímo strašná. Já už tohle všechno dál neunesu.“ myslel si zoufale při běhu Petr.

Doběhnul až na konec parku. Tam uviděl lavičku a posadil se na ní. Tam se dal ještě do naříkavějšího pláče, protože se cítil moc bezmocný. Chtěl z celého srdce Aničku pomoci, ale vědomí, že nemá jak jej tížilo nejvíce. Myslel na Aničku ležící v nemocnici na lůžku a na ten její ztrápený výraz ve tváři, který nezmizel od doby co se probírala z bezvědomí a zjistila, že již bude napořád slepá. Petr tam seděl ještě hodně dlouhou dobu.

Anička se v nemocnici mezitím probudila a hned se ptala: „Petře, kde jsi?“ Petr se jí však neozýval. Maminka jí odpověděla: „Šel na chodbu, ale za chvíli by se měl vrátit, tak jenom počkej a za chvíli u tebe určitě zase bude.“ „Mami, kolik je prosím tě hodin?“ „Teď je už půl čtvrté odpoledne.“ odpověděla jí maminka a hned

pokračovala otázkou: „Jak ses, Aničko, vyspala?“ „Nptej se mě na takové věci. Co ti mám na to odpovědět. Víš přece moc dobře, že ti přitom co mi je nemůžu odpovědět že dobře. Nejhorší je na tom všem probuzení, kdy musím znovu a znovu zjišťovat, že tohleto není jenom děsivá noční můra, ale opravdová a velmi ošklivá realita, ze které se nedá utéct, kterou musí člověk prostě snášet, ať je sebekrutější.“ řekla jí Anička. Petr do pokoje stále nevcházel. Anička si přála, aby již do pokoje vešel. Maminka začínala také uvažovat, kde Petr může být, ale ještě nic neříkala.

Slunce se venku začínalo chýlit k západu. To už jeho maminka nevydržela a šla se podívat na chodbu. Nikde jej však neviděla. Rozhlížela se po celé chodbě. Pak se rozhodla, že se ještě vrátí do pokoje a chvilku na Petra počká. Anička, když slyšela kroky, tak se hned ptala: „Kdo to je?“ „To jsem já.“ odpověděla Petrova maminka. „Vy jste Petrova maminka?“ zeptala se Anička. „Ano.“ odpověděla jí. Anička dále netrpělivě čekala na Petra až to nevydržela a zeptala se: „Vy jste Petra neviděla?“ „Asi vyšel někam ven. On se už musí určitě každou chvilku vrátit tady na pokoj.“ Petr však stále nepřicházel.

Seděl venku na lavičce a nemohl se stále utišit. Pořád měl před očima jenom děsivé obrazy Aničky v domě a v nemocnici. Nedokázal se jich zbavit. Pociťoval obrovskou beznaděj. I budoucnost viděl v hrozivých obrazech. Úplně ztratil pojem o čase a nevnímal, že se začíná blížit večer. Myslel jenom na Aničku.

Proto jej vylekalo, když se ho někdo dotknul. Podíval se svýma uslzenýma očima vzhůru a uviděl tam svou maminku. „Petře, proč pláčeš?“ „Protože je mi Aničky strašně líto a nedokážu si vůbec představit jak to bude všechno teď vypadat.“ odpověděl plačtivě a pravdivě Petr. „Já vím, že je to pro nás pro všechny teď velmi těžké, ale nesmíš všechno vidět tak hrozně. Já vím, že ti bude připadat kruté co ti teď řeknu, ale věř mi, že jsem již zjistila, že je to pravda. Jednoho dne všechny byly tohoto světa přebolí a všechno bude zase lepší. Anička se jednoho dne smíří s tím co se jí stalo a bude jí zase lépe. Všechno chce svůj čas. Jednou bude zase dobře. Já vím, že ti to teď musí připadat strašně hrozné a kruté, že ti něco takového říkám, ale věř mi, že to je pravda. A teď se snaž trochu

uklidnit,protože Anička se po tobě už dávno ptá.Musíš být silný a říkat si,jednoho dne zase bude všechno lepší.“ „Neříkej mi takové hlouposti mami,protože již nikdy to nebude lepší a to ani o trošku.Já už tomu nevěřím.Všechno je totiž natolik hrozné,že tomu už vůbec nedokážu uvěřit.Nechej mě tady teď.Já už nechci vstanout z té lavičky.Já se nejsem schopný za Aničkou vrátit.Já ten pohled na ní vůbec nesnesu.Něco si vymysli,ale já za ní nejsem schopný teď jít.Já už si,mami,tak moc přeji,aby tohle všechno skončilo a my jsme mohli být opět šťastní jako dříve,ale vím,že to již nikdy nebude možné a nám se to nikdy nesplní.Pro Aničku je to totiž velká rána a já se na ní už nedokážu dívat na takovou.Kdybys věděla jaká bývala dříve veselá.To byla Anička,ale to teď,to už je úplně jiná osoba.To je někdo úplně jiný.To bys jí vůbec nepoznala,jaká bývala dříve.Ach,jak moc chci,aby zase všechno bývalo jako normálně a dříve.Jak to moc chci.Mami nedokážeš udělat něco,aby se to všechno zase zpravilo?“ „To nedokážu.Snaž se s tím co nejvíce bojovat.Ty musíš být moc silný,abys mohl být Aničce útěchou a posilou.Snaž se už uklidnit a pojďme za Aničkou,protože ta se už po tobě moc ptá.“řekla maminka Petrovi.Petr se snažil uklidnit,ale stále mu to nějak moc nešlo.

Teprve po delší době začal jeho pláč ustávat a Petr se začínal uklidňovat.Maminka s ním vstala a šli spolu parkem k nemocnice.Sluníčko se již za tu dobu nacheýlilo hodně k západu.Petr sice ještě poplakával,ale cítil se již lépe.Snažil se co nejvíce uklidnit,aby na něm Anička nepoznala,že plakal.Maminka mu navrhla,aby šel do koupelny a tam se opláchnul vlažnou vodou.Petr dal na její pokyny.Z koupelny se vrátil,že již na něm bylo jenom velmi málo poznat,že před chvilkou ještě plakal.

Tak se vrátil za Aničkou do pokoje.Anička se hned zvědavě ptala: „To jsi ty,Petře?“ „Ano,už jsem za tebou přišel.Potřeboval jsem jít na chvilku na čerstvý vzduch a nějak jsem zapomněl na čas.Ale teď jsem už zase u tebe.“odpověděl jí Petr. „Tak pojď se posadit vedle mě a podej mi ruku.Řekni mi kolik je vůbec hodin.Já totiž už vůbec nemám pojem o čase.“Petr se podíval na hodinky a odpověděl jí podle pravdy.Anička se divila,kolik času již uběhlo.Potom sáhla Petrovi na obličej.Petr skoro zatajil dech,protože

měl strach, že by Anička mohla poznat, že venku plakal, ale vzápětí si mohl oddechnout, protože Anička naštěstí nic nepoznala.

Do pokoje vešla sestřička: „Aničko, už je hotová večeře. A dneska je zvlášť výborná.“ Anička vstala z postele a Petr jí pomohl jít do jídelny. Anička šla ještě pořád velmi nejistě a cítila se přitom velmi nešťastně, ale nakonec do jídelny došla. Petr jí pomohl posadit se a pomohl jí i s jídlem. Anička se snažila co nejvíce najíst samostatně, ale Petrovu pomoc stále ještě velmi mnoho potřebovala.

Po večeři se vrátila společně s Petrem do pokoje. Petr cítil jak se jí třesou ruce a nohy. Držel jí proto velmi pevně, aby nemohla upadnout a náhodou si nějak ublížit.

Na pokoji jí pomohl lehnout si do postele. Pak se posadil vedle ní. Anička za chvíli usnula, protože již byla za ten den velice unavená. Petr u ní zůstal sedět ještě dlouho. Pak se však zvedl a společně se svou maminkou a rodiči Aničky z pokoje odešli. Petrovi se od Aničky vůbec nechtělo, ale věděl, že si musí odpočinout, pokud chce být Aničce další den oporou. Ještě se za ní jedenkrát ohlédnul a potom odešel. Anička spala velmi tvrdě.

Dalšího dne ráno se Anička probudila docela pozdě. Petr i všichni ostatní již seděli na svých místech. Anička si nejprve myslela, že bude muset čekat zase nekonečně dlouhou dobu, než za ní někdo přijde. Velmi jí proto překvapilo, že uslyšela hlas Petra: „Aničko, konečně, že ses probudila. Už jsem myslel, že spíš celé dopoledne.“ „To už je tolik hodin?“ divila se Anička. „Ano, za chvíli tady už přijde vizita.“ řekl jí na to Petr. Anička zůstala ležet a čekala na vizitu.

A skutečně, Petr se nezmýlil, vizita zanedlouho do pokoje vešla. Nejprve Aničku prohlédli, jak si na to již zvykla. Pak jí jeden z lékařů řekl: „Jestli dneska dopadnou dobře všechny vyšetření, tak zítra už budeš moci jít opět domů.“ „Doopravdy?“ řekla smutně Anička. Lékaři potom z pokoje odešli. Anička se začala cítit o moc smutněji než předtím, protože už se začínala cítit lépe, ale zpráva, že se bude muset vrátit zpět do domu, kde se jí to všechno stalo na ní zapůsobilo velmi silně. „To se musím zase vracet domů, zrovna když mi tady začínalo být lépe? To je velmi nespravedlivé. Já se nechci vrátit zpět, tam kde se mi to všechno vlastně stalo. Ne to nechci. Nejraději bych teď utekla, ale vím, že to nedokážu, takže zítra

se již budu muset zase vrátit tak,kde to všechno začalo.Já nevím co mám dělat,protože toho nejsem schopna.Já se tam vůbec nechci vrátit.Tak co mám dělat?Já chci,aby to všechno již skončilo.To si nyní přeji ze všeho nejvíce.“myslela si Anička.

Vtom do pokoje vešla sestřička: „Aničko,už máš připravenou snídani,tak se pojď najíst.“

Petr pomohl Anička vstát a šel s ní až do jídelny.Cestou šla Anička pořád velmi nejistě a Petr jí držel a dával na ní velký pozor,aby náhodou neupadla. „Ach,jak je hrozné chodit a všechno dělat takhle poslepu.Já už to všechno nedokážu vydržet.Já chci,aby se všechno zase změnilo a já jsem mohla vidět jako dříve.Předtím všechno bylo tak moc nádherné a hezké.Mohla jsem dělat na co jsem si vzpomněla,ale teď,nemůžu dělat skoro vůbec nic.To je tak hrozné pomyšlení.Já už to nesnesu.Musí se přece něco stát a já se musím přece uzdravit.To tak nejde,abych zůstala už navždy slepá.Tak to přece nemůže zůstat.Já se musím přece uzdravit.“myslela si Anička cestou do jídelny.

Petr jí pomohl posadit se ke stolu a pomohl jí i se snídání.Anička jí rychle snědla.Při jídle mlčela,protože se cítila velmi smutně a velmi špatně.

Po jídle jí Petr doprovodil zase na její pokoj.Tam se posadil na židličku vedle Aničky.Anička se dívala do prázdna.Petr jí nepřestával pozorovat a také si přál,aby všechno skončilo a Anička se opět mohla podívat svítícíma očima zase na něj a nestalo se nic z toho co se stalo.Anička vůbec nepromluvila.Myslela jenom na to,že se bude muset opět vrátit domů.

Z jejich myšlenek jí vyrušil příchod sestřičky: „Aničko,já tě teď odvezu na nějaké vyšetření a potom ti pan doktor řekne,jestli už budeš moct jít zítra domů.“Sestřička jí posadila na jezdcí křeslo a vyjela s ní z pokoje ven.Petr i ostatní zůstali sedět v pokoji.Petr netrpělivě čekal na Aničku a po dobu co byla na vyšetření uvažoval: „Mám jí teď říct ten návrh,že budeme společně modelovat krajiny,nebo to mám nechat až na někdy jindy?Možná jí to potěší a bude třeba zase veselejší.V to doufám,protože si už nedokážu představit,že by Anička byla pořád tak moc smutná.Já už ten pohled na ní nedokážu snést.Nebo,že bych s tím přece jenom ještě nějakou dobu počkal.Já nevím.Já jí to asi řeknu jak přijede a budu doufat,že

jí to potěší a nahradí jí to fotografování.“Tak seděl Petr zahloubán po celou dobu nepřítomnosti Aničky.

Když Anička vjížděla do pokoje,tak se jí hned zeptala maminka: „Aničko,tak pusť tě už zítra domů?“ „Ano.ta rána na hlavě se mi už zahojila a není teda důvod pro to abych v nemocnici ještě nadále zůstávala.“ „Tak to je přece dobře.“řekla radostně maminka.Anička jí na to nic neříkala.

Položila se do postele a zavřela oči.Myslela jenom na to,jak hrozný pro ní bude návrat domů.Nedokázala si představit,že se vrátí na místo,kde se jí něco takového přihodilo.Moc si přála se tam již nikdy nevrátit.

„Já mám pro tebe,Aničko,jeden nápad,pokud nebudeš mít nic proti.“řekl Petr. „Tak mi ho řekni.“řekla se smutkem v hlase Anička. „Když teda nemůžeš fotit,tak bys mohla alespoň krajiny dělat?“ „Co je to za hloupost?“zeptala se nechápavě Anička. „Přece víš jak dělám ty modely krajin.“ „To vím.“řekla Anička. „Tak bychom je mohli dělat spolu.Ty bys dělala krajiny z polystyrénu a polepovala je i třeba papírem a já bych vystřihoval domečky a dopravní prostředky.Pak bych je narýhoval a ty bys je podle toho mohla slepovat.Co na to říkáš?“zeptal se Petr s neskryvanou nadějí ve hlase. „To je naprostá hloupost co ty říkáš,Já to nikdy schopna dělat nebudu,protože to se poslepu dělat nedá a také mi to nikdy nenahradí fotografování.Fotka je něco úplně jiného než prosté dělaní krajinek.Jak poznám co vůbec dělám,jestli je to třeba hezké,nebo škaredé.To je naprostá hloupost.Já to nikdy hezké neudělám,jenom bych všechno pokazila.Já teď už nejsem schopná vůbec nic udělat hezky a nejsem schopna dělat vůbec nic.Já jsem už prostě k ničemu.Už nejsem ničeho schopná,vůbec ničeho.“ „To,Aničko,neříkej,protože to vůbec není pravda.Ty toho určitě dokážeš ještě mnoho.Bude stačit jenom chtít a nic víc.Zase se všechno naučíš a naučíš i dělat modely těch krajin.Všechno chce čas a zase to dokážeš.“ „Tobě se to lehko řekne,protože ty jsi úplně zdravý,kdežto já jsem už do konce života postižená a poznamenaná tím co se mi stalo.Řekni mi co se dá bez zraku dělat.Tak mi řekni nějaký příklad.Já ti řeknu,že vůbec nic.Na všechno potřebuješ oči.Já jsem prostě nanic a to je pravda,krutá pravda.Nesnaž se mě utěšovat tím,že budu moct dělat krajinky,když to není možné a ty to velmi

dobře víš.“ „A to zase není pravda.Uvidíš,že tohle všechno dokážeš.Jestli chceš,tak se se mnou o to můžeš vsadit a já ti můžu s klidným srdcem říct,že jestli bude mít jenom trošku zájem,tak se ti to podaří.“ „To je jenom tvůj názor a nikoho jiného.Já se to nikdy nemůžu naučit.A teď už chci klid.“řekla Anička

[illegible][illegible]

Petr seděl vedle ní a pozoroval jí. Anička po chvílce usnula. Petr však vedle ní zůstal sedět. Anička spala klidně a spala skoro až do poledne.

Ze spanku jí probudil až příchod sestřičky, která oznamovala, že oběd je pro Aničku právě přichystán. Anička se velmi rychle probudila a divila se, že už je poledne.

Petr jí pomohl vstát a jako jindy jí doprovodil až do jídelny. Anička šla opět velmi nejistě. Petr jí držel jak jenom nejpevněji mohl, aby se nestalo, že by Anička upadla a nějak si ublížila.

V jídelně jí pomohl posadit se za stůl a pomohl jí se snědením oběda,protože se Anička stále ještě nenaučila jíst jako

slepá.Vedl její ruku s příborem od talíře k ústům.Tak se nakonec Anička najedla.Petra to potěšilo.

Po obědě jí doprovodil do jejího pokoje.Anička si tam lehla do postele.Petr se posadil vedle ní a chytil jí za ruku.V pokoji už čekali také Aniččini rodiče.Anička ihned zavřela oči a začala myslet na to,že se již zítra bude muset vrátit domů. „Už zbývá tak málo času a já se zase budu muset vrátit na to místo,kde se mi vůbec nechce.Na to místo,kde se mi tohle všechno stalo.Když já tam tak nechcu,ale co mám dělat.Co zmůžu já slepá?Nedokážu ani utéct,když se tomu chci vyhnout.Nedokážu prostě vůbec nic.Ke všemu potřebuji cizí pomoc.Dokonce se ani sama nenajím.Co mám dělat,abych se zítra nemusela vracet domů?Ne již to nijak nezvrátím.Budu se muset prostě zítra opět vrátit domů a projít místem,kde se mi to stalo.Ale proč mi to jenom ten člověk musel udělat.To já nikdy nepochopím,přece mohl také utéct a mě nechat na pokoji.Nemusel přece hned po mě střílet a způsobit mi tohle.Ne,neměl k tomu ani ten nejmenší motiv.Doufám,že dojde toho nejtvrďšího trestu,protože si vůbec nic jiného nezaslouží.“myslela si Anička.

Petrovi už ticho připadalo moc těžké,proto se ho pokusil prolomit: „Tak zítra už,Aničko,konečně půjdeš domů.Už nebudeš muset zůstávat tady v nemocnici.Je to dobře,že už budeš zase doma.“ „To je možná pro tebe,ale já se domů vůbec netěším.“řekla si potichu pro sebe Anička. „Musíš se přece také těšit na domov? Protože domov je pro každého člověka tím nejkrásnějším místem,ne?“řekl ještě Petr. „Tak pro mě už není.Pro mě je domov symbolem něčeho velmi hrozného,protože tam to všechno začalo.Tam se ze mě stal mrzák, který není samostatně schopen vůbec ničeho.Se vším mu musí pomáhat jiní lidé.Sám je schopen jenom ležet a dívat se do té černé tmy, kterou má před očima a nemůže dělat to co měl do té doby rád a musí jej tížit vědomí,že to již nikdy moct dělat nebude.To je velmi hrozný pocit.To si ani nikdo nedokáže představit.“řekla Petrovi Anička. „Musíš se přece na něco těšit.Snaž se si něco takového najít.“ „Nic takového pro mě již neexistuje.Mě v životě již čeká jenom utrpení a to je všechno.Více mi již život nenabídne.Asi jsem si všechen pohár štěstí již vybrala a nyní musím místo něj pít jenom pohár hořkosti a utrpení.“ „Takhle nesmíš přece,Aničko,mluvit.Musíš si najít něco,pro co zase budeš

žít.Snaž se alespoň o to.“ „Já se nemám o co snažit,protože už není nic co bych mohla dělat.“ „To není vůbec pravda.Ty toho můžeš dělat hodně.Nechej si ode mě poradit s těmi krajinkami a uvidíš,že se ti to zase zalíbí.“ „Už jsem ti jednou řekla,že tohle dělat nedokážu.To je příliš složité.“řekla na to Anička.Petr přemýšlel nad tím,co by na to měl Aniče říct,ale nic jej nenapadalo.Chtěl Aničku alespoň trochu potěšit,ale nedařilo se mu nacházet ty pravá slova.Proto raději mlčel.

V pokoji získalo opět nadvládu hrozné a děsivé ticho.Anička zase zavřela oči a přikryla se peřinou až pod bradu.Petr tušil,že myslí asi na to,že se zítra bude muset vrátit domů a nemá z toho velkou radost. „Jak se ta Anička změnila za těch několik dní.Předtím tak veselá a teď.Vůbec to nedokážu pochopit,že se dokázala natolik změnit.Ted' už je to úplně někdo jiný,než koho jsem znával,s kým jsem se na táboře spřátelil.Bude ještě vůbec někdy taková jako dříve,nebo už taková bude napořád?Už se nikdy nezmění?Asi ne.“přemýšlel Petr.

Slunce se již nachýlilo k západu a přiblížil se večer.Do pokoje zase vešla sestřička a oznámila Aniče,že večere je připravená.Anička to smutně přijala a vstala z postele.

Petr jí chytil silně za ruku a vedl jí do jídelny.Anička již šla o něco jistěji,pořád si však nemohla zvyknout na to,že kolem sebe vůbec nic nevidí.Petr jí pomohl s večeří jako jindy.

Po večeři jí zavedl zpět do jejího pokoje.Anička pak řekla: „Běžte už všichni domů,já jsem již dost unavená a chtěla bych zůstat na chvíli o samotě.“Petr ještě namítal,ale nakonec se s ní rozloučil a pak všichni odešli.

Anička ležela v posteli s otevřenýma očima a myslela na to,že zítra již bude muset ležet doma v posteli tak blízko místa,kde se jí tohle přihodilo a až jí z toho mrazilo v zádech.Najednou se jí všechny myšlenky začaly plést a Anička usnula a ani nevěděla jak.

10.Z nemocnice zase doma

Další den ráno se Anička probudila velmi brzy.Opět se musela hned po probuzení smířovat s tím,že kolem sebe vidí jenom tmu a nic jiného.Nejprve jenom pokusně zavolala: „Haló,je tady někdo?“Nikdo se jí však neozval.Z toho pochopila,že nemá takové štěstí jako předešlý den,kde se probudila a Petr s rodiči již do té doby přišli. „Tak dneska už půjdu domů.Kdoví kolik je hodin a kolik času ještě uplyne,než budu propuštěná a půjdu domů.Když já mám z toho tak velký strach a jakou velkou hrůzu mi to nahání.Já se tam nechci již nikdy vrátit.Tam je všechno tak moc hrozné.I když budu ležet v posteli u sebe v pokoji,tak se mi bude před očima ukazovat ten obraz jak jsem měla před očima hlaveň té pistole.Ale co mám dělat?Jak to mám vysvětlit,že se tam nedokážu vůbec vrátit?Mi už to místo bude navždycky připomínat jenom moje utrpení a to bude všechno.Já bych tak ráda utekla pryč od toho všeho,jenomže před sebou samým člověk utéct nedokáže a to je to nejhorší.Já chci tak moc zase fotit a vidět,jako normální lidé.Proč se mi toto muselo přihodit.Proč se to přihodilo zrovna mi.Já se chci uzdravit,ale lékaři říkají,že nemám tu nejmenší šanci a již nikdy neuvidím,že budu muset zůstat napořád slepá a nic jiného mi už nebude zbývat.To je ale tak moc hrozná pravda.Letošní prázdniny jsou ty nejhorší v mém životě.To je to nejhorší co se mi někdy mohlo přihodit.Už nikdy v životě nebudu moct dělat co mě tak moc bavilo a baví.Už nebudu moct udělat ani jednu jedinou fotku a to se muselo stát zrovna o těch prázdninách,když jsem dostala dárek,po kterém jsem tolik toužila a který jsem si již tak dlouho přála.To se mi to muselo zrovna přihodit ty prázdniny,kdy se mi splnil největší sen v mém životě.Zrovna tehdy se mi tohle muselo stát.Co já vlastně budu dělat,když vlastně nemůžu dělat vůbec nic.Ani do školy už nebudu moct vůbec chodit.Takže ani tak nemůžu nic dělat.Jak ráda bych si přečetla třeba knížku,ale to také poslepu nejde.Takže nemůžu dělat vůbec nic.I tu knížku si musím nechat číst někým jiným.Já už doopravdy na tomto světě nejsem k ničemu.Tak proč jsem musela přežít a nezemřela jsem?“myslela si Anička.

Do pokoje vešla sestřička: „Aničko,už je ráno a poslední snídaně tady pro tebe je připravená.“Sestřička pomohla Aničce vstát z postele.Anička si přitom pomyslela: „Ani jít někam nedokážu sama.Sama nedokážu prostě vůbec nic.Všude mě bude muset někdo doprovázet.S těmi nádhernými večerními procházkami a i denními je teďka také konec,protože bych nikam nedošla a spíše bych zabloudila,než abych se někam dostala.Také co by to byla za procházka,když bych se kolem sebe nemohla rozhlížet a pozorovat krásy přírody?Bez toho je procházka k ničemu.Všechno co jsem do teďka měla ráda o to jsem přišla,kvůli jednomu člověku.“

V jídelně pomohla sestřička Aničce posadit se a přinesla jí jídlo.Potom odešla.Anička rukama kolem sebe šátrala,aby našla alespoň pečivo,protože se sama nedokázala najíst.Nakonec je našla.Vzala si jenom suché rohlíku,protože namazat si je,to by nedokázala.Přemýšlela také,kde jsou její rodiče a Petr.Divila se,že ještě pro ní nepřišli.Z očí jí začaly téct slzy,protože si při jídle uvědomovala jak je to hrozné,když si nemůže udělat vůbec nic.

Když dojídala,tak k ní přišel Petr a překvapil jí: „Aničko,tak už jsme tady.Velmi se omlouváme,za to,že jsme přišli tak pozdě,ale dříve to bohužel nešlo.Museli jsme doma ještě něco udělat.Tak to promiň.“Vtom si Petr všimnul,že Anička pláče: „Aničko,ty pláčeš.To je mi moc líto.Doufám,že jsem to nezpůsobil tím,že jsem přišel pozdě.“ „Ty si to nezpůsobil.To je tím,že si čím dál více uvědomuji,že jsem již k ničemu a vůbec nic nedokážu.Třeba teď si nedokážu ani namazat rohlík a musím ho jíst suchý.“odpověděla plačtivě Anička. „Jestli chceš,tak já ti ho namažu.“nabídnul se hned Petr. „To není potřeba.Já jsem se už stejně najedla.Ale děkuji ti.“řekla na to Anička.

Při snídani Petr na Aničku nemluvil.Teprve když dojedla,tak jí řekl: „Pojď do pokoje.Maminka už určitě zařídila všechny potřebné věci a ty budeš moci jít hned domů“ „To už tak brzy?“divila se Anička. „Já vím,že se tam nechceš vrátit,ale za čas si zase zvykneš.“řekl jí na to Petr.

Pomohl Aničce vstát a doprovodil jí do jejího pokoje.Maminka Aničce řekla: „Aničko,už jsem mluvila s doktorem a ten říkal,že za chvíli už budeme moci jít domů.Jenom za ním

ještě musíš zajít,aby ti mohl sundat ten obvaz z hlavy.Nejprve se ale převlečeš do normálního oblečení.Já ti s tím pomůžu.“

Tu si Anička uvědomila další stránku své slepoty,že ani normálně se obléct nedokáže.Cítila se z toho velmi smutná.Maminka jí pomohla s převlečením.

Potom šli k doktorovi.Petr vedl Aničku pečlivě za ruku do lékařovy pracovny.Anička šel ještě docela nejistě,ale malé zlepšení již Petr v její chůzi zpozoroval.

Maminka zaklepala na dveře a vešli dovnitř.Petr pomohl Aničce.Ta se posadila na židli naproti doktorovi.Lékař jí velmi opatrně sundal obvaz z hlavy.Prohlédl si místo operace a řekl,že se Aničce velmi dobře hojí a dneska už jí může vytáhnout i stehy.Anička cítila na hlavě mírnou bolest,když jí lékař vytahoval stehy z hlavy.

Když svou práci dokončil,tak řekl: „Anička už je vlastně zdravá jak se uzdravit mohla.Už může dělat všechny věci a nemusí ležet.“Ještě dal mamince propouštěcí zprávu.Maminka se s ním rozloučila.

Petr chytil Aničku velmi pevně pod paží a vedl jí chodbou ven z nemocnice.Anička se cítila velmi nešťastně a pořád myslela na to,jak bude moct žít,když se jí stalo co se jí stalo.Blížili se k východu z nemocnice.Před sebou měli ještě osm schůdků.Petr upozornil Aničku: „Teď se mně pevně drž,protože jsou před námi schody.“Petr jí chytil také pevněji.Anička se Petra držela velmi pevně.Petr ucítil jak její chůze opět znejistěla.Nakonec však úspěšně sešli všechny schody.

Tatínek otevřel dveře a vyšli před nemocnici.Aničku ihned obklopilo teplo letního slunečného dne.Tatínek řekl: „Přijel jsem pro tebe autem.Už je jenom kousek.Za chvíli už budeme doma z té nemocnice.“Anička si pomyslela: „Kdybych tak mohla vidět kudy teď zrovna jdu a také jaká je obloha a jak nádherně svítí to sluníčko,jenomže nic z toho mi není umožněno.To je tak hrozné.Já nevím jak to vůbec dokážu.Jak dokážu žít s tím,že kolem mě je stále tma jako v té nejčernější a nejhorší noci.Neznám horší noc než je tady ta..Ta, která je i ve dne a která vůbec nikdy nepřestane.Tato noc je ze všech nejhorší.

Došli k autu.Petr pomohl Aničce posadit se na sedadlo.Anička sedala velmi nejistě.Petr se posadil vedle ní a chytil jí za ruku.Cítil,že je velmi chladná,jak se Anička bojí návratu domů.Tatínek se posadil za volant,nastartoval auto a rozjel se.Anička myslela na to,že času do doby,než se opět dostane domů již zbývá velmi málo.Cítila na sobě každou vteřinu.Tu jí napadnul jeden nápad.Uvědomila si totiž,že sedí u dveří.Nejprve rozvažovala,jestli má něco takového dělat.Přemýšlela jestli ještě přece něco nemůže dělat,ale stále docházela k závěru,že již nic nedokáže.Začala rukou hledat páčku na otevírání dveří.Nejprve jí nemohla nahmatat,ale nakonec se jí to podařilo.Ještě jednou uvažovala o tom co chce udělat,ale již se rozhodla,že nebude váhat a musí využít příležitosti jak skončit trápení svoje i trápení ostatních. „Mám to udělat.Nedělám přece jenom hloupost?Měla bych si to asi dobře rozmyslet,protože potom už nebude možnost návratu.Ale asi to bude to nejrozumnější co nyní mohu udělat,protože tím se pro všechny skončí utrpení a bolest.Sice je to všechny bude teď nějakou dobu ještě bolet,ale potom na mně zapomenou a já už se také nebudu trápit.Pro všechny bude ta varianta,že už nejsem na živu a nemusí se na mně dívat jak se trápím lepší,než kdyby mě museli pořád obsluhovat.Musím to udělat teď anebo nikdy.Je to moje první a asi poslední šance něco takového udělat.“ještě naposledy rozvažovala Anička.

Tep se jí zvýšil,už už chtěla dveře otevřít,ale pořád se k tomu nedokázala odhodlat.Neměla v sobě dostatek odvahy.Petr na ní upozoroval,že jaksi zneklidněla.Proto se jí zeptal: „Co ti je,Aničko? Bojíš se,že už budeš doma.Jestli chceš,tak já tě chytnu i za druhou ruku.“ „Ne,to není potřeba.Já to zvládnou.Můžeš mi pustit tu ruku,co mi teď držíš?“zeptala se Anička.Petr nic nenamítal.Anička ještě naposledy rozvažovala a potom se odhodlala.Chytila kliku od auta. V duchu si pomyslela: „Sbohem,mami,tati a Petře,ale bude to pro vás tak mnohem lepší.“

Petr si všimnul,že Anička sahá po klice od dveří a vykřiknul: „Pozor,Aničko,chytaš se za kliku u dveří,mohla bys vypadnout.“Anička za kliku však zatáhla.Dveře však nešly otevřít.Pokusila se o to ještě jednou.Tatínek Petra zaslechnul a řekl: „Nemusíš se,Petře,bát.Na to,aby Anička náhodou nevypadla jsem

myslel.Dveře jsem zamknul dětskou pojistkou,takže Anička nemůže vypadnout.“Petr si oddechnul.

Anička se cítila zklamaná,protože si myslela,že se už bude moct se vším skoncovat a teď zjistila,že to není možné. „Proč nemůžu se vším skoncovat a zbavit sebe i všechny ostatní lidi tohoto utrpení.Proč musím tohle všechno snášet.Já už chci,aby tomu všemu již mohl konečně nastat konec.To se budu muset trápit už navždycky?To už pro mě není jiná naděje.“myslela se Anička.

„Tak už jsme doma.“oznánil tatínek.Petr vystoupil z auta dveře na druhé straně otevřel Aničce.Potom jí pomohl vystoupit.Anička šla velmi nejistě.Petr jí však velmi pevně držel za ruku. „Jak jiné je všechno kolem mne,když vůbec nic nemůžu vidět.Všechno je pro mě teď nějaké jiné,cizí.Ani nepoznávám,že se blížím k domu,kde jsem tak dlouho žila.Ach,jak já do něj nechci moc vstoupit.Já nechci dovnitř.Tam všechno začalo.“myslela si Anička.

„Tak,Aničko,dávej pozor,právě vstupujeme dovnitř.“Aničce oznámil Petr. „Kam chceš jít nejdříve?“zeptal se ještě. „Já chci jít hned do svého pokoje.“řekla Anička.Nikdo nic nenamítal.Petr šel s Aničkou na schodiště.Petr se podíval na schody a hned se mu vybavil ten den jak vcházel do domu,že Aničku překvapí,před večerním tábořením a jak jí uviděl ležící na zemi v kaluži krve.Nohy mu málem ztuhnuly,ale věděl,že bude muset jít nahoru a nedát na sobě nic znát kvůli Aničce,protože pro ní je to také velmi těžké.Petr jen velmi těžko vycházel nahoru.Nakonec došel až na místo,kde našel Aničku.Skoro nebyl schopen na to místo šlápnout.Nakonec se přemohl a šel s Aničkou až do pokoje.

„Petře,pomož mi si lehnout do postele.“poprosila Anička Petra.Petr nic nenamítal.Anička si lehla a řekla Petrovi: „Petře,teď běž prosím tě pryč.Já bych tady chtěla být na chvilku sama.“ „To nemůžu udělat.Já tě tady samotnou nenechám.Zůstanu u tebe ať chceš nebo ne.Uvidíš,že ti tak bude lépe.Dám si židli ke tvé posteli a budu u tebe sedět a hlídat tě.“ „Petře,byl jsi u mě,když jsem byla v nemocnici,to je velmi dobře,ale teď mě nechej samotnou.Já bych to moc potřebovala.“ „A jsi si doopravdy jistá?“zeptal se Petr. „Ano,běž třeba dolů,ale mě tady nechej tak jak jsem.“odpověděla mu Anička.

Petr se jenom velmi nerad zvedal a nechával Aničku o samotě. Anička počkala až Petr za sebou zavřel dveře a potom si peřinu přitáhla jak nejvýše mohla a dala se do nařikavého pláče. Cítila se velmi smutná. Vzpomínala na to jak vypadal její pokoj. Představovala si, kde jsou asi věci v jejím pokoji. Anička se cítila velmi nešťastná. Rozhodla se k zoufalému činu, že zůstane v pokoji už navždy ležet a nikdy se nezvedne z postele.

Vzpomínala na nádherné chvíle letošního tábora, kdy se seznámila s Petrem a na to jak se těšila, že se je užije: „Tolik krásného jsem od těchto prázdnin očekávala a zatím mi přinesly tu nejošklivější věc na světě. Na táboře bylo moc dobře. Líbilo se mi tam velmi mnoho. Kdybych tehdy tušila co všechno mě ještě bude muset potkat. Jak jsem se těšila na procházky s Petrem tady po lese a všechno je zničeno. Stačilo tak málo, jenom tak málo a všechno je rázem nenávratně zničeno. Jak jsem byla šťastná z letošních prázdnin a zrovna v tuto dobu se tohle všechno muselo stát. To je tak nespravedlivé. Jak mám teď žít a všechno dělat, když jsem slepá a vůbec nic kolem sebe nevidím. Nevidím vůbec nic. Jsem naprosto ztracená. Kdybych třeba teď chtěla vstanout z postele a někam jít, tak bych to vůbec nedokázala. Nemůžu dělat vůbec nic. Už nedokážu dělat vůbec nic. Jak si vzpomenu na všechny chvíle letošních prázdnin jak moc byly nádherné. Myslela jsem si, že nádhernější už být nemůžou a co se mi stalo. Muselo se mi stát zrovna tady toto, abych už nikdy v životě nemohla prožívat vůbec nic krásného ani nádherného. Zbývá mi už jenom hodně roku utrpení a nic jiného. Jenom samé utrpení. To je vše co mi život nabízí. Již nic jiného mi nenabídne. Budu muset už navěky trpět. To je všechno co mě čeká. Jsou to ale pěkné vyhlídky. Jak byl každý den nádherný a překrásný. Žádnému dni nic nechybělo. Všechny byly pěkné. Sice některé si tak úplně nelíbily, ale každý měl nějaké to svoje kouzlo. A co teď? Teď už má každý den jenom utrpení a žádné kouzlo. Proč se mi to jenom muselo stát. A když se mi to teda stalo, tak proč jsem to musela zrovna přežít. Vždyť mi chyběl vlasek od toho, abych se nemusela trápit. Stačilo, kdyby třeba Petr přišel o něco málo později a už by bylo po všem a mě by nečekalo tady toto převeliké utrpení. Vždyť já nejsem schopná doopravdy vůbec ničeho a nemůžu dělat vůbec nic. Jak ráda bych si přečetla třeba i obyčejnou

knížku,ale o toto je mi odepřeno.Ani toto nemůžu dělat.Všechno co jsem měla doposud ráda a ráda jsem dělala je mi odepřeno,takže jsem na nic.Jsem už pouhý odpad.To je všechno.Nic více nejsem.Tak proč jsem musela přežít.Co všechno jsem mohla ještě prožít nádherného,kdyby se mi toto nestalo.Jak jsem mohla mít třeba hezký život.Mohla jsem toho ještě mnoho zvládnout.Mohla jsem zažít tolik věcí a místo toho musím kvůli někoho,koho nevím ani jak nazvat prožívat toto utrpení.Já mu přeji jenom,aby musel zažít něco stejného,ne to je málo,ještě něco mnohem horšího než já,protože to je jediný trest pro něj,který si zaslouží.“

Anička se dala ještě do většího pláče,ale dala si před pusou polštář,aby jí nikdo neslyšel.Cítila se ještě více smutná než dříve v nemocnici.Anička cítila,že to je pro ní ten úplný konec.Už jí vůbec nebavilo žít.Ani to nechtěla.Nechtěla už zakoušet tolik utrpení,co prožívala.Nic z toho si nepřála.Aničce se před očima znova vybavil ten obraz,kdy na ní neznámý muž mířil pistolí a potom se ozvala rána.Najednou si uvědomila,že leží jenom několik metrů od místa,kde se všechno odehrálo.Uvnitř cítila jenom velké přání,aby všechno bylo zase tak krásné a nádherné jako dříve.Cítila to velmi silně.Myslela si,že to už přece musí skončit,že není možné,aby toto pokračovalo až donekonečna.Že přece se musí udát okamžik,kdy otevře oči a kolem sebe uvidí zase tu nádheru barev,že se opět objeví světlo,které osvítlí svět a bude opět moct žít šťastně jako dříve.Pak však upadla opět v zoufalství,protože si uvědomila,že nic takového není a nikdy nebude možné,protože podle slov doktorů je její slepota naprosto trvalá a nijak se nedá odstranit.

Z jejího uvažování jí vytrhnul příchod Petra: „Aničko,už je pro tebe připravený oběd.Pojď,já tě odvedu dolů a pěkně se najíš.Po dlouhé době se budeš moct opět najíst dobrého domácího jídla.Je to velmi dobré.Maminka to jídlo připravila i pro mě a mi už úplně tečou po bradě sliny.Tak vstaň a já ti pomůžu dojít do kuchyně.Je to velmi dobré.Jak ti říkám.I ty se určitě budeš muset oblizovat.“ „Já nechci žádný oběd.Já nemám vůbec hlad.“řekla Anička předstíraně klidným hlasem. „Ale musíš obědovat.Je to veliká dobrota.Nebud' hloupá a pěkně vstaň.Udělej mi to pro moji radost.Pojď se mnou dolů na oběd.“ „Já jsem ti už jednou řekla,že nepůjdu.Já prostě teď nemám hlad.Běž zase dolů a sněz si i jednu porci za mně.Když je to

tak moc dobré,tak ti nemůžu odpírat ještě jednu porci oběda.Jenom si ji sněž a mamince řekni,že prostě nemám hlad.“ „To je hloupost.Já nikomu nic říkat nebudu.Ty se mnou prostě půjdeš a ten oběd si sníš a žádné odmlouvání.“ „Tak dobře.Řekni mamince,ať mi ho odloží na později.Potom si ho sním.Souhlasíš?Ale teď doopravdy nemám hlad.Já si ho sním potom odpoledne.“ „Ne,musíš jít teď se mnou.“řekl neústupně Petr.

Vtom se zdola ozvalo: „Co tam nahoře děláte?Pojďte už dolů,nebo vám ty dukátové buchtičky už úplně vystydnou.“ „Tak pojď,Aničko,dolů a já za to tvoji mamince neřeknu,že jsi nechtěla jít.“ „Už jsem ti jednou řekla,že nepůjdu.Běž se dolů naobědvat,ať ti to jídlo nevystydné.Tak jenom běž.“ „Já bez tebe nepůjdu.Zůstanu u tebe v pokoji tak dlouho než se mnou půjdeš.Dříve odsud neodejdu.“ „Běž prosím tě,Petrě,a najež se.Já na jídlo teď doopravdy nemám ani tu nejmenší chuť.Nepřemlouvěj mně,protože to máš marné.Já na oběd stejně nepůjdu.“ „Pojď.Udělaš mi tím velikou radost.“vyzkoušel ještě naléhat Petr,ale Anička jej odmítla: „Já obědvat nepůjdu.Už jsem ti to řekla několikrát.“ „Tak teda dobře,Aničko,ale věř mi,že děláš velkou chybu,že se mnou nejdeš,protože ten oběd je výborný.“řekl Petr a potom Anička slyšela již jenom jeho vzdalující se kroky.

Nato se Anička dala opět do pláče.Na dukátové buchtičky měla velkou chuť,ale nebyla schopná vstát z postele a jít do kuchyně a najíst se.Také by všichni poznali,že předtím plakala a to Anička vůbec nechtěla.Anička se rozhodla,že raději zvolí samotu a nechtěla už nikoho,kdo by jí utěšoval.Anička pořád nemohla přestat myslet na to,jak je hrozné to co jí potkalo.Představovala si jak už bude muset do konce svého života ležet v posteli a když bude náhodou chtít někam jít,tak bude muset někoho prosit,aby jí doprovodil.To se jí ale vůbec nelíbilo.Také myslela na svoje lesní procházky,jak se jí vždycky moc líbily a teď už je s nimi také úplný konec a již nikdy je nebude moci provozovat.Připadalo jí to strašně nespravedlivé. „Jak jsem ráda chodila sama po našem lese.Ty procházky byly tak moc nádherné.A nejkrásnější na nich byla ta samota,že kolem sebe jsem neměla vůbec nic jiného než šumící les a mohla jsem obdivovat jeho nádherné barvy a tvary stromů.To všechno bylo tak moc nádherné a nic z toho již nebudu moct dělat ani kdybych chtěla jak

mohla.Minimálně mě bude muset už napořád někdo doprovázet a to není ještě všechno.Nebudu se už moct rozhlížet po okolní krajině a obdivovat jí.Všechno co jsem měla tak moc ráda,tak o to všechno jsem přišla.Tak co tady mám dělat.Nemůžu dělat vůbec nic.Jak je tohle všechno strašně hrozné.Ne,já už nechci žít.Proč jenom tatínek musel dneska dávat na dveře tu dětskou pojistku,vždyť už přece nejsem malá holka a tak jsem to mohla už mít všechno z krku.Mohla jsem konečně ukončit toto hrozné trápení.Všechny by to sice nejprve strašně bolelo,ale za nějaký čas by si zvykli a všechno by zase bylo v pořádku.Nikdo by se už potom ani trošku netrápil.Všichni by zase byli moc šťastní.Ach,proč se mi to muselo přihodit.Vždyť jsem měla tak nádherný a hezký život a tohle mi jej muselo zničit.Když si vzpomenu jak moc jsem se na ten den těšila.Jak jsem se těšila na to,že budeme moct s Petrem opékat ty buřty,jaký to pro mě byl nádherný den.Bylo by to poprvé co bych to dělala s někým jiným než třeba s Věrkou nebo jenom s maminkou a tatínkem.Ale všechno se muselo tak zkazit a zničit.Proč se to jenom muselo stát?Na ten večer jsem nemusela tak nikdy zapomenout a mohlo být podobných večerů ještě nesčetně mnoho.Mohla jsem si ten druhý měsíc prázdnin tak užít a místo toho musím tady ležet na posteli a kolem sebe vidět jenom tmu a nic jiného.Kolik procházek jsme mohli s Petrem ještě po okolí podniknout.Vždyť jaká je tady v okolí nádherná příroda.Mohla jsem mít ještě tolik překrásných zážitků a teď už mám před sebou do konce života jenom hodně utrpení.To už je to jediné co mi teď ještě život může nabídnout.Já už nemám ani pro co žít.Co mám udělat,aby toto utrpení už skončilo.

Anička uslyšela kroky a pomyslela si: „Kdo to sem jde?To nikdo nemůže pochopit,že chci být sama?“Otevřely se dveře a Anička uslyšela Petrův hlas: „Aničko,tak pojď si už sníst konečně ten oběd.Už je skoro večer.“ „Ne,já nebudu jíst.Já doopravdy nemám hlad.A vyřiď mamince,aby pro mě nechystala ani večeri.Protože já dneska vůbec jíst nebudu.Já totiž nemám na jídlo ani pomyšlení.Já prostě dneska večeřet nebudu.Já vím,že jí to vyřídiš.“řekla co nejkldnější hlasem Anička. „Tak v poledne si mě možná ještě přesvědčila,ale teď odsud neodejdu do doby než se mnou půjdeš dolů a ten oběd si nesníš.“ „Já prostě obědvat nebudu.Nechejte mě už konečně všichni na pokoji!“vykřikla v pláči

Anička. „To teda v žádném případě.Ted' se pěkně posadíš a já ti pomůžu sejít ze schodů a ty ten oběd prostě sníš.Musíš jíst.Nemůžeš být o hladu.Tak to v žádném případě nevyřešíš.Já tě tady nenechám.“ „Jak ti to mám vysvětlit,že já jíst nebudu?“řekla v pláči Anička. „Neříkej mi to nijak,protože ti nic nepomůže.Ty jíst musíš.Snaž se to pochopit.Já vím,že jsi ted' asi moc smutná,ale tím,že budeš tady jenom ležet,tak tím nic nevyřešíš.Pro začátek se mnou pojď dolů a najež se.“ „Tak dobře,jak chceš.“řekla nakonec Anička.

Odkryla polštář a Petr poznal,že Anička po celou dobu plakala,protože měla polštář úplně promočený.Petr vytáhnul kapesník a osušil jí slzy. „No tak neplakej.Já vím jak je to pro tebe strašně moc těžké.Já vím,že ti to co se ti ted' stalo musí připadat jako kdyby to byl pro tebe konec světa,ale uvidíš,že když budeš chtít,tak se toho zase mnoho naučíš a uvidíš,že ten svět zase není tak moc špatný.“ „Pro mě už navždy bude.“řekla však na to Anička.

Petr pomohl Aničce vstát a vedl jí po jejím pokoji ke dveřím.Pak se dostali na schodiště.Tady se Anička chytla Petra ještě pevněji,protože měla strach,aby na schodech tak náhodou neupadla.Petr jí vedl velmi opatrně.Ze schodiště se dostali do síně.Petr jí vedl dále do chodby a odtamtud do kuchyně.Dovedl Aničku až ke stolu.

Tam se jí pomohl posadit.Anička sedala ještě velmi opatrně.Petr se posadil vedle ní.Maminka jí řekla: „Konečně,že jsi přišla sem.Už jsem myslela,že ve svém pokoji strávíš celý tento den.To tam nemůžeš být tak sama.“Anička na to nic neříkala.Potom jí maminka přinesla talíř s buchtičkami.Petr jí dal ruku na lžici a vedl její ruku se lžicí do talíře a potom až do pusy.Tak to udělal ještě několikrát až se to Anička trochu naučila sama.Buchtičky dojedla už úplně sama. „Tak vidíš jaká jsi šikovná.Dojíst jsi to dokázala sama.A tak to bude se vším.Zanedlouho už zase budeš šikovná,Co chceš dělat ted'?“pochválil jí a zeptal se Petr. „Ted'?Asi půjdu zase nahoru do postele.“odpověděla Anička. „To bys ale nemusela.Víš,že ti lékař říkal,že nemusíš už pořád ležet.Zůstaň tady se mnou v kuchyni a počkej.Už začínám zase vařit večeři.“řekla maminka. „Nedělej pro mě žádnou večeři.Já dneska jíst nebudu.Dneska už doopravdy nemám hlad a ted' bych velmi ráda šla do svého pokoje.Tam je mi

nejlépe. A chci také, aby mě už nikdo nerušil, protože už chci pomalu spát?“ „Vždyť je teprve pozdě odpoledne.“ divila se maminka. „To je sice možné, ale já jsem už unavená.“ „Tak dobře, Aničko, jak chceš.“ řekla jí na to maminka.

Petr vyprovodil Aničku zase nahoru. Cestou jí řekl: „Nahoře tě nechám samotnou jenom pokud mi slíbíš jednu věc a to, že nebudeš už plakat, protože se všemu zase naučíš. Já vím, je to hrozné, že máš před očima zase tu hroznou tmou, ale ty i tak všechno zase zvládneš. Jenom si vzpomeň na ten den, kdy jsme se seznámili. Od té doby jsi mě ty pořád něčemu učila. Také jsem si myslel o různých věcech, že nejsou pro mě.“ „To bylo ale něco jiného. To jsme oba dva ještě byli úplně zdraví, kdežto teď to je o něčem úplně jiném. Já jsem do konce svého života postižená. Tak neříkej takové věci.“

Mezitím došli do Aniččina pokoje. Petr jí zase uložil do postele a posadil se vedle ní. Anička mu však řekla: „Petře, běž už dolů, nebo raději domů, protože se už určitě venku začíná stmívat.“ „To je hloupost, protože přece dobře víš, že v létě zapadá slunko velmi pozdě. Já u tebe zůstanu do té doby než usneš.“ „Já ale chci být sama.“ odporovala Anička. „To je možné, ale já vím, že by ses zase rozplakala a to já vůbec nechci. Pokud u tebe zůstanu, tak plakat nebudeš a usneš tak lépe.“ „To mi, Petře, nemůžeš udělat ani takovou malou radost, že teď prostě odejdeš. Já tady chci být sama. Nechej mně tady. Běž teď domů třeba ještě modelovat ty krajiny a mě nechej na pokoji. Já ti slibuji, že plakat nebudu.“ „To se slíbit nedá, takže já tě tady nemůžu teď nechat samotnou. Já tady s tebou prostě zůstanu a říkej si co chceš, protože všechno máš marné. Já tady budu sedět úplně potichu, takže ani nebudeš vědět, že jsem u tebe. Na modely mám ještě času více nežli dost. To je stejně teď už vždycky práce jenom na velmi krátkou dobu, takže už žádné odmlouvání.“ řekl Petr.

Anička se pořádně přikryla peřinou, i když jí bylo horko. Přála by si otevřít okno, ale Petrovi nechtěla nic říkat. Moc unavená se ještě necítila a proto ještě neusínala. Nakonec jí však přece jenom únava začala přemáhat a Anička nakonec usnula.

Dalšího dne ráno se Anička probudila docela pozdě. Otevřela oči do nového dne a muselo opět zjistit, že před nimi nemá nic jiného než tmou, kterou nic a nikdo nesmyje. Nejprve

uvažovala kolik asi může být hodin,jestli je ještě noc,anebo je už ráno.Zavolala proto tiše: „Haló.“Nikdo jí však neodpovídal.Proto si začala myslet,že je asi ještě noc.Snažila se usnout,ale nedařilo se jí to.

Vtom se otevřely dveře jejího pokoje a někdo dovnitř tiše vešel.Anička polekaně zavolala: „Kdo je to?“ „To jsem já Petr.“ „Kolik je hodin?“zeptala se už klidněji Anička. „Už je skoro devět hodin dopoledne.Maminka už pro tebe připravila snídani.“ „Ona nešla do práce?“zeptala se překvapeně Anička. „Rozhodla se,že si vezme dovolenou ještě minimálně do konce tohoto týdne.tak pojď se nasnídat.“ „Já ale nechci nikam jít.Včera jsi nevečeřela,takže na snídani jít musíš.Jinou možnost nemáš.Já ti pomůžu.“

Aničku již trápil hlad a proto Petrovi vůbec neodporovala a nechala se od něj odvést dolů.Petr jí vedl velmi opatrně.Pomohl jí posadit se také ke stolu a pomohl jí i se snídání.Anička jí rychle snědla.

Potom poprosila Petra: „Petře,nemohl bys mě odvést zase nahoru ke mně do pokoje?“Maminka jí však řekla: „To tady nemůžeš zůstat ani chvilku s námi?“ „Zůstaň tady a můžeme si všichni povídat.“navrhnul Petr.Anička ale nechtěla: „Odveď mě,Petře zase nahoru.Já tam chci být.“ „U nás ti musí být přece lépe.“řekl na to Petr. „Já chci jít prostě nahoru.“řekla nesmlouvavě Anička.

Petr jí teda nerad poslechnul a vedl jí po schodech do jejího pokoje. „Co tady chceš dělat?Já tě posadím do křesla,chceš?“zeptal se Petr. „Ne já chci zase do postele.“ „Nemůžeš přece pořád ležet.Tak to nejde.“ „Já ale chci,tak mi pomoz.“Petr jí teda pomohl lehnout si do postele.Potom Anička řekla a teď běž třeba dolů a nechej mě tady.Já chci odpočívat.“ „Moje přítomnost ti ale přece vadit nemůže.“namítnul Petr. „Já ale chci být sama,tak mi to vyplň.Udělej mi tu nejjednodušší laskavost,jaká se dá jenom udělat a nechej mě tady o samotě.To snad není tak moc co po tobě žádám.Co mám udělat,abys mě poslechnul?“ „Já ale u tebe být chci.Já jsem s tebou velmi rád,tak mě u sebe nechej.Já bude sedět tak potichu,že o mě ani nebudeš vědět.Jestli chceš ležet,tak lež a já budu vedle tebe sedět.Můžeš si dělat co chceš.“ „Petře,prosím tě odejdi dolů a mě tady nechej o samotě.Je to moje velké přání.“žadonila Anička. „Já tě

tady nemůžu nechat,protože moc dobře vím,co bys dělala,že bys ležela v posteli a celou dobu plakala a užírala se tím,že jsi slepá.To já nemůžu vůbec připustit už proto,že tě mám moc rád.Takže je to úplně marné,já pryč neodejdu.“ „Tak dobře,půjdu já.Ty si tady seď a já se pokusím sama sejít ze schodů a nějak se dostat ven.Tam snad někde najdu místo k posezení,když ty mě nechceš nechat tady o samotě.“vykřikla v polopláči Anička. „To tě nesmí ani napadnout.Nepoddávej se tomu a nedělej si to tak ještě horší.Říkej si,že se z toho musíš dostat a začít zase žít.“ „Jak mám žít?Nemůžu přece vůbec nic dělat.Život je mi nanic.“ „To není pravda.Ty můžeš dělat dost věcí,jenom se je chtít naučit.Stačí jenom tak málo.Musíš chtít a hned ti všechno zase půjde.S chutí do toho a půl je hotovo.Tak přestaň se už konečně litovat a dělej něco proto,aby to tak už nemuselo být.Já to velmi dobře radím.“ „Co to jsou za hlouposti.Co mám chtít dělat?Co se mám snažit dělat?Nemůžu dělat přece vůbec nic.Řekni mi alespoň jeden příklad co můžu dělat jako slepá.Tak mi jej řekni.“křičela v pláči Anička. „Ale no tak,neplač,Aničko.Můžeš ještě třeba se mnou dělat ty krajinky jak jsem ti navrhoval,nebo i jiné věci.“řekl co nejmírnějším hlasem Petr. „Už jsem ti jednou řkala,že krajinky dělat nemůžu,že by z toho vyšlo bůhví co a co jiného ještě dělat můžu?Fotky dělat,to nemůžu a nemůžu ani si s nima hrát na počítači a různě je tam upravovat.Také už nemůžu chodit ani na procházky po lese.To je pro mne také konec.Tak mi řekni co můžu dělat?Ne,já si odpovím sama.Nemůžu dělat absolutně nic.To je ta strašná a děsivá pravda.A už doopravdy běž.To bude nejlepší co nyní můžeš pro mě udělat.“řekla v pláči Anička.

Petr jí však přivinul k sobě a hladil jí po jejích nádherných vlasech.Petr měl co dělat se sebou,aby se také nerozplakal,protože mu bylo Aničky velmi líto.Aniččin pláč se však nemohl utišit.Anička plakal stále hodně.Petr jí k sobě velmi silně tisknul.Uvnitř jej velmi bolelo,že se na Aničku musí takhle dívat.Cítil se velmi špatně,že mu Anička pláče v náručí.Uvnitř pociťoval stále větší bolest.Nedokázal se již na takovou Aničku dívat. „Proč se to muselo stát zrovna jí?Já už to dlouho nedokážu.Vždyť to je už úplně jiná Anička,než jakou jsem dříve znával.Proč to nemůže skončit a my si nemůžeme užívat nádherného

života.Pro mě to byly ty nejkrásnější prázdniny do doby,než se to Aničce stalo.Jak jsem jí na táboře poznal a jak jsme mohli chodit tady po lese na procházky,vždyť to všechno bylo tak moc a moc nádherné,tak proč to muselo skončit.Já to nedokážu pochopit.“

Aniččin pláč se mezitím již trochu uklidnil.Anička však stále zůstávala v Petrově náručí.Petr již cítil na sobě vlhkost slzí.Petr dostal nápad a hned jej Aničce řekl: „Já jsem dostal nápad,že bych tady otevřel okno,protože je tu nedýchatelně.Venku je právě letní poledne a velké horko,tak já otevřu,aby ti mohl tady v pokoji alespoň trochu proudit vzduch,protože je tady hrozně.Jak si řekl,tak také udělal.

Potom se zase posadil vedle Aničky.Ta se již skoro uklidnila.Vtom se zdola ozvalo: „Pojďte už mám pro vás připravený oběd.“Petr pobídnul Aničku: „Tak pojď a já tě odvedu dolů.“

Anička vstala a šla s Petrem do jídelny.Petr jí vedl co nejvíce opatrně.Při průchodu místem,kde se vše Aničce stalo se mu opět připomenul ten začátek jak viděl Aničku ležící na zemi.Snažil se ten pohled co nejrychleji zaplašit.U stolu jí pomohl posadit se na židli.Maminka jim nachystala oběd.Petr nejprve pomohl Aničce se najíst a sobě si nechal jídlo mezitím stydnout.Teprve až Anička skoro dojedla,tak se dal do jídla.

Po obědě Anička poprosila Petra: „Petře,mohl bys mě zase odvést nahoru.“ „Proč nechceš zůstat se mnou?To se musíš pořád zavírat u sebe v pokoji nahoře?“zeptala se maminka. „Protože tady nemůžu vůbec nic dělat a sedět jenom tak mě nebaví.Nahoře si můžu alespoň lehnout a odpočívat.Takže jsem raději nahoře.“vysvětlila Anička. „Tak bychom si mohli ale vykládat.Já bych umývala nádoby a přitom bychom si mohli říkat různé věci.Já bych ti toho mohla hodně říct.Tak bychom mohli být společně.Tak by to bylo lepší.“ „Já si myslím,že tak to pro tebe bude také lepší.Zůstaň tady s námi a tak ti bude určitě lépe.Tady jsme všichni společně.Však víš jak ti je nahoře.“řekl ještě Petr. „Já ale chci přece jenom být nahoře.Tam mi je lépe.Já chci prostě jít nahoru.A navíc se mi teď začíná chtít spát.Já se chci teď odpoledne prospat.“řekla na to Anička.

Petr se tedy nechal velmi nerad přemluvit a odvedl Aničku do jejího pokoje.Když zase Anička ulehla do postele,tak poprosila Petra: „Petře,nechej mě tedy teď doopravdy o samotě.Já chci spát a

kdybys tady byl se mnou,tak by mě to rušilo a nemohla bych usnout.“ „Dopřavdy nechceš,abych tady s tebou zůstal?“zeptal se Petr. „Ne,běž za moji maminkou a buď tam s ní.Já se tady mezitím prospím.“ „Tak dobře,Aničko,ale slib mi,že nebudeš plakat.“ „Nebudu.“řekla Anička.

Čekala až za Petrem zaklaply dveře.Potom si přitáhla Peřinu až k bradě.Zase začala myslet na to,že je slepá.Ale našťestí se jí začalo chtít spát.Teplý vzduch z venku jí ukoľébal až ke spánku,takže zanedlouho již usnula.

Spala až do pozdního odpoledne.Probudily jí neznámé kroky.Anička se nejistě zeptala: „Kdo to je?“ „To je já,tvůj tatínek.“odpověděl její tatínek.Anička si oddechla,protože měla z neznámých kroků velký strach. „Tak jak se máš?Slyšel jsem,že pořád ležíš tady v pokoji a nechceš z něj vůbec odejít.A maminka by si moc přála,abys s ní byla a mohli jste si třeba vykládat.“ „Jenomže mi je lépe tady nahore a nejlépe o samotě.To je mi nejlíp.“řekla na to Anička. „Maminka už za chvílku začne vařit večeři.Už se na ní těš.Já teda půjdu zase dolů a řeknu Petrovi,aby za tebou zase přišel.“ „Ne,nic mu prosím tě neříkej.Řekni mu třeba,že ještě spím.Ano to bude nejlepší.Já chci tady ležet sama.“ „Já Petrovi lhát nebudu.Už za tebou chtěl jít dávno.“řekl tatínek a potom už Anička slyšela jenom jeho vzdalující se kroky.

Anička si přála,aby Petr nahoru nepřišel,ale zanedlouho uslyšela jeho kroky. „Tak,Aničko,už ses probudila?Ukaž se mi.Ano,tak se mi líbíš.Nevidím na tvém obličejí žádné slzy.Takový pohled je hned hezčí.To se na tebe hned raději podívám.“ „Kolik je hodin?“ „Už je půl páté odpoledne.Prospala jsi skoro celé odpoledne.Víš o tom?“ „Však to je to jediné co můžu dělat.To je od této doby jediná moje zábava.Ležet tady na posteli a spát.To je jediná možnost jak se zabavit.Jinak nemůžu dělat vůbec nic.Jedině toto mi ještě zbylo z mého předcházejícího normálního života.Více už dělat nic nedokážu.“ „Tak uvidíš,že zanedlouho zase dokážeš.Vždyť to je taková škoda prospat tak hezký a nádherný den.Venku teď svítí nádherně sluníčko a na nebi není ani jednoho jediného mráčku.Je tam prostě jedním slovem nádherně.To je škoda prospávat tak krásné dny.“ „Tak mi,Petře,pověz co z toho všeho můžu mít.Vůbec nic,protože nic z té krásy nedokážu vidět.“řekla na

to Anička.Petr musel uznat,že má Anička pravdu.Dále proto nic neříkal,ale Anička jej opět poprosila: „Petře,nemůžeš jít dolů a mě tady nechat samotnou?“ „To teda ne,protože to je poprvé co tě vidím jinou než uplakanou,tak zase hned tak neodejdu,aby ses dala opět do pláče.Zůstanu tady s tebou do doby,než ti maminka udělá večeři.“ „Já tady chci prostě zůstat sama.Tak běž dolů.“ „Aničko,přestaň pořád prosazovat to,že chceš být sama a sama se také trápit,protože to já nikdy nepřipustím,protože na to tě mám moc rád.Budu stát vždycky vedle tebe také tě budu bránit,pokud to bude zapotřebí.To si teď zapamatuj a zapamatuj si to velmi dobře.Se mnou můžeš vždycky počítat,protože já tě za žádných okolností neopustím a nenechám na pospas ostatním.Budu se o tebe napořád starat.“ „Když mi toho tolik slibuješ,tak proč mi teda nemůžeš vyplnit mé malé přání?“ „Protože jsem ti to už vysvětlil.“řekl na to Petr.

Anička již přemlouvání Petra vzdala.Uložila se do postele.Zvenku slyšela různé lesní zvuky.Cítla také povívání letního větříku.Myslela na to jak mohla prožívat tento den,kdyby se jí nic nestalo.Myslela jak mohlo být všechno nádherné,mít před sebou ještě celou polovinu měsíce srpna,tedy celou polovinu prázdnin a potom si uvědomila co jí místo toho čeká.To jí ranilo natolik,že se dala do pláče.

Petr si toho všimnul a hned se posadil vedle Aničky. „Co je ti,Aničko?“zeptal se ihned. „Já jsem si jenom uvědomila,jak mohlo být všechno krásné,kdyby se mi nestalo to,co se mi stalo.Jak všechno mohlo vypadat úplně jinak a bylo mi to velmi líto.“přiznala se bez váhání Anička.Petr jí objal a přitisknul jí k sobě jak jenom nejsilněji mohl.Anička se cítila o něco lépe,ale stále jí připadalo velmi hrozné to,že stále musí mít před očima takovou velkou tmou,místo normálního světla.Anička se z toho cítila velmi nešťastná.Petr se jí snažil utiшит,ale dařilo se mu to jenom velmi nesnadno.Aniččin pláč se utižil až po delší době.Petr jí však držel u sebe přivinutou ještě dlouhou dobu.

Velmi je oba překvapilo,že maminka zdola již volá: „Pojďte oba dva dolů,už je připravená večeře.“

Petr pomohl Aničce vstát z postele.Anička již nekladla žádný odpor,protože pochopila,že ten je naprosto marný.Petr jí

vyvedl z jejího pokoje. Anička již šla jistěji, ale na schodech měla ještě strach. Petr jí však vedl pečlivě a tak došli šťastně až do přízemí.

Nejprve pomohl Aničce se posadit ke stolu a teprve potom se posadil on sám. Pomohl Aničce s večeří, protože Anička ještě nedokázala rozeznávat předměty po hmatu. On sám snědl večeří studenou. U stolu seděli také Aniččini maminka s tatínkem. Anička si vzpomněla, jak vždycky ráda pomáhala mamince s večeří. Vzpomínala na to, jak to vždycky dělala moc a moc ráda. „Ach, jak ráda bych to dělala zase, jenomže to je další věc, kterou nyní již dělat nemůžu. Proč se mi to muselo přihodit? Já chci být zase úplně zdravá a chci moct dělat všechno jako dříve. Já už nezvládnu to, že jsem slepá a musím si jenom nechávat od druhých pomáhat a nechávat si jimi dělat. Jak já se jenom cítím nešťastná. Kdyby mi Petr alespoň plnil mé přání a nechával mě nahoře v pokoji o samotě, ale o ne a ne. Musí tam stále se mnou být. Musím se jej zbavovat jako nějakého obtížného hmyzu. To je tak hrozné. Proč mi všichni nemůžou dát pokoj a nechat mě svému osudu. To by bylo nyní to úplně nejlepší, když už musím žít. Jak jim mám jenom dát najevo, že mi bude nejlépe, když budu moct zůstat sama sebe v pokoji?“ myslala si Anička zatímco ostatní dojívali.

Když se dojedlo, maminka řekla Aničce: „Tak teď by ses měla jít umýt. Jestli chceš, tak já ti s tím pomůžu.“ „A to je další věc, kterou nemůžu dělat sama. Pro jiné lidi taková triviálnost umýt se a ani to si nejsem schopna udělat sama. To je tak hrozné.“ pomyslela si Anička. Aničce nezbývalo nic jiného než na to kývnout. Maminka jí nachystala i čisté pyžamo. Potom jí pomohla s koupáním.

Po koupeli vyšla Anička ven v čistém pyžamu. Hned řekla Petrovi: „Petře, mohl bys mě odvést zase nahoru?“ „To tady nemůžeš zůstat ani chvilku?“ zeptal se Petr. „Já chci být jenom sama nahoře ve svém pokoji, tam mi je nejlépe. Kéž byste už konečně všichni pochopili a nechali mě tam samotnou a neotravovali mě.“ řekla Anička velmi smutným a rezolutním hlasem.

Petr pochopil, že nemá jinou možnost, než Aničku do jejího pokoje odvést. Opatrně jí vedl po schodech nahoru. Tam jí opět uložil do její postele a posadil se vedle ní. Anička již nic neříkala a jenom tiše ležela.

Přála si,aby mohla co nejrychleji usnout a zase se na nějakou dobu zbavit svého trápení,mocť na něj zapomenout.Okno do jejího pokoje stále bylo otevřené.Již stačilo provonět celý její pokoj.Anička slyšela jak venku začínají zpívat ptáčci svoji večerní ukolébavku. „Jak se vy ptáčci máte dobře.Můžete si letět kam chcete.Jak ráda bych viděla stromy v jejichž korunách se ukrýváte.Jenomže to mi již nikdy nebude umožněno.Již nikdy neuvidím náš nádherný les,náš překrásný les,kterému jsem se už od mala obdivovala jaký je nádherný.Již nikdy nic z toho neuvidím.To je tak strašná představa.Již nikdy nemocť vidět nic z té krásy.“myslela si Anička až se jí myšlenky začínaly splétat až nakonec usnula.Spala po celou noc.

Dalšího dne ráno se probudila velmi brzy.Nejprve opět zkusně zavolala tišeji: „Halo.“Nikdo se jí však neozýval.Proto zavřela oči a snažila se ještě usnout.To se jí však již nedařilo.Anička začala přemýšlet o tom,kolik asi může být hodin.Nedokázala si to však ani trochu uvědomit.Napadlo jí,že to může poznat podle zpěvu ptáčků z lesa,protože si uvědomila,že měla po celou noc otevřené okno.Napnula co nejvíce své uši a ještě nic neslyšela.Z toho usoudila,že je nespíš ještě moc brzy ráno.O to více se snažila usnout.Vůbec se jí to však již nedařilo.

Chvilí si krátila tím,že vzpomínala na nádherné okamžiky ve svém životě.Představovala si všechny chvíle ze svého života,kdy ještě mohla vidět,kdy měla ten velký dar.Vzpomněla si na to,jak udělala svou první fotografii.Nakonec se však dala do pláče,když si uvědomila,že nic z toho již dělat nebude moci,protože jí to připadalo velmi těžké.Ona by si totiž moc přála zase dělat fotografie.Velmi jí tížilo to vědomí,že to již nikdy nebude mocť uskutečnit. „Kdyby to tak byl jenom sen a já se z něj mohla probudit.Jenom zlá noční můra,ze které se člověk nakonec probudí se zpoceným čelem,chvilku po ní nemůže usnout,ale potom však zase usne a ráno se probudí naprosto v pořádku.Jenomže to bohužel není pravda.Bylo by to to nejlepší co by se mohlo odehrát v mém životě,jenomže to se nikdy neodehraje,protože tohle všechno je jenom hrozná pravda a nic jiného.Ale když je to tak hrozná pravda.“myslela si Anička v pláči.

Venku se mezitím dali do zpěvu první ptáčkové. Anička je však neposlouchala, protože se příliš ponořila do svých myšlenek. Cítila se opět velmi smutná. Myslela na to, že její utrpení již nikdy neskončí a bude se tak muset trápit až do své smrti. Přála si jenom, aby její smrt nastala již velmi brzy a tím již mohly skončit všechny její problémy. „Já už tohle všechno nevydržím. To už snad nikdy tohle všechno neskončí a já se budu muset takhle trápit. Co mám udělat, aby toto utrpení již pro všechny skončilo a mohli jsme si opět žít šťastným a radostným životem jako dříve. Proč se mám tohle všechno muselo přihodit. Já to nikdy nepochopím. Já už takhle nechci dále žít. Pro mě je to příliš hrozné. Já už to prostě vůbec nevydržím. Proč pro mě musel život skončit a nastat mi již jenom trápení a nic více. Když to je tak moc a strašně hrozné. Jak to mám jenom vydržet? Když je to tak moc těžké. Já už chci, aby konečně nastal tomu všemu opravdový a velký konec a já si mohla žít opět v radosti a ostatní se mnou. Vždyť dříve bylo všechno tak moc a moc krásné.“ myslela si v pláči Anička.

Do pokoje za ní však stále nikdo nepřicházel, protože venku teprve vycházelo sluníčko. Nic z toho však Anička neviděla. Anička nevěděla vůbec kolik je hodin. Začala o tom přemýšlet, brzy však přestala, protože zjistila, že je to k ničemu a vůbec to nezjistí. Pak se však zaposlouchala do venkovních zvuků a uslyšela, že venku zpívají ptáčkové. Z toho usoudila, že je teprve velmi brzy ráno a tím pádem ještě za ní delší dobu nikdo nepřijde. Aniče čas ubíhal velmi pomalu. Přemýšlela o tom, jestli by si jej mohla nějak zkrátit, ale na nic nepřicházela a to jí ještě více rozesmutňovalo. Anička myslela jak jenom nejvíce mohla na Petra, aby už za ní přišel a umiňovala si, že jej již nikdy nebude od sebe vyhánět, protože jí je s ním velmi dobře. Anička se nemohla dočkat až uslyší něčí kroky. Jenomže stále nikoho neslyšela. Ptáčkové venku již začínali utíchat. Anička myslela, že se už Petra nedočká. Petr však stále nepřicházel.

Nakonec se však Anička dočkala a konečně uslyšela na schodišti kroky. Velmi si oddechla. Dveře do jejího pokoje se otevřely a ona ještě nejistě zavolala: „Kdo to je?“ „To jsem, Aničko, já Petr.“ ozval se Petr. „To jsem ráda, že jsi tady. Už jsem na tebe myslela. Přemýšlela jsem proč pořád nejdeš.“ „Vždyť je teprve ještě velmi brzy ráno. Za chvíli už ale budeš mít připravenou

snídani.Maminka ti jí již v kuchyni chystala,když jsem přišel.“řekl Petr.

Sotva to dořekl,již se ozvalo: „Aničko,Petře,máte už hotovou snídani.Pojďte dolů.“

Petr jako obvykle Anička pomohl a společně sešli ze schodů.V kuchyni pomohl ještě Petr Aniče se posadit ke stolu a podal jí do ruky namazaný krajíc chleba.Ten už Anička dokázala již sníst sama.S vypitím kakaa jí ještě Petr musel pomáhat,ale šlo jí to také docela dobře.Když dojedli,řekl Petr: „Vidíš,Aničko,jaká už jsi šikovná holka,Zanedlouho se už zase najíš sama.“ „To není pravda.Jak se jako slepá můžu dokázat najíst sama.Vždyť to je naprostá a úplná hloupost.“řekla na to Anička. „Ale neříkej hlouposti,za chvílku uvidíš,že já mám pravdu a ty se budeš zase moci najíst sama a dokážeš zase hodně věcí.“

Když všichni dojedli,tak Anička řekla: „Petře,mohl bys mě zase odvést nahoru.“ „Proč tady nemůžeš zůstat se mnou a maminkou.Já bych už našel nějaký způsob jak tě zabavit.Stačí jenom tak málo.Zůstat tady s námi.Nemůžeš už přece navěky jenom ležet a ležet.To je naprostá hloupost.“ „To si jenom myslíš.Protože nic jiného,než už napořád jenom spát a ležet a jinak nic jiného dělat nemůžu.Takže vidíš.Já už dokážu jenom tady toto.A leží se mi přece jenom o něco pohodlněji než sedí.Tak mě odveď nahoru.Jestli chceš,tak tam se mnou budeš moci zůstat.Už proti tomu nebudu vůbec nic namítat.Tak co,souhlasíš?“ „A nechceš si to ještě jednou rozmyslet?“zeptal se Petr a maminka se k němu přidala: „Zůstaň tady dole.Když budeme společně,tak nám bude přece jenom veseleji,než když jsme každý jinde a sami.Aničko,tak zůstaň tady dole.“ „Ne,mi je lépe nahoře.“řekla na to nesmlouvavě Anička.

Petr jí tedy odvedl nahoru.Tam jí zase uložil do postele.Anička se bedlivě přikryla peřinou a zavřela oči.Petr se posadil vedle ní a pozoroval jí.Anička se otočila na druhou stranu a pokoušela se usnout.Do jejího pokoje proudil teplý vzduch zvenku.

Rozhodla se,že bude vzpomínat na pěkné okamžiky ve svém životě.Snažila se vybavit každý nádherný okamžik ve svém životě.Vzpomínala si i na předchozí prázdniny,třeba na loňské,kdy ještě neznala Petra a chodila po lesích sama.Jak nacházela stále pěknější zákoutí a místa.Vzpomínala na jejich nádheru a moc

litovala toho, že letos je už nebyla schopna naposledy navštívit. Bylo jí to moc líto. Vzpomínala i na všechny ostatní zážitky. Snažila se je představit si je co nejlépe. Petr vedle ní nehnutě seděl a stále jí pozoroval. Anička se zasnila do svých vzpomínek. Petr uvažoval, nad čím asi Anička přemýšlí, ale nedokázal na to přijít. Rozhodnul se, že jí rozhodně nebude rušit a zůstane sedět potichu.

Protože jí neviděl do tváře, tak si ani nevšimnul, jak jí z očí kanou slzy a nemohl jí proto utěšit. Anička se ještě více přikryla pod svou peřinu a obličej si zakryla polštářem. Anička zase začala myslet na to, jak je hrozné, že nemůže nic vidět a žádné z těch zážitků, které prožila se již nebudou moc opakovat a to ani v náznaku, protože jako slepá již vůbec nic nedokáže. Pak se však zase zasnila do své minulosti. Všechno z ní jí začalo připadat moc nádherné a neopakovatelné.

Přiblížilo se poledne. Maminka z přízemí volala: „Aničko, Petře už máte připravený oběd.“ Anička to však vůbec neslyšela, protože se již moc zasnila. Teprve, když na ní Petr promluvil, tak se polekala a procitnula. Uvědomila si, že zase bude muset vstát a projít tou strašnou poutí až do kuchyně a tam se bude muset nechat od Petra nakrmit.

Jenom velmi nerada se ze své postele zvedala a nechala se Petrem jako jindy odvést. Anička se na schodech cítila ještě velmi nejistá a hrůzu jí také nahánělo, že prochází tím místem, kde tohle všechno začalo, kde se musela podívat do hlavně pistole a vidět to poslední ve svém životě.

V kuchyni pomohl Petr Aničce jako obvykle s obědem. Aničce však přitom začaly po obličejí stékat slzy a osolovaly ještě více polévku, kterou Anička jedla. Petr si toho ihned všimnul a proto se jí zeptal: „Co se ti, Aničko, zase stalo?“ „Ale, Petře, to nic. Mně to za chvíli snad přejde.“ řekla na to Anička. „Tak řekni mi co tě trápí?“ zeptal se ještě jednou Petr a maminka také naléhala. Anička však nic neříkala. Jenom si rukávem otřela slzy s obličejí a pokračovala v jídle. Petr na ní neléhal, ale Anička mu řekla: „Nechej mě, Petře a maminko, na pokoji tak to bude nejllepší. Na nic se mně neptejte. Tak to je pro mě lepší.“ „No, tak dobře.“ řekla na to maminka. Petr pomohl dojíst Aničce oběd.

Potom se jí zeptal: „Aničko,zase budeš chtít odvést nahoru?“Anička na to přikývla.Maminka jí však řekla: „To přece tak nejde,abys byla pořád jenom zavřená ve svém pokoji.Musíš dělat i něco jiného.“ „A co?“opáčila Anička. „Jsou různé věci.“řekla maminka. „Ale já je nemůžu dělat,protože jsem slepá.“opěť opáčila Anička a pokračovala k Petrovi: „Petře,tak odved' mě,prosím tě,nahoru.“

Petr jí vůbec neodporoval a odvedl jí nahoru.Anička se tam nechala opět uložit do postele a až těsně k obličeji si přitáhla peřinu.Také si do polštáře schovala obličej,aby jí nikdo neviděl.Petr se posadil zase vedle ní do křesla a pozoroval jí.Netrvalo dlouho a Anička usnula.Petr však u ní zůstával sedět a ani se nehýbal.

Anička se probudila až pozdě odpoledne.Když si toho Petr všimnul,tak jí řekl: „Konečně,že jsi se probudila.Já jsem už myslel,že se probudíš až někdy zítra ráno.Když jsi spala už celé odpoledne,tak bys mohla jít alespoň na tu chvilku,než maminka připraví večeři jít se mnou dolů a tu chvilku tam zůstat.“ „Nepřemlouvej mě,Petře,protože to máš marné.Mi je nejlépe tady a nemám proč chodit dolů.Tady je mi i nej pohodlněji.Jestli chceš,tak běž dolů ty.Nemusíš tady se mnou zůstávat,když tě to více baví třeba dole s moji maminkou.Já to i chápu,že je se mnou nuda,tak tam klidně běž.Já tady,ale do večere zůstanu.“řekla na to Anička.Petr se jí ještě jednou pokusil přemluvit: „Pojď,Aničko,dolů.Tam ti bude veseleji.Udělej to pro mě alespoň jednou.Uvidíš,že ti potom bude hned lépe.“ „Nejdu.“odpověděla stručně Anička.

Do pokoje vešel nečekaně Aniččin tatínek: „Ahoj,Aničko,už jsem doma.Tak jak jsi se měla celý dnešní den.Povídej mi.“ „Jak bych se měla mít.Měla jsem se velmi špatně.To je všechno co ti můžu říct.“řekla smutným hlasem Anička. „Maminka ti už připravuje velmi dobrou teplou večeři.Zanedlouho už jí dodělá.Tak se na ní těš.A co jsi po celý ten dlouhý den dělala?“ „Co bych mohla?“řekla s ironií v hlase Anička. „Já tady s tebou na chvilku zůstanu a budu si povídat,souhlasíš?“ „Já bych raději zůstala jenom sama s Petrem.Tak mi bude lépe.“ „A proč?Já tady s tebou chci také na chvíli zůstat.“ „Já chci tady být prostě jenom sama s Petrem.To je vše.Tak běž dolů za maminkou a já přijdu k večeři.“

„Tak teda dobře,ale je mi to líto,že mě tady nechceš.“řekl tatínek ještě před odchodem.

Když tatínek odešel,tak se Petr zeptal Aničky: „Proč jsi nechtěla tady nechat svého tatínka?“ „Protože mi je dobře jenom,když jsi se mnou ty tady nahoře.Jinak nikoho nepotřebuji.Jenom tebe tady ještě snesu.Jinak chci být sama.“ „To nechápu,proč odmítáš své vlastní rodiče.To děláš velmi špatně.“ „To je možné,ale mi je nejlépe tak.A už se mně na nic neptej.Víš přece,že jsem ti říkala,že tě tady u sebe nechám jenom,když budeš úplně potichu,ne?“ „Tak dobře,Aničko.Já jsem si myslel,že ti udělá dobře,když si budeš moct na chvilku s někým promluvit.“ „Co ty a kdo jiný ví,co mi může udělat dobře.Nikdo nic neví.“řekla na to Anička. „Tak já už budu zase potichu.Ani nebudeš vědět,že u tebe jsem.Souhlasíš?“Anička přikývla a zase se jak jenom nejvíce mohla,přikryla peřinou.Petr zůstával sedět vedle Aničky a nepřestával jí sledovat.také přemýšlel o tom,čím by jí mohl rozveselit,aby se už konečně začala tvářit trochu veseleji,protože jeho už ten její smutný pohled nebavil a také mu způsoboval velkou bolest.Nejraději by už zase viděl Aničku tak pěkně rozesmátou jakou jí poznal.také se cítil zklamaný,že Anička odmítla ten jeho nápad s modelováním,o kterém si on myslel,že jí velmi nadchne.Petr se snažil přijít na něco,co by mohla Anička dělat ještě jiného,ale nic jej již nenapadlo.Chtěl by přijít na něco,po čem by se Anička zase začala tvářit vesele a přestala celé dny ležet v posteli.Ale ať přemýšlel jak moc chtěl,tak jej vůbec nic nenapadlo.

Z pod schodiště se ozvalo: „Pojďte už dolů.Večeře je hotová.“Anička vstala a Petr jí pomohl jako jindy.Schodů se Anička ještě dost bála a proto se po tu doby držela velmi silně Petra a ten jí také velmi silně držel a snažil se jí cestu co nejvíce usnadnit.V kuchyni jí pomohl posadit se ke stolu.

Večeři jí pomohl sníst a teprve potom si snědl tu svou porci,která mu již dost vychladla.

Po večeři se maminka zeptala Aničky: „Chceš už se okoupat?“ „Ano.“přikývla Anička.Petr seděl v kuchyni a čekal na Aničku než se umyje.

Když vycházela z koupelny,tak jí šel naproti a chytil jí pod paží.Pak se jí zeptal na obvyklou otázku: „Aničko,chceš zase odvést

nahoru?“Anička na to jenom kývnula hlavou.Petr jí teda vedl nahoru.Petr přemýšlel jak jenom udržet Aničku v přízemí,ale nedokázal na nic přijít.

V jejím pokoji jí uložil do postele a posadil se vedle ní.Anička mu však řekla: „Petře,Běž už domů.Byl jsi tady se mnou celý den,takže už můžeš klidně odejít.Já už to tady zvládnu.“ „Já tady počkám do doby,než usneš.“ „Jenom běž domů.Já chci být teď alespoň na chvilku o samotě,tak toto moje přání vyslyš.“Petr se ještě pokoušel namítat,ale nakonec jej Aniččiny námitky přesvědčily a proto se s ní rozloučil a odešel z jejího pokoje.

Anička v pokoji osaměla.Do jejího pokoje vál chladný vzduch z venku.Sluníčko se již začínalo chýlit k západu.Anička se zase zasnila do svých vzpomínek na doby,kdy jí ještě mohla vidět a dělat všechno naprosto normálně.Snažila se přitom usnout,to se jí však nedařilo.Anička se cítila velmi smutná.Do jejího pokoje začaly přicházet tóny večerního ptačího koncertu.Anička začala přemýšlet o tom,co by dělala,kdyby byla zdravá.Že o tom čase by jistě chtěla jít ještě na večerní procházku po lese a odpoledne by se kopala v potůčku protékajícím kolem skály.Vzpomínala jak se v té vodě cítila vždycky tak hodně příjemně.Jak se z každého takového okamžiku radovala.Myslela na to,že ani to už nikdy nebude stejné jako dříve: „Ani toto už nikdy nebudu moct dělat jako dříve,Dříve jsem mohla jít do vody,kdy jsem chtěla a teď budu muset vždycky někoho prosit,aby mě tam odvedl a nikdy se již nebudu moct dívat na překrásný les kolem mě.Nikdy již nic takového nebudu moct dělat.Když to je všechno tak strašně moc hrozné.Co mám dělat,aby všechno bylo opět v pořádku a já mohla opět žít normálně a dělat věci tak jako předtím?Už asi nikdy.Vždyť ty nádherné chvílky, které jsem strávila vždycky v té vodě.Ty byly tak nádherné a třeba když jsem se mohla ještě večer před spaním posadit k domu a pozorovat jak se na nočním nebi začínají objevoval první hvězdičky a také se mezi nimi objeví nádherný a velká měsíc.Nic z těchto nádherných věcí již nebudu moct spatřit.To všechno předtím bylo tak moc nádherné a teď z toho už nic nemůžu vidět.Jak je to hrozné.Jak moc bych chtěla být zase zdravá a mohla normálně žít.Já už nechci žít v tom,že vůbec nic nevidím a musím se tak moc trápit.To už

nevydržím ani nezvládnou. Já se chcu zase moct posadit před náš dům a pozorovat všechno nádherné okolo. To strašně moc chci.“

Při tom se jí začalo chtít pomalu usínat, až nakonec usnula. Spala klidně po celou noc.

Dalšího dne ráno se probudil docela normálně. Venku ještě slyšela utichající ranní koncert malých koncertníků. Pomyslela si, že za chvíli už určitě za ní přijde Petr a začala se na něj těšit. Pak otevřela oči se skrytou nadějí, že zase bude moct uvidět svůj pokoj, ale nemohla se ubránit smutku, když kolem sebe uviděla opět jenom černou tmu a nic jiného. V tu chvíli myslela velmi silně na Petra, aby už za ní přišel.

Na schodech se začaly ozývat kroky a do pokoje vešel Petr. Anička si pomyslela: „Jdeš právě v pravý čas.“ Petr se jí ihned zeptal: „Tak jak jsi se dneska v noci vyspala?“ „Jak bych se mohla.“ odvětila smutným hlasem Anička. Petr se posadil vedle ní a oznámil jí: „Maminka ti za chvíli už připraví snídání a tatínek se za tebou přijde podívat.“ „Proč? Copak on nejde do práce?“ podivila se Anička. „Dneska je přece sobota, tak jsou tvoji maminka i tatínek doma, přece.“ řekl jí na vysvětlenou Petr. „Aha, já jsem si vůbec neuvědomila, že je dneska sobota. To víš, Petře, mi teďka, co se mi to stalo, ubíhají dny, jeden jako druhý, takže mi ani nepřijde, že je sobota. Stejně to pro mě nemá žádný význam vědět, který den zrovna je. Takže to máš vlastně jedno.“ řekla mu na to Anička. Petr se posadil vedle ní a pozoroval jí. Stále se mu zdála velmi málo veselá, ale hodně smutná.

Z pod schodů se ozvalo: „Aničko, Petře, už máte hotovou snídání.“ Anička vstala z postele a Petr jí pomohl sejít do kuchyně. Po schodech se Anička stále ještě hodně bála. U stolu jí Petr pomohl najíst se. Se snídáním Anička moc velké problémy neměla, protože dokázala chytit do ruky chleba a do pusy se už nějak strefila.

Když dojedli, tak se tatínek zeptal: „Tak co chceš, Aničko, dneska dělat?“ „Dneska. Co asi. Jako jindy řeknu Petrovi, aby mě odvedl nahoru do mého pokoje a tam si lehnu do postele. Nic jiného dělat nemůžu.“ odvětila Anička. „A nezdá se ti to škoda. Vždyť venku je tak moc krásně a ty místo toho chceš ležet zavřená doma?“ podivil se tatínek. „Stejně z té krásy vůbec nic nevidím, protože mám pořád jenom noc a nic jiného, takže mi může

být jedno,jestli venku třeba zrovna prší,nebo něco jiného.Ať je tam sebehezčeji,tak já z toho vůbec nic nemám.Takže si půjdu raději lehnout do svého pokoje.“řekla Anička tatínkovi a obrátila se k Petrovi: „Nemohl bys mě zase odvést nahoru?“ „A doopravdy to chceš.“ujistil se Petr. „Ano,nahoře je mi nejlíp.“

Petr vstal od stolu a vedl Aničku do jejího pokoje.Dělal to velmi nerad.Cestou přemýšlel o tom,co udělat,aby Anička přestala celé dny ležet ve své posteli a dělal také něco jiného,ale nic jej nenapadalo.

V jejím pokoji jí zase uložil do postele a posadil se vedle ní.Anička mu ale řekla: „Petře,běž dneska domů.Já to dneska bez tebe vydržím.Ty jsi se mnou totiž pořád,tak běž alespoň na ten jeden den domů.Ty si to totiž moc zasloužíš.Dneska mám doma maminku i tatínka,tak běž domů.“ „Já tady ale s tebou chci zůstat.Doma by mě stejně nic nebavilo.Já chci prostě zůstat tady a s tebou.“řekl rezolutně Petr.Anička se jej ještě pokusila přemluvit,ale nepodařilo se jí to,Petr odmítal,takže to Anička nakonec vzdala.

Přikryla se velmi pečlivě peřinou a otočila se na druhou stranu.Petr zůstal sedět mlčky vedle Aničky a nepřestával jí sledovat.Zase začal přemýšlet o tom,co by Aničku vytrhlo z její nečinnosti a stálého ležení.Nic lepšího než modelování krajinek jej však nenapadalo,naopak mu ten nápad stále připadal lepší a lepší.Začal si představovat jak by to asi vypadalo,kdyby mohli společně modelovat,ale věděl,že to Anička odmítá a nic lepšího jej nemohlo napadnout.Ještě hodně dlouhou dobu o tom uvažoval,ale pořád bezvýsledně.Cítil se z toho velmi zoufalý,protože už chtěl konečně zase vidět Aničku alespoň trošičku usmátou,ale zoufalství se v něm stále zvětšovalo z každým dnem,z každou chvilkou co se musel na tak smutnou Aničku dívat.Už to nemohl vydržet.Musel se velmi mnoho přemáhat,aby nevyběhnul z pokoje neznámo kam.Cítil se velmi smutně.Myslel si,že už to nevydrží a rozpláče se.Jediné co ho zadržovalo bylo,že by to Anička poznala a on musel být před ní velmi silný,protože musel Aničce dodávat co nejvíce síly,kté měla už tak moc málo.Petr si v duchu pokládal stále stejnou otázku: „Kdy už tohle všechno skončí?“Jenomže odpověď na ní stále nepřicházela a to Petra velmi ničilo.Jak rád by Aničku nějak potěšil,ale nenacházel k tomu žádný vhodný způsob.A to jej ničilo ještě

více.Každá minuta, kterou seděl vedle Aničky mu už připadala jako jedna dlouhá hodina.

Z přízemí se ozval maminčin hlas, který volal Aničku i Petra k obědu. Petr se již skoro nedokázal přemoci k tomu, aby opět chytil Aničku v podpaží a odvedl jí do přízemí, tak ho drásala Aniččina slepota. V kuchyni jí posadil ke stolu a pomohl jí s jídlem. Teprve potom si vzal svoje vlastní jídlo.

Po obědě jej čekalo opět překonání sama sebe, protože musel odvést Aničku nahoru do jejího pokoje. Když procházel místem, kde tehdy viděl Aničku ležet, tak se již skoro rozplakal. Uložil jí do její postele a posadil se vedle ní. Anička zavřela oči a pořádně se přikryla peřinou. Petr nedokázal pochopit, že jí pod ní není horko. Anička začala vzpomínat na nádherné chvíle které prožila, aby si alespoň trochu ulevila. Myslela na každý pěkný okamžik. Nejkrásnější se jí zdály Vánoce se spoustou sněhu a ostatních zimních radovánek. Potom však následovalo uvědomění si, že již nic z toho nebude již moct provádět a velký smutek, který přerostl v pláč, který se Anička snažila co nejlépe skrýt. Obličej si přikryla co nejvíce polštářem a plakala potichu. Dařilo se jí to docela dobře. Anička se cítila velmi mnoho smutná: „Proč se mi tohle muselo přihodit. Proč se toto muselo stát právě mi? Já už tu tmu před očima nedokážu vydržet. Když ona je tak moc hrozná. Já už ten pohled do té hrozně tmy nedokážu vydržet. Já chci zase moct vidět i jiné barvy, než barvu tmy, černou. Vždyť barvy jsou tak moc nádherné, tak proč je mi upřeno je vidět, proč se musím dívat stále jenom na tu hrozivou černou barvu. S tím také nedokážu nic dělat. Jak ráda jsem dělala ty fotografie přírody. Jak jsem to všechno měla ráda a teď toho všeho musím nechat a to už napořád. Když já se k tomu chci tak moc zase moct vrátit. Já už chci přestat žít v této velké tmě. Tato tma mě již vůbec nebaví. Ona je tak moc hrozná. To mi už nic nedokáže vrátit světlo do mých očí? Ne, slyšela jsem to už několikrát od doktorů v nemocnici. Když už nemůžu vůbec nic dělat, tak co mám na tomto světě pohledávat? K čemu tady jsem, když jediné co můžu dělat je stále jenom ležet a ležet a to je všechno? Ne není, ještě jsem zapoměla na jednu věc a tou je utrpení. Mimoto ještě musím prožívat velké, převelké utrpení. Ještě toto musím prožívat. Jinak nic. To je ale tak moc hrozná. Tak moc, že já to už

nedokážu. Já chci být zase úplně zdravá. Jak moc se mají dobře ostatní zdraví lidé. Jenom já musím být takhle již napořád postižená. Já chci, aby už konečně nastal nějaký rozumný konec, který by všem přinesl tolik očekávanou úlevu, jenomže nic takového nenastává a ani mám velký strach, že ani nenastane. To je ale tak moc zlé. Toto pomyšlení je pro mě tak moc hrozné, že já už s ním nedokážu žít.“ přemítala Anička až jí z toho vysvobodil milosrdný spánek.

Petr si toho nejprve ani nevšimnul, protože ležela k němu otočená opačnou stranou. Pak ale uslyšel klidné oddechování. Jenom velmi opatrně z jejího pokoje odešel a sešel dolů po schodech. Síní potom vyšel ven na zahradu a dal se tam do velikého pláče, protože jej už v sobě nedokázal udržet. Cítil se tak moc špatně a moc smutný, že už nic jiného nedokázal udělat. Přitom mu vystávaly představy slepé Aničky. Nedokázal se ale s takovými vidinami smířit. Pořád si myslel, že to nemůže být pravda a musel docházet k závěru, že pravda je tak moc krutá a zlá. Dal se do velmi velkého pláče. Nedokázal se uklidnit. Schoulil se na trávu do klubička a z jeho očí vytékaly velké proudy slz. Myslel jenom na Aničku jaká je teď strašně moc smutná a jakou jí znával veselou. Také si uvědomil, že nikdy nikomu nic zlého nepřála a jak ho překvapilo, že přeje tomu zločinci to nejhorší. Zdálo se mu, že se Anička změnila již velmi mnoho. Přál si, aby se mohl probudit a zjistit, že tohle všechno je jenom zlý sen a nic jiného, ale věděl, že nic takového nebude moct nastat.

Slunce se již začínalo nachylovat k západu. Petr to však nevnímal, protože se stále nedokázal uklidnit. Velmi jej vylekalo, když nad sebou uslyšel hlas. Podíval se vzhůru a uviděl svoji maminku. Ta mu na jeho překvapený výraz řekla: „Když jsi pořád tady s Aničkou, tak jsem se rozhodla, že za tebou přijdu, abys tady pořád nebyl sám beze mne. Proč pláčeš?“ zeptala se jej ihned. „Protože už nedokážu vydržet ten pohled na tak moc smutnou Aničku. Já už to nevydržím. To je tak moc hrozné. Co mám dělat, aby to už bylo lepší. Já už nedokážu vydržet to jak je Anička moc smutná. Já chci tak moc, aby byla zase veselá a mohli jsme se opět spolu radovat ze života jako dříve. Předtím bylo všechno tak moc krásné. Nejvíce mě ale trápí, že jí nedokážu vůbec pomoci. To je na tom to úplně

nejhorší.Kdybych jí aspoň nějak dokázal pomoci a vytrhnout jí z toho velkého smutku,tak by všechno bylo hned o něco lepší,ale já to nedokážu.Už jsem jí jednu věc navrhoval,ale ona to nepřijala.Já jí nedokážu vůbec nijak pomoci.Ona se musí trápit stále dále.“řekl velmi rychle Petr a potom si dal hlavu do maminičina klína.Ta jej svou rukou pohladila a snažila se je utěšit.Petr se však vůbec nedal.Obličej i oči mu již pláčem zčervenaly.Petr se již cítil nadmíru zoufalý.Maminka mu na pláč řekla: „Ano,Petře,plač,protože tím se z tebe dostane pryč všechno to špatné a uleví se ti.Jenom se vyplač kolik potřebuješ.“

Petr cítil,že se nedokáže vůbec uklidnit a nikdy vyplatit,protože cítil v sobě tak velkou tíhu a tak velký smutek,že jej ani vyjádřit nedokázal.Trvalo ještě hodně dlouho,než zvednul svoje uplakané oči k mamince a slzy mu přestaly téct proudem.Začal se již uklidňovat.

Když tu si najednou vzpomněl na to,že nechal Aničku u ní v pokoji samotnou,že na ní úplně zapomněl a vykřiknul: „Já musím jít za Aničkou,protože ona nebude vědět co se děje,když u ní nebudu.“Maminka však namítla: „Petře,nikam ještě nechoď.Nejprve se musíš pořádně uklidnit,aby na tobě Anička nepoznala,že jsi plakal a nahoru musíš jít úplně klidný.“Petr souhlasil.Maminka jej doprovodila do Aniččina domu.

Tam se Petr v koupelně opláchnul.Snažil se z obličeje smýt studenou vodou stopy slz,protože věděl,že tím by Aničce nepomohl.Z kuchyně se již linula vůně z vaření večeře.

Petr se tam šel ještě podívat.Aniččina maminka mu řekla: „To je dobře,že,Petře,jdeš.Zrovna jsem chtěla na tebe a Aničku zavolat,abyste šli k večeři.Už jí dodělávám,tak za ní běž a doveď jí tady.“

Petr se hned vydal po schodech nahoru.Do pokoje vcházel potichu se strachem.Našel však Aničku jak se právě probouzí.Velmi si oddechnul.Posadil se ihned na židli a řekl jí: „Aničko,vždyť ty jsi prospala skoro celé odpoledne.Maminka mi zrovna říkala,abych tě šel zavolat na večeři.“ „To už je tolik hodin?“divila se i Anička.Nejprve se jí nechtělo vstávat,ale nakonec se přemohla.

Petr jí odvedl do kuchyně,kde maminka již dochystávala večeři.Ještě jí pomohl posadit se ke stolu a potom se už posadil i on

sám.Maminka postavila před Aničku talíř s jídlem.Petr jí pomohl jej sníst.Anička se nechala nakrmit,protože by toto sama nezládla.Cítla se přitom velmi smutná,že musí toto podstupovat.Ještě pořád se nedokázala smířit s tím,že sama nemůže nic dělat,protože je slepá.Když už dojídala,tak začínala myslet na to,že bude muset zase podstupovat ten obřad,kdy jí maminka bude muset koupat.Stále více si uvědomovala kolik nesnáží jí její nemoc přináší.

Ihned po večeři maminku požádala,aby jí okoupala.Maminka se nebránila.Petr zůstal společně s Aniččiným tatínkem a svou maminkou sedět v kuchyni.Netrpělivě očekával Aničku.Netrvalo dlouho a Anička vycházela z chodby.

Petr jí šel hned naproti a chytil jí.Anička mu řekla její prosbu: „Petře,mohl bys mě odvést nahoru?“ „A to tady dole ani chvilku nezůstaneš?“otázal se Petr. „Už jsem tady všem několikrát říkala,že nemám proč zůstávat a nahoře je mi nejlíp.“řekl na to Anička.Petr jí teda vedl po schodech do jejího pokoje.

Tam Aničku uložil do její postele.Anička se již sama přikryla až po obličej.Petr se k ní posadil a hlídal jí a čekal než usne.Anička se tentokrát neotáčela na druhý bok od Petra.Snažila se usnout,vůbec se jí to však nedařilo.Začala opět vzpomínat na nádherné okamžiky ve svém životě.Tak se zasnila do své minulosti.Usnout se jí však stále nedařilo.

Slunce se již dostalo nad západ.Petr stále seděl vedle Aničky a čekal až usne.Toho dne nemusel vůbec pospíchat,protože za ním přišla i jeho maminka a tím pádem s ním pojede i domů,takže vůbec nebude vadit,že je již tma.Na schodech se ozvaly kroky.Petr to udivilo a položil si otázku: „Kdo to může jít tady nahoru?“Vzápětí na ní dostal i odpověď.

Ve dveřích se objevila jeho maminka.Petr se na ní překvapeně podíval a posuňkem naznačil,aby se chovala co nejtíšeji,protože Petr zpozoroval,že Anička právě začínala usínat.Maminka se postavila vedle Petra a zeptala se jej šepem do ouška: „Tak co?Jak je Aniče?“Petr jenom mávnul rukou.Anička začínala pravidelně oddechovat.Petr se zvednul a šel s maminkou pryč.

Dalšího dne ráno se Anička probudila v docela normální dobu.Nejprve jenom pokusně zavolala: „Halo.“Čekala,že se jí nikdo neozve a ona bude muset sama zase čekat až někdo přijde a proto jí překvapilo,že uslyšela Petrův hlas: „Aničko,já jsem už tady.Maminka ti zrovna připravuje snídani,protože už za chvílku bude kostel.Já jsem jenom čekal až se probudíš,abych tě mohl odvést dolů na snídani.“

Anička ještě stále neotevřela oči.S malou nadějí je pomalu otevřela,ale temnota, která jí obklopovala se nezměnila.Smутně teda vstala a šla s Petrem do kuchyně.Na schodech měla ještě strach,aby neupadla.Petr jí však vedl tak opatrně,že nemohla upadnout.

V kuchyni jí posadil za stůl a dal jí do ruky rohlík namazaný máslem a obložený šunkou.Anička jej snědla.Když dojedla,tak se Petra zeptala: „A kdo tady se mnou zůstane,zatímco maminka s tatínkem půjdou do kostela?“ „A copak ty nepůjdeš?“zeptal se překvapený Petr. „Ne,já nechci jít ven a proto nemůžu jít ani do kostela.Já se místo toho tady doma pomodlím.Tak to bude lepší.“odpověděla Anička. „To je hloupost,abys do kostela nechodila.Je přece neděle,tak to do kostela jít musíš.Každou neděli se musí chodit do kostela.“ „Já ale dneska nejdu.Odveď mě proto zase nahoru a já si tam lehnu.“ „Dneska musíš jít do kostela.Dneska prostě musíš.“vložila se do toho Aniččina maminka. „Ne,já prostě do kostela nepůjdu.Nikdo mě ven z tohoto domu nedostane.Já si chci jít zase lehnout do postele a tam zůstat.“odporovala Anička.Ty mě poslechněš a do kostela půjdeš.“řekla zvýšeným hlasem maminka. „Ne,já nikam nejdu.“řekla na to Anička.Maminka se ještě pokusila jednou jí to přikázat,ale Anička stále odmítala.

Nakonec Anička v polopláči poprosila Petra: „Petře,mohl bys mě teda odvést nahoru.“Petr Aničce neodporoval,protože pochopil,že je to marné.Místo toho jí odvedl do jejího pokoje.

Tam mu Anička řekla: „Petře,tak běž s maminkou a tatínkem do kostela.Já to tady snad nějak vydržím.Běž,já ti to dovoluji.“ „Já jsem už v kostele ale byl,dneska brzy ráno,takže tady s tebou můžu klidně zůstat.“řekl na Aniččin uplakaný hlas. „A doopravdy?“ujistila se ještě Anička.Petr jí na to přikývnul: „Ano.“ „Tak to je dobře,že tady nebudu muset zůstávat sama.“ „A doopravdy nechceš jít do toho kostela?Rozmyslela sis to dobře?“

„Ano,já nechci jít nikam.Já chci jenom zůstat tady a ležet ve své posteli.To je to jediné co nyní chci.“řekla Anička.Potom se otočila na druhou stranu a přitáhla si přikrývku až pod bradu.

Petr zůstal sedět vedle Aničky a díval se na ní.Anička se cítila ještě smutněji,že nemůže jít do kostela: „Jak ráda bych do toho kostela šla,ale ne já nejsem schopná vyjít ze dveří tohoto domu,když jsem slepá a nic kolem sebe nemůžu vidět.Když bych si přitom uvědomila jaká krása mě obklopuje,tak bych to asi nevydržela.Musím zůstat doma a nejít do toho kostela.Je mi to sice strašně moc líto,ale je to tak.Já nejsem schopná tam jít.Také nejsem schopná zůstat sedět v kostele,když přitom nic neuvidím.Ale přece nemůžu přestat chodit do kostela.Když já nevím co mám dělat.Do kostela chci chodit,ale nejsem schopná vyjít ven.Tak co mám dělat? Poradí mi někdo?“

Dopoledne se převálilo do své druhé poloviny.Anička stále ležela ve své posteli a přemýšlela o tom jak je hrozné,že je slepá.Stále se s tím nedokázala smířit.Nechtěla a ani nedokázala takové hrůze uvěřit.Oči měla zavřené,aby nemusela si stále uvědomovat tu hrůzu.Tak se cítila o něco lépe.Dopoledne jí utíkalo velmi pomalu.Musela pořád myslet na to,že maminka s tatínkem jsou teď v kostele a ona tam není schopná jít,ačkoliv by tam šla velmi ráda.

V přízemí uslyšela nějaké zvuky.Pomyslela si,že to jsou asi maminka s tatínkem.Potěšilo jí to.Nějaké kroky uslyšela na schodech a do pokoje vešla Petrova maminka.Petr se překvapeně zeptal: „Mami,proč jsi tady?“ „Protože je neděle a já tě nemůžu nechávat samotného.Také jsem se tě chtěla zeptat,kdy půjdeš do kostela,když jsi teď dopoledne nebyl.“ „Asi večer.“ „Ale večer přece mše není.“namítla maminka.Anička se do toho vložila: „To jsi Petře doopravdy nemusel.Já bych to tady sama nějak vydržela.Já bych to už nějak zvládla.Měl jsi jít do kostela.To si nemůžu vzít na svědomí,že jsi nešel kvůli mně do kostela.“ „Aničko,nemohl jsem tě přece tady nechat samotnou.Víš jak jsi byla ráda,že jsem tady s tebou zůstal.“ „Ale o mši jsi kvůli toho přijít nemusel.To je příliš velká oběť“ „Já se teď půjdu dolů podívat na chvilku za tvou maminkou a tatínkem.“řekl Petr a pokynul mamince,aby šla s ním.

Když scházeli dolů po schodech,tak jí Petr řekl: „Proč jsi o tom před Aničkou musela mluvit.Tak z toho teď bude nešťastná,že jsem kvůli ní do kostela nešel.“ „Já jsem nevěděla,že jsi to udělal kvůli ní.Nemohla jsem to tušit.Tak promiň,Petře.Já si už přistě dám větší pozor.“

V kuchyni už Aniččina maminka začínala chystat oběd.Aniččina maminka se zeptala: „Jak se měla Anička celé dopoledne?“ „Jako jindy.Opět ležela ve svém pokoji a nic nemluvila.“odpověděl jí Petr.

Do pokoje za Aničkou přišel její tatínek a zeptal se jí: „Co chceš dneska dělat?Přece nechceš tak krásný den celý proležet.Mohli bychom si zajít alespoň na procházku do lesa jak jsi to měla vždycky ráda.“ „Ne,já nikam jít nechci.Běž dolů za maminkou.“řekla na to Anička. „Já tady s tebou ale chci zůstat.Protože my se teď tak málo vidíme.“ „Tak dobře,ale posad' se tady někde a buď potichu.“Tatínek uposlechnul Aniččina přání posadil se na židli.Anička se otočila na druhou stranu a ještě pečlivěji se přikryla.Do pokoje přišel i Petr a postavil se vedle Aniččina tatínka.Anička jej však neslyšela.Otočila se a zeptala se tatínka: „Nevíš,kde je dneska večer mše?“ „Ty sis to s tím kostelem rozmyslela a přece do něho půjdeš?“zeptal se tatínek. „Ne,já se ptám proto,že Petr dneska nešel kvůli mně do kostela,tak chci,aby měl ještě možnost a nezůstala mu neděle bez kostela.“ „Pokud vím,tak dneska večer tady v okolí už nikde žádná mše není.“ „Tak to je mi moc líto.To je od Petra příliš velká oběť,aby kvůli mně dneska nešel do kostela.to pro mě dělat nemusel.“řekla Anička.Petr potichu stál vedle tatínka a nedával najevo svoji přítomnost.Nechtěl totiž,aby Anička jeho přítomnost poznala.

Anička se zase otočila na druhou stranu a pořádně se přikryla Peřinou.Petr toho využil a potichu z pokoje vyšel.Otevřel dveře a dělal jako,že přišel ze schodiště.Řekl co nejvíce nahlas: „Aničko,tak už jsem zase tady.“Anička mu na to však nic neříkala.Tatínek odešel do přízemí.Petr se posadil na židli naproti Aniččiny postele.Upřel svůj zrak na Aničku a nepřestával jí pozorovat.Ještě se pokusil přemýšlet,jestli by se nenašlo něco,co by dokázalo Aničku rozveselit,ale nemohlo jej nic napadnout.Cítil se z toho smutný,protože už nechtěl pořád nacházet Aničku tak moc

smutnou a jenom ležící celé dny v posteli.To už za žádných okolností nechtěl.

Maminka z přízemí zavolala: „Aničko,Petře,už máte hotový oběd.“Anička se jenom velmi nerada zvedala z postele.Petr jí pomohl vstát a Anička se jím nechala vést zase do přízemí do kuchyně.Anička to dělala velmi nerada.Cítila se přitom velmi hrozně.Ze schodů měla ještě větší strach.

Nakonec ale do kuchyně došli a Petr jí pomohl se posadit.Petr dal před ní talíř s polévkou a pomohl jí jej sníst.Poté před ní nachystal hlavní chod a ten jí také pomohl sníst,protože Anička se stále ještě neosamostatnila natolik,aby se sama najedla.Anička si to nechávala dělat jenom velmi nerada,protože musela stále více pocífovat jak vůbec ničeho není schopná.Když Anička dojedla,tak teprve potom se dal Petr do jedení vlastního oběda.Anička zůstala sedět u stolu a čekala až všichni dojí.

Když už přestala slyšet zvuk nádobí,tak řekla Petrovi: „Petře,nemohl bys mě prosím tě zase odvést nahoru do mého pokoje.“Petr vstával,když tatínek řekl: „Aničko a to nechceš jít ani na chvílku třeba před dům na vzduch?Venku je dneska doopravdy nádherně.Udělal bys velmi dobře,kdybys šla.Nemůžeš se přece pořád jenom zavírat nahore ve svém pokoji.“ „Já ale ven jít nechci.Já chci prostě zůstat ve svém pokoji.A ať mi už vůbec nikdo nemluví o tom,že mám jít ven.Ted' chci jít nahoru.Nechci vědět o ničem jiném než je můj pokoj a moje postel.To je jediné o čem chci slyšet.Tak,Petře,odved' mě.“řekla rezolutně smutným hlasem Anička.

Petr udělal jak Anička chtěla,neodporoval jí.Ve svém pokoji se Anička přikryla až po bradu peřinou a otočila se na druhou stranu.Také zavřela své zelené oči,aby si nemusela pořád připomínat,že je slepá.Cítila se velmi špatně.Vzpomněla si na nádherné okamžiky, které prožívala v potůčku tečícího kolem jejich domu.Vzpomínala na to,jak moc ráda se tam koupala a že tohle všechno je teď již navždy a napořád pryč a jenom její velký sen.Jak moc by se Anička přála opět moct jít vykoupat do potůčku a přitom poslouchat nádherné zvuky lesa šumícího kolem ní.Jenomže věděla,že toto je pro ní již navždy úplně ztraceno a cítila se z toho velmi smutná.Stále se nedokázala smířit s tím,že je slepá a už vůbec

nic nikdy neuvidí. Začala vzpomínat i na jiné okamžiky ze své minulosti. Vzpomínala na to, jak dříve bylo všechno tak moc krásné a nádherné a pak si uvědomila jak je teď všechno zlé a škaredé. Přitom jí začaly z očí stékat slzy do polštáře. Myslela na všechny nádherné okamžiky ve svém životě a snažila se je co nejvěrněji představit a co nejvěrněji znova prožít. Moc se jí to však nedařilo. Pořád musela začínat myslet na to, že již nic takového nebude moct vůbec nikdy prožít a že je odsouzena jenom k tomu, aby pořád ležela ve svém pokoji ve své posteli, protože nic jiného není schopná beze zraku dělat. Z očí jí začaly vytékat ještě větší proudy slz a začala štkát.

Petr si toho našťestí všimnul a hned se posadil k ní na postel. Vzal její hlavu do své náruče a začal jí co nejlépe hladit. Anička se však nemohla stále uklidnit. Petr se jí snažil uklidnit, ale skoro vůbec se mu toto nedařilo. Anička stále plakala. Petr si v duchu myslel: „Kdy už tohle všechno konečně skončí a my budeme zase moct začít normálně žít? Kdy se už Anička konečně probere z toho svého velkého smutku a kdy zase bude alespoň trošku veselá jako dříve? Nebo to se již nikdy nepodaří, již navždy bude tak smutná a už se nikdy nezasměje. To už nikdy nebude stejná, nebo alespoň podobná jako dříve. To já ale nezvládnou. Já chci tak moc Aničku něčím poveselit, jenomže já nemám naprosto nic, čím bych jí dokázal rozveselit. Já už nesnesu to, že mi pořád pláče do klína. To je tak moc hrozné. Já chci tak moc, aby Anička zase byla veselá. Ale co mám udělat? To už neexistuje nic na světě co by jí dokázalo rozveselit? To už napořád bude tak moc smutná? Ach, co mám udělat?“

Anička se cítila velmi zarmouceně: „Proč se mi toto muselo stát? Proč jsem musela oslepnout? Jak to mám jenom zvládat? Já chci zase tak moc moct normálně žít. Já chci být zase úplně zdravá a normální jako každá jiná holčička a moct si zase užívat všech krás života, tak jako to bylo dříve. Dříve, ach dříve. Já už nechci nadále tak žít. Já už nechci, abych musela tak moc trpět. To v žádném případě nechci. Já chci žít. Já tak moc chci žít a ne přežívat. Jenomže, co mám dělat, když není v mé moci, abych se mohla uzdravit a zase vidět tak jako dříve. Co mám udělat? Asi budu muset i nadále tak přežívat. Teď mám třeba tak velkou chuť si vzít knížku a číst si jí, ale to nejsem

schopná.Ani tu pitomou knížku si nejsem schopná přečíst.Já už nevím co mám dělat.“

Petr jí hladil po jejích vlasech ještě více a také jí konejšil,ale dařilo se mu to jenom velmi málo.Nakonec přece jenom začal Aniččin pláč ustupovat.Petr jí ještě hodně dlouhou dobu hladil a měl její hlavou přitisknutou na své hrudi.Anička se začínala cítit o něco lépe.

Odpoledne se již převalilo do své druhé poloviny a slunce se začínalo sklánět k západu.Anička ležela Petrovi na klíně a nechávala se od něj hladit,cítla se tak lépe.Zanedlouho však opět svou hlavu položila na postel a přikryla se peřinou.Ani Petr ani Anička nepromluvili.Místností vládlo naprosté ticho.

Dveře se otevřely a do pokoje vešla Petrova maminka.Anička jí uslyšela a proto se zeptala: „Kdo to sem jde?“ „To je jenom moje maminka.“odpověděl Petr.Maminka řekla: „A to nepůjdete dolů za náma.Nám je tam smutně bez vás.Dole to je o hodně lepší.“Anička na to však odpověděla: „Já dolů nechci.Mi je nejlépe u mě v pokoji.Už jsem to několikrát přece říkala.Já nepotřebuji být dole.Já ze svého pokoje prostě už nevyjdu mimo snídaně,oběda a večeře.To budou jediné okamžiky,kdy mě někdo z mého pokoje dostane,jinak budu zůstat jenom zde.“ „To je ale škoda,Aničko.Tam dole bychom si třeba mohli vyprávět o různých věcech a zabavila by ses tam něčím.Tady je také hodně teplo,zatímco v přízemí je o hodně chladněji.také nechápu proč jsi,Aničko,přikrytá tou peřinou.tady je takové horko,že se to vůbec nedá vydržet.Tak pojď dolů.My všichni bychom si tam mohli vyprávět.“snažila se přemluvit Aničku Petrova maminka.Anička to však opět odmítla: „Ne,já nikam nechci jít.Já chci zůstat jenom tady nahoře.“ „A dobře sis to rozmyslela.Dole bychom se ti všichni postarali o dobrou zábavu.“zněl ještě jeden pokus Petrovy maminky.Anička však řekla: „Já nemám o nic takového zájem.Já chci zůstat jenom ve své posteli,protože už pro mě žádná zábava neexistuje.Pro mě už je jenom to utrpení a to je všechno.“řekla Anička.

Petrova maminka se už nepokoušela dále Aničku přemlouvat,protože pochopila,že to je marné a Anička se přemluvit

nedá.Odešla do přízemí a v pokoji zůstali již jenom Anička s Petrem.V pokoji se opět rozhostilo naprosté ticho.

Přiblížil se večer a z přízemí se ozvalo: „Aničko,Petře,pojdte dolů,už je připravena večeře.“

Anička se jenom velmi nerada zvedla ze své postele.Petr jí chytil pod paží a vedl jí ze schodů do přízemí.Anička měla ještě větší strach ze schodů.Nakonec je ale úspěšně sešla.

V kuchyni ji Petr pomohl posadit se za stůl.Dal před ní tentokrát studenou večeři.Do ruky jí podal obložený rohlík, který Anička snědla.Přitom slyšela zpěv ptáčků zvenku,protože maminka nechala v kuchyni otevřené okno a o to jí rozesmutňovalo,proto řekla Petrovi: „Petře,mohl bys mě už odvést nahoru.“ „Proč,vždyť jsi ještě nesnědla ani dva rohlíky.“divil se Petr. Protože jsem se už najedla dost.Už prostě nemám hlad.“vysvětlila Anička.Petr se jí ještě zeptal: „A to doopravdy už chceš jít do svého pokoje?“a její maminka dodala: „Vždyť se musíš přece ještě okoupat.“Jak to maminka dořekla,tak si to Anička také uvědomila a pochopila,že odtud nebude moct odejít.Zůstala sedět na židli a netrpělivě čekala až všichni dojí a ona se bude moct jít okoupat.Ta doba se jí zdála nekonečná.Pořád slyšela příbory.

Až maminka řekla: „Tak se pojd',Aničko okoupat,když chceš už tak moc brzy.“Anička to s radostí uvítala.Maminka jí chytla za ruku a dovedla jí do koupelny.Petr zatím zůstal sedět v kuchyni a čekal na Aničku.

Anička se z koupelny vrátila brzy.Petr se jí zeptal: „A ještě pořád chceš jít hned nahoru?“Anička na to jenom přikývla.Petr jí teda vedl do jejího pokoje.

Anička si tam hned lehla do postele a přikryla se peřinou.Petr šel k oknu a otevřel jej.Anička mu na to hned řekla: „Petře,zavři,prosím tě,to okno.“ „Proč ho chceš zavřít,vždyť tady je tak horko,že se tady nadá moc vydržet.“ „Já ho ale chci mít zavřené.Jestli chceš,tak už můžeš jít za svou maminkou a domů.Já tady už vydržím sama,protože už skoro usínám.“ „Já tady rozhodně počkám a až tě uslyším oddychovat,tak potom odejdu.“řekl Petr a šel zavřít okno.

Posadil se opět na židli vedle Aniččiny postele a pozoroval jí.Ležela opět přikryta peřinou až pod bradu.Petr si při pohledu na ní

cítil velmi nešťastně,protože na ní viděl jak moc je Anička nešťastná a věděl,že s tím nemůže vůbec nic udělat.Anička také myslela na to,že je slepá a nic s tím nejde udělat.Myslela na ty zvuky z venku,které slyšela u večere a které jí tolik připomněly to,že je slepá a nic nevidí.Aničku to hodně rozesmutnilo.Najednou se jí však myšlenky začaly v hlavě plést až usnula.

Petr u ní zůstal sedět ještě delší dobu a teprve potom sešel do přízemí.Tam se posadil ke stolu,kde seděli všichni ostatní.Aniččina maminka zrovna mluvila o tom,že zítra už musí jít do práce.Petr to zaslechnul a proto se jí zeptal v kolik odchází,aby za Aničkou přišel včas.

11. Těžkosti

Dalšího dne ráno se Anička probudila skoro normálně. Nejprve jenom potichu zavolala: „Haló.“ a čekala, že se jí někdo ozve. Všude kolem však slyšela naprostý klid. Pomyslela si: „Je asi ještě brzy ráno, všichni spí a Petr ještě nepřišel.“ Otočila se v posteli na druhý bok a pokoušela se usnout. Jenomže se jí to nějak nedařilo. Ještě nějakou dobu se o to pokoušela, ale nepodařilo se jí to. Zdálo se jí velmi divné, že by nemohla usnout, kdyby ještě byla noc.

Začala netrpělivě čekat, jestli uslyší nějaké zvuky, ale všude kolem ní se rozprostíralo jenom naprosté ticho. Anička se začínala cítit o něco nejistěji. Zavolala ještě jednou a silněji: „Haló.“ Nikdo se jí však neozýval. Zůstala ležet v posteli, ale myslela na to, aby konečně někdo přišel, nebo se alespoň ozval. Domem však i nadále vládlo jenom naprosté ticho a nic jiného. Anička myslela na Petra a přála si, aby už za ní konečně přišel. Stále však nic neslyšela. Začala tedy přemýšlet, který je dneska den a došla k tomu, že pondělí. Zavolala již tentokrát velmi nahlas: „Haló.“ Nikdo se jí ale neozval. Anička začínala pociťovat větší úzkost, ale snažila se zachovat co největší klid. Moc se jí to však nedařilo. Anička zůstávala ve své posteli. Přemýšlela o tom, proč jí vůbec nikdo neodpovídá a má kolem sebe jenom naprosté ticho. Dostala ještě větší strach a zavolala již hodně hlasitě: „Haló.“ Nedostávalo se jí však vůbec žádné odpovědi, jenom úplné ticho.

Anička se dala do pláče a cítila se jako ve zlém snu. Pro sebe si říkala: „To přece není možné, aby mě v tomto domě nikdo neslyšel. Tak proč si mi někdo neozve. Jestli už je ráno, tak tatínek bude určitě v práci, ale maminka by se mi mohla ozvat. Tak kde je někdo. To si mi nikdo neozve.“ Ještě jednou se pokusila ze všech sil zavolat, ale opět se stejným úspěchem. Ještě vydržela ležet v posteli.

Nakonec se však rozhodla, že vstane a pokusí se s někým jít. Snažila se vzpomenout si na to, jaké pohyby s ní Petr dělal než došla ke schodům. Anička se velmi nejistě postavila na své nohy a šla z postele. Kolem sebe mávala rukama. Jako první vrazila do židle, která stále vedle postele. Praštila se přitom do nohy a dala se do

pláče. Pokusila se zopakovat svůj pokus a zavolat, ale odpověď jí bylo opět jenom naprosté ticho. Anička se pokusila opět pokračovat ve své strastiplné cestě. Moc se jí to ale nedařilo. Mávala kolem sebe rukama, ale nenahmatávala žádný předmět, kterého by se dokázala zachytit. Podařilo se jí dojít až ke dveřím, kde nahmatala jejich kliku a otevřela je.

Teď ještě jednou zavolala: „Haló! Haló!! Tak kde jste kdo, že mi nikdo nedokáže odpovědět. To tady snad vůbec nikdo není.“ Opět jí nikdo nedokázal odpovědět. Anička se posadila na zem a dala se do nařikavého pláče. Přitom si uvědomila, že se nachází asi poblíž místa, kde tohle všechno začalo a začal jí po zádech přejíždět mráz. Aničky se zmocnila ještě větší úzkost a strach, protože pochopila, že je v domě naprosto sama. Zůstala tam sedět delší dobu. Cítila velký strach a také smutek z toho, protože si uvědomila, že jindy to pro ní bylo úplně normální, že zůstala sama doma a nedělala si z toho nejmenší starosti, kdežto teď, když nevidí, tak si připadá tak moc ztracená a zoufalá.

Pokusila se vstát a vydat se do svého pokoje. Moc se jí to nedařilo. Snažila se přidržovat zdi. Dveřmi prošla bez větších problémů. Potom se ale nedokázala zorientovat ve svém pokoji. Ani nevěděla jak, ale podařilo se jí dostat opět k posteli. Lehla si do ní a přikryla se jak jenom nejlépe to dokázala. Přemýšlela, kam mohla jenom maminka jít a tím jí tady nechat samotnou a také proč Petr za ní ještě nepřišel. Uvažovala co má dělat, aby pokud nikdo nepřijde. Každá minuta jí připadala jako jedna hodina. Navíc se na hodiny nedokázala podívat a tím se jí zdálo, že tolik času již skutečně uběhlo. Anička se dala přímo do plačtivého záchvatu a vykřikovala jenom: „Petře! Mami!“ Cítila se velmi zoufale.

Vtom uslyšela nějaké kroky na schodech a velmi se jich zalekla, protože nevěděla čí kroky to jsou. Myslela jenom na to nejhorší, že jí někdo přišel opět přepadnout. Začala se v úzkosti chvět. Každá vteřina jí připadala velmi dlouhá. S obavou poslouchala kroky na schodech. Když uslyšela cvaknutí dveří, tak se celá schovala pod peřinu, aby jí nikdo neviděl.

Někdo se jí dotknul a Anička se dala do křiku. Naštěstí však uslyšela známý hlas: „Aničko, to jsem já. Neboj se.“

Anička si velmi oddychla,že opět někoho vedle sebe má.Ještě se celé její tělíčko škubalo v záchvatech pláče.Petr k ní hned promluvil,aby jí všechno vysvětlil: „Aničko,ty pláčeš?To je mi moc líto.Já jsem za tebou hodně spěchal.Vstával jsem schválně dneska hodně brzy,abys tady nebyla sama,protože tvoje maminka už musela jí to práce.Já jsem proto za tebou tak brzy,jenomže něco se stalo s autobusem a ten nejel.Já jsem měl z toho,co jsem právě viděl na té zastávce velký strach.Po celou dobu jsem byl z toho strašně nervózní a myslel jsem jenom na tebe.Jenomže autobus nejel a nejel.Nakonec jsem musel jet až tím druhým a to jsem úplně trnul co s tebou bude,až za tebou přijdu.tak vidíš,že jsem dělal všechno proto,abys tady sama nebyla.Původně jsem měl přijít jenom pět minut,po tom co tvoje maminka odešla.Tak tě moc prosím,promiň mi to.“ „Ale proč maminka odcházela,když jsi tady ještě nebyl.Měla na tebe přece počkat,než za ní přijdeš.“řekla Anička stále ještě v záchvatu pláče. „Vždyť jsem ti říkal,že jsem s ní byl domluvený,že za pět minut po jejím odchodu za tebou přijdu,kdo mohl tušit to,že se tomu autobusu něco stane a nepojede tak jak má.“ „Ale přece jenom tady měla zůstat a případně nejít do práce vůbec.To rozhodně není správné,že mě tady nechala jenom tak napospas a když už,tak mi to měla včera večer říct,abych o tom věděla a nevydělala se tak,když jsem stále volala a nikoho jsem tady neviděla.“ „Kdyby ten autobus jel,tak bys to ani nepotřebovala vědět.Jenomže to včera nikdo netušil.“řekl ještě na vysvětlenou Petr.Anička na to však reagovala stále ještě v pláči: „Ale přesto mi to měl včera večer alespoň někdo říct,protože tak bych věděla alespoň o co se jedná,když jsem se tady nemohla nikoho dovolat,ale tak...”

Petr vzal její hlavu do svého klínu a hladil jí po jejích vlasech.Anička stále ještě velmi silně plakala a nedala se uklidnit,jak moc se vydělala.Ještě sebou i škubala,ale postupně všechno ustávalo.Postupně se uklidňovala,ale ještě dlouho štkala,protože si stále více uvědomovala jak je to hrozné,že nemůže vidět a je slepá.Cítila se tím úplně vyřazená z běžného života a to jí strašně tísnilo.Nedokázala se s tím stále ještě smířit.Také se nedokázala vzpamatovat z toho šoku,který zažila.

Až po dlouhé době se dokázala uklidnit.Proud jejich slzí ustal,ale Petr nechal její hlavu na svém klíně.Anička s vděčností na

něm zůstávala ležet.Petr zase přemýšlel o tom,jak by jenom mohl Aničku rozveselit a udělat z ní zase takovou veselou dívku jakou jí poznal na letošním letním táboře,ale vůbec nic jej nenapadalo.Měl co dělat,aby se udržel a nedal se při pohledu na Aničku do pláče.

Anička si lehla hlavou do postele a přikryla se peřinou.Petr zůstal sedět na židli,pozoroval Aničku a mlčel.Stále přemýšlel nad tím co by mohlo Aničku rozveselit,ale nedokázal na nic přijít.Ještě si promýšlel to,že by jí mohl znova nabídnout modelování krajin,ale věděl,že jej Anička určitě odmítne.Představoval si jak by se jim společně mohla práce dařit.Sám to viděl jako nejlepší nápad a řešení.Přemýšlel ještě o něčem jiném,až ho napadlo,že by mohl Aničku naučit číst slepecké písmo.Myslel si,že by to mohlo Aničku nadchnout a třeba jí vytrhnout z jejího nicnedělání.Rozhodnul se,že se ho pokusí co nejdříve získat,aby se Anička mohla začít co nejdříve učit.Začal se těšit na svou spolupráci s Aničkou: „Toto rozhodně nemůže Anička odmítnout a bude ráda,že jí chci učit a ona se to bude chtít naučit.O tom jsem skálopevně přesvědčen.Rozhodně s tím bude souhlasit a při troše štěstí jí to i rozveselí.A kdyby bylo ještě více štěstí,tak jí to rozveselí natolik,že se možná i po dlouhé době zasměje.Pro mě by to byla snad ta nejkrásnější chvíle v životě.Ano,krásnější zážitek by snad již nemohl ani být.Až by se Anička poprvé zasmála to by byla nádhera,ale co když se jí to líbit nebude a odmítne to.Tak potom už nevím co by se ještě mělo stát,aby se konečně zase rozveselila,ale to se nesmí stát a určitě se to ani nestane o tom jsem nyní naprosto přesvědčen.Musím to udělat tak,že se to Aničce prostě bude muset líbit.Žádná jiná možnost ani neexistuje.Takže se jí to prostě musí líbit a musí se mnou souhlasit.Už se těším na to její první usmání.“při této představě se Petr i pro sebe usmál.

Čas již pokročil a přiblížilo se poledne.Petra napadlo,že by mohl Aničce něco připravit v kuchyni a donést jí to do jejího pokoje.Vstal ze židle.Anička hned zpozorněla a zeptala se: „Kam jdeš,Petře?“ „Já jdu jenom do kuchyně,kde to připravím něco k jídlu,protože už je poledne a ty musíš něco sníst.“ „Ale nenechávej mě tady dlouho samotnou a co nejdříve zase přijď nahoru.“ „Víš co,tak já nechám otevřené dveře do tvého pokoje,abych

slyšel,kdybys náhodou něco chtěla.tak bude stačit jenom zavolat a já za tebou přijdu,souhlasíš?“Anička souhlasila: „Tak dobře,Petře.“

Anička v pokoji osaměla.Ještě si vzpomněla na to hrozné probuzení,ale snažila se jej co nejvíce zapudit,protože jí ještě teď z toho běhal mráz po zádech.Anička napínala sluch,aby Petra slyšela a skutečně z kuchyně nahoru doléhaly slabě zvuky toho,jak Petr připravoval Aničce malý oběd.Anička ale ani moc velký hlad neměla.

Zanedlouho uslyšela na schodišti kroky a Petrův hlas: „Už jsem u tebe a nesu ti něco dobrého k obědu.Není to sice nic moc,ale je to alespoň něco.Udělal jsem ti obložený chlebiček.Doufám,že ti bude chutnat.“

Petr došel až ke židli.Tam se pomohl Aničce v posteli posadit a dal jí do ruky jídlo.Anička jej hned začala jíst a vůbec se nebránila.

Když jej dojedla,tak Petrovi poděkovala a položila se opět do postele a přikryla se svou peřinou.Petr položil na stůl talířek od jídla a zůstal sedět vedle Aničky.Opět se na ní po celou dobu díval a přemýšlel o svém nápadu se slepeckým písmem.Vkládal to tohoto veškeré své naděje,protože si myslel,že to Anička za žádných okolností neodmítne.

Anička ležela v posteli a uvažovala: „Jak ráda bych si teď přečetla nějakou knížku,ale jak to mám udělat,když jsem slepá a před očima mám jenom tmou?Takový život slepého člověka je hrozný a já vůbec nevím jak to dokážu vydržet.Já to asi nedokážu.Když já chci zase tak moc moct vidět všechny barvy světa kolem sebe a radovat se z nich,jenomže to už vůbec nikdy nebudu moct a s tím já se nedokážu smířit.Jak bych si teď mohla užívat prázdnin.Mohla jsem s Petrem chodit na spoustu procházek a přitom jsem mohla udělat velmi mnoho fotek.Také bych dodělala ty fotky z letošního tábora.Mohla jsem udělat tolik věcí a teď nedokážu udělat vůbec nic,jediné co dokážu je celý den ležet a nic nedělat,ale to je strašné.Já bych zase tak moc chtěla žít normálně.Tak kdy se mi to splní a já zase budu naprosto zdravá a normální jako ostatní lidé? Proč musím jenom tak moc trpět a tolik se trápit?To jsem nemohla raději zemřít?Proč mám žít takový život, který je marný a je k ničemu?Dneska o tom čase jsem mohla s Petrem chodit někde po

lese a užívat si nádherného letního počasí. Dnešní den mohl být tak moc nádherný, ale co je z něj místo toho? Naprosto nic. Jenom velké utrpení a to je všechno. Nic jiného. Já už nechci nadále žít, protože můj život je k ničemu. Já už nedokážu dělat vůbec nic. Ať přemýšlím jak přemýšlím, tak nedokážu dělat vůbec nic, mimo ležení v posteli a všichni ostatní mě musí obsluhovat. To je to jediné proč tady ne světě jsem. Pro nic jiného. Musím jenom snášet to strašné utrpení, že když otevřu své oči, tak neuvidím věci a barvy kolem sebe jako ostatní lidé, ale jenom naprostou tmu.“

Odpoledne již pokročilo a Petr stále seděl vedle Aničky a dával na ní velký pozor. Přitom přemýšlel, kde sehnat něco, aby se Anička mohla co nejdříve začít učit číst to slepecké písmo. Chtěl to pro Aničku sehnat co nejdříve, aby už nemusel Aničku pozorovat tak moc smutnou a zoufalou. Protože to mu vadilo ze všeho nejvíce. Jeho největším přáním bylo, aby se Anička zase alespoň trochu usmála.

V přízemí se otevřely dveře a dovnitř vstoupila maminka. Anička se hned zapřemýšlela, kdo to může přicházet, ale téměř ihned uhodla, že se jedná o maminku. Ta jako první se šla podívat nahoru za Aničkou.

Otevřela dveře jejího pokoje a přivítala jí: „Aničko, tak jak ses dneska celý den měla.“ „Jakby!“ odpověděla uraženě Anička. „Co se ti stalo, že se mnou tak mluvíš?“ podivila se maminka. „Ale nic.“ odsekla jí Anička. „Co je to s tebou?“ „Co by bylo?“ opět odpověděla chladně Anička.

Petr mamince pokynul, aby společně odešli před Aniččin pokoj a tam jí řekl: „Anička tady totiž dneska ráno zůstala úplně sama, protože ten autobus, kterým jsem měl přijet prostě nejel. Tak asi proto tak s tebou mluví.“ „Ale to je mi moc líto.“ řekla na to Aniččina maminka.

Vrátila se opět za Aničkou : „Aničko, to je mi moc líto, že jsi tady musela zůstat ráno úplně sama, ale jak jsem mohla vědět, že Petr včas nepřijde.“ „Tak jsi tady měla zůstat do té doby, než by Petr za mnou přišel a ne jenom tak odejít a nic mi neříct. Úplné minimum bylo, abys mi včera třeba vůbec řekla, že jdeš do práce, abych věděla co se ráno děje, když se mi najednou nikdo neozýval. Tak jsem vůbec nevěděla co se děje a co jsem si potom měla myslet!“ „Já se ti ještě jednou moc omlouvám, ale já jsem doopravdy nemohla vědět, že Petr

však nepřijde. A to, že autobus nepojede, tak to mě vůbec nenapadlo, tak mi to promiň. Já ti slibuji, že zítra do doby, než Petr přijde, tak do práce nepůjdu. Určitě se to už vícekrát opakovat nebude. To tě ujišťuji.“ „A to je pravda?“ zeptala se už mírněji Anička. Maminka jí na to odpověděla: „Ano, uvidíš, že se ti to už ani jednou nestane.“ „Tak dobře.“ řekla už normálně Anička. Maminka jí pohladila po vlasech a dala jí pusu,

Vtom do pokoje vešel i Aniččin tatínek. Všechny překvapil: „Tak ahoj vespolek.“ Všichni se otočili. „Ahoj, tati.“ pozdravila ho Anička. „Tak jak ses po celý ten den měla Aničko?“ „Jak bych se měla mít. Špatně.“ řekla na to posmutnělým hlasem Anička. „Nechceš jít třeba na chvilku před dům na čerstvý vzduch?“ zeptal se tatínek. „Já chci zůstat ve svém pokoji.“ odvětila Anička.

Maminka už odešla do přízemí, aby začala připravovat večeři. Tatínek však ještě u Aničky zůstal: „To přece tak, Aničko, nejde. Musíš chodit přece ven. Vždyť kolik je to již dní, co jsi nevyšla z domu. Pojď se mnou na chvilku před dům, tak jak jsi to měla předtím ráda.“ „Já ven jít nechci a tobě se mě nepodaří vůbec nijak přemluvit. Já prostě zůstanu jenom a jenom tady. Já nikam nepůjdu.“ „No tak, Aničko, copak si nepamatuješ, jak jsi dříve ráda chodila na procházky? To jsi na to už úplně zapomněla.“ „To ne, ale právě proto.“ řekla si Anička potichu a nahlas pokračovala: „Víš co, běž raději dolů za maminkou a já tady zůstanu jenom sama s Petrem.“ „A dobře sis to rozvažila, že nechceš jít ven. Vždyť už ležíš tady v pokoji už tak moc dlouho. Potřebuješ přece také trochu vzduchu. Nemyslíš?“ „To je mi jedno. Jestli mě chceš po celou dobu přemlouvat, tak raději běž dolů k mamince a já tady zůstanu sama s Petrem.“ „Tak dobře, Aničko, už o tom nebudu mluvit.“ řekl nakonec tatínek.

Anička se opět přikryla velmi důkladně peřinou a zavřela oči, aby nemusela tak moc myslet na to, že je slepá a už nikdy vůbec nic neuvidí. Tatínek se odebral do přízemí a v pokoji zůstali jenom Anička s Petrem. Petr se jí zeptal: „Proč vůbec nechceš chodit ven?“ „Protože.“ odpověděla Anička a naznačila, že chce mít naprostý klid a nechce, aby jí někdo rušil. Petr tedy zmlkl a zůstal sedět potichu vedle Aničky.

„Proč jsem jenom musela oslepnout? Nikdo neví, jak ráda bych šla ven na vzduch a třeba se i vykoukala v naší nádherné říčce. Jak ráda bych to udělala. Jenomže, kdybych teď šla ven a dělala něco podobného, tak by se mi ještě více připomnělo, že jsem slepá a vůbec nic nevidím a to já nechci. To raději zůstanu tady nahoře zavřená a bez vzduchu. I kdybych si otevřela okno, tak se mi to připomene velmi silně, protože uslyším zpěv ptáčků a nebudu se moct podívat na místa, odkud ten zpěv jde, takže mi bude nejlépe, pokud zůstanu ležet ve svém pokoji a budu chodit jenom do kuchyně se najíst a potom zase zpět do mého pokoje a jinak nic. To pro mě bude to nejlepší. Tak se mi to bude připomínat vůbec nejméně. Jenom, kdybych mohla více spát a tím se vysvobozovat z tohoto velkého utrpení. Ale mi se teď chce spát velmi málo a proto je to ještě horší. Stále musím myslet na to, že jakmile otevřu oči tak před sebou neuvidím nic jiného než černou tmu a jinak nic jiného a přitom to vědomí, že se to již nikdy nebude moct změnit s já už vůbec nikdy nebudu mít před očima nic než tu tmu je hrozné a děsivé.“

Z přízemí se ozvalo: „Aničko, Petře, pojdte dolů, večere je již připravená.

Petr pomohl Aničce vstát a odvedl jí do přízemí. Na schodech se Anička ještě více bála a proto se Petra ještě pevněji chytila, ale nakonec to zvládla.

V kuchyni jí Petr pomohl posadit se ke stolu. Maminka přinesla ke stolu jídlo. Petr pomohl Aničce, aby se najedla. Teprve když Anička dojedla tak Petr snědl svou vlastní porci. Anička by už ráda šla nahoru do svého pokoje, ale věděla, že ještě bude muset počkat na maminku než jí pomůže se umýt. Cítila se z toho všeho velmi smutná, protože cítila, že sama vůbec nic nedokáže a se vším jí musejí jenom ostatní pomáhat.

Hned jakmile přestala slyšet zvuky příborů, tak řekla: „Mami, mohla bys mě jít okoupat?“ Maminka s tím souhlasila. Anička se jí chytla pod paží a nechala se odvést do koupelny. Petr zůstal sedět v kuchyni a čekal na ní, aby jí mohl odvést nahoru do jejího pokoje.

Zanedlouho se Anička v pyžamu vracela do kuchyně. Petr se jí ihned ujal, aby jí odvedl nahoru. Po schodech se dostali až do jejího

pokoje,kde jí Petr uložil do postele.Zeptal se jí: „Aničko,nechceš otevřít okno,vždyť se ti už několik dní nevětralo a bylo by třeba alespoň vyměnit vzduch?“ „Ne,nechej to,Petře,tak.Však já už za chvíli budu spát.Tak nechej to okno jenom pěkně zavřené.“řekla na to Anička.Petr teda poslechnul jejího přání a posadil se na své obvyklé místo vedle její postele.

Anička se opět velmi přikryla peřinou a otočila se na opačnou stranu.Petr se zamyslel,kde by mohl sehnat něco z čeho by se mohla naučit číst slepecké písmo,ale vůbec nic jej nenapadalo.Nakonec si řekl,že se o tom ještě poradí se svou maminkou,že ta určitě bude vědět.Anička tentokrát usnula velmi rychle a z pod peřiny se začalo ozývat jenom její pravidelné oddychování.Petr u ní však ještě nějakou dobu zůstal.Teprve,až si byl definitivně jist,že se již Anička neprobudí,tak od ní potichu odešel,aby jí on neprobudil.

Dalšího dne ráno se Anička probudila,když u ní seděl již Petr.Anička si vzpomněla na předešlé ráno a s hrůzou zavolala: „Haló.“Petr se jí ihned ozval: „Ahoj,Aničko.“Anička si velmi oddychla,že se nebude opakovat předešlý den.Petr ihned pokračoval otázkou: „Tak jak jsi se dneska vyspala?“ „Jak bych se mohla,když jsem nemocná jak jsem.“odpověděla na to Anička.

Petr jí řekl: „Počkej tady chvíli,Aničko,já jsem už pro tebe dole nachystal snídaní.Já pro ní jenom zajdu a přinesu ti jí do postele: „To jsi moc hodný,Petře.“řekla na to Anička.Petr co nejrychleji sešel do kuchyně a už nesl snídaní nahoru až k Aničce.

Pomohl jí se v posteli posadit a sníst jí celou snídaní.Anička jí s chutí snědla,protože měla již větší hlad.

Pak jí Petr řekl: „Dneska jsem pro tebe přinesl jeden dárek,ze kterého určitě budeš mít velkou radost.“ „A jaký to je,ze kterého bych mohla mít radost.Víš přece moc dobře,že mě už nepotěší vůbec nic,jenom jedna věc a ta se mi nemůže za žádných okolností splnit,tak neříkej žádné hlouposti.“ „A ty zase neříkej,že se ti něco nelíbí,když ještě ani nevíš o co se jedná.“ „Tak co je to.Já ti předem říkám,že z toho dárku určitě nebudu mít radost.Nemusel se vůbec obtěžovat snažením,abys jej sehnal.“ „Tak já ti to teda řeknu.Přinesl jsem ti učebnici,ze které tě naučím jak číst slepeckým písmem.“řekl Petr s neskrývaným nadšením.Ale Anička na to však

ironicky řekla: „A ty si myslíš doopravdy, že by mi toto mohlo udělat radost? To si myslíš? Tím mi teď ještě více připomínáš jak jsem k ničemu, že si nedokážu přečíst ani normální knihu. To je všechno, co mi tím uděláš. Než se učit nějaké slepecké písmo, tak to raději nebudu číst vůbec žádné knížky, tak to bude lepší. Já se prostě to slepecké písmo učit nebudu a předem ti říkám, že veškeré přemlouvání mně ti bude k ničemu, že s tím u mě nepochodíš.“ „Vždyť tak si budeš moct zanedlouho krátit chvíle tím, že si přečteš třeba nějakou knihu. Až se to naučíš, tak já ti nějakou seženu.“ „To není třeba, Petře, já nepotřebuji žádné zvláštní knihy. Já nechci nic speciálního. Já bych si ze všeho nejraději přečetla normální knihu a to nemůžu. Já nic takového nechci.“ „Tak ale budeš zase po nějaké době žít trochu jako normální člověk a to bys nechtěla?“ „Toto už nikdy nebude život normálního člověka. Rozumíš? Mi bude nejlépe, pokud zůstanu tady ve svém pokoji zavřená a budu ležet a přitom se budu snažit co nejvíce spát. Takže ten nápad, že bys mě někdy naučil číst slepecké písmo rovnou pusť z hlavy.“ řekla mu na to Anička a potom se ještě více přikryla peřinou, aby dala Petrovi najevo, že se již nechce dál o ničem bavit.

Petr se z toho cítil velmi zklamáný, protože se na tento okamžik velmi moc těšil, myslel si, že Anička bude velmi ráda, že si třeba zase přečte nějakou knihu, ale viděl, že jeho naděje byly marné a Aničku už asi vůbec ni nedokáže rozveselit a navždy zůstane tak smutná jako je teď.

Anička myslela v posteli na to, že si nemůže přečíst vůbec žádnou knížku. Oči raději zavřela, protože si nechtěla ještě více připomínat tmou, kterou jedinou viděla před svými očima: „Proč se mi toto jenom muselo přihodit? Já chci tak moc, aby zase všechno bylo normální a já zase mohla žít tak jako dříve. Mohla jsem dělat naprosto normální věci, jako si třeba přečíst knížku, ale nic z toho mi není a asi nikdy nebude dopřáno. Už nebudu moct nikdy udělat ani jednu jedinou fotku. Já chci, aby to byl jenom nějaký hodně dlouhý a škaradý sen. To je jediné co si přeji. Já se z tohoto chci probudit a být opět normální holčičkou jakých je hodně a opět spatřit nádherné barvy tohoto světa. To je moje jediné a největší přání. Spatřit všechny barvy, které jenom spatřit jdou. Proč mi to musí být odepřeno, proč musím mít před očima stále jenom jednu barvu a to černou? Kdy se

už na to něco změní a změní se na to vůbec něco?“Asi se na tom už nikdy nic nezmění a já navždy budu muset žít v tomto černém světě,kde neexistuje žádná pestrá barva,jenom ta hrozná čern. Já chci zase moc normálně žít a všechno dělat normálně.Tak kdy se mi toto moje jediné přání splní.Přečíst si knížku,jak je to krásné a já to již nikdy nebudu moci udělat.Vůbec nikdy.Již nikdy nebudu moc udělat ani jednu věc z těch,co jsem měla tak ráda,tak proč mě musel postihnout tento osud?“

Petr seděl vedle ní a přemýšlel o tom,proč Anička jeho dárek odmítá: „Proč Anička ten můj dárek nepřijala.Vždyť to je výborný nápad.Tak by se přece mohla naučit číst a mohla by si alespoň nějak ukrátit svou dlouhou chvíli.Tak proč toto odmítá.Proč nechce přijmout mou nabídku,že bych jí naučil číst?Jak jí mám jenom pomoci?Co jí rozveselí?Mě už nenapadá vůbec nic co bych mohl udělat,co by jí rozveselilo a objevil se na jejím obličeji alespoň malý náznak úsměvu.Co mám udělat,abych jej mohl spatřit?Kolik jsem do tohoto dárku vkládal svých nadějí a Anička jej tak moc odmítá.Jak jsem se těšil,že na její tvářičce uvidím alespoň malilinký úsměv,ale ne,nic z toho se neděje.Na její tváři je stále stejný smutek a nic jiného.Stále jenom smutek.Co mám udělat,aby se opět mohla alespoň trošičku,ale jenom trošičku usmát?To neexistuje vůbec nic co by jí udělalo radost?To už se budu muset pořád dívat na tak smutnou Aničku.Kdy se už něco změní a Anička zase začne žít a ne jenom se tady zavírat.Jak jí mám udělat radost?Co mám udělat?“myslel si Petr.

Dopoledne se převalilo do své druhé poloviny.Petr stále seděl vedle Aničky a díval se smutně na svou knihu,na dárek, který jí přinesl a který Anička tak odmítla.Začal také uvažovat o tom,co by mohlo jiného udělat Aničce radost,ale na nic nepřicházel a z toho se cítil ještě mnohem více smutnější.Uvnitř cítil,že Aničku již nikdy neuvidí se usmát a to jej trýznilo.Díval se na Aničku jak leží v posteli ačkoliv by svůj zrak nejraději odtrhnul,aby se na tak smutnou Aničku už dále nemusel dívat,ale nemohl.Anička ležela pořád v posteli obrácená od Petra a z očí jí začaly ztékát slzy.Přikryla se ještě více polštářem,aby Petr ani náhodou něco nepoznal,protože to Anička chtěla ze všeho nejméně.Myslela pořád jenom na to,že je slepá a neví co si má počít,protože chtěla velmi

mnoho opět vidět.Jenomže cítila naprostou beznaděj,že se jí to již nikdy nepodaří,že již napořád bude slepá.

Přiblížilo se poledne.V Aniččině pokoji se udělalo hodně teplo.Petr proto řekl Aniče: „Aničko,já tady otevíru okno,protože se tady od horka nedá vydržet a trošku vzduchu z venku tomu neublíží.“ „Petře,neotvírej žádné okno,Mi to nevadí.Nechej ho zavřené.“ „Vždyť se tady nedá vůbec vydržet,jak je tady horko.Já jenom nechápu jak se ještě v takovém horku dokážeš přikrývat peřinou až pod bradu.To já bych vůbec nevydržel.“ „O to se nestarej,ale okno nechej zavřené.“ „Já jsem tady jenom v tričku a nemůžu od horka vydržet.Tak jak to dokážeš ty?“zeptal se udiveně Petr. „Prostě okno neotvírej.Když.tak si svlékni to tričko,ale okno nechej pěkně zavřené.“ „Tak teda dobře,Aničko.“řekl Petr a pokračoval: „Já půjdu do přízemí a přinesu ti něco dobrého k jídlu,protože už je poledne.“Anička souhlasila.

Za chvílku již slyšela jenom Petrovy vzdalující se kroky.Přála si jenom,aby je zase co nejdříve slyšela a Petr se vracel za ní do jejího pokoje,protože se tam sama necítila vůbec dobře.Čas jí ubíhal velmi pomalu a proto si myslela, že Petr měl již dávno přijít.

Velmi si oddechla,že opět slyší jeho kroky.Otevřely se dveře do jejího pokoje a uslyšela Petrův hlas: „Aničko,není to sice nic extra,ale je to přece jenom lepší nežli nic.Udělal jsem ti obložené chlebíčky.“

Když k ní došel,tak jí pomohl se posadit a položil jí na peřinu talíř.Do ruky jí podával chlebíčky.Anička je měla v sobe rychle.Až se Petr divil,že dokáže tak rychle jíst.

Jakmile dojedla,tak položil talíř na vedlejší stoleček.Zůstal sedět vedle Aničky a pokračoval v jejím pozorování.Anička se opět otočila na opačnou stranu než seděl Petr a přikryla se velmi pořádně peřinou.Petr si musel sundat i tričko,aby u ní vydržel,protože se v pokoji dělalo stále větší teplo.Petr by nejraději otevřel okno,ale nechtěl neposlouchat Aniččina přání.Proto zůstal sedět a nic nedělal,jenom se na ní nechápavě díval,jak takhle dokáže vydržet a ještě se přikryje peřinou.Toto vůbec nedokázal pochopit.Pomyslel si,že zanedlouho určitě bude muset přijít bouřka,protože začal pocíťovat i dusno.

Anička kupodivu velmi rychle usnula.Petrovi se také začalo chtít spát a proto na židli velmi rychle usnul.

Probudilo je oba až o hodně později zvuk hromu.Petr se podíval z okna a uviděl,že oblohu přikryla modročerná deka a začínalo se i blýskat.Anička se hned vylekaně zeptala Petra: „Petře,co se to děje?“ „To nic není,jenom začíná bouřka.“odpověděl jí Petr.Anička se trochu uklidnila,ale i tak jí zvuky bouřky naháněly velký strach.Petr se od ní nehnul ani na krok.Bouřka začínala ještě nabírat na síle.

Anička se ještě více zachoulila do peřiny a poprosila Petra: „Petře,mohl by sis prosím tě sednout ke mně na postel a chytit mě za ruku.“ „Klidně.Proč ne?“řekl na to Petr a udělal co po něm Anička žádala.Když jí chytil,tak ucítil její studenou ruku.Chytil jí proto velice pevně a začal jí i hladit po vlasech.Anička se bála bouřky velmi mnoho.

Nikdo z nich nezaslechnul příchod rodičů.Petr ani Anička si toho nevšimnuli do doby,než na ně maminka promluvila: „Tak jak jsi se měla dneska,Aničko?To je venku hrůza,že?“ „Mami,ty už jsi doma?“zeptala se překvapeně Anička a maminka jí na to odpověděla: „Ano už jsem doma.“ „A přišel jsem i já.“ozval se tatínek. „To jste přišli najednou?“zeptala se opět Anička. „Ano.“přikývnul tatínek.Maminka se posadila vedle Aničky na postel a pohladila jí po vlasech.Petr u ní zůstal sedět.

Bouře nabrala ještě více na síle a nebe nepřestávaly křžovat blesky.Také zněl skoro pořád zvuk hromů.Anička se bála ještě více.V posteli se strachy choulila: „Kdybych tak mohla vidět co se děje,tak bych se snad tak moc nemusela bát,ale tak,když jsem úplně slepá,tak mi ta bouřka nahání ještě větší strach nežli dříve.Když já se jí tak moc bojím.Já chci,aby už ta hrůza přestala a úplně nejraději bych byla,abych zase mohla spatřit alespoň ten nejmenší paprsek světla.Já chci tak moc zase vidět,abych před sebou konečně měla něco jiného než tu hroznou čern,protože ta je tak moc hrozná.Ta čern je přímo strašlivá a já už jí nechci vidět.Ty zvuky bouřky jsou teď tak moc děsivé.To ani předtím jsem z ní neměla takový strach jako mám teď.To už jako budu muset být napořád slepá?To se nestane nic co by mi umožnilo zase někdy vidět a dělat to co jsem měla tak moc ráda dříve.Proč jsem jenom nezemřela tehdy,když se

mi to stalo,tak by všechno pro mě bylo lepší.Nic z toho bych nemusela prožívat.Petr mi dopoledne přinesl ten dárek,ale jak já jej mám přijmout,když já nechci nic speciálního.Já chci žít jako normální člověk.A když tak žít nemůžu,tak pro mě už život nic neznamená.K čemu mám používat speciální věci?Mě už nebaví žít.Proč se mi tohle muselo stát?Kdybych tehdy zemřela,tak kolik by se ušetřilo problémů.O tom čase by si ostatní mohli začínat zvykat na život beze mne a já bych už se nemusela tolik trápit.I pro všechny ostatní by to utrpení jednou přešlo.Jistě by se už teď kvůli mně tolik netrápili.“

[illegible]

Anička se ještě celá třásla po bouřce.Blesky se objevovaly již jenom velmi zřídka a hromy již zněly jenom v dáli.Teprve teď si Anička pořádně oddechla.Tatínkovi řekla: „Jestli tati chceš,tak již můžeš odejít.“Tatínek si všimnul kiny položené na stolek a řekl: „Tak ty se budeš učit číst slepecké písmo.To je moc dobře.Za to tě chválím.“Anička však vzápětí na to řekla: „Já se nic učit nebudu.To mi jenom Petr přinesl,protože si myslel,že se učit chtít budu,ale já se ničemu novému učit nebudu.Já chci žít tak jako dříve,to znamená vidět.Protože tak se ničemu novému učit nepotřebuji.“ „To je ale velká škoda,protože tak by sis třeba mohla začít číst nějaké knížku,ktelé bych ti obstaral.“ „Já ale žádné takové číst nechci.To já nepotřebuji a teď už doopravdy běž dolů za maminkou a mě tady nechej jenom s Petrem.“řekla ještě Anička. „Tak dobře,Aničko,jak chceš.“řekl tatínek a odešel.

Anička zůstala v pokoji již jenom s Petrem.V pokoji zavládlo úplné ticho.Aničce se opět více připomnělo,jak je hrozné,že muselo oslepnout a že si nemůže přečíst ani obyčejnou knížku a cítila se z toho smutná.Petr seděl již na židli vedle Aniččiny postele a myslel na důvody,proč Anička odmítla přijmout jeho dárek,o kterém si myslel,že jí velmi potěší,ale stal se pravý opak.

Z přemýšlení je vytrhlo maminčino zavolání: „Aničko,Petře,už máte připravenou večeři.“Petr pomohl Aniče sejit ze schodů a usadil jí v kuchyni ke stolu.

U stolu jí nejprve nakrmil.Přitom se cítila Anička velmi špatně,že se nedokáže ani najíst sama.Také si uvědomila,že bude muset opět podstoupit ten obřad,kdy jí maminka bude v koupelně mýt.Snažila se na to ale nemyslet.Při večeři vládlo místností absolutní ticho.

Když maminka přiváděla již Aničku z koupelny,tak Petr již stál připravený,aby jí odvedl do jejího pokoje.Tatínek se zeptal: „Aničko,a nechceš ani na chvilku tady s námi zůstat?“Anička na toto odvětila: „Mi bude nejlépe u mě v pokoji.“

Petr jí chytil pod paží a odváděl jí do síně a odtud nahoru do jejího pokoje.Tam jí pečlivě uložil do jejích peřin.Anička se opět přikryla až po bradu peřinou.Petr se posadil vedle ní.

Ted' večer už Anička nemohla usnout.Snažila se o to velmi mnoho,ale vůbec se jí to nedařilo.Anička měla oči zavřené,protože se jí tolik nepřipomínalo,že pokud je otevře tak neuvidí opět nic jiného nežli tu stejnou a hroznou tmu.Musela na to však stále myslet a ani doba před spánkem nemohla být výjímkou.Chtěla by myslet na něco úplně jiného,ale nemohla se jí to dařit.Nakonec začaly z jejich očí stékat slzy.Anička se ale pořádně přikryla peřinou,aby si toho Petr ani náhodou nevšimnul.Teprve až za dlouho se podařilo Aniče usnout.Petr se po celou tu dobu od ní nezvednul ani na krok.

Dalšího dne ráno se probudila ještě brzy.Zavolala potichu: „Haló.“a čekala jestli se někdo ozve.Téměř ihned uslyšela Petrovu odpověď: „Už jsem u tebe,Aničko.Ty ses dneska probudila nějak brzy.Ještě se pokus usnout.Ještě je brzy ráno.“Anička dala na Petrovu radu a pokusila se o to ještě,ale nepodařilo se jí to.

Petr jí pozoroval a proto to zjistil.Zeptal se jí: „Tak jak jsi se dneska v noci vyspala?“ „Jak bych mohla.“odpověděla smutným hlasem Anička. „Jestli chceš,tak já bych ti už mohl přinést snídani.Dneska ti jí nachystala maminka ještě před tím než odešla do práce,souhlasíš?“ „Já ale ještě nemám hlad.Přines mi jí,Petře,až za chvilku.Zůstaň tady se mnou jenom sedět.“ „Dneska je venku ale škaredě.Dneska tam už od rána vytrvale prší.Jenom doufám,že toto počasí nebude napořád.“začal Petr z jiného soudku.Anička mu na to

však odvětila: „Mi o počasí,Petře,nic nevykládej,protože mě to vůbec nezajímá.“ „To je ale škoda.“řekl ještě Petr a potom pokojem opět zavládlo naprosté ticho.Anička ležela přikrytá pod peřinou a Petr jí pozoroval.Ticho přerušovalo jenom neustálé bičování okna deštěm.

Petr opět začal přemýšlet o tom co by mohlo Aničku potěšit,když jí nedokázal udělat radost tou knížkou,ale nedokázal vůbec na nic přijít.Snažil se uvažovat jak nejlépe to dokázal: „Co by tak mohlo Aničce udělat radost a mohlo vyvolat na jejím obličeji jenom náznak úsměvu?Když já už vůbec na nic nedokážu přijít.To už doopravdy neexistuje nic co by Aničku i jenom trochu rozveselilo?Já bych jí tak moc rád pomohl,ale vůbec se mi to nedaří.Kolik nadějí jsem vkládal do té včerejší knížky, kterou jsem jí tu přinesl.Jak jsem si myslel,že jí to dokáže potěšit,ale pravý opěk je pravdou.Ona ten můj dárek odmítla a neusmála se přitom,že by zase mohla něco dokázat.Proč se mi vůbec nic nedaří?Jak jí jenom můžu pomoci?To už napořád zůstane tak smutná a navždy bude ležet zavřená ve svém pokoji?“

Anička měla oči zavřené a snažila se nemyslet na ten okamžik,kdy se jí to všechno stalo,ale všechno jí ho připomínalo.Nedokázala na to přestat myslet: „Proč musím mít před očima pořád jenom tu děsivou tmou a jenom jí?Proč už nemůžu spatřit vůbec nic jiného?Tak mi život už k ničemu není.Vždyť ani nemůžu nic dělat a od ostatních si můžu nechat jenom posluhovat a to je to jediné.A já sama můžu jenom ležet tady v posteli a nic nedělat.A přitom stále jenom myslet na to,že jsem slepá a až otevřu oči,tak nevidím barvy,ale zůstane mi jenom ta čern.To já nechci.“

Petr promluvil: „Tak já ti už,Aničko,přinesu tu snídani,protože už je na to čas.“Anička souhlasila a proto Petr odešel do přízemí.Zanedlouho Anička uslyšela jeho kroky na schodech.Se snídání jí pomohl.Nejprve jí položil na peřinu talíř a pak jí podával jídlo do pusy.Anička všechno až do posledního kousíčku snědla.

Potom Petr odnesl nádobí do přízemí,ale rychle se vrátil za Aničkou a zaujal svou obvyklou pozici.Anička se rovněž zachumlala do peřiny,zavřela oči a snažila se nemyslet na to,že je slepá a nic nemůže dělat.

Vtom se ozvalo zazvonění zvonku. „Kdo to může být?“pomysleli si Anička i Petr najednou. „Já se půjdu dolů podívat,kdo tam je.“řekl Petr a sešel ze schodů.

Otevřel dveře a před sebou uviděl Aniččinou kamarádku Věrku. „Já se jdu podívat za Aničkou.Jak se má?“ „Tak pojď nahoru.“ „Ona je ve svém pokoji a zase dělá s fotkama?“zeptala se zvědavě Věrka.Petr nic neříkal a odvedl Věrku za Aničkou.

Věrka se velmi podivila,když uviděla Aničku ležet v posteli zachumlanou do peřin. „Co ti je,Aničko?“zeptala se. „To jsi ty,Věrko?Petře,ty jsi jí to ještě neřekl?Proč to ještě neví?“ „A co mám vědět?“nechápala Věrka. „Copak ty jsi tady po celou dobu nebyla,že nic nevíš?“ „Druhého jsme se narychlo s maminkou dopoledne rozhodnuli,že pojedeme na dovolenou a teprve včera jsem se vrátila.“odpověděla Věrka. „Tak přesně ten den,kdy jsi odjela,mě postřelili do hlavy a od té doby jsem slepá.“řekla Anička. „To znamená,že ty nevidíš?“zeptala se nejistě Věrka. „Ano.Od té doby jsem úplně slepá.Tak pojď a posaď se ke mně na postel a řekneš mi jak jsi se měla na dovolené.“nabídla ji Anička.Věrka však odmítla s výmluvou: „Aničko,já už budu muset jít domů.Maminka ani neví,že jsem za tebou šla.To znamená teda,že už spolu nebudeme chodit do lesa na procházky ani nic dělat.“ „A proč?“divila se Věrčině názoru Anička. „Copak ty bys to zvládla.“řekla na to Věrka a ještě před odchodem si tišeji řekla: „A také co by tomu řekly moje kamarádky,že se kamarádím se slepou.“

Anička to však uslyšela a zůstala jako přimražená,protože nedokázala pochopit najednou tu změnu ve Věrčině chování.Nedokázala pochopit jak jí Věrka najednou odmítla.Zůstala ležet neschopna slova.Nic více již neslyšela,přitiskla si polštář na obličej a dala se do pláče,protože jí Věrčina slova velmi ranila.To co slyšela,to vůbec nedokázala pochopit.

Když Věrka odešla dveřmi ven,tak Petr přišel opět za Aničkou a uviděl jí plačící,protože Anička to nedokázala skrýt,ač se snažila velmi mnoho.Ihned se jí zeptal: „Co se ti,Aničko,stalo,že tak pláčeš?“Anička však neodpovídala,neboť Petrova slova vůbec nevnímala jak moc se cítila zoufalá a smutná ze slov, které uslyšela z Věrčiných úst.Nedokázala a ani nechtěla uvěřit,že by něco takového dokázala říct její nejlepší kamarádka.Zdálo se jí,že to musí

být jenom sen.Petr se nad ní sklonil,pohladil jí po vlasech a ještě jednou se jí zeptal: „Co se,Aničko,stalo?Tak mi to řekni.“

Anička však ani tentokráte Petra nevnímala.Myslela jenom na ty slova, které vyřkla její bývalá kamarádka Věrka.Pořád jí v uších znělo: „ A také co by tomu řekly moje kamarádky,že se kamarádím se slepou.“Anička se cítila velmi smutná: „Proč to jenom Věrka řekla.Copak je tak moc hrozné,že jsem oslepla.To už jako nejsem normální člověk,nebo co,že se se mnou odmítá kamarádit i moje nejlepší kamarádka, kterou jsem tady měla.To snad není možné.Já tomu pořád nedokážu uvěřit,že mě kvůli něčemu takovému dokáže opustit moje nejlepší kamarádka.Proč mi to jenom musela udělat.To je tak hrozné,že prostě nevidím?Copak to moji hodnotu tak moc snižuje,že nestojím za to ani nejlepší kamarádce,aby se se mnou i nadále přátelila?A jenom si řekla,sice potichu,ale přece Já se se slepou kamarádit nebudu,co by tomu řekly moje kamarádky.To jsem vůbec nečekala.Já už doopravdy jsem naprosto k ničemu,když i moje nejlepší kamarádka mě odmítá.Proč jsem teda tehdy nezemřela.Tak bych byla ušetřena i tohohle a Věrka by nikdy nic takového neřekla.Jak já jsem moc nešťastná.Já už nechci doopravdy žít,když mě i moje nejlepší kamarádka odmítne,tak už nejsem na tomto světě nanic.Já chci nyní jenom jedno jediné a to,aby se co nejdříve již můj život ukončil a tím také skončilo toto velké utrpení pro všechny,nejenom pro mě.Tím by toto všechno skončilo.Protože toto jsem si od ní vůbec nezasloužila.Toto mi nikdy neměla udělat.Proč to jenom musela říkat?Kdyby raději byla bývala mlčela,ale ona to musela ještě přede mnou říct.“

Petr jí stále hladil,ale Anička je stále vůbec nevnímala.Také ne ní mluvil a snažil se s ní něco dostat,aby řekla proč pláče,ale Anička na ni nereagovala,stále jenom plakala.Petr se cítil zoufalý.Sám přemýšlel co se mohlo stát,aby natolik Aničku rozrušilo,ale vůbec nic jej nenapadalo.Nedokázal si Aniččino chování vysvětlit. „Přece by měla být veselá,že za ní přišla její kamarádka, kterou měla tak moc ráda.Tak proč najednou toto?Vždyť už přestávala pořád jenom plakat,tak proč se najednou opět tak chová?To já nedokážu vůbec pochopit.Kdyby mi alespoň odpověděla na mé otázky a já se mohl dozvědět co jí natolik rozrušilo,že stále jenom pláče a nic jiného,ale ona stále jenom mlčí a

neodpovídá mi.Tak co se s ní děje?“myslel si Petr a přitom nepřestával Aničku hladit.Anička pořád nepřestávala plakat.Petr se ještě jednou pokusil z ní něco dostat,ale ani tentokrát neměl štěstí.Anička stále jenom nečinně ležela a plakala.

Petr to nakonec vzdal a zůstal u toho,že jenom Aničku hladil po jejich vlasech a přemýšlel o tom,co se mohlo stát,že Anička tak moc pláče a nedokáže se utiшит.Jako nejpravděpodobnější se mu zdálo,že to souvisí s Věřčinou návštěvou,ale nedokázal si představit co mohla Věrka udělat natolik závažného,že to Aničku tolik rozesmutnilo.Přemýšlel ze všech sil,protože by Aničke velmi rád pomohl,ale nedokázal na to přijít.Po delší době to vzdal a pokračoval v hlazení Aničky.Anička stále plakala usedavým pláčem a nemohla přestat. „Proč se mi tohle všechno muselo stát?Proč jsem ten den co tady přišel zloděj musela zrovna být sama doma?Proč to ten člověk neudělal alespoň pořádně,abych se již nemusela vůbec trápit?Tak jsem mohla zemřít a nemusela jsem vůbec nic z toho teď prožívat.Nikoho by nečekalo toto strašně utrpení.Všem by se žilo o hodně lépe.Maminka ani Petr by se nemuseli trápit,že jsem slepá a stačil by jenom čas na to,aby si zvykali na to,že už nežiji a ta by pro ně bylo určitě mnohem menším utrpením,než jaké musejí podstupovat teď.Já chci,aby se něco stalo co by konečně ukončilo moje utrpení a já mohla zemřít,protože to je to jediné co mi může pomoci.“uvažovala Anička.

Dopoledne se již překulilo do své druhé poloviny.Anička však stále plakala srdce ryvným pláčem.Petr uvažoval jak by jí mohl uklidnit,protože i on se z toho cítil velmi nešťastný.Nyní si již byl úplně jist,že Věřčina návštěva je ten důvod,proč Anička tak pláče.Měl největší chuť se ihned za Věrkou rozběhnout a zeptat se jí co udělala Aničke.Brzdilo jej jedině,že tady nechtěl nechat Aničku o samotě.Proto jí i nadále hladil po jejích vlasech.Při pohledu na ní se cítil velmi nešťastný,protože nevěděl jak jí má pomoci.Petr cítil,že z pláče dostává Anička i horečku.Rychle uvažoval co by měl dělat,ale nic jej nenapadalo.Cítil se bezmocně.Nevěděl co má dělat,aby Anička přestala plakat.Přemýšlel co nejlépe mohl,protože u začínal mít o Aničku i strach,ale nevěděl jak by jí mohl pomoci a utěšit jí.Velmi rád by jí konečně utišil,ale nedokázal to.

Zůstával u ní sedět a hladil jí po jejích vlasech.Ještě dlouho Anička srdceryvně plakala.

Až kolem poledne se začínala uklidňovat.Petr si oddechnul.Jakmile se Anička trošku více uklidnila,tak se jí zeptal: „Proč jsi,Aničko,tolik plakala?Řekni mi to.“ „Proto.“odpověděla však Anička. „Řekni mi,proč jsi celé dopoledne proplakala.Já to chci prostě vědět,tak to přede mnou netaj.Řekni mi to a přestaň s tím dělat tajnosti.“naléhal Petr. „Proč bych ti to měla říkat,to je jedno.“odvětila Anička.Petr ještě jednou naléhal a tentokrát se mu konečně podařilo Aničku zlomit: „Tak dobře,já ti to teda řeknu.Já jsem slyšela jak si Věrka pro sebe říká,že se se slepou nebude kamarádit,protože co by tomu řekly její kamarádky.Tím pádem se se mnou odmítla kamarádit a to jenom proto,že jsem slepá.Copak to je tak hrozné,že člověk už nemůže žít mezi normálními lidmi?“ „To rozhodně tak není.Měla jsi mi to říct hned a já bych ti na to mohl říct,že jsi teď poznala pravou tvář své kamarádky.Jestli toto řekla,tak je vidět,že to není dobrá kamarádka.Už se nemusíš vůbec pro to trápit,protože ty můžeš žít mezi normálními lidmi.Ty nejsi vůbec méněcenná.Jediný kdo je tady hloupý je tvoje kamarádka.Už na to prostě vůbec nemysli.“řekl Petr. „A to myslíš vážně?“zeptala se ještě nejistě a s pláčem na krajíčku Anička. „Ano.Tak to je.Tím to Věrka ukázala jenom svoji velkou hloupost a to,že je velmi špatná,když se kvůli tomu s tebou přestane kamarádit.Ty si z toho vůbec nic nedělej.Měla jsi mi to říct ihned,protože tím,že jsi celé dopoledne proplakala,tak jsi udělala přesně to,co jsi udělat neměla.Tedť už na to doopravdy přestaň myslet a uklidni se.“řekl jí vlídně Petr a osušil jí zbytek jejích slz.

Pak Anička ležela potichu až po delší době promluvila: „Ale kdyby to nebyla pravda,tak by mi to Věrka neřkala.Proč jinak jsem přišla o svou nejlepší kamarádku tady v lese?“ „Je to naprosto jednoduché,protože je Věrka moc hloupá a neváží si toho co má.Je to jediné dobře,protože tak jsi poznala,že to není tvoje nejlepší kamarádka.Taková by tě za žádných okolností nedokázala opustit,ale ona kamarádka vůbec není a tak jsi to mohla poznat.“ „Ale kdyby se mi to nestalo,tak bych o ní nepřišla a mohli jsme se kamarádit i nadále.To mi,Petře,nemůžeš popřít.“ „Ale pochop,Aničko,ona není tvoje nejlepší kamarádka.Taková by tě

neopustila.Tak jsi mohla poznat,že ona si tě vůbec nezaslouží,protože ona je ten,který je na tom velmi špatně,že jí toto odradí od toho,aby se s tebou kamarádila.Chápeš?“ „Snad jo.“dodala tiše Anička.

Otočila se na druhou stranu a zanedlouho vyčerpána celodopoledním pláčem usnula.Petr teď dal průchod tomu vzteku,který jím třímal od té chvíle,kdy mu Anička řekla celou pravdu.Nyní by se ještě raději sebral a šel říct Věrce co si o všem myslí.Na místě ho drželo jenom to,že by se mohla Anička probudit a on by tam nebyl,nechtěl jí přidat ještě další trápení.

Anička se probudila až pozdě odpoledne.Hned zavolala: „Haló.“ a Petr se jí ozval: „Tady jsem.Nikam jsem nešel.Zůstal jsem sedět vedle tebe.“ „Kolik už je hodin?“ „Za chvilku už určitě přijdou tvoji rodiče.“odpověděl jí na to Petr.

Sotva to dořekl,tak už uslyšeli na schodech kroky a do pokoje vstoupili Aniččini rodiče.Anička je přivítala: „Ahoj,mami a tati.“Tatínek se jí zeptal: „Jak jsi se dneska měla,Aničko?“ „Jak bych se mohla.“odpověděla smutně Anička.

Petr naznačil mamince i tatínkovi,aby s ním šli na schody,potichu za sebou zavřel dveře a tam polohlasně Aniččiným rodičům všechno povyprávěl.

Potom se všichni vrátili za Aničkou.Maminka jí objala a řekla: „Je mi moc líto co se ti stalo s Věrkou.Petr měl pravdy,když ti říkal,že si tě Věrka nezaslouží a ty se již pro ní netrap,protože není proč.Ona je moc hloupá.“ „Ale tak jsem přišla o svou kamarádku,kterou jsem měla moc ráda a teď mi bude chybět,že jí nemám.“namítla smutně Anička. „Tak si najdeš jinou.Taková,která tě opustí při sebemenší nesnázi,to není žádná kamarádka.Už na to nemysli a já ti teď půjdu udělat dobrou večeři.“řekla maminka.Petr jí pohládl po jejích vlasech a usadil se vedle ní.

Anička se od něj otočila na druhou stranu a přikryla si obličej polštářem,aby Petr nepoznal,že pláče.Myslela na to,že kvůli toho,že oslepla musela přijít o svou nejlepší kamarádku.Nechtělo se jí uvěřit,že jí Věrka byla schopna opustit.Zdálo se jí to nemožné.Přála si velmi moc,aby neslyšela tu hroznou větu z jejích úst.Všechno jí připadalo stále horší a horší.Myslela si,že se proti ní musel spíknout už doslova celý svět,protože jinak si nedokázala

vysvětlit tolik smůly, která jí za poslední dobu potkala. V uších jí zněla Věřčina slova a nemohla se toho zbavit i když se velmi mnoho snažila. Nedokázala na to ani přestat myslet: „Mě už ten život nebaví, když mě opustí i moje nejlepší kamarádka a to jenom kvůli tomu, že mě ten strašný člověk postřelil. Jak já jej nenávídím. Přeji mu jenom to nejhorší. I kdyby stonásobně zaplatil to co mi udělal, tak to bude stále málo. Ani kdyby to zaplatil tisíckrát, tak by to utrpení, které mi způsobil nevynahradilo. On si zaslouží jenom to nejhorší. To nejhorší co na tomto světě existuje.“ Anička se cítila velmi smutná a nedokázala přijmout opuštění od své nejlepší kamarádky. Vzpomínala na to co spolu prožili a nakonec si uvědomila, že i tomu je teď konec, protože jí ona nechce. Zážitky s Věrkou jí připadaly nádherné a moc krásné.

Maminka zavolala: „Aničko, Petře, pojďte dolů. Večeře pro vás je již připravená.“

Anička si otřela z obličeje slzy a vstala. Petr jí odvedl do kuchyně, kde jí ještě pomohl se posadit. Potom Anička pomohl s večeří. Skoro jí nakrmil a teprve až Anička dojedla, tak si snědl svou vlastní porci.

Anička věděla, že bude muset opět podstoupit koupání. Až dozněly přibory, tak jí maminka vzala a zavedla do koupelny. Petr jí čekal v kuchyni.

Když přišla, tak hned věděl, že jí má opět odvést do jejího pokoje. Chytil jí pod paži a vedl jí. V jejím pokoji jí uložil do postele. Anička se velmi pečlivě přikryla peřinou a otočila se na druhou stranu. Petr zaujal svoje obvyklé místo po boku Aniččiny postele. Anička nemohla delší dobu usnout a pořád musela myslet, na to, že jí Věrka opustila. Stále se jí nechtělo uvěřit, že je něco takového vůbec možné. Nedokázala se s něčím takovým smířit. Usnula až hodně pozdě po západu slunce.

Dalšího dne ráno se probudila docela brzy. Nejprve ze všeho zavolala tíše: „Haló.“ a Petr se jí hned ozval: „Ahoj, Aničko, tady jsem.“ „Kolik je hodin?“ zeptala se Anička. „Už je sedm hodin ráno. Ale ještě se pokus spát.“ řekl jí na to Petr. Anička nechávala oči zavřené, protože si nechtěla opět připomenout, že je slepá a nic neuvidí, když je otevře. Pokoušela se ještě usnout, ale vůbec se jí to nedařilo.

Petr jí pozoroval a když viděl, že Anička neusíná, tak se nabídnul: „Počkej tady chvilku, Aničko, já jenom zajdu do přízemí a přinesu ti snídani, kterou ti maminka připravila, jo?“ Anička nic nenamítala.

Anička slyšela Petrovy vzdalující se kroky a už si přála, aby je opět slyšela. Nemusela čekat dlouho a opět na schodech zazněly. Anička se zaradovala, že Petr opět přichází. Vešel do jejího pokoje a položil jí snídani na postel. Podal Aničce chleba namazaný medem. Anička ho sama snědla. Podal jí i druhý krajíc. Když dojedla, tak položil talíř na stoleček.

Anička se obrátila na druhou stranu a pečlivě se přikryla peřinou. Na okno bubnoval déšť. Anička se pokoušela usnout, ale vůbec se jí to nedařilo. Chtěla by toho ještě co možná nejvíce zaspát, ale neměla štěstí. Opět začala myslet na to, že je slepá a tím pádem nic nemůže dělat. Na minulé zážitky, kdy ještě byla zdravá už nevzpomínala, protože i to jí již omrzelo. Jenom ležela v posteli a nechávala míjet čas.

Dopoledne se již převalilo do své druhé poloviny. Aničce se ani na chvilku nepodařilo usnout. Nakonec se jí přece jenom zachtělo si zavzpomínat na minulost, na všechno krásné, co v životě prožila, než nastal ten osudný den a ona uviděla hlaveň té pistole. Po vzpomínkách si však musela opět uvědomit, že je slepá a nic z toho se již nikdy nebude moc opakovat a z toho se cítila velmi smutná. Oči měla stále zavřené, tak se cítila lépe. Vzpomínala na to všechno co dříve mohla dělat.

Když se přiblížilo dopoledne, tak Petr řekl Aničce: „Aničko, já ti teď přinesu něco dobrého k jídlu.“ Anička nic neříkala a proto tak Petr učinil. Když Petrovy kroky utichly, tak Anička zadoufala a otevřela oči. Nečekalo jí však nic jiného než ona známá černá tma. To jí zarmoutilo, že se dala do pláče: „Proč jsem jenom musela oslepnout a proč se mi toto muselo přihodit? Proč zrovna toto? Proč to nemůže být jenom zlý sen a já se z něho neprobudím? Tak bych se mohla vymrštit z postele se zpoceným čelem, otevřít oči a zjistit, že vidím, že jsem naprosto zdravá a toto všechno se mi jenom zdálo. Proč se to tedy nestane? Ty by byla pro mě taková velká úleva. To si ani nikdo nedokáže představit, jak by se mi ulevilo. Jenomže to se nikdy nestane a já už navždy budu mít před

očima černou tmou a nic jiného.Kdyby někdo věděl jak moc bych chtěla být opět naprosto zdravá a moct žít jako ostatní lidi.Nikdo by mě potom neodmítal jako včera Věrka.Mohla bych se opět radovat ze života a všechno by bylo nádherné.Asi je marné mé doufání,že ještě někdy uvidím,že to pro mě bude nesplnitelný sen.Jak nádherné by to bylo,ale doktoři se asi mýlit nemohou.Proto bych si toto měla z hlavy definitivně vydat,protože tak se trápím mnohem více nežli je zapotřebí.Musím se smířit s tou pro mě tak hroznou skutečností,že se té černoty již nikdy nezbavím.“myslela si Anička.

Do jejího pokoje vešel Petr: „Aničko,tak já ti nesu ten oběd.“Položil jí jej na postel a dal jí do ruky obložený rohlík.Anička jej beze slov snědla a potom se obrátila na druhou stranu a pečlivě se přikryla peřinou.

Petr odnesl talíř od snídaně a vzal sebou i talíř od oběda.Spěchal,aby se co nejdříve mohl vrátit za Aničkou.Anička se pokoušela usnout,ale nedařilo se jí to.Pořád nepřestávala myslet na to,že je slepá a nemůže vůbec nic dělat.Petr se opět posadil vedle ní a pozoroval jí: „Kdy už,Aničku ten smutek přejde?Co jí rozveselí? Rozveselí jí ještě někdy něco?Ta věc,o které jsem si myslel,že jí určitě nadchne a rozveselí,tak ta na ní vůbec nezapůsobila,tak co mám ještě dělat,aby se alespoň trochu usmála?Já už si s ní nevím vůbec rady.Já už se nedokážu pořád dívat na to,jak tady Anička leží celá smutná celé dny v posteli a vstává jenom,pokud se má jít najíst a jinak se z postele nezvedne.Ani to okno si nechce nechat otevřít.Tak co se s ní děje?Kdyby projevila alespoň trochu zájmu o něco.Mohla by mě třeba poprosit,abych s ní šel na procházku po lese a já bych milerád souhlasil,jenomže,Anička toto všechno odmítá.Jak rád bych se s ní zase šel podívat po lese a uviděl její i sebemenší úsměv.Její tvářičky by jí při tom zcela jistě alespoň trochu zčervenaly a hned by vypadala lépe,než když tak leží v posteli celé dny.To je doopravdy úplně jiná Anička,než kterou jsem poznal na letošním táboře.Tam byla veselá a mi veselí dodávala a teď tady leží tak moc smutná.Moje velké přání je,abych jí mohl opět uvidět tak veselou jako dříve. Tím by se mi tak moc ulevilo,jenomže to se asi již nikdy nestane.Asi bude už pořád tak smutná,ale kdyby měla alespoň o něco zájem a neležela jenom v té posteli,kdyby něco chtěla dělat.Určitě by se pro ní něco našlo.Mohla by se mnou dělat

ty krajinky,jenomže to také odmítá a nechce se nechat přemluvit,aby je se mnou dělala.Jak by se mi to líbilo.Kdyby přestala odmítat všechnu pomoc, která se jí tolik nabízí,tak by bylo tak moc dobře,ale ona jí musí pořád odmítat.Asi se budu muset smířit s tím,že se už nezmění a nikdy jí už nepoznám takovou jakou bývala dříve.Asi bude nejlépe,když si ten sen z hlavy nějak vytluču a smírím se tím,že to už jiné nebude.“myslel si Petr.

Anička ležela vedle něj a myslela stále na totéž.Myslela i na včerejší ráno,kdy jí odmítla její nejlepší kamarádka právě proto,že je slepá.Toto jí bolelo nejvíc.Po jejím obličejí začaly kanout slzy hořkosti,že se jí toto všechno muselo stát a již nikdy se to nezmění,že už před sebou nevidí nic jiného,než tu temnotu.Tak moc by se přála probudit,ale věděla,že něco takového nebude možné,protože věděla moc dobře,že jde o hořkou realitu, která nejde změnit a že je odsouzena již navždy žít v temnotě.

Na schodech se ozvaly kroky.Anička již moc dobře věděla,že to jsou maminka nebo tatínek a nespletla se.Ode dveří uslyšela hlas: „Tak ahoj,Aničko.Co jsi dneska dělala?“ „Co bych mohla.“odpověděla lhostejně Anička. „Jak se ti dařilo?“zeptala se ještě maminka. „Jak by mohlo.“odpověděla opět lhostejně Anička. „Řekni mi,co chceš dneska k večeři,abych ti to mohla připravit.Dneska bych ti chtěla udělat něco,na co máš chuť a co máš moc ráda,abych tě alespoň trošku potěšila.“ „Udělej si co chceš.Já sním všechno co uděláš.“odpověděla smutným tónem Anička. „Tak řekni mi co bys měla nejraději.“naléhala ještě maminka. „Už jsem ti jednou řekla,že mi to je naprosto jedno.“ „Tak dobře.Já ti teda jdu připravit k večeři to co jsi mívala vždycky nejraději.“řekla maminka a sešla po schodech dolů.

Anička zůstala opět sama s Petrem.Pořádně se přikryla.Zanedlouho vešel do jejího pokoje i tatínek: „Ahoj,Aničko.“pozdravil jí a pokračoval: „Doufám,že se už těšíš na večeři,protože maminka ti už v kuchyni připravuje tvé nejoblíbenější jídlo.“ „Mi to je jedno.Ať si klidně připravuje co chce.“řekla na to Anička. „Tak co jsi tady s Petrem celý den dělala?“ „Co bych mohla a neptejte se mě pořád všichni co jsem dělala,když víte,že nic dělat nemůžu.Já už nechci,aby se mě někdo zeptal jak jsem se měla,nebo co jsem dělala,když každý ví,že jsem nic dělat nemohla a dobře jsem

se také mít neměla!“vykřikla již v pláči Anička. „Tak dobře.Já ti slibuji,že se tě na toto již nikdo nezeptá,dobře?“Anička na to neodpověděla,místo toho si lehnula do postele a přikryla se peřinou.

Tatínek zůstal stát u Aničky v pokoji.Anička po celou dobu zůstala otočená na druhou stranu a nepřestávala plakat,ale snažila se to co nejlépe skrýt.

Maminka z pod schodů zavolala: „Aničko,Petře,pojďte už dolů na večeři,už je připravená.“Anička to však neslyšela,protože měla přikryté obě uši.Petr na ní sáhnul a řekl jí: „Tak pojď se mnou dolů na večeři.“Anička se otočila a řekla: „Petře,já dneska žádnou večeři nechcu.Běž dolů a řekni to mamince.Sněž si klidně i moji porci.“ „To já nechci.Jenom pěkně pojď se mnou.Uvidíš,že ti večeře udělá dobře a už neplač.Ty v posledních dnech neděláš nic jiného,než že pořád jenom pláčeš.Pokus se dělat i něco jiného.“řekl jí na to Petr. „A co jiného mám dělat.“odpověděl Petr a Anička se opět otočila ke stěně.Petr jí ještě jednou řekl: „Tak pojď se mnou na tu večeři.“ „Já na žádnou nechci.“řekla plačky Anička.Petr se posadil na židli a řekl Aniččině tatínkovi: „Běž dolů a řekni její mamince,že ona jíst nebude.“ „Aničko,pojď dolů se navečeřet.Vždyť víš kolik se s tím musela maminka napracovat.“naléhal tatínek.Aniččiny odpovědi se však nedočkal.Odešel teda dolů do přízemí.

Anička se snažila co nejvíce pláč skrýt,ale moc se jí to nedařilo. „Proč,Aničko,zase pláčeš?Tak řekni mi to.“ „Copak nemám dost důvodů.“řekla na to Anička a potom již na žádné Petrovy dotazy neodpovídala.Do jejího pokoje vstoupila i její maminka: „Tak,Aničko,pojď se najíst.Dneska jsem ti tu večeři udělala obzvláště dobrou.Rozhodně by sis jí neměla nechat vychladnout,protože to by byla velká škoda.“ „Mami,běž prosím tě dolů.Já jsem už jednou řekla,že večeřet nebudu,tak to respektuj a teď chci,abyste mě už konečně nechali všichni na pokoji.“řekla v pláči Anička.Maminka se ještě pokoušela Aničku přemluvit,ale nedařilo se jí to.Nakonec to vzdala.Chytila jí za ruku a řekla: „Tak,Aničko,snaž se být trošičku veselejší,vždyť bys mohla dělat tolik věcí,ale ty tady musíš pořád jenom ležet.“Anička však zůstávala otočená a nic na tom neměnila.

Anička ještě dlouho plakala.Maminka u ní zůstala po celou dobu sedět.Slunce již zapadlo a na nebi se objevil měsíc.Až před půlnocí se podařilo Aničce usnout.

Dalšího dne ráno se Anička probudila pozdě.Jako první zavolala: „Haló.“Petra to probudilo,protože u Aničky včera večer usnul.Nemohl si hned uvědomit,kde je.Urychleně se však Aničce ozval: „Aničko,tady jsem.“ „Petře,kolik je hodin?“ „Už je skoro devět hodin.“odpověděl Petr. „To už je tolik.“podivila se Anička a Petr jí přisvědčil: „Ano je.Já ti přinesu snídani,souhlasíš?“ „Tak dobře.“souhlasila Anička.

Petr sešel po schodech a zanedlouho se již vracel nahoru nesouc v ruce talíř s několika rohlíky pomazanými máslem a sýrem.Položil všechno Aničce na postel a podal jí do ruky první rohlík.Anička jej snědla,ale když jí nabízel druhý,tak již odmítla.Petr položil talíř se zbývajícím snídani na stoleček a posadil se na židli vedle Aničky.Podíval se z okna a uviděl,že venku je již jasná obloha a na obloze není vidět ani nejmenší mráček.To jej potěšilo.Pomyslel si: „Jak krásné by bylo jít dneska na procházku po lese.To by bylo nádherné,ale musím zůstat u Aničky.Kdyby se už konečně umoudřila a nechtěla jenom celé dny ležet v posteli,ale co mám pro to udělat?Kdybych jí to navrhnul,tak jak by mohla reagovat?Co když se opět rozpláče?To já nechci riskovat.Já zůstanu raději sedět potichu vedle Aničky,Tak to bude nejlepší.“

Aničce se podařilo v posteli usnout.Petr si toho všimnul a proto zůstal sedět potichu a dával pozor,aby se ani ten nejmenší šramot nikde neozval.Všude panovalo naprosté ticho a do okna svítlo sluníčko.Petra to ukolébávalo a protože byl unavený z předešlých dní,tak netrvalo dlouho a usnul také.

Oba dva se probudili až odpoledne.Nejprve se probudil Petr.Podíval se na hodiny a nechtělo se mu ani uvěřit,že již uběhlo tolik času.Hodiny totiž ukazovaly půl třetí odpoledne.Podíval se na Aničku a uviděl,že ještě spí,proto se ani nepohnul.Anička ještě chvíli spala,ale také se probudila.

Jako první se Petra zeptala: „Petře,nevíš kolik je hodin?“ „Ano.Je už docela pozdě odpoledne.“odpověděl jí Petr.Anička zůstala ležet v posteli.Petr jí navrhnul: „Aničko,co říkáš tomu,že

bych ti přinesl oběd.“Anička nic nenamítala a proto Petr jídlo ihned přinesl a pomohl je Aniče sníst.Sám si snědl to,co zbylo od snídaně.

Když dojedli,tak řekl: „Dneska jsi spala dlouho a to je dobře.“Anička nechávala oči zavřené,protože nechtěla,opět zjistit tu krutou pravdu.Takhle se cítila lépe.V pokoji bylo velké teplo.Petr navrhnul Aniče: „Aničko,co říkáš tomu,že bych přece jenom na chvilku otevřel okno.Tady se totiž jinak nedá vydržet.“Anička však odmítla: „To ani omylem.Já chci,aby to zůstalo tak.Okno nechej zavřené,mi je tady dobře.“Petr již nenaléhal a svlékl si i tričko,protože se velmi potil.Zůstával sedět na židli v Aniččině pokoji.Anička ležela otočená hlavou ke zdi.

Odpoledne se převálilo do své druhé poloviny.Anička stále nezměnila svou polohu a Petr také seděl vedle ní.Na schodech se ozvaly kroky a do pokoje vešli Aniččini rodiče společně s Petrovou maminkou. „To jsi ty,mami a tati?“zeptala se Anička a oni odpověděli: „Ano.“ a Petrova maminka dodala: „Jsem tady také ještě já,Petrova maminka.“Aniččina maminka i tatínek se posadili vedle Aničky na postel a maminka řekla: „Nechceš,abych ti tady otevřela okno,vždyť tady se nedá vůbec vydržet.“Anička odmítla a maminka jí na to řekla: „Jak tady můžeš v tom horku vydržet,to já naprosto nechápu,ale dobře.Tak sníš už dneska večeři?“ „Ano,dneska se navečeřím.“odpověděla Anička. „Tak to jsem ráda.“řekla maminka a pokračovala: „Tak já ti tu večeři půjdu připravit.“Aniččin tatínek seděl na Aniččině posteli a řekl jí: „Nechceš si dneska večer někam vyjít?Dneska je venku moc krásně.“ „Ne,ani omylem.Já se navečeřím a hned potom si půjdu zase lehnout tady do postele.Procházky už pro mě teďka nejsou.Už mě nebaví.Do lesa už nepůjdu nikdy a na tom se nic nezmění.Budu tady jenom čekat na dobu,až mé utrpení konečně pomine.“řekla na to Anička.Tatínek jí teda už nic neříkal.Petrova maminka stále vedle židle,na které stál Petr.Do ucha mu pošeptala: „Petře,já mám návrh na jeden dárek, který bys mohl Aniče dát.Mohl bys jí koupit hůlku.Naučil bys jí potom naučit s ní zacházet a třeba pak by chtěla zase chodit na procházky do lesa.“ „To je dobrý nápad.“velmi se zaradoval Petr.

Hned začal uvažovat jak s ní naučí Aničku zacházet a potom budou spolu opět moct chodit na procházky do

lesa.Představoval si,že Anička přijme jeho dárek s nadšením a hned jí smutek přejde.“

Z přízemí se ozvalo obvyklé volání na večeři.Anička vstala z postele a nechala se Petrem vést do přízemí do kuchyně.Na schodech měla sice ještě strach,ale již jenom velmi malý.V kuchyni jí Petr pomohl posadit se ke stolu a pomohl jí také s večeří.Anička jí všechnu snědla.Potom si snědl Petr svou vlastní porci.

Když všichni dojedli,tak následovalo obvyklé koupání.Jakmile Petr uviděl vracet se Aničku z koupelny,tak jí chytil pod paží a vedl jí do jejího pokoje.Petr otevřel dveře a položil Aničku do postele.

Anička se jej však ihned zeptala: „Kdo tady otevřel to okno.Říkala jsem přece,že nic takového nestrpím.Jestli je pořád ještě otevřené,tak jej,Petře,prosím tě,zavři.“ „Už je zavřené.To ti jenom maminka nechala vyvětrat než se navečeříš,protože tady byl už hrozný vzduch.“ „Tak jí,Petře,řekni,že já nechci,aby mi kdokoliv otvíral v mém pokoji okno.Mi ten vzduch, který tady je úplně vyhovuje.“ „Tak dobře,Aničko.Slibuji ti,že se ti už nic podobného nestane.“ „To jsem ráda a teď chci klid,abych mohla co nejdříve usnout.“ „Ještě předtím ti ale chci říct,že zítra,protože je sobota,tak nebudu moct přijít hned ráno,ale až kolem poledne.Budeš mít doma maminku i tatínka,tak ti to snad tolik vadit nebude.“ „Ale spěchej,abys byl u mě co nejdříve,jo?“ „To víš,že jo.Budu se snažit,aby se mi podařilo udělat to co musím co nejdříve a hned potom za tebou přijdu.“ujistil jí Petr.

Posadil se vedle její postele a pozoroval jí.Anička však nemohla delší dobu usnout.Petr u ní zůstal sedět po celou dobu.Ani se od ní nepohnul.Myslel při tom na svůj zítřejší dárek.Představoval si jakou bude mít asi Anička radost,že už se bude moct pohybovat sama a jeho pomoc už k tomu nebude potřebovat. „Anička s tohoto dárku bude určitě muset mít velikou radost.Určitě jí tento dárek hodně potěší.Není vůbec možné,aby se jí tento dárek nelíbil a ona jej odmítla.To naprosto není možné.Určitě z něj bude mít velkou radost a snad možná na její tváři vyvolá i malý úsměv.A to bude pro mě ta nejlepší odměna,protože už se nedokážu dívat na tak smutnou Aničku.Já už nechci vidět jí pořád tak smutnou a celé dny jenom

ležet.“myslel si Petr.Mezitím uslyšel pravidelné oddechování Aničky.Z toho poznal,že již spí a proto velmi potichu odešel.

Dalšího dne ráno se Anička probudila docela brzy.Nejprve zavolala tiše: „Haló.“Nikdo se jí však neozýval.Až za chvíli si uvědomila,že je sobota a dneska,že Petr přijde až později.Cítila se bez něj smutněji.Stále na něj myslela.Přemýšlela o tom,kolik může asi tak být hodin,ale nic jí nenapadalo.Anička opět začala myslet na to,jak je hrozné,že je slepá.Oči nechávala raději zavřené,protože tak si připadala lépe,neboť se jí tolik nepřipomínalo to,že je slepá: „Proč se mi toto jenom muselo stát?Já už chci tak moc zase moct vidět.Toto není vůbec žádný život.Proč jsem jenom raději při tom nezemřela.Já už nechci tak dále žít.Jak ráda jsem dělala fotky a ani toto nemůžu dělat.Nemůžu dělat prostě vůbec nic.Jak ráda jsem chodila na procházky a toto už také nebudu moct nikdy dělat.Se vším je prostě konec.Jsem už na tomto světě k ničemu.Už vůbec nic nedokážu udělat,Dokážu dělat jenom jednu věc a to je pořád jenom ležet v posteli a čekat až se toto moje utrpení skončí.Čekat velmi dlouho.Kdy už se konečně stane něco co by mi moje utrpení ukrátilo,nebo jej rovnou ukončilo.Proč se mi nemůže stát něco,kdy bych konečně mohla zemřít.Nikdo by už se potom nemusel vůbec trápit,ale tak všichni musí trpět a i já.Já už to asi nevydržím.Už se mi ani spát nechce tolik,aby mi to krátilo toto moje utrpení,Nic mi ho nedokáže dostatečně ukrátit.Stále musím trpět a já už to nejsem schopná vydržet.“

Do pokoje vešla maminka a řekla Aničce: „Aničko,v kuchyni už mám pro tebe připravenou velmi dobrou snídani.Určitě ti bude chutnat.Tak pěkně vstaň a pojď se mnou dolů.“ „Já nechci.Dneska snídat nebudu.Nechej mě tady ležet.“odpověděla zdánlivě klidným hlasem Anička.Maminka jí na to však řekla: „Aničko,to tak nejde musíš přece jíst.Jenom pojď pěkně dolů na snídani a budeš ráda,že jsi mě poslechla.“ „Já ale nechci.“odmítla Anička. „Udělej mi alespoň takovou malou radost a pojď se mnou do kuchyně a alespoň tu snídani ochutnej.“ „Ale já doopravdy nemám hlad,tak to mami pochop.Já prostě snídat nebudu.“ „To já nepochopím.Prostě se mnou půjdeš do kuchyně a tam se nasnídáš.Už žádné odmlouvání.“ „Tak teda dobře.“souhlasila nakonec nerada Anička. „To je rozumná řeč,konečně.“pochválila jí maminka.

Pomohla Aničece vstát z postele a dovedla jí až do kuchyně.Tam jí posadila ke stolu a pomohla jí se snídání.Anička myslela stále na Petra a přála si,aby už se zase ukázal,protože se bez něj cítila velmi opuštěná.Ani snídaně jí moc nechutnala.S velkým přemáháním jí nakonec dojedla.

Hned však poprosila: „Mami,nemohla bys mě zase odvést nahoru ke mně do pokoje?“ „Zůstaň alespoň na chvílku tady s námi v kuchyni.Vždyť jsi skoro pořád zavřená nahoře ve svém pokoji.Musíš taky přece zůstat na chvílku i mezi námi.“řekla na to maminka. „Jenomže já nechci.Mi je nejlépe nahoře u mě v pokoji.Tak mě tam odveď,nebo se o to pokusím sama a to potom nemusí dopadnout zrovna nejlépe.“ „Alespoň na chvílku tady prostě zůstat budeš muset.Jestli se ti to nebude líbit,tak tě za půl hodiny odvedu zase k tobě do pokoje nahoru,ale dříve rozhodně ne.“rozhodla maminka.

Anička zůstávala jenom velmi nerada sedět v kuchyni na židli.Cítila se tam velmi špatně.Nejraději by už opět ležela u sebe v pokoji,ale pochopila,že maminka jí tam neodvede.Maminka i tatínek se s ní stále pokoušeli zapříst rozhovor,ale Anička jenom mlčky seděla na židli.Všechno jí stále velmi mnoho připomínalo,že je slepá.Kuchyň jí to připomínala proto,že tam dříve hrozně ráda bývala a pomáhala tam mamince.Vzpomínala na to,jak dříve s maminkou právě v této místnosti vařila a to jí také bavilo velmi mnoho.Neposlouchala co říkali maminka s tatínkem a jenom vzpomínala na jídla,které v kuchyni již uvařila a pak si musela uvědomit,že již nikdy nic takového nebude moct dělat.Cítila se z toho moc smutná.Maminka jí pozorovala a pochopila,že Anička doopravdy nechce v kuchyni zůstávat,proto svolila: „Tak dobře,já tě teda,Aničko,odvedu nahoru.“

Anička to uslyšela velmi ráda a nechala se ochotně odvést k sobě do pokoje.Tam se uložila do postele a přikryla se peřinou.Maminka se jí ještě zeptala: „Aničko a nechceš,abych u tebe třeba na chvílku zůstala?“ „Ne,já tady chci zůstat sama.“ „Tak teda dobře,Aničko.“

Anička se pečlivě přikryla peřinou a otočila se na druhou stranu.Slyšela jenom vzdalující se kroky maminky.Snažila se opět

usnout,ale vůbec se jí to nedařilo.Nakonec to vzdala a nepřestávala myslet na Petra a přát si,aby se co nejdříve ukázal.

Dopoledne se převalilo do své druhé poloviny.Petr však stále nepřišel. „Kdy už konečně ten Petr přijde.Já už tady nechci být sama.S Petrem je mi alespoň o trošičku lépe.Já už tady doopravdy nechci zůstávat sama.Kdybych tak mohla otevřít oči a opět uvidět tu nádheru všech možných barev.To by byla nádhera,jenomže mě po otevření očí nečeká nic jiného než ta hrozná černota.Já chci,aby už konečně zmizela.To je tak hrozné vědět,že nemůžu už nikdy vidět nádherné barvy světa.Já už to doopravdy nevydržím.Co mám udělat,aby se konečně mohlo něco změnit a já se opět mohla uzdravit.Já už nechci tak dále žít.To už nedokážu.Proč se to nemůže změnit?To toho chci snad tak moc?“

Do pokoje vešel Petr.Anička si jej ani nevšimnula.Petr se potichu posadil na svou židli a pohládl Aničku. „Kdo to je?“zeptala se hned Anička. „To jsem já Petr.Už jsem za tebou přišel a přinesl jsem sebou jeden dárek pro tebe.“ „A jaký?“zeptala se smutným hlasem Anička. „Přinesl jsem ti hůlku,aby ses mohla také pohybovat sama a necítila se jenom odkázaná na někoho jiného.Tak zase budeš moci sama chodit.Co tomu říkáš?No není to výborné?“řekl Petr neskrývajíc nadšení.

Anička mu však řekla: „Jenomže já nechci nic takového.Já žádnou slepeckou hůlku nepotřebuji.Jestli mě už nechceš vodit,tak to řekni rovnou a já už zůstanu napořád ležet jenom v té posteli.“ „Tak to ale,Aničko,není a ty to moc dobře víš.Já jsem ti chtěl jenom udělat radost,abys zase něco dokázala sama.“ „Tak to se ti,Petře,vůbec nepodařilo,protože já nic takového nepotřebuji.Já se budu muset prostě smířit s tím,že jsem slepá,ale žádné takové věci jako hůlky nechci.Rozumíš,Petře?“ „Teda dobře,Aničko.Když nechceš.“řekl na to Petr posmutnělým hlasem.Anička se opět otočila na druhou stranu směrem ke zdi a zavřela oči.Pokoušela se usnout,ale nepodařilo se jí to.Petr jí ještě pohládl po jejích vlasech,ale Anička zůstávala stále smutně ležet v posteli. „Proč se jí nic takového nelíbí?Já jsem si myslel,že jí tento dárek udělá velkou radost a zatím,jí se vůbec nelíbí.Tak co mám dělat,abych jí alespoň trošičku potěšil?Já jsem se tolik těšil na to,že jí konečně uvidím se usmívat a nakonec zase vůbec nic.Tak kdy už se na tom konečně něco změní a já konečně se

budu moci s ní zaradovat a bude moci být šťastní.Ten pohled na Aničku je tak hrozný.Co mám udělat,aby se alespoň trošičku usmála a přestala konečně chtít jenom celé dny ležet ve své posteli?To už napořád zůstane Anička taková.Už nikdy se z ní nestane ta Anička,ktou jsem poznal na táboře.To já ale nechci.Kdy se už konečně něco stane a Anička začne opět být alespoň trošku veselejší.Ne moc.To je moje přání tak moc velké,že mi je nic nemůže splnit.Už dvakrát jsem doufal,že se něco změní a pořád nic.Stále je to totéž.Anička leží jenom v posteli a já se musím na ten hrozný pohled na ní stále dívat.“myslel si Petr.

Přiblížilo se poledne.Aniččina maminka zavolala: „Aničko,Petře,pojďte dolů,oběd již bude hotový.“Anička vstala a Petr jí odvedl do kuchyně.

Tam jí pomohl,aby se posadila ke stolu a také jí pomohl sníst oběd.Anička jej snědla velmi rychle.Potom snědl Petr vlastní oběd.Anička jej co nejrychleji poprosila: „Petře,odveď mě zase nahoru.“

Petr nic nenamítal a odvedl Aničku do jejího pokoje.Anička se tam uložila do postele.Petr si sednul vedle její postele a pozoroval jí.Anička se přikryla až po bradu peřinou,Petr začal opět přemýšlet o tom,co má udělat,aby Anička zase začala být veselá,ale ač přemýšlel sebevíc,tak se mnu to vůbec nedařilo.Nemohlo jej nic napadnout co by Aničku potěšilo a alespoň trošičku rozveselilo.Petr zůstával vedle Aničky a rukou jí hladil po jejích vlasech.Anička to ani moc nevnímala,protože myslela jenom na to,že je slepá: „Jak mám to svoje trápení ukončit?Co mám udělat,aby se mi konečně nějak ulevilo?Já toho nechci přece tak moc.Chci jenom,aby moje utrpení mohlo skončit.Jenomže jak má skončit,když mi doktoři jasně řekli,že já už nikdy vidět nebudu a na to já asi těžko něco změním.Takže se budu muset smířit s tím,že se moje utrpení asi už nikdy nezmírní a budu muset už navždy takto trpět,ale to je nepředstavitelné.Já si to nedokážu představit.Toto utrpení je tak hrozné,že není možné si představit,že by již nikdy nemělo skončit a já bych se měla už napořád trápit.“

Odpoledne se převalilo do své druhé poloviny.Venku svítilo sluníčko a na obloze se neobjevoval ani jeden jediný mráček.Petr se v Aniččině pokoji potil,ale před Aničkou o otevření okna ani

nepromluvil. Aničce se nepodařilo usnout: „Jak mám svoje utrpení skončit? Co mám udělat, aby se na tom konečně mohlo něco změnit a já mohla opět zažít alespoň trošičku radosti? Asi nic. Asi je jediná možnost to už napořád snášet a smířovat se s tím, že to už nikdy nebude jiné a já jsem k ničemu. Co můžu dělat? Vůbec nic. Nemůžu dělat naprosto nic. To se mi také dokázalo na tom, že mě opustila i moje nejlepší kamarádka Věrka. Na tom se to dokazuje nejlépe. Kdybych ještě za něco stála, tak by mi něco takového nikdy neudělala. Pro mě už život prostě není. Takové přežívání mě už nebaví. Já chci, aby to už napořád prostě skončilo. Jenomže to se nemůže už nikdy stát. Ale já už takhle dál prostě nedokážu žít, tak co mám dělat?“ Petr seděl stále vedle Aničky a pozoroval jí. Čas mu utíkal velmi pomalu a nepřestával myslet, na to co by mohlo Aničku konečně trošičku rozveselit. Stále však neúspěšně: „Jestli se něco nezmění, tak já to už nevydržím. Já už nevydržím, aby se Anička vedle mě tak trápila. Ten pohled je tak hrozný a je o to hroznější, že ho musím snášet a přitom vědět, že jí od toho nedokážu nijak pomoci. Tohle to ještě mnohem více zhoršuje. To vědomí, že se mi jí nepodaří nijak pomoci. Vůbec nijak.“

Z přízemí se ozvalo: „Aničko, Petře, pojdte večere je už připravená.“ Petr pomohl Aničce vstát a šel s ní opatrně do kuchyně. Na schodech se Anička ještě trošku bála, ale nakonec se jí podařilo cestu zvládnout.

V kuchyni jí Petr ještě odsunul židli a pomohl jí se posadit, potom jí ještě pomohl s večeří. Seděl vedle ní a vždycky jí vedl ruku s jídlem až k puse. Tak Anička snědla večeři. Až potom se Petr dal do vlastní porce večeře. Když utichnul zvuk nádobí, tak Anička hned věděla, co bude následovat, že se bude muset jít nechat okoupat. Nechala se odvést maminkou do koupelny.

Petr na ní počkal v kuchyni. Nemusel čekat dlouho a Anička se v doprovodu maminky vracela z koupelny. Petr jí odvedl do jejího pokoje. Tam se Anička položila do postele a přikryla se peřinou.

Petr se posadil na své obvyklé místo. Anička zůstala ležet v posteli tentokrát otočená směrem k Petrovi. Venku slunce začínalo zrovna zapadat a ptáčci začínali zpívat svůj večerní koncert. Anička usnula po chvíli.

Dalšího dne ráno se Anička probudila docela brzy. Nejprve uvažovala, který den v týdnu asi. Ihned si uvědomila, že musí být neděle. Začala uvažovat o tom, jestli má jít do kostela a nebo ne. „Do kostela bych jít přece jenom měla. Ale jak tam mám jít, když nejsem schopná jít ven? Asi tam nepůjdu. Asi to ještě nezvládnou. Petr se mnou bude muset zůstat doma, ale nechám ho to udělat jenom pod podmínkou, že on už dneska v kostele byl. To bych si neodpustila, kdyby Petr kvůli mně nešel dneska v neděli do kostela. Jinak tady zůstanu sama a snad to nějak vydržím. Ven totiž ještě schopná jít nejsem. Je to sice škoda, ale nic jiného se nedá dělat. Do kostela prostě nepůjdu. Nemám jinou možnost.“

Vtom uslyšela Petrův hlas. „Aničko, ty už jsi vzhůru?“ zeptal se Petr, který si již všimnul, že Anička nespí. „Ano, už jsem se probudila.“ odpověděla Anička. „A proč ses ještě neozvala?“ „Protože jsem jenom tak přemýšlela. Petře, teď mi řekni pravdu, byl jsi dneska v kostele?“ „A proč se na to ptáš?“ odpověděl oklikou Petr. „Víš co, tak běž dneska do kostela s moji maminkou a tatínkem a já tady zůstanu sama.“ „To v žádném případě.“ řekl na to Petr. „Ne. Já jinak nesvolím. Prostě půjdeš dneska do kostela s mojimi rodiči. Prostě musíš.“ „Já tě tady ale nenechám samotnou. To bych nedokázal. Zůstanu tady s tebou.“ řekl rezolutně Petr.

Pak Anička umlkla a přemýšlela nad tím, jak Petra donutit, aby šel do kostela: „Jak já jej mám jenom donutit k tomu, aby šel dneska do kostela? To já si na svědomí nevezmu, aby kvůli mně nešel dneska do kostela. Že bych přece jenom dneska do toho kostela šla? Asi ti bude rozumné. Já do toho kostela se pokusím jít a musím doufat, že to nakonec přece jenom zvládnou. Ale mám z toho velký strach. Co když to nedokážu? Neměla bych přece jenom zůstat doma a Petra ještě nějak přemluvit? To se mi asi nepodaří. Tak já dneska do toho kostela půjdu. Jenom jestli už není pozdě.“

Nahlas promluvila k Petrovi: „Petře, já jsem se rozhodla. Já teda dneska do toho kostela půjdu.“ „A to myslíš vážně?“ zeptal se užaslý Petr. „Ano, proč jinak bych to říkala.“ „Tak to je výborné. Udělala jsi velmi dobře. Já to hned zaběhnu říct dolů mamince a tatínkovi.“ zaradoval se Petr a běžel ze schodů do přízemí. Anička ještě rozvažovala, jestli to tak má nechat, anebo si to ještě přece jenom rozmyslet, ale nakonec se rozhodla, že to vyzkouší.

Do jejího pokoje přiběhnul Petr: „Tak já to pomůžu, Aničko, s oblékáním, souhlasíš? Už nemáme moc času. Nejprve tě ale odvedu do kuchyně, kde to maminka chystá snídani.“

Petr pomohl Aničce vstát a vedl jí do kuchyně. Tam se Anička najedla a potom jí maminka připravila oblečení. Anička si ještě rozmýšlela, jestli udělala nakonec přece jenom dobře, ale nakonec se nechala obléknout.

Petr jí chytil pod paží a pomohl jí z kuchyně dojít až do síně. Tam jí pomohl s obutím. Anička dostala na nohy sandály, protože venku panovalo velmi teplé letní počasí. Anička se držela Petra a měla velký strach jak to všechno zvládne. Ruce měla úplně studené. Petr jí dovedl až do auta a tam jí pomohl se posadit. Anička seděla v autě jenom velmi nejistě. Vzpomněla si na to, že naposledy jela autem z nemocnice, když jí propustili. Držela se Petra velmi pevně. Ačkoliv dříve jezdila autem už hodněkrát, tak tentokrát jí cesta připadala úplně cizí.

Zanedlouho řekl tatínek: „Aničko, tak už jsme u kostela.“ a maminka dodala: „Ty ani nevíš jakou jsi nám udělala radost, že ses nakonec rozhodla, že dneska půjdeš do kostela.“ Petr jí pomohl vystoupit a vedl jí ke kostelu.

Když se přiblížili ke vchodu, řekl Petr: „Aničko, už vstupujeme do kostela,“ Anička to také sama poznala, protože jí obklopil chladnější vzduch kostela. Petr zavedl Aničku co nejbližší dopředu a tam jí posadil na židli. Sám se posadil vedle ní. Petr měl z Aniččina rozhodnutí velkou radost.

Anička po chvilce uslyšela zazvonění zvonků na znamení, že mše svatá právě začíná. Zároveň se také ozvaly varhany. Anička všechno poslouchala a připadalo jí to úplně jiné, cizí. Anička myslela teď ještě více na to, jak moc ráda by zase viděla a mohla si prohlédnout kostel, do kterého tak často chodila. Snažila se jej ve svých vzpomínkách vybavit, ale zrovna nejlépe se jí to nedařilo. Mše jí tentokrát utíkala velmi pomalu. Nepřestávala myslet na to jak je strašné mít pořád před očima tu černou tmou a nemoci vidět nic jiného kolem sebe.

Po mši Petr vedl Aničku ven z kostela, kde se setkali s maminkou a tatínkem. Petr se Aničky zeptal: „Nechceš si dneska

zajít na zmrzlinu,když je venku tak nádherně?“ „Ne,já chci jít zase domů.“ „Ale,Aničko,uvidíš,že bude ráda a ta zmrzlina ti bude nakonec chutnat.“snažil se jí přemluvit Petr a maminka dodala: „Jestli budeš,Aničko,chtít,tak ti koupíme i zmrzlinový pohár a pěkně velký.“ „Ne,to já nechci.Já chci jet hned domů.“ „Rozmysli si to dobře,Aničko.“naléhal Petr.Anička však odmítala: „Ne,já chci jet jenom domů.“Maminka s tatínkem jí tedy vyhověli a šli společně k autu.

Domů dojeli zanedlouho.Když vystupovali z auta,tak Anička požádala Petra: „Mohl bys mě odvést ke mně do pokoje.“ „To nezůstaneš s maminkou v kuchyni než ti připraví oběd?“zeptal se zklamaně Petr. „Ne já chci k sobě do pokoje.“odpověděla Anička.Petr pochopil,že Aničku nepřemluví a vedl jí,sice nerad,do jejího pokoje.

V pokoji si Anička lehla do postele a přikryla se peřinou až pod bradu.Otočila se opět na druhou stranu od Petra směrem ke zdi a zavřela oči. „Proč mi jenom ta mše připadala tak moc cizí.To snad není možné.Já chci zase normálně žít.Mě už nebaví tak moc trpět.Co mám udělat,aby mohlo toto moje utrpení skončit.To je hrozný život.Já ho již nesnesu.Proč se to muselo stát jenom mi?Proč jsem tehdy nemohla být někde na procházce a užívat si nádherného léta? Proč jsem jenom tehdy musela dělat ty fotky?Kdybych to byla udělala,tak se mi nic takového stát nemusel a já se mohla radovat z konce prázdnin.Mohla jsem si užívat světa.Všechno mohlo být tak moc nádherné,ale místo toho se můj život změnil v peklo.V to nejhorší co se dá tady na zemi prožívat.V to se změnil můj život.“uvažovala Anička

Z přemýšlení jí vytrhlo zavolání maminky,aby přišla na oběd.Petr jí pomohl sejít ze stolu a posadit se ke stolu.Pomohl jí také s jídlem.Petr si na ní všimnul,že je dneska smutnější než předtím a proto se jí zeptal: „Proč jsi dneska smutnější?Měla bys přece mít radost,že jsi dneska zvládla udělat něco velkého.“ „A co jsem zvládla.Šla jsem jenom do kostela a to jsi mi musel ještě pomáhat.To je všechno co jsem dokázala.Tak mi řekni z čeho se mám radovat.“ „Tak třeba z toho,že jsi konečně dokázala vyjít ze svého pokoje a jít někam ven.“ „To je toho.“řekla na to Anička.

„Mohl bys mě odvést zase nahoru?“ zeptala se Anička Petra hned jak se oběd dojedl. Petr jí ani nepřemlouval a hned jí vedl do jejího pokoje. Tam se Anička uložila do peřin a zaujala svou obvyklou pozici. Petr se také posadil vedle ní a díval se na ní. „Proč jenom musí chtít Anička opět zůstat ve svém pokoji? Já jsem si myslel, že už si to rozmyslela, když šla dneska do kostela a zatím ona se chová opět stejně. Co mám udělat, aby jí to už konečně přešlo a přestala tady celé dny ležet. Vždyť dneska to už vypadalo tak slibně a ona zatím tady pořád zůstává jenom ležet. Já už si s ní nevím rady. Já chci tak moc, aby Anička zase začala být tak veselá jakou jsem jí letos poznal na táboře. Vždyť to už je úplně jiná Anička než jakou jsem jí poznal. Já bych byl strašně rád, aby zase byla tak jako dřív. Ale co mám pro to udělat? Asi už nic neexistuje. Když jí ani jeden z těch dárků, které jsem jí dal nepotěšily, tak je to marné. Už se mi asi nikdy nepodaří udělat něco, aby se na její tváři objevil ten úsměv. Asi se už Anička nikdy nebude smát.“ myslel si Petr.

Anička ležela v posteli a myslela na svou slepotu: „Dneska byla pro mě mše úplným utrpením. To vědomí, že jsem v místě, které tak dobře znám a muset se nechat po něm vodit. To je strašný pocit. Sedět tam a nemoci se po kostele rozhlédnout a prohlédnout si jej. Tak známe je to pro mě místo a ani si jej nedokážu pořádně představit. Tolikrát jsem už tam byla a teď si ho nedokážu dobře vybavit. Jak já bych zase ráda viděla, ale to je pro mě naprosto nespílitelný sen. To se mi už nikdy nestane a to je tak hrozné. Já už nikdy neuvidím. Ne, to já nedokážu unést. Já chci zase moci vidět. Ty všechny nádherné barvy kolem sebe. Jak je všechno nádherné. To toho chci tak mnoho? Asi ano. Ale to je tak hrozné, že když otevřu oči, tak před sebou neuvidím nic jiného než samou černotu. Já chci mít před sebou opět ty nádherné barvy. Každá barva je pro mě teď nádherná. Jenomže už je to pozdě, když už je nikdy ve svém životě nespátím. Nikdy.“ říkala si v duchu Anička, Nakonec při tom usnula.

Petr zůstal sedět vedle ní. Anička se probudila až pozdě večer. Probudilo jí maminčino volání na večeři. Anička se probudila a nechala se Petrem odvést na večeři do kuchyně. Tam se nechala od něj i nakrmit a absolvovala i proceduru mytí.

Hned potom se však nechala odvést k sobě do pokoje. Anička se položila do postele na svou obvyklou pozici. Petr

se rovněž posadil vedle Aničky. Večer však Anička nemohla usnout a tak opět začala myslet na svou slepotu. Cítila se z toho velmi smutná. Nakonec jí z očí vyrazily slzy: „Proč se mi to jenom muselo stát. O tom čase bych se mohla procházet po lese a užívat si jistě nádherného letního večera. Třeba by se mnou mohl být i Petr a také by mě neodmítla moje nejlepší kamarádka a tak bych se mohla procházet také s ní a mohlo to všechno být tak moc krásné. Jenomže já jsem slepá a tohle všechno se již nikdy nestane. Již nikdy nebudu moci být šťastná. Už nikdy nebudu moci dělat nic z toho, co jsem dělala dříve.“ Aniče se podařilo usnout až pozdě v noci.

12.Konec prázdnin

Dalšího dne ráno se Anička probudila docela brzy.Nejprve potichu zavolala: „Haló.“Nikdo se jí však neozýval.Anička proto ještě jednou zavolala: „Haló,Petře,kde jsi?“Nikdo jí neodpověděl. „To je divné.Proč se mi někdo neozývá.Že bych se probudila ještě moc brzy a Petr tady ještě nepřišel?Asi.Pokusím se teda usnout a budu doufat,že to tak bude.“zamyslela se Anička.

Zanedlouho uslyšela Petrovy kroky. „Petře,to jsi ty?“ujistila se Anička. „Ano.Jaktože tak brzy už nespíš?Vždyť je teprve brzy ráno.To bys měla ještě dávno spát.“ „Ale já jsem se probudila a mi se už spát nechce.“odpověděla Anička. „Tak se ještě usnout pokus.Já se tedy posadím vedle tebe a zůstanu v naprosté tichosti.“řekl jí na to Petr.Anička se otočila na druhou stranu a snažila se usnout.Netrvalo dlouho a Anička usnula.

Podruhé se probudila o hodně později.Petr jí pozoroval a tak si hned všimnul,že už nespí a řekl jí: „Na to,že to vypadalo,že už neusneš sis teda pořádně přispala,ale je to tak dobře.Já ti teď přinesu snídani,souhlasíš?“Anička nic nenamítala a proto Petr seběhnul ze schodů do kuchyně a už nesl Aničce snídani.

Talíř jí položil na peřinu a podal jí do ruky chleba namazaný máslem a medem.Anička snědla i druhý,ale hned po tom se otočila na stranu směrem ke zdi,přikryla se peřinou až po uši a pokoušela se ještě usnout.Petr seděl vedle ní a pozoroval jí.Anička však vklidu ležela.Myslela opět na to,že je slepá.Oči nechávala zavřené,aby si to nemusela tolik uvědomovat. „Já chci zase tak moc vidět.Co mám dělat,aby se mi tento můj sen splnil.Všechno by zase mohlo být tak moc krásné.Já už nedokážu takhle žít.Proč se mi to jenom muselo stát?Proč už jenom nemůžu nikdy vidět před očima nic jiného než tu strašnou čern?Černá barva je tak moc škaredá.To je nejhorší ze všech barev.Černá je úplně nejhorší.Kdybych tak mohla alespoň na chvíličku zase uvidět ty ostatní nádherné barvy v tomto světě,ale to se mi nikdy nesplní.V nemocnici jsem od doktorů jasně slyšela,že se mi to už nikdy nebude moct splnit a já už nespatřím ani paprsek světla.Barvy a světlo jsou tak moc nádherné a já je už nikdy neuvídím.“myslela si Anička.

Dopoledne se převálilo do své druhé poloviny. Anička stále ležela nehnutě ve své posteli. Venku pokrývaly nebe mraky a místy začalo i jemně pršet. „Jak mám Aničku jenom rozveselit? Co mám udělat, aby konečně začala být veselejší? Ty dárky, o kterých jsem si myslel, že jí udělají velkou radost, tak jí ji vůbec neudělaly. Já se prostě nedokážu smířit s tím, že Anička už napořád zůstane tak smutná. To je pro mě nepředstavitelné. Já chci, aby zase se mohla smát, tak jak jsem jí poznal na tom táboře. To byla tehdy úplně jiná Anička. Ta byla tak veselá. Já chci, aby zase byla stejná a chci s ní moct chodit po lese opět na procházky. Vždyť to začínalo být tak hezké, když se jí to stalo. Kolik jsme si my oba mohli ještě užít prázdnin, kdyby se jí to nestalo a musíme tolik zakoušet. Já chci zase mít zpět tu původní Aničku. Jenomže to se mi už nikdy nebude moct splnit a to je na tom to hrozné.“ myslel si Petr.

Petr se podíval na své hodinky a zjistil, že již nastalo poledne. Přinesl Aničce do jejího pokoje oběd. Anička jej všechen snědla a uložila se opět na svou pozici. Petr se vedle ní posadil a díval se na ní. Aničce se podařilo brzy usnout. Petr zůstal sedět potichu, aby jí ani náhodou neprobudil. Tu Petra napadl nápad na další dárek pro Aničku: „No, jasně, že mě to nenapadlo dřív. Příště jí donesu jako dárek slepecké hodinky. Z těch bude mít určitě radost. Tak si bude moct zjistit kolik je hodin. Tento dárek jí dozajista potěší a snad jí konečně vykouzlí na tváři byť jen velmi malý náznak úsměvu, po kterém tolik toužím a nepřeji si nic jiného. To mi bude mou nejlepší odměnou. Ano to jí koupím. Budu doufat, že jí to snad konečně potěší. Musí jí to potěšit a já věřím, že už konečně ano, protože není možné, aby jí už vůbec nic nedokázalo potěšit. Tento dárek jí to dozajista udělá. Já se tak moc těším až uvidím ten úsměv na její tváři. Musím si s tím co nejvíce pospíšet, ale stejně to ještě nějakou dobu potrvá než se dostanu jej koupit. Úplně nejraději bych se do hodinářství rozeběhnul ihned, ale to není možné.“

Anička stále ještě spala, když se ve dveřích objevili její maminka i tatínek. Petr si položil prst na ústa, aby naznačil, že mají zůstat potichu. Maminka i tatínek se přišli podívat k Aniččině posteli a potichu odešli. Nato se Anička probudila: „Kdo to byl?“ zeptala se ještě rozespalým hlasem. „Ty byli tvoji rodiče.“ odpověděl Petr. „Oni

už přišli.To je tolik hodin?“podivila se Anička. „Ano.Už je pozdě odpoledne.“řekl Petr.

Anička se otočila k Petrovi,ale jenom potichu ležela.Petr jí pohladil po jejích vláscích a po tváři.Anička však stále klidně ležela.

Z přízemí se ozvalo: „Aničko,Petře,pojdte.Večeře je už hotová.“

Petr pomohl Aničce vstát z postele a dojít do kuchyně.Tam jí pomohl s večeří.Potom následovalo koupání.

Petr čekal Aničku u koupelny a hned jí odvedl do jejího pokoje.Anička se tam uložila do postele,přikryla se peřinou a snažila se usnout,jenomže to se jí po téměř celém prospaném odpoledni nedařilo.Začala zase myslet na svou slepotu.Usnula až po půlnoci.Petr u ní po celou dobu seděl a nakonec vedle ní na židli také usnul.

Dalšího dne ráno se Anička probudila docela pozdě.Petr ještě vedle ní spal. „Haló,Petře,jsi tady?“zavolala Anička.Petr se ihned probral a odpověděl: „Ano,Aničko.“ „Co je dneska za den?“zeptala se Anička. „Co je dneska?Dneska je úterý.“odpověděl jí Petr a pokračoval: „Já ti zajdu přinést snídani,aby ses mohla najíst,souhlasíš?“ „Ne,tentokrát se chci najíst v kuchyni.Nebudu přece už napořád jíst v posteli a musím také i sedět.“řekla Anička.Petr zůstal sedět na židli s otevřenou pusou.Nejprve nebyl schopen ani reagovat.Teprve po zopakování Aniččiny prosby: „Petře,tak odveď mě dolů na tu snídani.“se zvednul ze židle,vzal Aničku pod paži a vedl jí do jídelny.Musel se štipnout do ruky,aby se přesvědčil,že se nejedná o sen.Stále ještě tomu nebyl schopen uvěřit.

Usadil Aničku ke stolu a položil před ní talíř s jídlem.Anička začala sama sahat po stole až talíř našla.Petr na ní jenom překvapeně a nevěřicně zíral.Anička snědla sama celou snídani.Když dojedla,tak se jí Petr zeptal se skrytou nadějí v hlase: „Teď určitě budeš chtít,abych tě zase odvedl do tvého pokoje?“ „Ne.Mě už přestalo bavit to neustále vylehávání celé dny v posteli.Alespoň dneska dopoledne chci zůstat tady v kuchyni.“odpověděla Anička ještě více překvapenému a užaslému Petrovi. „A to myslíš vážně?“zeptal se nevěřicně Petr. „Ano.“odpověděla Anička.Petra chytla velká radost,že jí ani nebyl

schopen vypovědět. Petr se najednou cítil tak šťastný, že si až myslel, že už není možné, aby se něco takového mohlo ještě někdy stát. Petr se Aničky zeptal: „A co tady chceš dělat?“ „Co bych mohla. Budu tady prostě jenom tak sedět a nic nedělat, protože stejně nic dělat nemůžu.“ řekla mu na to Anička. Petr jí chytil za ruku a cítil se nevýslovně šťasten. Nevěděl co by měl od radostí dělat.

Anička se jej za chvíli zeptala: „Jaké je dneska venku počasí? Je tam hezky nebo zamračeno, či snad prší?“ „Ne, dneska tam svítí sluníčko, i když se po obloze ještě hodně prohánějí mráčky.“ odpověděl pravdivě Petr. Pak setrvali v kuchyni potichu. Nikdo nepromluvil. Petr se však cítil velmi šťastný. Už se nemohl dočkat večera a příchodu Aniččiných rodičů až jim to poví. Do poledne zůstali v kuchyni sedět.

V poledne řekl Petr Aničce: „Aničko, už je poledne. Já ti dám oběd, souhlasíš?“ Anička nic nenamítala a tak Petr před ní položil talíř s jídlem. Anička sama snědla dva rohlíky obložené šunkou.

Po obědě Anička poprosila Petra: „Já bych si potřebovala jít na chvíli lehnout do svého pokoje. Mohl bys mě tam odvést?“ „Tak dobře, Aničko.“ souhlasil Petr. Odvedl Aničku do jejího pokoje. Anička se tam položila do postele a řekla Petrovi: „Petře, já jsem unavená, tak se na chvíli prospím. Mohl bys mi, prosím tě, otevřít okno? Tady je totiž strašný vzduch. Troška čerstvého tomu rozhodně neuškodí.“ Petr nic neříkal a Aničce její přání ihned splnil.

Posadil se vedle Aničky na židli. Cítil se hned lépe, když nemusel zůstat v horku v pokoji a dostalo se tam i trošku čerstvého vzduchu. Anička po chvíli usnula. Petr u ní zůstal sedět. Nyní již byl přesvědčen, že jí dárek, který pro ní chtěl udělat radost.

Anička se probudila brzy odpoledne. Petr jí řekl: „To jsi nespala teda moc dlouho.“ „Ale víc se mi nechce.“ „Tak co chceš dneska odpoledne dělat?“ „Už dopoledne jsem ti řekla, že přece nemůžu dělat vůbec nic, tak ať se mě tak hloupě neptáš. Zůstanu tady ležet a budu poslouchat zvuky zvenku.“ „Tak dobře, Aničko.“ Petr vstal ze židle a šel k oknu podívat se z něj ven a nadýchat se pořádně čerstvého vzduchu. Stále ještě nedokázal uvěřit, že tohle všechno je možné. Zvenku šel do pokoje čerstvý vzduch.

Odpoledne se převálilo do své druhé poloviny. Anička stále ležela u sebe v posteli. Peřinou se však již nepřikrývala, protože zvenku šel do pokoje dost čerstvý vzduch.

Do Aniččina pokoje vešli její rodiče a hned překvapeně řekli: „Aničko, jakto že máš otevřené okno. Vždyť jsi vždycky trvala na tom, aby se zavíralo.“ „Protože jsem potřebovala už trochu čerstvého vzduchu.“ odpověděla Anička. „Tak to je dobře.“ pochválila jí maminka. Petr pokynul na znamení, aby odešli z jejího pokoje. Šli na schodiště a tam Petr pověděl mamince i tatínkovi jaká změna se s Aničkou odehrála dnešní den. Ani oni nemohli té zprávě uvěřit. Vrátili se za Aničkou do jejího pokoje a pochválili jí oba: „Aničko, ty jsi moc šikovná. Máme z tebe takovou radost.“ a pokračovala maminka: „Tak já ti jdu rychle připravit večeři. Nechceš jít se mnou do kuchyně a být tam se mnou?“ „Tak dobře.“ souhlasila Anička.

Petr jí odvedl do kuchyně a tam jí posadil na židli. Po kuchyni se začínala linout vůně připravované večeře. Anička se na ní již začínala těšit. Jídlo jí vonělo velmi dobře. Začínala mít na večeři chuť. „Kdy už bude ta večeře?“ zeptala se maminky. „Musíš ještě chvíli počkat.“ „Jenomže já už mám hlad, jak tady tu večeři cítím.“ „Však se dočkáš.“

Maminka začala na stůl podávat jídlo. Petr se posadil vedle Aničky a chtěl jí pomáhat s večeří. Anička jej však odmítla: „Petrče, nauč mě jíst samotnou. Já bych se moc ráda naučila jíst sama. Už mě nebaví, když mě musí pořád někdo krmit.“ Petr Aničku poslechnul. Pomohl jí ještě s jídlem, ale Anička toho zvládala už dost sama. Až se Petr divil, že se toho již tolik dokázala sama naučit.

Po večeři následovalo koupání. Anička se vůbec nebránila. Když vycházela z koupelny, tak Petr již stál připravený, aby jí odvedl do jejího pokoje. Anička však řekla: „Mami, mohla bys mě zavést do kuchyně.“

V kuchyni poprosila Petra: „Mohl bys mi pomoci se posadit na židli.“ Petr nic nenamítal. Potom se maminky zeptala: „Jak ses dneska měla v práci?“ „Jak bych se mohla mít. Tak jako normálně, prostě jsem pracovala.“ „Co bys mi mohla povědět?“ „Tak já nevím. Co bys chtěla?“ „Tak třeba nějakou povídku.“ „Jenomže mě zrovna teď nic nenapadá.“ „Tak si na něco vzpomeň.“ žadonila

Anička. „Teda dobře.Tak já ti povím...“začala maminka vyprávět Aničce povídku.Když dovyprávěla,tak se Anička zeptala Petra: „Petře,kolik je hodin?“ „Kolik je hodin?Je půl osmé.“ „Teprve.Tak to je ještě hodně času.Mi se ještě nechce vůbec spát.“ „Mohli bychom si zahrát slovní fotbal.“napadlo Petra. „To je dobrý nápad.“souhlasila Anička.Jako první začínala Anička.Při hře jim utekl celý večer.

Když se již přiblížila desátá hodina večerní,tak Anička řekla: „Já bych už šla ráda spát.Jsem už unavená.Petře,mohl bys mě odvést do mého pokoje?“

Petr jí vzal za ruku a vedl jí po schodech do jejího pokoje.Tam jí uložil do postele.Posadil se vedle ní,ale Anička za chvilku usnula a spala tvrdě.

Dalšího dne ráno se Anička probudila docela normálně.Jako obvykle nejprve tišeji zavolala: „Haló.“Ihned se jí ozval Petr: „Ano,Aničko,sedím vedle tebe.“ „Já bych se šla nasnídat.“poprosila jej. „Dneska mám pro tebe i jedno malé překvapení.Dneska totiž zůstali maminka i tatínek doma.“ „A proč?“divila se Anička. „Protože ti chtěli udělat radost.“odpověděl Petr. „Tak dobře,ale odveď mě dolů na snídani.“

Petr udělal jak Anička chtěla.Anička se již zvládnula nasnídat téměř sama.Po snídani jí maminka řekla: „Dneska jsme s tebou doma,protože už se přiblížil konec prázdnin a dneska je předposlední prázdninový den.Takže už ti brzy začne škola.A do obvyčejné už bohužel chodit nemůžeš.Takže jsme se rozhodli,že tě přihlásíme do jedné zvláštní školy nedaleko.Takže jsme se rozhodli,že bychom tě k ní dneska zavezli,souhlasíš?“ „Já ale do žádné takové školy chodit nechci a nikdy nebudu!To teda rozhodně ne.Tam mě nedostanete ani náhodou.A vůbec já nechci chodit mezi ostatní děti.Do žádné školy chodit nebudu.“ohradila se Anička. „To tak ale nejde.Ty musíš chodit do školy.Musíš se učit.“ „Ale já doopravdy do žádné nepůjdu.“řekla rezolutně Anička a pokračovala: „Teď mě,Petře,odveď do mého pokoje,abychom se tam vklidu mohli začít učit slepecké písmo.“ „To ale tak nejde.Nemůžeš zůstat bez školy.“namítla ještě maminka,ale marně,protože Anička se zvedala ze židle a nechala se Petrem odvést do svého pokoje.

Petr vzal knížku o slepeckém písmu a začal Aničku učit. Anička dávala velký pozor a snažila se písmo co nejlépe hmatem rozpoznávat. Anička také poprosila Petra, aby otevřel v jejím pokoji okno. Petr nic nenamítal a udělal tak. Pak se posadil na židli vedle Aničiny postele a pokračoval ve snaze co nejlépe naučit Aničku slepeckému písmu. Na její tváři však stále mohl pozorovat velký smutek. Anička se stále neusmála.

V poledne je maminka zavolala na oběd. Anička se nechala Petrem dovést do kuchyně a tam se najedla. Petr už jí musel pomáhat jenom velmi málo.

Po jídle šla Anička opět do svého pokoje doprovázená Petrem a nechávala se učit slepeckému písmu. Petr se až divil jak je Anička houževnatá, protože jeho samotného již učení velmi unavilo a Anička zůstávala stále svěží a chtěla se učit dál.

Až večer toho bylo i na Aničku mnoho a řekla Petrovi: „Petře, to by už pro dnešek stačilo. Není už hotová večere?“ „To já nevím, ale zajdu to zjistit.“ Petr seběhnul ze schodů a za chvíli se vracel zpět se zprávou: „Aničko, večere už bude za chvíli hotová. Maminka jí zrovna dokončuje.“ „Tak to je dobře, protože já už mám hlad.“

Anička se v kuchyni najedla a pak následovalo koupání. Když se Anička vracela do kuchyně, tak poprosila maminku: „Mami, nemohli bychom si dneska opět zahrát slovní fotbal.“

Posadili se ke stolu a tentokrát začínal Petr. Anička se při hře začala odreagovávat, ale úsměv se na její tváři neobjevoval. Petr se po celou dobu na ní díval a rozesmutňoval jej její pohled do prázdna. Nemohl si zvyknout na její pohled. Ve hře pokračovali dlouho do večera.

Nakonec se Anička již unavila a nechala se odvést do svého pokoje. Tam usnula ihned jakmile si lehnula do své postele.

Dalšího dne ráno se Anička probudila pozdě. Jako obvykle nejprve zavolala, aby se ujistila, jestli u ní někdo je. Skoro ihned se ozval Petr. Aničce se tentokrát nechtělo z postele vstávat a proto v ní zůstala ležet. Napadlo jí: „Jaké je asi venku počasí?“ Nahlas se Petra zeptala: „Petře, jak je dneska venku?“ „Dneska? Dneska není na obloze ani jediného mráčku. Nebe je naprosto jasné a modré.“ Odpověděl jí Petr. „Dneska jsou už maminka s tatínkem asi

v práci,že?“ „To jsou.Tak co chceš dneska dělat?“ „Ještě chvilku chci ležet a potom se budu učit zase číst,abych to co nejdříve dokázala.“

V posteli přemýšlela: „Udělala jsem dobře,že jsem už přestala celý den jenom ležet v posteli.Hned je mi o něco lépe.Byla to ode mne hloupost,že jsem chtěla pořád ležet v posteli a snažit se pořád spát.Tím jsem si vůbec neulehčovala,právě naopak.Tím jsem si jenom přitěžovala.Tak při tom učení se dokážu alespoň třeba na chvilku odreagovat a na chvilku i trošičku zapomenout,že již nikdy nebudu moct dělat to,co jsem byla zvyklá,že již nikdy nevezmu do rukou fotoaparát a neudělám ani jedinou fotku,také,že neuvidím již krásu krajiny, kterou jsem znala a proč jsem ráda chodila do přírody.Tak tohle všechno již je napořád pryč a nikdy se mi to nevrátí a to je velká škoda.Proč se mi jenom muselo stát,to že jsem oslepla?Teď už pro mě nikdy nebude život takový jako dříve.Už nikdy nic nebude tak nádherné.Už se budu muset smířit s tím,že nikdy neuvidím ani jednu z těch nádherných barev.Já ale chci zase moct vidět.Tak co mám dělat,aby se můj sen splnil,když ale doktoři říkali,že je nesplnitelný a již nikdy nebudu moct vidět.Tak je teďka všechno jenom samá náhražka.Mám číst knihy slepeckým písmem, které se budu muset naučit,mám chodit se slepeckou hůlkou,místo toho,abych chodila normálně a mohla se před sebe podívat.Jenomže tohle všechno mě vůbec nebaví.Já chci zase moct žít normálně.Tak navíc nemám ani svou nejlepší kamarádku, kterou jsem dosud poznala.Nemám prostě už skoro nic.Zbyl mi jedině život.Proč jsem jenom nemohla zemřít,když se mi to stalo?To byl tehdy tak hrozný pohled do hlavně toho revolveru,že na něj už nikdy v životě nedokážu zapomenout.Už nikdy.Navíc je to to poslední co ve svém životě jsem viděla.“

„Tak, Aničko, nechceš se už nasnídat?“ zeptal se Petr. Anička mu souhlasně přikývla. Petr jí pomohl vstát a vedl jí do kuchyně. Tam jí pomohl ještě usadit se do židle a pak jí pozoroval jak jí snídani. Anička jí jedla rychle. „Petře, mohl bys tady do kuchyně přinést tu učebnici, abychom nemuseli zůstat jenom u mě v pokoji.“ požádala jej Anička. Petr nic nenamítal a knihu jí přinesl.

Anička se chtěla hned začít učit. Petrovu nabídku, aby si nejprve zahráli slovní fotbal odmítla. Nejprve si s ní Petro zopakoval

co se naučili předchozí den. Anička to všechno zvládala zcela perfektně. Učení dalších věcí jí šlo také velmi dobře. Petr se nepřestával divit jak moc je Anička šikovná. Petr místy pohladil Aničku po jejích vlasech. Tak strávili celé dopoledne.

V poledne se Anička najedla a hned po jídle opět chtěla pokračovat v učení. Petr jí nekladl žádné námitky. Do večera měli za sebou již velkou část knihy. Po tom se cítila i Anička unavená.

Sotva odložili knihu, tak Anička uslyšela zarachocení klíče v zámku a poznala, že přicházejí její maminka s tatínkem. Anička vstala ze židle a čekala než k ní přijdou. Přivítala se s nimi a Petr Aničku pochválil: „Musím teda říct, že Anička je moc šikovná. Já ani nevím jak to všechno tak rychle a dokonale zvládá. Za ty dva dny se toho naučila hodně.“ a ukázal jim část knihy, kterou se Anička již naučila.

Maminka řekla Aničce: „Ty jsi doopravdy šikovná. Já ti za to rychle připravím večeři, souhlasíš?“ „Tak dobře.“ přikývla Anička. Maminka se dala do vaření. Anička zůstávala sedět v kuchyni a poslouchala všechny šramoty, které se po kuchyni rozléhaly. Zároveň se po kuchyni začala linout vůně právě připravované večeře. Anička čichala a chvíli před tím, než maminka dokončila večeři se zeptala: „Nejsou to tak náhodou špagety se sójovým masem?“ „Jak jsi to uhádla?“ zeptala se maminka. „Prostě jsem to po čichu poznala.“ odpověděla Anička.

Když se dávalo jídlo na stůl, tak maminka zavolala Petra, který se šel projít před dům. Petr se posadil vedle Aničky a pomohl jí s příborem. Podal jej Aničce do ruky a ještě na ní dával pozor, ale Anička již dokázala špagety sníst skoro sama. Jenom dvakrát se stalo, že se strefila příborem mimo talíř.

Po večeři maminka Aničku okoupala a Anička navrhla, aby se mohla zahrát slovní fotbal. Nikdo nic nenamítal. Tentokrát začínal hrát tatínek. Jako první se podařilo vyhrát Aničce. Ve druhém kole vyhrál Petr, když řekl slovo: „Bit⁴.“ na jeho slabiku se nikomu už nepodařilo najít žádné další vhodné slovo. Ve třetím kole začínala Anička: „Kolo.“ Pokračoval Petr: „Lokomotiva.“ a za ním maminka: „Vana.“ a nakonec tatínek: „Návada.“ dále Anička: „Dalekohled.“ Při hře se jí podařilo skoro zapomenout, na to že je slepá.

⁴ bit- Jednotka velikosti dat ve výpočetní technice.

Po třetím kole se Aničce začalo chtít spát a proto se nechala vyprovodit Petrem do svého pokoje,kde se uložila do postele a velmi rychle se jí podařilo usnout.

Dalšího dne ráno se Anička probudila brzy.Jako jindy zavolala,aby se ujistila,že u ní někdo je.Ozval se Petr.Aničku to uklidnilo.

Nechala se odvést do přízemí,aby se mohla nasnídat.Petr jí ochotně vyhověl.Hned,když dojedla,tak řekla Petrovi: „Tak mohli bychom zase pokračovat ve učení,nemyslíš?“ „A nechceš si dneska udělat trošku volno.vždyť ses v posledních dvou dnech učila skoro pořád.Já si myslím,že by to nebylo rozhodně od věci.Dělejme dneska něco jiného.“ „Jenomže já nic jiného dělat nechci a ani nemůžu.To je jediné co dělat můžu.Takže já bych se teď ráda něco zase naučila.“Petr vzal knihu a začal Aničku učit.Anička Petra pozorně poslouchala.Nejprve si zopakovali,co se dříve naučili.

Potom si ti Anička rozmyslela: „Petře,já jsem dostala jiný nápad.Mohl bys mi přečíst knížku,ktou mám u sebe v pokoji.Co ty na to?To by mě také dokázalo zabavit.“ „Tak dobře.“souhlasil Petr a přinesl Aniččinu knihu.Začal jí z ní předčítat.Anička zavřela oči a zasnila se do děje knihy.Konečně měla na chvilku zase pocit,že je všechno v pořádku a ona je úplně zdravá.Při poslechu Petrova čtení dokázala úplně zapomenout na své postižení.

Přiblížilo se poledne.Petr dočetl a podal Aničce oběd.Anička se musela probrat do hrozné reality.Velmi jí to zklamalo,že když otevřela oči,tak před sebou uviděla opět tu známou černou tmou.Snědla všechen oběd.

Když dojedla,tak poprosila Petra: „Petře,mohl bys mě naučit chodit s tou hůlkou?“ „No,jistě.“s radostí souhlasil Petr.Šel do Aniččina pokoje a přinesl hůlku.V kuchyni jí složil a podal jí Aničce.Anička si jí celou osahala a dotkla se s ní země.Petr se s hůlkou s Aničkou prošel po kuchyni a ukazoval jak se má s ní orientovat a chodit.Také jí ukazoval jak má hůlku správně držet.Anička se nechávala ochotně Petrem učit.Nakonec se vyzkoušela sama projít po kuchyni.Moc se jí to ještě nedařilo,ale Aničce to udělalo radost..

Pak poprosila Petra, jestli by jí nemohl odvést do jejího pokoje, protože se jí chce hodně spát. Petr neměl důvod, proč jí nevyhovět.

Anička si lehla do postele a zanedlouho usnula. Petr zůstal u ní sedět a přemítal: „To je dobře, že si to Anička konečně rozmyslela s tím, že chce být jenom zavřená ve svém pokoji a chce dělat i něco jiného. Tím mi udělala velkou radost. Byla to konečně jediná rozumná věc. Ale také mě překvapuje tím, jak rychle všechno zvládá. To jsem fakt nečekal, že Anička by byla tak moc šikovná. Jenom je škoda, že se pořád ještě neusmála a zůstává pořád ještě taková smutná. Snad i to se časem poddá a já budu moct spatřit na Aniččině tváři alespoň náznak úsměvu. Ale teď mě to napadlo. Jak to vlastně budu dělat od příštího týdne? Vždyť už je konec prázdnin a maminka i tatínek Aničky chodí do práce a já budu muset chodit také do školy. Anička tady zcela určitě nebude chtít zůstat sama. Jak to jenom udělám? Že mě to nenapadlo dříve. To je velký problém. Maminka mi asi nedovolí, abych nechodil do školy. Budu do ní muset chodit, ale co Anička? Musím hodně přemýšlet, abych na něco přišel, protože Anička tady nemůže zůstat sama a já bych ani nedokázal jít do školy, pokud bych věděl, že se tady Anička sama trápí. Ne, to bych nedokázal, ale co mám v tom případě udělat. Já do školy musím. Aniččini maminka i tatínek také, tak jak to vyřešit. Budu se muset poradit s jejími rodiči a snad na něco přijdeme. Všechno by bylo jednodušší, kdyby Anička šla do té zvláštní školy, ale to nechce. To to všechno komplikuje. Jak se to teda podaří vyřešit, tak to doopravdy netuším. Kdybych přece jenom řekl mamince, abych do školy nemusel, tak mi k tomu maminka rozhodně nikdy nepřipustí, to vím už teď. Já si doopravdy nevím vůbec rady.“

Odpoledne se převálilo do své druhé poloviny. Anička ještě ve svém pokoji spala, ale zanedlouho se probudila. „Petře, kolik je teď hodin?“ zeptala se. „Teď už je půl čtvrté odpoledne.“ odpověděl jí Petr. „To už je tolik hodin? To jsem spala teda hodně dlouho. Mohl bys mě odvést do kuchyně?“ „Není žádný problém.“ řekl Petr a odvedl Aničku podle jejího přání do kuchyně. Cesta po schodech jí už šla velmi dobře.

V kuchyni se posadila na židli a poprosila Petra: „Petře, mohl bys mě zase naučit něco nového ve slepeckém písnu?“

„Tak dobře.“souhlasil Petr.Jenomže jakmile začali,tak zarachotil v zámku klíč a Anička již věděla,že maminka s tatínkem právě přicházejí.

Vstala od stolu a čekala než k ní maminka a tatínek přijdou.Nečekala dlouho a maminka jí objala: „Tak jak ses,Aničko,dneska měla a co jsi celý den dělala?“ „Dopoledne mi Petr přečetl kousek knížky,odpoledne jsem se prospala a teď jsem se zrovna chtěla naučit něco se slepeckým písmem.“ „Tak to je dobře.Já ti hned nachystám večeři.“řekla maminka.

Anička se opět posadila ke stolu a poslouchala zvuky, které se po kuchyni linuly.Po chvílce ucítila i vůni jídla, které maminka připravovala.Dostávala i veliký hlad.Petr zůstal sedět v kuchyni a také čekal na večeři.Vtom se ozvalo zazvonění.Tatínek šel otevřít.Petr se s ním šel zvědavě podívat,kdo to jde a ve dveřích uviděl svou maminku. „Ahoj,mami.“pozdravil jí. „Co jsi,Petře,dneska dělал?“ „Byl jsem s Aničkou ,přečetl jsem jí kousek její knížky a také jsem se zrovna chystal,že jí naučím slepeckému písmu.“ „Copak ona už to všechno neodmítá?“ „Představ si,že ne.Anička už ani celé dny neleží ve svém pokoji.V úterý se začala zlepšovat.“ „Tak to je výborné.To jsem ráda.“řekla na to maminka.

S Petrem vešli do kuchyně a Petrova maminka přivítala Aničku: „Tak jak se,Aničko,máš?“ „Však vám to Petr už vyprávěl.“ „To jsem ráda,že už konečně také děláš něco jiného,než že ležíš v posteli.A jak to budeš mít ze školou,Aničko?“ „S jakou školou?Já do žádné chodit nebudu.Zůstanu tady.“ „To ale přece tak nejde.Musíš chodit do školy.“ „Maminka mi sice nabízela nějakou zvláštní školu,ale raději než do ní,tak do žádné chodit nechci a nebudu.“ „A maminka ti to dovolila?“zeptala se s údivem Petrova maminka. „Ano.“ „A to tady chceš být sama?“ „Ne.“ „Tak jak to chceš dělat?Petr bude muset chodit do školy a tví rodiče do práce.“ „Tak to já nevím.A odkdy bude muset Petr chodit do školy?“zeptala se ustrašeně Anička. „Naštěstí až za čtrnáct dní.“ „Jakto?“zeptal se překvapeně Petr. „Protože se škola ještě opravuje a oni to nestihli přesně včas.“ „Tak to je výborné.“zaradoval se Petr.

Aniččina maminka již dokončila večeři a začala jí chystat na stůl.Petr se posadil vedle Aničky,aby jí mohl pomáhat

s večeří.Nejprve jí podal příbor a potom již Anička jedla docela samostatně.

Po večeři následovalo koupání.Když se vraceli do kuchyně,tak se jí maminka zeptala: „Chceš si dneska zase zahrát slovní fotbal?“Anička souhlasila.Posadili se ke stolu a začali hrát.První kolo vyhrála Anička,druhé Petrova maminka a závěrečné třetí Aniččin tatínek.

Petr potom vyprovodil Aničku do jejího pokoje,kde za chvíli usnula.

Dalšího dne ráno zase zavolala,ale nikdo se jí neozval.Proto ještě jednou zopakovala své volání,ale nikdo jí neodpovídal.Zdálo se jí to divné.Pokoušela se ještě usnout,ale nedařilo se jí to.Přemýšlela,který asi dneska může být den a došla k tomu,že asi sobota a to,že vysvětluje,proč se Petr tentokrát opozdil: „Má také nárok se jednou pořádně vyspat.Vždyť ke mně chodívá vždycy tak brzy ráno.Za chvíli snad přijde maminka,nebo tatínek.“Anička ležela v posteli a netrpělivě čekala na příchod někoho.Každá minuta se jí zdála velmi dlouhá.Nakonec přišla maminka: „Aničko,Petr říkal,že dneska nemůže přijít tak brzy.Dneska bude moct přijít až někdy kolem poledne.“

Anička vstala a nechala se maminkou odvést do kuchyně,kde na ní již čekala nachystaná snídaně.Maminka jí s jídlem ještě trochu pomohla,ale Anička to již zvládala vcelku sama.

Po snídani zůstala Anička sedět v kuchyni.Maminka se jí zeptala: „Co chceš dneska dělat?“ „Já nevím.Mě ani nic nenapadá.“ „Jestli chceš,tak bych ti mohla přečíst kousek z knížky.“ „To je dobrý nápad.“souhlasila Anička.Maminka se k ní posadila a začala číst.Anička jí pozorně poslouchala.Dokázala při tom skoro zapomenout na svou nemoc.Maminka jí četla až do poloviny dopoledne.

Pak jí řekla: „Aničko,teď už musím se čtením přestat,protože se musím pustit také do úklidu.“Anička nic nenamítala.Za chvíli se zeptala: „Jak je dneska venku?“ „Dneska je zataženo a vypadá to,že začne velmi brzy pršet.Proč se ptáš?“ „Ale jenom tak.“Anička přemýšlela o tom,co asi teď Petr může dělat a už se jej nemohla dočkat.Chtěla by se hned pustit do učení slepeckého písma.Každou chvíli se ptala maminky,kolik je hodin.

Před polednem Petr přišel. „Aničko,už jsem tady a mám pro tebe jeden dárek,ze kterého určitě budeš mít radost.Dneska jsem se zdržel,protože jsem ti byl koupit slepecké hodinky.Co ty na to říkáš?“ „Tím jsi mi udělal velkou radost.To je prima.Něco takového jsem zrovna potřebovala.“poděkovala trošku radostným hlasem Anička.Petr Aničce hodinky podal a připnul jí je na ruku.Hned jí také ukázal jak se s hodinkami zachází.Anička si to několikrát vyzkoušela a už poznala kolik je hodin.

„Tak a teď bychom mohli zase pokračovat v učení slepeckého písma.“navrhla Anička.Petr nic nenamítal.Do kuchyně vešla maminka a začala připravovat oběd.Přitom pozorovala jak se Anička učí.

Chvilku po poledni se již servíroval oběd na stůl.Anička již dokázala i najít přbory.Tentokrát se najedla už skoro sama.

Když dojedli,tak hned chtěla zase pokračovat v učení písma.Petr souhlasil.Anička s tím nechtěla přestat až do samého večera.

Teprve až večere dokázala přerušit její učení.Anička jí snědla všechnu až do posledního zbytku.Nyní věděla,že bude následovat koupání.

Večer si zase zahráli slovní fotbal.Dneska se dařilo vyhrávat jenom Aničce.Nic však nedokázalo na její tváři vykouzlit Petrem tolik očekávaný úsměv.Petr viděl na Aniččině obličeji stále její velký smutek.Tentokrát hráli až pozdě do noci.

Nechala se Petrem odvést do svého pokoje,kde se uložila do postele a skoro ihned usnula.

Další den ráno se Anička probudila velmi brzy.Nejdříve začala přemýšlet kolik může být hodin a až za chvilku si uvědomila,že to již může zjistit.Vyzkoušela to na hodinkách,které dostala včera od Petra.Zjistila,že je ještě brzy ráno.Pokusila se ještě usnout,ale nepodařilo se jí to. „Dneska je už zase neděle.Dneska budu muset jít opět do kostela.Proč jenom nemůžu vidět?Tak nemůžu skoro vůbec nic dělat.Já chci tak moc zase spatřit všechny barvy světa.Jenom doufám,že ten,který mi to způsobil,si teď právě někde odpývá svůj trest a platí za to jak jenom nejvíce může.Protože jenom to si zaslouží.Ale i kdyby to tisícerekráte zaplatil,tak to bude stále málo.Žádný trest pro něj nebude dost

vysoký.Nic mi už můj zrak nikdy nevrátí.Již napořád budu muset žít
v této strašlivé tmě.Co mám udělat,aby už konečně zmizela?Proč už
jenom nemůžu nikdy vidět?Ale nikdo mi můj sen už nemůže
splnit.Jenomže já bych chtěla se zase tak moc uzdravit.Proč to jenom
nemůže být možné?Proč musím být slepá?Ten okamžik,kdy jsem
před sebou uviděla tu poslední věc ve svém životě,hlx 辟蕩兮繁縟
番耀劬尔芈**笄穹 𐎧𐏃𐎶𐎵 𐎠𐎥𐎺𐎫 𐎡𐎴𐎦𐎹 𐎲𐎣𐎰𐎢𐎽
𐎷𐎪𐎼𐎻𐎾𐎿 w- 美鏤𐎯𐎮𐎭~𐎱 𐎳𐎸𐎒𐎶 𐎑𐎶 𐎵𐎴𐎨𐎴 𐎲𐎣𐎰𐎢𐎽
回 𐎠𐎥𐎺𐎫 𐎠𐎥𐎺𐎫 𐎠𐎥𐎺𐎫 𐎠𐎥𐎺𐎫 𐎠𐎥𐎺𐎫 𐎠𐎥𐎺𐎫 𐎠𐎥𐎺𐎫 𐎠𐎥𐎺𐎫
饑閭薈✓拞𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴
长𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴
離 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴
药𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴
卦吳 碇 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴
笑 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴
𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴
𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴

H摩椅

唖筆𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴
祕𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴
躡𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴 𐎧𐎴𐎨𐎴

ic nepoznal.Otřela si
obličej rukama,a už uslyšela hlas Petra: „Tak,Aničko,vstávej.Už je
čas jít na snídani,abychom stihli dneska mši.“

Anička vstala z postele a nechala se Petrem odvést do kuchyně,kde na ní čekala snídaně.Najedla se již úplně sama.Pak jí maminka odvedla do jejího pokoje a pomohla jí s oblečením svátečních šatů.

Nyní nastal čas jít do kostela.Maminka dovedla Aničku až ke dveřím.Tam jí Petr obul boty a vedl jí do auta.Pomohl jí posadit se na sedadlo.Tatínek již seděl u volantu a zbývalo už jenom,aby i maminka nastoupila do auta.V autě řekl Petr Aničce: „Dneska s námi jede i moje maminka.“Cesta proběhla klidně.

Před kostelem tatínek zastavil.Petr s Aničkou vystoupili z auta a Petr jí vedl do kostela.Posadili se co nejvíce dopředu.Po chvílce čekání začala mše svatá.Anička jí celou poslouchala.Přitom se jí ale ví připomnělo,že je slepá,protože by se ráda dívala na oltář,ale to nemohla.

Když mše skončila,tak jí Petr vyvedl z kostela.Přišli tam i Aniččini rodiče a Petrova maminka. „Nezajdeme si do cukrárny na zmrzlinu?“zeptala se Aniččina maminka. „Ne,já bych ráda šla hned domů.“ „Tak dobře.“řekla na to její maminka.

Všichni se posadili do auta a tatínek se rozjel domů.Cesta netrvala dlouho. „Zase mi všechno připadá úplně cizí.To je asi tím,že se nemůžu kolem sebe rozhlédnout a uvidět tu krásu.Ted' určitě projíždíme po cestě,kolem které rostou stromy.Jak ráda bych se na ně podívala,ale nemůžu.Proč jsem jenom musela oslepnout?“

Před domem všichni z auta vystoupili a Petr dovedl Aničku až do síně,tam jí vyzul boty a šel s ní do kuchyně,kde jí posadil na židličku.Maminka začala chystat hned oběd.Anička začala mít hlad,hned jak začala cítit vůni oběda.Zeptala se maminky: „Mami,co to dneska připravuješ?“ „Dneska ti vařím pečené kuře s brambory a kompotem.“ „Tak to je dobře.“

Maminka začala na stůl pokládat oběd.Anička jej snědla už úplně sama.

Po obědě řekla Petrovi: „Petře,odved' mě,prosím tě,nahoru do mého pokoje,chce se mi spát.“Petr neměl námitek.

V pokoji se Anička uložila do postele a zanedlouho usnula.Petr u ní zůstal sedět.Přišla za ním i jeho maminka.Petr se na ní překvapeně podíval a ona na vysvětlenou dodala: „Přišla jsem se za tebou podívat,protože si tě jinak skoro neužiju.Jinak jsi skoro pořád tady u Aničky.“Petr otevřel okno,aby šel do pokoje čerstvý vzduch.Venku se zrovna dalo do deště.Petr zůstal stát u okna a zaposlouchal se do jeho zvuku.Maminka se posadila na jeho židli.Zůstali tam úplně potichu.Petr musel za chvíli okno zavřít,protože déšť ještě zesílil.Septem řekl mamince: „Už je asi léto definitivně pryč.Ale je to dobře,protože letos to nebylo dobré léto.To bylo to nejhorší v mém životě.Další takové bych už nikdy nechtěl zažít.To mi stačilo jednou na celý život.“ „To ti věřím.“také pošeptala Petrovi do ouška.Petr se díval na Aničku a ještě zašeptal mamince: „Kdy už ale přestane mít ve tváři ten tak smutný výraz.Co mám udělat,aby se jenom trošičku usmála?To je moje nejtajnější přání.“ „Musíš si uvědomit,že je to pro ní velmi těžké a proto musíš být trpělivý.Ještě nějakou dobu asi potrvá než se s tím dokáže vypořádat.“ „Ale já bych chtěl,aby začala být veselá už.“ „Tak to si

asi ještě budeš muset nějakou dobu počkat.Nic jiného nejde říct.Jak ještě byla v nemocnici a ty si z ní byl smutný,tak jsem říkala,že se z toho dostane a také se už dostala.Tak vidíš.Všechno spraví jenom čas.“ „Ale když je to tak moc těžké.Hodinky, které jsem jí koupil jí sice udělaly radost,ale úsměv jí zase nevykouzlily.“ „Musíš ještě počkat to je jediné co ti můžu říct.“

Anička se probudila až pozdě odpoledne.Petr jí hned řekl: „Aničko,ty ses už probudila.Půjdeme spolu do kuchyně,souhlasíš?“ „Tak dobře,Petře.“souhlasila Anička.Petr jí chytil pod paži a vedl jí do přízemí.

Pomohl jí ještě posadit se ke stolu. „Zítra už bude pondělí,že?“zeptala se Anička a Petr jí to potvrdil.Anička se potom ještě zeptala: „Nemohli bychom si dneska zase zahrát slovní fotbal?“ „Mohli.“odpověděla Aničina maminka. „A nemohli bychom si ho zahrát hned?“ „Tak jo.“souhlasili všichni.Všichni se posadili ke stolu a Anička začínala.Aničce se hra moc líbila a dokázala při ní alespoň trochu zapomenout na svou nemoc.Zahráli si dvě kola.

Potom už maminka musela začít vařit večeři.Do večeře neuběhla dlouhá doba.Anička jí zvládla sníst sama a dokázala si již i najít přibory.

Když dojedli,tak následovalo obvyklé koupání.Při návratu z koupelny,řekla maminka Aniče: „Já mám jeden nápad.Nechej dneska Petra odejít domů už dřív a já ti budu čist tvou knížku než usneš.“ „A to ho mám nechat odejít hned?“ „Až budeš chtít jít do postele.“ „Tak já mu řeknu,aby odešel hned a ty jsi mi už mohla čist tu knížku.“ „Ale na spaní je přece jenom ještě moc brzy.Ještě není ani půl sedmé.“

V kuchyni přivítal Petr Aničku s nápadem: „Dneska bychom si ještě mohli zahrát pamětní hru.“ „Jakou?“nechápala Anička. „Tak třeba přijela tetička z Košic a přivezla...,už chápeš co? Každý vždycky řekne nějakou věc a ten další bude muset zopakovat všechny věci a k tomu ještě přidat svou vlastní.“ „To by šlo.“souhlasila Anička.Opět se všichni posadili ke stolu a začalo se hrát.Tato hra již však byla na paměť náročnější.Již po několika okruzích si někdo nemohl vzpomenout na první věc.První kdo si nedokázal všechny věci vybavit byl Petr.Anička však žadonila,aby si zahráli ještě jednu hru,až jí nakonec všichni vyhověli.

Mezitím se již téměř setmělo.Když dohráli,tak Anička řekla Petrovi: „Dneska už můžeš jít domů.Já tady zůstanu s maminkou a ta mi bude předčítat z knížky.“ „A doopravdy nechceš,abych u tebe zůstal?“ujistil se Petr. „Jenom běž.Maminka mi něco přečte a potom už usnu.“ „Tak teda dobře.“souhlasil nerad Petr.

Maminka zavedla Aničku do jejího pokoje a tam jí uložila do postele.Pak vzala její knížku a začala jí číst.Anička všechno poslouchala,ale nakonec jí začal přemáhat spánek,takže při čtení usnula.

Když se další den ráno Anička probudila,tak Petr již seděl vedle ní a pozoroval jí. „Tak tě vítám,Aničko,do dalšího dne.“řekl,když uviděl,že se probudila. „Kolik je už hodin?Vlastně ne,já si to můžu teď už zjistit sama.“řekla Anička a sáhla si na hodinky.Zjistila,že už je osm hodin.Chtěla si však ještě poležet a přitom přemýšlela jak to má dělat,když nechce do školy a sama doma také nedokáže být: „Jak to mám jenom udělat?Já doma sama nedokážu být a do zvláštní školy také nedokážu chodit.To je velký problém.Jak to udělat?Asi mám jenom jedno řešení.Zůstat tady sama doma.Stejně to jednou přijde.Musím si zvyknout na to,žít zase samostatně jako dříve.Asi to dneska řeknu Petrovi.Nejprve to uděláme na zkoušku,kdy nebude odsud daleko,abych se ho mohla dovolat,kdyby se mi to nepodařilo a měla jsem ještě velký strach.A nebo,teď mě to napadlo.Mohla bych přece chodit do normální školy.Řeknu Petrovi,aby mě naučil psát i normálním písmem.Když jsem to zvládla předtím,tak není důvod,abych to nedokázala poslepu.Bude to chtít jenom malý cvik a potom zase budu moct chodit do normální školy.To je výborný nápad.Ještě dneska se začnu učit,abych se mohla co nejdříve vrátit do školy.S Petrem chodíme vlastně do stejné,tak mi bude pomáhat a je všechno vyřešeno.Ještě,že mě to napadlo.Tak a teď bych se mohla jít nasnídat a všechno říct Petrovi.“

Anička poprosila Petra,jestli by jí nemohl odvést do kuchyně.Petr nic nenamítal a odvedl jí tam.Anička se nasnídala a po jídle řekla Petrovi: „Já jsem se už se školou rozhodnula.“ „A jak?“ „Nebudu chodit do žádné zvláštní,ale do normální.Dneska se naučím psát normálním písmem.“ „A jak ti to pomůže,že budeš moct chodit do normální školy?“nechápal Petr, „Pak budu moct psát všechny

písemky a to co nám ve škole bude říkat paní učitelka,tak to si zapamatuji a je po problému.Chodíme koneckonců do jedné školy,tak budeme chodit společně.Vždycky se v autobuse sejdeme a potom už pojedeme společně a když se naučím zacházet správně s hůlkou,tak budu moct chodit i sama.“ „A ty si myslíš,že to zvládneš?“ „Pokud využiju tu dobu,co budu ještě doma k tomu,abych se všechno co nejlépe naučila,tak si myslím,že jo.Dneska začneme tím psáním.“ „Jak teda chceš.“řekl na to Petr.

Přinesl Aniče s jejího pokoje blok a diktoval Aniče co má napsat.Petr pozorně sledoval její písmenka a po hodině a půl musel konstatovat: „Aničko,prostě výborné.Dokázala jsi to velmi dobře.U6 umíš psát i poslepu.Nejprve se ještě psala trošku z kopce,ale teď už udržuješ řádky pěkně přesně.Lépe bych to nedokázal ani já.“ „Tak to jsem ráda.“řekla Anička a pokračovala: „Teď bychom mohli pokračovat třeba v učení slepeckého písma.“nvrhla Anička.

Petr přichystal knihu a po zbytek dopoledne Aničku učil.Aniče šlo učení velmi rychle.Do poledne se zvládla naučit další velký kus knihy.

Když jí Petr přinášel oběd,tak řekl: „Jestli to budeš zvládat tímto tempem,tak za dva,nebo tři dny už nebude o čem mluvit.“ „To mi to jde tak dobře?“ „Ano.Ale vlastně ne.Tobě to nejde jenom dobře,tobě to jde přímo výborně.Dobře je příliš slabé slovo pro to jak ti to jde.Anička dojedla oběd,který měla od maminky připravený.

„Tak a teď bys mě mohl naučit chodit se slepeckou hůlkou po schodech.“požádala Anička Petra.Petr přinesl slepeckou hůlku a vysvětlil Aniče jak má s hůlkou na schodech zacházet.Pak s ní vyšel schody nahoru.Tam jí vysvětlil jak má ze schodů scházet.Anička sešla ze schodů pod Petrovým vedením.Do schodů a z nich chodila větší část dopoledne.Až únava jí odradila od dalších pokusů.

V kuchyni se posadili opět ke stolu a Anička chtěla pokračovat v učení slepeckého písma.

Když se přiblížil večer,tak přišla domu i Aniččina maminka a po chvílce i její tatínek.Anička je oba šla přivítat již sama.Maminku i tatínka to velmi překvapilo.

Maminka začala hned připravovat večeři.Anička se posadila na židli co nejbližší kuchyňské lince a poslouchala jak maminka

připravuje večeři.Také jí začínala i cítit a těšit se na ní.Petr zůstal sedět vedle Aničky.

Netrvalo dlouho a maminka mohla začít servírovat večeři.Petr seděl vedle Aničky,aby jí ještě mohl pomoci s jídlem,ale Anička to naprosto nepotřebovala,protože všechno už dokázala naprosto sama.Po večeři se okoupala,ale tentokrát chtěla jít hned spát.

Petr jí vyvedl do jejího pokoje,kde se uložila ke spánku a velmi brzy usnula.Petr u ní zůstal ještě sedět.

Dalšího dne ráno se Anička probudila docela brzy.Nejprve si sáhla na hodinky.Zjistila,že je teprve šest hodin ráno.Pomyslela si: „Tak to tady ještě Petr asi nebude.“Vzápětí se však ozval: „Aničko,to ses dneska probudila nějak brzy.“ „Ty jsi už tady?“ „Ano.“ „Mi se už vůbec nechce spát.Mohl bys mě odvést do kuchyně,kde bych se nasnídala a potom bychom se hned dali do učení.“ „A nechceš se ještě na chvilku prospat?“ „Ne.Já jsem už vyspaná dost.“odpověděla Anička.

V kuchyni se nasnídala a po jídle pokračovala v učení slepeckého písma.Aničce šlo učení velmi dobře.Petr se už cítil unavený,ale Anička v sobě měla stále energie více nežli dost.

V poledne se naobědvala a hned na to opět pokračovala v učení.Petrovi už stál s usilovné práce na čele pot,ale Anička nepolevovala.Petr navrhnul Aničce: „Aničko,co říkáš tomu,že bychom si zahráli slovní fotbal,nebo něco podobného?“ „Já bych se raději,ale ještě chvilku učila a potom si udělala tu přestávku.“ „Ale já bych si ho chtěl zahrát hned.Zahrajeme si jenom jedno kolo.To tě zase tolik,nerozptýlí,aby ses potom nemohla zase pustit do učení.“ „Tak teda dobře,Petře.“souhlasila nakonec Anička.Jako první začínal Petr a po něm hrála Anička.Šlo jim to velmi dobře.Stále nikdo z nich nedokázal najít slovo,na které by ten druhý nedokázal odpovědět.Aničce se hra velmi zalíbila.Hráli velmi dlouhou dobu,než Aničku napadlo slovo: „Lokaj.“Na to Petr nedokázal najít žádné další. „To jsme si zahráli,ale byl jsi teda těžký soupeř.“řekla Anička. „Však ty taky.“ „Víš co?Přemýšlej ještě nad tím slovem a večer bychom mohli pokračovat tam,kde jsme teď přestali.“ „To je dobrý nápad,ale asi se nám to nepovede,protože mě nic tak dobrého nenapadá.“ „Však do večera je ještě času dost,tak by tě to mohlo

napadnout.“ „Uvidíme.“ „A teď ještě budeme pokračovat v učení,než přijdou moji rodiče.“řekla Anička.

Pokračovali bez přestávky až do večera.Anička šla maminku i tatínka přivítat až ke dveřím.Maminka začala hned připravovat večeři.Anička zůstala v kuchyni. „Aničče,jde to učení tak rychle.Jestli jí to tak půjde i zítra,tak už pozítří nebudeme mít co dělat,protože Anička už bude všechno umět.“pochválil Aničku Petr. „Tak to je dobře.“pochválně řekla k Aničce její maminka. „Co děláš dneska k večeři?“zeptala se Anička. „Dneska ti udělám smažené rybí karbanátky a hranolky.“ „Dneska by to ušlo.“ „A za jak dlouho bude ta večeře hotová?“ „Však víš,jako vždycky.Za takovou hodinku budeme moct jíst.“odpověděla jí maminka.Anička poslouchala všechny zvuky,ktelé maminka při přípravě večeře vydávala.

Po hodině se již večeře servírovala na stůl.Petr seděl vedle Aničky,kdyby ho náhodou pozorovala.Aničce šlo však jídlo již naprosto hladce.Když dojedli,tak Petr řekl Aniččině mamince: „Anička se rozhodnula,že chce chodit do školy.Nebude ale chodit do žádné zvláštní školy.Ona chce chodit do školy normální.“ „A jak to chceš,Aničko,zvládnout?“zeptala se překvapeně maminka.Místo ní však odpověděl Petr: „Včera se Anička naučila normálně psát a když sebou bude mít nějaký magnetofon,tak by pro ní učení nemělo být takový problém.A koneckonců do školy chodíme oba do stejné,tak není co řešit.Já jí tam pohlídám,takže se jí nebude moct vůbec nic stát.“ „A doopravdy chceš,Aničko,chodit do normální školy?“zeptal se tatínek. „A proč by ne?Vždyť teď Petr přece vysvětlil,že není důvod,proč bych nemohla do školy chodit.Hlas mám,abych se mohla nechat vyzkoušet,psát normálním písmem také umím,tak není žádný problém,abych nemohla třeba psát i normální test.“ „Ještě si to,Aničko,ale pořádně rozmysli.“varoval jí tatínek. „Já jsem si to rozmyslela už dost.Už jsem se pevně rozhodla,že to tak chci.“řekla rezolutně Anička. „Tak teda dobře,když chceš,tak ti bránit nebudeme.“uvolil se tatínek. „S hůlkou už také chodit můžu.Všchno jsem se to už naučila,takže se budu moct i po škole normálně pohybovat,takže není vůbec žádný problém,abych nemohla chodit do normální školy.“dodala ještě Anička.

Maminka jí odvedla do koupelny,kde se Anička okoupala.Po koupeli šli všichni do kuchyně a Anička se zeptala

Petra: „Tak už jsi přišel na nějaké slovo,jak pokračovat,kde jsme odpoledne skončili.“ „Ještě se mi na nic nepodařilo přijít.“ „Mi také ne,ale přemýšlej o tom ještě.Dneska večer bychom si mohli zahrát tu paměťovou hru,co říkáte?“navrhla Anička.Maminka ani tatínek neměli nic proti.Začali hrát.V první hře prohrála Aniččina maminka.Pokračovali teda již bez ní.Hráli Petr,Anička a její tatínek.Tentokrát to popletl samotný Petr.Zbyli Aniččin tatínek a Anička.Anička se soustředila velmi mnoho,ale nakonec ona zapomněla co se říkalo před ní.Tento večer vyhrál Aniččin tatínek.

Pak již Anička šla spát.Vzala si svou hůlku a šla po schodech nahoru.Petr šel vedle ní a dával na ní pozor.Anička však došla do pokoje v pořádku.V pokoji se snažila dobře zorientovat.Tam jí však ještě musel pomoci Petr.

Jakmile ulehla do postele,tak se jí podařilo zanedlouho usnout.Petr u ní ještě chvíli seděl a hlídal její spánek.

Dalšího dne ráno se Anička probudila normálně.Když se probudila,tak nejprve sáhla na hodinky,aby zjistila čas.Nahmatala na nich osm hodin.Zavolala polohlasně: „Haló.“ „Už jsem u tebe.“ozval se jí hned Petr.

Anička hned vstala a vzala si svou hůlku.Petr šel vedle ní,aby jí mohl zachytit,kdyby náhodou padala.Anička však sešla ze schodů úspěšně.Posadila se ke stolu a Petr jí dal na stůl snídani.Anička jí snědla a pak se Petra zeptala: „Tak přišel jsi už ze včerejška na to slovo?“ „Ještě ne,ale už vlastně jo.Tedka mi to došlo.Tak jestli chceš,tak budeme pokračovat.“ „Tak jo.“souhlasila Anička a pokračovala: „Řekni to slovo,na které jsi přišel.“ „Kajman.“ „Máš pravdu.To ani mě nenapadlo.Teda Manuál.“ „Alka.“ „Kavka.“ „Karel.“ „Relé.“ „Léto.“pokračoval Petr.Tak hráli až do poloviny dopoledne,kdy Anička nedokázala přijít na Petrovo slovo.

Pak chtěla pokračovat v učení slepeckého písma.Petr jí vyhověl.Než nastalo dopoledne,tak stačili skoro dokončit celou knihu.

„Jaké je dneska venku počasí?“zeptala se Anička před obědem. „Venku svítí sluníčko,ale už tam začíná foukat chladný vítr.“odpověděl Petr a podal Aniče jídlo.

Když dojedla,tak chtěla opět pokračovat v učení a Petr jí nekladl žádné překážky.Než se odpoledne převalilo do své druhé poloviny,tak Anička již neměla co dělat,protože se již naučila celé slepecké písmo. „Ty jsi teda šikovná.Tak co chceš po zbytek odpoledne,než přijdou tvoji rodiče dělat?“ „Já nevím.Něco,Petře,vymysli.“ „Mě ale nic nenapadá.“ „Tak tady budeme jenom tak sedět.I to je něco.“ „Jak chceš,Aničko.“řekl Petr.Do příchodu Aniččiných rodičů setrvali v kuchyni vklidu.

V zámku zarachotil klíč a to bylo pro Aničku znamení,že má jít přivítat své rodiče.Ihned vstala ze židle a šla tak udělat.Vzala si hůlku a šla mamince ke dveřím naproti.Maminka jí přivítala.Hned za ní přišel i Aniččin tatínek.Anička ho také přivítala.Potom šla hned do kuchyně,aby poslouchat jak maminka připravuje večeři.Petr se šel projít před dům.

Maminka se Aničky hned zeptala: „Tak jak ses dneska měla a co jsi celý den dělala?“ „Dneska jsem se doučila slepecké písmo a také jsme si s Petrem ještě zahráli slovní fotbal.“odpověděla Anička. „To je dobře.A mám pro tebe a vlastně i pro Petra jednu zprávu.Pak to Petrovi řekni,protože šel teď na chvilku ven.Škola se bude otvírat už teď v pondělí.“ „Tak brzy?“ „A ještě sis nerozmyslela to,že chceš chodit do normální školy?“ „Ne,já totiž do žádné zvláštní chodit nechci.“řekla rezolutně Anička. „Jenom doufám,že neuděláš chybu.Ne,já to všechno zvládnou.“ „To také doufám.“ „Já nejsem mentálně postižená,abych se nezvládala učit to co ostatní děti.“ „To máš pravdu.“musela uznat maminka.

Zanedlouho začala pokládat jídlo na stůl.Do kuchyně už přišel i Petr a Anička mu hned oznámila novinu: „Petře,představ si,že školu už otevřou teď v pondělí.“ „Vždyť jí měli otvírat až ten další týden.“divil se Petr a maminka mu na to řekla: „Ale nakonec jí stihnout mít zprovozněnou už dříve.“Začala večeře.Po jídle se Anička zeptala: „Proč už vlastně teď vůbec nejíme v jídelně?“ „To já nevím.Tak jestli chceš,tak můžeme zase od zítřka začít.“ „To bych byla ráda.“

Anička šla s maminkou do koupelny,aby se okoupala.Tentokrát řekla Petrovi v kuchyni: „Dneska bych už chtěla jít spát.Nějakou hru si zahrajeme zase někdy jindy,souhlasíš?“

Petr jí doprovodil do jejího pokoje. Anička se uložila do postele a zanedlouho již pravidelně oddechovala, takže Petr mohl odejít.

Dalšího dne ráno se Anička probudila právě, když do pokoje vcházel Petr. Anička uslyšela jeho kroky a hned jej přivítala: „Ahoj, Petře?“ „Proč ještě nespíš, když je teprve šest hodin ráno.“ „Však já ještě usnu.“ řekla na to Anička, otočila se na druhý bok a po chvíli opět spala. Petr se posadil na židli a dával na Aničku pozor. Při tom uvažoval a tom, že už příští týden bude začínat škola: „Já asi budu vstávat dříve a budeme chodit s Aničkou do školy společně. Anička totiž určitě netrefí lesem až ke škole. Takže jinou možnost nemám. Tak to teda udělám. Ráno budu vstávat dříve, tak abych tady vždycky už byl jak Anička bude odcházet do školy a odpoledne spolu budeme chodit ze školy také. Odvedu jí tady a budu s ní zůstat do doby, než přijdou její rodiče. Ve škole na ní budu o přestávkách dávat pozor, aby se jí nic nemohlo stát a ve vyučování bude mít ve třídě třídní učitelku, takže by se jí nemělo nic stát. Tak to bude nejlepší. Každou přestávku budu u ní ve třídě a ochraňovat jí. Odpoledne jí budu případně pomáhat s učením. Také jí ještě koupím magnetofon, aby měla na co nahrávat a z čeho se učit. Půjdu ho koupit zase v sobotu dopoledne. To ale asi stejně za Aničkou přijít nebudu moct, protože maminka mě bude chtít připravit do školy, budeme kupovat společně sešity s jiné věci, které budu do školy potřebovat. To bude zase nuda.“

Dopoledne již pokročilo, když se Anička podruhé probudila. Petr jí do nového dne přivítal: „Ty sis teda dneska ale přispala.“ „To už je tolik hodin?“ divila se Anička, když si sáhla na hodinky. „Tak pojď se nasnídat do kuchyně.“ pobídnul jí Petr.

Anička vstala ze své postele a šla do kuchyně. Na schodech dával Petr na Aničku zvlášť dobrý pozor a stál tak, aby jí mohl zachytit, kdyby náhodou zakopla. Anička to však zvládla na výbornou. Dokonce se i sama posadila ke stolu v kuchyni. Petr jí podal jídlo a Anička jej všechno až do poslední trošičky snědla.

Potom se jí Petr zeptal: „Tak co chceš dneska dělat? To co jsi potřebovala jsi se už naučila. Já bych navrhoval, abychom si zahráli paměťovou hru. Co ty na to, souhlasíš?“ „Asi ano, protože sama nepřicházím na jiný nápad.“ souhlasila Anička,

Začínal Petr a po něm hrála Anička.Tentokrát se jím podařilo dovést hru velmi daleko.Anička si pamatovala hodně věcí.Petr už začínal mít malé problémy,když ještě Anička všechno věděla.Nakonec však zapomněla Anička.Pokračovali hrou slovní fotbal.Anička se cítila o něco lépe.Petr se na ní díval,ale stále viděl v její tváři smutek.Ještě se ani jednou neusmála.Stále měla ve tváři ten divný smutek.V této hře nepřišel na slovo Petr.Zahráli si však hned ještě jednu.

Mezitím nastalo dopoledne.Petr vstal,aby podal Aničce jídlo.Anička však namítla: „Petře,nechej mě,já si to jídlo chci přinést sama.“ „Já ti ho ale přece jenom přinesu.“ „To není potřeba.Já se také potřebuji naučit o sebe starat sama,nejenom,aby se o mně pořád starali druzí,ale musím to být schopná i já sama.“namítla Anička.Vzala si do ruky hůlku a šla s ní po kuchyni.Petr jí nasměroval ke kuchyňské lince a dovedl jí až k jídlu.Anička si ho vzala do ruky a došla ke stolu.Cesta zpátky jí už trochu šla.Položila talíř na stůl.

Když dojedla,tak řekla Petrovi: „Musím se přece naučit vyznávat ve vlastním domě.To je přece základ všeho.To nejde,abych se nevyznala ani ve vlastním domě.Musím se tady naučit pohybovat sama.To musíš přece,Petře,sám uznat.Nebudeš tady pořád ty,abys mi se vším pomáhal,tak to musím zvládnout i sama.“Petr na to nemohl nic říct,protože věděl,že je to pravda.

Odpoledne si zahráli nejprve paměťovou hru a potom až do večera hráli slovní fotbal.

Anička uslyšela klíč v zámku.Vstala ze židle a šla maminku ke dveřím přivítat.Maminka jí také přivítala a šli společně do kuchyně.Anička se posadila co nejbližše kuchyňské lince,aby mohla poslouchat jak maminka připravuje večeři.Anička ráda poslouchala jak maminka rachotí nádobím a vzpomínala jak jí mohla pomáhat s vařením.Tížilo jí,že je tomu už napořád konec.

Maminka dochystala večeři a začala jí nosit do jídelny.Když všechno nachystala,tak řekla Aničce: „Aničko,tak večeře už je hotová.Dneska zase jíme v jídelně.“Anička se zvedla ze židle a šla do jídelny.Petr šel vedle ní a pomáhal se jí zorientovat se.Nakonec Anička došla úspěšně do jídelny a posadila se ke stolu.Nejprve si nahmatala příbor a začala jíst.Aničce večeře

chutnala. Anička si při tom uvědomila, že je to poprvé, kdy jí v jídelně od té doby co se jí stala ta nehoda. Cítila se z toho smutnější. Musela na to po celou dobu jídla myslet.

Po večeři následovalo obvyklé koupání. Petr musel Aničku pomáhat s nasměrováním do koupelny, protože se Anička ještě v bytě úplně nevyznala.

Z koupelny šla Anička do kuchyně. Tam si zahráli několik slovních her. Anička se dlouho necítila unavená. Až před půlnocí šla spát. V posteli však ihned usnula.

Dalšího dne ráno se Anička probudila velmi brzy. Sáhla si na hodinky a zjistila, že je teprve třičtvrtě na pět hodin. Pomyslela si: „Tak to tady ještě Petr dneska nebude. Pokusím se ještě usnout, ale asi se mi to už nepodaří, protože jsem už docela vyspaná. Budu na Petra čekat a hned jak přijde tak se půjdu nasnídat a potom uvidíme co budeme dělat.“ Anička se ještě snažila usnout, ale nepodařilo se jí to. Začala netrpělivě očekávat příchod Petra: „Kdyby už ten Petr přišel, protože mi se už vůbec nechce spát, takže se mi nechce ležet. Zanedlouho už začne škola, tak doufám, že všechno zvládnou. Mám z toho i trochu strach. Nebyla bych ráda, aby to nějak špatně skončilo. Snad zvládnou všechno co ostatní děti. Psát umím, takže písemky pro mě nebudou žádný problém. Kdybych tušila jak bude začínat můj další školní rok. Že letos už svou školu nespátřím. Proč se mi to jenom muselo všechno stát? Proč jsem musela být zrovna ten den doma. Kolik jsem si mohla užít s Petrem radosti o letošních prázdninách. Tak jsem přišla o celý měsíc. Kolik jsem mu mohla ukázat nádherných míst tady v lese. Vždyť tady je tak nádherně a už je nikdy já nespátřím a ani je nebudu moct Petrovi ukázat. Už nikdy. Je to taková škoda. Jak ráda bych se ještě alespoň jednou prošla po našem lese a prohlédla si všechnu jeho krásu, ale to se už nestane. Ale jenom proč? Proč si mi toto všechno muselo stát? Tak jsem se na letošní prázdniny těšila a co mě o nich potkalo. Už nikdy nebudu moct udělat ani jednu fotku krajiny, která je kolem nás. Už nikdy. Jak ráda bych se uzdravila, ale je tak těžké uvěřit tomu, že to již nikdy nebude možné. Já tomu prostě nedokážu uvěřit a nedokážu se s tím smířit.“

Anička uslyšela na schodech kroky a zanedlouho do jejího pokoje vkročil Petr. „Petře, už jsi tady?“ přivítala jej Anička. „Ano, už

jsem přišel.“potvrdil Petr. „To jsem ráda.Tak mi pomoz dojdít do kuchyně,kde se nasnídám a potom uvidíme co budeme dělat.“požádala jej Anička. „A to už nechceš spát.Je ještě moc brzy.Já jsem se probudila už před delší dobou a snažila jsem se usnout,ale nepodařilo se mi to.

Pomohl Aničce dojdít do kuchyně.Anička došla ke kuchyňské lince a vzala si snídani.Snědla jí všechnu.

Po jídle se Anička zeptala Petra: „Petře,nenapadá tě něco co bychom mohli dneska dělat?“ „Asi to co jindy.Hrát slovní hry.“ „Jenomže to mě už právě vůbec nebaví.Já bych zase třeba něco jiného.“ „Ale nic jiného mě nenapadá.“ „Víš co,tak mi třeba čti z moji oblíbené knížky.Bude ležet asi někde u mě v pokoji,protože tam mi ji maminka naposledy četla.“Petr odběhnul a za chvíli se vracel s knížkou v ruce. „Máš ji?“zeptala se zvědavě Anička. „Mám ji.“odpověděl Petr.

Začal Aničce předčítat.Aničce se vžila do role hrdinky ještě mnohem více než kdy jindy.Podařilo se jí přitom úplně zapomenout,že je Anička a jak je nemocná.Při poslechu knížku se cítila šťastnější.Petr jí četl velmi dlouho.Dopoledne se již převalilo do své druhé poloviny,když ještě Petr pořád Aničce četl.Anička ho velmi zaujatě pozorovala.Petr se díval na Aničku a když viděl,že se jí ulevilo,tak četl pořád dál,i když jej to už unavovalo.Nechtěl Aničku opět rozesmutnit,protože z jejího obličeje troška toho smutku již zmizela.

Přestal číst až nastalo poledne.Řekl Aničce: „Aničko,už je poledne,tak si uděláme malou přestávku.Ty se teď naobědváš,souhlasíš?“Anička vstala od stolu a šla si sama ke kuchyňské lince pro talíř s jídlem.Donesla si jej až ke stolu a snědla jej.

Po obědě si Anička s Petrem zahráli paměťovou hru.Tentokrát to šlo Aničce úplně nejlépe a prohrál Petr.Dále si dopoledne ještě zahráli slovní fotbal.V prvním kole vyhrál Petr,ve druhém zase Anička.V posledním se však podařilo opět vyhrát Aničce.

V zámku zarachotily klíče a Anička hned vstala od stolu,aby šla přivítat maminku.Maminka se jí na uvítanou zeptala: „Tak jak jsi se měla celý den?“ „Dopoledne mi Petr četl knížku a

tedka odpoledne jsme hráli hry.Jaktože jsi dneska tak brzy doma?“ „Dneska je přece už pátek,tak to chodím vřdycky brzy domů přece Aničko.“ „A mně nepřivítáš?“zeptal se tatínek. „A ty už jsi doma.To jsem netušila,tak ahoj tati.“napravila svou chybu Anička.

Anička s maminkou šli do kuchyně.Tam se jí maminka zeptala: „Co říkáš tomu,že bych dneska udělala k večeři buchtičky v pudinku?“ „To bys mohla.“souhlasila Anička.Maminka začala vařit a Anička se posadila co nejbližše mamince,aby slyšela jak vaří.Aničku napadlo: „Mami,a nemohla bych ti ten pudink míchat?“ „A ty si myslíš,že to zvládneš?“ „Vždyť to je jenom točení vařečkou dokola.“ „Tak dobře,ale dávej pozor,abys ten hrnec na sebe neshodila.“řekla maminka a dovedla Aničku až ke sporáku.Podala Aniče do ruky vařečku a ukázala jí,kde je hrnec.Anička míchala nejprve nejistě,ale nakonec získala jistotu a šlo jí míchání již lépe.Anička se cítila šťastnější,že konečně mlže také něco dělat a nemusí sedět jenom na židli a poslouchat jak maminka vaří.

Dneska byla večeře uvařená brzy.Maminka jí začala chystat a nosit do jídelny.Petr pomohl Aniče do jídelny dojít a posadit se za stůl.Anička snědla večeři.Když dojedla,tak následovalo obvyklé koupání.

Potom se vrátili do kuchyně a Anička poprosila maminku: „Mami,mohla bys mi dneska povědět nějaký příběh.Mě už všechny ty hry vůbec nebaví.“ „Když já ale nevím co.“ „Však ty na něco už přijdeš.“ „Jenomže mě právě dneska nic nenapadá,ale tak dobře...“začala maminka vyprávět.Anička i Petr jí dobře poslouchali až maminka dovyprávěla celý příběh.

Aničce se již začalo chtít spát,Petr s ní šel do jejího pokoje,kde jí pomohl uložit se do postele.Posadil se k ní na židli a řekl jí: „Zítřa asi za tebou nebudu moct přijít,protože maminka se mnou určitě bude chtít jít nakupovat věci na pondělí do školy.Ty ale budeš mít doma své rodiče,tak ti to nebude vadit,že?“ujistil se Petr. „Nebude.A jestli chceš,tak už můžeš jít domů.Já už usnu sama.Běž,aby ses na zítřek pořádně vyspal.“ „Já s tebou raději zůstanu.“ „Nemusíš,já už usnu sama.Vždyť už skoro spím.“ „Jak chceš.“řekl Petr,rozloučil se s Aničkou a odešel.Anička zanedlouho potom usnula.

Dalšího dne ráno se Anička probudila brzy.Hned si uvědomila,že je už sobota a za dva dny začne škola.Do jejího pokoje přišla maminka a řekla Aničce: „Tak,Aničko,vstávej,dneska musíme jet do města,abych ti mohla nakoupit nové věci a oblečení do školy.“

Anička se zvedla z postele a šla do kuchyně.Již tam trefila bez větších problémů.Posadila se ke stolu a snědla si snídání.Maminka s ní šla do jejího pokoje a pomohla jí s oblékáním.Tatínek připravil mezitím auto.

Cestou do auta se Anička zeptala maminky: „Jaké šaty jsi mi to dneska oblékla?“ „Oblékla jsem ti tvoje oblíbené.Ty růžové s květy.“ „Tak to je dobře.“řekla na to Anička.

Maminka jí posadila do auta.Sama si sedla vedle ní a rozjeli se do města.Aničce připadala cesta úplně cizí.Tatínek zastavil ve městě na jednom parkovišti.Anička si vystoupila z auta.Kolem sebe slyšela tolik hluku, který jí teď najednou,když neviděla,připadal tak děsivý a cizí.Čekala na maminku až za ní přijde.Pečlivě se jí jednou rukou chytla.Ve druhé držela hůlku a snažila se rozpoznávat cestu.Přemýšlela jak jí to Petr učil,nechtěla udělat žádnou chybu.

Nejprve šli do obchodu s oblečením.Tam jí maminka vybírala několik šatů.Anička si je všechny vyzkoušela.Bylo jí velmi líto,že se v nich nemůže vidět.Strašně ráda by se podívala do zrcadla,aby věděla jak asi vypadá.Jenomže věděla,že to nemůže.Po obchodu s oblečením následoval jeden s obuví.Maminka jí vybrala boty a papuče do školy.Ještě jim zbýval poslední obchod a to papírnictví,kde maminka s tatínkem koupili Aničce do školy potřebné věci.Anička cítila ještě velký strach.

Do poledne měli všechny potřebné věci nakoupeny.Maminka jí nabídla: „Aničko,dneska si zajdeme do restaurace na oběd,souhlasíš?“ „Mi se moc nechce.Vždyť ještě nedokážu pořádně jíst.“ „Ale dokážeš.“řekl jí tatínek.Anička se nechala nakonec přemluvit a šla s maminkou a tatínkem do restaurace.

Maminka jí usadila ke stolu.Obsluha jim přinesla jídelní lístek.Maminka jí z něho předčítala,aby si Anička mohla vybrat.Anička si nakonec vybrala hovězí polévku a svíčkovou na smetaně s houskovým knedlíkem.Maminka všechno objednala.Anička seděla celou dobu v restauraci potichu.Kolem sebe

slyšela velké množství hluku, kterého by si dříve ani nevšimnula. Slyšela hodně lidských hlasů a i jiné zvuky, které ještě nedokázala přiřadit. Obsluha donesla ke stolu polévku. Maminka podala Aniče lžici a Anička se snažila co nejlépe najíst. Když dojedla, tak hned dostala hlavní chod.

Potom tatínek zaplatil a vydali se na cestu k autu. Anička se po celou dobu pevně držela maminky za ruku, protože jí všechny zvuky naháněly strach. Došli k autu. Maminka jí pomohla nasednout a sama se posadila vedle ní. Tatínek si sednul za volant a rozjeli se k domovu. Anička se už těšila až zase kolem sebe uslyší jenom šumící les a jinak ticho.

Před domem jí maminka pomohla vystoupit. Anička šla opatrně ke dveřím. Ještě se necítila moc jistá. V síni si vyzula boty a šla k sobě do pokoje. Tam se posadila na postel. Maminka za ní přišla a zeptala se jí: „Proč jsi šla hned nahoru?“ „Protože chci být na chvíli v klidu.“ odpověděla Anička. Maminka teda odešla do přízemí a nechala Aničku o samotě v jejím pokoji. Anička si lehnula do postele a zavřela oči. Myslela přitom na to, že již brzy začne škola: „Jak mě přijmou moji kamarádi mezi sebe. Mám strach z toho, aby se ke mně nezachovali jako Věrka, která mě opustila, jenom proto, že jsem slepá. Snad se nic takového nestane. Snad tam mám lepší kamarády a kamarádky než je Věrka. Budu muset doufat, protože bych se nerada dočkala ve škole něčeho podobného. Ale mám z toho doopravdy velký strach. Snad to dopadne dobře.“ Anička ani nevěděla jak, ale při přemýšlení usnula.

Probudila se až pozdě odpoledne. Čas zjistila tak, že si sáhla na hodinky. Vstala z postele a šla za maminkou do kuchyně. Na schodech měla ještě strach. Nakonec ale dobře došla až do přízemí. Tam jí maminka přivítala: „To sis teda dneska ale přispala.“ „Já jsem usnout ani nechtěla, ale prostě jsem se najednou probudila a už bylo tak moc pozdě.“ řekla na to Anička.

Posadila se ke stolu a zeptala se maminky: „Tak za jak dlouho bude připravená večeře?“ „Na tu je ještě času dost. Ještě si chvíli počkej. Jestli chceš, tak bych ti mohla zase kousek přečíst z tvoji knížky, souhlasíš?“ „Tak jo.“ kývla Anička.

Maminka se posadila vedle ní a začala s předčítáním. Anička jí poslouchala až se úplně vžila do hlavní

hrdinky tohoto románu a podařilo se jí zapomenout na to, že je slepá. Maminka jí z knížky četla až do večera.

Pak jí začala připravovat večeři. Anička snědla všechno co jí maminka připravila. Po večeři následovalo obvyklé koupání.

Večer chtěla jít Anička hned spát. Do pokoje došla sama. Uložila se tam do postele, ale usnout se jí nedařilo, protože odpoledne dlouho spala. Myslela na to, jak to asi dopadne ve škole: „Udělala jsem dobře, že jsem chtěla jít do normální školy? Co když se mi nepodaří to všechno zvládnout? Ještě mám čas. Mám na to celý zítřek, abych si rozmyslela, jestli chci jít do normální školy, anebo ne. Já ale nechci chodit mezi nenormální děti. Já chci chodit do normální školy. Já to prostě zvládnu. Nejsem přece nějaká méněcenná, abych to nedokázala zvládnout. Určitě se mi podaří to dokázat. Budu stejně dobrá jako ostatní děti. Prostě se mi to musí podařit. Pozítří už uvidím, jestli jsem udělala dobře, že jsem chtěla jít do normální školy. Už pozítří se to dozvím.“ Přitom se jí podařilo usnout.

Když se dalšího dne ráno probudila, tak jí už opět přivítal Petr: „Ahoj, Aničko, vítám tě do posledního prázdninového dne letošních prázdnin.“ „Petře, ty jsi tady?“ řekla překvapeně Anička. „A proč bych jako neměl?“ zeptal se nechápavě Petr. „To máš vlastně pravdu.“ řekla na to Anička. „Ještě nemusíš vstávat. Kostel je až za delší dobu, takže ještě můžeš klidně ležet v posteli a odpočívat.“ řekl jí Petr. Anička teda zůstala ležet a Petr vedle ní seděl.

Až maminka zavolala z přízemí: „Aničko, Petře, pojďte už. Už je čas.“ Anička vstala a s Petrem došli do kuchyně. Tam se nasnídali.

Maminka potom pomohla Aničce se obléct do kostela. Oblékla jí její nové šaty a ještě jí řekla: „V kostele se pěkně pomodli, aby ti ten letošní školní rok dobře dopadnul.“ „To víš, že jo.“ ujistila jí Anička. Maminka s ní sešla po schodech do přízemí. Petr jí pomohl s obouváním. Pak už šli do auta.

Maminka s tatínkem seděli vpředu a Anička s Petrem seděli na zadních sedadlech. Cesta do kostela Aničce i Petrovi rychle uběhla. Anička si ještě pořád nedokázala dobře zvyknout na to, že kolem sebe vůbec nic nevidí.

Před kostelem tatínek zastavil.Petr chytil Aničku pod paži a vedl jí až co nejvíce dopředu,kde se posadili na židličky.Nemuseli dlouho čekat a mše začala.Anička jí celou pozorně poslouchala.Nejvíce dávala pozor na kázání.Snažila se také představit si,kde asi v kostele sedí.

Když mše skončila,tak všichni nasedli do auta a tatínek je zavezl domů.Před Aniččiným domem již stála Petrova maminka. „Mami,co tady děláš?“zeptal se překvapený Petr. „Rozhodla jsem se,že dneska tady bude s tebou a Aničkou.“odpověděla.

Všichni vešli dovnitř.V síni si Anička vyzula boty a pak šla do kuchyně.Maminka začala hned připravovat oběd.Petr i jeho maminka také zůstali v kuchyni. „Tak ty zítra chceš jít do normální školy,že?“zeptala se jí Petrova maminka. „Ano.“ „Petr ti také koupil dárek.Chtěl ti ho už přinést dneska,jenomže ho zapomněl doma.Dones se ti ho až zítra.“ „A co to je?“zeptala se zvědavě Anička. „Koupil jsem ti magnetofon na baterky a několik magnetofonových pásek.Zítra ráno ti to donesu,abys mohla jít do školy dobře připravená hned zítra.“ „Moc ti,Petře,děkuji.Ty jsi mi toho už tolik koupil.Moc ti za to všechno děkuji.“ „To nestojí za řeč.“řekl stydlivě Petr.

Maminka dokončila oběd a všichni se přesunuli do jídelny.Anička se posadila na své místo a začala jíst.Petr seděl vedle ní,ale Anička jeho pomoc již vůbec nepotřebovala.Snědla všechno jídlo sama.Když už Anička chtěla odcházet od stolu,tak jí maminka zarazila: „Upekla jsem ti dneska ještě koláč na to,že zítra jdeš do školy.“ a šla do kuchyně,aby ho přinesla.Každému naservírovala kousek na talíř.Anička jej snědla a moc jí chutnal.

Po obědě odnesla maminka všechno nádobí do kuchyně.Petr se zeptal Aničky: „Chceš si zahrát teď nějakou hru?“ „Tak třeba tu paměťovou,když je nás teď tady tolik.Bude to zábavnější.“Do pokoje se vrátila Aniččina maminka.Anička začínala.Počet slov teď narůstal velmi rychle.Nejprve ze hry odpadnul Aniččin tatínek.Ted' musela dávat Anička obzvláště velký pozor,aby si všechno dokázala zapamatovat,protože hra byla o mnoho náročnější,než pokud jí hrála jenom sama s Petrem.Jako druhá odpadla Aniččina maminka.Ve hře zůstávali ještě Anička,Petr a Petrova maminka.Jako další vypadnul Petr a nakonec jeho

maminka.Ještě si také zahráli slovní fotbal.Ten hráli na několik kol.Nejprve hráli Anička,Petr a jeho maminka,Aniččina maminka a její tatínek.V této hře nevěděl jako první slovo Aniččin tatínek,jako další Petr.Anička se snažila vymyslet co nejzáludnější slovo,ale pokaždé se našlo nějaké jiné.Stále nemohla uspět.Petrovu maminku dostala z kola ven její maminka.Anička chtěla opět vyhrát a přemýšlela ještě více.Stále jí však nenapadalo žádné slovo,kterým by vyhrála.Na každé slovo se našlo nějaké jiné.Hra pokračovala stále dál.Nakonec však vymyslela to slovo Aniččina maminka a Anička prohrála.

Odpoledne se již převálilo do své druhé poloviny.Petrova maminka přišla s nápadem: „Aničko,jestli chceš,tak bych ti mohla povědět několik historek,jak byl ještě Petr malý.“ „To bych ráda.“souhlasila Anička.Maminka se dala do vyprávění.Anička zaujatě poslouchala.Petr stále seděl vedle ní a pozoroval jí.Maminka vyprávěla i různé věci na pobavení,ale Anička se tomu ani nezasmála.Stále měla na obličeji ten smutný výraz.Petr si marně lámal hlavu nad tím,jak jí ho z obličeje vyhnat.Nic jej nenapadalo

Přiblížil se večer.Aniččina maminka řekla: „Aničko,já přinesu večeri.“ „To je nějak brzo?“divila se Anička. „Ani ne.Už je večer.“řekla jí maminka.Anička si sáhla na hodinky a přesvědčila se,že maminka má pravdu.Maminka v kuchyni připravovala večeri.Petrova maminka se Aničky zeptala: „A ty,Aničko,nemůžeš nám také něco povědět?“ „Ani ne.Co bych mohla?“ „To je škoda.“zalitovala Petrova maminka.

Aniččina maminka začala večeri chystat na stůl.Anička jí všechnu snědla a potom si ještě všichni vyprávěli.

Tatínek však najednou řekl: „Tak,Aničko,už bychom to měli dneska skončit,protože bys měla jít brzy spát.Nezapomeň,že zítra budeš brzy vstávat do školy,tak aby ses na to dobře vyspala.“Anička jenom velmi nerada končila v zábavě,ale pochopila,že jí nic jiného nezbyvá.Šla s maminkou do koupelny.

Petr jí už čekal před koupelnou,aby jí vyprovodil do jejího pokoje.Anička si tam lehla do postele a Petr se s ní rozloučil: „Já bych tady s tebou ještě strašně rád zůstal,ale moje maminka říká,že musím už jít domů a také brzy spát.Tak ahoj,zítra ráno,Aničko.“ „Ahoj,Petře.“rozloučila se Anička.V posteli nemohla dlouho

usnout,protože musela myslet na školu.Pociťovala z ní strach.Po delší době však usnula.

13.Začátek školy

Dalšího dne ráno se Anička probudila již brzy.Sáhнула si na hodinky a zjistila,že ještě není ani pět hodin ráno.Ať se však snažila sebevíc,tak se jí nedařilo samou nervozitou usnout. „Já si moc přeji,aby už byl první den školy za mnou.Doufám,že ho dobře zvládnu.Neudělala jsem chybu,že jsem nechtěla jít do zvláštní školy? Musím doufat,že ne,protože mi už nic jiného nezbývá.A snad se nenajde ve třídě žádná taková Věrka,protože to bych nedokázala zvládnout.Určitě tam nebude.Vždyť přece znám svoje kamarádky dost dobře a žádná by mi to neudělala.Nejhorší bude první týden.Jestli ho zvládnu,tak bude všechno v pohodě.Ten musím zvládnout.Já přece musím ukázat,že jsem normální holka a dokážu to co ostatní děti.A to dokážu.Ve třídě budu ještě lepší než předtím a budu ta nejlepší ze třídy. Ale stejně z toho mám strach.Snad to všechno dobře dopadne.Úplně nejraději bych byla,kdyby ještě byly prázdniny a já do žádné školy nemusela chodit.To by bylo to úplně nejlepší,ale prázdniny už skončily a já je měla díky tomu hroznému člověku naprosto zkažené.Jenom doufám,že teď zažívá někde ještě mnohem větší utrpení než já tady teď.Protože to jediné si zaslouží.Toto jediné,nic jiného.Jak jsem si mohla užít prázdnin a kolik radosti jsem si mohla užít a to všechno bylo ztraceno a zmařeno.A to vědomí,že již nikdy takovou radost nebudu moct zažít.Už nikdy před sebou neuvidím nic jiného než tu černou tmu.Nikdy nic jiného a to já nechci.Já chci tak moc zase vidět,ale to se mi splnit nemůže.Slyšela jsem přece slova těch doktorů,kteří říkali,že už nikdy neuvidím.“

Do Aniččina pokoje vstoupila její maminka a řekla: „Aničko,už musíš vstávat.Už je ráno.Já ti teď pomůžu s oblékání,souhlasíš?“Anička nic nenamítala.Maminka jí nachystala do školy pěkné šaty. „Jak ráda bych se v nich uviděla.“pomyslela Anička a snažila se sebe představit.

Když se dooblékala,tak jí maminka odvedla do kuchyně,kde měla nachystanou snídani.Anička jí snědla jenom polovinu,protože se cítila velmi nervózní.Za sebou uslyšela Petrův hlas: „Ahoj,Aničko,tak už jsem u tebe.“ „Ahoj,Petře.“přivítala jej

Anička. „Aničko,tak už jsem ti přinesl ten dárek.Dej si ho do aktovky,aby sis mohla všechno důležité nahrát.“Maminka jí ho dala do aktovky.Anička si vzala svou hůlku a Petr jí pomohl vyjít z domů.

Anička se jej jednou rukou držela a ve druhé držela hůlku.Cestou vzpomínala na to,jak tady ještě před prázdninami sama chodila do školy,to ještě nikoho nepotřebovala.Anička se z toho cítila smutná.Snažila se alespoň si představit jak vypadá les kolem ní.Petr šel s Aničkou velmi opatrně,aby náhodou neupadla.Aniččiny kroky také byly ještě velmi nejisté.Několikrát málem spadla,ale Petr jí zachytil.

Došli na autobusovou zastávku.Nemuseli čekat dlouho a autobus už jel.Anička s Petrem do něj nastoupili.Petr pomohl Aničce se posadit na židli.

Před školou autobus zastavil.Petr pomohl Aničce vystoupit a vedl jí do školy.Zavedl jí až do šatny,kde si Anička sundala kabát.Petr tam s ní po celou dobu zůstal.Ze šatny jí zavedl až do její třídy.Posadil jí do lavice a řekl: „Tak ahoj,Aničko,já už musím jít do své třídy.“Anička seděla v lavici a ani se nehýbala.

Paní učitelka přišla rychle.Pozdravila všechny děti: „Ahoj,děti,jak jste se letos o prázdninách měli?“Děti začaly vyprávět jeden před druhého.Jenom Anička seděla ve své lavici potichu a nic neříkala.Jenom poslouchala příběhy ostatních dětí a přála si být na jejich místě,protože slyšela jak si ty prázdniny užily.Ona přitom vzpomínala na svoje a musela myslet na svou slepotu.Hodně dlouho si povídali o prázdninách.

Potom paní učitelka řekla: „Tak,děti,teď si rozdáme učebnice na letošní školní rok.“U tabule stály postavené všechny učebnice.Paní učitelka volala každého jménem.Anička seděla v první lavici,takže byla nejbližší.Paní učitelka jí knihy podávala,protože už věděla co se Anička přihodilo.Rozdávání učebnic netrvalo dlouho.Anička si nahmatala aktovku a snažila se tam učebnice strčit.Nejprve se jí to nedařilo,ale nakonec to zvládla.

Když všechny učebnice měly svého majitele,tak paní učitelka pustila všechny děti domů.Alena seděla za ní a zeptala se jí: „Co se ti,Aničko,stalo?Proč máš sebou tu hůlku?“ „Protože se mi o

prázdninách stala nehoda a já jsem oslepla.“odpověděla Anička. „Ty jsi oslepla?“zeptala se částečně posměšně Alena.

Do třídy přišel Petr.Vzal Aničku za ruku a odvedl jí do šatny,aby se mohla obléct.

Před školou se jí zeptal: „Tak jak si se dneska ve škole měla?“ „Dneska si děti jenom vyprávěly jak se o prázdninách měly a co všechno si při tom užili.Pak se ještě rozdávaly učebnice a to je všechno.“řekla Anička.

Petr s ní šel na zastávku a tam počkali společně na autobus.Při tom jí Petr pověděl co dělali oni ve třídě: „Dneska jsme dělali také to co ty.Nejprve nás naše paní učitelka přivítala,pak jsme si povídali o prázdninách a nakonec nám rozdala letošní učebnice.“

Na zastávku přijel autobus.Petr s Aničkou do něj nastoupili a posadili se.Cesta netrvala dlouho a Petr i Anička vystupovali.

Šli lesem k Aniččině domovu.Anička cestu nepoznávala a proto se Petra zeptala: „Kam to jdeme?“ „Přece k tobě domů.“odpověděl jí Petr. „Já jsem tu cestu ani nepoznala.“přiznala se Anička.Kolem nich foukal už studený vítr.Anička se těšila až přijde do teplého domova. „Teď už určitě začínají opadávat stromům listy,ale já stejně bydlím v jehličnatém lese,takže to je jedno.Tady nic neopadává,ale i tak je to tady vždycky nádherný podzim.Ale proč ho nemůžu vidět?Já chci vidět!Vidět!“myslela si potichu Anička.

Petr otevřel dveře Aniččina domu a vešel s ní dovnitř.Anička si vyzula boty a šla do kuchyně.Poledne ještě bylo daleko.Anička se posadila v kuchyni na židli.Petr za ní hned přišel. „Nemohl bys se mnou jít do mého pokoje a pomoci mi převléct si šaty?“poprosila Anička Petr. „Proč ne?Že se ptáš.“řekl Petr.

Anička šla k sobě do pokoje a Petr šel s ní.Tam jí pomohl s převlékáním. „Jestli chceš,tak u sebe počkej a já ti přinesu knížku.Předčítal bych ti jí.Souhlasíš?“zeptal se Petr. „Tak dobře.“odpověděla Anička.Petr se zanedlouho vrátil.Anička se mezitím uložila do své postele a čekala na něj.Petr se posadil k ní na postel a začal číst.Anička ho poslouchala.Snažila se co nejvíce vžívat do role hlavní hrdinky románu.Dařilo se jí to docela dobře.

Přiblížilo se poledne,když Aničky začal trápit hlad.Vstala z postele a šla s Petrem do přízemí do kuchyně.Šla ke kuchyňské

lince a vzala si z ní talíř.Posadila se ke stolu a snědla celý oběd.Měla chleba se sýrem.

Odpoledne zůstala Anička sedět v kuchyni.Přemýšlela co by mohli dělat,protože jí už nebavilo pořád jenom hrát paměťové hry a slovní fotbal.Nic ji nemohlo napadnout.Seděli delší dobu potichu.Ticho prolomil až Petr svou otázkou: „Aničko,co sedíš tak potichu?“ „Já jenom přemýšlím co bychom mohli dělat a vůbec nic mě nenapadá,protože ty všechny hry mě už přestaly nadobro bavit.Ty už nechci a nic jiného mě nenapadá.Tebe také ne,že?“ „Taky mě nic jiného nenapadá.Žádná jiná zábava.“řekl na to Petr. „Tak já bych ti zase mohl předčítat z knížky.Co ty na to říkáš?“ „Asi je to jediné co mě dneska odpoledne zabaví.“

Petr začal Aničce číst a Anička ho poslouchala.Začala však přitom myslet na slova Aleny, které jí řekla před odchodem ze školy.Myslela na úsměšek, který slyšela v jejích slovech: „To snad není možné,aby mě opustili i jiní než jenom Věrka.Proč se mi Alena kvůli tomu směje?Proč jenom?To budu muset přijít i o ostatní kamarádky v celé třídě a to jenom proto,že jsem slepá?To já ale nechci.Snad se nestane co,čeho se tolik bojím.Snad mě neopustí všechny moje kamarádky.Protože to by bylo hrozné a já bych to nedokázala zvládnout.To by na mě bylo moc.No,nebudu malovat zbytečně čerty na zeď,protože se mi za to posmívala prozatím jenom Alena a ostatní snad budou jiní.“Anička začala rychle dávat pozor na Petrova slova.Snažila se co nejvíce vžít do role hlavní hrdinky knihy,ale vůbec se jí to nedařilo.Přesto však poslouchala celé dopoledne až do večera Petrovu četbu.

Sotva uslyšela zvuk klíčí v zámku,tak se hned zvedla,aby šla maminku rychle přivítat. „Jak ses dneska měla ve škole?“zeptala se jí jako první maminka. „Dneska to bylo jenom krátké,takže nevím.Ale myslím si,že to nakonec zvládnu.“ „Tak to jsem ráda.“řekla radostně její maminka.Anička se vrátila do kuchyně.

Maminka za chvíli také přišla a postavila se k plotně.Anička jí začala poslouchat: „Jak ráda bych také stála u maminky a mohla s ní připravovat večeři.To jsem vždycky dělala tak moc ráda a teď je všechno zmařeno.Už nikdy se nebudu moct postavit před kamna a pomáhat mamince s vařením.Už je to pro mě navždy ztraceno a to jenom kvůli tomu hroznému člověku, který mě postřelil.Proč jenom

svou práci neudělal dokonale,abych to nepřežila a nemusela nést následky toho,co jsem si nezavinila?Jenom doopravdy doufám,že si nese za to tisíceřý trest,protože to je to jediné co si za to zaslouží.“myslela si Anička

Všichni se přesunuli do jídelny,protože maminka již dokončila večeři.Anička snědla všechno do poslední trošky.Potom se chtěla jít již okoupat a spát,neboť se cítila po celém dni velmi unavená.

Petr jí doprovodil do jejího pokoje a počkal až usne.Netrvalo to dlouho,protože Aničku první den ve škole velmi unavil.

Dalšího dne ráno jí opět probudila maminka.Anička se ještě nechtěla vůbec vstávat,ale věděla že musí.Vstala z postele a šla ze schodů do koupelny,kde se ráno umyla.Maminka jí mezitím přinesla šaty a pomohla jí s oblékáním.V kuchyni již na Aničku čekala hotová snídaně.Anička jí jedla.

Chvilku před tím,než jí dojedla,tak za ní přišel Petr.Anička se s ním přivítala.Když dojedla,tak jí Petr pomohl s oblečením bundy a obutím.Anička se rozloučila ještě s maminkou.

Vyšli z domu.Anička se Petra zeptala: „Jak je dneska?“ „Dneska je zataženo.Už je léto stoprocentně pryč.“ „Dneska se ještě asi nebudeme učit,že?“řekla Anička. „To asi ještě ne,ale ke konci týdne by to už mohlo začít naostro.“

Došli na autobusovou zastávku zrovna,když přijížděl do autobusu.Nastoupili do něj a posadili se na sedadla. „Jenom doufám,že dnešní den bude ve škole lepší a nikdo se mi nebude posmívat.Ale mám z toho strach.Nejvíce se už těším na cestu domů,až bude po dnešní škole.Snad jsou moje obavy doopravdy jenom zbytečné.“myslela si Anička.

Autobus zastavil před budovou školy a Petr s Aničkou vystoupili.Petr doprovodil Aničku až do její lavice.Anička se tam posadila a čekala na začátek vyučování.

Když do třídy vešla paní učitelka,tak se všechny děti postavily,aby jí mohly přivítat.Anička se postavila také.Paní učitelka je také přivítala: „Vítám vás,děti,podruhé po prázdninách ve škole.Mám pro vás dobrou zprávu.Dneska ani zítra se ještě učit nebudete,ale ve čtvrtek to už začne naostro.Dneska vám pustím

v televizi jeden přírodovědný film.Tak pojdte do sborovny.“Všechny děti šly.Anička se opatrně zvedla z lavice a vzala si do ruky slepeckou hůlku.Všechny děti šly napřed až paní učitelka chytila Aničku za ruku a vedla jí do sborovny.Ve sborovně se Anička posadila na židli a čekala na začátek filmu.Paní učitelka šla k televizoru a pustila video.Film začal.Anička ho pozorně poslouchala a snažila se představit si věci,o kterým ve filmu slyšela.Moc se jí to nedařilo a to jí velmi mrzelo,protože ona měla hodně přírodu ráda a chtěla by film vidět.Myslela na to,jaké musejí být záběry krásně.Ac se snažila sebevíc,tak se jí nedařilo si představit.Proto alespoň co nejpozorněji poslouchala co říkali a Anička myslela na to,jak ráda by zase viděla a že to není možné.Musela se hodně držet,aby se nerozplakala.

Když film skončil,tak se s dětmi paní učitelka rozloučila: „Dneska vás už pustím domů.Těším se na vás zase zítra.“Všechny děti šly rychle ze sborovny až tam Anička zůstala sama.Paní učitelka jí pomohla dojít do třídy.Petr už tam na ní čekal,protože v jejich třídě skončili o něco dříve.

Petr odvedl Aničku ze školy.Před školou se jí zeptal: „Tak co jste dneska dělali?“ „Dneska jsme se dívali v televizi na jeden film.“ „A o čem byl?“zeptal se zvědavě Petr „Byl přírodopisný.Určitě to musela být hezká krajina,o které byl.“posteskla si Anička.Na autobusové zastávce nemuseli dlouho čekat,protože autobus přijel brzy.Anička s Petrem do něj nastoupili a jeli k domovu.Na zastávce,kde vystupovali,Petr Aničku upozornil a společně z autobusu vystoupili.Cestou domů myslela na to,jak jí nikdo ve třídě nedokázal pomoci a až paní učitelka jí musela odvést do sborovny a z ní ven: „Proč mi nikdo z naší třídy nemohl pomoci? Vždyť jsem tam měla tolik kamarádek a přitom mi žádná z nich nedokázala pomoci.Nenašla se ani jediná, která by mi nabídla ruku a odvedla mě do sborovny a zpět.Všichni mě tam nechali sedět,abych si poradila jak dokážu.To jsem si doopravdy o nikom z nich nemyslela.Nikdo mi nebyl schopen pomoci.Proč jsou děti u nás tak nevšímavé?To jsem nikdy nečekala.Vždyť mám tolik kamarádek a ani jedna z nich se nedokáže zvednout a nabídnout mi pomocnou ruku,přitom já bych to ihned a bez váhání udělala.Kdybych viděla a

někdo v mém okolí měl problémy,tak bych mu hned pomohla a nenechávala bych ho,aby si poradil sám.“

Došli k Aniččině domu.Anička se v síni vyzula a šla do svého pokoje.Tam jí Petr pomohl s převlékáním do domácích šatů.Potom šli do kuchyně,kde se posadili ke stolu.Anička se Petra zeptala: „Tak,Petře,co jste dneska dělali vy?“ „Dneska jsme měli volné dopoledne.Mohli jsme si ve třídě dělat co jsme chtěli.Děti hrály různé hry.“ „A co jsi dělal ty?“zeptala se Anička. „Já?Já jsem hrál s jedním kamarádem hru.“ „A jakou?“ „Ale,jenom jsme luštili křížovky,nebo osmisměrky a nakonec jsme si zahráli jedny šachy.“ „Tak to jsi se měl dobře.“ „A to já si už nikdy nebudu moct zahrát.Vidíš,šachy,jak ráda jsem je hrála a ty si už nikdy nebudu moct zahrát.To už mám navždy ztraceno.Jak jsme se těšili na tom táboře,že si to letos proti sobě rozdáme až se bude na konci školního roku pořádat turnaj a nakonec tam budeš hrát jenom ty sám.Žádný trest nebude pro toho,kdo mi to způsobil dost dobrý.Nic mi už nevrátí nikdy můj zrak.I kdyby to ten člověk tisícerekrát zaplatil,tak to nikdy nebude dost platné.Nikdy to nezaplatí.“ „Třeba se ještě najde nějaká možnost,jak by sis mohla ty šachy zahrát.“ „Nenajde.To musíš vidět na hrací plochu,abys dobře dokázal přemýšlet.Šachy se nazpaměť hrát nedají.“ „Já nad tím ještě popřemýšlím a možná na něco přijdu.“řekl Petr. „Nepřemýšlej,na nic nepřijdeš.“

Přiblížilo se poledne.Anička dostala hlad a Petr jí donesl na stůl oběd.Anička všechno snědla.Potom poprosila Petra: „Mohl bys mi zase číst z té knížky?“ „To víš,Aničko.“souhlasil Petr a začal předčítat.Anička jej zaujatě poslouchala.Petr četl celé odpoledne až do večera,když přišli Aniččini rodiče.

Anička je šla přivítat.Dneska přišli maminka i tatínek najednou.Maminka přišla do kuchyně a začala připravovat večeři.Anička se posadila co nejbližší plotně a poslouchala,jak maminka připravuje večeři.Snažila se přitom hádat co asi maminka teď právě dělá.

Když maminka dovařila,tak se všichni přesunuli do jídelny,kde se navečeřeli.Po večeři chtěla jít Anička hned spát,protože se cítila po tom dni již unavená.

Po koupání se nechala Petrem odvést do svého pokoje. Lehla si do postele a za několik minut usnula.

Dalšího dne ráno Aničku probudila až maminka: „Aničko,už musíš vstávat.Už je ráno.“ Anička se jenom nerada zvedala z postele a šla s maminkou do přízemí,kde se umyla.Maminka jí mezitím připravila šaty a pomohla je Anička obléct.Tatínek již byl o tom čase v práci.Anička se v kuchyni nasnídala.Přitom přišel Petr.Anička ho přivítala.

Petr podal Aničce bundu a pomohl Aničce s obouváním.Anička s Petrem šli na autobusovou zastávku.Cestou se Petr Aničky zeptal: „Už jste dostali rozvrh hodin na letošní školní rok?“ „Ještě ne a ty?“ „My jsme ho také nedostali,ale dneska ho dostaneme už určitě,protože zítra se už vlastně začíná učit.“ „To máš asi pravdu.“uznala Anička.Došli na autobusovou zastávku a počkali na příjezd autobusu.Tentokrát se autobus nějak zdržel,ale nakonec přijel.Petr se s Aničkou posadili na sedadla a nechali se dovést až ke škole.

Tam z autobusu vystoupili.Petr dovedl Aničku až do její třídy.Tam jí posadil do lavice a rozloučil se s ní.Anička se zeptala: „Kdo sedí vedle mě?“ Aničce nikdo neodpověděl a z toho pochopila,že sedí v lavici sama.Vůbec jí to nepotěšilo a pomyslela si: „Ani si ke mně nechce nikdo sednout.Musím i v lavici sedět sama a to jenom proto,že jsem slepá.“

Do třídy vešla paní učitelka a přivítala se s dětmi.Pak začala říkat údaje o tomto školním roce.Anička si ihned nachystala magnetofon,aby si mohla všechno hned nahrát a věděla co kdy bude.Také pozorně poslouchala výklad paní učitelky.Paní učitelka jím i pověděla co budou v jednotlivých předmětech brát.To si Anička nenahrávala,to jenom poslouchala.Nyní následovala volná zábava,kdy si děti mohly hrát jak chtěly.Anička zůstala sedět v první lavici.Nikdo k ní nepřišel,aby jí nabídnul,že si s ní bude hrát.Anička se cítila velmi opuštěná. „Ještě jak bylo před prázdninami,tak jsem si mohla zahrát s kým jsem chtěla,ale teď si mě nikdo ani nevšímne.Nikdo mi nenabídne,že by si se mnou něco zahrál.Jsem pro všechny mé kamarádky jenom prázdný vzduch a to je vše.Jsem jenom nic.Asi jsem měla přece jenom chodit do zvláštní školy,kde by se mi možná nedělo to,co tady.Tam by si mně alespoň někdo

všimnul.Budu tady muset celou dobu sedět a jenom čekat až vyučování skončí.Snad to nějak vydržím.Doufám,že náš dneska pustí paní učitelka dneska zase brzy domů,abych zase mohla být s Petrem a mohli jsme se spolu bavit.Protože tady si mně nikdo nevšimne.“myslela si Anička a smutně seděla ve své lavici.Čas jí utíkal velmi pomalu.Snažila se alespoň poslouchat co si ostatní děti vyprávějí a co dělají.Slyšela celou svou třídu jak se radostně baví.Slyšela jejich radostné hlasy.Přála si,aby mohla vidět a také být mezi nimi a její hlas,aby zněl stejně radostně jako jejich.Anička se cítila velmi smutně.Čas jí utíkal velmi pomalu.Jedna minuta jí připadala nesmírně dlouhá.

Přiblížil se konec vyučování: „Tak se děti uklidněte a já vám ještě před tím,než vás pustím domů prozradím rozvrh podle kterého se budete od zítřka učit.“Vtom jí zavolal pan ředitel a ona se omluvila: „Děti ještě chvílku počkejte než přijdu do třídy.Nezdržím se dlouho.“a odešla.

Vtom Anička uslyšela nějaké kroky a uslyšela jako první hlas Alenčin: „Podívejte,slepá.Anička je slepá.“ a přidalo se k ní i několik ostatních dětí.Anička slyšela jenom slova posměšků.Anička se musela hodně zapírat,aby nepropukla v hlasitý pláč a myslela si: „Kde jsou ty děti,které jsem znala o prázdninách?Předtím vypadaly tak slušně a teď se mi musejí posmívat.Já to nechápu.Proč si mi musejí jenom posmívat?Proč?To se tady ve třídě nenajde nikdo,kdo by se mě zastal.“Slova již neslyšela.U Slyšela až nakonec ještě Alenčin hlas: „Budeme jí říkat slepá,jo?“

Do třídy vešla třídní učitelka.Děti se hned rozprchly na svá místa.Paní učitelka řekla: „Tak omlouvám se,děti,nyní vám již nadiktuji rozvrh hodin na letošní školní rok.“Anička si rychle zapnula magnetofon,aby se jí celý rozvrh hodin nahrál.Učitelčinu řeč vůbec neposlouchala.Musela jenom myslet na pokřiky svých spolužáků.

Paní učitelka dodiktovala rozvrh hodin a řekla: „Teď už vás děti pustím domů.Nashledanou zítra,kdy se už začneme první den učit.“Všechny děti se začaly rozcházet.Pro Aničku přišel do třídy Petr.Anička se rozhodla,že o pokřicích spolužáků Petrovi nic říkat nebude a nechá si to pro sebe. „Ahoj,Aničko.“přivítal jí Petr a

Anička mu přivítání opětovala.Petr pomohl Aničce s oblékáním kabátu a potom se Anička již sama obula.

Vyšli před školu a šli na autobus.Anička však stále nedokázala přestat myslet na pokřiky spolužáků.Nedokázala pochopit jejich proměnu Ani nevnímala cestu domů.Když vystupovali z autobusu,tak se jí Petr zeptal: „Proč jsi,Aničko,dneska tak zamlklá?“ „Ale,to jenom tak.“řekla na to Anička.Petr cítil,že je v tom ještě něco více,ale nechtěl to z Aničky páčit,rozhodnul se počkat,až mu to Anička prozradí sama.Došli k Aniččině domu.

Petr otevřel Aničce dveře a vešli do síně.Anička se tam vyzula a šli do Aniččina pokoje,kde Petr pomohl se Aničce převléct.Potom se Anička uložila do postele a poprosila Petra: „Petře,mohl bys mi,prosím tě,přečíst zase kousek z té knížky, kterou mi čteš.“ „Jenom pro ní do kuchyně zajdu.“souhlasil Petr.Zanedlouho se vracel s knihou v ruce.Anička začala poslouchat Petrovu četbu.Petr jí četl celý zbytek dopoledne.

V poledne se přesunuli do kuchyně,kde Anička měla již nachystaný oběd.Anička jej všechen snědla.Když dojedla,tak se jí Petr zeptal: „Co chceš,Aničko,dělat teď?“ „Mě nic nenapadá.“odpověděla Anička. „Žádnou z těch her si asi zahrát nechceš?“ „Jestli myslíš slovní fotbal,nebo paměťovou hru,tak jsi to uhádnul.Nic z toho hrát nechci.“ „Mě ale nenapadá nic jiného co bychom mohli celé odpoledne až do večera dělat.“ „To mě také ne.Tak tady zůstaneme sedět jenom tak potichu a budeme čekat,než maminka s tatínkem přijdou.“navrhla Anička. „Jak ses dneska měla ve škole?Co jste tam dělali?“ „Měla jsem se jako ve škole.Nejprve jsme dostali volný čas,takže jsme si mohli dělat co jsme chtěli a děti si hráli různé hry a potom nám paní učitelka nadiktovala rozvrh hodin a to je všechno co jsme dneska ve škole dělali.“odpověděla lhostejně Anička.Petra už nenapadalo žádné další téma na rozhovor a proto zůstával potichu.

Anička stále myslela na posměšky dětí a cítila se z toho velmi smutná a zklamaná,protože to od nikoho nečekala.Nedokázala myslet na nic jiného a ani neměla na nic jiného náladu.

Až v polovině odpoledne Petr přerušil mlčení: „Aničko a mohla bys mi říct,nebo pustit tvůj rozvrh hodin?“ „Tak si ho pusť a mohl bys mi ho opsat na nějaký papír,abych si na tu kazetu zase

mohla nehrát něco jiného.Magnetofon je v aktovce.“Petr zašel k Aničce do jejího pokoje a vytáhnul jí z aktovky magnetofon.Vzal si i tužku a papír.V kuchyni magnetofon pustil a začal psát na papír celý rozvrh hodin.Anička to nevnímala.Stále nemohla přestat myslet na dnešní den ve škole: „Proč jsem jenom musela oslepnout?A proč když se mi to stalo,tak jsem tehdy nezemřela?Stačilo přece jenom tak málo a mohla jsem to mít všechno ušetřené.Nic z toho jsem zažívat nemusela.Nic z toho se mi přihodit nemuselo.Nemusela bych nikdy zjistit pravdu o své bývalé kamarádce Věrce a ani pravdu o celé třídě.Toho všeho bych byla ušetřena.kdybych to nebyla přežila.Stačil jenom malý vlásek a já jsem se už vůbec nemusela trápit.Jenom tak málo stačilo,ale já jsem to musela přežít a teď musím zažívat toto peklo.Ten člověk, který mi to způsobil si zasluguje ten nejtvrdsí trest, který vůbec existuje, aby splatil to, co mi udělal.Jenomže tady neexistuje vůbec nic co by dokázalo potrestat jeho zřůdnost.“

„Jestli chceš, Aničko, tak já bych zase mohl pokračovat ve čtení.“ nabídnul se Petr a přerušil Aniččino přemýšlení.Anička ihned souhlasila.Petr přinesl knížku a po zbytek odpoledne z ní Aničce předčítal.

Když Anička uslyšela zvuk přicházejících rodičů,tak je šla hned přivítat.Pak se s nimi zase vrátila zpět do kuchyně,Maminka začala hned připravovat večeři.Anička jí poslouchala.

Všichni se přemístili do jídelny,protože maminka již dovařila večeři.Petr ještě musel Aničce trochu pomoci,ale Anička nakonec došla docela dobře.Všichni se posadili ke stolu a začala večeře.Po jídle se Anička šla s maminkou okoupat.

Před koupelnou již čekal Petr.Anička se nechala od něho odvést do svého pokoje.Položila se tam do postele a poprosila Petra: „Mohl bys už odejít a nechat mě tady o samotě?Já už za chvíli usnu.“Petr se ještě ujistil,jestli to Anička myslí vážně a potom odešel.Anička zůstala v pokoji a dala se do pláče,protože si připadala velmi opuštěná.Nakonec v pláči usnula.

Dalšího dne ráno se Anička probudila,chvilku před tím,než maminka přišla do jejího pokoje.Anička už začala vstávat.Nejprve nehmatla svou hůlku a šla ke dveřím ve svém pokoji.Vtom maminka přišla a překvapeně řekla: „Ty už, Aničko, vstáváš?“ „Před

chvilku jsem se probudila a nechtělo se mi už ležet v posteli,když jsem věděla,že mi zbývá už jenom chvilka času v posteli.“odpověděla Anička.

Maminka jí doprovodila do koupelny,kde se Anička umyla.Mezitím jí připravila šaty na oblečení a pomohla jí s ustrojením.Anička si přitom vzpomněla na předešlý den ve škole.Nechtělo se jí potom do školy vůbec jít.Musela se velmi přemáhat,aby všechno neřekla mamince a neodmítla jít do školy.

Posadila se ke stolu a začala jíst snídani.Přitom přišel do kuchyně Petr.Počkal než Anička dojí snídani a vydal se s ní na cestu do školy.

„Tak dneska se už začínáme učit,co?“řekl cestou Petr. „Ano.“jenom přikývla Anička. „Mi se do toho moc nechce a tobě?“ „Já se prostě budu učit.“Došli na autobusovou zastávku a zrovna přijel autobus.Oba do něj nastoupili a posadili se na sedadla.Anička jela do školy ze strachem.Myslela na to co se jí může dneska ve škole stát.Ještě zvažovala,jestli se nemá obrátit a vydat se na cestu domů.Nakonec vše zvládla a dojela do školy.

Petr jí doprovodil až do její třídy.Anička se tam posadila do lavice a čekala na začátek vyučování.Rovněž očekávala jestli za ní někdo nepřijde a nebude se jí posmívat,že je slepá.Nikdo však nešel.

Do třídy vešla paní učitelka a pozdravila se s dětmi.Začala první vyučovací hodina tohoto školního roku.Anička dávala co největší pozor a nahrávala si všechny důležité věci na magnetofon.Poslouchala velmi pozorně výklad paní učitelky.

Než se nadala,tak zazvonilo na přestávku.U lavice uslyšela povědomý Petrův hlas: „Aničko,nechceš jít na chodbu?“ „To je dobrý nápad.“souhlasila Anička.Petr jí doprovodil na chodbu a procházel se tam s ní. „Tak co jste dělali dneska první hodinu?“ „Ale jenom jsme se učili přírodopis.“odpověděla na Petrovu otázku Anička. „My jsme se zase učili matematiku a začínali jsme si opakovat to,co jsme dělali loni.“pochválil se Petr. „Ještě nám zbývají čtyři vyučovací hodiny a potom budeme moct jít domů.“řekla Anička. „Ano,také se už těším až dnešní vyučování skončí.Ještě čtyři hodiny.“

Přestávka skončila a Petr dovedl Aničku do její třídy.Anička se tam posadila do své lavice.Přišla a paní učitelka a

začala další vyučovací hodina. Anička zase dávalo pozor na její výklad.

Na konci vyučování se paní učitelka s dětmi rozloučila a pustila je domů. Petr již čekal na Aničku, aby jí doprovodil domů. Pomohl jí obléct si kabát a boty si již Anička dokázala obout sama. Šli na autobusovou zastávku. Autobus přijel a Anička s Petrem do něj nastoupili. Anička se cítila lépe, že dneska se jí žádné děti neposmívaly. Autobus přijel na zastávku, kde vystupovali. Vešli na lesní pěšinu a Petr vedl Aničku k jejímu domu po lesní cestě. Petr jí raději ještě za jednu ruku držel, protože nechtěl, aby náhodou upadla.

U domů jí otevřel dveře a Anička se v síni vyzula. V Aniččině pokoji jí Petr pomohl obléct si domácí šaty. Pak sešli do přízemí a Anička si sebou vzala magnetofon, aby se mohla hned začít učit. Petr se tomu divil: „Proč se chceš hned dneska učit, když ještě nemusíš? To já se začnu učit, až budeme mít nějaký předmět, který jsme měli dneska.“ „Jenomže to je to jediné co můžu dneska odpoledne dělat. Jinak nemám co dělat. Žádná zher mě nebaví, takže to je to jediné co můžu dělat.“ řekla na to Anička.

V kuchyni položila magnetofon na stůl a dala si do něj pásku s přírodopisem. Začala jí co nejpečlivěji poslouchat, aby se ho naučila. Nešlo jí to moc dobře. Musela si několikrát přehrát dnešní hodinu, než se jí podařila naučit. Uplynula značná část odpoledne než se Anička přírodopisu naučila.

Potom si vzpomněla na jídlo. Petr jí jej ke stolu přinesl. Anička jej všechno snědla. Hned po něm však opět pokračovala v učení dalších předmětů, které se dneska učili. Petr dával na Aničku pozor jak se učí a přitom se naučil totéž co Anička.

V zámku zaharašily klíče, zrovna když se Anička doučila poslední předmět. Anička šla hned rodiče přivítat. Maminka s ní přišla do kuchyně a začala vařit večeři. Anička se jí zeptala: „Mami, a není tady třeba něco, kde bych mohla míchat?“ „Ale je tady jeden hrnec.“ řekla na to maminka. Anička se zvedla ze židle a nechala se dovést k hrnci. Maminka jí podala do ruky vařečku a Anička začala míchat. Děla to jenom velmi opatrně, ale hned se cítila lépe, že také může být trošku užitečná.

Když maminka s Aničkou dovařily večeři, tak se všichni posadili ke stolu v jídelně a začala večeře. Anička jí snědla

všechnu.Protože se již přiblížil večer,tak se šla Anička s maminkou do koupelny umýt.Petr na ní počkal v jídelně.Maminka jí doprovodila zpět do jídelny.Petr se jí zeptal: „Nechceš ještě něco dělat?“ „To bych mohla.Ještě se mi nechce spát,ale já stejně nemám co.“ „Tak já ti povím jeden příběh.“navrhla maminka.Anička nic nenamítala a začala poslouchat.Maminka začala vyprávět.Anička celé její vyprávění velmi pozorně poslouchala.Petr zůstal sedět na židli vedle ní a poslouchal také,protože jej vyprávění zaujalo.

Maminka dovyprávěla a Anička poprosila Petra: „Teď se už doopravdy cítím unavená,tak bys mě mohl dovést do mého pokoje,abych mohla spát.“Petr neodporoval a šel s Aničkou do jejího pokoje.tam se Anička uložila do postele a zanedlouho usnula.

Dalšího dne ráno Aničku probudil až příchod maminky.Nechtělo se jí vůbec vstávat,ale nakonec se přemohla a z postele přece jenom vstala.Maminka jí doprovodila do koupelny,kde se Anička umyla a pomohla jí s obléčením šatů.Anička šla do kuchyně,aby se nasnídala.Tentokrát tam již čekal Petr.Anička jej přivítala a snědla všechnu snídani.

Petr pomohl Aniče s obléčením bundy a boty si Anička obula sama.Vydali se společně na cestu.Aniče se do školy vůbec nechťelo a proto se Petra zeptala: „Petře,jaký je dneska den?“ „Dneska už je pátek.“ „Takže zítra už nebudeme muset do školy a já se zase budu moct prospat do tolikati,kolikati chci.“řekla Anička.Na zastávce museli chvíli počkat,než jim přijel autobus.V autobuse se posadili na volná místa a Anička čekala až dojedou ke škole.

Před školou vystoupili z autobusu.Petr doprovodil Aničku až do její třídy,tam se s ní rozloučil.Anička seděla ve své lavici a vyčkávala na příchod třídní učitelky.Zazvonila a učitelka se ukázala ve dveřích.Nejprve se přivítala s dětmi a nyní již mohlo začít vlastní vyučování.Anička dávala velký pozor na učitelčin výklad,aby si z něj co nejvíce zapamatovala.

O velké přestávce skončila paní učitelka hodinu o něco dříve a odešla ze třídy.Vtom se vrhla s Anička Alena a začala říkat: „Slepá,tak jak se dneska máš?“a přitom Alenčina kamarádka odnesla Aniččinu aktovku a Alena začala narážet: „Slepá,tak řekni mi,kde máš aktovku?Najdi si ji.“Anička jí začala hledat a nemohla jí najít.Potom Alenčina kamarádka sebrala Aniče ze stolu magnetofon

a Alena zase narážela: „Řekni mi,kde máš magnetofon?Tak si to pojď najít.Tak hledej slepá.“Ozval se školní zvonek,ale Alena nepolevovala: „Tak si najdi své věci,slepá.Hledej.Tak,kde jsou?“Anička již narážky nevydržela a dala se do pláče.

Náhle se ozval Petrův hlas,protože mezitím Petr vešel do třídy a slyšel konec Alenčiných narážek: „Ještě jednou to zopakuj a přede mnou.“Petr chvilku počkal a potom pokračoval: „Že se nestudíte ubližovat někomu,kdo není stejný jako vy.Řekni mi,jak by ses cítila ty,kdyby se ti něco podobného stalo?Tak řekni mi to!!Ty si doopravdy myslíš,že je to tak zábavné dělat tyto věci někomu,kdo tě nevidí a je odkázán na pomoc druhých!!To je tak vtipné?!!Odpověz mi!!!!“hřměl již Petr a už se neudržel a uhodil Alenu do tváře.To si ale Alena nenechala líbit a proto se ve třídě strhla velká rvačka mezi Alenou a její kamarádkou a Petrem.

Do třídy přišla třídní učitelka a zůstala stát nepozorována ve dveřích.Všichni sledovali zápas mezi Petrem a Alenou s její kamarádkou.Paní učitelka také vyčkala,až uznala za vhodné zakročit: „Co to tady děláte?Zbláznili jste se?“řekla zvýšeným hlasem.Petr si toho však nevšimnul a paní učitelka je musela od sebe odtrhnout a zeptala se: „Co to má znamenat?“Petr jí ihned odpověděl: „Na to se zeptejte tady Aleny!Nebo ne,já vám to raději povím sám.Totíž Alena a její kamarádka schovaly Aničce aktovku a magnetofon a potom se jí posmívaly a říkaly jí,aby si to našla a říkaly jí posměšným jménem slepá.To jsem nedokázal vydržet a musel jsem zakročit.“vysvětlil celou věc Petr již klidnějším hlasem.Paní učitelka se zeptala Aleny: „Je to pravda?“Alena nebyla schopna odpovědět.Z toho paní učitelka pochopila,že Petr má pravdu.Petra propustila pryč,zato Alenu a její kamarádku si k sobě zavolala.Vyšla s nimi před třídu.Dál již Anička nic neslyšela.

Anička se však cítila velmi nešťastná,z toho co se jí stalo: „Proč mi to jenom musejí dělat?Co jsem jim udělala špatného,že se mi musí najednou tolik mstít?Vždyť jsem ke všem byla pořád tak moc hodná a oni se mi za to teď tak odvděčují.Ten co mi to způsobil si zasluguje ten nejtvrďší trest.“Hlavu měla položenou na rukou a stále ustavičně plakala.Nedokázala pochopit chování Aleny.

Petr si všimnul,že Anička pláče a proto za ní urychleně přišel: „Aničko,no tak.“konejšil jí.Anička však stále plakala.Petr jí

pohlídl po jejích vlasech. „Aničko,tak se už uklidni.Neplakej přece kvůli někomu takovému,kdo ti za to vůbec nestojí.“Anička zvedla své uplakané oči a řekla: „Jenomže to už je moje druhá nejlepší kamarádka, která mě kvůli tomu,co se mi stalo opustila.“ „Ale ty si zase uvědom,že to nebyla tvoje nejlepší kamarádka,protože ta by ti nikdy nic takového nedokázala udělat.“ „Jenomže,kdyby se mi to nestalo,tak by mě nikdo z nich neopustil a mohli bychom se i dále kamarádit,protože předtím jsme se kamarádili velmi dobře.“ „To ti,Aničko,doopravdy z to nestojí.“uklidňovali jí Petr.Anička však stále ještě plakala.Petr jí nepřestával hladit po jejích vlasech.Když už se Anička začala uklidňovat,tak jí Petr řekl: „Kdyby se ti ještě někdy něco podobného stalo,tak za mnou hned přijď a já to už dám do pořádku.Jenom něco takového přede mnou nikdy netaj,rozumíš,Aničko?“ „To víš,že jo,Petře.“ujistila jej ještě uplakaným hlasem.Petr zůstal u Aničky než se úplně uklidnila.

Zazvonil školní zvonec a Petr už musel jít do třídy.Zanedlouho po zazvonění vešla do třídy paní učitelka a začala další vyučovací hodinu.Anička se již dost uklidnila a začala poslouchat další výklad paní učitelky.Všechno potřebné si nahrávala.

Po skončení vyučování přišel Petr hned za Aničkou do třídy,aby jí pomohl.Petr dovedl Aničku před školu a společně šli na autobus.Petr na Aničce viděl mnohem větší smutek než dříve a snažil se jí alespoň trošku rozveselit: „Aničko,tak si to tak neber.Tak jsi alespoň přišla na to,že žádná z těch tvých dvou nejlepších kamarádek za nic nestojí a najdeš si takové, které tě neopustí za žádných okolností.“ „Jenomže,mi se líbily přesně ty,ze kterými jsem se kamarádila.Například náhradu za takovou Věrku si už nenajdu,protože náš dům je v lese na samotě a nikdo jiný poblíž nežije.takže si žádnou kamarádku tak blízko nenajdu.A ve třídě také ne,protože s kým jsem se neskamarádila do této doby,tak se už neskamarádím a je naprosto jasné,že se se mnou nikdo kamarádit nechce,protože když jsme šli třeba ze třídy,tak si mně nikdo ani nevšimnul a musela mě odvést až paní učitelka,protože se nikdo jiný nenašel.Ostatní děti mě nechaly být ve třídě.“ „To budeš muset ještě chvílku počkat a uvidíš,že se nakonec nějaká najde.Zase si najdeš nové kamarádky, které za něco budou stát.“ „Jenomže mi by stačily

ty co mám?Proč jenom se mi toto muselo stát.Ten to mi to udělal by si zasloužil ten nejtěžší trest,aby si odpykal svůj zločin.“

Na zastávku přijel autobus a Anička s Petrem do něj nastoupili.Cestou se o ničem nebavili.Jeli domů naprosto potichu.Na zastávce,kde vystupovali pomohl Petr Aničke s autobusu a dostali se na lesní cestičku k Aniččině domku.Anička šla ještě velmi opatrně a celou dobu se držela Petra pečlivě za ruku.

Petr jí otevřel dveře a vešli do síně.Tam si Anička vyzula boty.V jejím pokoji jí Petr pomohl obléci si normální šaty a potom se vrátili do kuchyně.

Anička tam měla připravený oběd.Anička snědla všechno co jí maminka nachystala.Petr se jí zeptal: „Aničko,a co chceš dělat teď?“ „Já,nevím.Mě nic nenapadá.“ „Dneska je pátek,tak by ses zase učit nemusela a mohla by sis to nechat na sobotu.Jestli chceš,tak bych ti mohl dočíst tu knihu,protože se už blížíme ke konci.Dneska to asi bude poslední pokračování.“Anička souhlasila,protože jí nenapadalo nic lepšího.Petr začal knížku číst a Anička se do ní zaposlouchala.Zbýval už jí jenom velmi malý kousek.Knížka nakonec skončila šťastně a Anička řekla: „To jsem ráda,že to nakonec tak dobře dopadlo.“Zjistila si kolik je hodin: „Maminka s tatínkem přijdou asi až za hodinu,tak co bychom mohli dělat?“ „To je to těžké.Jestli chceš,tak mi řekni,ktitou další knížku bych ti měl číst a já ti jí přečtu.“ „Mě ale žádná nenapadá a nedokážu si vybrat jenom podle toho jaký má název.Já si jí potřebuji alespoň trochu prolistovat.Jedině tak si vyberu dobrou knížku.“ „Já bych se ti mohl zajít podívat do knihovny a snad by se mi podařilo najít nějakou knížku,ktirá by se tobě mohla líbit.“ „To se ti asi nepodaří.“namítla Anička.Zůstali sedět potichu.

Až Anička uslyšela příchod maminky a tatínka,tak je šla hned přivítat ke vchodu.Anička si sáhla na hodinky a překvapeně řekla: „Vždyť vy jste tady dneska nějak brzy.“ „Je pátek a dneska jsme mohli jít domů ještě dříve.“odpověděla maminka.Anička šla s maminkou do kuchyně.Tam maminka řekla: „Dneska ještě večeri vařit nebudu,protože je na ní moc brzy.Raději mi povykládej jak ses dneska měla a co jsi dělala ve škole?“ „Dneska jsme nedělali nic moc a ve škole toho také moc nového nebylo.“odpověděla Anička. „Tak to je dobře.Co bys chtěla teď do večere dělat.Chceš si zahrát

nějakou hru?“ „Ty hry mě už omrzely a nic jiného dělat nemůžu.Takže nemám do večere co dělat.“ „Mohla bych ti přečíst i knížku.“nabídla se maminka. „Tu mi už Petr odpoledne dočetl.“namítla Anička. „Tak já ti nějakou vyberu v knihovně souhlasíš?Já vím o jedné, která se ti bude zcela jistě líbit.“ „To se ti nepovede,protože já si potřebuji knihu nejprve prolistovat,abych zjistila,jestli se mi líbí,nebo ne.“ „Jenomže ta knížka, kterou ti chci přečíst je tolik dobrá,že se ti bude určitě líbit.Počkej chvilku a já jí donesu.Hned jak ti jí začnu číst,tak se ti zalíbí.“ „To bych se divila.“řekla Anička,ale nechala maminku zajít pro knihu.

Maminka se zanedlouho vrátila do kuchyně s knihou a začala Aničce předčítat.Anička jí poslouchala.Nejprve se jí kniha nelíbila,ale za chvilku jí začala napjatě poslouchat,protože se jí zalíbila velmi mnoho.Maminka jí četla až do večera,kdy začala chystat večeři.

Při večeři se Aničky zeptala: „Tak co,líbila se ti ta knížka?“Anička neměla jinou volbu,než aby přikývla: „Ano líbila se mi.“ „Tak vidíš a to jsi říkala,že se ti líbit v žádném případě nemůže.“ „Tak jsem se mylila.“musela uznat Anička.

Po večeři následovalo obvyklé koupání.Petr už čekal na Aničku před koupelnou,aby jí odvedl do jejího pokoje.Petr dával na Aničku na schodech pozor,aby náhodou neupadla,ale Anička to zvládla velmi dobře.V pokoji se uložila do postele a za chvilku už usnula.

Dalšího dne ráno se Anička probudila brzy.Nejprve si myslela,že bude muset jít opět do školy,ale po chvilce si uvědomila,že dneska je sobota a tím pádem zůstává doma.Zavolala potichu: „Haló.“Nikdo se jí však neozýval.Sáhla si na hodinky a zjistila,že je už osm hodin ráno a pomyslela si: „Alespoň se Petr dneska trošku vyspí.Nemusí být tady u mě hned tak brzy.“Pokusila se ještě usnout,ale už se jí to nepodařilo.

Do pokoje vešla maminka: „Aničko,tak pojď se do přízemí nasnídat.“Anička vstala a šla s maminou do přízemí do kuchyně.Posadila se tam na židli a začala snídat.Stále čekala na příchod Petra.

Když dojedla,tak šla do svého pokoje,aby se tam mohla připravit na následující den ve škole.Lehnula si do postele a pustila

si magnetofon s předměty, které se měla na pondělí naučit. Pečlivě všechny předměty, které se měla na pondělí naučit. Šlo jí to však o hodně hůře než předtím. Všechno si musela pouštět hodněkrát než se jí to podařilo naučit.

Když se začínala soustředit, tak za ní přišel Petr: „Ahoj, Aničko.“ „Petře, už jsi tady?“ řekla překvapeně Anička. „Dneska jsem trochu zaspal, tak proto jsem tady tak pozdě.“ omlouval se Petr a Anička mu na to řekla: „To nevadí.“ Petr se posadil vedle Aničky na židli a pozoroval jí. Z tašky si vytáhnul své učení a začal se učit své věci na podělí. Anička se již naučila první předmět a pokračovala v učení dalšího. Petrovi šlo učení velmi rychle a do začátku poledne se stačil již všechno naučit.

V poledne je maminka zavolala na oběd. Petr šel vedle Aničky a dával na ní pozor, aby náhodou ze schodů neupadla, ale Anička všechno zvládla bez problémů. Posadili se ke stolu v jídelně a maminka naservírovala na stůl nejprve polévku. Petr i Anička snědli naprosto všechno. Maminka již donášela na stůl i hlavní chod. Anička ho také všechen snědla. Když všichni dojedli, tak se maminka zeptala Aničky: „Co chceš dělat teď odpoledne?“ „Budu pokračovat ještě v učení.“ odpověděla Anička. Maminka se jí ještě zeptala: „A nechceš si třeba ještě před tím zahrát nějakou hru?“ „Žádná mě nebaví, takže jediné co můžu dělat je, že se budu učit.“ řekla na to Anička.

Zvedla se od stolu a šla s Petrem do svého pokoje. Tam si pustila další nahrávky a pokračovala v učení. Petr jí pozoroval a také poslouchal co si Anička pouští. Přitom se to i on sám učil, takže věděl už více než je potřeba. Díval se také na její obličej. Ačkoliv na něm mohl spatřit Aniččino zaujetí, tak stále nic nepřekrývalo Aniččin smutek. Petr přemýšlel jestli by se nenašel nějaký způsob, kterým by se dal Aniččin smutek z tváře vymazat, ale na nic nedokázal přijít. Anička se snažila co nejlépe všechno naučit. V polovině odpoledne byla na pondělí do školy připravená. Tu si vzpomněla na páteční událost ve škole a cítila se z ní velmi smutná. Měla také strach, jestli se to někdy ještě nebude opakovat. Petr se Aničky zeptal: „Jestli chceš, tak já zajdu pro knížku, kterou ti četla včera tvoje maminka a budu pokračovat ve čtení.“ „Ne, já bych se teď raději prospala, Jestli chceš, tak mi jí můžeš číst potom večer, souhlasíš?“ Petr nic nenamítal.

Anička v posteli za chvíli usnula.Petr jí pozoroval.Anička prospala celý zbytek odpoledne a probudilo jí až mamčino zavolání: „Aničko,Petře,pojďte na večeři.“Anička se ještě chvíli probírala,ale za chvíli vstala a šla s Petrem do kuchyně.

Tam už maminka nachystala večeři.Anička snědla všechno až do poslední trošičky.Potom se maminka nabídla,že by mohla Aničce přečíst zase kousek z knížky.Anička s tím souhlasila a maminka začala předčítat.Anička začala velmi napjatě poslouchat.Knížka se jí už velmi líbila.Maminka jí četla až do večera.

Potom se šla Anička s maminkou umýt.Petr čekal již před koupelnou.Vyšel s Aničkou do jejího pokoje a pomohl jí uložit se do postele.Anička ležela v posteli,ale ještě nedokázala usnout.Petr u ní zůstal sedět a čekal až se Aničce podaří usnout.Anička usnula nakonec až před půlnocí.

Dalšího dne ráno se Anička probudila velmi brzy.Nejprve si sáhla na hodinky,aby zjistila kolik je hodin.Pokoušela se ještě usnout,ale vůbec se jí to nedařilo.Čas jí ubíhal velmi pomalu.Nemohla se už dočkat rána,až jí maminka zavolá na snídani.

Konečně se dočkala a maminka zavolala.Anička vstala z postele.V kuchyni seděl již i Petr.Hned Aničku přivítal: „Ahoj,Aničko,jak ses vyspala?“ „Jak bych se mohla.“odpověděla Anička.Anička snědla celou snídani.

Maminka jí pomohla s umytím a obléčením svátečních šatů do kostela.Petr jí počkal v kuchyni.Když scházela hotová ze schodů,tak jí Petr pospíchal na pomoc.Anička si v síni obula boty a šla s Petrem do auta.Posadili se na zadní sedadla.Do auta přišla ještě maminka a mohli vyjet do kostela.

Anička si snažila představit si,kde asi teďka jsou.Strašně ráda by se na přírodu kolem sebe mohla podívat.Velmi jí mrzelo,že se nemůže podívat z okna na ty nádherné stromy kolem.

Před kostelem tatínek zastavil a Anička s Petrem vystoupili z auta.Petr vedl Aničku až dopředu do kostela a pomohl jí posadit se na židli.Anička čekala na začátek mše.Snažila si představit kostel a místo,kde asi teď sedí.Mše začala.Anička jí celou poslouchala a zvláště pečlivě promluvu kněze.Pak již mše utekla velmi rychle.

Po mši šli všichni k autu.Maminka ještě nabídla Aničce: „Aničko,nechceš si zajít do cukrárny na nějaký zákusek?“ „Já chci raději jet hned domů.“však odpověděla Anička.Maminka jí neodporovala.Všichni se usadili v autě a tatínek se vydal na cestu domů.Anička seděla v autě a držela se za ruku Petra.Asi v půlce cesty se jej zeptala: „Petře,mohl bys mi říct,jaká krajina je kolem?“ „Kolem jsou jehličnaté stromy.“odpověděl Petr. „A jaké je nebe?“zeptala se ještě Anička. „Nebe už je zatažené.“

Petr s Aničkou vystoupili z auta nejdříve.Anička si v síni vyzula boty a s Petrem šla do svého pokoje,kde jí Petr pomohl s obléčením domácích šatů.

Sešli do kuchyně,kde již maminka začala připravovat snídani.Anička jí poslouchala jak šramotí nádobím. „Co dneska děláš k obědu?“zeptala se Anička. „Dneska bude grilované kuře a opékané hranolky.“odpověděla maminka.Anička po celou dobu seděla v kuchyni a čekala na oběd.

V poledne se všichni přesunuli do jídelny,kde maminka začala servírovat oběd.Vtom se ozvalo zazvonění.Všichni se divili,kdo to může být.Maminka šla otevřít a uviděla,že přišla Petrova maminka.Petr jí přivítal: „Ahoj,mami.“ „Co to říkáš tak překvapeně.Vždyť už skoro nejsi doma,tak jsem tě přišla navštívit,abych si tě alespoň trochu užila.“ „To je dobře,že jsi tady.“řekl Petr.Aniččina maminka nachystala oběd i pro Petrovu maminku a oběd mohl začít.Petr seděl vedle Aničky a vedle něj seděla jeho maminka.Petr pozoroval Aničku jak se už naučila pěkně jíst.

Když všichni dojedli,tak Aniččina maminka řekla: „Co kdybychom si dneska odpoledne jenom tak povídali?“Nikdo nic nenamítal.Posadili se na pohovku a Petrova maminka začala vyprávět o některých Petrových kouscích.Petr některé historky poslouchal jenom nerad.Na oplátku také Aniččina maminka vyradila na Aničku několik tajností,když ještě byla o hodně menší.Pak přešla k vyprávění o tom jak byla ona sama malá.To se Petrovi moc líbilo.Také tatínek přidal několik slov.

Přiblížil se večer.Slunce se již začalo chýlit k západu.Aniččina maminka se omluvila,že jde připravovat večeři.Anička řekla: „Co kdybychom si zahráli slovní fotbal?“ „Já

jsem myslel, že tě už nudí.“řekl překvapeně Petr. „Jenomže jsem na něj právě teď dostala velkou chuť.“ „Tak dobře.“souhlasil Petr.Anička začínala hru,po ní hrál Petr,Aniččin tatínek a nakonec Petrova maminka.Anička se snažila dávat co nejtěžší slova,ale pokaždé na další Petr přišel.Stále se jí nedařilo vymyslet nějaké,na které by se nedalo najít nějaké jiné.

Přerušil je až příchod Aniččiny maminky s hotovou večeří.Všichni se opět posadili ke stolu a začali večeřet.Maminka tentokrát k večeři připravila vajíčkový salát.Anička ho měla docela ráda.

Po večeři si opět všichni sednuli na pohovku a Anička navrhla: „Co kdybychom pokračovali ve slovním fotbalu, který jsme předtím nedohráli?“Všichni souhlasili.Anička se opět snažila vyhrát,ale stále se jí to nedařilo.Na každé její slovo Petr znal odpověď.Hráli ještě dlouho až nakonec řekla Petrova maminka: „Talíř.“a na to neznala žádné další slovo Aniččina maminka.Ani nikdo z ostatních nenašel žádné vhodné slovo.Slunce již zapadlo.

Maminka naznačila Aničce, že by se měla jít okoupat.Anička souhlasila jenom nerada,protože by ráda ještě seděla v jídelně.Věděla však, že musí.Petr jí počkal v jídelně.Když jí uslyšel vycházet z koupelny,tak jí spěchal rychle naproti.Šel s ní do jejího pokoje.Tam počkal až si Anička lehne do postele.Anička za chvíli usnula.

Dalšího dne ráno se Anička probudila chvíli před tím, než jí maminka přišla probudit.Přitom si vzpomněla na to, co se ve škole stalo v pátek.Začala mít strach z toho, že bude muset jít do školy.Uvažovala, jestli nemá říct mamince, že do školy nepůjde, ale nakonec si to rozmyslela a rozhodla se mamince nic neříkat a do školy jít: „Přece nebudu taková, aby mě něco takového vyvedlo z míry.Do školy půjdu a tím jim ukážu, že mi jenom tak neublíží.“Maminka na Aničku zavolala: „Tak, Aničko, už musíš vstávat.“

Anička vstala z postele a maminka jí doprovodila do koupelny.Než se Anička umyla,tak jí maminka připravila čisté oblečení do školy a pomohla jí s oblékáním.Když Anička začala snídat,tak do domu vešel Petr a přivítal se s Aničkou: „Ahoj, Aničko, tak jak se dneska máš?“ „Ahoj, Petře. Jak bych se asi

mohla mít.“odpověděla Anička. „Kdyby se ti stalo ještě něco podobného jako v pátek,tak stačí mi říct a já už to všechno vyřídím,takže se do školy bát rozhodně nemusíš.“

Po snídani se Anička oblékla a obula.S Petrem vyšli před dům a vydali se na cestu do školy.Anička se trochu bála co jí přinese dnešní den.Cestou přemýšlela jak vypadá krajina kolem ní. „Jaké je dneska počasí?“zeptala se najednou Petra. „Dneska je zataženo a vypadá to,že asi bude pršet.Deštník jsem ale vzal sebou,takže se nemusíš vůbec bát.“Na autobusové zastávce museli chvílku počkat než autobus přijel.Nastoupili do něj a posadili se na volná místa.Před školou autobus zastavil a Petr s Aničkou z něj vystoupili.

Petr doprovodil Aničku až do její třídy.Tam se s ní rozloučil.Zanedlouho začalo vyučování.Anička pozorně poslouchala výklad paní učitelky a snažila se z něj si co nejvíce napoprvé zapamatovat.Přestávky probíhaly ten den bez potíží.Anička si oddechla,když paní učitelka ukončila vyučování.

Petr přišel pro Aničku do třídy,aby jí doprovodil domů.Pomohl Aničce s oblékáním a vyšli na autobusovou zastávku.Autobus jim přijel ihned.Než dojel na zastávku,kde vystupovali,tak se dalo do deště.Petr si vytáhnul z aktovky deštník,aby mohl chránit Aničku před deštěm.Vystoupil z autobusu a Petr roztáhnul deštník a schoval pod něj Aničku.

Došli k Aniččině domu.Petr jí otevřel dveře a pomohl jí s vyvlečením bundy.Pak šli do Aniččina pokoje,kde se Anička převlékla do domácích šatů.Anička se posadila na postel a vytáhla si z aktovky magnetofon.Začala jej co nejpozorněji poslouchat.Petr se posadil opodál,aby se mohla naučit svoje věci a nerušilo jej Aniččino učení.Anička se doučila chvílku před tím,než přišla maminka.Petr byl s učením hotov už dávno a proto poslouchal jak se Anička učí.

Anička šla do přízemí do kuchyně,aby počkala na maminku,protože věděla,že ta má zanedlouho už přijít.Když uslyšela zaharašit klíče v zámku,tak šla hned maminku přivítat.Maminka se s ní také přivítala: „Ahoj,Aničko.Jak ses dneska měla ve škole? Neublížoval ti tam někdo?“ „Dneska to bylo v pořádku.“odpověděla Anička.Maminka šla do kuchyně a Anička jí tam doprovodila.Maminka začala hned připravovat večeři.Anička poslouchala jak maminka vaří a snažila se podle vůně poznat co asi

maminka k večeři připravuje.Mezitím přišel domů i tatínek a Anička jej šla také přivítat.

Když maminka dovařila večeři,tak se všichni přesunuli do jídelny,aby se najedli.Petr seděl jako obvykle vedle Aničky.Anička se najedla bez problémů.

Po večeři ještě zbýval čas a tak maminka navrhla: „Jestli chceš,Aničko,tak já bych ti mohla přečíst třeba kousek z knížky,protože je ještě docela brzy.“Anička s tím souhlasila a zaposlouchala se do maminčina hlasu.Maminka předčítala Aničce další část z knížky,ktou si Anička oblíbila.Petr zůstal sedět vedle Aničky a také poslouchal maminčinu četbu.Jeho však knížka moc nebavila,ale i přesto zůstával sedět vedle Aničky,protože jí nechtěl opustit.

Maminka dočetla a Anička se musela jít okoupat.Aničce se moc nechtělo,ale nic jiného jí nezbývalo.Když se Anička okoupala,tak jí Petr vyprovodil do jejího pokoje.Anička se tam uložila do postele a zanedlouho usnula.

Dalšího dne ráno se Anička probudila právě,když za ní maminka přicházela do jejího pokoje.Anička vstala z postele a sešla do přízemí,kde se umyla.Maminka jí mezitím připravila oblečení, které si měla obléct do školy a pomohla jí s ním.Pak šla Anička do kuchyně,kde už měla od maminky nachystanou snídani.Anička jí začala jíst.Mezitím za ní přišel Petr a přivítal se s ní.Anička mu přivítání opětovala.

Po snídani si oblékla bundu a obula boty.Vyšli s Petrem do školy.Cestou na ně mrholilo.Anička se Petra zeptala: „Petře,je zataženo,že?“ „Ano.Pěkného počasí se už asi letos moc nedočkáme.“řekl na to Petr.

Došli na autobusovou zastávku.Autobus jim skoro hned přijel.Anička s Petrem do něj nastoupili a posadili se na volná místa.Cestou se Anička zeptala Petra: „Petře,jaký je dneska den?“ „Dneska je úterý.“odpověděl jí Petr.Před školou autobus zastavil a Anička s Petrem z něj vystoupili.

Petr doprovodil Aničku až do její třídy.Tam se s ní rozloučil.Zanedlouho začalo vyučování.Anička dávala velký pozor na výklad paní učitelky.O přestávce Petr přišel za Aničkou a šel s ní na chodbu. „Tak co jste se teď naučili?“zeptal se jí Petr na

uvítanou. Anička mu na to řekla co v této hodině dělali a potom se je zeptala: „Petr, a prosím tě, nevíš, kdo vedle mě sedí?“ „Vedle tebe nesedí nikdo.“ odpověděl jí Petr a Anička si pomyslela: „No, jasně, vedle slepé nikdo sedět nebude.“ Přestávka skončila a Petr odvedl Aničku do její třídy. Anička se tam posadila na své místo a dávala pozor na další vyučovací předmět.

Když vyučování skončilo, tak Petr přišel za Aničkou do třídy a dovedl jí až na autobusovou zastávku. Petr se jí cestou zeptal: „Tak jak bylo dneska ve škole? Neubližoval ti tam někdo?“ „Ne, dneska bylo všechno v pořádku.“ odpověděla Anička. Petr šel s Aničkou do autobusové čekárny, aby na ně nemrholilo. Autobus měl tentokrát zpoždění. Petr i Anička na něj netrpělivě čekali. Přijel až o půlhodiny později. Anička s Petrem do něj celí promrzlí nastoupili a posadili se na svá místa. Autobus je dovezl až na zastávku, kde vystupovali. Mezi stromy už byla cesta příjemnější, protože už na ně nemohlo pršet, neboť stromy zadržovaly většinu kapek.

Petr otevřel Aničce před domem dveře a Anička šla s Petrem dovnitř. Anička si vyzula boty a šla s Petrem do svého pokoje, kde jí Petr pomohl obléct si normální šaty.

V kuchyni se Anička s Petrem naobědvali a snědli všechno co Aniččina maminka připravila. Nyní se Anička přesunula opět do svého pokoje, kde se začala připravovat na další den. Petr si také vzal své učení a začal se učit. Petrovi šlo učení rychle a tak za chvíli už neměl co dělat. Proto poslouchal co se Anička učí a napadlo ho: „Aničko, jestli chceš, tak bych tě mohl vyzkoušet z toho co se učíš?“ „To zvládnou sama.“ řekla však Anička. „Tak já se ti pokusím říkat co je v učebnicích.“ navrhnul Petr a hned s tím začal. Předčítal Aničce co je v učebnicích a snažil se jí co nejvíce zjednodušit učení. Do večera se Anička stihla připravit na další den do školy. Anička se tam zabrala do učení, že ani nepostřehla, že do jejího pokoje přišla maminka, proto jí překvapilo její přivítání: „Ahoj, Aničko. Tak jak ses dneska měla?“ Anička jí také přivítala.

Hned s ní šla do kuchyně, kde čekala na večeři. Anička při tom vzpomínala na chvíle, kdy ještě mohla mamince pomáhat s vařením a bylo jí velmi líto, že to už nemůže dělat. Začala si představovat, že mamince s vařením pomáhá. Z toho jí vyrušil příchod tatínka. Samozřejmě ho přivítala.

Maminka dokončila večeři a všichni se posadili do jídelny,kde se nevečeřeli.Po večeři se musela Anička okoupat a Petr jí doprovodil do jejího pokoje.Maminka za ní po chvilce přišla a navrhla jí,že by jí mohla přečíst ještě kousek z knížky.Anička souhlasila a zaposlouchala se do mamčinu hlasu.Při čtení se jí začalo chtít spát až slyšela jenom úryvky a nakonec usnula úplně.

Dalšího dne ráno Aničku probudila až maminka.Aničce se nechtělo vůbec vstávat,ale věděla,že nemá jinou možnost.Sešla do koupelny,kde se umyla a maminka jí přinesla oblečení na další den do školy a pomohla jí s oblékáním.Když se posadila ke stolu,aby se nasnídala,tak jí Petr přivítal: „Ahoj,Aničko.Jak ses dneska vyspala?“ „Dneska jsem se vyspala normálně.“odpověděla Anička a v rychlosti dojedla snídani.Petr jí pozoroval a díval se jak už dokáže sama jíst.Na obličejí však stále viděl její velký smutek, který by si přál tak rád odstranit,ale věděl,že to není možné a to jej trápilo.Přál by si,aby konečně zase mohl vidět Aničku tak hezky usměvavou jako jí poznal v létě na táboře.Vzpomínal při tom na to,jaká byla dříve veselá a pak se podíval na Aničku teď a uviděl,že jí z toho moc nezbylo.Anička dosnídala.

V siní si oblékla bundu a boty.S Petrem vyšli před dům a vydali se na cestu do školy.Anička se Petra zeptala: „Jaké je dneska počasí?“ „Dneska je zataženo,ale myslím si,že by pršet nemělo.“odpověděl jí Petr a Anička si pomyslela: „Jak ráda bych zase uviděla tu nádhernou modrou oblohu a všechnu krásu na ní.Proč to jenom není možné?Já chci být zase úplně zdravá a moct vidět.Vidět ty nádherné barvy přírody, které jsou všude kolem a jsou tak nádherné.Já chci si moct zase udělat nějakou fotku krajiny, která je kolem mne.Proč se mi to muselo stát?Ten,kdo mi to udělal si zaslouží ten úplně nejhorší trest, který je možný.To jediné si zaslouží.Nic jiného.Ale ani ten nejhorší pozemský trest pro něj nebude dost.“Mezitím došli na autobusovou zastávku.Autobus přijel přesně.Anička s Petrem se posadili na volná místa.Anička si přitom snažila představit místa, kterými asi právě teď projíždějí.Petr jí z přemýšlení vyrušil: „Aničko,už musíme vystupovat.“Anička se zvedla ze sedadla a šla s Petrem vystoupit z autobusu.

Petr se s ní v její třídě rozloučil a Anička počkala na začátek vyučování.Čekala,jestli za ní někdo nepřijde,aby si s ní

popovídal,ale do začátku vyučování se u ní nikdo neobjevil.Aničku to mrzelo a myslela na to,jak moc si přála,aby si s ní někdo ze třídy přišel popovídat: „Před prázdninami to všechno bylo úplně jiné.To si mě děti všímaly,ale teď?Kdyby se mi to nestalo,tak jsem mohla mít ještě tolik kamarádů a kamarádek,jenomže,teď si mě nikdo ani nevšímne.Zůstala jsem tady ve třídě úplně sama.Nikdo se za mnou ani nepodívá.“Anička se z toho cítila smutná.

Do třídy přišla paní učitelka a vyučování mohlo začít.Anička dávala velký pozor na učitelčin výklad.Když zazvonilo na přestávku,tak přišel za Aničkou Petr a šel s ní na chodbu.Tak to dělal každou přestávku.Přes přestávku se s Petrem procházela po chodbě a když zazvonilo,tak jí Petr doprovodil do její třídy,kde začala další hodina.

Vyučování skončilo a paní učitelka pustila všechny děti domů.Petr přišel za Aničkou do její třídy a odvedl jí až na autobusovou zastávku.Anička už uměla se slepeckou hůlkou chodit velmi dobře.Petr však stále dával na Aničku velký pozor,aby se jí náhodou nic nestalo.Než došli na zastávku,tak přijel autobus.Anička s Petrem do něj nastoupili a posadili se na svá místa.Anička zase začala myslet na to,že je slepá a nic nemůže vidět.Cítila se z toho smutná.Cesta autobusem jí utekla velmi rychle a ani se nenadala a už s Petrem vystupovali.Po lesní cestě už Anička dokázala jít celkem dobře.Zapamatovala si už jak má chodit,aby někde nezakopla.

Došli k Aničce domů.Tam jí Petr otevřel dveře.Anička si vyzula boty a sundala si bundu.Rovněž odložila slepeckou hůlku,protože doma se už vyznala i bez ní.

V kuchyni snědla oběd, který jí maminka připravila a šla s Petrem do svého pokoje,kde jí Petr pomohl převléct se do domácího oblečení.

Pak se Anička posadila na postel a snažila se co nejlépe připravit na následující den.Petr se posadil opodál a také se začal učit.Protože však měl učení o mnoho méně než Anička,tak jí začal velmi brzy s učením pomáhat.Vzal její učebnice a snažil ze z nich co nejlépe Aničku připravit na následující den.Anička Petra poslouchala a snažila si všechny věci zapamatovat hned napoprvé.Učili se společně až do večera.Petr dbal na to,aby se Anička připravila co nejlépe.

Když přišla maminka,tak jí šla Anička hned přivítat.Maminka šla s Aničkou do kuchyně,aby mohla začít připravovat večeři.Anička seděla co nejbližší mamince a poslouchala jak maminka vaří.Přitom přišel do kuchyně tatínek.Anička jej šla hned přivítat.Tatínek jí přivítání opětoval.Anička zůstala v kuchyni do doby,než maminka dochystala večeři.

Potom se šla posadit do jídelny s maminkou, která tam právě přinášela polévku.Anička jí všechnu snědla a potom následoval hlavní chod.Anička ho také snědla.Ted' se musela už jít okoupat.Petr na ní počkal a potom s ní šel do jejího pokoje.Zanedlouho za nimi přišla Aniččina maminka a začala Aničce předčítat z knihy.Anička jí poslouchala tentokrát velmi dlouho.Tentokrát totiž usnula až hodně pozdě.

Dalšího dne ráno se Anička probudila velmi brzy.Když si sáhla na hodinky,tak zjistila,že je ještě velmi brzy.Usnout se už nepokoušela,protože se jí spát nechtělo.Myslela na to,že zase bude muset jít do školy: „Dneska už zase máme čtvrtek,takže ještě dneska a zítra budu muset jít do školy.Tak to bude celý školní rok a už ani žádné prázdniny mi neuleví,protože už nikdy nebudu moci vidět a udělat ani jednu fotku a jak jsem se přitom na ty letošní prázdniny těšila.Jak se mi začínaly líbit,jak jsem se seznámila na táboře s Petrem a tohle všechno je pryč,protože mi to ten člověk,pro kterého je každý trest malý,musel udělat.Jak jsem si mohla těch prázdnin ještě užít a kolik jsem toho mohla udělat.O tom čase jsem se mohla těšit už na ty prázdniny příští a přitom už z toho nikdy nic nebude.Už nikdy kolem sebe neuvidím ty nádherné barvy přírody.To se mi už nikdy nestane.Jak ráda bych zase viděla a nebyla odkázaná jenom na ostatní a tu hůlku.Já chci zase moci normálně žít!Mít kamarády jako ostatní děti a mít jich spoustu.Vždyť před prázdninami jsem měla ve třídě tolik kamarádů a tohle všechno je pryč už se mnou nikdo nepromluví.Vůbec nikdo.Mám jenom jednoho kamaráda a já bych jich chtěla tolik.Nic z toho se nemuselo stát,kdyby...Proč už nikdy nemůžu vidět,vždyť zrak je tolik nádherný.Neznám lepší věc a ta se mi už nikdy nevrátí.“myslela si Anička.

Maminka za ní přišla do jejího pokoje.Anička šla do koupelny,kde se umyla a maminka jí pomohla s oblékáním.Pak se

Anička posadila ke stolu a nasnídala se.Když dojídala,tak za ní přišel Petr.Anička se s ním přivítala.

Společně vyšli do školy.Anička se Petra tentokrát držela za ruku.Venku foukal studený vítr.Anička pociťovala zimu,ale to jí vůbec nevadilo,protože se cítila velmi smutná.Dojela s Petrem až ke škole.

Petr jí doprovodil do její třídy,kde se Anička posadila do své lavice a čekala na začátek vyučování.Do třídy vešla paní učitelka a vyučování začalo.Anička si z aktovky vytáhla magnetofon,dávala pozor na výklad paní učitelky a důležité věci si nahrávala.Anička se snažila,aby nic důležitého neopomněla.O přestávkách chodila s Petrem po chodbě a vykládala si s ním co dělali zrovna v té a té hodině.

Po skončení vyučování přišel Petr pro Aničku do třídy a šel s ní na autobusovou zastávku.Na autobus nemuseli tentokrát dlouho čekat.Nastoupili do něj a posadili se na sedadla.Anička na nic nemyslela.Na obvyklé zastávce vystoupili.Petr šel s Aničkou až k jejímu domu.Tam jí otevřel dveře.

V kuchyni se společně naobědvali a potom šli do Aniččina pokoje,kde se nejprve Anička převlékla do domácího oblečení a Petr jí z tím ještě pomohl.Anička se posadila na postel a začala poslouchat magnetofonové nahrávky z toho dne.Ve svém pokoji se už docela dobře vyznala,takže nepotřebovala pomoc Petra,aby si něco vzala.Petr se snažil co nejdříve naučit své předměty,aby už mohl Aničce začít pomáhat s učením.Anička se s Petrem učili až do večera.

Skončili chvílku před tím,než přišla domů Aniččina maminka.Anička jí šla hned přivítat a šla s ní do kuchyně,kde maminka začala připravovat večeři.Anička se posadila na židli co nejbližší mamince a poslouchala jak maminka připravuje večeři.

Když maminka dokončila přípravu večeře,tak se všichni přesunuli do jídelny,kde se navečeřeli.Po večeři se musela Anička okoupat.Petr již čekal,aby odvedl Aničku do jejího pokoje.Anička však řekla: „Mi se ještě nechce spát.Mohla bych ještě zůstat tady?“Maminka nic nenamítala.

Anička se posadila do křesla a na nic nemyslela.Až jí maminka nabídl,že by jí předčítala z knížky.Anička s tím

souhlasila.Maminka si přinesla knížku a začala Aničce předčítat.Anička jí se zájem poslouchala.Když se jí začalo chtít spát,tak maminku přerušila a řekla: „Mami,mi už se chce spát.Já už půjdu s Petrem do svého pokoje.“

Petr odvedl Aničku do jejího pokoje.Anička si lehla do své postele a zanedlouho usnula.

Dalšího dne ráno Aničku probudila až maminka: „Aničko,tak už musíš vstávat.“Anička se jenom velmi nerada zvedla z postele.Nakonec však vstala a šla do koupelny,kde se umyla.Maminka jí přitom nachystala její oblečení a pomohla jí s oblékáním.Anička se potom v kuchyni nasnídala.Než dojedla,tak přišel i Petr a přivítal se s Aničkou.

V síni pomohl Aničce s oblečením kabátu.Boty si Anička obula sama a vydali se na cestu do školy.Anička se Petra zase zeptala na počasí a Petr jí odpověděl: „Dneska je zataženo.“Anička slepeckou holí pozorně před sebe sahala na zem,aby náhodou neupadla.Petr na ní však dával velký pozor,aby se jí nemohlo nic stát.Tak došli až na autobusovou zastávku.Na autobus museli čekat jenom chvílku.Když přijel,tak do něj nastoupili a posadili se na volná místa.Anička myslela na to,jak ráda by zase viděla.

Autobus před školou zastavil a Anička s Petrem z něj vystoupili.Petr doprovodil Aničku až do její třídy,kde se s ní rozloučil.

Ve třídě začalo zanedlouho vyučování.Anička poslouchala výklad paní učitelky.V matematice měla trochu problémy,protože nemohla počítat jako jiné děti,ale naštěstí ještě nepočítali složité věci,tak i tohle Anička zvládala.Už si zvykla i na to,že se s ní nikdo o přestávkách nebaví a chodila s Petrem po chodbě.

Po skončení vyučování šel Petr s Aničkou až k ní domů.Před domem jí otevřel dveře a Anička se vyzula a sundala si bundu.

Petr s ní šel do kuchyně,kde se Anička naobědvala.Pak se jí zeptal: „Aničko,co chceš dělat dneska odpoledne.Dneska je pátek,takže by ses nemusela učit.“ „To já nevím.“odpověděla Anička. „Já bych měl jeden nápad.“ „A jaký?“zeptala se zvědavě Anička. „Mohli bychom se zajít projít po lese.Já bych tě vedl.“ „To ani omylem.Já už na procházky po lese nechci chodit.“odpověděla

rázně Anička a pokračovala: „Víš co,pojďme ke mně do pokoje a tam snad na něco přijdeme.“Petr nic nenamítal.

Anička se posadila na svou postel a přemýšlela co by mohli dělat.Nic jí nenapadalo.Nakonec si do postele lehnula a myslela na to,že je slepá: „Proč se mi to jenom muselo stát?Tak jsem mohla jít třeba dneska odpoledne s Petrem na procházku po lese a všechno mohlo být o tolik hezčí.Proč jsem musela být zrovna ten den doma? To jsem nemohla jít třeba s Petrem do města?Stačilo tak málo a všechno by bylo jiné.Jenomže mi se to muselo stát.Ale stačilo tak málo a mohla jsem si těch letošních prázdnin tolik užít.Mohla jsem zažít tolik zábavy a všeho.Tyto prázdniny mohly být o tolik krásnější než jindy.Mohla jsem se radovat z přátelství s Petrem a zažívat s ním tolik krásných věcí.Už jsem se mohla těšit i na příští prázdniny,kdy bychom s Petrem mohli jet na další tábor a představovat si co všechno bychom tam mohli udělat.Ne pro toho,kdo mi to udělal,je všechno málo.Nic nevynahradí tu bolest,ktou mi způsobil.Vůbec nic.Každý trest je pro něj příliš malý.Ještě teď je mi zle,když si vzpomenu na ten hrozivý pohled do jeho pistole, kterým to všechno začalo.“

Petr přerušil Aniččino přemýšlení: „Aničko,nechceš,abych ti třeba přečetl kousek z té knížky.“ „Ne to nechci.Petře,já chci tak moc zase moct vidět.Ten člověk, který mi to udělal to musí být přímo zrůda.Pro něho je každý trest na této planetě malý.Jak já ho nenávidím.Ano,jak já ho nenávidím.Jenom mu přeju,aby se mu stalo to úplně nejhorší co jde,ale i to bude málo.Nic není dost.“řkala Anička.Petr pohladil Aničku po jejích vlasech a snažil se jí uklidnit.Anička zůstala u něj v náručí do doby,než přišla Aniččina maminka.

Hned jí šla do přízemí přivítat.Byla velmi překvapena,že s ní jde i někdo jiný.Po hlasu však po chvílce poznala,že ta druhá osoba je Petrova maminka.Petr už scházel do přízemí a přivítal se se svou maminkou. „Za chvílku přijde i tatínek.Asi počkáme v obývacím pokoji a zahrajeme si společně nějakou hru.“navrhla Aniččina maminka.Anička s tím souhlasila.Počkala v obývacím pokoji na tatínka, který přišel zanedlouho.Tatínek začal paměťovou hru.Ostatní se přidali.Aničku moc nebavila,ale hrála jí i přesto.Jako první se podařilo vypadnout Aniččině mamince.Anička již měla

mnohem menší potíže se zapamatováním věcí.Jako druhý vypadnul Petr.Ve hře zůstávala ještě Anička a její tatínek a Petrova maminka.Nakonec celou hru vyhrála Anička.

Její maminka šla do kuchyně připravit večeři.Anička tentokrát za ní nešla,ale raději zůstala v obývacím pokoji.Petrova maminka začala vyprávět nějaké věci o Petrovi.Anička jí ráda poslouchala.

Aniččina maminka zavolala,že večeře je již hotová.Všichni se posadili do jídelny ke stolu.Anička snědla všechno co jí maminka připravila.Slunce již zapadlo.Anička se cítila už i unavená,proto se nebránila tomu,že jí maminka chtěla hned po večeři okoupat.Petr počkal na Aničku v jídelně.

Když jí uslyšel vycházet z koupelny,tak jí šel naproti a odvedl jí do jejího pokoje.Tam se Anička uložila do postele a zanedlouho usnula.

Dalšího dne ráno se Anička probudila docela brzy.Když si sáhla na hodinky,tak zjistila,že má ještě dost času.Věděla totiž,že je sobota a dneska nebude muset jít do školy.Pokoušela se ještě usnout,ale moc se jí to nedařilo.Nakonec však ještě usnula.Probudila se o hodně později.Sáhla si na hodinky a zjistila,že by už měla vstávat,protože hodinky ukazují devět hodin.Anička vstala a šla do kuchyně.

Tam už jí čekala maminka se snídání.Anička se jí zeptala: „Mami,Petr ještě nepřišel.“ „Ještě tady není.“odpověděla jí maminka.Anička se nasnídala,umyla se a potom šla k sobě do pokoje.

Zanedlouho se otevřely dveře a do pokoje vešel Petr.Anička ho přivítala: „Ahoj,Petře.“Petr Aničce přivítání opětoval.Anička si vytáhla magnetofon a začala se na pondělí připravovat do školy.Petr u ní zůstal a snažil se jí učení co nejvíce zjednodušit.Aničce ještě učení moc dobře nešlo,ale snažila se co nejvíce.Učila se celé dopoledne.Petr jí pomáhal nejvíce s matematikou.

V poledne je maminka zavolala na oběd.Anička s Petrem šli do přízemí,kde měli tentokrát v kuchyni nachystaný oběd.Anička ho snědla a šla hned potom s Petrem opět do svého pokoje.

Dala se zase do učení.Ted' ho Anička na chvílku nepotřebovala a proto se začal učit věci,ktelé potřeboval do školy

on.Jemu šlo učení rychle a tak se mohl zanedlouho zase věnovat Aničce.Petr Aničku i zkoušel z věcí, které se učila. Anička se snažila naučit co nejlépe. S učením skončili až pozdě odpoledne. Petr pochválil Aničku: „Aničko, tobě to jde teda dobře. Na pondělí jsi připravená výborně. Kdybys chtěla, tak se můžeš nechat i vyzkoušet.“ „To já zase raději počkám až si mě vyvolá paní učitelka.“ řekla na to Anička. „Jak chceš, ale na pondělí jsi připravená výborně, takže se ve škole ničeho nemusíš bát.“ řekl jí ještě Petr.

Anička zůstala sedět na své posteli. Seděli potichu až se jí Petr zeptal: „Aničko a co budeme dělat teď?“ „Možná, že bys mi mohl přečíst kousek z té knížky.“ navrhla Anička. „Ale možná bys přitom mohla jít dolů za maminkou a podívat se na ní co dělá.“ „Já raději zůstanu u sebe v pokoji.“ „Ale měla bys jít i za maminkou. Tam určitě budeš mít i více zábavy než tady.“ „Tak teda dobře.“ souhlasila nakonec Anička.

S Petrem sešla do přízemí. Maminka se podivila, že za ní Anička přišla: „Aničko, ty už se neučíš?“ „Už jsem hotová. Já se posadím do obývacího pokoje a Petr mi bude číst knížku, souhlasíš?“ „Jo.“ řekla maminka. Anička se posadila na pohovku a Petr do křesla. Petr vzal do rukou knížku a začal Aničce předčítat. Anička ho poslouchala, ale musela přitom zase začít myslet na to, že je slepá: „Jak ráda bych si přečetla sama knížku. Ale při tom co se mi stalo si jí musím nechat číst někým jiným. Musím být teď neustále závislá na někom jiném. Nic už nemůže dělat sama. Naprosto nic. Se vším mi musí někdo jiný pomáhat. Sama bych nenašla ani cestu do školy, i když jsem jí chodila už tolikrát. Jak moc chci zase vidět. Proč to jenom není možné.“ Anička se snažila přestat myslet na to a více se soustředit na poslouchání knihy, kterou jí Petr četl. Po větší námaze se jí to podařilo. Petr četl Aničce až do večera.

Maminka zavolala na Aničku: „Aničko, večere už je hotová.“ Anička šla s Petrem do kuchyně a posadili se ke stolu. Maminka jim nachystala talíř s večeří. Anička jí snědla. Po večeři se musela okoupat. Petr na ní počkal a odvedl jí do jejího pokoje. Anička se nebránila, protože už se cítila po tom dni dost unavená. Lehla si do postele a skoro ihned usnula.

Dalšího dne ráno se Anička probudila docela brzy. Nejprve jí napadlo, že potichu zavolá, aby zjistila, jestli je u ní Petr:

„Haló,Petře,jsi tady.“Nikdo se jí neozyval.Anička si pomyslela: „Dneska asi Petr přijde později.Ještě budu ležet do doby,než mě maminka zavolá,abychom šli do kostela.“Anička čekala.Oči měla zavřené,protože se jí tolik nepřipomínalo,že je slepá.Petr vešel do Aniččina pokoje a potichu se posadil,aby Aničku neprobudil,protože nevěděl,že nespí.Anička na něho však promluvila: „Ahoj,Petře.“ „Ty už nespíš?“podivil se Petr. „Už jsem se probudila a teď jenom čekám,než maminka přijde,že jdeme do kostela.“ „Tak to bys už měla vstávat,protože už je skoro čas.“řekl jí na to Petr.

Anička se zvedla z postele a Petr jí doprovodil do kuchyně,kde měla již nachystanou snídani.V kuchyni seděla i Petrova maminka.Ta Aničku hned přivítala.Anička jí pozdrav opětovala.Po snídani se umyla a maminka jí pomohla s obléčením,ustrojila jí do zvláštních svátečních šatů.

Petr doprovodil Aničku do auta a posadil se s ní na zadní sedadla.Vedle Petra se posadila jeho maminka.Vepředu seděl Aniččin tatínek, který řídil a Aniččina maminka.Aniččin tatínek nastartoval auto.Vyjel na lesní cestu.Anička se snažila si představit,jak asi vypadá cesta,po které jedou.Chytila se také Petra za ruku.Myslela na to,jak strašně ráda by viděla cestu,kde jednou.

Před kostelem tatínek zastavil.Anička s Petrem vystoupili z auta.Petr dovedl Aničku až do první řady a posadil se vedle ní.Zanedlouho začala mše svatá.Anička seděla a čekala na začátek.To oznamovalo zazvonění zvonků.Anička se postavila a požehnala se.Pak následovalo společné vyznání hříchů.Anička poslouchala velmi pozorně čtení a evangelium⁵.Nyní následovala promluva kněze.Tu měla Anička ze mše nejraději a dávala na ní co největší pozor.Následovala ještě zbývající část mše.

Po mši se sešli před kostelem.Maminka se zeptala Aničky: „Aničko,nechceš si zajít do cukrárny?“ „Já raději pojedu hned domů.“řekla na to Anička. „Ale dneska je docela hezký den,tak bychom si mohli zajít do cukrárny.Aničko,udělej mi to pro radost.“zažadonil Petr.Anička však odmítla.Tak všichni nastoupili do auta a tatínek je dovezl až k domovu.

Petr s Aničkou vystoupili z auta jako první.Petr vedl Aničku k jejímu domovu.Otevřel jí dveře.Anička si v síni vyzula boty a

⁵ Evangelium-jiný název pro Nový zákon,část Bible

obula si papuče.Petr s ní šel potom nahoru do jejího pokoje,kde pomohl Aničce s obléčením domácích šatů.

Anička potom šla s Petrem do přízemí,kde maminka začala připravovat oběd.Anička se posadila v kuchyni na židli, která stála co nejbližše kamnům,aby mohla poslouchat jak maminka připravuje oběd.

Oběd si snědli v jídelně a po obědě se všichni posadili na pohovku.Aniččina maminka začala vyprávět o Aniččiných kouscích, které prováděla,když ještě byla o hodně menší.Petr se některým i zasmál.Aničku to však rozesmutňovalo,protože se jí tím ještě více připomínalo,že je slepá.Anička však zůstávala sedět na pohovce a poslouchala vyprávění své maminky.To někdy přerušila Petrova maminka,aby pověděla i některé Petrovy kousky.Anička však rozhovor moc neposlouchala.Pořád myslela na to,že je slepá.Nedokázala po celé odpoledne myslet na noc jiného.

K večeru navrhnul Petr: „Co kdybychom si zahráli nějakou hru,třeba slovní fotbal?“ „Tak teda jo.“souhlasila s menším váháním Anička.Začínal Petr.Aničce se přitom podařilo přestat myslet na svou slepotu.Anička se snažila vymyslet slovo,na které by Petr, který hrál po ní nedokázal přijít,ale Petr jí udivoval svou chytrostí.Přišel totiž na kterékoliv slovo.Anička to už začala vzdávat,až jí napadlo slovo: „Talír.“Tím vyhrála,protože Petr neznal žádné slovo na slabiku „lír“.

Maminka šla připravit večeři.Tu si všichni snědli v jídelně.Maminka připravila k večeři obkládané chlebíčky,které měla Anička velmi ráda.Po večeři se Anička cítila již dost unavená a proto se šla hned s maminkou okoupat.Petr na ní počkal v jídelně a povídal si Aniččiným tatínkem.

Když však uslyšel,že se Anička vrací,tak jí šel hned naproti.Odešel s ní do jejího pokoje.Anička se tam uložila do postele a zanedlouho usnula.

Dalšího dne ráno se Anička probudila docela brzy.Pokoušela se ještě usnout,ale nedařilo se jí to.Začala proto myslet na to,co budou dělat ten den ve škole.Její přemýšlení přerušil příchod maminky: „Aničko,už musíš vstávat.“

Anička jenom nerada vstávala z postele,ale věděla,že musí.Šla hned do koupelny,kde se umyla.Maminka jí mezitím

připravila a přichystala oblečení, které si měla obléct a pomohla jí s oblečením. Pak šla Anička do kuchyně, kde už měla nachystanou snídani. Při snídani za ní přišel Petr. „Aničko, tak už jsem tady.“ řekl jí na přivítanou. Anička mu přivítání opětovala.

Hned po snídani vyrazili na cestu do školy. Na začátku cesty se Anička zeptala opět Petra: „Petře, jaké je dneska venku počasí?“ „Dneska je zataženo. Ale přes ty mraky trochu prokukuje sluníčko, ale jenom trochu.“ odpověděl jí Petr. Došli na autobusovou zastávku a počkali než jim přijel autobus. Posadili se v něm na volná místa. Před školou autobus zastavil.

Petr šel s Aničkou až do její třídy, kde se s ní rozloučil. Vyučování proběhlo docela normálně. Když je paní učitelka pustila domů, tak Anička počkala ještě na Petra. Ten přišel skoro ihned.

Petr pomohl Aničce s oblečením a společně šli na autobusovou zastávku. Cestou se jí zeptal: „Tak, Aničko, jak bylo dneska ve škole?“ „Dneska bylo docela dobře. Však si se mě na to ptal každou přestávku. Dneska nám jenom paní učitelka řkala, že dneska to byl poslední den, kdy se nezkoušelo a od zítřka všechno začne naostro.“ „Nám to také řkala.“ přitakal Petr. Na zastávku přijel autobus. Anička s Petrem do něj nastoupili a posadili se na volná místa. V autobuse se nebavili. V rozhovoru pokračovali až cestou domů. „Ty se nemusíš ničeho bát, protože jsi na všechno zkoušení připravená velmi dobře.“ řekl Aničce Petr. „Já ale stejně zkoušení moc ráda nemám. Já nejraději čekám až na mně vyjde řada.“ „A to je chyba, protože, když se připravíš a necháš se vyvolat, tak dopadneš dobře a omnoho jistěji než tak.“

Došli k Aniččině domu. Petr otevřel dveře a vstoupili dovnitř. Anička si nejprve vyzula boty a obula si papuče. V kuchyni snědla oběd, který měla od maminky připravený.

S Petrem šla do svého pokoje, kde se začala připravovat na následující den ve škole. Petr se posadil opodál a co nejrychleji se naučil věci, které potřeboval on do školy. Hned když byl hotový, tak začal Aničce pomáhat s učením. Petr vytáhnul Aniččiny učebnice a přečítal jí co se z nich měla naučit. Když se naučila jeden předmět, tak jí ještě z něj vyzkoušel. Aničce šlo učení již lépe.

Doučila se pozdě odpoledne.Petr jí potom navrhnul,že by jí přečetl kousek z knížky.Anička nic nenamítala.Petr zašel do přízemí pro knížku a začal Aničku předčítat.Anička jej poslouchala.Knížka se jí líbila stále více,pomyslela si: „Kdybys si jí tak mohla jenom přečíst sama.Jak ráda bych to udělala.To vůbec není ono.když si musím nechat knížku od někoho předčítat.Já chci tolik vidět.Ten,kdo mi to udělal,si doopravdy nezaslouží nic dobrého.Ten si zaslouží jenom to nejhorší co existuje.Nic jiného.“Anička začala co nejrychleji poslouchat Petrovo čtení.

Maminka přišla domů,ale Anička to neslyšela,protože poslouchala velmi pozorně Petrovo čtení.Maminka přišla do Aniččina pokoje a přivítala Aničku: „Ahoj,Aničko,tak já už jsem doma.“ „Já jsem tě neslyšela,protože mi Petr právě četl knížku.Ahoj,mami.“opětovala pozdrav a vysvětlila Anička.

Vstala z postele a doprovodila maminku do kuchyně.Posadila se na židli a poslouchala jak maminka vaří.Představovala si,že stojí vedle ní a pomáhá jí.Přitom jí začaly slzet oči,protože si moc dobře uvědomovala,že to už nikdy moc dělat nebude a Anička ráda pomáhala mamince s vařením.Anička poprosila maminku,když dovařovala oběd: „Mami,mohli bychom se dneska navečeřet v kuchyni.“Maminka nic nenamítala.Domů přišel tatínek.Anička ho šla přivítat.

Večeře již byla připravená.Všichni se posadili ke stolu a snědli večeři.Po večeři se nechala Anička hned od maminky okoupat.Petr na ní čekal v kuchyni.Anička se vrátila do kuchyně a řekla Petrovi: „Petře,mohl bys mě odvést do mého pokoje,protože jsem už unavená.“ „A není ještě nějak brzy?“zeptal se Petr.Anička na to zakývala hlavou.Petr jí teda odvedl do jejího pokoje.

Anička se tam uložila do postele a poprosila Petra: „Petře,už běž domů,já už stejně za chvílku usnu.Nic mi na to neříkej.Já vím,že bys říkal,že raději počkáš než usnu,ale běž už.“Petrovi se moc nechtělo,ale nakonec se tedy s Aničkou rozloučil.Anička se dala do pláče,protože se cítila velmi smutná.Musela myslet na všechny věci, které nemůže dělat a z toho se cítila moc smutná.Nakonec v pláči usnula.

14.Dopis

Dalšího dne ráno se Anička probudila docela brzy.Sáhnula si na hodinky a zjistila,že má ještě dost času do vstávání.Pokoušela se ještě usnout,ale vůbec se jí to nedařilo.Oči nechávala zavřené,protože tak se cítila lépe a nepřipomínalo se jí tolik,že je slepá.Přesto na to nemohla přestat myslet: „Proč se mi to jenom muselo zrovna stát?Já chci zase tolik moct vidět.Co mám udělat,aby se mi to opět splnilo?Ale když přece vím,že se mi to už nikdy v životě splnit nemůže.Říkali to přece všichni doktoři v nemocnici,ve které jsem byla.Tak to asi bude pravda.Kdybych ten den šla raději na procházku do lesa,tak by se mi nic nestalo.Kdybych prostě jenom nezůstávala doma,tak všechno mohlo dopadnout úplně jinak a mohla jsem zažít tolik věcí.Ale rozhodně jsem si mohla užít tolik věcí,kdyby se nebyl nachomýtnul ten člověk,pro kterého nemám ani název,tak by se mi rozhodně nic nestalo a mohla jsem být doma jak jsem chtěla.Pro toho člověka je doopravdy každý trest malý.Ten si nezaslouží ani maličkou chvilíčku radosti.Jenom doufám,že se teď někde trápí o hodně více než já.“

Maminka zavolala na Aničku: „Aničko,tak už musíš vstávat.“Anička se zvedla z postele a šla se do koupelny umýt.Maminka jí nachystala oblečení a Anička si ho oblékla.Potom šla do kuchyně,kde se nasnídala.Přitom přišel Petr a přivítal Aničku.Anička mu jeho přivítání opětovala.

V síni se obula a Petr jí pomohl s oblečením bundy.Vydali se na cestu do školy.Anička se Petra zase zeptala na počasí a Petr jí odpověděl.Anička si pomyslela: „Jak ráda bych se na tu oblohu podívala sama a zjistila si počasí.Jenomže to všechno už není možné.“Na autobusové zastávce nemuseli čekat,protože autobus jim přijel hned jak na zastávku došli.Posadili se na volná místa v autobusu.Před školou autobus zastavil a Anička s Petrem z něj vystoupili.

Petr doprovodil Aničku až do její třídy,kde se s ní rozloučil.O každé přestávce za Aničkou přišel a procházel se s ní po chodbě.Vyučování probíhalo normálně.

Když skončilo,tak šel Petr s Aničkou na autobusovou zastávku.Počkali si chvilku na autobus.Ten jim přijel zanedlouho.Vystoupili na obvyklé zastávce.Tam se Anička chytila Petra za ruku.Petr jí vedl až k jejímu domu.Ve schránce uviděl dopis.

Podíval se na adresu a překvapeně řekl: „Ten dopis je,Aničko,pro tebe.“ „Cože,pro mě?“divila se i Anička a pokračovala: „To není možné.Kdo by mi psal?“ „Tak se na to doma podíváme.“řekl Petr.Anička se v síni vyzula a sundala si bundu.Také si odložila slepeckou hůlku.

V kuchyni se posadila ke stolu a Petr otevřel obálku.Petr také očima přeletěl dopis a konstatoval: „Aničko,to je dopis od toho člověka, který ti to udělal.Mám ho rovnou vyhodit?“Anička na to neodpovídala.Odpověď řekla až za chvilku: „Nechej ho prozatím tak.Já si ten dopis zničím sama.“

Potom si vzala oběd a snědla ho.S Petrem šla do svého pokoje,kde se začala učit.Petr se posadil opodál a co nejrychleji se naučil předměty, které potřeboval do školy on.Pak začal hned pomáhat s učením Aničky.Četl jí z učebnice a snažil se jí vysvětlit obrázky,když nějaké potřebovala Anička k pochopení.Dneska se Anička doučila velmi brzy.

Uložila se do postele a začala myslet na ten dopis: „Nemám si ho přečíst?To rozhodně ne.Ani mi za to nestojí.Večer ho hned zničím.To bude to nejlepší co s ním můžu udělat.Hned jak přijdu do kuchyně ho zničím.Že se vůbec odvažuje mi ho posílat,když ví jak moc mi ublížil!!To jediné co můžu s tím dopisem udělat je zničit ho.To bude to nejrozmumnější.Nikdy si ho nenechám přečíst,protože si to nezaslouží.Já jenom nechápu,kde bere tu odvahu,že si dovoluje mi ještě psát dopis.To já doopravdy nikdy nepochopím.“Petr seděl vedle Aničky a nechával jí v klidu sedět.

Anička stále uvažovala nad dopisem: „Nebo,že bych si ho přece jenom nechala přečíst?Co když je v něm něco důležitého.I když lepší bude,když ne.Ale mohla bych.Vždyť za to nic nedám.Nemusím být přece tak zlá.Alespoň přečíst bych si ho mohla nechat.Řeknu to teď Petrovi.“

„Petře,mohl bys zajít pro ten dopis,já bych si ho přece jenom nechala přečíst.Uvidíme co v něm ten člověk píše.“požádala

Anička Petra. „A to myslíš vážně? Já si myslím, že by ses o něj neměla ani náhodou zajímat a rovnou ho vyhodit.“ namítnul Petr. „Tak já si zase myslím, že si ho nechám alespoň ze zvědavosti přečíst.“ řekla na to Anička. „Tak dobře.“ souhlasil váhavě Petr.

Šel do přízemí pro dopis a přišel s ním za Aničkou. Ještě jednou se ujistil: „Dopřavdy chceš ten dopis přečíst?“ Anička mu na to kývnula.

Petr teda vytáhnul dopis z obálky a začal číst: „Milá, nevím jak se jmenuješ, ale to je jedno. Milá holčičko, chtěl bych ti v tomto dopise říct jak je mi moc líto toho co jsem ti udělal. Není dne, kdy bych si to nepřestal vyčítat. Vím totiž co jsem ti způsobil. Můžu ti na tomto místě hned odpřisáhnout, že je mi to moc líto a nikdy si to neodpustím...“ Anička poslouchala text dopisu. Petr jí ho četl až do konce: „Na konec bych tě chtěl moc poprosit o odpuštění a jestli nežádám moc, tak bych chtěl, abys za mnou přijela a já se ti mohl omluvit přímo.“

„To je teda drzost, žádat mně o odpuštění. Já mu nikdy neodpustím co mně udělal. Je mi jedno, že se kvůli toho trápí, moje utrpení je mnohem větší. Takže za ním nikdy nepojedu. Nikdy. On je asi blázen, že po mně vůbec něco takového chce. Nepochopím, kde se v něm vzalo tolik odvahy, že mě nejenom žádá, abych mu odpustila, ale ještě chce, abych za ním přijela a on se mi mohl omluvit do očí. To teda nikdy! Místo toho, aby se mi ani nepřipomínal, tak mi ještě píše dopis, ve kterém chce, abych mu odpustila, jenomže to se moc splete. Já mu nikdy neodpustím, protože to je neodpustitelné.“ říkala Anička nahlas.

Maminka, která uslyšela její hovor, přišla do jejího pokoje: „Ahoj, Aničko.“ „Ahoj, mami.“ opětovala jí přivítání Anička. Maminka se jí zeptala: „O čem to tady s Petrem tak diskutujete?“ „Ten člověk, který mi to udělal mi napsal dopis a představ si, že mě ještě žádá o odpuštění.“ odpověděla Anička. „Tak pojď za mnou dolů a nachystám večeři. Ty mi při tom budeš dělat společnost, souhlasíš? A na ten dopis už nemysli. Já ho rovnou vyhodím.“ řekla maminka. Anička souhlasila.

Šla s maminkou do kuchyně a poslouchala jak maminka připravuje večeři. Při tom přišel Aniččin tatínek a Anička jej přivítala. Když maminka dovařila večeři, tak se všichni posadili do

jídelny ke stolu a maminka začala servírovat večeři. Anička jí všechnu snědla.

Po večeři se nechala od maminky okoupat a šla do svého pokoje. Tam se uložila do postele. Petr se posadil vedle ní a pozoroval jí. Anička myslela na dopis, který jí Petr odpoledne přečetl: „Ne, já mu nikdy nemůžu odpustit. Jsou věci, které se ještě dají odpustit, ale tady toto se za žádných okolností odpustit nedá. To je prostě neodpustitelné. Tolik utrpení, které mi způsobil se nedá nikdy odpustit. Nikdy. Je to jeho chyba. Nikdy na mě neměl namířit tou pistolí a neměla bych mu co odpouštět. Tak jsme se mohli mít my oba lépe. Já jsem si mohla užít prázdnin a už se těšit na ty příští a on mě nemusel žádat o odpuštění. Měl si to moc dobře rozmyslet, než toto vykonal. Tak by mě nemusel žádat o odpuštění, protože by nebylo co odpouštět. Mohli jsme si žít oba v klidu a šťastně. Vždyť mohl utéct a já bych s ním stejně nic nezmohla. Mohl si na hlavu třeba nasadit kuklu, mě přivázat k židli a začít krást, vzít si to co chtěl, případně mi ještě zavázat oči páskem, abych na něho neviděla. To všechno mohl udělat, ale nemusel na mě namířit tou zbraní.“ Anička ještě delší dobu nemohla usnout, protože pořád myslela na ten dopis. Nakonec se jí ale podařilo usnout.

Dalšího dne Anička spala až do doby, než jí maminka zavolala: „Aničko, už musíš vstávat.“ Anička se probudila a trošičku zadoufala ještě před tím, než otevřela oči, že se stane nějaký zázrak. Opatrně otvírala oči, ale před sebou neuviděla nic jiného než černou tmou. Zklamaně se zvedla z postele a šla do koupelny, kde se umyla. Maminka jí mezitím nachystala oblečení.

V kuchyni už měla Anička nachystanou snídani. Anička se posadila ke stolu a začala jí jíst. Když dojídala, tak přišel Petr: „Ahoj, Aničko, už jsem za tebou přišel.“ „Ahoj, Petře.“ opětovala mu přivítání Anička. Když dojedla, tak jí Petr pomohl s oblékáním bundy a Anička se obula.

Vyšli do školy. Anička se Petra opět zeptala na počasí a Petr jí ho vyličil. Anička si vzpomněla na dopis. Po celou cestu na autobus na něj musela myslet, ale stále nedokázala tomu člověku odpustit. Na zastávce nemuseli čekat moc dlouho a autobus přjel. Nastoupili do něj a posadili se na volná místa. Před školou autobus zastavil a Anička s Petrem z něj vystoupili.

Petr doprovodil Aničku až do třídy,kde zanedlouho začalo vyučování.Anička přestala při vyučování na dopis myslet.O přestávkách se procházela po školní chodbě s Petrem.Vyučování ubíhalo Aničce velmi rychle.

Po poslední hodině paní učitelka ukončila výuku a rozloučila se s dětmi.Petr již stál před Aniččinou třídou,protože oni skončili o chvíli dříve.Šel s ní do šatny,kde jí pomohl s obléčením.Nyní už mohli vyjít ze školní budovy.

Venku jemně mrholilo.Anička si vzpomněla na dopis: „Jak si jenom může dovolit mně žádat o odpuštění,vždyť to je něco naprosto neslýchaného.On,který mi způsobil tolik utrpení a pokazil mi tak letošní prázdniny,na které jsem se tolik těšila.To přece není možné.“Na zastávku přijel autobus.Anička s Petrem do něj nastoupili a posadili se na sedadla.Anička pokračovala v přemýšlení o dopise: „Nebo,že bych mu přece jenom měla odpustit.Co když to třeba neudělal schválně a v tom dopise toho tolik lituje.Měla bych mu odpustit?Ne,to já nemůžu.Nic takového mu namůžu odpustit.Měl si to rozmyslet ještě předtím,než mi to udělal.Já nic takového neodpustím.Ale je tady přece i možnost,že to přece jenom neudělal schválně a z toho dopisu je cítit taková naléhavost.Proč mu jenom nejsem schopná odpustit?To mám žít až do konce života s nenávisí?“

Autobus zastavil na zastávce,kde Anička s Petrem vystupovali.Anička byla tolik zamyšlená,že jí Petr musel několikrát zavolat,než vůbec zareagovala.Vystoupili z autobusu a Petr se jí zeptal: „Proč jsi,Aničko,teď tolik zamlklá?“ „Ale to nic.“odpověděla Anička.Na dopis musela myslet i po celou cestu domů.

Když došli před Aniččin dům,Petr jí otevřel dveře a šel s ní dovnitř.Anička si sundala bundu a vyzula boty.Šla s Petrem do kuchyně,kde si snědla oběd.

Potom šla do svého pokoje a začala se učit.Dneska se však nebyla schopná na učení soustředit.Nemohla přestat na dopis myslet: „Já mu asi odpustím,nebo za ním jenom pojedu a podle toho co mi řekne,tak se rozhodnu.To bude to správné.Tak to udělám.A udělám to co nejdříve.Dneska večer to řeknu Petrovi a všem ostatním,že jsem se rozhodla,že se za tím člověkem půjdu podívat.A čím dříve to půjde tak lépe.“rozhodnula se Anička.

Petr se už doučil a začal Aničce s učením pomáhat.Nakonec se přece jenom začala soustředit a než přišla maminka,tak se připravila na další den.

Maminku přivítala a šla s ní do kuchyně,kde maminka začala připravovat večeři.Anička jí poslouchala a představovala si přitom,že stojí vedle ní a může jí také pomáhat s vařením.Po očích jí začaly stékat slzy,protože si uvědomovala,že to už nikdy nebude moct udělat a cítila se z toho strašně smutná.Snažila se svůj pláč co nejlépe skrýt.Domů přišel i tatínek.Anička ho šla hned přivítat.

Maminka už dovařila večeři a tak se všichni posadili ke stolu a začali večeřet.Anička tentokrát snědla jenom velmi málo večeře.Po večeři se nechala od maminky okoupat.Petr na ní čekal v jídelně.Když uslyšel,že vychází z koupelny,tak jí šel naproti.Anička však řekla: „Já bych chtěla ještě zůstat v jídelně.“Petr nic nenamítal.

Anička se posadila do křesla a ještě jednou si rozmýšlela,jestli dělá správně.Vzápětí se rozhodla: „Já jsem se už s tím dopisem rozhodla.A rozhodla jsem se tak,že se tam pojedu podívat a poslechnu si toho člověka.“Všichni v místnosti zmlkli a zatajili dech,nad Aniččiným rozhodnutím.Nejprve nabrala dech maminka a rázně řekla Aničce: „To tě teda,nesmí,Aničko,ani napadnout.Nikam tam tě nepustím,nesmíš tam jet!“ „A proč bych nemohla.Já tam chci jet co nejdříve a pojedu tam.“ „Já jsem ti to zakázala.To je pro tebe příliš nebezpečné,jezdit do takového prostředí.“ „Ale já tam chci jet a nenechám si to zakázat!“řekla rázně Anička a vydala se na cestu k sobě do pokoje.

Petr šel hned za ní.Anička se tam uložila do postele a Petr se jí zeptal: „Jakto,že jsi tak najednou změnila názor?Vždyť jsi o něm nemohla ani slyšet a teď za ním chceš jet.“ „Protože jsem si to promyslela.“odpověděla Anička a otočila se na druhý bok.Ještě delší doby se jí nedařilo usnout,protože myslela na své rozhodnutí.Usnula až chvílku před půlnocí.

Dalšího dne ráno se Anička probudila velmi brzy.Nejprve si sáhla na hodinky a zjistila,že má ještě dost času.Přemýšlela o tom,jak má udělat,aby se dostala do vězení,za tím člověkem,který jí to způsobil.Nemohlo jí nic napadnout.Do doby,než jí přišla maminka zavolat se jí už nepodařilo usnout.

Anička se šla umýt a maminka jí pomohla s oblékáním.Přitom dostala nápad: „Já se pokusím přemluvit cestou Petra,aby tam jel se mnou.Ano,to bude nejlepší.Ted' ještě před odchodem napíšu mamince a tatínkovi vzkaz a nechám ho u sebe v pokoji.To bude to nejlepší a jediné řešení.Protože jak jsem pochopila včera,tak mě tam maminka dobrovolně nepustí.“Do kuchyně vešel Petr a přivítal se s Aničkou.Anička ještě před odchodem do školy šla k sobě do pokoje,kde si našla rychle nějaký papír a tužku.Co nejlépe tam napsala vzkaz pro maminku.Položila ho tam,kde si myslela,že si ho maminka hned nevšimne.

Potom se vrátila do kuchyně.Petr jí v síni pomohl s oblékáním.Boty si Anička obula už sama.

Vyšli na cestu do školy.Nejprve šli potichu.Asi v polovině cesty řekla Anička Petrovi: „Petře,já bych tě chtěla o něco požádat.“ „A o co?“ „Já bych chtěla,jestli bys se mnou nejel se podívat do toho vězení?“ „Proč já?“ „Já bych chtěla,abychom tam zajeli hned dneska.“ „A kdy?“ „Máme jedinou možnost.Můžeme tam jet hned teď.“ „Cože?“divil se Petr: „Ano,jediná možnost jak se tam dostat je hned teď.“ „To není možné.Vždyť o tom neví naši rodiče.“ „To,Petře,nevadí.Já jsem už ve svém pokoji nechala vzkaz,aby si ho maminka přečetla až mně bude hledat.“ „To nemůžu udělat.Pojedeme prostě do školy a pak se zase vrátíme domů.Doma se pokusím tvou maminku přemluvit a pojedeme tam společně.“ „Já jsem pochopila,že to není možné.Jestli tam chceme jet,tak máme jedinou možnost a to jet tam hned teď.“ „To přece nejde.Já s tebou rozhodně nikam nepojedu.Jsem stejného názoru jako tvoje maminka,že je to pro tebe příliš nebezpečné.Jinak bych ti to v žádném případě neodepřel.“ „Tak to v tom případě pro mě bude mnohem nebezpečnější,pokud tam pojedu sama,protože pokud tam nepojedeš se mnou,tak tam pojedu sama.“ „Tak teda dobře,já tam s tebou pojedu.“ustoupil nakonec Petr a ještě se zeptal: „A už sis promyslela,jak se tam dostaneme?“ „Přece pojedeme a nádraží a odtamtud vlakem.“řekla Anička.

Došli na autobusovou zastávku a Petr se podíval na jízdní řád.Zjistil,že autobus na nádraží jim jede zanedlouho.Ještě si v hlavě rozvažoval,jestli udělal dobře,že Aničce vyhověl.Anička si také ještě nebyla jista svým rozhodnutím.Nejprve přijel autobus,kterým měli

jet do školy.Anička ho uslyšela a Ještě jednou si všechno pořádně rozmyslela.Autobus zavíral dveře a odjel.Po chvílce přijel i autobus na nádraží.Petr s Aničkou do něj nastoupili a Anička si pomyslela: „Tak už je to skoro jisté,že tam pojedu.“Posadili se na volná místa a autobus se rozjel na nádraží.Anička pociťovala velké vzrušení.Cítla se z toho také nervózní.Stále si ještě dobře rozvažovala své rozhodnutí,jestli je nemá změnit.Autobus projížděl všemi zastávkami až dojel na nádraží.Petr pobídnul Aničku a společně vystoupili.

Vešli do nádražní haly.Petr šel s Aničkou k pokladně a zaplatil sobě a Aničce jízdenku do cílové stanice.Zeptal se také,za jak dlouho jim vlak pojedje.Paní prodavačka jim řekla,že za půl hodiny.

Oba se posadili na peron a čekali.Petr řekl Aničce: „Máš ještě poslední možnost si své rozhodnutí rozmyslet.Ještě jde všechno zvrátit.“ „Já jsem se už rozhodla,pojedu tam.“odpověděla Anička.Po nádraží projížděly vlaky.Anička se jejich zvuků bála,protože jí připadaly strašnější než předtím.Chytila se proto Petra za ruku a pevně se jej držela.Petr cítil,že se Anička bojí a proto jí také pevně držel a poposednul si k ní,aby jí uklidnil.Seděli po celou dobu naprosto potichu a nikdo z nich nepromluvil.

Petr uviděl přijíždět jejich vlak.Vyzval Aničku,aby vstala z lavičky a společně se vydali na nástupiště.Anička měla ještě větší strach a ještě jednou a naposledy přemýšlela o tom,co chce udělat.Došli na nástupiště a Petr řekl Aničce: „Teď si opatrně do vlaky nastup.Teď ti nemůžu pomoci.Anička si pomyslela: „Tak teď je to definitivní.Už tam skoro jedu.“S velkým strachem nastupovala do vlaku,protože se bála,aby z nespada při nástupu.Opatrně hledala schůdky nohami.Konečně pod sebou ucítla pevnou podlahu.Petr nastoupil hned po ní.

Nyní jí opět chytil za ruku a vedl jí po vagónu.Asi uprostřed našli volné místo a posadili se tam.Vlak se dal do pohybu.Anička cítila velký strach. „Dělám správně,že jsem se rozhodla jet za tím člověkem?Mám ho jet vyslechnout,nebo dělám špatně.Maminka mi to zakazovala a já jsem se o před to rozhodnula,že tam pojedu.Zaslouží si vůbec to odpuštění,když mi tolik ublížil?Jestli mu odpustím to se rozhodnu až ho vyslechnu,ale zaslouží si ho?Musím doufat,že dobře dělám.I přesto,že mi tolik ublížil,tak je to také

člověk,tak bych mu měla odpustit,ale když mi toho tolik udělal.Udělal mi postižení na celý život.Ted' už nemůžu dělat fotky ani nic jiného.Všechno jsem ztratila.Tak mám mu odpustit.Však uvidím co mi řekne.“myslela si Anička.

Cesta se Aničce zdála strašně dlouhá.Pořád si sahala na hodinky,aby zjistila kolik je hodin.Zeptala se Petra: „Petře,řekni jakou krajinou právě teď projíždíme?“ „Kolem nás rostou stromy,projíždíme právě teď lesem.Už jsme z něj vyjeli a kolem nás roste louka,v dáli je silnice,po které zrovna jede auto.“odpověděl jí Petr.Anička si zase moc zapřála vidět a cítila se smutná z toho,že krajinu kolem sebe nemůže vidět.Zase se zamyslela nad tím,jestli má tomu člověku odpustit a jestli její cesta není zbytečná.Anička měla velký strach.

Vlak dojel do stanice,kde vystupovali.Petr šel s Aničkou k východu.Nejprve jí otevřel dveře a vystoupil jak první.Potom řekl Aničce: „Aničko,vystup,neboj se,já tě budu jistit,abys nevypadla.“Anička opatrně z vlaku vystupovala.Petr měl napřažené ruce,aby mohl Aničku v případě nouze zachytit.Anička však úspěšně z vlaku vystoupila.

„Kde teď jsme?“zeptala se hned Anička. „Jsme na nádraží.Ted' budeme muset ještě jet autobusem a za chvílku dojedeme na místo.Nemáš hlad?“odpověděl Aničce a zeptal se Petr: „Ne.“ „To se divím.už je poledne pryč.“řekl Petr.Petr však také hlad neměl.Prošli nádražní halou a vyšli rovnou na autobusové zastávce.

Petr se podíval na jízdní řád a uviděl na něm,že autobus přijede až za tři hodiny.Hned to oznámil Aničce a zeptal se jí: „Kam se chceš jít projít?“ „Já raději zůstanu tady,stejně bych z toho nic neměla.“odpověděla Anička.Petr se posadil vedle Aničky.Anička myslela na to,že se již brzy ocitne tváří v tvář člověku, který jí všechno utrpení způsobil.Začínala mít z toho setkání strach.Uvažovala jestli nemá přece jenom ještě couvnout.Každá minuta jí připadala o hodně delší než byla.Zdálo se jí,že autobus nikdy nepřijede.Petr přerušil Aniččino přemítání,když jí řekl: „Aničko,zůstaň tady,já zajdu jenom kousek pro něco k pití.“ „Petře,nenechávej mě tady.“poprosila Anička. „To je doopravdy jenom malý kousek.Do nejpozději dvou minut budu zpátky.“ „Tak dobře.“souhlasila se strachem Anička.Aničce se zdálo,že Petr hrozně

dlouho nejde,když uplynula teprve třičtvrtěminuta.Velmi si oddechla,když uslyšela Petrův hlas: „Tak už jsem,Aničko,tady.“

Podal Aniče do ruky pití.Anička se ráda napila. „Ještě nám zbývá více než jedna hodina.To je doba.“řekla Anička nahlas. „Nechceš se přece jenom projít?“ „Ne,já tady zůstanu sedět do doby,než přijede autobus.“ „Jak chceš.“Aniččino napětí stále stoupalo,protože si nedokázala představit setkání s mužem, který jí všechno utrpení způsobil.Měla rovněž stále větší strach.

Sáhla si na hodinky a do příjezdu autobusu již zbývala jenom půlhodina.Anička si přála,aby měla setkání za sebou.Na zastávce se začínali scházet lidé,kteří jeli stejným autobusem jako Anička s Petrem.Aniččino napětí dosahovalo skoro vrcholu.Myslela si,že se příjezdu autobusu nedočká.

Konečně jí Petr oznámil: „Aničko,autobus právě přijíždí.“Anička s tlukotem srdce vstala z lavičky a chytila se Petra za ruku.

Autobus zastavil na zastávce.Petr s Aničkou se postavili do fronty,kde lidé čekali na nástup do autobusu.Petr koupil u řidiče Aniče lístky a posadili se na sedadla.Netrvalo dlouho a autobus se rozjel.Anička se cítila již velmi unavená.Cítila však největší strach se setkání.Anička se zeptala Petra: „Jak dlouho tam pojedeme?“ „Za půlhodiny budeme vystupovat.“Anička si vzpomněla na maminku,že je teď určitě v práci a ještě nic neví.Sáhnula si na hodinky a uvědomila si,že už bude právě za chvíli asi odcházet z práce domů.Aničce se cesta autobusem zdála přímo nekonečná.Vůbec nemyslela na to,kudy právě teď jedou.Přála si už jenom jednu věc,aby už stála tomu člověku tváři v tvář.Skoro každou chvíli si sahala na hodinky,aby zjistila jak dlouho ještě pojedou.

Až jí Petr řekl: „Aničko,připrav se,za chvíli budeme vystupovat.“Anička s Petrem se zvedli ze sedadel a šli k východu autobusu.Autobus začal zpomalovat a přiblížil se na zastávku,kde Anička s Petrem vystupovali.Autobus zastavil a Anička s Petrem vystoupili.

„Vězení je jenom kousek před námi.“oznámil Aniče Petr.Anička se Petra držela křečovitě za ruku a Petr jí vedl až k branám vězení.U vchodu je čekal vrátný.

Ten se jich zeptal: „Kampak děti kráčíte?“ „My jsme přišli navštívit jednoho vězně.“ odpověděl pohotově Petr. „Tak to jste přišli právě pozdě,protože hodiny pro návštěvy právě před chvílkou skončily.Můžete přijít zítra ráno.Zítra začnou návštěvní hodiny v devět hodin ráno.“řekl jim vedoucí věznice. „A nejde to nějak zařídit,abychom se s ním mohli ještě setkat?“ „Ne,to nejde.“odpověděl vrátný.

Anička s Petrem odešli smutně dál a Petr se Aničky zeptal: „Tak co budeme dělat teď?“ „Teď?To já nevím.“ „Asi bychom se měli vrátit domů,protože do zítřka nemáme kde přechkat.“navrhnul Petr. „To by byla ale škoda,když už jsme sem jednou jeli.Měli bychom si najít něco,kde bychom do zítřka přechkali.“ „Ale co? Sebou nemáme dost peněz,abychom se mohli do zítřka ubytovat,tak mi navrhní nějaké řešení.“ „Mě také nic nenapadá.“ „Já ti říkám,že bychom se měli vydat raději hned domů.“ „Ne,uděláme to tak,že teď zavoláme našim rodičům a potom si najdeme nějaké místo,kde bychom mohli přespát.“ „Ale žádné tady není.“ „Tak si najdeme třeba nějaké opuštěné místo,kde nás nikdo neuvidí.Snad tady něco takového někde poblíž je.“ „Úplně nejdříve zavoláme našim rodičům a potom se budeme rozhodovat co uděláme potom.“řekla Anička.

Petr tedy šel s Aničkou do nedaleké vesnice,kde našli telefonní budku. „Nejprve,Petře,vytoč číslo moji maminky a dáš mi ji k uchu,jo?“Petr udělal jak Anička chtěla.Anička uslyšela nejprve vyzváněcí tón a potom se ozvalo v telefonu: „Haló.“Anička hned poznala mamčin hlas a řekla jí: „Ahoj,mami,to jsem já.Já ti volám,že se dneska ještě nevrátíme.“ „Jak sis vůbec mohla dovolit odejít z domů a nic mi neříct.Víš,jak jsem se o tebe bála,když jsem přišla domů a nikde jsem těš nenašla.“ „Já jsem to musela udělat,protože jsem pochopila,že ty mi po dobrém nikdy nedovolíš,abych jela,tak jsem to musela udělat takhle.“ „To sis ale nemohla dovolit!“ „Já ti jenom ještě říkám,že se vrátíme s Petrem až zítra odpoledne.“řekla Anička a zavěsila.Petrovi řekla: „Tak a teď zavolej ty svoji mamince.“Petrč vytočil číslo a řekl všechno své mamince.Ani ta nepřijala Petrovu zprávu s nadšením.

Když dotelefonovali,tak se Petr zeptal Aničky: „A kde teď přechkáme do zítřejšího rána?“ „Neviděl jsi cestou nějaké opuštěné

stavení?“ „Jedno jsme míjeli.“ „Tak tam můžeme jít a počkat do zítřejšího rána, než budeme moci jít do toho vězení.“ „Jak teda chceš.“ souhlasil Petr. Anička se chytla Petra za ruku a šla jak jí Petr vedl. Slepeckou holí před sebou rovněž šmátrala, aby nezakopla. Z toho však nemusela mít vůbec žádný strach, protože Petr dával na Aničku velký pozor. Aničku už bolely nohy a cítila se po celodenní námaze moc unavená. Už nemohla ani dojít.

Velmi jí potěšilo, když uslyšela Petrův hlas: „Aničko, tak jsme u dnešního cíle.“ Petr dovedl Aničku až do kouta asi bývalého skladiště a pomohl se jí posadit na zem. Ještě předtím však pod ní položil svou bundu, aby Aničce nebylo ani náhodou zima. Anička položila svou hlavu na Petra a netrvalo dlouho, že po celodenní námaze usnula. Petr se opřel hlavou o zeď a snažil se také usnout, jenomže on nemohl. Cítil se sice také hodně unavený, ale usnout se mu vůbec nedařilo. Byl však rád, že Anička u něj spí tvrdým spánkem a snažil se skoro ani nehýbat, aby Aničku ani náhodou neprobudil. Sedělo se mu sice nepohodlně, ale to se rozhodnul přemáhat.

Slunce již zapadalo a do místnosti začala pronikat zima. Petr však přemáhal i tu, raději se snažil co nejvíce Aničku od zimy uchránit. Díval se na své hodinky a doba se mu zdála strašně dlouhá. Anička však stále spokojeně oddechovala a to bylo pro Petra tou největší útěchou. Samotnému se mu podařilo usnout až velmi pozdě.

Dalšího dne ráno se Petr probudil velmi brzy. Hned se skoro otřepal zimou. Podíval se na Aničku a uviděl, že stále ještě tvrdě spí. Vůbec se nehýbal, aby jí nemohl ani náhodou probudit, protože jí chtěl dopřát co nejdelšího spánku. Petr si jenom dýchal na ruce, aby si je zahřál. Sedělo se mu velmi nepohodlně, ale stále se ještě ani nepohnul. Raději pozoroval Aničku jak tiše oddychuje a ještě spí. Petr se cítil čím dál více nepohodlněji, ale zůstával pořád ve stejné pozici, aby Anička mohla dost vyspat.

Trvalo dlouho než se Anička probudila. Nejprve si nemohla uvědomit, kde je, ale to si zanedlouho uvědomila. Hned chtěla vstát. Petr jí pomohl a přitom vstal i on sám a protáhnul se po noci. Pocítil ihned velkou úlevu. Vzal ze země svou bundu a obléknul si jí.

S Aničkou vyšli z bývalého skladiště a dostali se na světlo. Anička se Petra zeptala: „Jak je dneska venku?“ „Dneska je skoro modrá obloha, kazí to jenom několik mráčků, které se po obloze prohánějí.“ odpověděl jí Petr. Anička se cítila velmi nervózní a měla ze setkání velký strach, protože věděla, že nyní je to již definitivní. Anička se nepřestávala držet Petrovy ruky. Petr jí také držel.

Začali se přibližovat k věznici. Aniččino napětí stále stoupalo a držela se Petra stále více křečovitěji. Petr poznával na Aničce její velké napětí.

Došli na vrátnici. Hlídač je již poznal a zeptal se jich: „Přišli jste akorát včas. Koho chcete teda navštívit?“ Petr mu řekl jméno. On zavolal do vězení a potom jim popsal cestu jakou se dostanou tam, kde chtěou.

Vešli do vězení z šli různými chodbami. Anička se Petra držela velmi pevně a cítila velký strach a úzkost ze setkání s tím člověkem.

Dostali se do místnosti pro návštěvy a Petr s Aničkou se posadili na židle. Proti sobě měli pletivo. Do místnosti vešel i ten člověk, který Aničce všechno způsobil. Petr si ho pozorně prohlídnul a podle vzhledu mu nepřipadal nijak zlý.

Ten člověk promluvil na Aničku: „Tak tě zdravím.“ Poznal na Aničce, že se ho bojí a snažil se na ní promluvit co nejmírněji: „Nejprve ti řeknu své jméno, které už znáš s dopisu, který si od mě dostala. Jmenuji se Rudolf. Jak jsi se dočetla tak není chvilky, kdy bych nelitoval toho, co jsem ti způsobil. Po celou dobu zažívám peklo. Chtěl bych ti to říct do tváře, že je mi to líto, jak jsem ti ublížil. Řekni mi alespoň jak se jmenuješ.“ „Jmenuji se Anička.“ „Takové krásné jméno. Od té doby se mi pořád v noci ve snech a i ve dne vrací ta chvíle, kdy jsem na tebe vystřelil.“ Anička poslouchala jeho slova a položila mu otázku, na kterou už dlouho myslela: „A proč jste teda po mně vystřelil?“ „Já vlastně ani nevím. Já jsem tu zbraň měl původně sebou, abych mohl někoho zastrašit, ale střílet nikdy neměla. Já jsem nikdy na nikoho vystřelit nechtěl. Šel jsem tam proto, že jsem si myslel, že v domě nikdo není a tu pistoli jsem si sebou nesl doopravdy jenom pro jistotu, aby mě nikdo nechytil a já jsem mohl uniknout. Asi jsem to udělal proto, že jsi mě tak najednou

překvapila, že jsem zareagoval, tak jak jsem nikdy v životě nechtěl. Kdybys věděla kolikrát jsem si vyčítal, že jsem tu pistoli sebou měl a neriskoval raději zatčení za krádež, protože to všechno by bylo lepší než to vědomí, že jsem málem zastřelil člověka a k tomu ještě tak malou holčičku. Není chvilky, abych si to nepřestal vyčítat. Ale to je všechno jenom moje věc a moje trápení, které jsem si způsobil. Ten dopis bych ti ani nepsal a nežádal bych tě o odpuštění, raději bych se až do smrti trápil, že jsem ti to způsobil, protože to by byl pro mě jeden jediný odpovídající trest, ale já jsem se dozvěděl, že umírám a na tomto světě už dlouho nebudu. Tak jsem se rozhodnul, že to vyzkouším a napíšu ti dopis, ve kterém tě požádám o odpuštění, protože bych nebyl schopen přijmout skutečnost, že umírám bez tvého odpuštění. Nedokázal bych z tohoto světa odejít. Moc tě teda prosím, jestli bys mi to co jsem ti udělal nemohla ve svém srdci odpustit, protože je pro mě hrozný nejenom ten pocit viny, ale i že mi určitě neodpouštíš a velmi mě nenávidíš. S tímto bych nedokázal zemřít.“

Nyní následovalo dlouhé ticho. Rudolf se na Aničku díval a strašně jej trápil ten její nepřítomný pohled, kdy se dívala do prázdna a napjatě očekával co Anička vysloví. Když se mu ticho zdálo neúnosné, tak promluvil: „Jestli mi nedokážeš odpustit, tak já to moc dobře pochopím, jenom se neboj říct, že jsem to nejhorší co mohla tato země zplodit a ty mi nedokážeš odpustit. Já to všechno pochopím a nebudu tě za to nemít rád. Tak mi jenom řekni, že mě nenávidíš a není pro mě odpuštění, protože já to vím a už jsem se na to připravoval. Pokusím se zemřít i s tím vědomím, že mě nenávidíš, protože na to máš plné právo.“ Následovala další dlouhá doba ticha.

Anička promluvila: „Já vám odpouštím.“ Rudolf se ještě jednou zeptal, protože nedokázal uvěřit Aniččiným slovům: „To myslíš vážně, že si takový hrozný člověk jako jsem já, zaslouží odpuštění.“ „Ano, odpouštím vám. Teď už můžete umřít v pokoji.“ „Moc ti, Aničko, děkuji, ani nevíš co pro mě tyto tvoje slově znamenají. Tím si mi moc ulevila. Ani nevím jak bych ti za to mohla poděkovat a vynahradit ti všechno co jsem ti způsobil.“ říkal Rudolf se slzami v očích. „Nemusíte mi říkat nic. Už jsem vám odpustila a to je to hlavní.“ „Ještě jednou ti moc děkuji, Teď se mi bude odcházet

z tohoto světa mnohem lépe. I tak je mi o hodně líp, když jsem si mohl s tebou promluvit a jsem doopravdy moc rád, že jsem mohl tyto slova od tebe slyšet, protože jsem v to vůbec nedoufal. „ještě děkoval Rudolf a slzy mu stékaly po tvářích. Anička oslovila dozorce: „Mohl byste mě za ním pustit. Já bych si strašně ráda zjistila, jak asi vypadá.“ Dozorce se poradil se svým kolegou a potom otevřel Aničce dveře a ta kráčel rovnou ke člověku, který jí všechno utrpení způsobil.

Šla velmi nejistě a holí kolem sebe šmátrala, nakonec se jí ale podařilo dojít až k místu, kde seděl ten člověk a posadila se vedle něj. Anička položila hůl a rukama začala osahávat mužův obličej. Ten nepřestával plakat štěstím a také dojetím. Anička to poznala, jak mu osahávala obličej. Nedokázala na to říct. Ještě si ho moc dobře představit nedokázala, ale trochu si ho přece jenom představila. Potom jí Rudolf chytil za ruku a přidržel jí ji ve své. Anička pociťovala zvláštní, ale nádherný pocit. Jako by z ní spadnul nějaký balvan. Přála by si, aby tato chvilka mohla trvat ještě hodně dlouho.

Musela však skončit dozorcovým příkazem: „Už musíte jít na celu.“ Rudolf se ještě jednou s Aničkou vřele rozloučil. Anička si pomalu vzala svou hůlku a šla za Petrem, ten jí šel už naproti a chytil jí za ruku.

Vyváděl jí z vězení ven. Anička myslela na Rudolfa. Vůbec nevnímala svoje okolí. Dostali se na světlo před věznicí.

Petr vedl Aničku na autobusovou zastávku. „Ten člověk, jak jsem mu říkala dříve není zase tak hrozný. Jak jsem ho odsuzovala a zatím on je to docela dobrý člověk. Udělala jsem dobře, že jsem se rozhodnula jet do toho vězení a promluvit si s ním. Udělala jsem moc dobře, tak jsem ho nenaváděla zcela neprávem, protože on není vůbec zlý.“

Došli na zastávku a Petr se podíval do jízdního řádu. Oznamil Aničce: „Za půl hodiny nám přijede autobus. Máme dneska štěstí.“ „Tak to je dobře.“ řekla Anička. Petr se s ní posadil na lavičku a čekali společně na autobus. „Já jsem si ho představoval úplně jinak.“ řekl Petr. „A jak vypadá, popiš mi jej trochu, Petře.“ Petr se snažil Aničce co nejvěrněji popsat vzhled Rudolfa. Anička ho poslouchala a potom řekla: „Tak jsem si ho nepředstavovala ani já. Ale ještě jsem si nedokázala představit jak vypadá ani když jsem

mu sahala na obličej, je to hrozně těžké zjistit jenom hmatem jak někdo vypadá.“ „Také jsem si ho nepředstavoval tak mladého, jak byl.“ řekl Petr. Bavili se společně až do doby, než přijel autobus.

Petr pokynul Aničce, aby vstala z lavičky, chytil jí pod paži a vedl jí do autobusu. U vchodu zaplatil řidiči. Potom se posadili na volná místa a autobus se zanedlouho rozjel na svou cestu k nádraží. Anička zase začala myslet na rozhovor a pobyt u Rudolfa. Myslela na něj po celou cestu autobusem. Nedařilo se jí na to přestat myslet.

Autobus dojel na zastávku. Petr vyzval Aničku, aby s ním vystoupila. Musel to několikrát zopakovat, protože Anička byla hodně zamyšlená. Vystoupili z autobusu.

Vešli do nádražní budovy. Petr koupil u pokladny vlakové jízdenky pro sebe a pro Aničku. Podíval se na tabuli z jízdním řádem vlaků a zjistil, že ten jejich jim přijede až za hodinu a půl.

Zeptal se Aničky: „Aničko, nechceš se zajít najíst do bufetu. Já už mám teda docela hlad.“ „S tím souhlasím.“ přikývla Anička. Petr vedl Aničku do nádražního bufetu. Posadili se společně k malému stolečku a Petr začal Aničce předčítat jídelní lístek. Anička i Petr nepohrdli teplou polévkou, kterou jim obsluha přinesla zanedlouho. Když jí dojedli, tak ještě Petr objednal pro sebe i pro Aničku jeden pár klobás s houskami. Anička snědla všechno. Zakončili to ještě jedním teplým čajem.

Z bufetu vyšli tři čtvrtě hodinu před příjezdem vlaku. Oba dva se posadili na lavičku na peronu. Po nádraží projížděly vlaky. Anička naháněly ty hlasité zvuky strach, proto se pevně držela Petrovy ruky. Petr jí držel.

Slunce na obloze již vystoupalo ke svému vrcholu a začínalo se sklánět k západu. Anička myslela na Rudolfa a Petr vedle ní začal myslet na totéž. Příjezd vlaku se blížil.

Deset minut před jeho příjezdem Petr oznámil Aničce: „Tak bychom měli už vstát a jít na nástupiště, protože vlak už každou chvíli přijede.“ Anička se zvedla z lavičky a Petr jí chytil pod paži a vedl jí k nástupišti. Anička před koleje klopýtla a málem spadla, ale Petr jí držel pevně, takže se naštěstí nic nestalo. Cestou se Anička zeptala: „Jaké je počasí?“ „Na nebi není skoro žádný mráček a slunce svítí docela dost. Vypadá to, že ještě přijde krásné počasí. Však

to cítíš,že je docela teplo.“odpověděl jí Petr.Na nástupišti zůstali stát po celou dobu než přijel vlak.

Ten přijel na nástupiště přesně včas.Nejprve z něj vystoupili lidé,kteří měli cestu někde do okolí.Potom už mohli Anička s Petrem nastoupit.Nejprve nastupovala Anička a Petr ji ze zadu jistil a potom nastoupil i on sám.Prošli vagónem a posadili se na sedadlo vedle sebe.Anička se cítila po včerejšku a dnešku dost unavená,proto zavřela oči a odpočívala.Vlak se dal do pohybu,na cestu domů.Anička začala ve vlaku podřimovat.Petr se díval ven z okna a pozoroval kudy jedou.Jeli stejnou trasou,jako když přijížděli.Anička nakonec ve vlaku usnula.

Probudila se až kousek cesty před koncem.Nejprve si sáhla na hodinky a podívala se: „To jsem tak dlouho spala?Proč jsi mě,Petře,neprobudil.“ „Protože jsem věděl,že se potřebuješ vyspat a tak jsem tě nechal.Už za chvilku budeme zase doma.Já se už na to těším.“ „Maminka bude přicházet akorát domů,protože je dneska pátek a to je doba,kdy už skoro odchází z práce.“ „Moje maminka už také bude přicházet domů.Možná,že bych to mohl vyzkoušet a z nádraží jí zavolat,aby přišla k tobě domů a my jsme mohli všem všechno povypřávet.“ „Tak to zkus,jestli chceš.“souhlasila Anička.

Petr poznával krajinu,protože se už skoro přiblížili ke stanici,kde měli vystupovat a jejíž okolí Petr dobře znal.Vlak zastavil na poslední stanici před tím,než měli vystupovat.Petr počkal než se vlak rozjel a potom dal pokyn Aniče,aby se dali na cestu ke dveřím z vlaku,protože tato stanice nebyla vůbec dlouhá.Anička vstala a chytila se Petra za ruku.Ten jí opatrně vedl do prostoru mimo kabinu,kde dveřím.Postavili se tam a Petr pozoroval dobře známou krajinu.Již dokázal skoro počítat metry kolik jim zbývá,než dojedou na stanici.Vlak začal také zpomalovat a Petr už v dálce uviděl nástupiště.

Dojeli do stanice.Nejprve vystoupil z vlaku Petr a potom pomohl Aniče s vystoupením.Nakonec oba dva stanuli na pevné zemi.Šli do nádražní budovy a tam Petr z telefonního automatu zavolał svoji mamince.Ta zvedla telefon až za chvilku.Petr jí řekl: „Ahoj,mami,už jsme zase doma.Já tu chci říct jenom,abys šla do Aniččina domku,my tam budeme za chvíli.“ „A proč bych tam měla jít?!“ „Přijď tam.“řekl prosebným hlasem Petr a zvěsil.

Vyšli z nádražní budovy a došli na autobusovou zastávku.Petr se podíval na jízdní řád a zjistil,že autobus přijede za chvíli,pochvíli si: „U nás doma je prostě u nás doma.Tady autobus jezdí každou chvíli na rozdíl od toho místa.“Nemuseli čekat vůbec dlouho a autobus dojel na zastávku.Oba dva do něj nastoupili a posadili se na volná místa.Anička opřela hlavu o opěradlo s zavřela oči,protože se již cítila velmi unavená.

Autobus zastavil na zastávce,kde vystupovali,Petr to oznámil Aničce: „Už jsme doma.Tak pojď vystoupit.“Anička se zvedla ze židle a šla s Petrem z autobusu ven.Nyní už je čekala jenom jejich známá cestička,kolem které rostly stromy.Anička se držela Petra,aby náhodou neupadla.Oba dva šli velmi pomalu.

Přišli před Aniččin dům.Petr otevřel Aničce dveře a vešli dovnitř.Aniččina maminka i tatínek již čekali doma.Maminka se jí hned zeptala: „Tak jak ses měla,Aničko,na té cestě?“ „Ale ušlo by to.“řekla Anička a Petr se zeptal: „A je tady už moje maminka?“ „Není a měla by?“řekla Aniččina maminka. „Já bych chtěla jít teď do obývacího pokoje a tam si na chvíli odpočinout.“vyslovila své přání Anička.

Petr jí tam odvedl a oba dva se posadili na pohovku a odpočívali. „Aničko a řekni mi,proč jsi odešla mi jsi to nechala jenom napsané.Jaký jsem měla o tebe strach.“ „Uděkala jsem to nerada,ale musela jsem,protože jsem se chtěla s tím člověkem setkat a ty bys mi to nedovolila.Takže jsem jinou možnost neměla.“ „Ale pro příště už se spolu vždycky nějak domluvíme a já se pokusím být rozumnější,jo?“ „Tak dobře.“řekla Anička mamince.Do místnosti přišla i Petrova maminka.Anička i Petr jí přivítali.

Slunce se již začalo nachylovat k západu.Anička začala mluvit: „Jak jsem se setkala s tím člověkem,tak jsem se dozvěděla hodně důležitých věcí, které si nechám jenom pro sebe,ale nejdůležitější je asi to,že jsem se rozhodla mu odpustit.Prostě jsem mu už odpustila,takže ta moje cesta splnila velmi dobře svůj účel.“ „Jak jsi mu mohla odpustit,tomu hroznému člověku?“nemohla pochopit maminka. „Protože jsem si s ním mohla promluvit a zjistila jsem,že si nezaslouží mou nenávist ani nenávist nikoho jiného.On není zase tak zlý.“ „Jak myslíš,Aničko,je to tvoje rozhodnutí.“řekla

nakonec maminka a navrhla: „Tak já ti půjdu připravit dobrou večeři,jo?“ Anička souhlasila.

Tentokrát zůstala sedět v obývacím pokoji a čekala než maminka večeři dovaří.Přitom myslela ještě na slova Rudolfa a cítila uvnitř,že mu doopravdy už odpustila.

Maminka dokončila večeři a proto se všichni šli posadit do jídelny k jídelnímu stolu.Petr se posadil jako jindy vedle Aničky.Anička snědla hladově celou večeři,protože už měla od předešlého dne velký hlad.

Nyní se nechala maminkou okoupat.Petr zůstal sedět v jídelně a čekal na Aničku.Nemusel čekat moc dlouho.Anička se jim nechala odvést k sobě do pokoje,kde se uložila do postele a zanedlouho také zmožena posledními dvěma dny usnula.

Dalšího dne ráno se Anička probudila docela brzy.Nejprve si sáhla na hodinky,aby si zjistila čas.Poznala,že je ještě velmi brzy ráno a proto zůstala ležet.Spát se jí už vůbec nechťelo.Zase přemýšlela o tom,jak Rudolfovi odpustila a myslela na něj.Znovu vzpomínala na slova, která k ní předešlého dne promluvil.Do rána na to stále myslela: „Křivdila jsem mu.Neměla jsem právo někoho nenávidět,když jsem ho celého neznala.K něčemu takovému jsem právo neměla.Co mě to zaslepilo na tolik,že jsem někoho tolik nenáviděla?Vždyť nikdy předtím jsem nic takového neznala,tak proč jsem teď najednou začala někoho nenávidět.To jsem neměla.Chovala jsem se velmi špatně.Ještě,že jsem se rozhodla,že se do toho vězení za ním půjdu podívat.,To mi otevřelo oči,že už nejsem zaslepená nenávisí.K čemu je dobrá nenávisť.Ta je k ničemu.Nenávisť je to nejhorší na tomto světě.“

Do Aniččina pokoje přišel Petr.Hned si všimnul,že Anička nespí.Přivítal se s ní.Anička hned vstala a šla s ním na snídani.

Maminka jí měla už nachystanou.Anička se posadila ke kuchyňskému stolu a začala jí jíst.Snědla úplně všechno.Potom se šla do koupelny umýt a do svého pokoje,kde se oblékla.Přišla zase zpátky do kuchyně a zeptala se Petra: „Petře,jaké je dneska venku počasí?“ „Dneska je venku velmi krásně.Je tam teplo a na nebi není ani jediný mráček,Tak to vypadá,že se nám ještě na chvilku vrátilo léto.“ „Tak to je dobře,protože bych tě chtěla o něco poprosit.Mohl bys se mnou jít teď na procházku do lesa.Už jsem se do něj nešla tak

dlouho projít,tak jsem dostala chuť a zvláště,když je tam tak hezké počasí.“ „Tak dobře,můžeme hned vyjít na procházku.“zaradoval se Petr.Maminka ani tatínek,kteří zůstali v kuchyni tomu nemohli uvěřit.

Anička si v síni obula boty a vyšli s Petrem ven.Petr se Aničky hned zeptal: „Co tě,Aničko,vedlo ke tvému rozhodnutí?“ „Prostě jsem dostala chuť.“odpověděla Anička.Držela se přitom Petra pevně za ruku a Petr jí vedl na cestu ke studánce.Anička se nechala vést.Snažila se představit si,jak asi vypadá krajina kolem ní.Dneska se jí to dařilo celkem dobře.Cítila se o něco lépe,než předtím.

Cesta jí uběhla velmi rychle a ani se nenadala a Petr jí řekl: „Tak jsme u studánky.“ „To je dobře.“řekla Anička.Posadila se na travičku a pokynula Petrovi,aby se posadil vedle ní.Anička se zaposlouchala do zvuku vodopádu.Anička se začínala cítit najednou tak zvláště smutná až jí z očí začaly stékat slzy.Položila svou hlavu do Petrova klínu a plačtivým hlasem ho poprosila: „Petře,mohl bys mě hladit po vlasech?“Petr hned začal Aniččinu prosbu vyplňovat. „Jak jsem mohla žít tak dlouhou dobu v nenávisti?Jak jsem toho byla schopná.Nenávist je strašně zlá.“myslela si Anička a stále plakala.Myslela na to,že je slepá a už nikdy nic neuvidí.Cítila se i z toho velmi smutná.Strašně ráda by si přála,aby mohla teď otevřít oči a před sebou uvidět nádhru krajiny kolem sebe.Zároveň však cítila jak ten pláč z ní odplavuje všečen její smutek a hořkost, kterou pociťovala od doby,co se jí to všechno stalo.Cítila jak se jí každou chvíli stále ulevuje.Začínala pociťovat i velké štěstí a radost.Slzy, které jí stékaly z tváří se začaly zastavovat.

Anička se zaposlouchala do zvuku vodopádu a šumícího lesa.Začal jí připadat velmi nádherný.Začala slyšet zvuky, které nikdy předtím ještě neslyšela a na její tváří se začal objevovat úsměv.Petr se na ní díval a nedokázal věřit svým očím.Anička se začínala usmívat a promluvila na Petra: „Petře,teď slyším zvuky, které jsem nikdy předtím ani nezaregistrovala Jsou moc hezké.Zůstaneme tady až do poledne,abych mohla poslouchat zvuk vodopádu,jo?“Petr nic nenamítal.

Anička se položila do trávy a poslouchala všechny nádherné zvuky, které slyšela kolem sebe.Nemohla se jich

nabažit. Snažila se jejich nádheru si zapamatovat. Připadaly jí moc a moc nádherné. Zároveň se zase začala cítit se šťastná: „Vždyť to není tak hrozné, že jsem přišla o zrak. Ještě mám ostatní smysly a můžu teď slyšet zvuky, které jsem nikdy předtím neslyšela. A také můžu být ráda, že žiju, že jsem nezemřela tehdy, jak jsem byla postřelena. Tak můžu být ráda, že žiju, protože dokud budu naživu, tak můžu mít naději, že se ještě třeba uzdravím i přesto co říkají doktoři.“ Anička poslouchala celé dopoledne všechny zvuky a prožívala svou radost, že se jí ulevilo. Petr se na ní díval a stále nedokázal uvěřit, že se jí na očích objevil tak dlouho očekávaný úsměv. Oba tam zůstali ještě dlouho.

Až pozdě odpoledne Petr řekl: „Tak, Aničko, už bychom měli jít domů.“ Anička s Petrem souhlasila. Anička si vzala svou hůlku a pokusila se jít sama, aniž by se držela Petra a docela se jí to dařilo. Petr šel vedle ní, aby na ní dával pozor. Aničce však šla cesta velmi dobře. Takže nakonec došli domů dobře.

Maminka je přivítala: „Kde jste byli tak dlouhou dobu?“ „Zůstali jsme u jezírka.“ odpověděla Anička s úsměvem ve tváři. „Aničko, ty se usmíváš.“ řekla maminka. „Ano.“ odpověděla Anička jako, kdyby se jednalo o samozřejmost. Sáhla si na hodinky a zeptala se maminky: „Za jak dlouho budeš připravovat večeři?“ „Za chvíli.“ odpověděla maminka. „Tak mě zavolej.“ požádala jí Anička.

Šla k sobě do pokoje a posadila se na postel. Potom jí napadlo, aby si otevřela okno, aby jí šel do pokoje čerstvý vzduch a krásný zpěv ptáčků. Zůstala tak sedět do doby, než jí maminka zavolala na večeři.

Anička šla do přízemí, kde se zeptala maminky: „Mami, a je tady něco, co bych mohla třeba míchat, nebo, že bych naškrábala brambory, to přece můžu dělat i tak.“ „Brambory bys naškrábat mohla.“ souhlasila maminka. Anička si nechala připravit všechny věci potřebné na škrábání brambor a začala připravovat společně s maminkou večeři. Anička doškrábala brambory a potom se zeptala maminky: „A mohla bych něco míchat?“ „Dneska nedělám nic takového, Aničko.“ odpověděla jí maminka. Anička se posadila na židli a čekala, než maminka připraví večeři.

Maminka dochystala večeři.Všichni se šli posadit do jídelny a začala večeře.Aničce moc chutnala a snědla jí úplně všechnu.Po ní se šla do koupelny okoupat.Petr na ní počkal v jídelně a když byla hotova,tak jí vyprovodil do jejího pokoje.

Anička si lehla do postele a k Petrovi řekla: „Tak a zítra si zajdeme zase na procházku,souhlasíš?“Petr samozřejmě souhlasil: „Tak dobře a do zítřka přemýšlej,kam bys chtěla jít.“Anička se přikryla peřinou a nechala si do pokoje proudit čerstvý podzimní vzduch.Zanedlouho začala klidně oddychovat a usnula.

15.Závěrem

Doufám,že se vám příběhy Aničky líbily, které začaly chvíli před prázdninami,kdy dostala od rodičů dárek za vysvědčení-tábor.Na cestě na něj poznala kamaráda Petra,který byl velmi ostýchavý a neměl tábory vůbec rád.Anička se ho snažila cestou na tábor rozveselit,ale moc se jí to nedařilo.Nakonec se na táboře skamarádili a stali se z nich nerozluční kamarádi.Už se těšili jak si užijí druhého měsíce letošních prázdnin a začali si ho užívat.

Když tu najednou přišla jedna nečekaná událost a to,že zloděj,který chtěl vykrást dům,kde bydlela Anička na ní narazil a postřelil jí.Petr jí nalezl v kritickém stavu a v nemocnici bojovala několik dní o život.Nakonec se probrala a zjistila,že je slepá.Cítila se z toho velmi smutná a nedokázala se s tím smířit.Nedokázala to překonat,ale to všechno jste se dočetli v této knize.

Nyní několik slov o autorovi.Jak jste již poznali tak se jmenuji Filip Bartmann.Studuji na Biskupském gymnáziu ročník Kvintu.Mými zálibami je modelování krajinek,ale i budov a samozřejmě také psaní.Tuto knihu dokončuji několik dní před mými sedmnáctými narozeninami.

Doufám,že se vám líbila a těšíte se již na další z mé produkce.Snad nebude trvat dlouho a objeví se i další dílo.Na některé příští setkání se těší

Filip Bartmann
Spisovatel

P.S.:Jako obvykle přikládám plánek domku,ve kterém Anička bydlela a také kalendář děje.

Z kořského hřbetu

16.Jak to všechno pokračovalo ...

Vítejte u pokračování příběhu o Aniče, o holčičce, která měla ze všeho nejraději focení a na konci školního roku dostala mimo vysněného digitálního fotoaparátu, také tábor. Zde se seznámila s nesmělým hošíkem Petrem, který měl sehrát v jejím životě velkou roli, po neštěstí, které Aničku potkalo. Teď už se ale nacházíme v době, kdy Anička odpustila člověku, který jí tak ublížil a pokud chcete vědět do bude dál následovat, tak pokračujte v četbě ...

Dalšího dne ráno se Anička probudila docela brzy. Otevřela oči, ale věděla, že nic neuvidí. Už se z toho ale necítila smutná a myslela na to co jí dneska potká pěkného. Nejprve si vzpomněla na Petra a začala netrpělivě očkávat jeho příchod. "Kdoví kolik je asi hodin." pomyslela si Anička.

V tom do jejího pokoje vstoupil Petr. "Kdo to je?" hádala Anička. Petr jí odpověděl: "To jsem já." "Ahoj, Petře." pozdravila jej Anička a pokračovala: "Kolik je hodin?" "Teprve je brzo. Je sedm hodin." "Co maminka s tatínkem? Ještě spí?" zajímala se Anička. "Tatínek už je vzhůru, ale maminka ještě spí." odpověděl jí Petr.

Anička vstala a Petr jí při tom pomohl. "Kam chceš jít, Aničko?" "Já bych už šla do kuchyně." Petr šel vedle Aničky a dával na ní pozor. Anička šla sice ještě nejistě, ale podařilo se jí dojít ke schodům a po schodech sešla do přízemí a šla do kuchyně. Petr šel bedlivě za ní, ale Anička již jeho pomoc nepotřebovala. "Co budeme dneska dělat, Petře?" obrátila se na něj Anička, když se posadila na židli v kuchyni. "Dneska jsi chtěla jít přece na procházku." řekl jí na to Petr. "Tak dobře, půjdeme se projít, ale kam?" souhlasila Anička.

Do kuchyně vešla maminka: "Aničko, ty už jsi vzhůru?" divila se. Anička jí na to přikývla. Maminka začala připravovat snídani. Anička to uslyšela: "Co dneska chystáš dobrého ke snídani?" "Chystám ti míchaná vejce." odpověděla maminka. "Tak to je prima." zaradovala se Anička a pokračovala: "Na něco takového jsem zrovna měla chuť."

Maminka pobídla Aničku: "Tak běž už do jídelny, protože za chvíli už bude snídaneč hotová." Anička vstala a Petr šel hned za ní, kdyby potřebovala pomoc. Anička ještě trošku šmátrala rukami, ale

cestu se jí dařilo nacházet.Pouze u chodby se trošku nestrefila do dveří.Nakonec ale došla do jídelny.Petr jí trošku nasměroval ke stolu a posadili se k němu.

Zanedlouho už maminka nesla snídani a položila jí před Aničku.Anička nejprve chvilku nemohla najít talíř,dokonce si do jídla strčila ruce,ale pak se jí podařilo najít příbor.To jí potěšilo.Snídani snědla docela rychle.Hrnek s čajem také hned nenašla,ale po chvilce pátrání se jí to podařilo.

Když dojedla,tak se zeptala: "Jaké je dneska venku počasí?" "Teď je trošku pod mrakem,ale vypadá to,že za chvilku už bude svítit sluníčko a dneska bude pěkně."řekl jí na to Petr. "Tak to je prima."zaradovala se Anička a vstala od stolu. "Kam jdeš?"zajímal se Petr. "Jdu se umýt a obléct."Petr hned vstal,ale Anička jej zarazila: "Jenom tady zůstaň sedět,nemusíš mě pořád hlídat,já to zvládnu sama."Petr se s váháním nakonec posadil.

Petr nervozně čekal v jídelně,ale Anička zanedlouho přišla pěkně upravená,že to až Petra velmi překvapilo: "Ty jsi teda dneska ale pěkná."Anička se posadila vedle Petra a čekala než budou maminka s tatínkem hotovi.

Zanedlouho byli i maminka s tatínkem připravení a mohli tedy vyrazit.Petr Aniče pomohl do auta a společně jeli na nedělní mši.

Ta Aniče utekla docela rychle.Petr jí pomohl zpět do auta.Tatínek se zeptal: "Nechcete si dneska udělat menší výlet,když je tak pěkně?" Anička nadšeně souhlasila a pokračovala: "A kam to bude?" "To se nechej překvapit."odpověděl jí tatínek. "Ale já to chcu vědět hned."naléhala Anička.Tatínek jí ale neodpověděl. "Petře a můžeš mi trošku popsat kudy jedeme?"zajímala se Anička.Petr se podíval z okna: "Teď jedeme kolem lesa.Po obou stranách jsou dost vysoké smrky a na zemi je napadané jehličí.Jedeme po obyčejné silnici a kolem nás zrovna neprojíždějí žádná auta." "A jaké je nebe?"zajímala se Anička." "Tak na nebe zrovna není moc vidět přes ty stromy,ale je trošku zataženo,snad nezačne pršet." "A sluníčko,svítí?" "Teď zrovna jo,ale už se k němu přiblížil mráček.A už jsme z toho lesa vyjeli a po pravé straně máme louku,je ještě pěkně zelená a vlevo stojí ještě nějaké listnaté stromečky.Na nich se červenají jablíčka."líčil Petr cestu velmi podrobně."Auto začalo

spomalovat a Anička si toho všimnula a proto se hned Petra zeptala: "Proč zastavujeme?" "Zrovna se blížíme k železničnímu přejezdu a svítí červená,takže tudy za chvílku pojede vlak."odpověděl jí Petr. "A jak daleko od toho přejezdu stojíme?" "Před námi jsou dvě auta." "A je ten přejezd se závrou?" "Ne,vidím tam jenom signalizaci." "Odkud asi pojede ten vlak?Škoda,že to nemůžu vidět?Také ani neuvidím jak je dlouhý a jestli je třeba nákladní.Jak ráda bych zase viděla,ale to už není nikdy možné,už nikdy neuvidím nic kolem sebe a nebudu moct ani fotit.Oči mám otevřené a před sebou stále vidím jenom tmu."povzdechla si Anička potichu a nahlas pokračovala: "A jak velký je ten přejezd,kolik je na něm kolejí?" "Je to jenom jedna kolej."

Aničká dále vlak již uslyšela jak se přibližuje.Snažila se jej co nejlépe si představit,ale nedařilo se jí to.Docela z toho posmutněla,ale snažila se to na sobě nedát vědět.Zvuk zase začal v dáli utíchat a rovněž přestal i zvuk výstražného znamení a tatínek pokračoval v cestě. "Jak dlouho ještě pojedeme?"zajímala se Anička. "Vydrž to ještě chvílku a budeme v cíli."odpověděl jí tatínek. "Když ty mi nic neprozradíš a já bych tak ráda věděla,jak dlouho ještě pojedeme." "Je to překvapení pro tebe,tak se nechej překvapit.Určitě se ti to bude líbit."napínal jí stále tatínek.

Po poledni se konečně přiblížili k cíli.Anička pocítila hlad.Hmatem zjistila na svých hodinkách kolik je.Překvapilo jí,že je již dvanáct pryč.Tatínek řekl: "Tak už jsme skoro u cíle.Teď si zajdeme na oběd a potom bude následovat to překvapení."Anička rukou zašmátrala na dveřích a našla otvírání.Opatrně vystoupila z auta.Petr na ní dával pozor,ale Anička moc jeho pomoc nepotřebovala. "Kam mám teď jít?"zajímala se Anička. Petr jí chytil za ruku: "Já tě tam zavedu,jo?" Aničce nezbývalo než souhlasit.

Petr jí dovedl až ke stolu a když číšník přinesl jídelní lístek,tak jí jej přečetl.Anička by si jej ráda přečetla sama,ale věděla,že toto už nebude možné.Nakonec si teda něco z něj objednala.Číšník přinesl nejprve polévku, která Aničce chutnala.Doba než se před ní objevil hlavní chod se zdála nekonečná,protože se nemohla dočkat až se dozví to překvapení.

Když dojedla,tak se opět tatínka zeptala: "Tak jaké je to překvapení?" "Dneska se svezíš vláčkem s parní

lokomotivou."konečně jí odpověděl tatínek. "A to jako opravdickým?"nemohla uvěřit Anička. "Jo."přikývnul jí tatínek. "Tak honem pojďme."pospíchala Anička.Když tatínek zaplatil,tak Anička honem vstávala od stolu a snažila se trefit k východu,ale nedařilo se jí to a tak jí Petr podal ruku a k východu jí dovedl.

Když se blížili k nástupišti,kde parní nvláček stál,tak si Anička potichu posteskla: "Škoda,že nemůžu vidět jak ten vláček vypadá.Určitě pojede pěknou krajinou.Za jiných okolností bych mohla udělat hodně fotek a pak si s nimi pěkně vyhrát zvláště,když teď mám ten digitální fotoaparát,ale ten už mám na nic a už nikdy jej nevyužiju.

Petr jí pomohl do vagónu nastoupit a začal jí popisovat jak vypadá nádražíčko,ze kterého vyjedou.Anička se posadila na sedadlo k oknu,ale věděla,že jí to k ničemu nebude.Zanedlouho vláček zapískal a rojel se.Petr se díval z okna a začal Aniče vykládat jak vypadá okolní krajina.Anička ho poslouchala a snažila se co nejvěrněji si představit to co jí Petr říkal.Docela se jí to dařilo,což jí rozveselilo.Cestou si vzpomněla: "A kde je maminka s tatínkem?" "Ti zůstali na nádraží.Tam na nás počkají." "To je škoda,mohli jet s námi."Anička si přála,aby tato cesta nikdy neskončila.Cítila se s Petrem moc šťastná a zapomínala při tom na to,že to co vidí jsou jenom její představy a ne skutečnost, kterou vidět nemůže.

Přiblížili se k cílové stanici vláčku. "Tak teď vystoupíme a půjdeme se kousek projít,než vláček pojede zpátky."oznámil jí Petr.Anička vstala a pomocí hůlky našla cestu k východů.Jenom ze schodů jí Petr ještě pomohl.Anička se zhluboka nadechla a ucítila čerstvý vzduch.Velmi jí to potěšilo. "Jak to vypadá kolem?"zajímala se.Petr jí v odpovědi popsal okolí. "Za jak dlouho pojede vlak zpátky?"chtěla vědět Anička. "Máme tady hodinu a půl času."řekl jí na to Petr. "Co budeme dělat?"přemýšlela Anička. "Mohli bychom se tady trochu projít."navrhnul jí Petr.Anička s tím souhlasila.V duchu si posteskla: "Škoda,že nemůžu vidět okolí a zjistit jak je tady krásně."Petr chytil Aničku za ruku a vedl jí po cestě. "Kam teď jdeme?"zajímala se Anička. "Tato asfaltka vede do pěkného lesíka."vysvětlil Petr Aniče.Anička teda následovala Petra a dávala dobrý pozor na cestu,aby neuklouzla.Cítila se ještě dost nejistá.Petr

jí ale pevně držel za ruku.Ve druhé ruce držela Anička hůlku a snažila se rozpoznávat cestu, kterou měla před sebou.

Po silnici došli na lesní pěšinku, po které se šlo Aniče již hůře. Podařilo se jí zakopnout, ale Petr nenechal Aničku spadnout. Aničku to rozesmutnělo, že není schpná sama ujít ani kousek po lesní cestě. Před Petrem se ale snažila nic nedávat na jevo. Petr si toho ale i přes to všimnul: "Z čeho jsi tak posmutněla?" "To se ti jenom zdá." odpověděla mu na to Anička. "To není pravda. Tak mi to řekni." "Raději mi řekni, jak to kolem nás vypadá." Petr tedy nechal vyptávání a rozhlédl se kolem sebe, aby Aniče mohl dobře popsat okolí. Anička jej moc ale poslouchat nemohla, protože musela dávat velký pozor na cestu. Po chvilce cesty se Anička otočila k Petrovi: "Je tady se na co posadit?" "A proč?" "Potřebovala bych si na chvilku odpočinout." "Tady kousek stojí několik klád, tak na ně se můžeme posadit." všimnul si Petr. Anička cestou zase zakopla.

Když se posadili na klády, tak si Anička oddechla, že nemusí dávat pozor na cestu. Ve korunách stromů zaslechla zpěv ptáčků. To jí zlepšilo náladu. Začala jej poslouchat společně s ostatními zvuky lesa. Uslyšela i vánek větru, který se proháněl někde vysoko v korunách stromů společně s ostatními zvuky lesa, které nikdy předtím nevnímala. Začala přemýšlet co asi jednotlivé zvuky vydává a podle toho si tvořila obraz okolní krajiny. Kolem projel cyklista na kole, i toto Anička uslyšela a začala zapomínat na to co se jí stalo a mysto toho myslela na to co ještě může. Ani se nesnažila zjišťovat čas, protože se jí v lese zalíbilo.

Petr se podíval na hodinky: "Už se budeme muset vrátit na nádraží, protože vlak už za chvilku jede zpátky." "A musíme jím jet?" zeptala se smutně Anička. "Maminka s tatínkem nás v něm budou čekat." Anička se pomalu zvedla a pevně se Petra chytla za ruku.

Zanedlouho došli na nádraží a posadili se do vláčku. Anička se začala těšit na maminku s tatínkem. Vláček se rozjel na cestu zpátky. Cestou lokomotiva troubila. Anička si všímala i tišších zvuků lokomotivy. Petr jí zase popisoval krajinu, kterou projížděli.

Vlak se přiblížil k cílové stanici. Petr pomohl Aniče vystoupit. Maminka s tatínkem tam na ně již čekali. "Tak jak jste se

měli?" zajímala se maminka. "Bylo tam hodně pěkně.A ten vláček byl také fajn."ozvala se Anička. "Tak to jsme rádi."potěšilo to maminku.Anička si sáhla na hodinky a zjistila,že se již blíží večer.I okolní vzduch se začal ochlazovat.

Petr dovedla Aničku do auta a společně se usadili na zadní sedadla.Maminka s tatínkem seděli vepředu.Tatínek nastartoval auto a vydali se na cestu k domovu.Anička cestou myslela na dnešní výlet.Pootvrěla si okno,aby na ní mohl jít čertsvý větříček.V autě začala podřimovat.

Probudila se právě,když přijížděli k domovu. "Kde už jsme?"zeptala se ihned. "Skoro doma."odpověděl jí Petr a skutečně zanedlouho zastavovali.Cestu z auta do chalupy se Anička pokusila najít sama a podařilo se jí to.

Doma maminka začala připravovat večeři a Anička se jí snažila u toho pomáhat.

Po večeři Anička začala pociťovat únavu a proto se vydala do svého pokoje do postele.Petr přišel ještě za ní,ale Anička již usnula.

Dalšího dne ráno Aničku probudil budík a ona si uvědomila,že bude muset do školy.Rychle vyskočila z postele a šla do kuchyně,kde na ní čekat Petr.

Zanedlouho mohli vyrazit do školy.Šli po známé lesní cestičce na autobus.Anička musela dávat ještě velký pozor,aby nespadla,ale nakonec došla v pořádku.Autobus jim jel skoro hned.

V něm se Anička zaposlouchala do svuků.Slyšela hodně hlasů jak si lidé povídali mezi sebou.Anička také počítala zastávky,aby sama dokázala včas vystoupit.

Před školou se Anička s Petrem rozloučila a do své třídy už šla sama.Ve třídě se posadila do své lavice a čekala na začátek hodiny.Při tom vnímala hlasy okolních spolužáků a slyšela o čem se baví.Docela ráda by se do jejich hovoru také zapojila,ale nedokázala rozpoznat,odkud hlasy vycházejí a tak za nimi nemohla dojít.

Ozvalo se první zvonění a po druhém začala první hodina.Anička si připravila zvůj magnetofón,aby měla zaznamenané co jim paní učitelka dneska ve škole říkala.

Anička se během hodiny soustředila na to co jim paní učitelka říkala.Při tom však také vnímala i hlasy svých

spolužáků.Ještě ale nedokázala úplně dobře rozeznat,který hlas komu patří.

Po vyučování na ní již čekal Petr.Společně došli na autobus.Petr se cestou obrátil na Aničku: "Tak jak bylo dneska ve škole?" Anička mu na to povykládala o tom co všechno probrali ve škole.

Zanedlouho vystoupili z autobusu.Anička dávala velký pozor,aby nespadnula,ještě nedokázala úplně dobře zacházet se slepeckou hůlkou.Pociťovala docela strach,ale Petr na ní dával pozor.Podařilo se jí dokonce i sejít z cestičky.

Před domem si Anička vytáhla klíče a pokoušela se najít zámek.To se jí po chvílce podařilo a velmi se z toho zaradovala.Odemknula a vešla dovnitř.

Do svého pokoje již trefila bez problémů.Posadila se tam na chvíli a otevřela si okno,aby mohla poslouchat zvuky z venku.Petr se posadil vedle ní na židli.

Po chvílce si Anička zapnula magnetofon a začala poslouchat co se dneska ve škole naučili.Petr seděl v tichosti vedle Aničky a učil se na další den do školy.

Když Anička dostala hlad,vstala a šla do kuchyně,kde si ohřála oběd.Petr stále neustále za Aničkou,aby jí mohl pomoci,pokud by si s něčím nevěděla rady.Anička však všechno zvládala již naprosto sama.Ještě nachystala jídlo na talíř pro Petra.Ke stolu šla ještě trošku nejistě,ale nakonec k němu trefila.

Posadila se na židli a dala se do jídla.Poté co dojedla,řekla Petrovi: "Petře nemusíš pořád stát za mnou a dávat na mně pozor.Musím se naučit starat o sebe sama.Pořád se mnou někdo nebude a já to chci dokázat.Chci být zase soběstačná."

Petr na to nic neříkal.Když dojedli,tak se vrátili do pokoje Aničky.

Večer se vrátila z práce nejprve maminka.Anička jí šla hned přivítat.Maminka začala chystat večeři.Anička se jí snažila pomáhat,aby se v kuchyni zorientovala.Ještě místy netrefila tam,kde měla namířeno,ale učila se rychle.

Petr už zůstal u Aničky v pokoji.Zapnul si její počítač a prohlížel si její fotky.Moc se mu líbily a pocítil smutek,že Anička už nemůže fotit: "Proč se jí to jenom muselo stát.Vždyť tak před sebou

měla velkou budoucnost jako fotografka.Ty je obrázky a fotomontáže jsou tak pěkné a ona ještě tomu člověku co jí to udělal odpustila.To prostě nedokážu pochopit,že jí někdo udělal něco takového a ona mu ještě odpustí.Vždyť jí připravil o tolik."Petr se musel hodně držet,aby se nerozplakal,protože nechtěl,aby jej takhle Anička viděla.Raději zase počítač vypnul a posadil se ne židli.

Zanedlouho už je maminka Aničky volala na večeři.Petr seběhnul po schodech do jídelny,kde se společně najedli.Večer ještě bylo docela teplo a tak se Petr zeptal: "Co říkáte tomáu,že bychom se na chvilku venku posadili?" Anička s jeho nápadem souhlasila.

Nechala se Petrem dovést k potůčku a poslouchala jeho zvuk.Při tom si Anička vzpomněla,jak ráda se v něm koupala,dokud ještě byla zdravá: "Ten větřík tak nádherně ale fouká a do toho ten zvuk potůčku.Jak asi vypadá dnešní západ slunce.Já jej chci vidět,ale vím,že jej už nikdy neuvídím.Jak já chci moc zase vidět.Ostatní lidé si neuvědomují co jsou to oči.To je tak hrozné mít je otevřené a před sebou vidět jenom samou tmou.Já už nikdy neuvídím ty nádherné barvy kolem sebe.Už navždy budu muset osahávat svět kolem sebe jenom nějakou hůlkou a sama nebudu moct chodit nikam daleko,protože bych zabloudila.Ani na procházku po lese sama nemůžu,protože bych se nedokázala vrátit."myslela si Anička a musela se hodně držet,aby se nerozplakala.Petr seděl vedle ní a všimnul si jejího smutného obličeje.Přemýšlel nad tím,co má udělat proto,aby jí rozveselil,ale nic jej nenapadalo a tak chytil Aničku jenom za ruku a hladil jí po ruce.

Anička jej ale nevnímala a cítila se čím dál smutnější.Ráda by šla do svého pokoje,ale netrčila tam a to jí naplňovalo ještě větším smutkem.Z očí jí začaly téct první slzy.Hlavou se opřela o Petra.Ten jí začal hladit po jejích vlasech,ale žádná slova útěchy pro ní neměl a přitom by si jí moc přál potěšit. "Petře,já chci zase moc vidět.To si ani nedokážeš představit jak hrozná je ta tma,jak příšerné je to mít kolem sebe jenom tmou a nic jiného.Přestav si to,já už nikdy nic neuvídím,už navždy mě bude obklopovat jenom čistá tma a nic jiného.Já už nikdy neuvídím tu krásnou přírodu kolem sebe a doopravdy soběstačná už nebudu nikdy.Kdybych chtěla jít někde sama,tak to nedokážu."Petr jí ještě intenzivněji hladil po vlasech a myslel si: "Však já to všechno vím,ale jak ti mám pomoci?Jak ti jenom můžu pomoci?Vždyť tobě už žádná pomoc neexistuje."Dál

pokračoval už nahlas: "Aničko, jenom se vypláč, to ti pomůže nejvíce. Tak se ti uleví." Anička vzlykala stále hlasitěji. Petr přemýšlel o způsobu, jak jí utěšit, ale nic jej nenapadalo, tak jí jenom hladil po jejích vlasech.

Venku se již ochladilo, ale Anička zimu necítila. Teprve až po dlouhé době se jí konečně podařilo uklidnit se. Petr jí doprovodil do jejího pokoje a uložil jí do postele, kde Anička rychle usnula.

Dalšího dne ráno se Anička brzo probudila a sáhla si rukou na hodinky. Zjistila, že má ještě dost času a proto ještě zůstala ležet a přemýšlela nad tím co jí asi dneska bude čekat. Na včerejší večer si už ani nevzpomněla. Myslela na to, jak dneska půjde do školy a do všechno se tam dozví nového. Docela se už těšila na Petra. Nemohla se dočkat až uslyší jeho hlas. Cítila se moc šťastná, že má Petra.

Zanedlouho se jej dočkala. Sotva se otevřely dveře, tak jí Petr přivítal: "Aničko, to ještě ležíš, vždyť už za chvíli budeme muset jít do školy.

Anička rychle vstala a pospíchala do kuchyně ke snídani. Petr šel opatrně za ní a dával na Aničku pozor, ale Anička šla jistěji.

V kuchyni již měla maminka připravenou snídani. Anička jí rychle snědla a zanedlouho již s Petrem vyrážela do školy.

Venku poprchávalo a Petr chtěl nést nad Aničkou deštník, ale ta jej odmítala: "Mi troška deště nevádí." V duchu si ale povzdechla: "Jak ráda bych viděla ty mraky. Co bych za to dala. I ta zadažená obloha je docela krásná a to si člověk uvědomí až když už ví, že to nikdy v životě neuvidí." Snažila se smutek zahnat a všímala si více cesty.

Na autobus nemuseli dlouho čekat. Když nastoupili, tak se Anička zaposlouchala do hovoru ostatních lidí a snažila si všimnout všech okolních zvuků a pokoušela se je přiřadit tomu co je způsobilo. Někdy se jí to podařilo, ale moc úspěšná v tom nebyla.

Po chvíli jí Petr upozornil: "Aničko, připrav se, za chvíli vystupujeme." Anička vstala ze sedadla a Petr jí pomohl z autobusu vystoupit.

Do školy ještě sama úplně dobře netrefila. Do třídy se jí podařilo dojít již bez pomoci Petra. Posadila se do své lavice a kolem sebe slyšela různé hlasy. Docela by se ráda se svými spolužáky pobavila, ale nevěděla, na kterou stranu se má obrátit a žádný její spolužák s ní kontakt nenavazoval. Snažila si krátkou chvíli tím, že si vybavovala tváře svých spolužáků. "Ani nevím kdo letos kde

sedí.Vůbec nedokážu zjistit,kdo sedí přede mnou.Všude kolem sebe vidím jenom samou tmou.Proč se se mnou vůbec nikdo nechce bavit? Loni se se mnou ještě moji spolužáci docela bavili a teď,že navidím,tak už se mnou nikdo nechce vůbec nic mít.To je hrozné pomyslení,že už nikdy neuvidím.Já se chci zase moct pobavit se svými spolužáky jako dříve.To už se se mnou doopravdy nebudou chtít vůbec bavit?"

Aničku ze smutných myšlenek vytrhnulo až zazvonění a příchod paní učitelky.Dále již upoutala pozornost na její výklad.

Po vyučování čekat před školou na Aničku Petr. "Tak co dneska bylo ve škole?"zeptal se jí na uvítanou. "Dneska byla škola docela fajn.Učili jsme se zajímavé věci."odpověděla Anička Petrovi a dále vesele pokračovala ve výkladu.Uvnitř se přitom cítila moc smutná,protože za celý den s ní ani jediný spolužák nepromluvil a ona musela sedět ve své lavici.Před Petrem se ale na sobě snažila nedávat vůbec nic najevo.

V autobuse se snažila svůj smutek potlačovat tím,že vnímala okolní svět.Nejraději by utíkala pryč,aby se mohla vyplakat a Petr to neviděl,ale věděla,že nemá kam ani jak.

Když zastavili na zastávce,tak se snažila jít před Petrem,aby si nevšimnul,kdyby náhodou svůj pláč neudržela,ale Petr šel pořád za ní.Anička se chtěla dát do běhu,ale nedokázala to,protože si uvědomila,že by určitě brzy zakopnula a spadla.Tak došli až k domu Aničky,kde si Anička odemknula a pospíchala do svého pokoje.

Hned si zapnula magnetofon,aby se zaposlouchala do toho co dneska dělali ve škole a nemusela už myslet na svůj smutek. "Aničko,nechceš se nejdříve naobědvat?" zeptal se Petr. Anička na to jenom zavrtěla hlavou a poslouchala dále to dneska probírali ve škole.Petr se posadil vedle Aničky a začal si vypracovávat své domácí úkoly.Po chvilce se Aničce konečně podařilo zapomenout na svůj smutek.

Když se již cítila z učení unavená,tak vstala a šla do přízení do kuchyně,aby si vzala co jí maminka připravila k obědu.Petr šel za ní a pomohl jí s přípravou obědu.Snědli jej společně v kuchyni.

Po jídle se Anička pokusila umýt nádobí,ale musela ještě hodně šmátrat rukami,protože se ještě v kuchyni dost neorientovala.Nakonec se jí ale nádobí podařilo umýt.Měla z toho velkou radost.

Ve svém pokoji si pustila zase magnetofon a snažila si zapamatovat co nejvíce z toho co slyšela.Docela se jí přitom podařilo zapomenout na to, co jí tak moc trápilo. Zanedlouho se na

další den do školy připravila. Petr se začel do učebnice, tak si Aničky moc nevšímal. Anička si sáhla na ruku na hodinky, aby zjistila čas. Rukou poznala, že do večera je ještě docela dlouhá doba. Přemýšlela co by mohla dělat, ale nic jí nenapadalo. Uvědomila si, že kdyby viděla, tak by to bylo docela jednoduché rozhodnutí a šla by se projít do lesa, kde by nafotila nějaké fotky, se kterými by si potom mohla hrát. Anička chtěla jít za Petrem, ale uvědomila si, že ani neví, kde Petr je.

Snažila se smutek, který jí stále více přepadal co nejvíce zahnat, ale vůbec se jí to nedařilo. Pokusila se sáhnout před sebe, aby Petra nahmatala. Šáhla však do prázdna. Snažila se stála usilovněji přijít na to, co by mohla dělat sama bez Petrovy pomoci co by jí bavilo. Nedařilo se jí na nic přijít, protože nejraději pracovala s fotkami a k tomu potřebuje vidět. Cítila se velmi opuštěná, protože ani Petr nepromluvil a jenom tiše seděl na přípravou do školy.

Aničku napadlo, že by se mohla pokusit doma trošku pouklízet, ale i toto po chvíli zavrhl, protože pochopila, že to nedokáže. Proto zůstala jenom potichu sedět a co nejlépe svůj smutek před Petrem skrýt. Petr se také doučil a podíval se na Aničku. Všimnul si, že se tváří docela smutně. Hned si k ní přisednul a zeptal se jí: "Aničko, co je ti?" "Už jsem do školy hotová a tak nemám co dělat."snažila se co nejpřirozeněji odpovědět Anička. "Co říkáš, že bychom si zašli na procházku?" napadlo Petra. "To se mi moc nechce a určitě venku není moc pěkně."nechtělo se Aničce. Tak co říkáš, že bych ti přečetl nějakou knížku?" "Tak mi něco přečti."souhlasila Anička a po chvíli se ozvala: "A nešlo by to udělat nějak, abych si jí mohla přečíst sama?"Petr nevěděl ja jí na to odpovědět a proto raději začal s četbou.

Anička však nejprve Petrovu četbu nevnímala a místo toho myslela na to jak ráda by si přečetla knížku, ale přitom věděla, že už to normálně nikdy nedokáže. Po chvíli jí ale Petrova četba zaujala a zcela se do poslouchání ponořila, takže na svoje trápení úplně zapomněla.

Ani se nenadáli a rodiče Aničky přišli domů. Anička se polekala, když uslyšela hlas maminky. "Mami, ty už jsi doma?"divila se Anička a šáhla si na hodinky, aby poznala čas. Zjistila, že už je skutečně čas příchodu maminky. Anička hned vstala z postele, aby šla mamince pomoci s přípravou večere. Tatínka potkala cestou do přízemí.

"Tak co jsi mami koupila dneska k večeři?" zajímala se Anička.. "Dneska si uděláme špagety." řekla jí na to maminka. Anička se zaradovala a hned začala připravovat společně s maminkou večeři. V kuchyni se již docela vyznala, tak jí to docela šlo.

Po večeři se Anička posadila s maminkou k televizi a poslouchala co říkají. Zrovna běžel jeden seriál. Anička se snažila si co nejvíce z toho co slyšela představit. Před spaním si poslechnula ještě soutěž. Petr seděl vedle Aničky.

Když soutěž skončila, tak se Aničce již začalo chtít spát. Petr s ní zůstal až do doby, než v posteli usnula. Teprve potom se vydal na cestu domů.

Dalšího dne ráno se Anička probudila za zvuku budíku. Rychle otevřela oči a rukou zašmátrala po budíku. Po trošce snažení se jí to podařilo a budík vypnula. Vstala z postele a šla do kuchyně snídat. U dveří někdo zazvonil a maminka šla otevřít. "Ahoj, Aničko." uslyšela Anička hlas Petra, který se posadil ke stolu vedle Aničky a počkal než dosnídá.

Když vyráželi do školy, tak se Petr zeptal Aničky: "Aničko, tak jak ses dneska vyspala?" "Docela dobře, už se těším do školy." odpověděla mu Anička a pokračovala: "Ještě se mi ale chce trochu spát." "Však za tři dny je už zase sobota, tak to se vyspíš." "Dneska naštěstí nemáme moc dlouhou školu. Co budeme dělat odpoledne?" "Zítra píšeme písemku, tak se potřebuju trochu odpoledne učít." "Tak já mám na zítřek celkem málo učení, tak si asi vezmu slepeckou knížku a něco si přečtu, nebo se podívám na televizi." Tak došli až na autobus.

Cesta do školy jim utekla celkem svižně. Ve škole se Anička před svojí třídou s Petrem rozloučila a šla se posadit do své lavice. Slyšela jak se spolužáci mezi sebou baví, ale k ní nikdo nepromluvil. Anička z toho cítila smutek. Vzpomněla si na to, jak před prázdninami, když ještě byla zdravá, tak měla hodně kamarádek a jak se s nimi mohla pěkně pobavit a teď jako by všechny zmizely.

Když uslyšela zvonek, tak se zaradovala, že už přestávka končí a ona bude moct poslouchat paní učitelku co jím nového říká.

Mezi hodinami šla vždycky ze třídy ven, aby se nemusela cítit tak sama a poslouchala co se děje na chodbě. Tak jí dnešní den ve škole utekl celkem rychle.

Po škole počkala na Petra a společně dojeli autobusem k Aničce domů. Anička si doma hned vzala něco k obědu, protože už

měla docela hlad a společně s Petrem se v kuchyni najedli. Pak šli k Aničce do pokoje a Anička se nechala Petra učit. Sama si otevřela okno a vystrčila ruku ven a snažila se odhadnout počasí jaké venku je, ale moc se jí to z toho nepodařilo. Okno nakonec zavřela a posadila se na postel. Přemýšlela nad tím, co by mohla po celé odpoledne dělat. Nakonec si vzala knížku a prstama se snažila přečíst si děj. Bylo to pro ní docela náročné, musela se více soustředit, protože v rokou ještě neměla dostatečný cit. Byla ale rozhodnutá, že se dokáže takto naučit číst. Moc z četby ale neměla, protože se musela hlavně soustředit na písmenka.

Když se Petr doučil, tak se podíval na Aničku a docela jej potěšilo, že jí viděl jak si spokojeně čte. Zůstal sedět na místě, aby jí nevyrušil.

Anička si dále četla knížku a při tom jí docela rychle utíkal čas. Po nějaké době jí už čtení ale přestalo bavit a tak se zamyslela nad tím co za dnešní den prožila. Před očima se jí vybavil obrázek školy a začala cítit smutek nad tím, že se s ní spolužáci nebaví a ona se ani nijak do hovoru nemůže zapojit. Přemýšlela nad tím jak se s nimi začít bavit, když na ně nevidí a volat po třídě nechtěla. Začala z toho cítit velký smutek. Raději se od Petra otočila, aby neviděl její smutek. Stále se jí více chtělo plakat, ale před Petrem nechtěla dávat nic na jevo. Nakonec se pokusila jej vklidu zeptat: "Co říkáš tomu, že bychom zašli na procházku?" Petr s tím souhlasil. Anička od toho čekala, že se jívenku uleví.

Společně sešli do přízemí, kde se Anička tepleji oblékla. Petr ještě napsal na papír vzkaz, aby si o ně nedělali rodiče Aničky starost.

Venku docela foukal studený vítr. Anička se chytla za ruku Petra a nechala se jím vést. Ve druhé ruce držela slepeckou hůlku a snažila se poznávat cestu před sebou. Vůbec nemyslela na to, že kam jdou, pouze se nechávala Petem vést. Při tom se jí ale nedařilo přestávat myslet na její smutek. Nakonec se neudržela a rozplakala se. Petr si toho hned všimnul: "Co je ti Aničko? Vždyť jsi byla celé odpoledne tak spoložená?" "To nic Petře, to mi jenom fouká vítr do očí." snažila se zastírat Anička, ale nepodařilo se jí to. "Tak řekni mi, Aničko, co ti je?" "Já se o tom ale teď nechci bavit."nechtěla nic prozradit Anička a pokračovala: "Nejlépe uděláš, když si mně teď nebudeš všimát a jenom mě povedeš dál a budeš dávat pozor, abych nespadla." Petr jí pohladil po jejích vlasech a udělal tak jak Anička říkala.

Z nebe se začaly snášet první kapky deště. Aniče to připadalo docela příjemné, jak jí na oblocež dopadaly. "Neměli bychom se vrátit?" promluvil po dlouhém tichu Petr. "Ještě pojďme dál, já ještě nechci domů." řekla Anička už klidnějším hlasem. Petr jí poslechnul a vedl jí dál. Anička při tom stále myslela na svůj smutek: "Proč se mi to jenom muselo tohdy stát? Teď se už se mnou ani moji spolužáci nebaví a musím být pořád jenom sama. A to už bude napořád. Už nikdy se neuzdravím a nebudu jako ostatní. Už nikdy nebudu moct fotit, ale nejen to, také už nikdy neuvidím ty nádherné krajiny kolem sebe. Pořád už uvidím jenom tmu. To přece není možné, aby to byla pravda. Proč se se mnou alespoň moji spolužáci nebaví. To už pro ně nikdy nebudu ta Anička co dříve. Kdyby se se mnou bavil alespoň jeden z nich, ale naprosto nikdo. Já jsem pro ně jako kdybych nic nebyla.

Teď mě napadá, že bychom mohli s Petrem zajet přes víkend za Rudolfem, protože mu už moc času nezbyvá a je také úplně sám a nikoho určitě nemá. Já tady pláču a přitom mám celý život před sebou, ale on. Jemu už moc času nezbyvá. Rozhodně za ním musíme přes víkend zajet a tak až do jeho smrti. Rozhodně nesmím dopustit, aby zůstal sám. Jenom to musím říct ve vhodnou chvíli Petrovi. Nejlepší to bude někdy během zítřka. Hlavně už se musím uklidnit."

"Tak Petře, už bychom se mohli vrátit domů." snažila se říct vesele Anička. "Jak chceš." souhlasil Petr. Při tom se na Aničku podíval a potěšilo jej, že je veselejší.

Zanedlouho dorazili k Aniče domů, kde na ně již čekali Aničini rodiče. "Kde jste byli tak dlouho?" přivítala je maminka Aničky. "Ale chtěla jsem se trošku projít." odpověděla Anička a pokračovala: "Jak jsi na tom s večeří? Mám ti s něčím pomoci?" "To ani není třeba, už je skoro hotová." řekla jí na to maminka.

Anička se společně s Petrem posadila ke stolu a maminka jí přinesla večeří na stůl. Když Anička ochutnala, tak se zaražovala: "Je to je prima mami, že jsi mi udělala takovou dobrotu."

Po večeři se Anička posadila k televizi a poslouchala co tam pěkného dávají. Brzy se ale cítila unavená a tak šla do postele. Před spaním ještě uvažovala o svém rozhodnutí jezdit o víkend za Rudolfem a cítila se stále rozhodnutější: "Rozhodně za ním musím jet. On si to nezaslouží, aby umíral o samotě a já ho v tom nesmím nechat. Jenom doufám, že Petr nebude proti tomu a nebudu ho muset přemlouvat. Protože bez něj bych to nedokázala. Kdybych Petra

neměla, tak co já bych dělala. Já bych nedokázala vůbec nic. Jak já jsem šťastná, že ho mám. Bez něj bych teď byla naprostá nula a nic bych nedokázala. Pořád bych musela jenom sedět doma, nebo chodit do nějaké zvláštní školy. Jenom doopravdy doufám, že nebudu muset Petra dlouho přemlouvat, aby se mnou o víkendech jezdil za Rudolfem. Ale snad to nebude třeba a udělá to pro mě."přemýšlela Anička a při tom usnula.

17.Rozhodnutí

Dalšího dne se Anička probudila dost brzy. Rychle si vzpomněla na to, o čem včera večer přemýšlela. Uvažovala jak to má říct rodičům a Petrovi. "Asi bude nejlepší, pokud jim to řeknu hned dneska ráno, abych měla dost času je do soboty o tom přesvědčit. Už se na Petra docela těším. Kdoví se dneska budeme ve škole učit nového. Jenom škoda, že zase budu muset trávit ten den ve škole zase tak osamocená. Nikdo se se mnou nebude bavit. Jenom Petr se mnou půjde do školy a ze školy. Musím se teď hodně učit poslepu orientovat, protože nechci být na Petrovi závislá a chci se dokázat o sebe postarat sama. Nejtěžší pro mě bude orientace v neznámém prostoru. Tady, kde to znám, tak to celkem už jde, ale kdybych chtěla sama zajet do nějakého cizího města, tak to nedokážu. Bude to těžké, ale musím se to naučit. Nejprve bych se ale sama mohla přopravit do školy, aby mě Petr našel už připravenou. Ještě musím zjistit, kolik mám času, abych tam zase nemusela čekat moc dlouho." přemítala Anička.

Na hodinách zjistila, že má ještě čas. Pokusila se ještě usnout, ale to se jí nepovedlo. Už se nemohla dočkat, až o svém rozhodnutí poví Petrovi a tak vstala, vzala si slepeckou hůlku a sešla do přízemí. Na schodech měla strach a tak šla velmi opatrně. V kuchyni si začala sama chystat snídani. Ještě se úplně nedokázala zorientovat. Nejprve přemýšlela, kde by našla pečivo. Chvilku šmátrala rukama a podařilo se jí to. Jako další hledala ledničku a to se jí podařilo velmi rychle. Počítala si kroky, aby věděla jak daleko to kde má. V ledničce se snažilo po hmatu poznat jednotlivá jídla. "Tady to jsou asi vajíčka a toto je marmeláda. Toto musí být určité máslo, tak to bych si mohla vytáhnout a vajíčka bych si také mohla usmažit. Teď ještě najít olej." říkala si polohlasně Anička. Vtom ucítila něčí ruku. "Kdo to je?" polekala se Anička. "To jsem já." ozval se Petr. "Co ty tady děláš?" zeptala se překvapeně Anička. "Na to jsem se chtěl spíš zeptat já tebe." "Já si tady chystám snídani, protože se mi už nechtělo ležet." "Ty jsi šikovná Aničko." "Petře, to je dobře, že jdeš. Já bych ti chtěla něco říct." "A co?" divil se Petr. "Já bych moc chtěla, abys se mnou o víkendu někde zajel." "A kam?" "No, za Rudolfem?" "Cože?" "Já bych za ním chtěla každou sobotu do doby, než umře jezdit. Je to pro mě moc důležité, protože on není zlý a rozhodně si nezaslouží umírat sám, tak bych mu chtěla být nablízku." "A myslíš si, že je to doopravdy rozumné?" nechtělo

se Petrovi. "Já si myslím, že jo. Tak mi řekni, že se mnou pojedeš. Já to sama nedokážu. Víím, že toho teď pro mě děláš dopravdy dost, ale toto bych moc potřebovala." "Tak já s tebou teda pojedu." "Jo? To jsi mi udělal moc velkou radost. Moc ti Petře děkuji, ani nevíš jak moc jsi mě potěšil." zaradovala se Anička.

"Tak a teď bych mohla dochystat tu snídani." "A co jsi k ní chtěla připravit?" zeptal se Aničky Petr. "Chci udělat chleba a snažená vajíčka. Teď už musím jenom najít olej a ještě pánev a bude to." "Já ti s tím pomůžu." nabízel se Petr. "Já to dokážu sama. Chci se umět o sebe postarat i sama." odmítla Anička. Petr jí teda nechal, ale postavil se za ní, aby jí mohl hned pomoci. Anička vytáhla z lednice olej a v kredenci nahmatala pánev. Postavila jí na kamna a nalila na ní olej. Pak zapálila hořák. Petr se postavil blízko Aničky, aby včas mohl Aničku ochránit, kdyby náhodou o pánev zavadila. Anička chvíli počkala. Přemýšlela, jak na ní má dát vajíčka. Věděla, že rukou šmátrat moc nemůže, protože by se mohl spálit. Petrovi nechtěla nic říkat, protože to chtěla dokázat sama. Nakonec si pomyslela, že si v nejhorším trochu spálí ruku. Opatrně jí natáhla před sebe do míst, kde čekala pánev, kterou se jí nakonec podařilo nahmatat. Ještě si vzala skleničku a rozbila do ní vajíčka. Ty vylila na pánev.

Anička pocítila velké stěsání, že se jí to podařilo. Do kuchyně přišla maminka. Petr si toho všimnul a dal jenom prst na pusu a pooděšel od Aničky. Maminka pochopila a zůstala stát u vchodu do kuchyně a pozorovala Aničku. Anička si sáhla na hodinky a věděla, že teď má chvíli čas. Vzala chleba a vytáhla z kredence nůž, kterým chleba namazala. Cítila se přitom moc šťastná, že je tak moc samostatná. Anička vytáhla další talíř. Potom se opatrně přiblížila ke kamnům, vypnula hořák a sáhla po pánvičce, ale tentokrát se přesně nestrefila a dotknula se plotýnky. Dost jí to zbolelo, ale toho si nevšimla a na druhý pokus se jí podařilo chytit pánev za držadlo a sundat z ní vajíčka. Ještě zbývalo je dát na chleba a donést snídani na stůl i to se jí povedlo.

"Mami, ty už jsi tady?" všimla si Anička. "Jo, jsem." odpověděla jí maminka. "Šlo ti to docela dobře." pochválila jí maminka. Anička se na sobě snažila nedát najevo, že jí tá spálená ruka docela bolí a tak se podasila ke stolu a začala sníst.

Po snídani byl akorát čas na to, aby Anička vyrazila s Petrem do školy.

Cestou na autobus si Anička uvědomila, že o svém rozhodnutí ještě nic neřekla mamince a tatínkovi: "To je smůla, že

jsem na to tak zapomněla. Jenom doufám, že mi bude stačit jeden den na to, aby se mi podařilo je přesvědčit, že tam musím jet."

Zanedlouho dorazila Anička s Petrem do školy. Tam se rozloučili a do svoji třídy šla už Anička sama. Trefit tam už docela dokázala.

Vyučování ubíhalo jako jindy. Anička si už zvykla na to, že se s ní její kamarádky nebaví. O přestávkách chodila na chodbu, kde se posadila na lavičku a poslouchala zvuky svých spolužáků.

Po škole počkala na Petra a společně jeli k Aničce domů. Anička si vzala k jídlu co jí maminka připravila. Po obědě se šla do svého pokoje učit. Petr se jako ostatní odpoledne posadil vedle Aničky a také se připravoval na další den vyučování.

Dneska jí příprava nezabrala mnoho času. Petr přemýšlel, co by mohli společně s Aničkou do večera dělat, tak aby to Aničku bavilo. Nedařilo se mi ale nic vymyslet a tak zůstal vedle Aničky sedět. Anička otevřela okno, aby poznala trošku jaké je venku počasí. Ucítla vlažný vzduch.